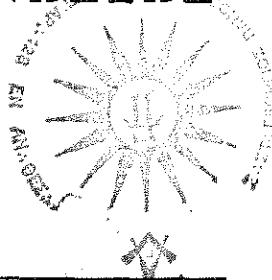

ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
ΔΙΠΛ. ΧΗΜΙΚΟΥ - ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΥ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ

ΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΥ ΓΝΩΣΕΩΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ
(Συμπλήρωμα)

Α - Ω

Ἄγγελολογία — Ἀθανασία — Ἀνατομικαὶ Φιλοσοφίαι — Ἀπόκρυφοὶ Ἐπιστήμαι — Ἀπολύτρωσις — Ἀστρολογία — Βουδδισμὸς — Γιόγκα — Ἐλευθεροτεκτονισμὸς — Θεοσοφία — Καββάλα — Λαογραφία — Μεταφυσικαὶ Θεωρήσεις — Μητιναὶ Ὀργανώσεις — Μυθολογία — Μυστηριοσοφία — Παραψυχολογία — Πνευματισμὸς — Πρακτικὴ Μῆσις — Ροδοσταυρισμὸς — Συγκριτικὴ Ἐρησκεισολογία — Συμβολισμὸς — Ταοϊσμὸς — Ὑπνωτισμὸς κ.ἄ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΣΦΙΓΓΟΣ",

ΑΘΗΝΑΙ 1985

" ΜΕ ΤΟ ΝΑ ΠΑΡΑΒΛΕΨΟΥΜΕΝ ΚΑΙ ΝΑ
ΑΝΘΙΣΤΑΜΕΘΑ ΣΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ, ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΝΑ
ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΖΟΥΜΕΝ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΉΑΥΤΟΥ ΜΑΣ,
ΝΑ ΚΑΘΙΣΤΩΜΕΝ ΠΤΩΧΌΤΕΡΗ ΤΗ ΦΥΣΗ
ΌΛΟΚΛΗΡΗ ΚΑΙ ΝΑ ΑΠΑΡΝΟΥΜΕΘΑ, ΥΠΌ
ΤΟ ΠΡΌΣΧΗΜΑ ΡΕΑΛΙΣΜΟΪ, ΤΗΝ ΑΪΘΕΝΤΙ-
ΚΏΤΕΡΗ ΠΡΌΣΚΛΗΣΗ ΣΕ ΉΝΑ ΌΛΟΚΛΗΡΩΜΈΝΟ
ΒΪΟ. "Ένας κόσμος χωρίς σύμβολα, θά
καθίστατο άποπνικτικός : θέ προκα-
λοΐσε άμέσως τόν πνευματικόν θάνατον
του άνθρώπου".

JEAN CHEVALIER

(DICTIONNAIRE DES SYMBOLES)

ΕΓΧΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΥ ΓΝΩΣΕΩΣ

VIIος Συμπληρωματικός Τόμος

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Παρήλθον 10 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς "Ἐγκυκλο-
παιδείας Ἐσωτερισμοῦ καὶ Ἀποκρύφου Γνώσεως" καὶ πολὺ
περισσότερα ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ ἔργου. Εἶναι ἐπόμενον
ἐν τῷ μεταξὺ πολλαὶ συμπληρωματικαὶ ἰδέαι νὰ ἀνεκφυαν
πολλὰ νέα ἄληθματα νὰ ἀνεφύθσαν, ἄλλα ἤδη ὑπάρχοντα νὰ
χρηζοῦν βελτιώσεως, ἕνα καὶ τῆς ἐκδόσεως νέων συναφῶν
οὐσιωδῶν ἔργων, καὶ ἐν γένει τὸ ἔργον νὰ ἔχῃ ἀνάγκην
μὲς ἀνακαινίσεως.

Ἐπεδόθημεν εἰς τὴν βελτίωσιν ταύτην διὰ τῆς
ἐκδόσεως τοῦ παρόντος VIIου συμπληρωματικοῦ Τόμου.
Ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας μας ταύτης, προσφέρο-
μεν εἰς τοὺς Ἀναγνώστας μας κλεῖστα ὅσα χρησιμὰ
στοιχεῖα, διευκρινίζοντα τὰ ἤδη ἀναγραφέντα λήμματα
καὶ παρουσιάζομεν διὰ τοῦ τόμου τούτου νέας, ἰδίως
ἕσον ἀφορᾷ τὴν Συμβολικὴν, ἄκρως ἐνδιαφερούσας
καὶ ἀποκαλυπτικὰς διασαφηνίσεις. Κάθε τοιαύτη προσθήκη
δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν Ἀναγνώστην νὰ συγκεντρωθῇ καὶ
νὰ διαλογισθῇ ἐπὶ τῶν οἰκομενικῶν τούτων συμβόλων
καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς ὑπ' αὐτὰ ὑποκρυπτομένας ἀλη-

θείας. Αί διδόμεναι πληροφορίες έχουν έρανειστικόν χαρακτήρα. Τοῦτο θά δικαιολογήσῃ ὁ 'Αναγνώστης, διότι παρέχονται ἀπλῶς νύξεις. Εἰς αὐτόν τόν ἴδιον ἐναπόκειται ἡ ἀξιοποίησις αὐτῶν.

Εἰς τόν παρόντα Τόμον ἀκολουθεῦμεν καί πάλιν τήν λεξικογραφικήν σειράν τῶν ὄρων. Αἱ παραπομπαί ποῦ παρέχονται εἰς τό τέλος ἐκάστου λήμματος θά εἶναι πολύ ὑποβοηθητικά διὰ τοῦς ἀναγνώστας ποῦ θέλουν νά ἐγκύψουν μέ ἐνδιαφέρον εἰς τήν ὀλοκλήρωσιν ἐάστου θέματος.

Διὰ τήν ἔσον ἔνεστι καρποφόρον καί ἀποδοτικήν χρησιμοποίησιν τοῦ ἔργου, συνιστῶμεν τήν ἐξῆς ἀκολουθητέαν πορείαν:

α) Μελέτην τοῦ ἐνδιαφέροντος θέματος ὅπως ἐκτίθεται εἰς τοῦς πρώτους 6 Τόμους (ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐκεῖ).

β) Ἀναζήτησιν τοῦ ἰδίου λήμματος εἰς τόν VIIον Τόμον, καί σύνδεσιν μέ τās ἐκεῖ ἀναγραφόμενας συμπληρώσεις.

γ) Παραβολή τῶν εἰς τοῦς 7 Τόμους ἀναγραφόμενων παραπομπῶν καί ἀλληλοσυμπληρώσις τοῦ θέματος.

δ) Χρησιμοποίησις τῶν βιβλιογραφικῶν ὑποδείξεων δι' ἀναδρομῆς εἰς τὰ ἀναγραφόμενα ἔργα ἢ ἄρθρα τῆς ἑλληνικῆς καί ξένης γραμματείας.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι διὰ τῆς εὐσυνειδήτου ταύτης ἐργασίας, ὁ ἐρευνητής θέλει συγκεντρώσει πλῆθος εἰδησῶν ποῦ θά τόν κατατοπίσουν καί θά τόν ὑποβοηθήσουν εἰς τήν κατανοήσιν τοῦ θέματος ποῦ τόν ἀπασχολεῖ καί θέλει νά διερευνήσῃ.-

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΕΑΤΙΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ

I - VI

-o-o-o-o-o-o-

ΕΙΣ ΤΟΜΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

σελ. 21 : Εἰς τὸν πίνακα τῶν συνιμήσεων ἀπεδόθη ἐξ ἀβλεψίας τὸ σημεῖον Θ τῆς παραπομπῆς δύο φορές. Τὴν δευτέραν φοράν (στίχος 7) πρέπει νὰ γραφῆ ἄντι Θ, τὸ σημεῖον + ὅποτε τοῦτο θά σημάνη "ἀποθανῶν τὴν...-

σελ. 23 : ἄντι Ψ γράφε τὸ ἑβραϊκόν στοιχεῖον Σίν U

σελ. 34 : Ἀβραάμ ὁ Ἑβραῖος (τὸ βιβλίον Ἄ. τοῦ Ἑβρ.)
Εἰς τὰς 7 εἰκόνας καὶ παρατίθενται προηγουμένως (εἰλημμένοι ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ ELIPHAS LEVI : LA CLEF DES GRANDS MYSTERES) ἔχουν ὡς τίτλον ἐν μεταφράσει :

ἡ 4η : διάλυσις τοῦ γεννημένου λίθου καὶ στερέωσις τοῦ ὑδραργύρου.

ἡ 5η : τὸ ἑρμητικὸν ῥόδον φυόμενον ἐκ τοῦ ὑδραργυρικοῦ λίθου ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἴκου-μενικοῦ πνεύματος (πνοῆς).

ἡ 6η : ἡ νεογενῆς τριανταφυλλιά ἐκ τοῦ κοίλου τῆς δρυὸς, ἡ ἀπόρρητος πηγή καὶ οἱ ἀναζητηταὶ τοῦ χρυσοῦ.

ἡ 7η : διάλυσις τῶν μεταλλικῶν σπερμάτων περιστεμένων διὰ τῶν ἀθῶων νηπίων τὰ ὅποια ὁ Ἑρῶδης ἐσφαγίασε. (πρβ Βάπτισμα, λουτρὸν

σελ. 121 ἐν ἀρχῇ : ἄντι ΣΑΛΟΥΣΤΡΙΟΣ γράφε ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΣ

σελ. 338 : εἰς τὴν εἰκ. νὰ γραφῆ : SATORAREFO.

ΕΙΣ ΤΟΜΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

- σελ. 36 : ἀντί Βασιλίδης γράφει Βασιλειδης
σελ. 127: ἀντί "Γκοβνας" γράφει "Γλιούγκας"
σελ. 334 : δὲν ἐτυπώθη ἡ λέξις "συμβούλια"
σελ. 488 : Εἰκῶν: Τίτλος: Προμετωπίς τῶν Ε.Τ.
Συνταγμάτων τοῦ 1786.
Αἱ σελ. 677-679 πρέπει νά διορθωθοῦν ἀντιστοιχῶς.
Πάντως δὲν ὑπάρχει διακοπή κειμένου.
σελ. 702: Ἡ προσωπογραφία τοῦ Βίλλανοβάνου νά
μετατεθῆ εἰς σελ. 71

ΕΙΣ ΤΟΜΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

- σελ. 5 : ἀντί "Γκοβγκα" γράφει : "γλιούγκα"
σελ. 56: (13) : νά διαγραφῆ ἡ φράσις : "Διὰ τόν Ματ-
θαῖον ὅπως καί δι' ἄλλους ὁ Ἁλίας εἶναι
εἰς θέσιν νά σώσῃ τόν Ἰησοῦν" ὡς κατάληπτος
καί ἀτεκμηρίωτος. Οὐδαμοῦ ἀναφέρεται εἰς τήν
Κ.Δ.. Κἀτι σχετικόν, μόνον ὁ Ματθαῖος 27, 40
γράφει πού ὁμως εἶναι ἕσχετον.
σελ. 75, 76, 79 ἐν ἀρχῆ: ἀντί Ἡράκλειστος γρ. Ἡράκλειτος
σελ. 24. ἀντί Ζοροβαλέλ γράφει Ζοροβαμέλ
σελ. 250 σπ. 15, ἀντί Ἰνδικοῦ πανθέου γρ. ἑλληνικοῦ.
σελ. 427. ἐν ἀρχῇ ἀντί ΚΟΜΕΝΤΙΟΣ γράφει ΚΟΜΕΝΙΟΣ
σελ. 465: Κούρτζσαν (KURTZAHN) ἀντί "SATURNI" γράφει
"FRATERNITAS SATURNI" @ Ἀδελφότης Κρόνου.
σελ. 525 : Κύριου τῆς φλογός @ Ἀγνισβέτας.-

ΕΙΣ ΤΟΜΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

- σελ. 52 ἐν ἀρχῇ, ἀντὶ ΛΙΘΟΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ γράφε ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ
σελ. 213:στ.15: νά προστεθῇ ἡ λέξις Ρ.ΡΙΟΒΒ
σελ. 239 ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει: ἀντὶ ΝΕΡΟΥ γράφε ΜΕΡΟΥ
σελ. 491 ἐν ἀρχῇ: ἀντὶ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΡΙΚΗ γρ.ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

- σελ. 46. Τίτλος εἰκ.: Ἡ σκηνοθεσία τοῦ Ναοῦ τῶν Ἴππο-
τῶν τοῦ Γκράαλ διὰ τὴν παράστασιν τοῦ Πέρσιφαλ
εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μπαῦρόϋτ.
σελ. 124 στ.10: ἀντὶ Πραγαμτ.& Μεχέται T.II σ.24 γράφε
"Συμβολαί εἰς ἀρχ.ἑλλην. Ἀνθρωποσοφίαν II,58
σελ. 155,στ.12 ἀντὶ "φονικόν" γράφε "τονικόν"
σελ. 189: ἐν ἀρχῇ: ἀντὶ ΠΡΟΚΛΟΣ γράφε ΠΡΟΚΛΟΣ
σελ. 218: ἀντὶ Τέρωντος γράφε Κρότωνος
σελ. 380 : εἰς τὴν 2αν εἰκ. νά γραφῇ: Σεμελάς Δημήτρ.Πλάτων
σελ. 397: Εἰκῶν: Τίτλος: Τεντάβα. Ὁ χορὸς τοῦ Σίβα
σελ. 460: νά προστεθῇ: Ἀπλῆ σπείρα -διπλῆ:
μαϊανδρος (Γκρέκα)
σελ. 546 : δίπλα στὴν εἰκ. νά γραφῇ βλ.Τροχὸ 118
σελ. 547, στ.9, ἀντὶ "ἀνευξαιρέσεως" γρ."κατὰ κανόνα"
ἀντὶ τριῖδος γράφε "τετραῖδος".

ΕΙΣ ΤΟΜΟΝ ΕΚΤΟΝ

σελ. 21 : σχῆμα ζῆνω:

σελ. 60 : ἡ εἰκὼν ν' ἀντικατασταθῆ διὰ τῆς :
Πῦρ-Δημιουργ.πνεῦμα

σελ. 145 : ἀντὶ ΦΙΛΑΛΛΑΘΗΘΗΣ γράφε ΦΙΛΑΛΛΗΘΗΣ.-

o-o-o-o-o-o-o

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ ΤΟΜΟΣ

A

A (ἄλφα καὶ Ἄλεφ) ⊕ Ἄλφάβητος

A.A.S.T. - ⊕ Ἀποδεδεγμένος, Βαθμοί, Ἐλευθεροτεκτονισμός. Πάϊκ, Σκωτικὸς τύπος, Συντάγματα τεκτονικά.

ΑΒΑΔΙΡ : ⊕ Ζεύς 13 (στίχος ἐκ τῶν κάτω - 13)

ΑΒΑΑΣΚΙΤΕΣΒΑΡΑ. ⊕ Δυάνι Βουδδαί

Α Β Α Ρ Ι Σ : Βλ. Π.ΓΡΑΒ.Πυθαγόρας σελ. 55

ΑΒΑΤΑΡ . ⊕ Ἄνουπαντάκα, Κάλκι Ἄβατάρ.

Α Β Ε Λ, ⊕ Ἄβελῖται, Γνωστικισμός 226 (-3), Κάϊν
Χιράμ - Ἄβελφ (σ.330,19)

Α Β Ε Σ Τ Α, ⊕⊕ Βιντεβνιάτ, Βισπαράτ, Γιάσνας, Γιάστ,
Ζένδ-Ἄβέστα, Μπουντεχίς, Ντίνκαρτ, Μαζ-
δαΐσμος (155, -16)

ΑΒΙΝΤΙΑ = Ἄγνοια, Ἄγνωσια

Α Β Ρ Α Α Μ (πατριάρχης). - Ὁ βιβλικὸς Πατριάρχης ποῦ
ἦλθεν ἐκ Μεσοποταμίας (Χαλδαίας, Οὐρ)
εἰς τὴν γῆν Χαναάν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 2ας χιλιετίας
π.Χ. (περ.1850) λαβὼν τὴν ἐντολὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν
πατρίδα του καὶ νὰ τραπῇ πρὸς χώραν ἄγνωστον, ὁδηγοῦ-

μενός υπό του Θεοῦ. Ὄταν ὁ Ἄ. ἔφθασεν εἰς Χαναάν, ὁ Κύριος τοῦ εἶπεν ὅτι αὐτή θά εἶναι ἡ μελλοντική πα-
 τρίς, τόσον αὐτοῦ, ὅσον καί τῶν ἀπογόνων του. Κατέ τήν βιβλικήν παράδοσιν ὁ Θεός εἶχεν ἀποσπάσει
 αὐτόν ἀπό μιαν πολυθεϊστικήν χώραν διὰ νά τόν κατα-
 στήσῃ φύλακα τῆς Ἀποκαλύψεως καί μονοθεϊστικῆς λα-
 τρείας. Ὅλαι αἱ ἄλλαι χῶραι εἶχον στραφῆ πρός τήν
 εἰδωλολατρείαν, μεταξύ αὐτῶν τῶ Χαράν καί ἡ Χαναάν.
 Ἐκεῖ θά ἔγκαθίστατο ὡς ἕξνος καί θά ἐπετύγχανε τήν
 πραγματοποιήσιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἄ. συμβολίζει τόν Ἐκλεκτόν τοῦ Θεοῦ, προο-
 ρισμένον νά διαφυλάξῃ τήν ιεράν παρακαταθήκην, τόν
 εὐλογημένον ἄνθρωπον ὑπό τοῦ Θεοῦ, πού τοῦ ὑπόσχεται
 πολυαριθμούς ἀπογόνους καί ἀμέτρητον πνευματικόν
 πλοῦτον. Εἶναι ὁ Ἄνθρωπος ὁ προορισμένος διὰ τόν
 οἰκουμενικόν ρόλον τοῦ νέου Ἀδάμ, καί εἶναι τῶ
 προἰσχυρισμῶν τοῦ Μεσσοῦ, πού θά ἔλθῃ μετ' αὐτόν.

Πρό πάντων ὅμως εἶναι τῶ σύμβολον τοῦ ἀνθρώπου
τῆς ἀκλονήτου πίστεως, εἰς τήν θεῖαν Βοήθειαν.
 Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῦ ἡ γυναίκα ἦτο στείρα χωρίς
 τέκνα καί καέστη ὁ πατήρ ἀναριθμητῶν διαδόχων.
 Διὰ νά δοκιμάσῃ ὁ Θεός τήν δύναμιν τῆς πίστεώς του
 τόν διατάσῃ νά θυσιάσῃ τόν μονάκριβον υἱόν του
 καί θά τῶ ἔπραττε ἐάν εἶς ἄγγελος δέν τοῦ ἀφαιροῦσε
 τήν μάκαιραν.

Ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ἄ. θεωρεῖται ὁ πρόγονος
 τῶν τριῶν μεγάλων μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, τοῦ
 Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Μωαμεθανισμοῦ,
 ὁ Ἄ. θεωρεῖται ὡς ὁ πνευματικῆς σύνδεσμος πού
 συνδέει Ἑβραίους, Χριστιανούς καί Μουσουλμάνους,
 διὰ δεσμῶν Ἀδελφοσύνης.-

ΑΒΡΑΑΜ Ο ΕΒΡΑΙΟΣ   @   ΦΛΑΜΒΑ

A B P A A M ΤΟΥ Β Ο Ρ Μ Σ, @ Λέων ὁ Ἑβραῖος

A B P A K A Δ A B P A: Ἡ διάταξις τῶν γραμμάτων

ὑπό μορφήν ἀνεστραμμένου τριγώνου, σημαίνει

ὅτι τὸ φυλακτήριον αὐτὸ κατευθύνει πρὸς τὰ κάτω τὰς ἐνεργείας τῶν ἄνω τὰς ὁποίας τοῦτο ὑποτίθεται ὅτι συλλέγει.
⊕ + 'Αβράκ, 'Αβλαθανάβλα, Τρίαινα.

A B P A M E Λ E N ⊕ 'Αβραάμ τοῦ Βόρμς, Κρόλεϋ.

A B P A E A Σ ⊕ 'Αβράκ, Βέλενος

A B Y Σ Σ Ο Σ. Ἵπρωμαίνει τόσον τὸ σκοτεινὸν ⊕ Χάος τὸ πρὸ πάσης ἐκδηλώσεως, ὅσον καὶ τὰ ὑποχθόνια σκότη τῶν ἐσχάτων καιρῶν. (SEGH) ⊕ Αἴθος, Χάος

A Γ Α Θ Ο Δ Α Ι Μ Ω Ν. - ⊕ Κνήφ

A Γ Α Θ Ο Ε Ρ Γ Ι Α ⊕ 'Αγών τῆς ζωῆς, 'Ελεημοσύνη, Κάρμα Γιόγκα.

A Γ Α Θ Ο Ν "Ἐννοια κατ'ἀρχάς ἠθικῆ, ἀργότερον μεταφυσικῆ καὶ τέλος ὀντολογικῆ καὶ ὀντολογικῆ τῆς ἀρχ. ἑλλην. Φιλοσοφίας. Ἀπαντᾶται εἰς ὅλα τὰ τεολογικὰ συστήματα τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Σάν πρόβλημα ἠθικῶν ἀπησχόλησε ἰδίαιτέρως τὴν σωκρατικὴν φιλοσοφίαν, ἐνῶ μὲ τὰς ἐλεατιζούσας σχολὰς καὶ τὸν Πλάτωνα εἰσηλθεν, ἐκτὸς ἀπὸ τῆν ἠθικῆν καὶ στὴν ὀντολογικὴν σφαίραν καὶ κατέληξε νὰ λάβῃ θέσιν βασικοῦ μεταφυσικοῦ προβλήματος ἀπτομένου καὶ τῆς πρωταρχικῆς ἐννοίας τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Πυθαγόρειοι προσεκόμισαν διὰ τὴν τελικὴν αὐτὴν διαμόρφωσιν : α) τὴν γνώσιν ἀλλὰ ἐρημητικὰ κεκλεισμένην στὸν συμβολισμόν τῆς ἀριθμολογίας, ὥστε νὰ μὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ κτῆμα τῶν πολλῶν, β) τὴν μητηκὴν διαδικασίαν διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς γνώσεως (βαθμοὶ μυήσεως) γ) τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ὀρφισμοῦ ποὺ προσέφερε μητηκὸ - μυστηριακὸν πείβλημα στὴν γνῶσιν καὶ παράλληλως τὸ τυπικὸν ἑνὸς "ὄσιου βίου" ἀπαραιτήτου διὰ τὴν διάπλασιν φιλοσόφων - ἡγετῶν. Ὁ Πλάτων παρέλαβε τὰς πυθαγορικὰς ἀπόψεις καὶ προσέθεσεν εἰς αὐτὰς τὸν λόγον, ἐνῶ ἀπὸ τῆν σωκρατικὴν διδασκαλίαν παρέλαβε τὸ "ἀγαθόν" καὶ το ἀνέδειξεν εἰς κυρίαρχον στοιχεῖον, ὑπερβατικὸν ἥλιον τοῦ φιλοσοφικο-πολιτικοῦ του συστήματος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς

ταύτης τὸ ἀγαθὸν εἰσάγεται εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ὅχι πλέον σὰν ἀπλὴ ἠθικὴ ἀξία, ἀλλ' ὡς ὑπέρτατον νοητικὸν κτῆμα ποῦ προσδίδει εἰς τοὺς κατοχοῦ του δυνάμιν σχεδὸν ὑπερφυσικὴν. Ἀκολουθῶς, μὲ τὴν ἐξελίξιν τῆς ἰδεαλιστικῆς φιλοσοφίας, τὸ "ἀγαθόν" μεταουσιώνεται εἰς ἕννοιαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑπερβατικὴν, μέχρις ὅτου, μὲ τὸν Νεοπλατωνισμόν, καταλγεί εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ Ἀπολύτου Ἐνός.

Κατ' αὐτὸν Νουμῆνιον, πρῶτος θεὸς εἶναι "ταγαθόν" ἢ τὸ "Ἐν, ὃν καὶ οὐσία καὶ ζεῖ εἰς τὸν αἰῶνα. Ἄφατον, μόνον, ἀδιαίρετον τὸ Ἄ. μένει ἔξω ἀπὸ τὴν δημιουργίαν καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν γνῶσιν. Μὲ τὴν δημιουργίαν εἶναι ἐπιφορτισμένος ὁ "δεύτερος θεός", ἡ πλατωνικὴ ἀδριστος Διάς, ποῦ δὲν εἶναι μοναδικός, ἀλλὰ χωρισμένος εἰς ἀνώτερον καὶ κατώτερον πνεῦμα. Στρέφει τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ἀ' θεόν, πρὸς τὴν καθαρὰν νόησιν. — τὰς πλατωνικὰς Ἰδέας — καὶ μὲ αὐτὰς σὰν ὑπόδειγμα, δημιουργεῖ τὸν Κόσμον. Μὲ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἀναμειχθῆ, περισσώτερον ἀπὸ ὅσον πρέπει μὲ τὴν Ὑλιν, Νοῦς καὶ Ψυχὴ τοῦ Κόσμου, ὁ β' θεός συγκεντρώνει καὶ τὰ γνωρίσματα τοῦ δημιουργοῦ τοῦ πλατωνικοῦ Τιμαίου, ἐνῶ ὁ ἀ' θεός, εὐρίσκειται πλησιέστερα σὲ τὸ Ἀγαθὸν ἢ Ἐν τοῦ Πλωτίνου.

Τὸ Ἄ. διὰ τὸν τελευταῖον κατέχει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰς τρεῖς ὑποστάσεις, ἔχει τρία κατηγορήματα: Ἐν δηλ. ἀποκλεισμός τῆς πολλαπλότητος, Πρῶτον, πρώτη Ἄρχη καὶ πηγή τῶν πάντων, Ἀγαθόν, τέλος καὶ σκοπὸς τῶν πάντων. Ἀλλὰ τὰ κατηγορήματα αὐτὰ δὲν ἐκφράζουσιν τὴν φύσιν τοῦ Ἀγαθοῦ, ἀλλὰ μόνον τὴν σχέσιν τοῦ πρὸς τὰ ἄλλα. Τὸ Ἄ. , ἡ πρωταρχικὴ ὑπόστασις, ἔχει ἀρῆθ. μέχρι τοῦ βαθμοῦ ἐκεῖνου τῆς ἀφαιρέσεως, ποῦ τὸ ἀπαλλάσσει πάντος κατηγορήματος, ἀπὸ κάθε ἰδιότητα καὶ κάθε ἐνέργειαν. Πηγή καὶ αἴτιον κάθε οὐσίας καὶ κάθε ἐνεργείας, τὸ ἴδιον εὐρίσκειται πέρα καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα: πέρα ἀπὸ τὴν ἐνότητα καὶ πολλαπλότητα, πέρα ἀπὸ τὸν Νοῦν, τὴν ἐνέργειαν, τὴν βούλησιν καὶ τὴν ἀνάγκην, εἶναι ὡς

τόσο νόησις υπέρνω του Νοῦ - πού δέν νοεῖ παρά μόνον τόν ἑαυτὸν της - ἐνέργεια ἔξω ἀπό τήν Οὐσίαν, βούλησις καθαρὰ, ἐλευθέρου καί ἐλευθεροποιὸν αἴτιον τῆς ἐλευθερίας τοῦ νόητου κόσμου ἀπό τὰ δεσμέ τῆς Ἀνάγκης. Κατὰ ταῦτα, οὐδεὶς θετικὸς προσδιορισμὸς δέν ἔμπορεῖ νά τοῦ δοθῆ: δυνάμεθα μόνον νά λέγωμεν τί δέν εἶναι καί ὄχι τί εἶναι τὸ Ἀγαθόν (ἀποφατισμός).

Γιὰ νά τὸ γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἔξοριαν τῆς γῆς, νά κλείσῃ τὰ μάτια τοῦ σώματος καί νά χρησιμοποιήσῃ τὴν "ἑσωτερικὴν ὄρασιν" γιὰ νά ἀντικρῦσῃ τὸ Ἀ, σὲ ὅλη του τῆ λάμψιν καί νά ταυτισθῆ μετ' αὐτοῦ σὲ μιὰ ἐκστασιακὴν Ἔνωσιν.

Καθίσταται ἐμφανές ὅτι στὴν φιλοσοφικὴν σύλληψιν τοῦ Πλωτίνου ἡ πορεία τῆς ἰδεαλιστικῆς φιλοσοφίας ἔχει ὀλοκληρωθῆ. Τὸ Θεῖον - τὸ Ἐν καί Ἀγαθόν - ἔφθασε μέχρι τῆς πλέον ὑπερβατικῆς μορφῆς του. Ἡ ἰδεαλιστικὴ φιλοσοφία, τὸν ἠ πυθαγόρειος, ὅσον καί ἡ πλατωνικὴ, ἠκολούθησε μιαν σταθερὰν πορείαν ταυτισεῶς τῆς, μὲ τὴν μυστικίζουσαν - μυστηριακὴν θρησκείαν. Εἰς τοὺς Νεοπυθαγορείους καί τελευταίου Νεοπλατωνικοὺς, κατόπιν ἐπιμιξίας μὲ ἀνατολικὰς πηγὰς, παρουσιάζεται σαφὴς στροφή πρὸς τοὺς λατρευτικοὺς τύπους, πρὸς συγκεκριμένους πρακτικὰς τῆς Θεουργίας, πού χωρὶς νά ἐξομοιοῦνται πρὸς τὴν Μαγείαν, χρησιμοποιεῖ πρακτικὰ μέσα ἐπικλήσεως συγγενεθονταπρὸς αὐτήν. Μὲ τὰ μέσα αὐτὰ θὰ ἐξηφαλίζετο ἡ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἀγαθοὺς θεοὺς καί θὰ ἐπετυγχάνετο ἡ λύτρωσις. Ἡ ὀρφικὴ - πυθαγόρειος- πλατωνικὴ γραμμὴ, ἐμπλουτισμένη μὲ δόγματα Γνωστικῶν καί Χαλδαίων (Θ Χαλδαϊκὰ λόγια) μὲ τὸν μυστικιστικὸν ἐκστασιασμὸν τῶν θεουργικῶν μεθόδων, συνώδευσαν τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀ, μέχρι τοὺς τελευταίους ἐκπροσώπους τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας, τὸν Πρόκλον καί τὸν Δαμάσκιον.

(" Ε. Παππά-Σπ. Μονδάνος ἐν Ἐγκυκλ. Χ. Πάτησ, σ. 12.-

Εὐ. Σταμάτης, ὁ Πλάτων π. τοῦ Ἀγαθοῦ, Ἰλιός 1974, σ. 5

Α Γ Α Μ Ι Α Βλ. 'ΑγνότηςΑ Γ Α Π Α Ι .- Βλ. ΣυνεστιάσειςΑ Γ Α Π Η .- Θ Θ 'Ερώμενος, "Ερωσ, 'Ηθικός νόμος, Μπάκτι, Μυστικισμός, Πελεκάνος, Πίστις, 'Ελπίς, 'Αγάπη.-Πλάτων 113 (-14), Σοφία.Α Γ Γ Β Λ Ο Ι.- Τά Σεραφείμ (τα καλοντα) παρουσιάζονται εἰς τὴν εἰκονογραφίαν φέροντα ἕξ πτέρυγας. Αἱ δύο καλύπτουν τὸ πρόσωπον (διὰ νὰ ἀποφύγουν νὰ ἴδουν τὸν Θεόν κατὰ πρόσωπον), αἱ δύο ἄλλαι διὰ νὰ καλύπτουν τοὺς πόδας (κατ' εὐφημισμὸν τὰ γεννητικὰ ὄργανα) καὶ αἱ δύο ἄλλαι διὰ νὰ ἴπτανται ('Ἡσαΐας 6, 1-2). Οἱ "Α. θεωροῦνται ἐπίσης ὡς ἑξαγγέλοντες τὴν θεῖαν Παρουσίαν. Διὰ τοὺς Πατέρας τῆς 'Εκκλησίας εἶναι ὁ χορὸς ποὺ περιβάλλει τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν. Διὰ τινὰς, ἐπηρεασμένους ἀπὸ τὸν 'Αριστοτέλην εἶναι οἱ ἐμφυχωταὶ τῶν ἀστρῶν. (SEGH, I, 69)

'Επὶ κεφαλῆς τῶν 'Α. ὑπάρχουν οἱ 'Αρχάγγελοι: οἱ τρεῖς ἀνώτεροι εἶναι ὁ Μιχαὴλ (νικητὴς τῶν δράκόντων), ὁ Γαβριὴλ (μεσάζων καὶ μυσταγωγός) καὶ ὁ Ραφαὴλ (ὁδηγὸς τῶν ταξιδευόντων καὶ τῶν ἰατρῶν.

Θ 'Αζαζιήλ, "Ανθρωπος 249 (-9), 'Ασοῦραι, Δαιμονολογία, 'Ενώχ, Οὐρανίδαί.

Α Γ Γ Β Λ Ο Λ Ο Γ Ι Α.- Βλ. "Αγγελοι, 'Επτὰς 658 (-10)Α Γ Β Λ Α Σ.- Γενικῶς ἡ 'Α. παρέχουσα τὸ γάλα, εἶναι σύμβολον τῆς τροφῆς Γῆς. 'Εκ τούτου ὁ ἀπέραντος σεβασμὸς τῶν 'Ινδῶν πρὸς τὸ ζῶον. Εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἡ 'Α. 'Αχέτ παριστᾷ τὴν ἀπαρχὴν τῆς 'Εκδηλώσεως καὶ εἶναι ἡ μήτηρ τοῦ 'Ηλίου, ἔννοια συγγανῆς πρὸς τὴν κεκοιμημένην 'Α. τῶν Βεδῶν, ποὺ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν πρωταρχικὴν Αὐγὴν. 'Ο ὄρος Κουάν - Πίν (μαῦρη 'Α.) ποὺ ἐμφανίζεται εἰς τὸ Ταδ-Τέ-Κίγκ (κεφ. VI) σημαίνει τὸ μυστηριώδες θῆλυ, τὴ ν θηλείαν 'Αρχὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν

κατάγεται ὁ οὐρανός καί ἡ Γῆ. Εἰς τὴν βεδικὴν Ἰνδλίαν ἢ γαλακτοφόρος Ἄ. μὲ ραβδώσεις, εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ πρωταρχικοῦ Ἀνδρογόνου.

Εἰς τὸν Βουδδισμόν Ζέν ἡ Ἄ. συνυφαίνεται μὲ τὴν διαδικασίαν τοῦ προοδευτικοῦ Φωτισμοῦ. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἔχομεν τὴν θεάν Ἀθώρ ὑπὸ μορφῇν Ἀγελάδος. (SEGH IV, 353)

A Γ Ι Ο Ν Τ Ω Ν Α Γ Ι Ω Ν (TABERNACLE). Ἦτο τὸ ἐσώτατον τμήμα τῶν ναῶν, τὸ ἱερώτερον καὶ πλέον ἀπροσπέλαστον. Εἰς τὴν Αἴγυπτον διεφύλαττε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ τὴν κιβωτῶν τῆς Διαθήκης.

Ἦτο ἡ διαμονὴ τοῦ Θεοῦ ("Ἐξοδ. 26, 11). Κατὰ τὸν Ἀγ. Ἱερώνυμον ("Ἐπιστ. 64 εἰς Φαβιδίαν) ὀλόκληρος ὁ Κόσμος περιγράφεται εἰς τὸ ἱερόν σύμβολον τῆς Κιβωτοῦ. Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς ἀναγνωρίζει εἰς τὴν παράστασιν τῆς Κιβωτοῦ τὰ 4 στοιχεῖα εἰς ὅλας τῶν τὰς διαστάσεις. Ἐπομένως ἡ προσευχὴ ποῦ ἀνυφοῦται γύρω ἀπὸ τὴν Κιβωτόν, πρέπει νὰ περιβάλλει ὀλόκληρον τὸ Σύμπαν. Ὁ Φίλων τῆς Ἀλεξανδρείας (Βίος Μωυσέως 3, 3-10) παρεδέχετο ὅτι ἡ Κιβωτός, εἴαν εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Κόσμου, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης καταστάσεως. Διὰ τὸν Ὀριγένην ἦτο ἐπίσης ἡ εἰκὼν ὀλοκλήρου τοῦ Κόσμου, ὄρατοῦ καὶ ἀόρατου καὶ τῆς συνδέσεως τοῦ ὑπερβατικοῦ μὲ τὸ κοσμικόν. (SEGH IV, 250)

⊕ Κιβωτῶς τῆς Διαθήκης, Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου

A Γ Ι Ο Ν. - ⊕ Ἀγκῶτης ἢ Ἀγιωσύνη, Βέβηλος, Δύσκς.

A Γ Ι Ο Τ Η Σ ἢ A Γ Ι Ο Σ Υ Ν Η (SAINTETE) βλ. DAVY II, 18

A Γ Κ Α Ρ Θ Α. - ⊕ Ζακολιῶ, Κέντρον κόσμου, Ὁσεντόβσκυ, Σαίντ Ὑβ ντ' Ἀλβέντρ, Λειτοβργημα

A Γ Κ Υ Ρ Α. - Πρβλ. Σίν

A Γ Ν Ι (τὸ ἱερόν πῦρ). - Δύο τεμάχια ξύλου ποῦ προσέτριβον ψάλλοντες (ὅπως ὁ πρῶτος τοῦ Ρίγκ Βέδα) παρῆγον τὸ πῦρ τῆς οἰκογενείας, ποῦ οἱ βεδικοὶ Ἰνδοὶ

διετήρουν ἄσβεστον ἐπὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βωμοῦ -
 ἔστις : ἐλατρεβετο ὡς ἡ λειτουργικὴ θεοῦ τῆς ὑπερ-
 τάτης Δυνάμεως εἰς τὸ Σύμπαν. Ἦτο ὁ μέγας χορηγὸς τῶν
 θησαυρῶν τῆς ζωῆς, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

⊕ 'Αβι-μανίμ, Τέγας. (DAVY III 186)

Α Γ Ν Ι Ε Β Α Τ Α Σ ⊕ Κύριοι τῆς φλογός, Μανάζα -
 Ποῦτρα, Υἱοὶ τοῦ Πυρός.

'Αγνισβάτας-Πίτρεις: ⊕ 'Ασοῦραι, 'Αζαζήλ,
 Βαρισάδ, Οὐρανίδαί, Προμηθεύς, Τρίγωνον 110 (3)

Α Γ Ν Ο Ι Α, βλ. 'Αβίντυα

Α Γ Ν Ο Τ Η Σ . ⊕ 'Αγαμία, 'Εγκράτεια, Τελείωσις

Α Γ Ν Ω Σ Τ Ο Ι Φ Ι Λ Ο Σ Ο Φ Ο Ι

⊕ Σαίν Μαρτέν, Τσοῦντῦ

Α Γ Ω Γ Η (μυητικὴ)⊕⊕ Αἴσθημα, αἴσθησις, Αἰσθητικὴ,
 Ἄνθρωπος, Ἄνοχη, Ἄπάθεια, ἄρετή, ἄσκησις,
 αὐτοἔλεγχος, αὐτοκυριαρχία, Βιονομία, Βούλησις, Δια-
 κρισις, διαλογισμὸς, Διατροφή, Δυναμικαὶ ἰδιότητες,
 'Εγκαρτέρησις, 'Εγκράτεια, 'Ελάττωμα, Ἐλεγχος σκέψε-
 ων καὶ πράξεων, Ἐμπόδια, Ἐναρμόνησις πρὸς τὸ περι-
 βάλλον, Ἐπιθυμίαι, Ἐχεμύθεια καὶ σκῆψις, Ἐθικὸς νό-
 μος, Ἴσορροπία, Κάθαρσις Καθήκοντα τοῦ μύστου, Κάλ-
 λος, Κατειργασμένος λέθος, Λατρεία, Παρατηρητικότης,
 Πίστις, Προσευχὴ, Σεβασμὸς, Συγκέντρωσις, Φαντασία,-

Α Δ Α Μ . Συμβολίζει τὸν πρωταρχικὸν Ἄνθρωπον καὶ
 τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἡ πρωταρχικὴ, ἄχρο-
 νος δημιουργία ἐκτὸς χρονολογικῆς σειρᾶς. Διὰ τοῦτο
 δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχεσιν μὲ ἓνα οἰονδήποτε πιθηκάν-
 θρωπον. Ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ 'Α. ἠθέλησε νὰ ἐξο-
 μοιωθῇ πρὸς τὸν Θεόν, εἶναι ὁ πρῶτος ἐπίσης εἰς τὴν
 διάπραξιν τοῦ πρωταρχικοῦ ἁμαρτήματος, εἰς τὴν δια-
 στροφὴν τοῦ πνεύματος, τὴν παράλογον χρῆσιν τῆς ἐλευ-
 θερίας, τὴν ἀπάρνησιν πάσης ἐξαρτήσεως. Ἡ ἀπάρνησις

αὐτῆ τῆς ἔξαρτήσεως ἀπο' τόν Θεόν δέν ἤμπορεῖ νά ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα παρά τόν θάνατον, διότι ἡ ἔξαρτησις αὐτῆ εἶναι ὁ ὅρος ὑπάρξεως ζωῆς. Διὰ τοῦτο εἶς πολλὰς παραδόσεις ὁ ἄνθρωπος ποῦ προσπαθεῖ νά ἐξισωθῆ πρός τόν Θεόν, κατακεραυνοῦται.

Πλὴν ἓνας ἄλλος Ἀδάμ ἐμφανίζεται, ὁ Νέος Ἀδάμ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Λόγου. Δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὁ ἀποθεωθεὶς Ἄνθρωπος. Διὰ τοῦτο τὸ ἁμάρτημα τοῦ πρώτου Ἀδάμ, ἐξουδετεροῦται ὁ δευτέρος Ἀδάμ προσφέρει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν θείαν Χάριν, τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν ἀντικαθιστᾷ τὸν φόβον τοῦ θανάτου μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀναστήσεως.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος, διεισδύων τὴν ἀντίθεσιν ταύτην γράφων· "Ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδάμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἕσχατος Ἀδάμ εἰς πνεῦμα ζωοποιοῦν· ἀλλ' οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν· ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς, χοϊκός· ὁ δευτέρος Ἄνθρωπος, ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ, θίος ὁ χοϊκός, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί· καὶ οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι· καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανοῦ." (I Κορινθ. 15, 45-50. Ῥωμαίους 5, 12-17).

Αἱ ἑβραϊκαὶ παραδόσεις, μὲ τὰς ἰρانيκὰς καὶ νεοπλατωνικὰς ἐπιδράσεις, πολλὰ συνεζήτησαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Κατὰ τοὺς Καββαλιστάς, ὁ πρῶτος Ἀδάμ, ἦτο ἔρμαφροδίτος, πρᾶγμα ποῦ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ Πλάτων εἰς τὸ Συμπόσιον. Ἐπίς τὴν Τέχνην παρίσταται συχνά τὸ κρανίον τοῦ Ἀδάμ εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τὸν συσχετισμὸν τοῦ συμβολισμοῦ μεταξύ Ἀδάμ καὶ Χριστοῦ, ἤμποροῦμεν νά ἀνατρέξωμεν εἰς τὸν διᾶλογον μὲ τὸν Ἀδάμ ποῦ ἀναγράφεται εἰς τὸν Παράδεισον τῆς Θείας Κωμωδίας τοῦ Δάντου (26).

Ὁ πρωταρχικός Ἄνθρωπος εἰς τὴν Καββάλαν καλεῖται ὁ Ἀδάμ-Κάδομος καὶ ἐκλαμβάνεται ὡς μία σύνθεσις

τοῦ δημιουργημένου Σὺμπαντος.- (SEGH I, 12)
 Θ Δένδρον (285), Δημιουργός, Ἐβρίς, Μανιχαϊσμός,
 Πρωτόπλαστοι.-

Βιβλιογρ. ERNST BENZ, DER MYTHUS VOM URMENSCHEN,
 O.W.BARTH, Μόναχον 1955.

Α Δ Α Μ Α Σ.- Εἶναι σύμβολον τῆς λαμπρότητος, τελειό-
 τητος, ἀνθεκτικότητος, τῆς σκληρότητος. Ἡ
 παραδοσιακὴ ὀρυκτολογία τῶν Ἰνδῶν, παραδέχεται τὸν
 Ἄ. ὑπὸ μορφήν ἐμβρύου γονιμοποιημένου ἐντὸς τῶν
 ἐγκάτων τῆς γῆς. Ἐνῶ ὁ Ἄ. ἔχει ὠριμάσει, ὁ Κρύσταλ-
 λος (χαλαζίας) δὲν ἔχει ἀχθῆ μέχρι τῆς ὠριμάνσεως.
 Πρόκειται λοιπὸν περὶ τελειώσεως, ἀποπερατώσεως τῆν
 ὁποῖαν ἡ Ἰνδικὴ Ἀλχημεία συνδυάζει πρὸς τὴν ἀθανα-
σιαν, ὁγλ. πρὸς τὴν φιλοσοφικὴν Λίθον.

Ἡ σκληρότης τοῦ Ἄ. ὁγλ. ἡ ἰκανότης του νὰ χαράσ-
 σῃ τοὺς ἄλλους λίθους (πολυτίμους καὶ μὴ) συμπλησι-
 ᾶζεται εἰς τὸν ταντρικὸν Βουδδισμόν μὲ τὸ Θ Βάτζρα
 (κεραυνός ἐξ ἀδάμαντος) καὶ εἶναι σύμβολον τῆς ἀμε-
 ταβλήτου καὶ ἀκαταβλήτου πνευματικῆς δυνάμεως. Εἶναι
 τὸ Θ Ντόρτζε τοῦ Θιβέτ, ὁ βασιλεὺς τῶν λίθων.
 Τὸ ἀμετάβλητον εἶναι χαρακτὴρ ἀξονικός· διὰ τοῦτο ὁ
 θρόνος τοῦ Βουδδα, ἐγκατεστημένος εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ
 δένδρου Μπόντι (ὅπου ἔλαβε τὴν φώτισιν) εἶναι ἀδαμάν-
 τινος. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, ὁ ἄξων τοῦ Κόσμου ποὺ πε-
 ριγράφεται ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, ὁμοιάζει πρὸς ἀδαμάντινον
 ἄξονα. Προσάπτεται ὡσαύτως πρὸς τὸ σύμβολον τοῦ Κέντρου.

Εἰς τὴν θιβετανὴν εἰκονογραφίαν, τὸ Ντόρτζε (ἀδα-
 μάντινον σκῆπτρον) ἀντιπαρατίσσεται πρὸς τὸν Θ κώδωνα
 ὅπως ὁ ἀδαμάντινος κόσμος (ὁ δυνάμει, ὁ μὴ ἐκδοδηλω-
 μένος) ἀντιτίθεται πρὸς τὸν κόσμον τῶν φαινομένων
 (ὕλικόν). "Ἐχομεν τὴν ἀντιπαραθέσιν μεταξύ ἐνεργοῦ
 Ἀρχῆς καὶ παθητικῆς, Σοφίας καὶ Μεθόδου.

Εἰς τὴν δυτικὴν Παράδοσιν, ὁ Ἄ. εἶναι σύμβολον
 τῆς οἰκουμενικῆς Κυριαρχίας, τῆς ἀφθαρσίας, τῆς ἀπολύ-

του πραγματικότητος. Εἰς τὸν Πλίνιον ἀναγράφεται ὡς ἔν οἴκουμενικὸν φυλακτήριον ἐναντίον ὄλων τῶν δηλητηρίων καὶ νόσων. Ἀποδιώκει τὰ κακὰ πνεύματα καὶ τὰ θλιβερὰ ὄνειρα. Ἐμβαπτίζομενος εἰς ὕδωρ ἢ οἶνον προφυλάσσει τοὺς πότας ἀπὸ τῆν ἀποπληξίαν, ἀπὸ τῆν ποδάγραν καὶ τὸν ἴκτερον. Περαιτέρω λέγεται εἰς τῆν δυτ. Εὐρώπην ὅτι ἀποδιώκει τὰ ἄγρια θηρία, τὰ φαντάσματα καὶ τὰς γοητείας. Εἰς τοὺς Ρώσους, ὅτι διατηρεῖ τῆν ἀγνότητα καὶ ἀποτρέπει τὴν λαγνεΐαν. - (SEGH II, 193). -

A Δ A M - K A Δ H O Σ. - ⊕ Ἀρχέτυπος Ἄνθρωπος, Δεκὰς, Καββάλα, Μακροπρόσωπος, Καββάλα (305-306).

A Δ E Λ Φ Ο Π Ο Ι Η Σ Ι Σ. - ⊕ Αἶμα 111 (-5)

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΒΑΙΣ. - Βλ. Ναγκλδφσκα Ράντολφ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ, ⊕ Λιθοδόμοι

A Δ Η Σ. - Συνώνυμον τοῦ "Α. παρ' Ἑλλησιν εἶναι ὁ θεὸς
 ⊕ Πλούτων τὸ ὄνομα τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς μακάβριος εὐφημισμὸς ὑπὸ τῶν φιλολόγων. Οἱ πλατωνικοὶ ὅμως ἐρμηνευταὶ ἀπέδωσαν εἰς τὸ ὄνομα Πλούτων ἐσωτερικὴν σημασίαν : τὸ ὅτι ὁ Πλούτων παρίσταται κρατῶν τὸ κέρας τῆς Ἀμαθείας, ὅτι ὑπὸ τινων ἀναφέρεται ὡς μελιχίος θεὸς, ὅτι ἡ Περσεφόνη ἐγκαταλείπει τὸν Ἀδην-Πλούτωνα διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τῆν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς κατὰ τῆν ἄνοιξιν, ἡ κρίσις εἰς τὸν Ἀδην ἠρώων καὶ ἡμιθέων, ὅλα αὐτὰ ἤγαγον τοὺς ἐσωτεριστάς ἐς τῆν θεώρησιν τοῦ Ἄδου, ὅχι μόνον ὡς τόπον κρίσεως καὶ κολασμοῦ τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ κυρίως ὡς τόπου καθαρμοῦ καὶ τελειώσεως αὐτῶν, ὅπου τόσον ὁ Πλούτων, ὅσον καὶ ἡ Περσεφόνη ἐτελοῦν χρεῖα καθοδηγῶν καὶ προετοιμασίας τῶν ψυχῶν διὰ τῆν μετάβασιν των εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία. Βλ. Λειτουργ. καὶ φιλοσοφ. Ὑμνοι, εἰς Δήμητραν, ἔκδ. Σφιγγός, Π. Γράβ. Πυθαγόρας σελ. 414)
 ⊕ Ἀβίτσι, Ἀμέντι, Ἀράφ, Γιάμα, Ἠλύσια πεδία, Θεσπέσιος, Κέμα-Δόκα, Κατάβασις εἰς Ἀδην, Μάχα Κάλα, Μητέρες, Νεράκα, Οὐρανὸς καὶ Ἀδης, Πλούτων, Στύξ, Σεδλ. -

Α Δ Ι - Β Ο Υ Δ Δ Α Σ. - ⊕ Μαχαγούνα (209, -5)

Α Δ Ι Τ Υ ⊕ "Αντιτη, 'Αδίτυας & 'Αντίτυας.

Α Δ Ρ Α Ν Ε Ι Α Σ Α Ρ Χ Η. - ⊕ 'Αντίθετα, Αύθδρομητον.

Α Δ Ρ Ι Α Ν Ο Π Ο Υ Λ Ο Σ 'Αντών.

Βιογραφ. σημ. 'Ιωαννίδη Δημ., 'Εκλ. 'Ιλισοῦ Δ 129
"Άρθρον του: Προσωπικότης- 'Ατομικότης, 'Ιλισός 1979, σ355

Α Δ Υ Τ Ο Ν. - ⊕ "Άγια τῶν 'Αγίων.

Α Δ Ω Ν Α Ι. - ⊕ 'Αντωνάϊ, Λόγος 89 (-7), Τετραγράμ-
ματον, 'Αμήν (- 5)

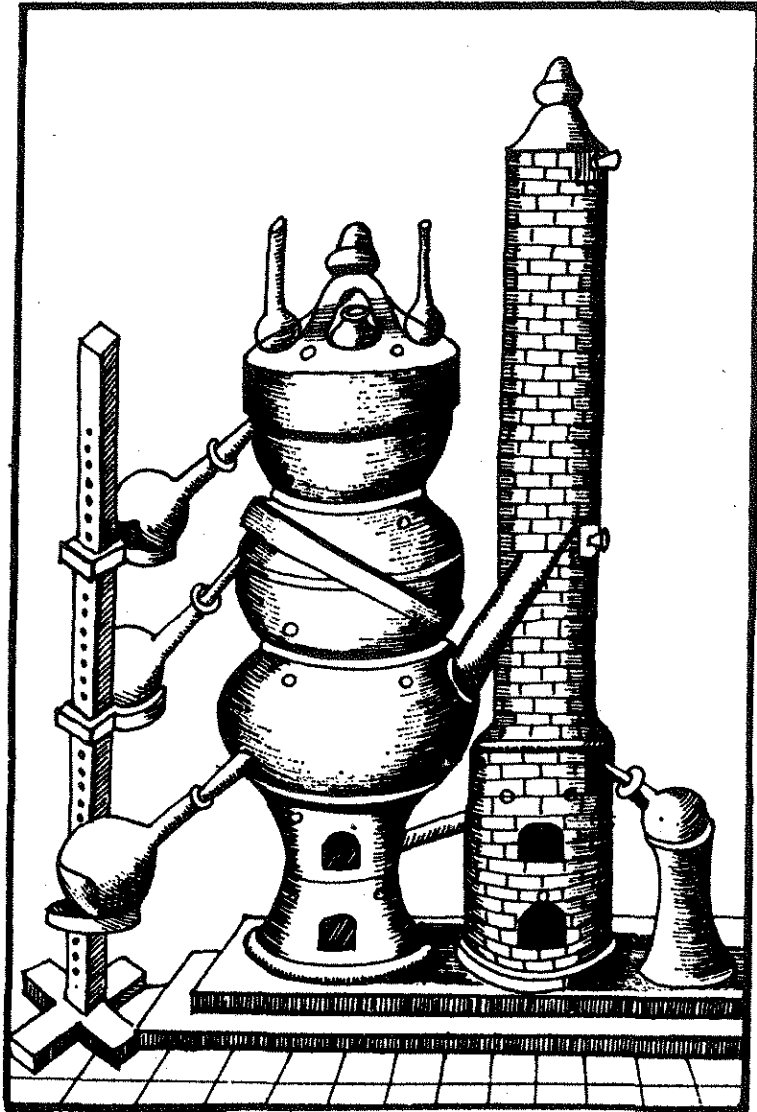
Α Δ Ω Ν Ι Σ . - ⊕ 'Αφροδίτη 473 (7), Κινύρας

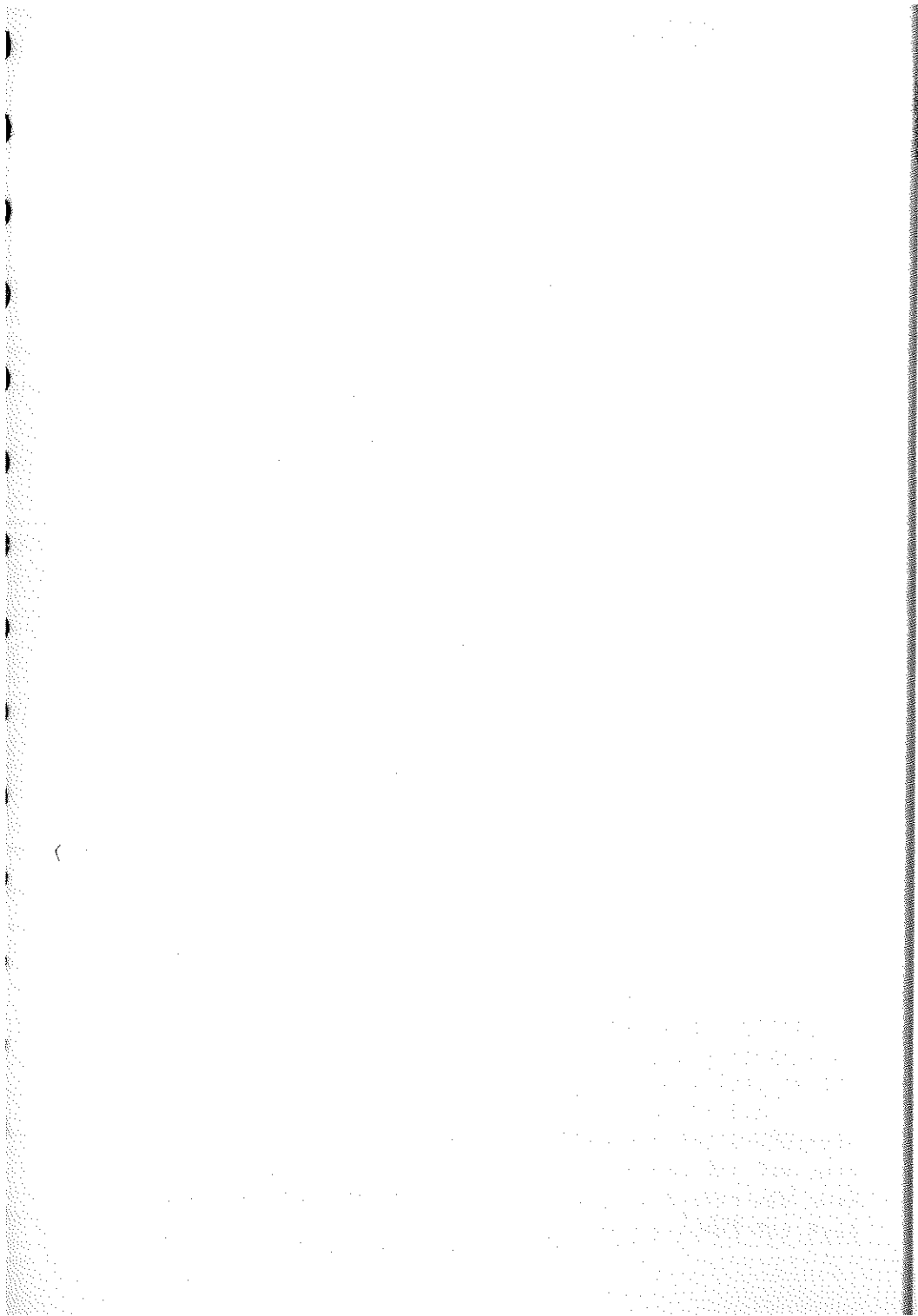
Α Δ Ω Ν Ι Σ Τ Α Ι. - ⊕ Μουσαλάμ

Α Ε Ρ Ο Λ Ι Θ Ο Σ. - 'Εθεωρείτο ὑπό τῶν ἀρχαίων λαῶν
ὡς μία θεοφάνια, ὡς ἐκδήλωσις καὶ ἄγγελμα τοῦ
οὐρανοῦ. 'Αναγνωρίζεται ὡς ἕνας σπινθήρ τοῦ οὐρανοῦ
πυρός, ἕνα σπέρμα τῆς θεότητος, ἐκπεμπόμενον ἐπὶ τῆς
Γῆς. 'Αφοῦ οἱ ἀστέρες ἦσαν ἐκπρόσωποι τῶν θεοτήτων
τὰ θραύσματα τοῦ ἐξετόξευον, ἦσαν ὡς τὰ σπέρματα
αὐτῶν. Συνεπῶς ὁ 'Α. ἐξετέλει χρέη διαγγελῆως δηλ.
ἀγγέλου διότι συνέδεε τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν Γῆν καὶ
ἐκοινοποιεῖ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μηνήματα τῶν θεῶν.
(SEGH I, 16)

Α Ε Τ Ο Σ . - "Ενεκα τῆς ἰκανότητος του νὰ ὑπερίπτα-
ται τῶν νεφῶν καὶ νὰ ἀτενίζῃ κατ' εὐθείαν τὸν
"Ἥλιον ἐθεωρήθη ἀνέκαθεν ὡς οὐράνιον καὶ ἡλιακὸν
σύμβολον καὶ ὡς βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, εἰς τὸν οὐρανὸν
ὅπως ὁ λέων ἐπὶ τῆς Γῆς.

Γνωστὸς εἶναι ὁ μῦθος περὶ τῶν δύο ἀετῶν τοῦ ἐξα-
πελεύθησαν ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου καὶ συνητηθήσαν εἰς
τὸ Κέντρον (ὀμφαλόν) τῶν Δελφῶν, τοῦ συμβολίζου το
Κέντρον τοῦ Κόσμου. 'Ὡς ἐκ τοῦτου ἐθεωρεῖτο ὡς το κατ'
ἐξοχήν σύμβολον τῆς μύσεως .

Ὁ Γκαρουντα (Θ) εἰς τὴν Ἰνδιδανέταυτίζεται πρὸς τὸν Ἀετὸν. Ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβαίνει ὁ θεὸς Βισνοῦ. Θεωρεῖται ὡς ἔχθρὸς τῶν ὄφρων, ἦτοι τῶν χθονίων ἐπιδράσεων. Εἶναι ἡ οὐρανία δύναμις ἡ διαμελίζουσα τὴν ἰσχύν τῶν ὄφρωνδῶν. Ὁ Γκαρουντα εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ πτερωτοῦ Λόγου, ποῦ συμφωνεῖ μὲ τὴν χριστιανικὴν εἰκονογραφίαν. - (SEGH, I 20).

Α Ε Τ Ο Σ Δ Ι Κ Ε Φ Α Λ Ο Σ. - Ὁ δικέφαλος Ἀ. δὲν ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Μεξικανούς. Εἰς τὸ ἔμβλημα τοῦ Τάγματος τοῦ Κριναετοῦ ὁ δικέφ. αετὸς παριστᾷ τὸ σύμβολον τῆς Σοφίας. Ἡ δεξιὰ κεφαλὴ μὲ τὸ ράμφος κλειστὸν ἀτενίζει τὸ φῶς, ἡ ἀριστερὰ, μὲ τὸ ράμφος ἀνοικτόν, εἶναι ἔτοιμη νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ πᾶσης δυσαρμονικῆς ἐπηρείας. Εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ μύστου, ποῦ γνωρίζει νὰ προφυλάσσεται ἀλλὰ καὶ νὰ ἀντλή τὰς οὐρανίους δυνάμεις. Βλ. Διον. Καλογεροπούλου, Ὁ Ἀ. ὡς σύμβολον, Ἰλισός 1968, σ. 17. - SEGH I 20, I 27

Α Ζ Α Ζ Ι Η Λ, - Θ Γιγαντες 142 (6), Ἐβλίς, Ραζιήλ.

Α Ζ Τ Ε Κ Ο Ι. - Βλ. Μέγυα

Α Ζ Ω Θ. - Θ Ἀλχημεία 178 (-17), Ἀοῦρ, Διαλύτης, Ἔργον μέγα, Τροχός, Φοῖνιξ

Α Η Ρ. Εἶναι μαζί μὲ τὸ Θ Πῦρ ἓν ἐνεργὸν στοιχεῖον, ἐνῶ ἡ Γῆ καὶ τὸ ὕδωρ θεωροῦνται ὡς θηλυκά καὶ παθητικά. Ἐνῶ τὰ δύο τελευταῖα εἶναι ὑλοποιητικά, ὁ Ἀῆρ καὶ τὸ Πῆρ εἶναι πνευματοποιητικά. Ταυτίζεται συμβολικῶς ὁ Ἀ. μὲ τὸν ἄνεμον καὶ εἰκονίζει τὸν λεπτοῦφῆ κόσμον, ἐνδιάμεσον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ποῦ εἶναι ἀναγκαῖος εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς.

Ἡ ἀντιστοιχὸς Ἰνδιδκὴ ἀρχὴ εἶναι τὸ Βαγιοῦ, ἡ ζωτικότης ποῦ ἀύσοδυναμεῖ μὲ τὴν πνοὴν ζωῆς (τὸ Πράνα). Ὁ Ἀ. ἔχει ἐπίσης καὶ καθαρτικὰς ἰδιότητας. Διὰ τὸν Σαίν-Μαρτέν εἶναι ἓν αἰσθητὸν σύμβολον τῆς ἀοράτου ζωῆς, ἓν παγκόσμιον στοιχεῖον μὲ καθαρτικὰς ἰδιότητας. Εἶναι τέλος τὸ μέσον διαδόσεως τοῦ φωτός, τῶν ἀρωμάτων τῶν χρωμάτων καὶ τῶν δονήσεων μεταξὺ τῶν πλανητῶν. (SEGH I, 31)

A Θ A N A Σ I A. - Θ 'Αναγέννησις, 'Αφθαρσία, 'Ελιξή-
ριον τῆς ζωῆς, Θάνατος, Ψυχὴ 408, 1)

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, 'Ο Πυθαγόρας, 379, 442

A Θ A N Ω P. - Γενικῶς εἶναι τὸ χωνευτήριον τῶν μετα-
λαγῶν καὶ μετουσιώσεων, φυσικῶν, ἠθικῶν καὶ
μυστικῶν. Διὰ τοὺς ἀλχημιστάς εἶναι μία μήτρα ὑπὸ
μορφὴν ὡοῦ, ὅπως εἶναι ὁ Κόσμος ὁλόκληρος ποῦ εἶναι
ἓνα γιγαντιαῖο αὐγὸ, τὸ "ὄρφικόν ὦδον" ποῦ ἀπαντᾶται
εἰς τὴν μυθολογίαν τόσον τῆς 'Ελλάδος, ὅσον καὶ τῆς
Αἰγύπτου. "Ὅπως δὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τῆς Γενέσεως, τὸ
Ρουάχ 'Ελοχίμ ἐφέρετο ὑπεράνω τῶν ὑδάτων, ἔτσι καὶ μέ-
σα στὰ ὕδατα τοῦ 'Α. δέον νὰ πλῆξ τὸ πνεῦμα τοῦ Κόσμου,
τὸ πνεῦμα ζωῆς τὸ ὁποῖον ὁ ἀλχημιστὴς μὲ μεγάλην ἐπίδε-
ξιότητα ὀφείλει νὰ δεσμεύσῃ. (SEGH I, 134)

Θ "Ἄνθρωπον, 'ὦδον φιλοσ. Κλίβανος. Σχήμα του ὀπισθεν σ. 92)

A Θ H N A. - 'Η προστασία τὴν ὁποίαν παρέσχεεν εἰς
τοῦ δ ἥρωας 'Ηρακλῆν, 'Αχιλλεῖα, 'Ὀδυσσεῖα, Περσεῖα,
Μενέλαον, συμβολίζει κατὰ τὸν PIERRE GRIMAL τὴν ἀρω-
γὴν ποῦ παρέχει τὸ Πνεῦμα εἰς τὴν σωματικὴν καὶ ἀκατέρ-
γαστον ἰσχὺν καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν προσωπικὴν ἀξίαν τῶν
ἡρώων. Προστάτις τῶν ὑψηλῶν τόπων, τῶν ἀκροπόλεων, τῶν
ἀνακτόρων, τῶν πόλεων (πολιὰς 'Α.) εἶναι συγχρόμως ἡ
ἐμπνευστρια τῶν τεχνῶν, τῆς γεωργίας, τοῦ οἴκου, τοῦ
πολέμου· εἶναι ἡ ἐνεργὸς καὶ εὐφυὴς νοημοσύνη. Εἶναι
ἡ θεία προσωποποίησις ποῦ ἐκφράζει εὐφραδῶς τὸν χαρακ-
τῆρα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, πολεμικόν ἢ εἰρηνικόν,
ἀλλὰ πάντοτε νοήμονα καὶ μὲ φρόνησιν, χωρὶς μυστικο-
πάθειαν, χωρὶς τύπους ὀργιαστικούς καὶ βαρβάρους.

P. LAVEDAN, DICTION. ILL. D. L. MYTHOLOGIE, σ. 129, PARIS
1931. Πλὴν ὅμως πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ὅτι ὁ μῦθος τῆς
θεᾶς ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς τελειότητος μὲ
τὴν πάροδον μακροτάτης ἐξελίξεως: εἰς αὐτὴν ἀνακλᾶται
ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπίνης ἀντικείμενης. Κατὰ τὴν διάρ-
κειαν τῆς μυθολογικῆς περιείας, ἡ 'Α. παρουσίασε πλεί-
στα σημεῖα ἀγρίου καὶ βαρβάρου χαρακτήρος, τὰ ὁποῖα

ἀντιβαίνουν πρὸς τὴν τελικὴν εἰκόνα ποῦ παρουσιάζεται
 στό τέλος, ὅταν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς πλουσίας προσωπιδ-
 τητος συνεκροτήθησαν εἰς μίαν ἁρμονικὴν σύνθεσιν. Τότε
 ἀναγνωρίζομεν εἰς αὐτήν, ὅπως καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν της
 Ἐπόλλωνα τὴν ἀγωνιστικὴν πνευματικότητα καὶ τὴν ἁρμο-
 νικὴν ἐξαύλωσιν συνεργαζομένης πρὸς ἓν ἁρμονικόν σύνολον.
 (DIEB PAUL, LE SYMBOLISME DANS LA MYTHOLOGIE GRECQUE,
 PARIS 1966²). SEGH I 134. Ἰωαννίδη Δημ. Ἀθηνᾶ, ἐν
 Ἐκλ. Ἰλισοῦ, Γ 182.-
 ⊕ Ἐριχθόνειος, Μῆτις.

Α Ι Γ Ι Σ (Διός, Ἀθηνᾶς).- Ἀμυντικόν ὄπλον (ἀσπίς)
 τοῦ Διός (Ἰλιάς Ο 309-329) καὶ ἀρχᾶς ἀπειτε-
 λεῖτο ἐξ ἀπλοῦ δέρματος αἰγός ἀργότερον τὴν ἐπεξηργάσθη
 ὁ Ἥφαιστος ἀπὸ τοῦ δέρματος τῆς αἰγός Ἀμαθείας ποῦ εἶχε
 διαθρέψει μὲ τὸ γάλα της τὸν Δία. Ὑστερα ὁ Ζεὺς τὴν
 ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἐπόλλωνα καὶ τέλος εἰς τὴν Ἀθηνᾶν.
 Ἦτο εἶδος ἀσπίδος, μὲ σκοπὸν νὰ τρομοκρατεῖ τοὺς θεω-
 μένους αὐτήν. Ἡ Αἰγίς τῆς Ἀθηνᾶς περιγράφεται κεκοσ-
 μημένη μὲ κεφαλὰς ὄφεων, εἰς τὸ μέσον δὲ παρίστατο ἡ
 κεφαλὴ τῆς Γοργόνας. Αἱ Αἰγίδες, ἀντιθέτως πρὸς τὸν κε-
 ραυνόν, δέν εἶναι ἐπιθετικόν ὄπλον, ἀλλὰ μᾶλλον ψυχο-
 λογικόν, προξενοῦν εἰς τοὺς ἀτενίζοντας τρόμον καὶ πα-
 νικόν. Ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Ο) παρέχει διεξοδικὰς πληροφορί-
 ας.- (SEGH II 249)

Α Ι Γ Ο Κ Ε Ρ Ω Σ.- Εἰς τὸν Αἰ. εἰσέρχεται ὁ ἥλιος
 κατὰ τὸ χειμερινόν ἡλιοστάσιον, ποῦ ἐθεωρεῖ-
 το ἡ πλύγη τῶν ἀθανάτων (Πορφυριος). Εἶναι τὸ σύμβολον
 τοῦ τέλους ἑνὸς κύκλου καὶ προπαντὸς τῆς ἀρχῆς ἑνὸς
 νέου κύκλου. Εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν εἶναι τὸ σημεῖον
 ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀρχίζει ὁ ζωδιακὸς κύκλος.

Διὰ τὸ ἡμισφαίριόν μας ὁ Αἰ. συμβολίζει τὴν συγ-
 κέντρωσιν, ποῦ προκαλεῖ ὁ χειμῶν, τῶν δυνάμεων τῆς Φύ-
 σεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς γονιμοποιή-
 σεως τῶν σπερμάτων μέσα στὰ βᾶθη τῆς Γῆς καὶ μέσα στὴ
 ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀρχίζει ἡ κατεργασία τῶν ἐνδοτέρων

φυσικῶν δυνάμεων καὶ προπαρασκευάζεται ἡ νέα ἀνοιξίς τοῦ πνεύματος.- SEGH I 260) ⊕ Ζωδιακὸς κύκλος

Α Ι Γ Ο Σ Θ Ε Ν Α (μελάμπους).-

Βιβλιογρ. Ἰωαννίδη (Δημ) Ἑβλ. Ἰλισοῦ Γ 188
'Αναγνώστου Π. (Μελάμπους), Ἰλισὸς
1972, σ. 94

Α Ι Γ Υ Π Τ Ι Α Κ Α Μ Υ Σ Τ Η Ρ Ι Α.

⊕ Αἴγυπτος, Ἀμέντι, Ἀμενχοτέπ, Ἄμων Ρά ἢ Ρέ
Ἄνουβις, Ἄποφις, Ἀρποκράτης, Βίβλος τῶν νεκρῶν
Θῶθ, Ἰσις, Κνήφ, Κράτα Ρεπδα, Μάατ, Ὀσιρις, Σέρα-
πις, Σφίγξ, Τυφῶν, Ὠρος. Μυστήρια, Βέμβω, Ἡλιοπό-
λις, Θῆβαι, Κά, Μανέθων, Μέμφις, Μωμία, Πυραμίδες,
Σβάλλερ ντέ Λόυμπις.

Α Ι Γ Υ Π Τ Ο Σ.- Εἰς τὴν Βίβλον ἡ Αἴ. συμβολίζει
τὴν χώραν τῆς δουλείας, ἀπὸ ἧκου προέρχονται
ἡ εἰδωλολατρεία, ἡ ἀπειλή εἰσβολῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας. Ἐν τούτοις εἰς τὸ Εὐαγγέλι-
ον γίνεται λόγος περὶ φυγῆς εἰς Αἴγυπτον, ὡς ἐὰν ἡ
Παλαιστίνη τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡρώδου ὑπερεκόντιζε τὴν
διαφθοράν τοῦ ἀρχαίου κράτους τῶν Φαραῶ. Παρὰ ταῦτα
ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰησοῦ, δὲν ἀργεῖ νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς
Γαλιλαίαν.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἴγυπτιοὶ ἀπεκάλουν τὴν χώραν των, τὸν
τόπον τοῦ μαύρου καὶ τοῦ ἐρυθροῦ. Τὸ ἐρυθρὸν ἐσήμαι-
νε τὴν ἐρήμον, ἐνῶ τὸ μαῦρον τὴν εὐφορον περιοχὴν ποῦ
ἐπότιζεν ὁ Νεῖλος. Παρίστατο οὕτω ἡ συνεργασία τῶν
δύο ἀντιθέτων : τὴν στειρότητα τῆς ἐρήμου καὶ τὴν
γονιμότητα τῆς πεδιάδος. Ἡ διαστολὴ τῆς ἀπὸ τοὺς δύο
τούτους παράγοντας, τῆς ἐχάρισε βιοντριχιλιετῆ
αὐτόνομον καὶ σχεδὸν ἀμετάβλητον.- (SEGH II 251)

Α Ι Θ Ε Ρ Ι Κ Ο Ν Σ Ω Μ Α.- Βλ. Διπλοῦν αἰθερικῶν

Α Ι Θ Η Ρ.- ⊕ Ἄβιρ, Στερῆωμα

Α Ι Κ Α Τ Ε Ρ Ι Ν Η Τ Η Σ Σ Ι Ε Ν Ν Α Σ.- & + 1380).-

Ἐξέχουσα φυσιογνωμία τοῦ Μυστικισμοῦ τοῦ 14ου αἰῶνος δεχθεῖσα ὑπερβατικὰς ἀποκαλύψεις καὶ ἀμέσους ἐμφανίσεις καὶ ὄραματα τοῦ θεοῦ πεδίου. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ μόνωσιν εἰσαφίτην τὴν ἰδίαν, μακρὰν πάσης δεσμεύσεως εἰς μοναστήρια ἢ δογματικὰς σχολὰς. Θέλει νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἑσωτερικοῦ τῆς Διδασκάλου, ὅστις πολλάκις τῆς παρουσιάσθη εἰς ὄραματα ποῦ τὴν καθοδήγησαν εἰς τὴν πνευματικὴν πορείαν τῆς πρὸς τὴν ἀγνὴν πνευματικότητα. Σταθερῶς προσηλωμένη εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν, διδάσκει ὅτι ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ εἶναι μόνον δυνατὴ μέσα στὸ φῶς τῆς ἑσωτερικῆς πίστεως μακρὰν πάσης συστηματικῆς διδασκῆς μὲ μόνον ὁδηγὸν τὸν ἑσῶτερον Διδασκαλον ποῦ μόνος φωτίζει καὶ παρέχει τὴν αὐτογνωσίαν καὶ τὸν Φωτισμόν.- (DAVY II 191).-

A I M A.- Τὸ αἷμα συμβολίζει ὅλας τὰς ἐννοίας τὰς συνυφασμένας μὲ τὸ πῦρ, τὴν θερμότητα, τὴν ζωὴν ποῦ συγγενεῦσιν μὲ τὸν ζωοδότην Ἡλίον. Πρὸς τὰς ἀξίας αὐτὰς προσάπτεται ὅ,τι εἶναι ὠραῖον, εὐγενές, ἀνώτερον. Μετέχει ἐπίσης τῆς συμβολικῆς τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος.

Γενικῶς ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ φορεὺς τῆς ζωῆς.

Κατὰ τινὰ χαλδαϊκὴν παράδοσιν, τὸ αἷμα τῆς θεότητος, ἀναμιχθὲν μὲ τὴν γῆν ἔδωσε τὴν ζωὴν εἰς τὰ ὄντα. Τὸ αἷμα, ἀναμεμιγμένον μὲ τὸ ὕδωρ, ποῦ ἔρευσεν ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ συνελέγη ἐντὸς τῆς κύλικος τοῦ Γκεράλ, εἶναι κατ' ἐξοχὴν τὸ πόμα τῆς ἀθανασίας. Τὸ Αἷμα ὡς φορεὺς τῆς θερμότητος, ζωτικῆς καὶ σωματικῆς, συνδυάζεται παραπληρωματικῶς μὲ τὸ φῶς τῆς πνοῆς καὶ τοῦ πνεύματος. @ SEGH IV 144. Πρβ. Βαμπιρισμός, Βαμπίροι.

A I M O M I E I A (INCESTE) .- Ἡ Αἰ. παρουσιάζεται ὡς κανὼν εἰς τὰς πλείστας τῶν μυθολογιῶν, εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ θεῶν, φαραῶ, βασιλέων. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡ Ἴσις συνέρχεται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὁσίριδος καὶ ἀποκτᾷ 4 τέκνα ἀπὸ τῶν υἱῶν τῆς Ἦρον. Εἰς τὴν Ἰρλανδίαν εἶναι ὡσαύτως γενικὸς κανὼν. Εἰς πᾶσας τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἡ Αἰ. δὲν ἔχει χαρακτηριστὴρα ἀνήθικον, ἀλλὰ

θεωρεῖται ὡς ἐνδυνάμωσις τῆς ἐξομοίωσης τῶν ἀρχόντων μετὰ τῆς θεότητας, ἢ ὡς μέσον διαιωνίσεως τῆς θείας Ἀρχῆς. Ἐνῶ εἰς τὴν ἀρχ. Ἑλλάδα ὀλοκληρος ἡ μυθολογία εἶναι πλήρης πράξεων Αἰ. καὶ εἶχε ἱερατικὸν χαρακτῆρα, ἀργότερον, μὲ τὴν ἐξαχρίωσιν τῶν ἡθῶν καὶ τὴν ἀπώλειαν τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἱεροῦ καὶ τῶν κλειδῶν τοῦ συμβολισμοῦ, ἐκρίθη ὡς βδελυρὰ καὶ κολᾶσιμος πρᾶξις. Εἰς τὸν Οἰδίποδα Θυραννον ὁ Σοφοκλῆς περιγράφει καὶ καταδικάζει δραματικὰ τὸ ἔγκλημα Αἰ. τοῦ Οἰδίποδος. Εἰς τὴν Ρώμην ἡ Αἰ. ἦτο ἀπηγορευμένη ὑπὸ τοῦ νομοῦ οἱ δὲ αἰμομίκται κατεκριμνίζοντο κάτω ἀπὸ τὴν Ταρπυλιαν πέτραν. Ἐκτός ὅμως τοῦ ἐρωτικοῦ πέπλου εἰς τὸν Μεσαιῶνα, ἡ Αἰ. παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς "Ἀδελφοποιήσεως". Δυὸ ἄτομα συγγενικὰ ἀπὸ ἰδεολογικῆς πλευρᾶς, ἀνταλλάσσουν τὸ αἷμα των καὶ συνδέονται οὕτω δι' ἀρρήκτου δεσμοῦ. Μίαν τοιαύτην πράξιν μᾶς παρουσιάζει ὁ Βάγκνερ εἰς τὸ Δυκόφως τῶν θεῶν, ὅταν ὁ Γκοῦντερ συνδέεται μετὰ τοῦ Εὐγκριντ δι' ἀνταλλαγῆς τοῦ αἵματος των καὶ καθίστανται οὕτω "ἀδελφοποιητοί". Ἐφεξῆς οἱ δύο ἥρωες ἐνεργοῦν ὡς ἓν ἄτομον. Ὡς γνωστὸν καὶ εἰς τὴν "Φιλικὴν Ἐταιρίαν" τῶν προεπαμαστατικῶν χρόνων, τὰ μέλη ὠρκίζοντο νὰ παραμείνουν πιστὰ μέχρι θανάτου εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Γένους καὶ ἐπεσφράγιζον τὸν ὄρκον των διὰ τελετῆς αἰμομιξίας, ἀνταλλάσσοντες τὸ αἷμα των. Τὸ αὐτὸ γίνεται συμβολικῶς εἰς διαφόρους μυητικὰς ὀργανώσεις. - (SEGH. III 53)

"Α Ι Ν ἢ "Α Γ Ι Ν. - @ "Αἶν-Σόφ, Μηδέν, Κόκλος.

"Α Ι Ν Σ Ο Φ. - @ Ἀρχαῖος εἶν ἡμερῶν, Διαφορίσις, Καββάλα 305 (-4)

Α Ι Ν Σ Τ Α Ι Ν. - @ Σχετικότης.

Α Ι Ε (κατσίκα). - Ἀπὸ τὴν ἑλλην. μυθολογίαν εἶναι γνωστὴ ἡ Ἀμάλθεια ποῦ διέτρεφε τὸν Δία ὅταν ἦτο βρέφος, μὲ τὸ γάλα της. Διὰ τοῦτο, ἡ Ἀμάλθεια κατετάη εἰς τὸ στερέωμα καὶ ἀπετέλεσε μέρος τοῦ ἀστε-

ρισμού του 'Ηνιόχου. "Όπως Διδώωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρει αἴγες ὠδήγησαν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Δελφῶν ὡς ἱεροῦ τόπου καὶ μαντείου. Ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων ποὺ ἐξήρχοντο ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, αἴγες περιφερόμεναι καὶ εἰσπνεύσασαι τὰς ἀναθυμιάσεις αὐτάς, περιήρχοντο εἰς κατάστασιν μέθης καὶ ἐπεδίδοντο εἰς εἶδος χοροῦ, ἀτάκτου. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆ τῶν αἰγῶν ὠδήγησε τοὺς παρατηρητὰς νὰ θεωρήσουν τὸ φαινόμενον ὡς εἶδος ἐπιφανείας καὶ νὰ ἰσφασίσουν τὴν ἴδρυσιν εἰς τοὺς Δελφοὺς τοῦ περιήμου μαντείου.- SEG II 17

ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ.- ⊕ Συναίσθημα

ΑΙΣΘΗΣΙΣ.-⊕ Ἄκοή, Ὁρασις, Γεῦσις, Ὁσφρησις, Ἄφῃ.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ.- ⊕ Τελεταουργία, Κάλλος, Σύμβολα

ΑΙΤΙΑΤΟΝ σῶμα (CAUSAL).- ⊕ Αὐγοειδές

ΑΙΤΙΟΤΗΣ (νόμος τῆς -).- ⊕ Βιταλισμός, Μηχανο-

ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ.- ⊕ Γνωστικισμός 215 (-18)^{κρατία}.

Ἰανός (204 -18, 205 -10)

ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ.- Αἰ. σημαίνει τὸ Ἐν ποὺ δὲν ἔχει ὅρια, ἐξ οὐδενός περιορίζεται, οὔτε ἀπὸ τὸν χῶρον, οὔτε ἀπὸ τὸν χρόνον. Ἡ ἔννοια τῆς Αἰ. ἐμφανίζεται μὲ τὴν αὐγὴν τῆς ἑλλ. φιλοσοφίας καὶ ἐκφράζεται μὲ τὸν ὅρον "αἰεί". Ἀπὸ τοῦ VIου π.Χ. αἰ. ἡ δημασία αὐτῆς διαφοροποιεῖται. Σταδιοδρομεῖ σάν Αἰ. τοῦ ὑλικοῦ γίγνεσθαι καθιερῶνοντας ἔτσι σάν μόνον ἀπόλυτον τὴν κίνησιν μέσα στὸν ἄπειρον χρόνον. Ἡ ἀντίληψις αὐτῆ τῆς Αἰ. δίδεται ἀπὸ τὸν Ἡράκλειτον εἰς τὸ πολυθρύλητον Ἀποσπ.: "Κόσμον τόνδε οὔτε τις θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησε, ἀλλ' ἦν αἰεί καὶ ἔστι πῦρ αἰείζων, ἄπτόμενον μέτρα καὶ σβενύμενον μέτρα".

Ἀργότερον ὅμως ὁ Παρμενίδης ἀντιπαρατάσσει στὸν Ἡράκλειτον τὴν ἀντίθετον ἀκριβῶς ἄποψιν: "Οὐδέ ποτ' ἦν, οὐδ' ἔσται ἐπεὶ νῦν ἐστίν ὁμοῦ πᾶν (Ἄπ. 5) δηλ. οὔτε ὑπῆρξε οὔτε θά ὑπάρξῃ (τὸ ὄν) ἀφοῦ ὑπάρχει τώρα ἐξ ὁλοκλήρου. Ὁ Ἐλεῆτης θεμελιώνει ἔτσι τὸ ἄχρονον τοῦ ὄντος

ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ
ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ

εις ἑπτὰ "σηματα" (ὑποθέσεις) τῆς Αἰ. πού εἶναι πέρα ἀπό τό χθές καί ἀπό τό αὔριον ἐπειδὴ τό "Ὀν κατὰ τόν Παρμενί-
δην εἶναι ἀγέννητον, ἀνώλεθρον, ὀλομελές, ἀτρεμές, ἀτέ-
λεστον, ἔν, συνεχές. Αὐτῆ ἡ ἀπολυτότης τῆς ἀχρόνου - καί
μόνο διὰ τοῦτο αἰωμίας ὑπάρξεως- εἶναι ὁ Θεός, ἀλλά γιαυτὸ
ἀκριβῶς καί ἡ ἀπολυτότης τῶν πλατωνικῶν Ἰδεῶν στηρίζει
τὴν θεϊκὴν τῆς προέλευσιν.

Κατὰ τόν Βόθθον, εἶναι ἡ σύγχρονος καί ταυτοχρονος
μέθεξις μιᾶς ὑπάρξεως χωρὶς τέλος (DE CONSOLATIONE 5).
Ἐπανέρχεται εἰς τοὺς ὀρισμοὺς πού ἔδωσαν οἱ πρὸ αὐτοῦ
φιλόσοφοι. Οὕτω διὰ τόν Πλωτῖνον ἡ Αἰ. εἶναι ζωὴ πού
παραμένει εἰς τὴν ταυτότητά της, αἰωνίως παροῦσα ἐν ἐ-
αυτῇ μέσα στήν ὀλοότητά της ('Ενν.3,7). Χειριζόμενος τό
ἴδιον θέμα ὁ "Αγ. Μπωναβεντούρα προσθέτει ὅτι ἡ ἀπλό-
της καί ἡ ἀορασία πού χαρακτηρίζουν τοὺς κόσμους τοῦ
Κέντρου, ἀνήκουν εἰς τὴν Αἰ. (QUAESTIONES DIPUTATE,
DE MYSTERIO TRINITATIS, QU.5, ἄρθρ.1, 7-8). Ὁ Δάντης
ἀναφέρεται εἰς αὐτὴν ὅταν ὀμιλῇ περὶ τοῦ σημείου ὅπου
ὄλοι οἱ χρόνοι εἶναι παρόντες (Παράδ.17,18).

Πολλὰ εἶναι αἱ εἰρωνικαὶ παραστάσεις τῆς Αἰ. :
Μία θεὰ κρατοῦσα ἀνάχειρας ἓνα ἥλιον καί μιαν σελήνην,
ἡ ἔν σκῆπτρον καί τό κέρας τῆς Ἀμαλθείας, ἡ καθήμενη
ἐπὶ σφαίρας περιβαλλομένης ὑπὸ ἀστέρων, ἡ φέρουσα ζω-
νην ἀστροποικιλτον. Λόγω τῆς παρῳμιώδους μακροζωίας
των ὀ ἐλέφας, ὀ φοῖνιξ, ὀ δράκων, εἶναι σύμβολα τῆς
Αἰ. Ὅμοίως, λόγω τοῦ ἀτέρμονος κυκλικοῦ σχήματος ὀ
⊙ ὀροβόρος ὄφις.

Ἡ Αἰ. εἶναι ἡ ἀπουσία ἡ ἡ ἐπίλυσις τῶν διενέξεων,
ἡ ὑπέρβασις τῶν ἀντιφάσεων, τόσον εἰς τό κοσμικόν ὀ-
σον καί εἰς τό πνευματικόν ἐπίπεδον. Εἶναι ἡ τελεία
ὀλοκληρωσις τοῦ ὄντος ἐντὸς τῆς ἀρχῆς του. Διὰ τόν
ἄνθρωπον, ἡ ἐπιθυμία του διὰ τὴν κατὰκτησιν τῆς Αἰ.
ἀντανακλᾷ τόν ἀδιάκοπον ἀγῶνα του κατὰ τοῦ χρόνου
καί ἴσως ἀκόμη τόν ἀγῶνα του γιὰ ἓνα βίον τόσον ἐν-
τονον καί ἀποδοτικόν, ὡστε νά θριαμβεῦση διὰ παντός
ἐπὶ τοῦ θανάτου. Ἡ Αἰ. τότε παθεῖ νά ἐκφράζεται μέ

τήν ἀκίνησιαν, μέ τήν ἀδράνειαν, μέ τήν καθητικότητα, ἀλλά μέ τήν έντατικήν προσπάθειαν, μέ τήν πρᾶξιν. Εἰς τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς καί Γνωστικοὺς, χρησιμοποιεῖται διά τήν ἕξιννοιαν τῆς Αἰ. ὁ ὄρος "Αἰών". (SEGH II, 282)

A - K ('Από κτίσεως Κόσμου) @ Χρονολογία 373 (-7)

A K A K I A. - Ἡ κιβωτός τῆς Διαθήκης ἦτο κατασκευασμένη ἀπό ξύλον Ἀ. ("Ἐξοδ. 37, 1-4, 10-11). Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς νέας ζωῆς, ποῦ κατακτᾶται διὰ τῆς μυσθως εἰς τὰ Μυστήρια. (SEGH I 10)

@ Ἀστὴρ τοῦ Ταρώ, Πανδώρα, Χιράμ - Ἀβίφ (326, 333)

A K A N @ A. - Ὁ συμβολισμὸς τῆς Ἀ. ποῦ ἐχρησίμευσε ὡς διακοσμητικὸν τῆς ἀρχαιότητος καί τοῦ Μεσαιῶνος, ἀπορρῆει εὐσιωδῶς ἀπὸ τὸ κέντρισμα ποῦ προξενεῖ εἰς τήν ψυχὴν πρὸς τήν ἀνοδικὴν πορείαν. Ἐκδομησαν μέ αὐτὴν τὰ κιονόκρανα τῶν κορινθιακῶν κιδῶνων, τὰ νεκρικὰ ἄρματα, τὰ ἐνόματα τῶν ἐξεχόντων ἀνδρῶν, διότι ὅλοι αὐτοὶ ἐθριάμβευσαν εἰς τὰς δοκιμασίας τοῦ βίου.

Κάθε ἥρωα κοσμεῖται μέ ἄκανθας πρὸς ὑποδήλωσιν τοῦ θριάμβου ποῦ κατήγαγον ἐναντίον τῆς βιβλικῆς κατάρτας εἰς τὸν Ἀδᾶμ : "ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικὸς σου καί ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου... ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου... ἀκάνθας καί τριβῶλους ἀνατελεῖ σοὶ καί φαγῆ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ". (Γέν. 3, 18) (SEGH I, 10)

A K A Σ A. - @ Ἀζωθ, Αἰθήρ, ἄνθρωπος, Ἀστρ. σφραγίς, Βισοῦδι, τσάκρα, Πεμπτουσία, Ψυχομετρία. -

A K M H Ξ Υ Ρ Α Φ Ι Ο Υ. - Εἰκὼν συμβολίζουσα τὰς δυσκολίας διὰ τήν ὑπέρβασιν καί διάσπασιν τῶν ἐπιπέδων (τοῦ ὕλικου πρὸς τὸ πνευματικόν). Ἴσοδυναμεῖ πρὸς τήν στενὴν πύλην τοῦ Εὐαγγελίου (Ματθ. 3, 14), τὴν δοκιμασίαν τῶν δεξιῶν κινουμένων βράχων τῆς ἑλλ. Μυθολογίας, τὴν αἰχμὴν τοῦ ξυραφιῶ τῆς Κάθα Οὐπανισᾶδ (3, 14).

Πᾶσαι αἱ μῦθικαὶ αὐταὶ παραστάσεις ἐκφράζουν τὴν ἀνάγκην νᾶ ὑπερβῆ ὁ ἄνθρωπος τὴν δυαδικότητα τῶν ἐναντίων

τῶν ἐναντίων, τὴν πῶλωσιν ποῦ χαρακτηρίζει τὴν συνήθη ἀνθρωπίνην κατάστασιν, ἵνα οὗτος φθάσῃ εἰς τὴν ἐσχάτην πραγματικότητα τοῦ ἀμεταβλήτου, τῆς ἐνότητος μὲ τὴν πρώτην Ἀρχήν.- (SEGH II 320)

Α Κ Ρ Ι Δ Ε Σ.- Τόσον εἰς τὴν Π.Δ. ὅσον καὶ εἰς τὴν Καινὴν (Ἄποκλ. 9, 1-6) γίνεται λόγος περὶ τῶν Ἀ. ὡς συμβόλου καταστροφῆς καὶ ἐρημώσεως.

Ἀντιθέτως εἰς τὴν Κίναν ὁ γόνιμος πολλαπλασιασμός τῶν Α. ὑπενθύμιζε τὴν γονιμότητα, ἄρα ἔν θεῶν χάρισμα.- (SEGH IV, 155 SAUTERELLES).

Α Κ Τ Ι Ν Ε Σ.- Πολλὰ ἔργα τέχνης εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τῆς γῆς, παρουσιάζουν ἀκτίνας περὶ τὸν Ἥλιον, φωτιστέφανα καὶ ἄλλα ἀνάλογα. Αἱ Ἀ. συμβολίζουν μιαν φωτεινὴν ἀπόρροϊαν ποῦ ἐκπέμπεται ἀπὸ ἓνα κέντρον, ἥλιον, ἄγιον, ἥρωα ἢ ἓν ἄλλο ὄν. Ἐκφράζονομοποιδὸν ἐνέργειαν φυσικῆς ἢ πνευματικῆς τάξεως. Ἡ ἀκτινοβολίαν ὁμοιάζει πρὸς τὴν πυρβόη φύσιν τοῦ Ἥλιου. Ἐμπορεῖ νὰ γονιμοποιήσῃ, νὰ θερμάνῃ, νὰ ἐνδυναμώσῃ ἢ καὶ ἀντιθέτως νὰ ἀποξηράνῃ, νὰ κατακαύσῃ, νὰ στερλώσῃ ἀναλόγως τῆς διαθέσεως τοῦ ὑποκειμένου ποῦ θὰ δεχθῇ τὴν ἐπήρειαν.- (SEGH IV 82)

Α Κ Τ Ι Ν Ο Β Ο Λ Ο Σ Α Σ Τ Η Ρ.- Βλ. Ἀστὴρ, Πεντάγραμον.

Α Δ Α Σ.- Βοηθεῖα τοῦ ἁλατος ποῦ ἐξήγαγεν ἐκ τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων, ὁ Ἰάπων θεὸς Ἰζανάγκι, ἐδημιούργησε τὴν πρώτην κεντρικὴν νῆσον. Ἀντιστρόφως ὁ κόκκος ἅλατος, ρικτόμενος ἐντὸς ὑδάτος καὶ διαλυθμένος ἐν αὐτῷ συμβολίζει εἰς τὸν Ταντρισμόν τὴν ἀπορροφῆσιν τοῦ Ἐγῶ (MOI).

Τὸ Ἀ. ἔχει συντηρητικὰς ιδιότητας. Τὸ λόγιον τοῦ Χριστοῦ "εἶθε τὸ ἅλας τῆς Γῆς" (Ματθ. 5, 13) σημαίνει προφανῶς τὴν γεῦσιν καὶ τὴν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ τὸ προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῆς ἀποσυνθέσεως.

Ἀποδίδονται ἐπίσης εἰς τὸ Ἀ. καὶ καθαριτικαὶ ιδιότητες. Εἰς τὸν Σιντοϊσμόν ὁ θεὸς Ἰζανάγκι,

ἐπανακάμπτων ἐκ τοῦ κόσμου τῶν νεκρῶν, καθαίρεται μέσα
στά ἄλυμρά ὕδατα τῆς θαλάσσης.

Κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ βαπτίσματος, τὸ "Α. κα-
λεῖται "ἄλας τῆς σοφίας" θεωρούμενον ὡς πνευματικὴ τροφή.

Εἰς τοὺς Ἑβραίους, τὸ "Α. ἐθεωρεῖτο ὡς βασικόν
στοιχεῖον τοῦ τυπικοῦ; κάθε θύμα ὤφειλε νὰ καθαρῇ διὰ
τοῦ "Α. Εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅπως καὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους καὶ
τοὺς Ἀραβας, τὸ "Α. εἶναι σύμβολον φιλίας καὶ φιλοξε-
νίας. Ἡ προσφορά καὶ ἀνάλωσις ἀπὸ κοινοῦ "Α. καὶ ἄρτου,
εἶναι δεῖγμα συναδελφώσεως.

Τὸ κυβικόν σχῆμα τῶν κρυστάλλων τοῦ "Α. ὠδήγησε
τοῦ Ἀλχημιστᾶς νὰ τὴν ἐκλάβουν ὡς σύμβολον τῆς σταθερό-
τητος, τῆς κρυσταλλώσεως, τῆς στερεοποιήσεως.

Ἡ παρὰ τοῖς Σημίταις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα
χρησιμοποιουμένη φράσις: ἐφάγαμε μαζί ψωμῖα κἀλάητι
ὡς δεῖγμα ἀδιαταράκτου καὶ ἀδελφικῆς ἐνώσεως, ἔλκει τὴν
καταγωγήν της ἀπὸ τὴν Βίβλον (Ἄριθ. 18, 11, Χρον. 13, 5)
Λευϊτ. 2, 13) ποῦ γίνεται λόγος περὶ τοῦ "Α. τῆς ἱερᾶς
συμμαχίας, τοῦ ἀκαταλύτου δεσμοῦ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώ-
που. — Ὁ Φίλων, περιγράφων τὴν τροφήν τῶν θεραπευτῶν
κατὰ τὰ σάββατα, ἀναφέρει ὅτι αὕτη ἀπετελεῖτο ἐξ ἄρτου,
ἄλατος, ὑσώπου καὶ ὕδατος. Οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως συνω-
δεύοντο ἀπὸ ἕλας. Τὸ τύπον παρέλαβον καὶ οἱ Χριστιανοὶ
κατὰ τὸ βάπτισμα, τὴν νηστείαν κ. κ. (SEGH IV 167)
⊕ Ἄρχαι, Δώδεκα. Ἐπτὰς, Ὀμπ, Σῶμα, Ψυχή. —

Α Λ Β Ε Ρ Τ Ο Σ Μ Ε Γ Α Σ. — (1206-1280) Ἀναγνωρίζεται

ὡς ὁ πρῶτιστος δομικανὸς διδασκαλός, ἐξασκήσας
μεγίστην μουσικὴν ἐπίδρασιν, ἰδίᾳ εἰς τὰς ἐπέκεινα τοῦ
Ρήνου περιοχὰς. Ἐγκατέλειπε τεράστιον συγγραφικόν ἔργον
ὅπου ἐξέχουσαν θέσιν τηροῦν τὰ σχόλια του ἐπὶ τῆς μου-
σικῆς θεολογίας τοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου.

Ἡ τελείωσις τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν διδασκαλίαν
του, βασιζέται ἐπὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαχνίας.

Πᾶς ἄνθρωπος οφείλει νὰ τείνη πρὸς τὴν τελείωσιν αὐτῆν
τόσον μὲ τὰς αἰσθήσεις του, ὅσον καὶ μὲ τὴν νόησιν.

Ἐπιμένει εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ θεωρητικοῦ βίου, παραλλή-

λωσ πρὸς τὴν ἐπί τῆς Γῆς βιοτικὴν ὄρασιν. Μόνον διὰ τῆς ὀράσεως αὐτῆς δύναται νὰ ἀχθῆ εἰς τὴν θεασίν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. (DAVY II 186)

A Λ Β Ο Τ Τ Ζ. - Θ Βωντουά. Λόγος.

A Λ - Γ Κ Α Ζ Α Λ Ι. - Θ Καντριγιά

A Λ Ε Κ Τ Ω Ρ. - Ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω ἰδιοτήτων τοῦ ὁ 'Α.

ἔθεωρήθη γενικῶς τὸ κατ' ἐξοχὴν σύμβολον τοῦ ἡλίου καὶ ὡς ἔμβλημα τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς τόλμης.

Εἰς τὴν Ἰνδοίαν εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Σκάντα ποῦ ἐκπροσωπεῖ τὴν ἡλιακὴν ἐνέργειαν. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τιμᾶται ἰδιαιτέρως, διότι, ὡς ἀναφέρεται, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔξοδον τῆς θεᾶς Ἀμυτερασού (θεᾶς τοῦ ἡλίου) ἐκ τοῦ σπηλαίου ὅπου ἐκρύπτετο: τ. ἔ. εἰς τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἥλιου, εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ φωτός.

Συμφώνως μὲ τὰς ἀρχ. ἑλλ. παραδόσεις, ὁ θεὸς 'Α. τῶν Κρητῶν Βελχανός, ἐταυτίζετο μὲ τὸν Δία. Εἰς 'Α. περιευρίσκειτο πλησίον τῆς Αἰτουῖς, ὅταν αὐτὴ, ἐγέννησε εἰς τὴν Αἴηλον τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν.

Παρὰ τὴν σύστασιν τοῦ Πυθαγόρου, εἰς 'ΑΛ. ἐθυσίζετο τυπολογικῶς εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, τὸν θεὸν τῆς ἰατρικῆς. Πρὶν ἀποθάνῃ, ὁ Σωκράτης παρακαλεῖ τὸν Κρίτωνα νὰ θυσιάσῃ 'ΑΛ. εἰς τὸν Ἀσκληπιόν. Ἴσως διότι ἀνεγνωρίζετο εἰς τὸν 'Α. ψυχοπομπὸς ἰδιότης, ὅπως καὶ εἰς τὸν Ἑρμῆν. Ἐπίσης ὁ 'Α. ἦτο ἔμβλημα τοῦ Ἄιτιου, ἡλιακοῦ θεοῦ, θανόντος καὶ ἀναστάντος.

Ὁ 'Α. καταλέγεται, μαζί μὲ τὸν ἵππον καὶ τὸν κύνα, μεταξύ τῶν ζῴων ποῦ ἐθυσιάζοντο ὡς ψυχοπομποὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Γερμανῶν.

Εἶναι ἐπίσης ἔμβλημα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ὁ ἀετός καὶ ὁ ἀμνός (φῶς καὶ ἀνάστασις). Ὅπως ὁ Μεσσίας, ἀναγγέλει τὴν ἡμέραν ποῦ διαδέχεται τὸ σκότος τῆς νυκτός. Διὰ τοῦτο ἔχει ἀναρτηθῆ εἰς τὰς τὲ κωδωνοστάσια καὶ τὰς ἀψίδας τῶν ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ σημάνῃ τὴν ὑπεροχὴν τῆς πνευματικότητος εἰς τὸν γῆινον βίον, τὴν οὐράνιον καταγωγὴν τῆς λυτρωτικῆς φωτίσεως.

Εἰς τὸ Ἰσλάμ ὁ Ἀ. χαίρει ἰσαιοτέρας ἐκτιμήσεως. ὁ ἴδιος ὁ Μωάμεθ εἶχεν εἶπει. "Ὁ λευκός Ἀ. εἶναι ὁ φίλος μου· εἶναι ὁ ἐχθρός τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ φωνή του προαγγέλει τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀγγέλου.

Τέλος ὁ Ἀι συμπλησιάζεται πρὸς τὸν ὄφιν, ἰδιοτέρως παρὰ τῷ Ἑρμῇ τῷ Τρισμεγίστῳ καὶ παρὰ τῷ Ἀσκληπιῷ. (SEGH II 84)

Α Λ Ε Ε Ι Β Ρ Ο Χ Ι Ο Ν - Α Λ Ε Ε Ι Η Λ Ι Ο Ν (Ὁμπρέλλα)

Ἀμφότερα εἶναι σύμβολα βασιλικῆς ἐξουσίας, ἄν καὶ ἀντιστρόφου σημασίας. Εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν, Κίναν, Ἀἴος, ὑψηλαὶ προσωπικότητες καὶ θεότητες, προφυλάσσονται εἴτε ἀπὸ τὴν καυστικότητα τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, εἴτε ἀπὸ τὴν βροχὴν. Τὸ ἡμισφαιρικὸν σχῆμα καὶ τῶν δύο ἐπέβαλε τὴν ἰδέαν τοῦ οὐρανοῦ θόλου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐπιδράσεων. Ἡ χρῆσις τοῦ Ἀ. εἰσήχθη εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὸν ΧVΙΙον αἰ. εἶναι γενικῶς σύμβολα ἀμύνης. Ἐγένετο συμπλησίαισις μὲ τὸ Θ Τσάκρας (τροχοῦς), τὴν σπονδυλικὴν στήλην, τὸν κεντρικὸν ἄξονα. (SEGH III, 361, 362)

Α Λ Φ Ι Τ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α. - Θ Ἀλευρομαντεία.

Α Λ Η Σ. - Θ Ἰσραηλῖται, Μπεκτεσῆδες, Σχιῖται.

Α Λ Ι Ε Ι Α. - Εἰς πολλοὺς μύθους, τύπους καὶ ἔργα τέχνης συναντῶνται σκηναὶ ἀλιείας.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον, χάρις εἰς τὴν Ἀ. τὰ μέλη τοῦ διαμελισθέντος Ὄσιριδος συγκεντροῦνται καὶ ἀποκαθίσταται ἡ ὀλομέλεια τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ὁ Πέτρος ἀποκαλεῖται ἀλιεύς ἀνθρώπων, διότι διὰ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Χριστοῦ θέλει ἀγρεύσει καὶ σώσει τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Οὕτω ἡ Ἀ. καθίσταται τὸ σύμβολον τῆς κηρύξεως τοῦ θείου λόγου καὶ τῆς ἀποστολικῆς διακονίας. (SEGH III 369)

Α Λ Κ Α Ε Σ Τ. - Βλ. Διαλύτης

Α Λ Κ Μ Α Ι Ω Ν ὁ ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΗΣ. - Βλ. Δέμπαση Ἰωάννη ἐν "Ἰλιός, 1961, σ. 316.---

Α Λ Κ Ο Ο Α (οἰνόπνευμα). - Εἰς τὸ Ἄλ συναντᾶται ἡ ἔνωσις

τοῦ πυρός καὶ τοῦ ὕδατος. Εἶναι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ BACHELARD, τὸ πυρῶδες ὕδωρ. "Ἐνεκα τοῦτου συμβολίζει τὴν ζωτικὴν ἐνέργειαν ποῦ πηγάζει ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο ἀντιθέτων στοιχείων, τοῦ πυρός καὶ τοῦ ὕδατος. (SEGH. I 37)

Α Δ Κ Υ Ο Ν Η.- Ὁ μῦθος τῆς Ἀλ. ὑποδηλοῖ τοὺς κινδύνους ποῦ δύνανται νὰ προκύβουν ἀπὸ μίαν αὐτοικανοποίησιν καὶ ἀπόδοσιν τῆς εὐδαιμονίας εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἐνῶ ἡ ἀληθὴς εὐτυχία μόνον ἐκ τῶν ἄνω ἢμπορεῖ νὰ ἔλθῃ.

"Ὀφιμοὶ παραδόσεις ἐταύτισαν τὸν μῦθον τῆς Ἀ. μὲ ἐκεῖνον τῆς "Ισιδος" ὅπως καὶ αὐτὴ διατρέχει τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα διὰ ἀνεύρη τὸν σύζυγόν της, ποῦ ἀναγνωρίζεται ὡς υἶός τοῦ ἐστέρος τῆς Ἀνατολῆς ὅπως ὁ "Ὀσιρις ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ὁ Ὀρίδιος εἰς τὰς Μεταμορφώσεις του (Χ,στ. 732-743) περιγράφει ἐν ἐκτάσει τὴν θλίψιν τοῦ πτηνοῦ ποῦ ἀγάπησαν οἱ ρομαντικοί. (ANDRE CHENIER) SEGH I, 37

Α Δ Λ Η Γ Ο Ρ Ι Α.-⊕ Βιβλος 66(17), Συμβολισμός.

Α Δ Χ Η Μ Ε Ι Α.- Βλ. SEGH I 34

- Ἀλχημεία μυστικὴ. DAVY II 237, 264

Α Δ Ο Υ Ν Τ Ε Λ. π ⊕ Δοχεῖον

Α Δ Υ Σ Ο Σ.- ⊕ Ἀφή, Διασπορά, μεταβίβασις, Σδάβε-Κοάγκουλα, Τύπος.-

Α Δ Φ Α Β Η Τ Ο Σ.- ⊕ Ἑβραϊκός. Τ. II, 240.

Γκεματρία, Ἑβραϊκὴ γλῶσσα, Καρβάλα.-

Ἑνωτικὴ γλῶσσα. Φωνήεντα.

Τεκτονικὸς Ἀ.- Βλ. Κρυπτογραφία

Α Δ Φ Α καὶ Ω Μ Ε Γ Α.- ⊕ Α - Ω

Α Δ - Χ Α Λ Α Τ Ζ.- ⊕ Γιασιδισμός.

Α Δ Χ Η Μ Ε Ι Α.- ⊕ Τ. II 492 (εἰκόνα). Ἀπόσταξις, Ἀποτέφρωσις, Διάλυσις, Ἀγαθοδαίμων,

Αΐνιγμα, Ἀλχημιστής, Διαπότισις, διαχώρησις, Δοχεῖον, Ἐξέχουσις, Ζυμῶσις, Θεραπευτική (150 -13), Πέψις, Πρόβολή, πύρωσις, Σήψις, Σμαράγδινος Πίναξ, Σπαγειρική, Στεφῆωσις, Συμπύκνωσις, Τροῖσμός (25(1)).-

A Δ X H M I Σ T H Σ.- 'Θ Ἀλβέρτος, Μάγος, Β. Ἀνδρέου, Ἀρτέμιος, Βάκων Ρογῆρος, Βαλεντῖνος Βασίλειος, Βιλιανοβάνος, Βωγκάν Θωμάς, Γκέμπερ, Ζύσιμος, Ζολιβέ - Καστελλό, Θωμάς Ἀκρινάτης, Καμπριέλ, Κανσελιέ, Κασταίν, Κοσμοπολίτης, Κοῦνκερ, Κουνρατ, Λίσκαρης, Λοῦλλος, Μιραντόλα, Μπαρνώ, Παγκαρτζούνα, Ὀλυμπιόδωρος, Πλανισκάμπυ, Πουασόν, Ριπλέ, Παράκελσος, Ρίχτχάουζεν, Σάρπι, Συλιάνι, Τριθέμιος, Φιλαλήθης, Φλαμέλ, Φλουδδ, Φουλκάνέλλι, Χελμόντ Βάν, Κού-Τζάμ, -Σίν.-

A Δ Ω Π Η Ε .- Παγκόσμιον σύμβολον τῆς πονηρίας, κατὰ τὸ πλεῖστον κακοβούλου. Εἰς τὴν Ἄνω Ἀνατολήν, τὸ ζῶον ἀποκτῆ ἄληθῶς σατανικὸν χαρακτῆρα. Εἰς τὴν Κίναν καὶ Ἰαπωνίαν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταμορφοῦται εἰς παντοειδῆ ὄντα καὶ πράγματα, ἰδίως εἰς γυναῖκα. Ἀπομυζᾷ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν ζωτικὴν τῶν δύναμιν καὶ ἔχει συχὴν σχέσιν μὲ τὰς δαιμονικὰς καταλήψεις.

Εἰς τὸν Ἁγ. Ἰωάννην τοῦ Σταυροῦ, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὰ κακοποιὰ πνεύματα. Μία μόνον εὐνοϊκὴ πτυχὴ ἀποδίδεται εἰς τὴν Ἄ., ὅπου συνοδεύοντα τὴν θεᾶν Ἰνάρι, τὸ Κάμι τῆς ἀφθονίας, θεωρεῖται ὡς τὸ σύμβολον τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ πλοῦτου. - (SPGH IV 85) Τόμ. II, σ. 22 (εἰκῶν)

A M A Z Ω N.- Ὅπως αἱ Βαλκυρίαι τῆς βορείου Παραδόσεως αἱ Ἀμαζόνες εἶναι τὸ ἑλληνικὸν πρότυπον τῶν πολεμοχαρῶν καὶ ἀνδροπρεπῶν γυναικῶν, εὐστατεῖς καὶ ὠραῖαι, χειριζόμεναι τὸ τόξον καὶ τὸ δόρυ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἰέρεαι τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐχθαίρου ἀνδρικοῦ φύλου, διώκουν τοὺς ἀνδρας καὶ θέλουν παντὶ σθένει νὰ τοὺς ὑποκαταστήσουν, καταπολεμοῦσαι αὐτοὺς, ἀντὶ νὰ τοὺς συμπληρώσουν μὲ τὰ χαρίσματά των. Ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ των, κατὰ τὸν PAUL DIEL, ἐξαντλεῖ τὴν οἰκτιρῶν ἰσχύον τῆς γυναικείας ἰκανότητος, τὴν δύναμιν τῆς ἐρωμένης καὶ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

μητρὸς, τὴν ψυχικὴν θερμότητα. Εἰς τὴν βασίλισσαν τῶν 'Α. Ἰπολύτην εἶχε χαρίσει ὁ 'Αρης μίαν ζώνην, ὡς σύμβολον τῆς ἰσχύος τῆς ἐπὶ τῶν ὀπαδῶν της. Τὴν ζώνην αὐτὴν ἀνετέθη εἰς τὸν Ἡρακλῆν νᾶ τὴν ἀφαιρέσῃ, δηλ. νᾶ οἰκειοποιηθῆ τὴν δύναμίν της. (SEGH I, 44)

Α Μ Α Ρ Τ Η Μ Α. - Θ 'Αμαρτία, Δένδρον, Διάβολος, 'Ενέλιξις, Μωσαϊκὸς συμβολισμὸς, Πιῶσις, Χιρᾶμ - 'Αβίφ (331 (8)).-

Α Μ Α Ρ Τ Ι Α. - 'Αμάρτημα, Αὐτοκτονία, 'Ελάττωμα.

Α Μ Α Τ Ο Υ. - Θ 'Ανώτεροι 'Αγνώστοι.

Α Μ Β Ρ Ο Σ Ι Α. - 'Η 'Α. (τροφή) ὅπως καὶ τὸ Νέκταρ (ποτόν) ἦσαν τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἄλλ. θεοὶ διατεθροῦν τὴν ἀθανασίαν των. 'Ανάλογον εἰς τὴν 'Ινδιαν ἢ Θ 'Αμρίτα καὶ τὸ Θ Σδμα. Εἶναι ἐπομένως τὸ σύμβ. τῆς 'Αθανασίας. 'Η 'Α. καὶ τὸ νέκταρ εἶναι προνόμιον μόνον τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων. Ὁ θνητὸς ποῦ θά ἐτόλμα νᾶ τὸ γευθῆ, ὅπως ὁ Τάνταλος, τιμωρεῖται μὲ τὴν ἔσσει στέρησιν τῆς ἀποκτήσεώς του. Μόνον εἴαν οἱ θεοὶ θελήσουν, δθνάνται νᾶ ἐνσταλαξοῦν εἰς τὰ χεῖλη τῶν θνητῶν 'Α. ἢ Νέκταρ καὶ οὔτω νᾶ τοὺς καταστήσουν ἀθανάτους καὶ ὁμοτραπέδους των. (SEGH I 46) Θ Περισπερά.

Α Μ Β Ρ Ο Σ Ι Ο Σ ἐκ Μιλάνου (+ 397). - Πρῶτος λατίνος Πατήρ τῆς 'Εκκλησίας, ποῦ δέν προῆλθεν ἀπὸ τὸν 'Εθνισμόν. Δέχεται χριστιανικὴν παιδείαν καὶ διωρίζεται ὡς αὐτοκρατορικὸς λειτουργὸς καὶ τέλος ἐπίσκοπος τοῦ Μιλάνου (374). 'Εκ τῆς θέσεως ταύτης προσπαθεῖ παντί σθένει νᾶ ἀποφύγῃ τὸ σχῆμα μεταξύ 'Ανατολῆς καὶ Δύσεως. Ὡς μυσταγωγὸς χρησιμοποιεῖ τὸν ἀλληγορικὸν καὶ συμβολικὸν τρόπον, ἀναζητῶν εἰς τὰς Γραφὰς τὴν κεκρυμμένην καὶ μυστικὴν σημασίαν τῶν ἐκεῖ ἀμαγραφομένων. 'Εκ τῶν πολυαριθμῶν ἔργων του ('Εξαήμερον, Σχδλ. εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ, εἰς τοὺς Ψαλμοὺς, Περὶ Παρθενίας κ.ἄ.) ἐξαιρεται ἡ ἀξία τοῦ συντόμου DE MYSTERIIS, ὅπου διακρίνεται ὡς κάτοχος τῆς χριστικῆς

μυσταγωγίας. Ὑπερασπιζόμενος τὴν παρθενίαν, κηρύσσεται πολέμιος τοῦ γάμου, ἐξαίρων τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀγαμίας. (DAVY, I, 480).

A M E N T I .-Θ "Ἄδης (Αἴγυπτ.), Ἄένρου ἢ Ἄάνδρου.-
"Ἄνουβις.

A M H N .-Ἡ ἑβραϊκὴ αὕτη λέξις σημαίνει τὴν ἐπιβεβαί-
ωσιν καὶ τὴν συγκατάθεσιν. Χρησιμοποιηθεῖσα
εἰς τὴν Π.Δ; μετεβιβάσθη τόσον εἰς τὴν ἰουδαϊκὴν, ὅσον
χριστιανικὴν ἱερουργίαν. Εἰς τὴν "Ἀποκάλ. (3, 14) ὁ Χρι-
στός ἀποκαλεῖται ἡ "Ἀμὴν". Μερικαὶ ἠθέλησαν νὰ συμπλησι-
άσουν τὸ Ἄμην πρὸς τὸν ὄρον "Ὡμ " ἢ "Λουμ" τῶν ὀν-
δῶν, νομιζόμεν ὅχι ἐπιτυχῶς. (SEGH. I, 55) Βλ. Πάτερ ἡμῶν.

A M I T A M Π A .- Βλ. Τ. IV, 119 (δίπλα)

A M M O M E T P O N .-Τὸ πλήρες καὶ καὶ τὸ κενόν πρέπει
νὰ ἐναλλάσσονται, διότι εἰς τὸ Σῦμπαν ὑφίσταται
διέλευσις ἐκ τοῦ ἀνωτέρου πρὸς τὸ κατώτερον δηλ. τοῦ
οὐρανοῦ πρὸς τὸ γήινον καὶ δι' ἀντιστροφῆς τοῦ γήινου
πρὸς τὸ οὐράνιον. Αὐτὸς εἶναι ὁ συμβολισμὸς τῆς ὁδοῦ
τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν μυστικισμὸν καὶ τὴν ἀλχημείαν.

Ἡ διμερὴς μορφή τοῦ Ἄ. ἐμφαίνεται εἰς τὴν μορ-
φήν τοῦ τυμπάνου τῶν Ἀσιατῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀραβικῶν
χωρῶν ποῦ ὑπενθυμίζει τὸ σχῆμα τοῦ Θ Ἄθάνορος τῶν ἀλχη-
μιστῶν. Ἡ μεσαία συστολή συμβολίζει τὴν "στενὴν πύλην"
διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἐπιτελοῦνται αἱ ἀνταλλαγαὶ τῆς ἐκ-
δηλώσεως. Τὸ τέλος τῆς ροῆς τῆς ἄμμου, παριστᾷ τὸ τέρμα
μιας κυκλικῆς διαδικασίας ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἄνάλογον σχῆμα παρουσιάζει καὶ τὸ τυμπανόν τοῦ
Σίβα. Δύο τρίγωνα ἀνεστραμμένα (λίγκα-γιονί) ὅπου τὸ ση-
μεῖον ἐνώσεως εἶναι ὁ δεσμὸς (Μπιντού) ἀπὸ ὅπου ξεκινᾷ
ἢ ἐκδήλωσις. Οἱ Ἰνδοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ τυμπανόν τοῦ
Σίβα (Νταμαρού) ἐκπέμπει τὸν πρωταρχικὸν ἦχον τῆς Δημι-
ουργίας (SHABDA). SEGH. IV, 136

A M M O Σ .- Ὁ συμβολισμὸς τῆς "Α. πηγάζει ἐκ τοῦ πο-
λὺ λαοῦ τῶν κόκκων ποῦ τὴν ἀπαρτίζουν, εἴτε ὑπό

A M N O Σ

τὴν ἔννοιαν τοῦ πλήθους τῶν ἁμαρτιῶν, εἴτε τῶν πράξεων κατὰ τὴν ἐπί γῆς διαμονὴν τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὴν Καμπότζην σχηματίζουσι τυπολογικῶς μικροὺς λόφους ἐξ ἄμμου - ἀντικατάστατον ἀσφαλῶς τοῦ κεντρικοῦ ὄρους - πρὸς ὑποβήλωσιν τοῦ ἀπείρου πλήθους τῶν ἁμαρτημάτων ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι ἀπαλλάσσονται.

Αἱ ριπαὶ ἄμμου ἢ χῶματος τὰς ὁποίας ρίπτομεν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐνός νεκροῦ, συμβολίζουσι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν καθαρτικὴν ἰκανότητα τῆς βροχῆς. Τοῦτο ἐπιρωνύεται μετὰ τὰς τυπολογικὰς νῆψεις τοῦ Ἰσλάμ, ὅπου ἔλλείπει ὕδατος, χρησιμοποιεῖται ἡ ἄμμος. Παραδέχονται ὅτι ἡ "Α. ἔχει καθαρτικὰς ἰδιότητας ὅπως τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πῦρ. SEGH IV 135

A M N O Σ. - Εἶναι πρὸ παντός τὸ σύμβολον τῆς θυσίας.

Εἰς τὴν Ἀποκάλ. ὁ ὄρος "Α. ἢ ἄρνιον χρησιμοποιεῖται 28 φορές διὰ τὴν ὑποσημάνη τὸν Χριστόν.

Εἶναι πιθανὴ ἡ συσχέτισις τοῦ "Α. μετὰ τοῦ ἀστρικοῦ Κριοῦ (τοῦ ἑαρινοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ ζωδιακοῦ) ὅστις, κατὰ τὴν μυθολογίαν μετέφερε τὸν Φρῖξον καὶ τὴν Ἑλλην καὶ εἶτα ἐθουσιάζθη. Ὁ RENE GUENON, συμπλησιάζει τὴν γαλλ. ἀπόδοσιν τοῦ "Α. (AGNEAU) μετὰ τὸν βεδικόν θεόν "Αγνι, ὅχι ἴσως ἄνευ αἰτίας, ἀφοῦ ὁ "Αγνι ἔχει καρακτῆρα θυσίας καὶ ἡ λευκότης του ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ πῦρ. Ὑπενθυμίζομεν τὴν θυσίαν τοῦ πασχαλικοῦ "Α. τὴν ὁποίαν παρέλαβε καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τὴν ἑβρ. Παράδοσιν (βλ. Ἡσαΐαν 53,7, Ἰωάν. 19,36, Α' Κορινθ. 5,7. Πράξεις 8,32. - Ἀποκάλ. 6,16. - 17,14 - 5, 5-6. - 17,14. - SEGH I, 17. - Πρβ. "Αγκνους Ντέϋ

A M Y Γ Δ Α Λ Ο Ν. - Τὸ "Α. περιβεβλημένον ἀπὸ τὸ ξυλῶδες κέλυφος, συμβολίζει τὸ οὐσιῶδες κεκρυμμένον καὶ προφυλασσόμενον ἀπὸ τὸ μὴ οὐσιῶδες. Εἰς τὸν Χριστιανισμὸν παριστᾷ τὸν Χριστόν, διότι ἡ θεία του φύσις συγκαλύπτεται ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἢ διὰ τοῦ σώματος τῆς Παρθένου Μαρίας. Δι' ἀμυγαλιότης αὔρας (MANDORLE) εἰκονίζονται εἰς τὰς μεσαιωνικὰς

εικόνας αἱ παραστάσεις τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Παναγίας, υποφοιτούσης τό πνευματικόν φῶς τῆς θεότητος.

Ἡ ἔννοια τοῦ ἐγκλειστοῦ, ἀπαραβιάστου φωτός, ἐκφράζεται μέ τό ἐβρ. ὄνομα τοῦ 'Α. LUZ, ποῦ ἀναφέρεται εἰς μίαν πόλιν. ὑπογείαν (βλ. GUENON, Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου). Εἶναι τέλος ὁ πυρὴν τῆς ἀθανασίας (Κίνα, Ἰνδία) ποῦ περιέχει ὅλα τὰ οὐσιώδη οὐστατικά διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ὄντος. - (SEGH I 43)

Α Μ Π Ε Λ Ο Σ. - Πανάρχαιον σύμβολον (μαζί μέ τόν οἶνον)

ὡς ἱεροῦ δένδρου καί παραγωγῆ τοῦ ποτοῦ τῶν θεῶν, ἄρα τῆς ἀθανασίας, τό Ἰσραήλ θεωρεῖ τὴν "Α. (ὅπως καθ τὴν ἐλαίαν) ὡς δένδρα μεσσιανικά καί ψαυτίζει τὴν "Α. μέ τό δένδρον τῆς ζωῆς τοῦ Παραδείσου (Κριταί 9, 13-Δευτερ. 32, 37. - Μιχ. 4, 4. - Ζαχαρ. 3, 10.)

Εἰς τό Ι Βασιλ. 21, 1, ἀναγνωρίζεται ὡς ἐν τῶν πολυτιμωτέρων ἀγαθῶν τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τόν Χριστιανισμόν εἶναι σημαντικόν σύμβολον ὡς προσφέρον τόν οἶνον τῆς θείας Ευχαριστίας ποῦ θεωρεῖται ὡς θεῖον δῶρον καί εἰκῶν τῆς γνώσεως.

Εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡ καλλιέργεια τῆς 'Α. εἶναι μεταγενεστέρα τῆς τοῦ σίτου. Ἐνῷ ὁ τελευταῖος ἀνήκει εἰς μίαν θεῶν πρωταρχικήν, τὴν Δήμητραν, ἡ "Α. εἶναι δῶρον τοῦ Διονύσου, τοῦ νεωτέρου τῶν θεῶν. Κατὰ ταῦτα ἡ "Α. ἦτο ἡ ἔκφρασις τῆς ἀθανασίας, ἐνῷ ὁ οἶνος ἐθεωρεῖτο τό ποτόν τῆς αἰωνίας νεότητος καί τῆς αἰωνίας ζωῆς.

Ἡ Μισνά (ἐν τῶν ἱερῶν βιβλίων τῶν Ἑβραίων βεβαιώνει ὅτι τό δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ τοῦ Παραδείσου, ἦτο μία "Ἀμπελος.

Διὰ τόν Μανδαιισμόν, ὁ οἶνος εἶναι ἡ ἐνσωμάτωσις τοῦ φωτός, τῆς σοφίας καί τῆς ἀγνότητος. Τό ρακί, ἱερόν ποτόν τῆς αἰρέσεως τῶν Σιιτῶν Ἀράβων, καλεῖται εἰς τὴν μυστικὴν των γλῶσσαν ἀρσλάν σουλού, ἦτοι γάλα τοῦ λέοντος. Ὡς γνωστόν διὰ τοὺς Σιιτας ὁ λέων εἶναι μία ἐπιφανεῖα τοῦ ἀρχηγοῦ των Ἀλῆ.

Εἰς τοὺς Μπεκτασή Μουσουλμάνους, ἡ λέξις "νιέμ" σημαίνει συγχρόνως οἶνος, πνοή καί χρόνος.

Ὅπως τὸ νέκταρ, ἡ ἀμβροσία, τὸ ὑδρόμελι, τὸ σῶμα, οὕτω καὶ ὁ οἶνος εἶναι οὐρανίου προελεύσεως, ἅπαντα συνυφασμένα μὲ τὸ οὐράνιον πῦρ.- SEGh IV,384

Α Μ Π Ο Υ Λ Α Φ Ι Α.- Ὁ διαλογισμὸς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἔκστασιν. Ἐπεξηγήσθη μίαν "τέχνην τοῦ συνδυασμοῦ τῶν γραμμάτων" πῦ εἶναι εἰς μεθοδικὸς ὁδηγὸς πρὸς διαλογισμὸν μὲ βᾶσιν τὰ γράμματα (ἀριθμητικὴ τῶν ἀξία καὶ μορφή). Ἡ παρουσία τοῦ 'Α. εἰς τὴν καρβαλικὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀνθρ. πνεύματος, ὑπῆρξε βασικὴ καὶ ἀναμφίλεκτος.- (DAVY I 280)

Α Μ Μ Ω Ν - Ρ Α.- Θ Ἡλιοῦπολις, Θῆβαι, Ρά.

Α Μ Ο - Ρ Κ.- Θ Βαθμοὶ Ναῦτικοί.- Λοῦις Σπένσερ.-Μητρόπολις τῆς ψυχῆς.-Νοντίν.- Ο.Τ.Ο.-Σύνοδος τῆς παρηγορίας, Τζῶν Τραῦνκερ.-

Α Μ Π Ε Λ Α Ι Ν.- Θ Ἀβραμελέν, Ἐκκλησία γνωστικῆ.- Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, Καρβαλιστικὸν Ροδοσταυρικὸν Τάγμα.-

Α Μ Π Ν Τ - Ρ Ο Υ - Σ Ι Ν.-Θ Κοινότης τοῦ Γκράαλ.

Α Μ Ρ Α.- Θ Σύνοδος τῆς παρηγορίας.

Α Μ Ρ Ι Τ Α.- Θ Νέκταρ, Πάν-Ἀμρίταε Γιδόγκα- Σῶμα.

Α Μ Σ Α Π Ε Ν Δ Σ.-Θ Ἄγγελοι, Ἀμρίτα, Τζέντ

Α Μ Φ Ι Α Ρ Α Ο Σ.- Βλ.Δ. Ἰωάννιδη, ἐν Ἐκλ. Ἰλλισοῦ Γ 191.

Α Μ Φ Ι Ε Σ Ι Σ.- Θ Ἀμφιον, Περίζωμα, Περιλαίμιον, Χειρόκτια

Α Ν Α Β Α Σ Ι Σ - Κ Α Τ Α Β Α Σ Ι Σ.-Τὸ θέμα τῆς ἀνόδου καὶ καθόδου τῆς ψυχῆς ἀπαντᾶται εἰς πολυαριθμούς παραδόσεις. Εἰς τὸν φαῖδρον καὶ τὸ συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος, ἡ ἀνθρ. ψυχὴ ἐπιδίδεται εἰς μίαν ἀνάβασιν ἵνα ἐπανεύρη τὴν πατρίδα της καὶ νᾶ θεαθῆ τὰς ἀγνάς Ἰδέας. Οἱ πλεῖστοι τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων ἐπιδίδονται, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, εἰς τὸ

νά περιγράψουν τὴν ἀνοδὸν τῆς ψυχῆς, ὅπως ὁ Μαξιμὸς ὁ Τύριος κατὰ τὸν β' αἰ'. Ἀντιθέτως, βλέπομεν τὸν Γνωστικὸν Βασιλεῖδην νά ὀμιλῇ περὶ τῆς καταβάσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀποκάλυψις τελεῖται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Ὁ Χριστὸς ἀποκαλύπτει τὸν ἄγνωστον Θεόν, ἡ κἀθοδος τοῦ Χριστοῦ καθίσταται τὸ κέντρον τῆς ἱστορίας. Ἐν τούτοις ἡ κἀθοδος αὐτῆ τοῦ Χριστοῦ, ἀπαί- τεῖ ὡς ἀντιστάθμισμα τὴν ἀνοδὸν τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ Θεῖον. Ἡ ἀνοδος δύναται νά νοηθῇ ὡς μία ἐπιστροφή. Ἡ ἀνοδος προσομοιάζεται πρὸς ἀνάβασιν ἐπὶ τινος ὄρους, κατὰ βαθ- μίδας. Ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης ὠμίλησε διὰ μακρῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἡ ἀνάβασις δύναται ἐπίσης νά παραλληλισθῇ πρὸς τὴν διέλευσιν τῆς ψυχῆς διὰ μέσου τῶν κοσμικῶν σφαιρῶν, αἱ ὁποῖαι δύνανται νά ἐρμηνευθοῦν συμβολικῶς πρὸς βαθμίδας καθάρσεως. (βλ. JEAN DANIELOU, PLATONISME ET THEOLOGIE MYSTIQUE, σ. 167).

Ὁ "Αγ. Αὐγουστῖνος ἀντελήφθη καὶ περιέγραψε τὴν ἀνοδὸν τῆς ψυχῆς διὰ μέσου τῶν κοσμικῶν σφαιρῶν ποῦ ὑπάρχουν ὄχι εἰς ἓνα ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀλλὰ μέσα στὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τῆς ψυχῆς. Περιγράφων τὴν ἰδίαν του ἐμπειρίαν μαζί μὲ τὴν Μητέρα Μόνικαν, ὁ Αὐγουστῖνος μνημονεῦει τὰς διαφόρους βαθμίδας ποῦ ποῦ καθορίζουν τὰ σωματικὰ πράγματα, τὸν οὐρανόν, τὸν ἥλιον, τὴν σε- λήνην, τοὺς ἀστέρας." "Ὅλο καὶ περισσότερο ἀνεβαίνουμ᾽" λέγει. (Ἐξομολογ. 9, 25) Ἡ ἀνάβασις ἐπομένως εἶναι μία ἐσωτερικεύσις ἢ κατὰβασις μία διαχυσίς εἰς τὸν ἐξωτερι- κὸν κόσμον. (M. MAD. DAVY, ἐν SEGE DICTION. D. SYMBOLES, T. III, σ. 241.

Α Ν Ι Γ Ε Ν Ν Η Σ Ι Σ. - ☉ Κρίσις, Λεύκωσις, Αὐτρωσις.

Α Ν Α Γ Κ Η. - ☉ Θέλησις, Νέμεσις.

Α Ν Α Γ Ω Γ Η (REDUCTION). - ☉ Θεοσοφ. ἀναγωγή & πρόσθεσις.

Α Ν Α Κ Υ Κ Λ Ω Σ Ι Σ. - βλ. Π. ΓΡΑΒ. Πυθαγόρας, σ. 330.

Α Ν Α Λ Η Ψ Ι Σ (ASCENSION, ASSOMPTION). - "Ὅρος συγγε- νῆς πρὸς τὴν ☉ Ἀνάβασιν καὶ Ἀνοδὸν, εἶναι

συμβολική ἀπόδοσις τῆς ἀναπήσεως τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ οὐράνια δώματα διαρκούσης τῆς ζωῆς ἢ καὶ μετὰ θάνατον. Παρίσταται ἡ ψυχὴ μὲ ἄνθρωπον μὲ τεταμμένους τοὺς βραχίονας ὡς ἐν δεήσει* ὑπερίπταται τῆς γῆς γῆς εἴτε μόνος, εἴτε βοηθούμενος ὑπὸ ἀγγέλων ἢ πτηνῶν. Φέρει ἐνίοτε πτέρυγας ἢ δὲ κεφαλὴ του περιβάλλεται ὑπὸ ἀστέρων. Ὅλα αὐτὰ ὑποδηλοῦν τὴν κατάστασιν ἀγιοσύνης εἰς ἣν ἔχει περιέλθει ἡ ψυχὴ, καὶ τὴν ὀριστικὴν ἀπόσπασιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ μορφικόν πεδίου, δηλ. τὴν τελικὴν ἠ ἀπολύτρωσιν τοῦ ὄντος καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῆς οὐρανίου καταστάσεως τῆς θεϊκῆς πατρίδος. (SEGH I 132)

ΑΝΑΛΟΓΙΑ - ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑΙ.-

⊕ Βίβλος, Μακρόκοσμος, Συμβολισμός.

ΑΝΑΜΙΕΙΣ.- ⊕ Συγκρητισμός.

ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ.- (REPOS). Ἡ ὑπὸ τῆς Βίβλου ἀναφερομένη Ἄ. τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ Κόσμου δὲν ἀναφέρεται εἰς κάποιαν στατικὴν κατάστασιν. Ἄ. δὲν σημαίνει ἀπραξίαν, ἀλλὰ κάποιαν παῦσιν τῆς δημιουργίας, ἐγκαινιάζουσαν μίαν νέαν, ἓνα νέον κύκλον.

Ἡ Ἄ. αὕτη εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν εὐλογίαν καὶ καθιέρωσιν τῶν ἐπιτελεσθέντων ἔργων καὶ ἔναρξιν μιᾶς νέας φάσεως δραστηριότητος.

Σχετικὴ εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ⊕ Οὐροβόρου ὄψεως : ἀρχὴ καὶ τέλος συνδέονται καὶ κοσμικὴ ἐνέργεια κυκλοφορεῖ ἐν τῷ σύμπαντι. Ἡ Ἄ. νοεῖται ἐπίσης ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀσφαλείας τοῦ ὄντος τοῦ ἀχθέντος μέχρι τέλους τῆς πορείας του. Εἶναι μία κατάστασις ἐξισορροπήσεως καὶ ἐνοποιήσεως.- (SEGH IV 88)

ΑΝΑΠΗΡΟΣ.- Ἡ ἀναπηρία εἶναι κατὰ κανόνα ἐνασταλτικὸν τῆς μῆσεως καὶ ἐνίοτε χαρακτῆρ τῆς ἀντι-μῆσεως. Ὁ κακόβουλος μάγος, παρουσιάζεται ἀστερημένος ἑνὸς μέλους τοῦ σώματος του (βραχίονος, ποδός, ὀφθαλμοῦ) Ἐἴς τινὰς ὁμῶς περιπτώσεις, ἐμφανίζονται διορατικοὶ καὶ προφηταὶ ἄδομοι (π.χ. Ὁμηρος)

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐξηγεῖται ἐσωτερικῶς ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀπώλεια ἑνὸς μέλους φυσικοῦ, ἀναπληροῦται δι' ἀντιστοιχοῦ μέλους ὑπερφυσικοῦ, θειοτέρου. (⊕ "Ἡφαιστος, χλωδός") (SEGH III 250)

Α Ν Α Π Ν Ο Η. - Βασικὸν γινβρισμα τῆς 'Α. εἶναι ὁ δυαδικὸς ρυθμὸς : ἡ εἰσπνοή καὶ ἡ ἐκπνοή σχετίζονται μετὰ τὴν διὰπλάσιν καὶ τὴν ἀναρρόφησιν τοῦ Κόσμου. Εἶναι αὐτὸ ποῦ οἱ Ἴνδοὶ ὀνομάζουσι Κάλπα καὶ Πραλάγα. Εἶναι ἡ κεντρόφυγε καὶ κεντροδόλος κίνησις ἀπὸ τινος Κέντρου, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶναι ἡ καρδία. Διὰ τοὺς Ταοῦστάς, αἱ δύο φάσεις τῆς 'Α. εἶναι τὸ ἄνοιγμα καὶ τὸ κλείσιμο τῆς πύλης τοῦ οὐρανοῦ, ἀντιστοιχῶς τὸ Γιάγκ καὶ τὸ Γιν. Ἀναπνέειν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἀφομοίωσιν τῆς δυνάμεως τοῦ ἀέρος· ἐάν δὲ ὁ ἄνθρωπος συμβολίζῃ τὸ πνευματικὸν στοιχεῖον, τὴν πνοὴν (πνεῦμα) ἡ ἀναπνοή ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀφομοίωσιν τῆς πνευματικῆς δυνάμεως.

Ἡ ρύθμισις τῆς 'Α. ποῦ ἀσχεῖται ὑπὸ τῆς Γιόγκα ἢ ἀπὸ τὰ ὁμόλογά της εἰς τὴν Κίναν (ἡ ἀρίθμησις τῶν ἀναπνοῶν), εἰς τὸν Βουδδισμόν τὸ Τιέν-Τάϊ καὶ τὸν Μουσουλμανισμόν, τὸ Ντίκρ, ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐπίτευξιν συγκεντρώσεως τοῦ πνεύματος. Τὸ "Βιβλίον τοῦ Χρυσοῦ Ἄνθους", ὁμιλεῖ περὶ μιᾶς λεπτοῦφοῦς 'Α. ἀσυλλήπτου ἀπὸ το ἀκουστικὸν ὄργανον. - (SEGH IV 89)

⊕ Κουμπάκα, Λόγος

Α Ν Α Ρ Χ Ι Α. - ⊕ Ἐλευθερία, Κρίσις

Α Ν Α Σ Τ Α Σ Ι Ε. - Τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς καὶ ἐπομένως τῆς Ἀναστάσεως εἶναι θεῖον δῶρον καὶ παρεχόμενον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ ἐξουσιοδοτημένου προσώπου. Ὅταν ὁ Ἀσκληπιός, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, προώδευσεν τόσον εἰς τὴν ἰατρικὴν ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀνιστᾷ καὶ νεκρούς, κατεκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός, διότι ἐπροχώρησε περισσότερον τοῦ πρέποντος εἰς τὴν γνῶσιν καὶ ὑπερέβη τὰ ὄρια τὰ ἐπιτρεπόμενα εἰς τοὺς θνητούς. SEGH IV, 90

⊕ Ἀναγέννησις, Αὐτρωσις, Χιρόμ-Ἀβίφ.

ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ. - ☉ 'Ακασία, Πυροβασία, Διονυσ. Μυστ

ΑΝΑΤΟΛΗ - ΔΥΣΙΣ. - (προσανατολισμός). - 'Η 'Ανατολή είναι τό σύμβολον τῆς προελεύσεως τοῦ φωτός. 'Αντιστοιχεῖ εἰς τὴν Κίναν πρὸς τὴν "Ανοιξιν, πρὸς τὴν ἔξαρσιν τοῦ Γιάγκ. 'Η Δύσις ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ Γίν, τό φθινόπωρον, τὰ ἡμεροῦντα (κοιμώμενα) ὕδατα, πρὸς τὴν πρὸ τῆς διαφοροποιήσεως "Υλην.

Τὰ ταξίδια τῶν Σουφι, ἀρχίζουσι μὲ μιαν ἔξορσιν ἐκ δυσμῶν, ποῦ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀναδρομὴν εἰς τὴν πρώτην "Υλην ἢ τὴν ἀπογήμευσιν τῶν ἀληχημιστῶν.

Κατὰ τὴν βουδδιστικὴν παράδοσιν, ὁ Βοηόδας 'Αμιτάμπα ἐδρεῦει εἰς τὴν Δύσιν καὶ ὑποδεχεται ἐκεῖ τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν. Κατὰ γενικὸν κανόνα οἱ ναοὶ εἶναι προσανατολισμένοι μὲ τὴν εἴσοδον πρὸς 'Ανατολάς. 'Ἐξαιρέσιν ἀποτελεῖ ὁ τεράστιος ναὸς τῶν 'Ινδῶν, ὁ "Αγκόρ-Βάτ ποῦ ἦ το προωρισμένος διὰ νεκροσίμους τελετὰς, ὁ ναὸς τοῦ 'Απόλλωνος εἰς 'Ανδρίτσαιαν, ἐστραμμένος πρὸς Βορρᾶν διὰ τὴν ὑπενθυμίση τὴν ἐκ τοῦ Βορρᾶ πολικὴν προέλευσιν τῆς μυσταγωγίας (τῆς 'Υπερβοραίας) ὅπως καὶ πολλοὶ ἱρλανδικοὶ ναοὶ διὰ τὴν ἰδίαν αἰτίαν. Τὰ ταξίδια πρὸς 'Ανατολάς, ὅπως τοῦ Χριστιανοῦ Ρόζενκρόϋτς, σημαίνουν τὴν ἀναζήτησιν τοῦ πνευματικοῦ φωτός. Διὰ τοὺς Σουφι ἢ 'Ανατολή σχετίζεται μὲ τὴν παγκόσμιον Ψυχὴν, ἐνῶ ἡ Δύσις μὲ τὸν ὑλικὸν κόσμον, τὸ ὑλικὸν σῶμα.

Μεταξὺ 'Ανατολῆς - Δύσεως διακρίνεται εἰς δυαδισμόδες: 'Η 'Ανατολή ἀντιτίθεται πρὸς τὴν Δύσιν, ἢ πνευματικότης πρὸς τὴν ὑλικότητα, ἢ σοφία πρὸς τὴν ἀεικινησίαν καὶ ἀέναον μεταβολὴν, ὁ θεωρητικὸς βίος πρὸς τὴν ἐνεργητικὸν, ἢ μεταφυσικὴ πρὸς τὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν λογικὴν. ἢ ἐξωτερικὴ θεώρησις τῆς 'Αληθείας πρὸς τὴν ἐσωτερικότητα, ἀντιθέσεις ποῦ ἀνάγονται τελικῶς εἰς τὴν δυαδικότητα μεταξὺ πνεύματος καὶ ὕλης, Ἰνδικά Πουρούσα καὶ Πρακρίτη. SEGH III 331

ΑΝΑΧΙΔ. - ☉ Μαζδαϊσμός

ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΝ.-

Εἰκὼν ἀπὸ τὸ ὀψευρέτων ἔργον (ἀνωνύμου συγγραφέως) τοῦ 1610
μὲ τὸν τίτλον "TURBA PHILOSOPHORUM" (ἡ Τύρβη τῶν φιλοσόφων)
ὅπου ἀποδίδονται εἰς τὸν Πυθαγόραν καὶ Πημόκριτον, ἀλχη-
μικαὶ ἰδέαι . Παρίσταται ἡ πολύκροτος εἰκὼν τοῦ Ἑρμα-
φροδίτου, τῆς ἐνώσεως δηλαδὴ τῶν δύο ἀντιθέτων Ἀρχῶν
(ἄρρενος καὶ θῆλεος, θειοῦ καὶ ὑδραρφύρου) ἄλλως ἐκφρα-
ζομένης διὰ τῶν Γάμων τοῦ Βασιλέως καὶ Βασιλίσσης.
Τὸ πρωτότυπον ὑπάρχει εἰς τὴν BIBLIOTHECA HERMETICA
τοῦ Ἀμστερντάμ (JOOST RITMAN).

Α Ν Δ Ρ Ε Ο Υ (VALENTIN ANDREAE)

Φ Ροδοσταυρισμός (279), Φάμα Φρατερνιτάτις,
Φάμα καί Κονφέσιο

Α Ν Δ Ρ Ο Γ Υ Ν Ο Ν.- Εἶναι παναρχαία ἡ παράδοσις περὶ
συνυπάρξεως ὄλων τῶν κατηγορημάτων (ἰδιοτή-
των), περιλαμβανομένων καὶ των γεννητικῶν, μέσα στὴ θεία
ένδοτητα, ὅπως καὶ μέσα στὸν τέλειον ἄνθρωπον, εἴτε ὅτι
αὕτη ὑπῆρξεν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκδηλώσεως, εἴτε ὅτι αὕτη μέλ-
λει νὰ καταστῇ εἰς τὸ μέλλον, 'Ο ΜΙΡΟΕΑ ΕΛΙΑΔΕ ΗΙΣΤ. ΔΕΒΣ
RELIGIONS, PARIS 1949¹, 1964²) διακρίνει εἰς τὴν πίστιν
καὶ τὸ σύμβολον αὐτὸ τὴν ἔκφρασιν τῆς συνυπάρξεως τῶν
ἀντιθέτων τῶν κοσμολογικῶν ἀρχῶν (ἄρρενος καὶ θήλεος)
εἰς τοὺς κόλπους τῆς θεότητος. Ἀναφέρει πολυάριθμα πα-
ραδείγματα ἀπὸ τὰς θρησκείας τοῦ βορρᾶ, ἑλληνικὰς, αἰ-
γυπτιακὰς, ἱρανικὰς, κινεζικὰς, ἰνδικὰς. Ἡ ταυτρικὴ εἰ-
κονογραφία εἶναι μεστὴ παραστάσεων ποῦ δεικνύουν, εἰς
στενὸν ἐναγκαλισμὸν μὲ τὴν Σάκτι του, τῆς ἰδέας του δυ-
νέμεως εἰκονιζομένης ὡς γυναικείας θεότητος. Ὁλος ὁ ἰν-
δικὸς μυστικισμὸς ἔχει ὡς εἰδικὸν ἀντικείμενον τὴν τε-
λείωσιν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ταυτίσεώς του πρὸς ἓν
θεῖον ζεῦγος δηλ. μέσῳ τῆς ἀνδρογυνίας (353-354).

Ἡ ἀντίληψις ἐνὸς ἀνδρογύνου θεοῦ σημαίνει ὅτι
οὗτος εἶναι αὐτάρκης, ὅτι ἐξάγει ἐξ αὐτοῦ τὴν ἰδίαν του
ὑπαρξιν, καὶ ὅτι κάθε ὑπαρξις ἀπορρέει ἐξ αὐτοῦ καὶ
μόνου, ὡς ἐκ μιᾶς μοναδικῆς πηγῆς. Τέλος ἡ τελείωσις
τοῦ ἀνθρώπου δέν δύναται νὰ νοηθῇ ἄλλως παρὰ μὲ τὴν
ἐξομοίωσιν πρὸς τὸν θεόν. Τοποθετούμενος εἴτε εἰς τὸ
παρελθόν, εἴτε εἰς τὸ μέλλον, παρίσταται ὡς συνέπεια
μιᾶς ἀνδρογυνίας. Ὁ ἀποχωρισμὸς τῆς Ἐῦας ἦτο τὸ ἐπα-
κόλουθον μιᾶς ἐσωτέρας διαφοροποιήσεως, μιᾶς διασπά-
σεως. Ὁ μέλλων Ἀδάμ (ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστὸς) θὰ ἀποκατά-
σῃ τὰ δύο γέννη εἰς ἓν.

Ὡστε τὸ Ἄ. εἶναι τὸ σύμβολον τῆς πρωταρχικῆς
μὴ διαφοροποιημένης καταστάσεως τοῦ ὄντος. Κατὰ ταῦτα
ὁ πρωταρχικὸς Ἄνθρωπος, ἔδει νὰ κέκτηται ἀμφοτέρᾳ τὰ
γέννη.

Γενικῶς τὸ πρωταρχικόν ὄν, ἐκδηλοῦται ὡς ἀνδρογυνον πρὸ πάσης πολῶσεως ἢ μὲ ἄλλας λέξεις ὡς ἓν ὄν, πρὸ τοῦ χωρισμοῦ του εἰς δύο ἡμίσει, ἄνω καὶ κάτω, ἄρρεν καὶ θῆλυ, οὐρανός καὶ γῆς, Γιάγκ καὶ Γίν. Παράδειγμα ὁ αἰγύπτιος ᾠθά καὶ ἡ ἀκκαδικὴ Τιαμέτ. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὁ Ἰζαβαγκι καὶ ἡ Ἰζανάμι εἶναι συνηνωμένοι εἰς τὸ μοναδικόν ὄν τοῦ Χάους. Τοῦτο ὑπενθυμίζει τὸ κινεζικόν σύμβολον Τάϊ-Κι ποῦ ἐκφράζει τὴν διείσδυσιν τῶν δύο ἀρχῶν, ἄρρενος καὶ θηλείας, φωτεινῆς καὶ σκοτινῆς. Τὸ Ἐν παράγει τὸ Δύο, λέγει ὁ Ταοϊσμός. Ὁ πρωταρχικός Ἀδάμ καθίσταται Ἀδάμ καὶ Ἐῦα τὸ ὄν τοῦ κόσμου γίνεται οὐραμὸς καὶ γῆ. Αὕτῃ εἶναι ἡ σημασία τῆς ἱερογαμίας τῶν κινέχων Φού-Χι καὶ Νιού-Κουά, συνδεομένων μετὰ ὀφιοειδεῖς οὐράς των.

Ἐσημειώθησαν ἐπίσης ἔχνη ἀνδρογυνίας εἰς τὸν ἑλληνικόν Ἄδωνιν καὶ Διόνυσον, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Κυβέλην.

Τὰ Ἰνδικὰ σύμβολα ἀνδρογυνίας ποῦ ἀνεφέραμεν ἀναγόνται ὄχι μόνον εἰς τὴν πρωταρχικὴν ἀνδρογυνίαν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τελικὴν ἐπαναφορὰν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς μονάδος. Μία τοιαύτη ἐπαναφορὰ εἶναι κατὰ ὁ τελικός σκοπὸς τῆς Γιόγκα. Ὁ κινεζικὸς φοῖνιξ, σύμβολον τῆς ἀναγεννήσεως, εἶναι καὶ αὐτὸς ἑρμαφρόδιτος. Ἡ ἔνωσις τοῦ σπέρματος μετὰ τῆς πνοῆς (πνεύματος) πρὸς παραγωγήν τοῦ ἔμβριου τῆς ἀθανασίας, τελεῖται μέσα εἰς τὸ σῶμα τοῦ Γιόγκι. Ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν πρωταρχικὴν κατάστασιν, ἡ λήτρωσις ἀπὸ τοῦς κοσμικοῦς περιορισμοῦς τελεῖται διὰ τοῦ νόμου τῆς συμπτώσεως τῶν ἀντιθέτων καὶ τῆς πραγματώσεως τῆς ἀρχηγόπου ἐνότητος. Ὁ Σίβα ταυτίζεται πρὸς τὴν Σελήνην καὶ ὁ Βισνοῦ πρὸς τὸν Ἥλιον, ὁ πρῶτος πρὸς τὸ Γκούνα Τάμας, ὁ δευτερός πρὸς τὸ Σάττβα.

Ὁ Πλάτων εἰς τὸ Συμπόσιον, ὑπενθυμίζει τὸν πανάρχαιον μῦθον τοῦ Ἄ. (189 ε) διεξοδικά. Δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν τὸν ἴδιον μῦθον μετὰ ὅσα γράφονται εἰς ἑβραϊκά Μιντρασιμ ἐν σχέσει μετὰ τὴν ἀνδρογυνίαν τοῦ

Ἄδὰμ, ἡ ἀκόμη μὲ τὰ κείμενα τῶν χριστιανῶν Γνωστικῶν ἰπαντοῦ περιγράφεται ἡ Ἀνδρογυνία ὡς μία πρῶταρχικὴ κατὰστασις ποῦ πρέπει νὰ ἀνακτηθῇ. Τὸ ὑπὸ τῆς Γενέσεως λεγόμενον ὅτι ἡ Εὐὰ ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ Ἄδὰμ, σημαίνει ὅτι ὁ πλήρης Ἄνθρωπος ἦτο ἐν ἀρχῇ ἀδιαφοροποίητος. Ὁ Ἐκῶτος Ἐριγένης προτείνει μίαν θεωρίαν ἐπὶ τῆς πλάσεως τοῦ Ἄδὰμ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ χωρισμὸς τῶν γενῶν ἀνάγεται εἰς κοσμολογικὰ περιστατικά. Ἡ καταγωγὴ τῆς διακρίσεως ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀνάγεται εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεόν. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἐπιτυγχάνει τὴν ἐν αὐτῷ σύνδεσιν τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος, πραγματῶνει τὴν ἔνωσιν ταύτην ἐφ' ὅλων τῶν πεδίων τοῦ ὄντος. Ὁ Χριστὸς διὰ τῆς ἀναστάσεώς του προμηνύει τὴν κατάστασιν ταύτην ἐνοποιήσεως, ποῦ παρουσιάζεται ἀπὸ πλευρᾶς ἐσχατολογικῆς.

Ἐκοπὸς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου εἶναι ἡ ἔνωσις ἥτοι ἡ ἐνοποίησις. Ὁ Ἐριγένης καὶ Γρηγόριος ὁ Νύσσης διέκριναν ἐν Ἀ. εἰς τὸν πρῶτον Ἄνθρωπον πλασθέντα κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀποθέσις πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος καλεῖται, ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἀνδρογυνίας τὴν ὁποίαν ὁ διαφορισθεὶς Ἄδὰμ ἔχασε καὶ ἀνακτᾶται χάρις εἰς τὸν νέον δοξασμένον Ἄδὰμ (Χριστόν). Εἰς τὴν Κ.Δ. πολλὰ χωρία πραγματεύονται τὸ ἐν λόγῳ θέμα (Ἰωάν. 17, 11-Α' Κορινθ. 12, 27.-Ρωμ. 12, 4-5). Ὅσαι αἱ σχετικαὶ ἀναφοραὶ ἄπρονται τῆς πληρότητος καὶ τελειότητος ποῦ συμβολίζει ἡ ἀνδρογυνία.

Ὡστε ἡ Ἀνδρογυνία, παρουσιάζεται ὡς σύμβολον τῆς ὀλοκληρώσεως, τῆς θεώσεως, τῆς πληρότητος, τῆς αὐταρκειας, τῆς γονιμότητος καὶ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὴν Μονάδα. Ὅταν ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος γράφῃ ὅτι ὁ γάμος δὲν εἶναι κάτι τὸ γήινον, ἀλλ' οὐράνιον, ἀναφέρεται ἀσφαλῶς εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἀπ. Παύλου (Ἐφεσ. 5, 32) λέγοντος σχετικῶς μὲ τὴν ἔνωσιν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὅτι "τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστὶ". Τέλος θὰ ἠπενθυμίσωμεν ὅτι εἰς τὴν Ἀλχημείαν ἡ Φιλοσ. Λίθος καλεῖται "Ρέμπις" τὸ Θ Δίπραγμα, δηλ. εἶναι τὸ ἐρμητικὸν Ἀνδρόγυνον. Θ Ἀζώθ, Ἄρρενδοθλης, Ἐρμαφροδίτος, Ρέμπις, Χδ-Χι.-

Α Ν Ε Μ Ο Σ.— Ὁ "Α. εἶναι συνώνυμος μὲ τὴν πνοήν συνεπῶς μὲ τὸ πνευματικὸν ρεῦμα οὐρανοῦ προελευσεως. Ἐνεκα τούτου οἱ Ψαλμοί, ὅπως καὶ τὸ Κοράνιον, ἀποκαλοῦν τοὺς Ἀνέμους "θείους διαγγελεῖς, ἡ δὲ Γένεσις ὀνομάζει ἄμεμον (Ρουάχ) τὸ Πνεῦμα Θεοῦ τὸ ὁποῖον ἐφέρετο ὑπεράνω τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων. Ἄνεμος φέρει εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὰς πυρίνους γλώσσας τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

Εἰς τὸν ἰνδουϊστικὸν ἔσωτερισμὸν ὁ ἄνεμος Βαγιού εἶναι ἡ κοσμικὴ πνοή καὶ ὁ Λόγος, εἶναι ὁ ὑπέρτατος Παράγων, ἐνδιάμεσος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Εὐρηται εἰς σχέσιν μὲ τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ τοὺς 4 ἀνέμους. Ἐντεῦθεν οἱ 4 ἄνεμοι τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ Μεσαίωνος, ὁ πύργος τῶν ἀνέμων τῶν Ἀθηνῶν πόδι περιλαμβάνει $2 \times 4 = 8$ πλευράς, ὁ Ρόδαξ τῶν ἀνέμων μὲ 8, 12 ἢ 36 αἰχμάς. ἔῤῥχον ὡσαύτως σχέσιν μὲ τὰς ἐποχάς, τὰ στοιχεῖα, τὰ κράσεις.—Οἱ 8 "Α. τῆς Κίνας ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ 8 τρίγραμμα τοῦ Φ Φού—ΧΙ.

Κατὰ τὰς κοσμογονικοὺς μῆθους τῶν Ἰνδῶν, καὶ σύμφωνα πρὸς τοὺς Νόμους τοῦ Μανοῦ, ὁ "Α. πρέπει νὰ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐγεννήθη τὸ Φῶς. Καὶ εἰς τὰς Περσικὰς παραδόσεις ('Αβέστα) ὁ "Α. χρησιμεύει ὡς ὑποστήριγμα τοῦ κόσμου, ρυθμίζων τὰς ἰσορροπίας, τόσον κοσμικὰς, ὅσον καὶ ἠθικὰς.

Εἰς τὸν Ἰσλαμισμόν ὁ "Α. εἶναι ἐπιφορτισμένος νὰ συγκρατῇ τὰ ὕδατα : "Μεθ' ὃ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν "Α. καὶ τοῦ ἐδώρησεν ἀπειραριθμούς πτέρυγας. Τὸν διέταξε νὰ φέρῃ τὸ ὕδωρ. Ἄβας, ὁ ἄνεμος ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου.

Εἰς τὴν Π.Α. οἱ Ἄνεμοι εἶναι τὸ Πνεῦμα Θεοῦ. Τοῦτο ἔφερον εἰς τὰξιν τὸ πρωταρχικὸν Χάος (τοχοῦ βά μποχοῦ) καὶ δι' αὐτοῦ ἐνεψύχωσαν πρῶτον ἄνθρωπον. Εἰς τοὺς Ἑλληνας οἱ "Α. ἦσαν θεότητες ἀεικίνητοι καὶ θορυβῶδεις καὶ διεβίουν εἰς βαθεὰ σπλήλαια τῶν Αἰολίων γῆσων Διέκρινον καὶ κατωνόμαζον μὲ ἴδια ὀνόματα τοὺς ἌΑ. (Βορρέας, Νότος, Εὐρος, Ζέφυρος

κ.ᾶ. χαρακτηριζόμενοι εἰκονογραφικῶς ἀπὸ τὰς ἰδιότητας ἑνὸς ἑκάστου.- (SEGH IV,364)

A N E M Ω N H.- Ἡ Ἄ. συμβολίζει κατὰ πρῶτον τὸ ἑφήμερον.

Εἶναι τὸ ἄνθος τοῦ Ἀδωνίδου, ποῦ μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς ἄνθος πορφυροχρουν. Ὁ Ὀβίδιος περιγράφει τὸν μῦθον εἰς τὰς "Μεταμορφώσεις" τοῦ. (Βιβλ. 10, 710-735). Ἡ Ἄ. πρέπει νὰ ἑξομοιωθῇ πρὸς τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ τῆς Κ.Δ.. Λευκὰ κρίνα δὲν ἔφθοντο εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Παλαιστίνης, ἐνῶ ἡ Ἄ. ἦτο λίαν διαδεδομένη. Συμβολίζει περαιτέρω τὴν ψυχὴν ποῦ διανοίγεται πρὸς τὰς πνευματικὰς ἐκδηρίας. (SEGH I,68).-

A N Θ Ο Σ.- Ἄν καὶ εἰς κάθε ἄνθρωπος ἀποδίδεται ἰδιᾶτων χαρακτήρ, τὸ Ἄ. γενικῶς χαρακτηρίζεται ὡς σύμβολον τῆς καθητικότητος. Ὁ κάλυξ τοῦ Ἄ. ὑποφοιτᾷ, ὅπως καὶ τὸ Θ κύπελλον, αὐτὸ ποῦ ὑποδέχεται τὴν οὐράνιον δραστηριότητα (τὴν συμβολικὴν βροχὴν, τὴν ὄρσοον).

Ὁ Ἄγ. Ἰωάννης τοῦ Σταυροῦ, ἀναγνωρίζει εἰς τὸ Ἄ. τὴν ἀπεικόνισιν τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν, ἐνῶ ἡ ἀνθοδέσμη εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς πνευματικῆς τελειότητος. Διὰ τὸν NOVALIS, τὸ Ἄ. εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἁρμονίης ποῦ χαρακτηρίζουν τὴν πρωταρχικὴν φύσιν. Ταυτίζεται μὲ τὸν συμβολισμόν τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ κατὰ τινα τρόπον τὴν κατάστασιν τῆς Ἑδέμ.

Ὁ ταυτρικο-ταοῖστικὸς τοῦ Θ Χρυσοῦ ῥόδου, εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὴν κατάκτησιν μιᾶς πνευματικῆς καταστάσεως. Εἰς τὴν Ἀνατολήν τὸ Ἄ. ταυτίζεται πρὸς τὸ Ἑλιξήριον τῆς ζωῆς. Ἡ ἄνθησις εἶναι ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸ Θ Κέντρον, εἰς τὴν ἐνότητα, τὴν πρωταρχικὴν κατάστασιν. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ τέχνη διατάξεως τῶν ἀνθέων εἰς μίαν ἀνθοδέσμη, ἡ τέχνη Ἰκεμπάνα, τ τῶν Ἰαπῶνων, στηρίζεται ἐπὶ συγκεκριμένων παραδοσιακῶν κανόνων. Ἡ διάταξις τῶν ἀνθέων τελεῖται βάσει τριαδικοῦ σχήματος : ὁ κάθετος καὶ προέχων κλάδος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν οὐρανόν, ὁ μεσαῖος εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ κατώτερος πρὸς τὴν Γῆν. Οὕτω ἐκφράζεται ὁ ρυθμὸς τῆς οἰκουμενικῆς

τριάδος, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ μεσάζων μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Περαιτέρω ἀναπτύσσονται μεταφυσικαὶ λεπτομέρειαι, αἱ ὁποῖαι καθιστοῦν τὴν Ἱκερπάναν μίαν εὐγενῆ καὶ ἐσωτερικὴν ἐνασχόλησιν. Ἡ Τέχνη αὐτὴ ἐμφανίζεται ἀπὸ τοῦ ΧΙΨου αἰ.

Ἄν καὶ τὰ στοιχεῖα ποῦ διεσώθησαν περὶ τοῦ συμβολισμοῦ τῶν ἀνθῶν παρὰ τοῖς Κέλταις, εἶναι πενιχρὰ ἐν τούτοις ἐπαρκοῦν διὰ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ παρὰ τοῖς λαοῖς ἐκείνοις ὑπῆρχον βάσεις τῆς συμβολικῆς τοῦ Ἄνθους. Περισσότερα γνωρίζομεν περὶ τῶν Ἄζτέκων καὶ τῶν Μάγιας τοῦ Περού. Εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ CODEX VATICANUS εἰκονίζονται πλεῖστα ἄνθη συυφασμένα μετὰ τὴν θεῶν τοῦ ἔρωτος εἰς συγκινητικὰς διὰ τὸ βέθος των, τὴν ἁρμονίαν καὶ διὰ τὸ κάλλος των.

Ὡς γνωστὸν καὶ ἡ Ἑλλην. Μυθολογία δὲν εἶναι ἄμοιρος λατρείας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἄνθη Ἐνθυμοῦ. μετὰ ὅτι ἡ ἄνασσα τοῦ Ἄδου, ἀνηρέγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος εἰς τὰς πεδιῶδας τῆς Σικελίας καθ' ἣν στιγμήν ἔπαιζε μετὰ τὰς συντρόφους τῆς κόπτουσα μαρκίσους.

Τὸ Ἄν παρίσταται συχνὰ ὡς μίαν ἀρχέτυπος εἰκὼν τῆς ψυχῆς, ὡς ἓν πνευματικὸν κέντρον. Ἀναλόγως τοῦ συμβολικοῦ τοῦ χρώματος, διακρίνονται καὶ διάφοροι ψυχικαὶ καταστάσεις. Τὸ Θ κίτρινον εἰκονίζει τὴν ἡλιακὴν ἐπήρειαν, τὸ ἐρυθρὸν σχετίζεται πρὸς τὸ αἷμα, ἢτοι τὸν χυμὸν τῆς ζωτικότητος, τὸ κυανοῦν κάποιαν πνευματικότητα συυφασμένην μετὰ τὴν ὄνειροπόλησιν. -

Θ Χρυσάνθεμον, Ἴρις, κρίνον, λωτὸς, ἡλιοτρόπιον, ρόδον κ κ.
(SEGH II 328)

Α Ν Θ Ο Σ Χ Ρ Ψ Ο Υ Ν. - Θ Μίθρας 292 (14). Ο.Ρ.Α.

Α Ν Θ Ρ Α Κ Ε Ι Σ. - Θ Καρμπονάροι

Α Ν Θ Ρ Α Ε. - Σύμβολον τοῦ λανθάνοντος πυρός, τῆς κεκρυμμένης ἐνεργείας. Ἐνας διάπυρος ἄνθραξ παριστᾷ μίαν ὑλικὴν δύναμιν ἢ καὶ πνευματικὴν, ἡ ὁποία θερμαίνει καὶ φωτίζει χωρὶς φλόγα ἢ ἔκρηξιν. τελεῖα ἀπόδοσις

τῆς αὐτοκυριαρχίᾳ ἐνὸς ἀτόμου ποῦ εἶναι ἐσωτερικῶς διά-
 πυρον. Ὁ μαῦρος "Α, παρουσιάζει τὰς δυνητικότητας" χρει-
 ἀζεται ἕνας σπινθήρ, μία ἐπαφή μὲ τὸ πῦρ, διὰ ν' ἀποκαλύ-
 ψῃ τὴν ἀληθῆ του φύσιν. Τότε πραγματοποιεῖ τὴν ἀλχημικὴν
 μετουσίωσιν ἐκ τοῦ μέλανος εἰς τὸ ἐρυθρόν. εἶναι μία ζωὴ
 ἐσβεσμένη, ποῦ δὲν ἤμπορεῖ πλέον ν' ἀναφλεγῇ ἀφ' ἑαυτῆς
 ἐφ' ὅσῳ παραμένει μαύρη. Θ SEGH I 331.

A N Θ Ρ Ω Π Ο Μ Ο Ρ Φ Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ Ἡμέρισμός, Θησεύς 181

A N Θ Ρ Ω Π Ο Σ (Συγκεφαλαίως) Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται
 ἀπὸ πνεῦμα καὶ σάρκα. Ὑπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι εἰς
 τοὺς ὁποίους τὸ πνεῦμα (νοῦς) καθυέδει καὶ οὐδόλως ἐκδη-
 λοῦται· αἰσθάνονται εὐχαριστημένοι μέσα σ' ἕνα κόσμον
 ἀποξενωμένον τοῦ πνεύματος, ἀπαρνούμενοι τὸν Θεόν. Οὐδε-
 μίαν νοσταλγίαν αἰσθάνονται διὰ καθέ ὑπερβατικὴν γνῶσιν.
 Ὁ Γνωστικὸς Βασιλεὺς διερωτᾶται ἂν τέτοιοι ἄνθρωποι
 εἶναι πραγματικοὶ ἄνθρωποι καὶ τὸ ἀρνεῖται κατηγορηματι-
 κά ('Ἐπιφάν, Πανάρ. 24, 5) καὶ μὲ προφητικὸν ὕφος ὁμιλεῖ
 περὶ τοῦ χρόνου ποῦ θά ἔλθῃ, ποῦ δὲν θά ὑπάρχουν πλέον
 πνευματικοὶ ἄνθρωποι ἀλλὰ μόνον ψυχικοὶ καὶ σωματικοὶ
 ζῆνοοῦντες καὶ ἀποστρεφόμενοι ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὸ
 πνεῦμα. Ὁ καθένας τοὺς θά ἀρξέεται μὲ τὸν κόσμον ποῦ
 ζεῖ καὶ κανένα ἐνδιαφέρον θά δείχῃ διὰ τὴν αἰώνιον
 ζωὴν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐὰν κάποιος τοὺς ὠμίλει πε-
 ρὶ πνευματικοῦ βίου, θά τὸν ἐξελάμβανον ὡς παράφρονα.
 Ὅταν ἡ ἀγνοσία αὐτῆ ἐπεκταθῇ εἰς ὅλην τὴν γῆν, θά παύ-
 σῃ πᾶσα ἀναζήτησις καὶ ἐπιθυμία διεισδύσεως εἰς τὸ πνευ-
 ματικὸν πεδίον. Ὁ κόσμος θά ἔχῃ ἀποστερηθῇ τελείως ἀπὸ
 καθέ νοσταλγίαν ἔναντι τοῦ πνεύματος. Αὐτὸ θά εἶναι τὸ
 τέλος τοῦ ἀνθρώπου ἐκ σαρκὸς καὶ πνεύματος. Θά ἔλθουν
 χρόνοι ὅπου ὁ ἄνθρ. θά ἀποτελεῖται συμβολικῶς ἀποκλει-
 στικά ἀπὸ σάρκα. εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν κινδυνεύει
 νὰ ἀπωλεσῇ ὀλοκληρωτικᾶ τὴν ἀθανασίαν του.-

Βιβλιογρ.- M. MAD. DAVY, DICTION. D. SYMBOLES, III 36.-
 QUISPOL, L'HOMME GNOSTIQUE, LA DOCTRINE DE BASILIDE,
 ERANOS JAHRB. 1948, σ. 116).

⊕ 'Αρχέτυπος "Α., 'Αρχή, άόρατος κόσμος, σώματα

Πυθαγόρειος άνθρωπολογία & ψυχολογία:

Σύνθεσις "Α.- Π.Γράβ. Παρελθόν-Παρόν-Μέλλον, σ.43

Π.Γράβ. Πυθαγόρας, 354,440.

'Ενσάρκωσις ψυχής, IDEM 361,

Πτώσις 363.- Κέθοδος 368

'Αξία και ύψηλή καταγωγή, Π.Γράβ. Παρελθόν

Παρελθόν, σ.35,37

"Εργον και προσρισμός του "Α.- Π.Γράβ. Παρελθ. σ.41

Μυητική άγωγή του "Α. Π.Γ. Παρελθόν σ.53

Π.Γ. Πολιτισμός, ΙΙΙον μέρος.

A N Θ Ρ Ω Π Ι Ν Ο Ν Δ Ι Κ Α Ι Ο Ν.-

⊕ 'Αραντέιλ Φραγκίσμα, Μικτός Τεκτονισμός,

Μπέξαντ, Ντεραίσμ, Βίθεσις Στοιχ

A N Θ Ρ Ω Π Ο Σ Ο Φ Ι Α.- ⊕ 'Αλλάους, Γκαιτεάνουμ,

ΣτάϊΝΕΡ Ροδόλφ., Κοινότης χριστιανών.

A N K X.- 'Εκείνος που κατείχε την κλεΐδα αυτήν των έσωτερικών μυστηρίων, έγνώριζε τον τρόπον να άνοιξη τις πύλας του άοράτου κόσμου και ήδύνατο να είσοδση εις την κεκρυμένην σημασίαν της αΐωνιου ζωής. Οί θεοί και οί Φαραώ της Αιγύπτου, ίδίως ή "Ισις, κρατούν πάντοτε την κλεΐδα αυτήν, εις ένδειξις της άθανασίας των. 'Αλλά και οί νεκροί ώσαύτως κρατούν αύτην άνακχά άπό χει- τν ρής άσαστήσων της ⊕ Ψυχοστασίας.-

'Ο σταυρός αυτός έσυμβόλιζεν ώσαύτως τό κέντρον, την πηγήν έξ ής άπορρέουν όλαι αι θεΐται ένέργειαι και τά άλιξήρια της άθανασίας. Με αυτήν ήνοιγον οί νεκροί τις πύλας των πεδίων του "Ιαλου, δηλ. της άθανασίας. 'Εντοτε τό "Αναχ παρίσταται μεταξύ των όφθαλμών, επί του μετώπου σημαίνει τότε τον μεμυημένον εις τά Μυστήρια και την ύποσχεσιν τηρήσεως μυστικών των άπορρητών της μυσσεως. Εΐναι τέλος τό κλειδί πού διαφυλάσσει τά μυστικά άπό τους άμυήτους.- ⊕ άλυσσώτης σταυρός

A N O Y.- ⊕ Ταῦρος

A N O Y B I Σ.- ⊕ Κηρύκειον

A N O Y Π A N T A K A.-⊕ Ἀβατάρ, Μοναδικόν πεδίον

A N Σ Ε Λ Μ Ο Σ Ἅγιος, Ἐπίσκοπος Κανταβριγίας.

Ὁ Ἅγ. "Α. ἐμφανίζεται εἰς τὸ μεταίχμιον δύο μεγάλων ἐποχῶν τοῦ Μυστικισμοῦ. Ἀφ' ἑνὸς τῆς ἰδρύσεως νέων Ταγμάτων τεινόντων εἰς τὴν ἐπιαναφορὰν τοῦ ἔρημι - τισμοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἔξαρσιν τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τῶν μελετῶν ποῦ ἤρχισαν κατὰ τὸν XIIον αἰ.

Εἰς πολλά ἔργα του ἐκθέτει τὴν πνευματικὴν του μέθοδον: Μονολόγιον, Προσλόγιον, Διατί ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος, Διαλογισμοί, Ἐπιστολαί. Ἐπικουρούμενος ἀπὸ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Πλωτῖνον, καὶ παραμένων πιστὸς εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ἐπιδίδεται εἰς τὴν ἐκίλυσιν φιλοσοφικῶν προβλημάτων. Μαθητῆς τοῦ Ἅγ. Λύγουστίνου, θέλει νὰ ἀντιληφθῆ κατὰ βάθος ὅ,τι πιστεύει ὡς χριστιανός. "Δέν ἐννοῶ διὰ νὰ πιστεύσω, ἀλλὰ πιστεύω διὰ νὰ νοήσω" γράφει. Ὁ "Α. ἐνώνει τὴν διδασκαλίαν μὲ τὴν λατρείαν καὶ ἐξισορροπεῖ τὴν νοητικὴν ζήτησιν, μὲ τὴν ἀγάπην τῆς καρδίας. Ἐπιβιώσκων τὴν ἐνότητα, ἐπιθυμεῖ ὥστε προσευχὴ καὶ διανοητικὴ ζήτησις νὰ βαδίζουσαν παραλλήλως, ὅπως ἐπίσης δρᾶσις καὶ διαλογισμός.- (DAVY II, 111.-

A N T I ⊕ E T A (CONTRAIRES).- ⊕ Ἀδράνεια, ἀνταγωνισμός, Ἀντιστοιχεῖα, ἀυθόρητον, Ἀναρχία.-

A N T I Π A ⊕ E I A.- ⊕ Ἀφή, συμπάθεια

A N T I Π Ε Π Ο Ν ⊕ Ο Σ.-(Νέμεσις, Εἰμαρμένη

Ἄπο τὸ ρῆμα "ἀντιπάσχω" ποῦ σημαίνει παθαίνω ὅ,τι ἔκαμα, καλόν ἢ κακόν. Ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνθρωπ. ψυχὴν ἢ ὅποια τιμωρεῖται ἢ ἀμείβεται σύμφωνα μὲ τὰς πράξεις της: ὁ ἄνθρ. ἀντιπάσχει διὰ νὰ διορθωθῆ. Τὸν μῦθον τοῦ Ἄ. οἱ Πυθαγόρειοι ὠνόμαζον "δικαιοσύνην". Οἱ νεώτεροι Θεόσοφοι ἀποκαλοῦν τὴν ἐννοίαν ταύτην μὲ τὴν Ἰνδικὴν λέξιν ⊕ Κάρμα, ἐσφαλμένως διότι ἡ λέξις αὕτη

σημαίνει "δράσιν" και δέν ανάγεται εις τόν νόμον του 'Α. (αίτιατου).

A N T I T H. - Θ Αυτόκράτειρα, Γαΐα, Δεβακή, 'Ισις, 'Ιώ.

A N T I T Y A. - Θ Βισνοῦ

A N T P O N. - Βλ. Σπήλαιον Θ Βραχμανάνδα, Κκρύκειον "Α. Μιθραϊκά Μυστήρια, Πύλη.

A E E Λ. - Βιλλιέντε Λιλ άντάμ

A E I Ω M A T I K O Σ. - Θ Γραμματεὺς, "Εδραι άξιωματ. 'Ελεονόμος, 'επόπτης, Σεβάσιμος, Τελετάρχης, δοκιμαστής, Στεγαστής.

A E Ω N. - Τό σύμβολον του "Αξονος του Κόσμου ή της στήλης του Κόσμου, υπό την έννοιαν του στηρίγματος αυτού, άπαντάται από της 'Αμερικης μέχρι της Αύστραλίας και της 'Ιαπωνίας και από της Σιβηρίας μέχρι της 'Αφρικης. Παρίσταται διά των δύο παραπληρωματικών δυνάμεων του σύμπαντος αι όποϊαι έξισορροποῦνται άμοιβαίως : οι δύο όψεις του Θ Κηρυκείου του 'Ερμου, ή διπλή συστροφή περίξ της ράβδου των Βραχμάνων, ή περιέλιξις των δύο Θ Νάντι περίξ της κεντρικης στήλης Σουσούμνα Θ του Ταντρισοῦ, διά του όποιου άποδεικνύεται ότι ο Ταντρισομός ταυτίζει τόν "Αξονα μέ την σπονδυλικήν στήλην. Όμοίως διαθέμεθα νά παραλληλίσωμεν την δεξιάν και άριστεράν στήλην του Θ Δένδρου των Σεφιρώθ της Καρβέλας, την στήλην της Εύσπλαγχνίας και άυστηρότητας, δορυφοροθησης την μεσαίαν και κεντρικήν στήλην.

'Από τινος παρεμφεροῦς άπόψεως ο "Α. και ή στήλη εΐναι σύμβολα συνώνυμα, ύποσημαίνοντα την στήριξιν : ούτω γίνεται λόγος περί των στηλῶν της 'Εκκλησίας και γενικώς του Ναοῦ (π.χ. του Σολομώντος, αι στήλαι J & B).

'Ενίοτε αΐται πριστανται άνεστραμμένα (Μινωικά άνάκτορα) διά νά ύπο σημάνουν ότι ή βάσις των εύρίσκειται εις τόν ούρανόν και έξικνοῦνται μέχρι της γης, μεταβιβάζουσαι τας θεϊκας έπηρεϊας προς την Γην.

(SEGH I, 149)

Α Ο Υ Ρ .- Θ 'Αστρικών φῶς, Αὐγή, Ἀργοναῦται (349,(13)).-

Διάβολος (308,19), Ναχάς, Ὀμπ.-

Α Ο Υ Ρ Ο Μ Π Ι Ν Τ Ο.- (1872-1950).- Ἴνδος φιλόσοφος.

Ἡ ἀκτινοβολία τῆς διδασκαλίας του εἰς τὴν Δύσιν ὑπῆρξε καὶ εἶναι σημαντική. Διδάσκει κατὰ βάθος ἕν εἶδος "δυτικοπδημένης" Γιόγκα μὲ βάσιν τὴν ἀνεξαρτησίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἠγωνίσθη καὶ ἐφυλακίσθη ἀκόμη ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς ἀρχάς. Διὰ τοῦτο κατέφυγεν εἰς γαλλικὸν ἔδαφος εἰς τὸ Ποντισερύ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἀγγλικὰς διώξεις. Ἐκεῖ ἐγκατεστάθη καὶ ἔζησε τὸν ὑπόλοιπον βίον του, περιβαλλόμενος ὑπὸ πλήθους πιστῶν μαθητῶν του.

Βιβλιογρ.-JEAN VARENNES, L'HINDUISME DES TEXTES SACRÉS, Εἰς τὸν IIIον Τόμον τῆς ENCYCLOPEDIE DES MYSTIQUES, PARIS SEGHERS 1978, σ.309. Εἰκὼν του, Π.Γράβ. Ἐγκυκλοπαίδεις σ.306. Θ Ὀλοκληρωτικὴ Γιόγκα.

Α Π Α Ρ Ν Η Σ Ι Σ (RENONCEMENT).- Ἡ Ἄ. (Ἰνδικὰ SAMNY-

ASA,) εἶναι ἀποτέλεσμα μακρᾶς ἀσκήσεως, δραματικῆς ἀποξενώσεως ἀπὸ τῶν συγγενῶν καὶ διαβιώσεως ὑπὸ συνθηκᾶς ἀκατανοήτους διὰ τὸν ἄνθρωπον τῆς Δύσεως. Αἱ δοκιμασίαι εἰς ἧς ὑποβάλλεται ὁ δοκιμος εἶναι ἀφαντᾶστως σκληραί. Ἀφοῦ ὑπερνικήσῃ ὅλας αὐτάς τὰς δυσκολίας δύναται νὰ γινῆ δεκτὸς ὡς νεόφυτος καὶ νὰ τεθῆ ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν ἑνὸς Γκουρού. Συγκρίνοντες τὰς δοκιμασίας αὐτάς πρὸς ἐκεῖνας τῶν δυτικῶν μῆσεων, ἀντιλαμβανόμεθα πόσον ἐπιπόλαια καὶ μὲ πόσῃν ὑπεροφίαν ἐκλαμβάνομεν ἡμεῖς οἱ Δυτικοὶ τὴν ὁδὸν τῆς μυσταγωγίας. Διὰ τοῦτο εἶναι δι' ἡμᾶς αὕτη τόσον κινδυνώδης. (DAVY III 217)

Α Π Ε Ι Ρ Ο Ν.-Θ "Αἶν, Διαφορίσις.- Προσοχή! Εἰς τὸν

Πυθαγορισμὸν τὸ "Ἀπειρον ἀποδίδεται εἰς τὴν Δυάδα καὶ τὸ Πέρασ εἰς τὴν Μονάδα. Τὸ "Α. εἰς τὴν Καρβάλαν ἀντιθέτως ἀποδίδεται εἰς τὸ Μή-Ὄν τῶν πυθαγορείων, τὸ ἀπεριόριστον, τὸ ἀσύλληπτον Ἐν.

Α Π Η Γ Ο Ρ Ε Υ Μ Ε Ν Ο Ν.- Ὑπάρχει σωρεία ἀπαγορευσῶν

εἰς τὰς Βίβλους τῶν λαῶν, αἱ περισσώτεραι τῶν ὁποίων ἔχουν ἠθικολογικὸν χαρακτῆρα. Οὕτω εἶναι ἀπγο-

ΑΠΟΚΡΥΦΑ Κ.Δ.

ρευμένον νά εισέρχεται ὁ ἀκάθαρτος εἰς ἕνα ἱερὸν χῶρον, ν γελάζεται με ἄτομα χαμηλῆς ὑποστάθμης, νά τρώγῃ ὠρισμένα ζῶα ἀπαρέσκοντα εἰς τοὺς θεοὺς, ἢ ἀντιστροφῶς θεωρούμενα ὡς ἱερά καὶ τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν ὡς θυσίαν εὐάρεστον εἰς τὴν λατρευομένην θεότητα. Εἶναι γνωστὰ αἱ τροφαὶ αἱ ἀπηγορευμέναι ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων (κύαμοι, ἐρυθρίνοι κ.ἄ.). Εἰς τὸ Δευϊτικὸν ἀναγράφεται σειρὰ ζῶων ἀγνῶν καὶ ἀκαθάρτων. Κατὰ τοὺς ἐξηγητὰς τῆς Βίβλου τῆς Ἱερουσαλήμ εἶναι ἀγνὸν ὅ,τι μᾶς πλησιάζει εἰς τὸν θεὸν καὶ ἀκάθαρτον ὅ,τι εἶναι ἀκατάλληλον εἰς τὴν λατρείαν τῆς. Ἄλλοι κανόνες ἀναφέρονται εἰς τὴν γέννησιν, τὸν γενετήσιον βίον, τὸν θάνατον. Ἐν τελικῇ ἀναλύσει, αἱ ἀπαγορεύσεις ἀναφέρονται κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὸ ἰδανικόν τῆς ἠθικῆς ἀγνότητος, εἰς τὴν ἠθικὴν συνείδησιν.

Ἡ νεωτέρα ἐθνολογία ἀποκαλεῖ ὅλας τὰς ἀπαγορεύσεις αὐτοῦ τοῦ τύπου, με τὴν βαρβαρικὴν λέξιν TAMPIOY. Ὁ σεβασμὸς τῆς ἀγελάδος π.χ. ἢ ἡ ἀπόστασις ποῦ πρέπει νά τηροῦν αἱ ἀνώτεροι τάξεις (κασταὶ) ἀπέναντι τῶν κατωτέρων κ.ἄ.π. ἀνάγονται εἰς αἰτίας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐλογοφανεῖς καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει πάντοτε νά θεωρῶνται ὡς δεισιδαίμονες πρακτικαί. - (SEGHE III, 55)

Α Π Ο Κ Α Λ Υ Ψ Ι Σ. - Μεταξὺ τῶν βαθυτέρων κοσμολογικῶν συμβόλων τῆς Ἄ. ἐκεῖνο τοῦ Θηρίου κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν. Παρουσιάζεται ὡς ἀνερχόμενον ἐκ τῆς ἀβύσσου, κηρύσσον τὸν ἐξανττικὸν πόλεμον κατὰ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ (ἀμνοῦ, ἀρνίου). Καταστρέφει, φονεύει, θριαμβεῖ (11,7) πρὸς στιγμὴν, παράπλανᾷ ὅλην τὴν κατωκημένην γῆν (12,9). Εἰκονίζει τὴν πηγὴν τῆς πλάνης καὶ τῆς βλασφημίας, τὴν δαιμονικὴν ἀρχὴν τῆς ἀποπλανήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Μετὰ ὅμως ἀπὸ τὰς ἐφημέρους νῆκας ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, τὸ Θερίον νικᾶται τελικῶς ὑπὸ τοῦ ἀρνίου (Χριστοῦ). - Εἰκῶν σ.307. - SEGHE I, 85.

Α Π Ο Κ Α Τ Α Σ Τ Α Σ Ι Σ. - Θ Ἐπᾶνοδος

Α Π Ο Κ Ρ Υ Φ Α (κείμενα) τῆς Κ. Διαθήκης. - Ἐνῶ εἰς τὰ

κανονικά κείμενα τῆς Κ.Δ. τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι σχετικῶς σύντομα, ἰδίως εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀπιδικὴν του ἡλικίαν, εἰς τὰ ἀπόκρυφα κείμενα ἀντιθέτως, αἱ λεπτομέρειαι περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν πράξεων τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παρθένου καὶ τῶν Ἀποστόλων ἀφθνοῦν. Οὕτω ἀπὸ τῶν πρώτων αἰῶνων παρουσιάζεται μία πλουσία φιλολογίαι ναὶ μὲν μὴ κανονικῆ, οὐχὶ ὅμως ἐστερημένη πνευματικότητος : ἀφηγήσεις, μῦθοι, ποιήσεις καὶ θαυμάσιαι ἱστορίαι συμπληρῶνουν τὴν ἀύστηρότητα τῶν κανονικῶν κειμένων. Κατ'ἀρχὰς ἡ λέξις "ἀπόκρυφος" δὲν εἶχε τὴν σημασίαν τοῦ "ψευδεπιγράφου" ἢ ἀκόμη τοῦ ψευδοῦς κειμένου ποῦ σήμερον παραδεχόμεθα. Ἐσημαινε μᾶλλον ἓν κείμενον μυστηριῶδες, ἱερὸν, πολὺ μυστικόν διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ τηρῆται ἀπόρητον. Τὰ ἔργα αὐτά, ἄγνωστὰ εἰς τὸ πλῆθος, διεφυλάσσοντο μόνον διὰ τοὺς μεμνημένους. Διὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀγνωστῶν των, ἐκυκλοφόρουν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑνός Ἀποστόλου ἢ προσώπου ποῦ εἶχε γνωρίσει τὸν Χριστόν. Ὅταν ἡ ψευδογραφία αὕτη ἀπεκαλύφθη, τότε ὁ ὄρος "ἀπόκρυφον" ἥλλαξε ριζικῶς σημασίαν καὶ ἔκτοτε διὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον σημαίνει ἓν πλαστὸν ἢ τουλάχιστον ἓν ψευδεπίγραφον ἔργον, περιέχον νόθους πληροφορίας καὶ παραλόγους διηγήσεις. Αἱ νεώτεραι ἐν τοῦτοις ἔρсунах κατέληξαν νὰ θεωρήσουν τὰ κείμενα αὐτὰ σημαντικὰ διὰ τὴν συμβολὴν των εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς Ἰουδαίου-χριστιανικῆς πνευματικότητος καὶ ἰδίᾳ μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀσκητικοῦ βίου.

Εἰς τὰ ἀπόκρυφα τῆς Κ.Δ. ὑπάρχουν ὠρισμένα ἐντυπωσιακὰ στοιχεῖα ποῦ ἐξέθρεψαν τὰς μεταγενεστέρας μυστικὰς κινήσεις. Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ ἔντονος τονισμὸς τῆς θείας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ Μεσιανισμὸς ἥτοι ἡ ἐκτοῦ ἀσφαλοῦς ἀναμονὴ τῆς ἐκ νέου ἐλευσεως τοῦ Χριστοῦ-Μεσίου. Ἡ δευτέρα παρουσία ἐπίκειται καὶ διὰ τοῦτο οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ προετοιμασθῶν νὰ ὑποδεχθῶν τὸν Μεσίαν, καθαιρόμενοι καὶ προσευχόμενοι. Ἡ γενετήσιος ἐγκράτεια (παρθενία) κατακτᾷ ἔδαφος καὶ φθάνει μέχρις ἄκρων. Εἶναι ἀξιόπρόσεκτον ὅτι ἀρκετοὺς αἰῶνας ἀργότερον θά

έμφανισθούν τά τὰ ἔργα τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου, καί τοῦ Γρηγορίου Νύσσης, εἰς τὰ ὅποια θά ἐξαρθῆ ἔτι περισσότερο τὸ ζήτημα τῆς παρθενίας τοῦ μοναχοῦ, μέ ὅλας τὰς γνωστάς συνεπείας καί ὑπερβολάς.-(M.M.DAVY,I,353).

Α Π Ο Κ Ρ Υ Φ Α (κείμενα).- Θ Δευτεροκανονικά, Βιβλος τοῦ Ἐνώχ, Εὐαγγέλια ἀπόκρυφα, Ἄ. Παλ. Διαθήκης.

Α Π Ο Κ Ρ Υ Φ Ι Σ Μ Ο Σ.-OCCULTISME).-

Θ Ἀπόκρυφοί, Ἐπιστήμαι.-Αὐτογενές Τραϊνικ, Θεοσοφία. Ἰεδεχλας, Μαγεία, Μαγνητισμός, Μεταψυχική, Παραψυχολογία, Μαντική.-

Α Π Ο Κ Ρ Υ Φ Ι Σ Τ Η Σ.- Βίρτ, Γκαϊτά, Ἐλιφάς Δευτ, Ζερπελέν, Καμπανέλλα, Μπαρλέ, Μπό-Γίν-Ρά, Ντυβάλ, Παπύς (PAPUS, DR ENCAUSSE), Πόρτα Ἰωάννης, Σεντίρ, Σαίντ-Υβ -ντ' Ἀλβέντρο, Τριθέμιος.-

Α Π Ο Λ Ι Θ Ω Σ Ι Σ.- PETRIFICATION).-Οἱ ὀφθαλμοί τῆς Μεδοῦσης (Γοργοῦς) ἦσαν τόσο καυστικοί, ὥστε μετεμόρφωνον εἰς λίθους ἐκείνους πού θά τήν ἠτένιζον. Διά τὴν φονεῦση ὁ Θ Περσεύς αὐτήν, ἔλαβε, διά τὴν ἀμυνθῆ, μίαν ἀσπίδα τόσο λεῖαν ὡς ἄν κατοπτρον. Καί οὕτω, ἐκεῖνος μὲν ἀπέφυγε τὴν ἀπολύθωσιν, ἐκεῖνη δὲ ἀπεκεφαλίσθη. Ἡ Ἀθηνᾶ παρέλαβε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης καί τὴν ἐφήρμοσεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της : ἐπὶ τῇ ὄψει της οἱ ἐχθροί της ἀπελιθοῦντο.

Εἰς τὴν Βίβλον ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀὐτ, μετεμορφώθη εἰς στήλην ἄλατος, ἐπειδὴ ἔστρεψε τὰ βλέμματά της πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τὴν ἔδω τὴν βροχὴν πού ἔπιπτε ἐκ θείου καί πυρός ἐπὶ τῶν Σοδόμων καί Γομόρων (Γέν.19,26).

Ἀντιθέτως οἱ λίθοι μετετράπησαν εἰς ἀνθρώπους ὅταν ὁ Δευκαλίων καί ἡ Πύρρα, μετὰ τὸν κατακλυσμὸν καί τῇ διαταγῇ τοῦ Διός, ἔρριψαν λίθους ὀπισθὲν των καί οὕτω ἔδωσαν γένεσιν ὁ μὲν Δευκαλίων εἰς τοὺς ἀνδρας ἡ δὲ Πύρρα εἰς τὰς γυναῖκας. Οἱ δύο μῦθοι εἶναι σχετικοί πρὸς ἀλλήλους καί ὑποσημαίνουν μίαν νέαν ἀπαρχὴν εἰς τὸν βιολογικὸν καί πνευματικὸν κύκλον.

"Αξιον προσοχῆς εἶναι ὅτι ἡ 'Α. ξεκινᾷ ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς ὅποιος παρατηρήσῃ τὴν Γοργόνα ἢ τὰ Σδόμα μεταζχηματίζεται εἰς ἄγαλμα ἐκ λίθου ἢ ἄλατος. Ἐπειδὴ ὁ Κολυδὼν παρέτήρησε τὴν Ἄρτεμιν γυμνὴν ἐνῷ ἐλούετο, μετεμορφώθη εἰς βράχον· διὰ τὸν ἴδιον λόγον ὁ Λύκων καὶ ὁ Ὀρφεύς, ὅταν κατεσκόπευσαν τοὺς ἐρωτικούς δεσμούς τοῦ Διονύσου μετὰ τῆς Καρύας, μετεμορφώθησαν εἰς βράχους· διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ Νιδβη ὑπερηφανεύθη ὅτι τὰ τέκνα τῆς ἦσαν ὠραιότερα ἐκείνων τῆς Λητοῦς, μητρὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐκείνη μὲν μετεβλήθη εἰς βράχον, τὰ δὲ τέκνα τῆς ἐσφαγιάσθησαν (Ἰλιάς Ω 615).

Ἡ 'Α. συμβολίζει τὴν τιμωρίαν ποῦ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς στρέφοντας τὰ βλέμματα ἐπὶ πραγμάτων ἀπηγορευμένων εἰς τοὺς ὑπερόπτας καὶ ἀπαράσκευους ἀνθρώπους. (BEGH III, 382)

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν.- Ὁ 'Α. ἀναφέρεται ὡς ποιμὴν προβάτων.

Ἡ ἀλληγορία εἶναι προφανῆς ἐξ ἑνὸς θεωρησώμεν τὰ "πρόβατα" ὡς συμβολίζοντα τὸν ἀγεληδὸν κινούμενον ἄνθρ. Ὅταν ὁ Πλάτων (Πολιτ. 427 BC) ἐξαγγέλει τὰ καθήκοντα τοῦ ἀληθοῦς νομοθέτου, συνιστᾷ νὰ ἀποβλέψωμεν εἰς τὸν 'Α. καὶ ἐ, αὐτοῦ νὰ ἀναζητήσωμεν τοὺς βασικούς κανόνας καὶ Νόμους τῆς Πολιτείας. "Διότι ὁ θεὸς αὐτός, ἐκ παραδόσεως ἐρμηνευτῆς τῆς θρησκείας, ἐγκατεστάθη εἰς τὸ κέντρον, τὸν ὀμφαλόν" τῆς Γῆς διὰ νὰ φοδηγετῆσθαι τὸ ἀνθρώπινον γένος". Ἐπτά εἶναι ὁ ἱερός ἀριθμὸς τοῦ 'Α., ποῦ συμβολίζει τὴν τελειότητα, τὴν ἔνωσιν τοῦ 3 μὲ τὸν 4, τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὴν γῆν, τὸ φῶς μὲ τὸ σκότος. Ἐγεννήθη τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνός. Αἱ πλεῖσταί τῶν ἑορτῶν τοῦ ἐτελοῦντο τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνός. Ὁ Αἰσχύλος τὸν ἀποκαλεῖ ὑπιστον ἑβδομον θεόν, τὸν ἡγεμόνα τῆς ἑβδόμης πύλης" ("Ἐπτά ἐπὶ Θῆβ. 800) Ἡ ἐπτάχορδος λύρα ἦτο τὸ ἔμβλημα του. Κατὰ τὴν γέννησίν του, 7 ἱεροὶ κύκνοι ἔκαμον 7 φορές τὸν περίπλου τῆς Δήλου ἄδοντες ἢ διδαχὴ του συνοφίζεται εἰς 7 ἀποφθέγματα, ποῦ ἀπεδόθησαν ἀργότερον εἰς τοὺς ἑπτα σοφοὺς.

'Ο 'Α. εἶναι τὸ σύμβολον τῆς νίκης ἐπὶ τῆς βίας, τῆς λογικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τοῦ ἄκράτου ἐνθουσιασμοῦ, τῆς ἐξέφρονος συνδιαλλαγῆς τοῦ λόγου μὲ τὸ πάθος. Συμβολίζει τὸ μέτρον καὶ τὴν ἰσορροπίαν, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ ἄρμονία. Συμβολίζει τὴν τελικὴν πνευματοποίησην. Εἶναι τὸ λαμπρὸν σύμβολον τῆς Ἑλλάδος ἐν σχέσει μὲ τὴν ἄνοδον καὶ ἀποθέωσιν τοῦ ἀνθρώπου. (SEGH I 87)

⊕ 'Αμφίων, Κεράτινος βωμός,

'Υπερβόρειος' 'Α. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 34, 36.-

Πύθιος (Κάδμος), Π. Γ. Πυθαγόρας, σ. 459

'Απόλλων καὶ Διόνυσος (2 λυτρωταὶ θεοί), IDEM, 468

Α Π Ο Λ Α Ω Ν Ι Ο Σ Τ Υ Α Ν Ε Ψ.- ⊕ Νυχθημέρον,
Φιλδοστρατος, J. MALLINGER.

Α Π Ο Λ Ο Γ Η Τ Α Ι (Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας).-

⊕ Αύγουστίνος, Ἰουστίνος, Ἰππόλυτος, Κλήμης,
'Ωριγέννης.-

Α Π Ο Λ Υ Τ Ο Ν.- ⊕ "Αῖν-Σόφ, Μηδέν, "Ον & μὴ "Ον,
Παραβράμ, Σάτ-'Ασάτ, Τάϋ-Κί, Ταδ.-

Α Π Ο Ρ Ρ Η Τ Ο Ν.- Τὸ (μέγα) 'Α. εἰς τὸν Ἐσωτερισμὸν εἶναι τὸ προνόμιον τοῦ Σοφοῦ καὶ τῆς παντοδυναμίας του. Συνδέεται μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ⊕ Θεσαυροῦ καὶ φυλάσσεται ὑπὸ ἀκοιμήτων φυλάκων. Μόνον οἱ ⊕ Ἠρωεσκατέχουν τὸ 'Α. καὶ τὸ ἀποκτοῦν καταργοῦντες τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν φυλάκων του διὰ σειρᾶς ἄθλων, ὑπερτέρων τῆς ἀνθρωπίνης ἀτελείας. 'Ο κυριώτερος λόγος τηρήσεως τῆς μυστικότητος ταύτης, εἶναι ὅτι, ἐάν ἦτο δυνατὸν νὰ μεταβιβασθῆ τὸ μητηκὸν 'Α. εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀπαράσκευον καὶ ἀκάθαρτον, οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόν δέν θὰ τὸ ἀντελαμβάνοντο, ἀλλὰ καὶ παρανοοῦντες τοῦτο, θὰ τὸ παρεμόρφωνον, θὰ τὸ ἐγελοιοποιούον καὶ θὰ κατέληγον καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους νὰ βλάψουν καὶ ἀκόμη περισσότερον τοὺς ὁμοίους των. Μὴ δῶτε τὰ ἄγια τοῖς κυσίν.- Εἰκόνας. Τ. I, 338, 339

⊕ SEGH IV, 166

Α Π Ο Τ Ε Φ Ρ Ω Σ Ι Σ.- ⊕ Καῦσις (νεκρῶν). SEGH II, 130

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Ο Σ Τ Υ Α Ν Ε Υ Σ . - 'Αποσπάσματα ἐκ τῶν
'Επιστολῶν τοῦ 'Απολλωνίου καὶ ἐκ τῆς βιογραφίας τοῦ
Φιλостράτου" (J. MALLINGER). Νά παρεντεθῆ εἰς τὸς τὸ λῆμμα)

Εἰσαγωγή.- 'Ο 'Απολλώνιος Τυανεύς εἶναι, παραλλήλως πρὸς τόν Θ' Ἐμπεδοκλῆν, εἰς τῶν μεγαλειωτέρων θαυματουργῶν τοῦ Πυθαγορεσμοῦ. 'Ο Φλάβιος Φιλδοστραφωσποῦ ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, ἐγένετο ὁ γραμματεὺς τῆς αὐτοκρατείας 'Ιουλίας Δόμνας, συζύγου τοῦ Σεπτίμου Σεβήρου. Ἡ αὐτοκράτειρα, θερμῆ λάτρις τοῦ Πυθαγορισμοῦ, ἀνέθεσεν εἰς τόν γραμματέα τῆς νά συγκεντρωσῆ ὅ,τι σχετικῶν στοιχείων περὶ τοῦ 'Απολλωνίου καὶ νά συντάξῃ τὴν βιογραφίαν του. 'Ο Φιλδοστρατος, λίαν πεπαιδευμένος ῥήτωρ, ἐπέδωκε μετὰ ζήλου ἐπὶ τὰ ἔργον καὶ συνέλεξε πλεῖστας ὄσας πληροφορίας, κυρίως ὅμως ἀνεκάλυψε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Δάμιδος, ὅστις ὑπῆρξε μαθητῆς καὶ συνεργάτης τοῦ φιλοσόφου. Ἐγράφε κατόπιν τοῦτου τὴν βιογραφίαν τοῦ 'Α. εἰς 8 βιβλία τὰ ὅποια διεσώθησαν καὶ ἔσχον τεραστίαν ἀπήχησιν εἰς τοὺς κύκλους τῶν πυθαγορειῶν. 'Ο Φιλδοστρατος ἐνεπέβευσθη ἐπίσης ἐκ τῶν χειρογράφων τῶν ἀποδιδομένων εἰς τόν 'Α. Ἰδίως ἐκ τῶν 'Επιστολῶν του, ἀπὸ μίαν Διαθήκην, ἓνα Βίον τοῦ Πυθαγόρου καὶ ἐκ διαφόρων ἄλλων πραγματειῶν αἱ ὅποιαί ἐν τῷ συνόλω των ἀπωλέσθησαν. Κατὰ τὰς σχετικὰς εἰδήσεις, ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἀνεφέρετο εἰς τὰς ἀναιμάκτους θυσίας, ἡ ἑτέρα ἐμελέτα τὴν 'Αστρολογίαν. Αἱ 'Επιστολαὶ τοῦ 'Α. ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ COMMELIN τῷ 1601. Ἄλλη ἔκδοσις εἶναι ἡ τοῦ OLEARIUS, Λειψία 1709. Γαλλικὴ ἔκδ. ὑπὸ τοῦ A. CHASSANG, PARIS, DIDIER 1862 σελ. 395-426.-

II.-'Αποσπάσματα.-1) Κατὰ τῶν σοφιστῶν ('Επιστ. πρὸς
Εὐφράτην).- "Εἶμαι φίλος τῶν φιλοσόφων, ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς γραμματικοὺς καὶ πρὸς ὄλην αὐτὴν τὴν ἀθλίαν γενεάν, οὐδεμίαν συμπάθειαν τρέφω καὶ ἐλπίζω οὐδέποτε νά αἰσθανθῶ πρὸς αὐτοὺς φιλικὰ αἰσθήματα. Σὰς λέγω: κατανικήσατε ἢ τοὐλάχιστον περιορίσατε τὰ πάθη σας, προσπαθήσατε νά γίνετε φιλόσοφοι· μὴ φθονεῖτε

2) Εἰς Δίωνα.— Κατὰ τῶν ματαίων δημοσίων λόγων.—
 "Μερικοὶ θέλουν νὰ μάθουν διατί ἔπαυσα νὰ παραδίδω
 δημοσίᾳ μαθήματα φιλοσοφίας. Ἐκεῖνοι ποῦ ἐνδιαφέρονται
 ἄς πληροφορηθοῦν τὸ ἐξῆς: Κάθε δημοσία ὀμιλία ποῦ δέν
 ἀπευθύνεται ἰδιαιτέρως εἰς ἓνα μαθητὴν, δέν ἔχει κανέ-
 να ἀποτέλεσμα· τὸ νὰ ὀμιλῇ κανεὶς πρὸς ὅλους ἀδιακρί-
 τως, ἔχει ὡς μόνον ἐλαττήριον τὴν προβολὴν καὶ τὴν δόξαν."
 Σημ. J.M. Ἀνάλογος συμβουλὴ ἀποκηρύττει τὴν διαφήμισιν
 εἰς τοὺς Πυθαγορείους ἔναντι ἀπροετοιμαστων ἀμυήτων·
 τὸ φῶς δέν παρέχεται παρὰ μόνον εἰς μικρὸν ἀριθμὸν ἐπι-
 λέκτων μαθητῶν καὶ οὐχί εἰς τὸν ὄχλον.—

3) Εἰς Κρότωνα.— Περὶ τῆς τέχνης τῆς θεραπευτικῆς.
 Ὁ Πυθαγόρας εἶπεν εἶπει ὅτι ἡ ἰατρικὴ εἶναι ἡ θειοτέ-
 ρα τέχνη. Ἐὰν οὕτως ἔχη, πρέπει ὁ ἰατρός νὰ ἀσχολῆται
 τόσον μὲ τὴν ψυχὴν, ὅσον καὶ μὲ τὸ σῶμα. Πῶς θά ἤμπο-
 ροῦσε ἓνα ὄν νὰ εἶναι ὑγιὲς, ὅταν τὸ σπουδαιότερον
 συστατικὸν αὐτοῦ ἦτο ἄρρωστο ;

Σημ. J.M.— Τὸ κείμενον αὐτὸ πρέπει νὰ συγκριθῇ μὲ
 τὴν περιφημον περικοπὴν τῆς Κατηχήσεως τῶν Ἀκουσματι-
 κῶν τοῦ Κρότωνος, ὅπου ὁ Πυθαγόρας διδάσκει τὴν προτε-
 ραιότητα τῆς διπλῆς θεραπευτικῆς : τοῦ φωτισμοῦ ἀφ' ἑ-
 νὸς τῶν πνευμάτων καὶ τῆς θεραπείας τόσον τῶν ψυχῶν,
 ὅσον καὶ τῶν σωμάτων (ILLUMINARE ET SANARE).—

4) Κατὰ τῶν αἱματηρῶν θυσιῶν.— Ὡ ἱερεῖς τῶν
 Δελφῶν ! μολύνετε τοὺς βωμοὺς σας μὲ αἷμα ! Δέν πρέ-
 πει νὰ ἀκκλητῶμεθα ὅταν αἱ πόλεις εἶναι δυστυχεῖς,
 ἀφοῦ πράττουν τὸ πᾶν διὰ νὰ προκαλέσουν τὰς μεγαλειτέ-
 ρας δοκιμασίας καὶ καταστροφάς. Ὅποια παραφροσύνη !
 Ὁ Ἡράκλειτος ἦτο σοφὸς συνιστῶν εἰς τοὺς Ἐφεσίους
 νὰ μὴ καθαρίζωμεν μὲ τὴν λάσπην, τὴν λάσπην.—

Σημ. J.M.— Ἀναφορὰ εἰς τὸ περιφημον ἀπόσπ. τοῦ
 Ἡρακλείτου ὁ ὁποῖος κατεφέρετο ἐπίσης ἔναντιον τῶν
 αἱματοχυσιῶν ποῦ ἐτελοῦντο πρὸς ἀπάλειψιν σφαλμάτων ἢ
 ἐγκλημάτων. "Προσπαθοῦν ἐπὶ ματαίῳ νὰ καθαρθοῦν, μολυ-
 νόμενοι ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων. Εἶναι ὡς νὰ ἤθελον

ἀφοῦ ἐρυπάνθησαν μὲ λάσπην, νὰ θέλουν νὰ καθαρισθοῦν πάλι μὲ λάσπη. (Πρβλ VOILQUIN, σ. 55, ἀποσπ. 5)

5) Πρὸς μερικοὺς φιλοσόφους τῆς Ἀκαδημείας. - Ἡ μύσις δὲν ἀποκτᾶται μὲ χρήματα. Ἡρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος οὐδέποτε θὰ δεχθῆ χρήματα ἢ ἀμοιβὴν διὰ τὰς μητικᾶς ἀληθείας ποῦ παρέχη εἰς τοὺς μαθητὰς του, ἀκόμη καὶ ἂν εὐρεθῆ εἰς οἰκονομικὴν δυσπραγίαν.

6) Οἱ ψευδοπυθαγόρειοι. - "Διαδίδετε ὅτι εἶσθε μαθηταὶ μου! Ἀποδείξατε τότε ὅτι δὲν τρέχετε ἀσκόπως εἰς τὰς ὁδοὺς, ὅτι δὲν σπχνάζετε τὰ δημόσια λουτρά, ὅτι δὲν φονεύετε ζῶα ὅτι δὲν τρωγετε κρέατα." Ὅτι εἶσθε ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ κάθε πάθος, ἀπὸ κάθε πλεονεξίαν, ἀπὸ κάθε κακότητα, ἀπὸ κάθε μοχθηρίαν, ὅτι δὲν συκοφαντεῖτε, ὅτι δὲν ἀναγκάζεσθε νὰ μεταμεληθῆτε, ἐν μιᾷ λέξει ὅτι εἶσθε ἀληθῶς ἄνθρωποι ἐλεύθεροι. Μὴ μιμεῖσθε τοὺς σοφιστὰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι, ψευδολογοῦντες, θέλουν νὰ κάμουν τοὺς ἄλλους νὰ πιστεύσουν ὅτι ζοῦν σύμφωνα μὲ τὰ πυθαγόρεια παραγγέλματα, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα ζοῦν κατ' ἄλλον τρόπον."

Σημ. J.M. - "Ὅλοι ἐξαγγέλουν ἢ θέλουν νὰ πιστεύουν ὅτι εἶναι Πυθαγορικοί. Ἀλλὰ πόσοι ἔχουν μτὸ θάρρος νὰ ζήσουν συμφῶνως πρὸς τὰς πυθαγορικὰς ἀρχὰς ;

7) SIMILE SIMILE VOCAT ("Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει)

"Οἱ δεμοὶ τοῦ αἵματος ἐπικρατοῦν συνήθως ἐπὶ κάθε λογικῆς. Ἐκεῖνο ποῦ κεῖται πλησίον, ἔλκει τὸ πλησίον.

Σημ. J.M. Ἡ βασικὴ ἀρχὴ ὅλης τῆς ψυχοδυναμικῆς !

8) Τὰ πλεονεκτῆματα τῆς πυθαγορείου μύσεως. -

"Ἐκ τοῦ συγχρωτισμοῦ σας μὲ ἓνα Πυθαγόρειον διδάσκαλον, τί ἔχετε νὰ ὠφελθῆτε ; Θὰ σᾶς τὸ εἶπω συντόμως Ἐὰ μάθετε κατὰ πρῶτον τὴν ἐπιστήμην τῶν Νομοθετῶν τὴν ἐπιστήμην τῆς Γεωμετρίας, τῆς Ἀστρονομίας, τῆς Ἀριθμητικῆς τὴν ἐπιστήμην τῆς ἁρμονίας, τῆς μουσικῆς ἐκείνην τῆς θεραπευτικῆς καὶ ὅλα τὰ θεῖα μυστικά τῆς μαντικῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ταῦτα μόνον. Ἴδου ἄλλα πλεονεκτῆματα, περισσότερον σημαντικὰ. Θὰ ἀποκτήσετε

εύρύτητα πνεύματος, μεγαλοκαρδία, μεγαλοφροσύνη, σταθερότητα χαρακτήρος, μεγάλην υπόληψιν, τήν γνώσιν τῶν θείων καὶ ὄχι ἀπλῶς μίαν δοξασίαν περὶ αὐτῶν. Τὴν ἔλλογον πίστιν εἰς τὴν ὑπάρξιν ὠρισμένων ἀνωτέρων ὄντοτήτων (δαιμόνων). Τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Τὸ θάρρος τῆς ὑπομονῆς. Τὴν τέχνην τῆς μετριοφροσύνης καὶ ἐκείμην ποῦ νὰ μὴ ἔχετε μεγάλας καὶ πολλὰ ἀνάγκας. Τὴν ἐγκράτειαν τῶν αἰσθήσεων, τὴν εὐστροφίαν πνεύματος. Τὴν ἐκτεταμένην καὶ ἀποκαταστατικήν ἀναπνοήν, χρῶμα προσώπου ὑγιές* καλὴν γενικῶς ὑγείαν πνεῦμα ἤρεμον καὶ τέλος τὸ μυστικὸν μιᾶς ἀθανάτου ὑπάρξεως. Ἀναπολήσατε τώρα τί ἐξ αὐτῶν ὄλων λαμβάνουν ἀπὸ σᾶς ἐκεῖνοι ποῦ σᾶς συναναστρέφονται !"

9) Δέν ἀποθνήσκει (ἐπιστ. πρὸς Βαλέριον).-

Οὐδεὶς ἀποθνήσκει παρὰ μόνον φαινομενικῶς. Ὅμοίως οὐδεὶς γεννᾶται, παρὰ φαινομενικῶς. Πράγματι ἡ μετᾶστασις τῆς οὐσίας εἰς τὴν ὑπόστασιν (DE L'ESSENCE A LA SUBSTANCE), εἶναι αὐτὸ ποῦ καλοῦμεν γέννησιν* αὐτὸ δὲ ποῦ καλοῦμεν θάνατον, εἶναι ἀντιθέτως ἡ μετᾶστασις ἐκ τῆς ὑποστάσεως εἰς τὴν οὐσίαν. Τίποτε εἰς τὴν πραγματικότητα οὔτε γεννᾶται οὔτε θνήσκει. Μερικοὶ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν ὅτι οἱ γονεῖς εἶναι τὰ μέσα καὶ ὄχι αἱ αἰτίαι ἐκείνου ποῦ καλεῖται γέννησις τέκνων, ὅπως καὶ ἡ γῆ βλαστάνει ἐκ τῶν κόλπων τῆς τᾶ φυτᾶ, ἀλλὰ δὲν τὰ παράγει. Δέν ἀλλοιοῦνται τὰ ὁρατὰ ἄτομα, ἀλλ' ἡ παγκόσμιος οὐσία ἀλλοιοῦται εἰς ἓν ἕκαστον ἐξ αὐτῶν.

Σημ. J.M.- Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδιάφορον μερίδιον τῆς παγκοσμίου ταύτης οὐσίας. Ὑπάρχει συνεπῶς μία φύσις καὶ μία ροπή (VOCATION) αἰωνιότητος τὴν ὅποιαν οἱ μηητικοὶ τύποι τοῦ ὑπενθυμίζου ἀδιαλείπτως καὶ εἰς τὴν ὅποιαν τὸν προετοιμάζουν.-

10) Περὶ τῆς φυτοφαγικῆς διαίτης.-

" Μὴ νομίζετε ὅτι δίδοντες συμβουλὰς εἰς τοὺς ἄλλους δὲν εἴθετε ὑποχρεωμένοι νὰ τὰς τηρῆτε πρῶτα σεῖς ὁ

ΐδιος. Τρέφομαι ἀποκλειστικῶς μὲ ζυμαρικά (καὶ λαχανικά) καὶ σᾶς συνιστῶ νὰ πράττετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Πρέπει νὰ καταβάλωμεν προσπάθειαν νὰ ἀρκοῦμεθα εἰς ἀπλᾶ φαγητά καὶ ὀλιγάριθμα, ὄχι διὰ νὰ αἰσθάνεται ἐξ αὐτῶν τὸ σῶμα μας ἱκανοποιημένον, ἀλλ' ἵνα ἡ ψυχὴ μας τονωθῇ μὲ τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν ἐδεσμάτων.

11) Περὶ τῆς σημασίας τῆς σιγῆς.— Ὁ Σιμωνίδης λέγει ὅτι οὐδέποτε μετεμελήθη διότι ἐκράτησε σιγὴν, ἀλλὰ καὶ συχνά διότι ὤμλησε. Ἡ πολυλογία μᾶς ἀναγκάζει νὰ διαπραξωμέν πολλά σφάλματα ἐνῶ ἡ σιγὴ οὐδέποτε μᾶς ἐκθέτει.

Σημ. J. M. — Ὁ Πυθαγόρας εἶχεν ἀπολύτως δίκαιον ὅταν ἐσυνειθιζέ τοὺς Ἀκουσματικούς του εἰς τὴν σιγὴν κατὰ τὴν εἰσοδοχὴν των εἰς τὸ Τάγμα. Ἡ σιγὴ πράγματι εἶναι μία ἠθικὴ ἀσκήσις πού ἐπιβάλλομεν εἰς ἡμᾶς καὶ εἶναι τοσοῦτον ἀποτελεσματικὴ, ὅσον εἶναι δύσκολον νὰ τὴν ἐφαρμόσωμεν. Πρβ Φιλοστράτου, Τὰ εἰς Ἀπολλώνιον, Βιβλ. VI, κ. XX καὶ XI.

12) Ἐγκώμιον τοῦ Πυθαγόρου ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου. Φιλόστρα β. VI, κεφ. XI.

" Διέγνωσα εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ Πυθαγόρου κατὰ τὸ ἀληθῶς μέγα. Παρετήρησα ὅτι μέσφ μυστηριώδους σοφίας, ἐγνώριζεν ὄχι μονον ποῖος ἦτο, ἀλλὰ καὶ τίς ὑπῆρξεν εἰς τὸ παρελθόν ὅτι ἀπλησιάζε τοὺς βωμούς μόνον ἐν καταστάσει πλήρους ἀγνείας ὅτι δέν ἐμολύνετο ποτέ μὲ τροφήν πού ἦτο ἔμφυχος ὅτι ἐφόρει μόνον ἐνδύματα πού δέν προήρχοντο ἀπὸ ζῆα ὅτι πρῶτος ἐδέσμευσε τὴν γλῶσσαν του καὶ ἐφήρμοσε τὸν νόμον τῆς σιγῆς ὅτι ὀλόκληρος ἡ διδασκαλία του φέρει τὴν σφραγίδα τῆς ἀνωτάτης χρησιμότητος καὶ τῆς Ἀληθείας. Ἴδού διατί ἀπεδέχθη τὴν διδασκαλίαν του.—"

13) Ἡ προσευχὴ τοῦ Ἀπολλωνίου (Φιλόστρ. IV, κεφ. XL). — "Παρακαλῶ τοὺς θεοὺς ὥστε νὰ εὐδοκήσουν καὶ ἐπικρατήσῃ ἡ Δικαιοσύνη νὰ γίνουν σεβαστοὶ οἱ Νόμοι."

οὐ σοφοὶ νὰ παραμείνουν πτωχοὶ ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους νὰ πλουτίζουν, ἀλλὰ μὲ ἔντιμα μέσα. Προσερχόμενος εἰς τοὺς βωμοὺς, λέγω: "ὦ θεοί, παρῴσχετε εἰς ἐμέ ὅ,τι ἀξιζῶ!"

14) Ἐναντίον τῶν πολιτικῶν σοφιστῶν. (Φιλίστρ. β. VIII, κεφ. XXII). - Μερικοὶ κατηγοροῦν τὸν Ἀπολλώνιον διότι ἀπέφυγε τοὺς πολιτικούς εἰς τὰς πόλεις, καὶ ὅτι ἐδίδασκε τοὺς μαθητὰς του εἰς ἔρημα μέρη. Εἷς ἐξ αὐτῶν λέγει σατυρίζων ὅτι ἀπέστειλε μακρὰν τῷ ποταμῶν του ὅταν ἔβλεπε νὰ πλησιάζουν πολιτικοί. Εἶναι τοῦτο ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Ἀπολλώνιος διότι δὲν θέλω οἱ λῦκοι νὰ ἐπιτεθοῦν ἀναντίον τοῦ ποιμνίου μου. Τί ἤθελε νὰ εἶπῃ δι' αὐτῶν; Ὅταν ἔβλεπε τοὺς πολιτικούς, τοὺς ὁποίους ὁ ὄχλος θαυμάζει, νὰ μετέρχωνται ἀπὸ τῆς πενίας εἰς τὴν χλιδὴν, τόσον σπαρασσομένους ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ μεταχειριζομένους τὸ μῖσος αὐτὸ ὡς ἐπέγγελμα καὶ ἐμπόρευμα, ἦτο ἐπόμενον νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς μαθητὰς του ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν τοὺς μὲ αὐτοὺς.

15.- Περὶ τῶν σπονδῶν (Φιλίστρ. IV, κ. XX)
 Ὁ Ἀπολλώνιος ὠμίλει περὶ τῶν σπονδῶν. Ἐδίδασκεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ πίνωμεν ἀπὸ τὰς σπονδῶς, ἀλλὰ νὰ διατηροῦμεν τὸ προσφερόμενον πόμα, ἀνέπαφον καὶ ἀγνόν διὰ τοὺς θεοὺς. Προσέθετεν ὅτι ὁ κρατὴρ ἔπρεπε νὰ φέρῃ ἀλύσεις καὶ ὅτι ἔδει νὰ χύνωμεν τὴν σπονδὴν πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀλύσεων τοῦτων, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ πίνῃ οὐδέποτε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. (πρβ. Ἰάμβλ. Π. Β. 84. - Πορφύρ. Β. Π. 42)

16) Περὶ τοῦ πυθαγορικοῦ χαρακτῆρος (Φιλίστρατος β. I, κεφ. XXXII). Ὁ Ἀ. ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος, ὁμολογεῖ :

"Ὅσον δι' ἐμέ, εἶμαι μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἐκ Σάμου. Μὲ ἐδίδαξε νὰ σέβωμαι τοὺς θεοὺς, νὰ διαισθάνωμαι τὴν παρουσίαν των, εἴτε εἶναι ὄρατοι, εἴτε ἀόρατοι νὰ συνδιαλέγωμαι συχνὰ μὲτ' αὐτῶν νὰ μὴ φορῶ

ένδύματα παρά μόνον ἐκεῖνα ποῦ παρήχθησαν ἀπὸ τὴν γῆν. Ὁ χιτῶν ποθ φορῶ δὲν κατεσκευάσθη ἀπὸ τὸ δέρμα ἐριφιου, ἀλλ' ἀπὸ λῖνον εἶναι δῶρον ἀγνόν, ἀποτελούμενον ἀπὸ συστατικὰ ἀγνά : ἀπὸ ὕδωρ καὶ γῆν. Ὑπακούων εἰς τὰς παραινέσεις τοῦ διδασκάλου μου Πυθαγόρου, ἀφῆνω τὰ μαλλιά μου μακρὰ ἀκολουθῶν δὲ τὴν προτροπὴν τοῦ ἐπίσης, διατηρῶ τὸ σῶμα μου μακρὰν ἀπὸ πάσης ἐμφύχου τροφῆς.-

17.- Περὶ τῶν ἑστρικῶν ἐπηρειῶν (Φιλόστρ. III, XLI)

Ὁ Δάμις διηγεῖται ὅτι ὁ Ἴσρχας προσέφερεν εἰς τὸν Ἄ. 7 δακτυλίδια καθένα ἐξ αὐτῶν ἔφερε τὸ ὄνομα ἑνὸς ἑκάστου τῶν πλανητῶν. Ὁ Ἄ. ἔφερεν ἔκτοτε τὸν δακτύλιον ποῦ ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν θεότητα τῆς ἡμέρας.-

18) Ὁρισμὸς τῆς Φιλοσοφίας. (Φιλόστρ. IV, κ. XLIV)

Ἔναι ἡ Ἐπιστήμη ποῦ ἐπιτρέπει νὰ γνωρίσωμεν τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους, διότι εἶναι δυσκόλωτερον νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τοὺς ἄλλους (ὕπόμνησις τοῦ δελφικοῦ "Γινῶθι σαυτὸν").

19) Ὁ κοσμικὸς δυναμισμὸς (Φιλ. VIII, κεφ. VII)

Πρέπει νὰ ὑποτασσόμεθα εἰς τὴν Μοῖραν νὰ ὑποφέρωμεν χωρὶς ἀνυπομονησίαν καὶ ἀγανάκτησιν τὰς δοκιμασίας τοῦ Μοιραίου. Ἡ εὐκλεία τῶν ἀνθρώπων εἶναι εὐμετάβλητος. Ἡ εὐτυχία διαρκεῖ μόνον μίαν ἡμέραν ἐκεῖνος ποῦ κατέχει κάτι, τὸ ἔχει ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἕνας ἄλλος, κατέχει ἐκεῖνο ποῦ κατεῖχεν ὁ πρῶτος ἕνα τρίτος, ἐκεῖνο ποῦ κατεῖχεν ὁ τελευταῖος. Κανεὶς δὲν ἔχει κάτι ποῦ εἶναι ἰδικόν του.-

Πορίσματα καὶ συμπεράσματα ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου

Τὸν Ἀπολλώνιον γνωρίζουν οἱ περισσότεροι ὡς μέγαν μύστην πυθαγόρειον, ἀλλὰ κυρίως ὡς θαυματούργον. Διὰ τοῦτο οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ ἀναγνώσται των προστρέ-

χουν εἰς τὰ ἔργα περὶ Ἀπολλωνίου διὰ νὰ ἱκανοποιη-
σουν τὰς ἀνησυχίας των καὶ τὴν περιέργειαν περὶ τοῦ
"θαυμασίου" εἰς τὸν Φιλδοστρατὸν καὶ τοὺς ἄλλους νεωτέ-
ρους συγγραφεῖς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποσπ. διαφαίνεται ἀκριβῶς ἡ ἀν-
τίθετος ὄψις : Ὁ Ἀπολ. ἦτο σοφὸς ὅχι διότι ἐτέλει "θαυ-
ματα", ἀλλ, ἦτο θαυματουργὸς διότι εἶχε κατακτήσει τὴν
σοφίαν. Τὸ πρῶτιστον μέλημα τοῦ σοφοῦ καὶ αὐτὸ πού τὸν
χαρακτηρίζει, δὲν εἶναι τὰ "θαυματα", οὔτε τὰ ὄραματα,
καὶ τὰ "φαινόμενα", κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον "ὑερφυσικά",
ἀλλ' ἡ κυριαρχία τοῦ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων πνευματικῶν περιο-
χῶν, ὅποτε εἶναι καὶ κύριος τῶν κατωτέρων πεδίων τοῦ
ἀοράτου (π.χ ἀστρικοῦ) καὶ ἐξουσιάζει αὐτά, δυνάμενος
τότε νὰ ἐπιτελέσῃ δι' αὐτῶν καὶ ὑπερσυνήθη φαινόμενα.,
εἰς τὰ ὁποῖα ἀποδίδουν συνήθως τὴν μεγαλειτέραν σημα-
σίαν οἱ ἀμύητοι καὶ καταλαμβάνονται ὑπὸ δέους καὶ προ-
σωπολατρείας.

Καὶ ὅμως ὁ σοφὸς ἐπιβάλλεται διὰ τῆς ἀκραφυνῶς
ἀθανάτου προσωπικότητός του τὴν ὅποίαν μέ τὸσους κόπους
καὶ θυσίας κατέκτησε. Εἶναι τότε τὸ πρότυπον τοῦ Τε-
λείου Ἀνθρώπου καὶ ἡ ὄλη του συμπεριφορὰ ἐμπνέει σε-
βασμὸν πρὸς τὸ περιβάλλον του. Ἔβεται τοὺς ἀνωτέρους
Νόμους τῆς Φύσεως, ἐνσαρκῶνει τὴν Γυνῶσιν τοῦ πνευματι-
κοῦ κόσμου καὶ συμπεριφέρεται πρὸς τοὺς συνανθρώπους
του μὲ μετριοφροσύνην, ἀγάπην καὶ συμπάθειαν. Μὴ λησ-
μονῶμεν τὸ ρητὸν "ὅτι σοφώτερος εἶναι ὁ ταπεινότερος
ὄλων". Ἡ ἀποκλειστικὴ ἐπιζήτησις φαινομένων καὶ θαυμά-
των, πρὸ τῆς ὀλοκληρωτικῆς καθάρσεως (σωματικῆς, Ψυχικῆς
καὶ πνευματικῆς) ὁδηγεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ
ἀντίθετα ἀποτελέσματα τῆς ἀληθοῦς μύσεως καὶ καθιστᾷ
τὸν ἀναζητητὴν ὑπερφίαλον, ἐγωιστὴν, ματαιδόξον καὶ
ὄνειρόπολον, μὲ κατὰληξιν τὴν ψευδομύθωσιν ἢ καὶ ἀνφι-
μύθωσιν καὶ συνήθως τὸ φρενοκομεῖον. Μὴ ἐκπλαῶμεν λοι-
πὸν ὅταν εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀποσπ. "τὰ ἐμπιστευτικά" τῆς
ἀλληλογραφίας τοῦ Ἀ. οὐδαμοῦ γίνεται μνετα περὶ "ἱκα-
νοτήτων", ἀλλὰ προτρέπεται μὲ ἀγωγή τοῦ ἀνθρ. ὅστις
ἐπισυμεῖ σοβαρῶς νὰ γίνῃ μύστης. - (Π. Γράβιγγερ)

Α Π Σ Ο Υ. - Θ Σουμέριοι, Τιαμάτ.

Α Π Ο Χ Η .- (ABSTINENCE). Διά τῆς ἀποφυγῆς κάθε ἐπαφῆς μὲ νεκρά σῶματα, μὲ ἀσθενεῖς, μὲ τὸ πένθος γενικῶς, ἀκόμη διὰ τῆς διαβιώσεως μακρὰν τοῦ θορύβου, τῶν ἀσμάτων καὶ τῆς ὀχλοβοῆς, οἱ παραδοσιακοὶ λαοὶ παραδέχονται ὅτι οὕτω ἐπιτυγχάνεται καθαροὶς γενικῆς, καὶ παράλληλως ἀποξένωσις ἀπὸ πάσης πηγῆς ἁμαρτίας. θεωρεῖται ὡς μία ὁδὸς πλησιάζσεως τῆς ἐσωτερικότητος καὶ τῆς ἀγνεύσεως.- SEGH I 9

Α Π Σ Α Ρ Α Σ. - Ἡ χάρις τῶν Ἀ. ἀναπαρίσταται ἐπὶ τῶν ἀναγλύφων παραστάσεων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγκῶρ. Ἐκ τῆς ἐτυμολογίας ποῦ δίδει ἡ Ραμαγιάνα (ἄπ = ὕδωρ καὶ σάρα = οὐσία) συνάγεται ὅτι πρόκειται περὶ τῆς οὐσίας τῶν ὑδάτων, διότι ἔλαβον γένεσιν ἐκ τῆς ἀναταρᾶξεως τῆς θαλάσσης, ἐκ τοῦ παραγομένου ἀφροῦ (πρβ. Ἀφροδίτην, ἀφρογένειαν). Συμβολίζουν τὰς ἀμόρφους δυνητικότητας τῶν ἀνωτέρων ὑδάτων τῆς γενέσεως. Ἡ δευτερεύουσα ὄψις τῶν ἱερείων τοῦτων τοῦ ἔρωτος, ἤμπορεῖ νὰ μεταχθῆ εἰς τὸ πνευματικὸν πεδίον καὶ νὰ ταυτισθῶν τότε πρὸς τὰ ὄυρ τοῦ μουσουλμανικοῦ Παραδείσου. Σὺν διαγγελεῖς τῆς θεᾶς Κάλι προσπαθοῦν νὰ παρασύρουν διὰ τοῦ κάλλους τῶν τοῦς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀγάπην καὶ λατρείαν τῆς θεότητος. Ἀποκτοῦν τότε ἀγγελικὰς ιδιότητας.- SEGH I 89.

Α Ρ Α Β Ε Σ Κ. - Τὰ ἀραβικὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα, δὲν εἶναι, κατὰ τὸν BENOIST, ἀπλᾶ παραστάσεις, ἀλλὰ ρυθμὸς, μία φαλμαχία μὲ ἀπεριόριστον ἐπανάληψιν τοῦ θέματος διαλογισμοῦ, μία μεταγραφὴ τοῦ νοεροῦ Θ Ντίκρ. Ἡ Ἀ. ἔχει χαρακτῆρα εἰκονοκλαστικόν, ἀποφεύγει τὰς παραστάσεις ζώων, φυτῶν, ἀνθρώπων. Ὁμοιάζει πρὸς τὸν "λαβύρινθον", πρὸς τὰ νῆματα τῆς ἀρέχνης. Εἰς τὰς εἰκόνας τῆς βυζαντινῆς τέχνης, ἀντιπαρατάσσει ρυθμικὰς γραμμὰς διαποικιλμένας μὲ ρητὰ ἐκ τοῦ Κορανίου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποφεύγει τὴν ἀνθρωπολατρείαν καὶ τὴν εἰδωλολατρείαν. Τὸ πᾶν ἔγκειται εἰς τὴν ἀπόδωπον συγκέντρωσιν τοῦ θεατοῦ εἰς τὸ Κέντρον καὶ τὸν διαλογισμὸν

του επί του "άνευ αρχῆς καί τέλους".

A P A X N H.— Οἱ Ἴνδοὶ ἀναγνωρίζουν εἰς τὴν 'Α.

Ἐν κοσμολογικόν σύμβολον ὑψίστης σπουδαιότητος: 'Η θεοὶς τῆς 'Α. εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἴστου τῆς καὶ ἔ-
κειθεν διὰ τῆς ἰδίας τῆς οὐσίας ὕφανσις τοῦ ἀρμονικοῦ
τῆς ἴστου. Παρομοιάζεται διὰ τοῦτο μέ τὸν "Ἥλιον.

Τὸ νῆμα ποῦ παράγει μόνη τῆς, ἀναλόγει πρὸς τὸ
κοσμικόν δένδρον, πρὸς τὴν κλίμακα τοῦ Ἰακώβ, πρὸς
τὴν γέφυραν τοῦ Μωάμεθ, ἄρα πρὸς τὴν διέλευσιν ἐκ τῆς
γῆς εἰς τὸν οὐρανόν.

'Η ἑλληνικὴ παράδοσις ὀμιλεῖ περὶ τῆς 'Α. νεαρᾶς
κόρης ἐκ Αὐδίας ἢ ὅποια ἔπλεκε καὶ κεντούσε θαυμάσια
ἀριστουργήματα. Προεκάλεσε τὴν ζηλοτυπίαν τῆς 'Αθη-
νᾶς, ἢ ὅποια τὴν ἐκτύπησε μὲ τὴν σαῖτα τῆς καὶ τὴν
μετεμόρφωσεν εἰς 'Α. ποῦ συνεχίζει ἔκτοτε νὰ ὑφαίνη.
'Ο μῦθος συμβολίζει τὸν ὑπερόπτην ποῦ θέλει νὰ συν-
αγωνισθῇ τὴν θεότητα' δηλοῖ τὴν τιμωρίαν τοῦ θνητοῦ
ποῦ θέλει νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸν Δημιουργόν. Σχετίζεται
ἐπίσης μὲ τὴν ὕφανσιν Θ ἢ τοὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

A. P. Γ. Ο. Ν. Α. Υ. Τ. Α. Ι.— Θ Κιβωτός, λέμβος, Ἰάσων,
Μήδεια, Χρυσόμαλλον ὄφρα.

A. P. Γ. Υ. Ρ. Ο. Σ.— Ἀνήκει εἰς τὴν θηλείαν ἄλυσόν

Σελήνη, ὕδωρ, γυναικεῖα παθητικότης, ἀντιτιθε-
μένη εἰς τὴν ἄρρενα σειρᾶν χρυσοῦ, πῦρ, ἄρρην ἐνεργη-
τικότης. Τὸ χρῶμα του εἶναι λευκόν, ἐνῶ τοῦ χρυσοῦ τὸ
κίτρινον. Εἰς τὸν χριστιανικόν συμβολισμόν παριστᾷ
τὴν θεῖαν Ἀγάπην, ἐνῶ ὁ χρυσοῦς τὴν θεῖαν σοφίαν.

A. P. E. I. M. A. N.— Βλ. Ἀριμάν

A. P. E. T. H.— ΘΘ Ἀγαθοεργία, Ἀγάπη, Ἀγνότης, Ἀγωγή,
Ἀδελφοσύνη, Ἀλληλεγγύη, Ἀλτροῦϊσμός, Αὐτεξευ-
νισμός, Αὐτεπίγνωσις, Αὐτοἔλεγχος, Αὐτοκυριαρχία, Αὐτο-
σεβασμός, Δικαιοσύνη, Ἐγκαρτέρησις, Ἐγκράτεια, Ἐλε-
ημοσύνη, Ἐλπίς, Ἐναρμόνησις πρὸς τὸ περιβάλλον, Ἐν-
θουσιασμός, Εὐσέβεια, Εὐσπλαγχνία, Ἐχεμύθεια, Ἡθικὴ,

Μάγκα, Παρατηρητικότης, Σωφροσύνη, Ταπεινοφροσύνη.
Αί 7 ἀρεταί τῶν Νεοπλατωνικῶν: Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 23, 106.

A P H Σ. - Χωρίς νά εἶναι ἀναγκαίως ἓνας θεός τῆς βλαστήσεως, θεωρεῖται πάντως ὡς προστάτης τῶν θερισμῶν, καί τοῦτο ἐν σχέσει μέ τήν πυρώδη καί πολεμικήν του ἰδιότητα. Προστατεύει ἐπίσης τούς νέους πού μεταναστεύουν διά νά ἰδρυσουν νέας πόλεις. Ὁ Ρωμύλος καί ὁ Ρέμος ἐθεωρήθησαν ἀπό τούς Ρωμαίους ὡς δύο δίδυμοι υἱοί του.

Ἐάν εἶναι ὁ φονεὺς τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὰς μάχας, εἶναι συγχρόνως ὁ τιμωρός καί ἐκδικητής πάσης προσβολῆς, ἰδίᾳ τῆς καταπατήσεως τοῦ ὄρκου. Ὁ ὁμηρικὸς ὕμνος (ὄψιμος, IV αἰ. μ.Χ.;) παρουσιάζει εἰς τόν Ἄρην μίαν πνευματικὴν ἐξέλιξιν περὶ τῆν ἔννοιαν τοῦ θεοῦ, τονίζων τόν συμβολισμόν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις συγκρατήσας τὰ πάθη του, κατορθώνει νά ἀνέλθῃ εἰς πνευματικώτερα ἐπίπεδα.

Εἰς τούς Κέλτας ὁ Ἄ. ἐπενδύεται διπλοῦν λειτουργήμας: ὁ NODONS εἶναι πολεμικὸς βασιλεὺς ἀλλὰ καί συγχρόνως ἱερεὺς ἑνασκῶν θρησκευτικῶν λειτουργημάτων. SEGH I, 125

⊕ Ἀβέλιος, Ἀδάμας, Ἀζιζος, αἱματίτης, Ἀφροδίτη.

Ἀστρολογικῶς: Ὁ ALAIN GHEERBRANT, εἰς τὸ DICTIONNAIRE DES SYMBOLES (III 186) ἀναγράφει τὰς στατιστικὰς παρατηρήσεις ἐπὶ 3142 στρατιωτικῶν, ἐπὶ 2315 ἰατρῶν καί 1485 ἀθλητῶν, ἐρευνητῶν οἱ ὅποιοι διεπίστωσαν ὅτι εἰς ὅλους αὐτούς μέ μεγίστην πιθανότητα προεξῆρχεν ὁ πλανήτης Ἄρης εἰς τὸ γενέθλιον ὠροσκόπιόν των. -

A P Θ O Y P O Σ. - ⊕ Ἰππόται στρογγυλῆς τραπέζης, Μέρλιν.

A P I Θ M H T I K H. ⊕ Τέχναι, Ἀριθμολογία, Ἀριθμοσοφία.

A P I Θ M O Λ O Γ I A. - Π. Γράβ. Πυθαγόρας 136. -

Δ. Ἰωαννίδη, Ἡ Ἄ. τῶν Πυθαγορείων, Ἐκλ. Ἰλισοῦ, Γ. 296.

A P I Θ M O Σ. - Μέ τήν ἐρμηνείαν τῆς συμβολικῆς τῶν Ἄ. ἡσχολήθησαν ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ σοφοί. Ἦδη εἰς τὸ Υ - Κίγκ εὐρηναί ἔχνη ἀριθμοσοφικά. Ὁ Λάο-Τσε

κάνει μνησάν ενός Κυρίου τῶν ἀριθμῶν, ὁ δὲ ἱστορικὸς Πάν-Κοῦ ἀνάγει τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀριθμῶν εἰς τὰς παν-αρχαίας οἰκογενείας τοῦ Χί καὶ Χδ τοῦ Μιγκ-Τάγκ, εἰς τὴν (μυθικὴν) ἐποχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ὑαδ. "Ἄλλοι ἀποδίδουν τὴν καταγωγὴν εἰς τὸν ἴδιον Κουάγκ-Τι, τὸν ἐκπρόσωπον δηλ. τῆς πρωταρχικῆς Παραδόσεως. Ἡ Κίνα βλέπει εἰς τὴν Ἀριθμοσοφίαν τὴν κλεῖδα τῆς μακρο-μικροκοσμικῆς ἁρμονίας, τὴν συμφωνίαν τοῦ Κράτους μὲ τοὺς παγκοσμίους Νόμους.

Εἰς τὸν Πυθαγορισμόν, ἡ Ἐπιστήμη τῶν ἀριθμῶν εἶναι ἡ πρώτη καὶ συνδέεται μὲ τὴν Μουσικὴν, τὴν Γεωμετρίαν καὶ συνεπῶς μὲ τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν. Ἐκεῖθεν ἐγεννήθη ἡ ἔννοια τοῦ Χρυσοῦ Ἀριθμοῦ ἢ τῆς χρυσῆς Ἀναλογίας, εἰς τὴν ὅποιαν ἀποδίδουν τὰς σχέσεις ὄχι μόνον τῶν ἱερῶν κτισμάτων (π.χ. Ἱερῶν Παρθενῶν) ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν ἐμβίων ὄντων. "Τὰ πάντα κατ'ἀριθμὸν συνέστηκε" λέγει ὁ Ἰάμβλιχος ἀναφερόμενος εἰς τὰς πυθαγορικὰς δοξασίας. Ὁ πυθαγορίζων Πλάτων, θεωρεῖ τὴν Ἀ. ὡς τὸν ὑψιστὸν βαθμὸν τῆς Γνώσεως, ὡς καὶ τὴν οὐσίαν τῆς κοσμικῆς καὶ ἐσωτέρας ἁρμονίας. Ὁ Βόηθος ἐβεβαίωσε ὅτι ἡ ὑψίστη γνῶσις ἐδίδετο ὑπὸ τῶν ἀριθμῶν, ὁ δὲ Νικόλαος Κουζάνος ὅτι οἱ ἀριθμοὶ ἦσαν τὸ καλλίτερον μέσον διὰ τὴν προσπελάσωμεν τὰς θείας ἀληθείας. Οἱ Ἀ. λέγει ὁ SAINT MARTIN εἶναι τὰ ὁρατὰ περιβλήματα τῶν ὄντων. "Ρυθμίζουσι ὄχι μόνον τὴν φυσικὴν ἁρμονίαν καὶ τοὺς νόμους τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς σχέσεις μὲ τὴν Ἀρχὴν. Δέν προδκεῖται ἐπομένως περὶ ἀπλῶν ἀριθμητικῶν (ποσοτικῶν) ἐκφράσεων, ἀλλὰ περὶ Ἀρχῶν συναϊδίων μὲ τὴν Ἀληθειαν. Εἶναι Ἰδέαι, ποιότητες, ὄχι ποσότητες. Ἡ Γεωμετρία δέν ἐφαρμόζεται εἰς ποσότητας χώρου, ἀλλ' εἰς τὴν ἁρμονίαν τῶν μορφῶν (Ἰδεῶν). Ἡ Ἀστρονομία δέν μελετᾷ μόνον τὰς ἀποστάσεις, τὰ βάρη ἢ τὰς θερμοκρασίας τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀλλὰ τοὺς ρυθμοὺς τοῦ Σύμπαντος. Τὰ πλάσματα εἶναι ἐκφράσεις ἀριθμῶν, ἀφοῦ προῆλθον ἐκ τῆς Ἀρχῆς τῆς Μονάδος. Ἐπαναστρέφουσι εἰς τὴν Ἀρχὴν ᾧπως καὶ οἱ Ἀριθμοὶ εἰς τὴν Μονάδα. ("Ἄγγελος Σιλέσιος)

Ὁ λόγος ἔσχεν ἀνέκαθεν μεγάλην ἐπιρροήν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλ' ἔάν ἡ ἐνέργεια τοῦ λόγου εἶναι μεγάλη, ἡ τοῦ Ἀριθμοῦ τὴν ὑπερβάλλει. Ἐάν ὁ λόγος εἶναι ἡ ἐρμηνεία τοῦ συμβόλου, ὁ Ἀ. εἶναι ἡ μυστικὴ ρίζα αὐτοῦ, ὁκότε εἶναι τὸ παράγωγόν τοῦ ἤχου καὶ τοῦ συμβόλου, αἱ συνεπῶς εἶναι ἰσχυρώτερα καὶ πλέον μυστηριώδης. (HAMIDULLAH, LE CORAN, PARIS 1955).

Εἰς τοὺς Ἀξτέχους οἱ ἀριθμοὶ περιβάλλονται ὁμοίως μὲ κοσμικὰς ἀναλογίας : ἕκαστος ἐξ αὐτῶν εἶναι συνυφασμένος μὲ μίαν θεότητα, μὲ ἓν χρῶμα, μὲ ἓν σημεῖον τοῦ χώρου, μὲ ἓνα σύνολον ἐπικρατοῦν ἐπηρειῶν, καλῶν ἢ κακῶν.

Ὁ χρυσοῦς ἀριθμὸς ἢ χρυσὴ τομὴ (ϕ), ἀπετέλεσε τὸ ἀντικείμενον περισπουδάζτων μελετῶν, ἰδίως ἐκ μέρους τοῦ MATILA GHYKA (βλ. Βιβλιογρ.). Ἀποδίδεται διὰ τῶν ἐξισώσεων

$$\frac{a + \beta}{a} = \frac{a}{\beta} = \frac{\sqrt{5} + 1}{2} \text{ ἀριθμητικῶς}$$

$\phi = 1,618033$ ποῦ εἶναι ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ

ἢ τὸ ἀντίστροφον αὐτοῦ $\frac{1}{\phi} = 0,618$. Τὸ κατὰ προσέγγυ-

γισιν ἀντίστοιχον τοῦ ϕ εἶναι ἡ σχέσηὸς τοῦ 3 πρὸς 5.

Ὁ PAUL VALERY ἐθεώρει αὐτόν ὡς τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ γνώσεως, αἰσθήματος καὶ ἰσχύος. Ὁλόκληρος αἰσθητικὴ καὶ πυθαγορίζουσα φιλοσοφία, βασίζονται ἐπὶ τῆς χρυσῆς ταύτης ἀναλογίας (τοῦ ϕ) ἐκλαμβανομένης εἴτε ὡς συμβόλου, ἢ ἐπὶ τῶν ἐπαληθεύσεων τῆς ἐπὶ τῶν ὄντων τῆς φύσεως (τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος) ἢ ἐπὶ τῶν ἔργων τέχνης (ὅπως αἱ Πυραμίδες, ὁ Παρθενῶν κ.ἄ.)

Βιβλιογρ. συμπλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας, σ. 136

ΑΡΙΜΑΝ. - Θ Γίμα, Μαζδαϊσμός.

ΑΡΙΣΤΕΑΣ ὁ Προκονήσιος. Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 35.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ. - Ἀποσπάσματα τοῦ Ἀριστοτέλους συναφῆ πρὸς τὴν πυθαγορείον διδασκαλίαν J. MALLINGER)

Ὁς γνωστόν, ὁ διάσημος μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὁ Σταγει-

ρίτης Ἀριστοτέλης, ἴδρυσεν ἰδίαν φιλοσοφικὴν σχολὴν ἀπομακρυνομένην κατὰ πολὺ τῆς διδασκαλίας τοῦ διδασκάλου του. Ἐν τούτοις ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τῆς Μεταφυσικῆς, εἰς πολλὰ δὲ ἔργα του στηρίζεται σαφῶς ἐπὶ πυθαγορικῶν ἰδεῶν. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀπωλέσθησαν. Μεταξύ τῶν ἀποσπασμάτων τὰ ὁποῖα ἐμπνέονται ἀπὸ τὰς πυθαγορικὰς θεωρίας, πρέπει νὰ ἀναφερθῇ μία του ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα περὶ Κοσμολογίας ἢ περὶ τοῦ συστήματος τοῦ Κόσμου, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔγραφε περὶ τὸ 327 π.Χ.. Ὁ Ἀπουλήγιος τὴν μετέφρασεν εἰς τὴν λατινικὴν, ὁ δὲ Γάλλος ABBE BATTEUX εἰς τὴν γαλλικὴν.

Ἀπόσπ. 1ον.— Περὶ τῶν μαντικῶν ἀναθυμιάσεων (κεφ. IV, πρῆρ. 10) : "Ἐπάρχουν ὑπόγειοι ἀναθυμιάσεις ποὺ ἐξέρχονται ἢ ἀναδίδονται ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς γῆνης σφαίρας. Αὗται προκαλοῦν μανίαν εἰς τοὺς εἰσπνέοντας αὐτάς. Εἰς ἄλλους προξενοῦν ἀνορεξίαν· εἰς ἄλλας ἀκόμη περιπτώσεις, ὅπως εἶναι ἡ τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν καὶ τοῦ τῆς Λεβαδείας, ἐμπνέουν χρησμούς. Ἀλλαχοῦ ἀκόμη, ὅπως εἰς τὴν Φρυγίαν, ἡ εἰσπνοὴ των εἶναι θανατηφόρος".

Σχόλιον J. MALLINGER.— Ἐπάρχουν εἰς διαφόρους τοποθεσίας τῆς γῆς περιοχαί μαντικαί, ὅπου ἡ ἐπαφή μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς διεγείρεται διὰ τῆς εἰσπνοῆς ἀναθυμιάσεων, ὅπως εἰς τοὺς Δελφούς (μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ εἰς τὴν Λεβάδειαν (ὑπόγειον μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου).

Ἀπόσπ. 2ον.— "Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἁρμονία (κεφ. V, πρῆρ. 2) "Ὅντω ἡ ἁρμονία ἐσχημάτισεν ἓν σύνολον ὄντων; δηλ. τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς καὶ ὀλοκλήρου τοῦ Κόσμου· τοῦτο ἐπετεύχθη δι' ἁρμονικῆς μίξεως τῶν ἐναντίων.—

Σχόλ. J. MALLINGER : Μία μόνη δύναμις διεισδύει εἰς κάθε ὄν· συνδυάζει τὸ ὑγρὸν μετὰ τοῦ ξηροῦ, τὸ ψυχρὸν μετὰ τοῦ θερμοῦ, τὸ βαρὺ μὲ τὸ ἐλαφρὸν, τὴν εὐθύγραμμον κίνησιν μὲ τὴν κυκλικὴν. Ὀλοκληρὸς ἡ Γῆ, ἡ θάλασσα, ὁ αἰθήρ, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, ἅπας ὁ οὐρανὸς περιβάλλονται ὑπὸ κοινοῦ περιβλήματος, τὸ ὁποῖον τῆ ἀνάγκῃ

νά διαβιοῦν μαζί καί ἐν εἰρήνῃ, χάρις στήν συντήρησιν τοῦ παντός μέσα στήν ἄρμονίαν τῶν ἀντιθέτων.-

Ἄποσπ. 3ον.- Ἡ Ὑπάτη Δύναμις κυβερνᾷ τὰ πάντα.
"Ἡ Ὑπάτη Δύναμις εἶναι ὑπερτέρα ἀπό κάθε ἄλλην δύναμιν. Τό κάλλος της εἶναι ἀνώτερον παντός ἄλλου κάλλους, Ζῆ αἰώνίως, εἶναι ἀθάνατος, ἀίδιον. Ἡ φύσις της παραμένει ἀκατανόητος εἰς μίαν θνητὴν ὑπαρξιν. Ἐκδηλοῦται εἰς ἡμᾶς μόνον διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων της. Τοιουτοτρόπως κάθε τι ποῦ γίνεται εἰς τόν ἄερα, ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῶν ὑδάτων, δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι εἶναι ἔργον ἑνός θεοῦ, ἐκ τοῦ ὁποῦ, ὅπως λέγει ὁ Ἐμπεδοκλῆς, τό πᾶν προῆλθε, ὑπάρχει καί θά ὑπάσχη εἰς τόν κόσμον: ἄνθρωποι, φυτά, πτηνά, ἰχθεῖς ποῦ διασχίζουσι τὰ κύματα.-

Ἄποσπ. 4.- Προσευχὴ εἰς τόν Δία (κεφ. VII, πρῆ. 1)

Κέκτηται ὅλα τὰ ὀνόματα τῆς Φύσεως καί τῆς Εἰμαρμένης, διότι παράγει ὅλα τὰ ἀποτελέσματα, ὅπως εἶπεν ὁ Ὀρφεύς εἰς τὰ ἔπη του: Ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος. Διὰ τῆς ὑπεριότητος του δυνάμει, τοῦ μόνου στοιχείου τοῦ Σὺμπαντος, συνθέτει καί ἀποτελεῖ τὴν ἄλυσον ποῦ παρουσιάζουσι τὰ διάφορα ὄντα. Εἶναι τό αἰώνιον θεμέλιον τῆς Γῆς καί τῶν οὐρανῶν. Ἐξ αὐτοῦ τὰ πάντα λαμβάνουσι γενεσίν, τὰ πάντα παράγονται. Εἶναι ὁ γόνιμος σύζυγος καί ἡ ἀθάνατος νύμφη. Εἶναι ὁ φωστήρ τῆς ἡμέρας, εἶναι τό ἀστέρι τῆς νύχτας. Εἶναι τό πῦρ ποῦ μέ ἐμψυχώνει καί ὁ ἀήρ ποῦ ἀναπνέω. Εἶναι τό κύμα τῆς ὑγρᾶς περιοχῆς. Τέλος ἀπό τόν Δία, τόν βαρυγδουπον, Πατέρα τοῦ Παντός, κινητήρα καί Ἡγεμόνα, πανταχοῦ τόν ἴδιον, τό πᾶν μετέρχεται ἀπό τοῦ μηδενός εἰς τὴν ὑπαρξιν καί ἐπανέρχεται ἐκ τοῦ εἶναι εἰς τό Μηδέν. "

Ἀξίζει νά παραθέσωμεν τὰ δύο ἀρχαῖα κείμενα, (ἀφ' ἑνός τοῦ Ἀριστοτέλους καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ὀρφέως):

Κείμενον τοῦ Ἀριστοτέλους

Ζεὺς πρῶτος γένετο
Ζεὺς ὕστατος ἀρχικέραυτος

Κείμενον τοῦ Ὀρφέως

Ζεὺς πρῶτος γένετο
Ζεὺς ὕστατος ἀρχικέραυτος

Ζεύς κεφαλή, Ζεύς μέσα	Ζεύς κεφαλή, Ζεύς μέσα
Δίδος δ' ἔκ πάντα τέτυκται	Δίδος δ' ἔκ πάντα τέτυκται
Ζεύς πυθμὴν γαίης	Ζεύς πυθμὴν γαίης
τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερδεντος	τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερδεντος
Ζεύς ἄρσην γένετο, Ζεύς ἄμβρο-	
τος ἔπλετο νύμφη (ἄρρενόθηλος)	
Ζεύς πνοή πάντων	
Ζεύς ἀκαμάτου πυρός ὀρμή	
Ζεύς πόντου ρίζα,	
Ζεύς ἥλιος ἠδέ Σεκὴνη	
Ζεύς βασιλεύς, Ζεύς ἀρχός	Ζεύς βασιλεύς, Ζεύς ἀρχός
πάντων ἀρχιγένεθλος	ἀπάντων ἀρχιγένεθλος
Πάντας γάρ κρύψας αὐτοῖς	
Φάος ὡς πολυγηθής,	
Ἐξ ἰερᾶς κραδίης ἀνανέγκατο	
μερμεραρίζων.-	

Ἄποσπ. 5.- Σκοπὸς τῆς μῆσεως.- (VII, πργρ.2)

Ὅπως διδάσκει ἡ ἀδιᾶλειπτος παράδοσις τῶν ἀνθρώπων, εἶπεν ὁ Πλάτων, τὸ ὕπατον Ὀν περιέχει ἐν ἑαυτῷ, τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον καὶ τὸ τέλος ὄλων τῶν ὄντων.

"Διασχίζει κατ' εὐθειᾶν γραμμὴν ὀλόκληρον τὴν Φύσιν καὶ ἡ Ἀνάγκη τὸ ἀκολουθεῖ εἰς κάθε βῆμα διὰ νὰ τιμωρήσῃ ἐκεῖνους ποὺ ἀποκλείουν τοῦ Νόμου του.

Εὐτυχῆς λοιπὸν (ὁ μεμνημένος,) ὁ ὁποῖος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ βίου του προσεπάθησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Σχόλιον J.MALLINGER). Ὁ γήινος βίος μας δὲν δύναται νὰ ἀποχωριοθῇ ἀπὸ τὴν μόνιμον παρουσίαν τῆς Ὑπέρτης Δυνάμεως ποὺ ἡγεμονεῦει ἐπὶ τῶν πεπρωμένων των ἀνθρώπων. Εἰς ὅλας μας τὰς δραστηριότητας πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὴν θεῖαν αὐτῆν Παρουσίαν καὶ νὰ ἀντλοῦμεν ἐξ αὐτῆς φῶτισιν, κατευθύνσεις, χαρὰν καὶ δύναμιν, καλωσύνην καὶ θάρρος. Εἰς τὸ σχόλιον του ἐπὶ τῆς παραγράφου ταύτης ὁ Ἀπουλήσιος προσθέτει : "Διότι ἡ Ἀνάγκη ποὺ συνοδεύει τὴν θεῖαν Δύναμιν, εἶναι πάντοτε πρόθυμη νὰ ἀπαλύνη τὰ πεπρωμένα ἐκεῖνων ποὺ ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας κατενόησαν, διέκριναν τὴν θεῖαν αὐτὴν

παρουσιάζει και άφωσιώθησαν άπεριορίστως εις αυτήν."

Σημείωσις J. MALLINGER. - Καθ'όλας τας εποχάς τής ιστορίας του Πυθαγορισμού, ή προσευχή έμφανίζεται παιζουσα σημαντικόν ρόλον, μερικώς ή όλικώς.-

A P K A N I O N (ARCANUM). - Βλ. Άλχημεια 171(-13)

A P K A N Σ Χ Ο Λ Η (ή Άρκέιν). - Βλ. Άρσα Σάγκα, Έξυπηρετητά του Κόσμου, Έπίκλησις (μεγάλη), Μπαΐλλυ.

A P K T O Σ (OURS). - Εις τους Κέλτας ήτο τό έμβλημα τής τάξεως των πολεμιστών. Εΐναι συμμετρικώς αντίθετον πρός τον κάπρον (άγριόχοιρον) που έσυμβόλιζε τήν Ιερατικήν τάξιν. Έχομεν έπομένως τήν αντίστοιχίαν τής κοσμικής έξουσίας πρός τήν Ιερατικήν αυθεντίαν, όπως εις τήν Ίνδιαν τους Ξάτριγιας πρός τους Βραχμάνους.

Εΐναι επίσης άξιον προσοχής ότι οι άρχαιοι Ταλάται ώνομαζον άρμα του Άρθούρου τας δύο πολικάς άρκτους (ARTIO, ARTHUS, άρκτος) τήν μικράν και τήν μεγάλην άρκτον εις τους άστέρας τής πρώτης, ως γνωστόν, περιλαμβάνεται και ο πολιικός άστήρ.

Η "Α. κατά ταύτα έχει θηλυκόν χαρακτήρα (Ξάτριγιας) αντιθέτως ο κάπρος (άγριόχοιρος) άρρενα, πνευματικόν (Ιερατικόν, βραχμάνοι).

Εις τον μύθον τής Αταλάντης, έμφανίζεται αυτή τρεφομένη υπό μιās "Α. και έκδιώκουσα τον Κελυδώνιον κάπρον. Εις τήν Ινδικήν παράδοσιν, ή Μεγ. "Α. εΐναι τό ένδιαίτημα των 7 Ρίσεις, που συμβολίζουν τήν σοφίαν και τήν πρωταρχικήν Παράδοσιν. Έπομένως ή Μεγ. "Α. εΐναι ή κατοικία των άθανάτων, τό Κέντρον, ή Κιβωτός όπου διαφυλάσσεται ή αΐωνία Παράδοσις.

Οι 7 άστέρες τής "Α. ανταποκρίνονται, ως έλέχθη, εις τους 7 Μεγ. Διδασκάλους, αλλά και μικροκοσμικώς πρός τά 7 άνοίγματα του άνθρωπίνου σώματος και τας ίσαρίθμους όπας τής καρδιάς. Ο Κύριος τής Δημιουργίας, ο Πάι-Γι λέγεται εις τήν κινεζικήν μυθολογίαν ότι κρατεί διά τής άριστεράς χειρός του τον στρόφαλον των 7νάστερων τής

"Α., ἐνῶν διὰ τῆς δεξιᾶς του τὸ πρῶτον πλέγμα τοῦ βορείου συναστερίσμου (τὸν ποικίλον ἀστέρα). Ἡ εἰκὼν δύναται νὰ συμπλησιασθῆ πρὸς ἐκείνην τῆς Ἀποκαλ. 1,16 : Ὁ Χριστὸς τῆς νέας Ἐπαγγελίας, κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς του χειρὸς 7 ἀστέρας.- (SEGH III,340,343.)

A P M A.- (Ὁγδοῶς, Ἡνίοχος).-

Τὸ Ἄρμα ὡς κοσμολογικὸν σύμβολον

Το "Α. ἐκτός τῆς ψυχολογικῆς σημασίας, ἔχει πολὺ εὐρυτέραν ἔννοιαν, ἰδίως ὡς κοσμολογικὸν καὶ θεολογικὸν σύμβολον. Εἰς ὅλας τὰς ἀρχ.θρησκευτικὰς παρουσιάζεται ἐν "Α. ὁδηγούμενον ὑπὸ τινος θεοῦ (Διὸς, Ἥλιου κ.ἄ.) καὶ διατρέχον τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τοῦ κόσμου, ἐπιβλέπον τὴν τάξιν καὶ τὴν ἁρμονίαν. Τὰ ζῶα τοῦ ἄλλου τὰ θεῖκά αὐτὰ "Α., παρουσιάζουν καὶ ἐντείνουν τοὺς χαρακτῆρα τῶν ἐπιβαινόντων θεῶν. Ἄετοί σέρουν τὸ "Α. τοῦ Διὸς, παγῶνια τῆς Ἀρτέμιδος, μονόκεροι (LICORNES) τῆς Ἀθηνᾶς, βόες τοῦ Διονύσου, κύκνοι ἢ περιστέραί τῆς Ἀφροδίτης, ἵπποι καὶ κύκνοι τοῦ Ἀπόλλωνος, πελαργοί τοῦ Ἑρμοῦ, ἔλαφοι τῆς Ἀρτέμιδος, κύνες τοῦ Ἡφαίστου, λύκοι τοῦ Ἄρεως, δράκοντες τῆς Δήμητρος, λέοντες τῆς Κυβέλης. Γενικῶς τὸ "Α. μὲ τοὺς ἐπιβάτας του εἶναι ἓν σύνολον μιᾶς ἐνιαίας ὄντοτητος ὑπὸ δυναμικὴν μορφήν (θεοῦ) ἢ μιᾶς ψυχῆς δοκιμαζομένης πρὸς κατὰκτησιν τῆς ἀθανασίας.

Τὸ πυρῶδες Ἄρμα εἶναι ἐπίσης οἰκουμενικὸν σύμβολον ἀπὸ ἀναγωγικῆς ἀπόψεως. Εἰς τὴν Π.Δ. παρίσταται ὁ Ἥλιος ἀναρπαζόμενος εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπὶ φλεγόμενου "Α. (Μαλαχ.2). Τὸ ἴδιον μυθολογεῖται διὰ τὸν Ἐνώχ καὶ πλείστους ἄλλους ἥρωας. Ἀναρπαζόμενοι εἰς τὰ ὕψη, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἀθανασίας, ἀποβάλλοντες πᾶν τὸ σαρκικόν, καθίστανται ὄντοτητες ἀθάνατοι, ἐκπνευματούμενοι.

Εἰς τὴν Μπαγκαβάτ Γκιρᾶ, ὁ ἡνίοχος Ἀρτζούνα ἔχει ὡς σύμβολον του τὸν Κρίσνα, τοῦ τοῦ ἐκθέτει ὅλην τὴν διδασκαλίαν τοῦ Νόμου. (SEGH I 328,332)

⊕ Ταρῶ (T.I,370 εἰκὼν.- Ἥλιος, Ἰεζεκιήλ, Μερκαβά, Παρμενίδης (43 (7).-Πλάτων 114 (-12).

Α Ρ Μ Ο Ν Ι Κ Η Π Υ Θ Α Γ Ο Ρ Ε Ι Ο Σ.

Θ Κάλυερ, Θίμους, Χάαζε

Α Ρ Ο Υ Ρ Α Ι Ο Σ.- Είς τήν Εύρώπην ὁ 'Α. κατέχεται ὑπὸ τῆς προλήψεως ὅτι συμβολίζει τὴν φιλαργυρίαν, τὸν παρασιτισμὸν, ἀκόμη καὶ τὴν κλοπὴν. Ἐπίσης εἰς τὸ "Ι -Κίγκ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀσέλγειαν, τὸν φόβον κ.ἄ. Γενικῶς ὁμῶς εἰς τὴν 'Ασίαν εἶναι ζῶον καλδβουλον. Εἰς τὴν 'Ιαπωνίαν συνοδεῖει τὸν θεὸν τῆς εὐμαρείας Ντάϊ-Κοκού. Ὁ Τσουάγκ- Τσέ, κάμων λόγον περὶ τοῦ 'Α. ποῦ σκαλίζει μέσα στὴ γῆ βαθειῆς τρύπες, ὡς περὶ συμβόλου τῆς σωφροσύνης Ὁ 'Α. ἢ μᾶλλον ὁ ποντικὸς, εἶναι τὸ μέσον μετακινήσεως τοῦ θεοῦ Γκανέσα.

Εἰς τὴν 'Ιλιάδα, ὁ 'Απόλλων ἀποκαλεῖται Σμίνθιος λέξις προερχομένη ἀπὸ τὸ 'Α. , ζῶον χθόνιον ποῦ μαζὶ μὲ τὸν ὄφιν καὶ τὸν ἀσπάλαγκα (τυφλοπόντικα) διεδραμάτιζε σπουδαῖον ρόλον εἰς τὰς προελληνικὰς παραδόσεις. Τὸ ἀμφίδρομον τοῦ ἐπιθέτου αὐτοῦ τοῦ 'Απόλλωνος, σχετίζεται μὲ τὸ ἴδιον ἀμφέδρομον τοῦ ἰδίου θεοῦ ἡ δημιουργοῦ καὶ φθοροποιοῦ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων). Ὁ 'Α. μεταδίδων τὴν πανῶλην ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ 'Απόλλωνος τοῦ χρησιμοποιοῦντος τὴν νόσον πρὸς κολασμὸν τῆς ἀδικίας. Ἐξ ἄλλου ὁμῶς ὁ ἴδιος ὁ θεὸς, προφυλάσσει ἀπὸ τοῦς 'Α.ἀφοῦ εἶναι προστάτης τοῦ θερισμοῦ καὶ τῶν δημητριακῶν.

Εἰς τὴν πρωταρχικὴν καὶ ἀγροτικὴν παράδοσιν εἶχε τὴν ὄφιν ποντικοῦ ποῦ ἐνσπεύρει τὰς νόσους καὶ συγχρόνως τὰς θεραπεύει. Τοῦτο δύναται νὰ συσχετισθῇ μὲ μίαν ἰνδικὴν παράδοσιν περὶ ἑνὸς θεοῦ ποντικοῦ, υἱοῦ τοῦ Ροῦδρα, ποῦ εἶχε καὶ ἐκεῖνος τὴν διπλὴν ἀντιθετικὴν δύναμιν νὰ προκαλῇ καὶ νὰ θεραπεύῃ τὰς νόσους. Κατὰ ταῦτα ὁ Σμίνθιος 'Απόλλων καὶ ὁ Γκανέσα, ἐνσαρκῶνουν τὰς ἀγαθοποιούς καὶ ἰαματικὰς ἰδιότητας τοῦ ἐδάφους, ἀλλὰ καὶ τὰς τιμωρὰς ἐνεργείας ἐναντίον πάσης ἀτασθαλείας. (SEGH IV, 81)

Α Ρ Π Α.- Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν παραδοσιακὸν μουσικὸν ὄργανον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πνευστὰ (αὐλὸς)

ἢ τὰ κρουστά (τύμπανον). Διακρίνονται δύο εἰδῶν ᾿Α. : ἡ μία εἶναι μικρῆ (φορητῆ) ἕνα εἶδος κιθάρας, καὶ ἡ ἄλλη εὐμεγέθης καὶ χρησιμοποιεῖται εἰς τὰς πομπὰς καὶ λειτανίας. Εἶναι μέσον συνδέσεως τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τὴν γῆν. Οἱ ἥρωες τῶν Σκανδιναυῶν ἐπιθυμοῦν νὰ καίωνται μαζί μετὰ μίαν ᾿Α. ἐπὶ τῆς νεκρῆς πυρᾶς : πιστεύουν ὅτι αὕτη θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον (ψυχαγωγὸν ὄργ.).

Εἰς τὴν ἀρχ. Αἴγυπτον τὸ ἄσμα τοῦ ἀρπιστοῦ, συμβάλλει εἰς τὴν ἔξαρσιν τῆς καθημερινῆς εὐδαιμονίας. Ὁ ἀρπιστὴς φάλλει συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἥχους τοῦ ὄργάνου. - (SEGH III, 11)

A P Π Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ. - Θ ᾿Ωρος

A P Π Υ Ι Α Ι. - Μοχθηρὰ πνεύματα, πτερωτὰ τέρατα, μετὰ σῶμα πτηνοῦ καὶ κεφαλὴν γυναικός, μετὰ ἀγκυλωτοὺς καὶ γαμβροὺς ὄνυχας, ποὺ ταλαιπωροῦν τὰ ψυχὰς. Εἶναι τρεῖς. Μόνον ὁ υἱὸς τοῦ Βορρέα τὰς ἐκδιώκει. Εἶναι τὰ διαβολικὰ μέσα τῶν κοσμικῶν ἐνεργειῶν. Συμβολίζουν τὰ κακόβουλα πάθη καὶ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος. Τὸ ὄνομα των προέρχεται ἀπὸ τὴν λέξιν "ἀρπάγειν" ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀρπάγων τοῦ Μολιέρου. Δυνατὸν νὰ παρομοιασθοῦν πρὸς τὰς ἑλληνικὰς Ἐρινύδας. Ὁ ἄνεμος ποὺ μόνος αὐτὸς δύναται νὰ τὰς ἐκδιώξῃ, εἶναι ἡ πνοὴ τοῦ πνεύματος. (SEGH III, 12)

A P P E N - Θ Η Λ Υ. - Αἱ δύο αὗται λέξεις δέν πρὸς περὶ νὰ ἐκλαμβάνωνται ἀποκλειστικὰ ἐπὶ τοῦ βιολογικοῦ ἐπιπέδου (σέξ). ἔχουν πλεον ἐκτεταμένην καὶ ἀνωτέραν σημασίαν. Οὕτω ἡ ψυχὴ θεωρεῖται ὡς μῆγμα τῶν ἀρχῶν ἀρρενος καὶ θήλεος. Διὰ τοὺς Ἑβραίους ἔχομεν τὸ Νεφές (ἄρρενα ἀρχὴν) καὶ τὸ Χαϊάχ (θηλεῖαν ἀρχὴν) : μετὰ τὰ δύο αὐτὰ συστατικὰ παρέχεται ἡ πλήρης σημασία τῆς ζωῆς ψυχῆς. Τὸ ἀρρεν ἐκπέμπει τὴν ἰσχύν τῆς ζωῆς ἡ ἀρχὴ αὐτῆ τῆς ζωῆς ὑπόκειται εἰς τὸν θάνατον. Τὸ θῆλυ κομίζει τὴν ζωὴν, ἐμφυχώνει. Ἡ Εὐα, περοερχομένη ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, σημαίνει ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ὅτι τὸ πνευματικὸν στοιχεῖον, κεῖται ἐπέκεινα τοῦ ζωτικοῦ

στοιχείου. Ὁ Ἀδάμ προηγείται τῆς Εὐας, ἡ πνευματικότης εἶναι προγενεστέρα τῆς ζωτικότητος. Ἀνάλογον θέμα συναντῶμεν καί εἰς τὸν μῦθον τῆς Ἀθηνᾶς ἐξερχομένην ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διδος. Ἡ διακρίσις εἰς ἄρρεν-θήλυ εἶναι σημεῖον διαχωρισμοῦ (ἀνώτερα καὶ κατώτερα ὕδατα, οὐρανός-γῆ). Εἰς τὴν πρώτην ἀφήγησιν τῆς Δημιουργίας, ὁ ἄνθρωπος εἶναι Ἀνδρόγυνος (Θ). Δέν ἔχει ἀκόμη ἐπέλθει ὁ διαχωρισμός. Ἡ ἁρμονικὴ μῆξις ἢ συνεργασία τῶν δύο τούτων ἀρχῶν ἢ οὐσιῶν, ἀποτελοῦν τὸν τέλειον Θ. Ἐρμαφρόδιτον, τὸ Θ Δίπραγμα (REBIS), τὸ Θ Ἀνδρόγυνον τοῦ Ἐρμητισμοῦ καὶ τοῦ Μυστικισμοῦ.

Οἱ ἐρευνηταὶ τῆς Δύσεως παραξενεύονται καὶ ἀκόμη σκανδαλίζονται μὲ τὸν ἐρωτικὸν συμβολισμόν τῆς ἀνατολικῆς Τέχνης, ἰδίως τῶν Ἰνδῶν καὶ τοῦ Ἄσματος-Ἀσμάτων τῆς Π.Α. Ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ ἀποδεικνύει μέχρι ποίου βαθμοῦ οἱ "πολιτισμένοι" σχολιασταὶ ἔχουν ὄχι μόνον ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν σημασίαν τῶν συμβόλων, ἀλλὰ καὶ εἶναι ἀνίκανοι νὰ διακρίνουν τὴν ἐννοίαν τοῦ "ἱεροῦ" : τὸσον ἔχουν βυθισθῆ εἰς τὰς βεβήλους εἰκόνας τῆς καθημερινότητος. Ὀφείλομεν νὰ ἀναχθῶμεν εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ πνεύματος διὰ νὰ συλλάβωμεν τὴν βαθεῖαν σημασίαν τοῦ συμβολισμοῦ. Τίποτε δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνεται κατὰ γράμμα, διότι αὐτὸ "κτείνει ἐνῶ τὸ πνεῦμα ζωογονεῖ" (2 Κορινθ.3,6).- SEGH III,187.

A P T E M I Σ.- Τῆς Ἐφέσου (πολύμαστος), εἰκὼν I ,371

A P T O Σ.- Ὅπως παρατηρεῖ ὁ FR.SCHUON, ὁ "Α. τῆς θείας Εὐχαριστίας ἀναφέρεται εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ βίου, ἐνῶ ὁ Θ Οἶνος εἰς τὸν θεωρητικὸν βίον. "Ἄρα ὁ "Α. εἰς τὰ ἐλάσσονα Μυστήρια καὶ ὁ οἶνος εἰς τὰ μείζονα. Διὰ τοῦτο τὸ θαῦμα τοῦ "Α. (ὁ πολλαπλασιασμός του) εἶναι τάξεως ποσοτικῆς, ἐνῶ τὸ θαῦμα τοῦ οἴνου (τῶν γάμων ἐν κανῶ) εἶναι τάξεως ποιοτικῆς.

Ὁ "ἐπιούσιος ἄρτος" τῆς κυριακῆς προσευχῆς, ἔχει κατὰ τὴν γνώμην μας παρανοηθῆ. Ὁ ἐπι-ούσιος εἶναι ὁ "Α. τοῦ ὑπέρκειται τῆς οὐσίας ἢ πρόθεσις ἐπὶ αὐτὸ σημαίνει

καί δέν εἶναι οὔτε ὑλικός, οὔτε καθημερινός, ὅπως ἀπό τοὺς λατίνους μεταφραστὰς ἀποδίδεται (LE PAIN QUOTI- DIEN, DAS TÄGLICHE BROT). Πρόκειται περὶ τραγικῆς παρα- νοήσεως τοῦ πνεύματος τῆς λέξεως "ἐπιούσιος".- (SEGH III,348)

Α Ρ Τ Ο Σ & Ο Ι Ν Ο Σ.-Θ Θεὸς Εὐχαριστεία, οἶνος,

Α Ρ Ξ Α Γ Γ Ε Λ Ο Ι : βλ. Γαβριήλ, Ζαχαριήλ, Μιχαήλ, Οὐριήλ, Ραφαήλ, Ἀναήλ, ΣΑΜΑΗΛ.-

Α Ρ Χ Α Ι.- Βλ. Π.Γράβ, Πυθαγόρας, σ.277

Α Ρ Χ Α Ι Ο Μ Ε Τ Ρ Ο Ν.-Βλ.Σαίντ-"Υβ ντ'αλβέντ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΑΙΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΒΙΝΕΡΥΘΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΑΥΡΟΥ.

Βλ. ΑΑΟΡΑΣ

Α Ρ Χ Α Ι Ο Σ.-(ANCIEN) Ὁ Ἀ., ὁ πρόγονος, ὁ γέρον, ἀκό- μη καὶ τὸ πεπαλειωμένον ἀντικείμενον, εἶχε διὰ τοὺς παραδοσιακοὺς λαοὺς ἔννοιαν συγγενῆ μὲ τὸ ἱερόν, τὸ καθιερωμένον, τὸ ὑπερσκελίσαν τὸν χρόνον, καὶ καταστᾶν κατὰ τίνα τρόπον αἰώνιον. Ἡ σημερινὴ κοινωνία τῶν τῶν διηνεκῶν μεταλλαγῶν καὶ νεωτερισμῶν, ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ θεωρῇ τὸ Ἀ. ὡς πατηκμασμένον, ξεπερασμένον, "σκουριασμένον" καὶ ἔχει παύσει πρὸ πολλοῦ νὰ ἀποδίδῃ σεβασμὸν εἰς τὴν πνευματικότητα καὶ τὴν πειραν τῶν γηραιότερων. Διὰ τοὺς παλαιούς, τὸ γεγονός ὅτι μία θε- ωρία ἢ ἓν ἄτομον εἶχε κατορθώσει νὰ γεράσῃ χωρὶς νὰ ἀφανισθῇ ὑπὸ τοῦ "πανδαμάτορος χρόνου", ἐδείκνυε ἓνα εἶδος δεσμοῦ μὲ τὰς ὑπερτέρας τοῦ χρόνου δυνάμεις, μὲ τὰς ἰκανότητας τῆς πνευματικῆς ἀνωτερότητος. Τὸ σεβας πρὸς τοὺς γηραιότερους ἐξέλιπε σήμερον καὶ δίδεται τὸ προβῆδισμα εἰς τοὺς νέους οἱ ὅποιοι εἶναι φυσικῶν στεροῦνται ἐμπειρίας καὶ τῆς σωφροσύνης τῶν ἡλικιω- μένων. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης πνευματικῆς κατα- πτώσεως τὰ βλέπομεν καθημερινῶς : αἱ νεωτεριστικαὶ θεωρίαι διαδέχονται ἀλλήλας, ἡ μία ἀντικαθιστᾷ τὴν ἄλλην, καὶ ὁ κόσμος συνεχῶς πειραματίζεται, διὰ νὰ καταλήξῃ τελικῶς εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναρχίαν τῶν

ἡμερῶν μας. Ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν ὅπου ἡ ὕλη καὶ ἡ πο-
σοδότης μὲν κυβερνᾷ καὶ ἡ πνευματικὴ κείρα τῶν ἀρχαίων
θεσμῶν παραγνωρίζεται καὶ λατρεύεται μόνον τὸ παροδικόν
καὶ νεωτεριστικόν.- SEGHE I 59.

Α Ρ Χ Α Ι Ο Σ Τ Ω Ν Η Μ Ε Ρ Ω Ν.-Θ 'Αβάτουρ, 'Αἶν,
Βουλκάνους, Καββάλα.

Α Ρ Χ Α Τ.- Θ 'Ασέκα

Α Ρ Χ Ε Τ Υ Π Ο Σ Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Σ.- Θ Μακροπρόσωπος,
Νάρα, Πάν-Κού, Πεδία.

Α Ρ Χ Ι Τ Ε Κ Τ Ο Ν Ι Κ Η.-Θ Θόλος, Κοσμολογία 445 (5),
Λιθοδόμοι, Μητροπόλεις, Μνημεῖα, Τέχναι.

Α Ρ Χ Υ Τ Α Σ.- 'Ο 'Αρχύτας ἐκ Τάραντος, ὑπῆρξε μί-
α τῶν μεγαλειτέρων φυσιογνωμιῶν τοῦ Πυθαγορισμοῦ
τῆς Μεγ. Ἑλλάδος. Ὑπῆρξε φίλος τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ
ἔσωσε τὴν ζωὴν ὅταν ὁ τύραννος Διονύσιος ἠθέλησε νά
θανατώσῃ τὸν μέγαν φιλόσοφον. Ἔσχευ ὁμοίως μεγάλην ἐπιρ-
ροὴν εἰς τὰ πολιτικά καὶ ἐξελέγη ἐπτάκις στρατηγός.
Κατέχομεν σήμερον ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ἀντηλάγησαν με-
ταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Πλάτωνος, ὡς καὶ ἀποσπλάσματα ἔργων
του περὶ ἠθικῆς, πολιτικῆς, μεταφυσικῆς, φυσικῆς,
μαθηματικῆς καὶ λογικῆς.

Κείμενα τοῦ 'Αρχύτα.-1) Ἡ ψυχὴ μας συνίσταται
ἀπὸ τρία μέρη : ἀπὸ τὸν λόγον, τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν ἐπι-
θυμίαν. 2) Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ νά γνωρίσῃ τὴν οὐ-
σίαν τῆς παγκοσμίου ὄψεως. Σκοπὸς τῆς σοφίας εἶναι νά
καθεξώμεν καὶ νά ολοκληρώσωμεν τὴν ἴδρυσιν (δομὴν) ἣ ὁποία
ἐκδηλοῦται διὰ τῶν ὄντων. Ἡ σοφία ἔχει ὡς ἀντικείμενον
ὅλα τὰ ὄντα, ὅπως καὶ ἡ ὄρασις ἔχει ὡς ἀντικείμενον ὅλας
τὰς ὁρατὰς μορφάς. Τὸ νά ἴδωμεν ἐν τῷ συνόλῳ τῶν καὶ νά
γνωρίσωμεν τὰς οἰκουμενικὰς ἰδιότητας ὅλων τῶν ὄντων,
ἴδου τὸ ἀντικείμενον τῆς σοφίας, ἣ ὁποία ἀποκαλύπτει οὐ-
τὼ τὰς ἀρχὰς ὅλων τῶν ὄντων. Ἐκεῖνος ποῦ εἶναι ἰκανός
νά ἀναλύσῃ ὅλα τὰ εἶδη, νά τὰ ἐπαναφέρῃ καὶ νά τὰ συνε-
νώσῃ εἰς ἓν καὶ μόνον, εἰς μίαν καὶ μόνην ἀρχὴν, εἶναι ὁ

σοφώτερος, ὁ πλησιέστερον εὐρισκόμενος εἰς τὴν Ἀληθειαν. 3) Ὁ χρόνος εἶναι τὸ ἐνδιάμεσον διάστημα τῆς φύσεως τοῦ παντός. - 4) Ὁ ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ, εἶναι ἀναγκαίως καὶ εὐτυχής, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ὁ εὐτυχής δὲν εἶναι ἀναγκαίως καὶ ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ γνωρίζει νὰ ἀνέχεται τόσον τὴν ἀγαθὴν, ὅσον καὶ τὴν κακὴν τύχην. Ἐὰν ἡ τύχη ἀλλάξῃ, εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀποδεχθῇ τὴν μεταβολὴν ταύτην. Ἡ νεότης καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἐνεργητικούς, τὸ γῆρας τοὺς καθιστᾷ σώφρονας. Ὁ ἀληθὴς ἠγεμὼν δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ μόνον τὴν γνώσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν νὰ διευθύνῃ καλῶς. Πρέπει ὡσαύτως νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπου, νὰ ἔχῃ ἔννομον ἔξουσίαν καὶ νὰ πρόσκειται εἰς τὸν Νόμον.

7) Ἡ στέρησις δύναται νὰ νοηθῇ κατὰ τρεῖς διαφόρους ἐννοίας. Ἐἴτε στερούμεθα ἀπολύτων τοῦ πράγματος, ὅπως ὁ τυφλὸς στρεῖται τῆς ὀράσεως, ὁ ἄφωνος τῆς φωνῆς καὶ ὁ ἐν ἀγνοίᾳ διατελὼν τῆς ἐπιστήμης. Ἐἴτε κατέχομεν τὴν ἰδιότητα κατὰ τρόπον ἀτελεῖ, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶναι βαρῦκος, ἢ ὁ μῦψ, ὁ ἄνθρ. τέλος ποῦ δὲν εἶναι ἐπαρκῶς φωτισμένος, ἢ τέλος ὅτι κατέχομεν κάτι ἄλλο, ὄχι ὅμως ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ κατέχωμεν. Αὕτη εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ ἄνθρ. με ἀτροφικῶς κνήμας, ποῦ λέγει ὅτι δὲν ἔχει κνήμας, ἢ ὁ ἄνθρ. με ἡλαττωμένην φωνήν, ποῦ ὁμολογεῖ ὅτι δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ.

8) Ἐκεῖνο ποῦ ἐπιζητοῦμε, εἴτε δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, εἴτε διὰ τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, δύναται ἐπίσης νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς κλάσεις. Ἡ μὲν ἀφορᾷ τὴν ψυχὴν, ἢ ἄλλη τὰ προνόμια τοῦ σώματος καὶ ἡ τρίτη τοὺς φίλους, τὴν δόξαν, τὰς τιμὰς καὶ τὸν πλοῦτον.

9) Ἀπὸ τὰ πράγματα ποῦ δὲν ἐκδηλοῦνται εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ ὄντα, τὰ μὲν εἶναι ἡ ἐπιστήμη, τὰ δὲ ἡ δόξα (γνώμη) ἢ Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀκίνητος, ἡ δόξα εἶναι κινήτη (μεταβλητή). Πρέπει ὡσαύτως νὰ ἀποδεχθῶμεν τὰ ἑξῆς τρία πράγματα τὸ ὑποκείμενον τὸ ὁποῖον κρίνει, τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον κρίνεται καὶ ὁ κανὼν βάσει τοῦ ὁποῖου τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ κρίνεται. Ἐκεῖνο ποῦ κρίνει

εἶναι τὸ πνεῦμα ἢ τοι ὁ Νοῦς ἢ ἡ αἴσθησις, ἐκεῖνο πῶς κρίνεται εἶναι ἡ λογικὴ οὐσία, ὁ λόγος. Ὁ κανὼν τῆς κρίσεως εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ πράξις, ἡ ὅποια παράγεται ἐκ τοῦ εἶναι, ἡ ὅποια εἶναι εἴτε νοητῆ, εἴτε αἰσθητῆ. εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίσωμεν τὸ διατί ἑνὸς πράγματος ὑποκειμενικοῦ, ἂν δὲν ἔχωμεν ἀντιληφθῆ κατὰ πρῶτον διὰ τοῦ πνεύματος ποῖα εἶναι ἡ οὐσία τοῦ ἀντικειμένου τούτου....

"Τὸ τί ἐν τί ἕκαστον", τὴν γνῶσιν τῆς ὑπέρξεως.

Περαιτέρω ὑπάγεται εἰς τὸν λόγον, ὁσᾶκις ἐχθέτομεν τὴν τὴν ἀπόδειξιν ἑνὸς πράγματος δι' ἑνὸς συλλογισμοῦ, ὁ ὅποιος ἀναγκαίως συμπεραίνει. Τέλος εἰς τὴν αἴσθησιν ἀνήκει τί, ὁσᾶκις ἀποδεικνύομεν τὴν οὐσίαν ἑνὸς πράγματος διὰ τῆς αἰσθήσεως.

10) Ὁ λόγος εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ψυχῆς μας. Ἡ αἴσθησις ἡ ἀρχὴ τοῦ σώματός μας. Τὸ πνεῦμα κρίνει τὰ εὐγενέστερα ἀντικείμενα, ἡ αἴσθησις κρίνει τὰ ἀντικείμενα τὰ πλέον χρήσιμα. Ἡ αἴσθησις χρησιμοποιεῖ τὸ σῶμα, ἡ λογικὴ γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν τὴν σοφίαν. Ἡ λογικὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἐπιστήμης, ἡ αἴσθησις εἶναι ἐκεῖνη τῆς δόξας (γνώμης). Ἡ λογικὴ ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὸ νοητόν. Τὸ νοητόν εἶναι ἐκ φύσεως ἀκίνητον, ἡ λογικὴ εἶναι τελειῶς ἀπλὴ καὶ ἀδιαίρετος, ὡς ἐνόητος καὶ σημεῖον. Ἡ αἴσθησις ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὸ αἰσθητόν, τὸ δὲ αἰσθητόν κινεῖται (μεταβάλλεται, δὲν εἶναι οὔτε ὅμοιον πρὸς ἑαυτό. Τὸ αἰσθητόν δύναται ἐπομένως νὰ καταστῆ πλέον ἢ ἕλαττον ἢ τέλος καλύτερον ἢ χειρότερον.

11) Ὁ ἔντιμος ἄνθρωπος, ἐν σχέσει πρὸς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος, ὁμοιάζει πρὸς ἕνα ἄνθρ. τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα εἶναι ὑγιές καὶ εὐτραφές, διότι αὐτός δύναται νὰ ἀνθέξῃ τὸ θερμόν καὶ τὸ ψυχρόν, νὰ ἀνθέξῃ εἰς φορτία καὶ εἰς πολλὰς δοκιμασίας. - (J. MALLINGER)

A P Ω M A .- Τὰ Ἄ. ἔπαιζον ἰδιδάζοντα ρόλον εἰς τὰς τελετουργίας τῶν Ἑβραίων. Ὁμοίως εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς τῶν Ἑλλήνων, Ῥωμαίων καὶ Αἰγυπτίων ἐράντιζον δι' αὐτῶν τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν. Ἐπίσης οἱ τελευταῖοι τὰ μεταχειρίζοντο κατὰ τὴν ταρίχευσιν τῶν πτωχῶν

A. Σ. Θ. Ε. Ν. Ε. Ι. Α.

των και ετοποθέτουν φιαλίδια με 'Α. εις τους τάφους.

Εις την Γιόγκα το "Α. είναι εκδηλώσις ώρισμένης πνευματικής τελειώσεως διότι ή όσμή του αποδέχεται από ένα προχωρημένον άσκητήν, είναι συνάρτησις της πνευματικής προόδου του. Κατά τον BALZAC το "Α. είναι συνδυασμός άέρος και φωτός.- (SEGH III, 363)

⊕ Μόσμος, Ρητίνα.

A. T. A. T. - ⊕ Βράχμα Νιργκούνα

A. Σ. Θ. Ε. Ν. Ε. Ι. Α. Ι. - ⊕ "Εως, 'Επιληψία, Θεραπευτική, Κακόν ,330 (-13), Μεταβίβασις άσθενειών, Ταφή άσθενειών.

A. Σ. Κ. Η. Σ. Ι. Σ. - (Θεολογική). - Του νοῦ. - 'Η "Α. εις τον όρθόδοξον χριστιανικόν βίον, είναι συνυφασμένη με τον μοναχισμό και άποτελεϊ αναπόσπαστον μέρος διά την κατάκτησιν της άγιότητας. Θεωρεϊται ως τό μόνον πρακτικόν μέσον διά την έξύψωσιν του πνεύματος εις την θεασιν του θεου (CONTEMPLATION). Αρχίζει από την καταστολήν των σωματικῶν παρορμήσεων, συνεχίζει με την δάμασιν των ψυχικῶν υπερβολῶν (πάθη) και καταλήγει με την περιστολήν των άτάκτων σκέψεων του νοῦ.

'Αποβλπει κατά κύριον λόγον εις την ἀπάθειαν, εις την κατασίγασιν δηλ. των παθῶν. Διότι τότε μόνον τό πνεῦμα δύναται έλευθερον και άνευ ταπεινῶν περισπασμῶν, νά αναπετάξη προς τό θεϊον. Διά της νοεράς άσκήσεως έπιτυγχάνεται μία "κένωσις" της διανοίας από πάσης φύσεως σκέψεις, έννοιας, άνθρωπίνους γνώσεις άκόμη και θεολογικάς, ώστε ό νοῦς έλευθερος και άνείδεις, , ύποστηριζόμενος από την προσευχήν, νά συγκεντρωθῆ έντός της καρδίας. Αί απόψεις αύται δέν απέχουν της διδασκαλίας του ⊕ 'Ηουχασμοῦ.

Διά της 'Α. του προϋποθέτει άθλους και όχι συνήθεις άγῶνας, φθάνει ό μυστικός εις τό τέρμα της της άποθεώσεως. 'Η μεγάλη όμως αύτή επικήρησις, δέν δύναται νά άχθῆ εις αΐσιον πέρας, παρά μόνον υπό την καθοδήγησιν ένός πνευματικού διδασκάλου (γέροντος)

ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποπερατώσει τὴν ὁδὸν ταύτην καὶ ἔχει ἐπιτύχει τὴν V" Ἐνωσιν".

Ἡ Ἰνδὶκὴ Γιόγκα εἰς τὸν ἴδιον σκοπὸν κατατείνει. Ἐκεῖ ὅμως ὁ καταμερισμὸς τῶν μεθόδων εἶναι πολὺ περισσότερον ἐκτενῆς καὶ δυσεπίτευκτος διὰ τὸν ἄνθρ. τῆς Δύσεως. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὅλαι αἱ δυτικαὶ ἀπομιμήσεις καὶ παάραποιήσεις καταλήγουν εἰς λίαν δυσάρεστα ἀποτελέσματα καὶ καταλήγουν εἰς βαρείας νόσους τόσον τοῦ σώματος, ὅσον καὶ τοῦ πνεύματος καὶ ἐπομένως πρέπει παντὶ σθένει νὰ ἀποφεύγῃται.

Οἱ μὲ τὰς ἀσκήσεις ἀσχολούμενοι δυτικοὶ ἐρευνηταί, ἀποβλέπουν κατὰ κανόνα εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχουν "δυνάμεις", νὰ γίνουνηθαυματοουργοὶ καὶ νὰ καταπλήσσουν τοὺς ὁμοίους των. Τὸ ἐλατήριον λοιπὸν εἶναι κάποια ὑπερφία. Νομίζουσι ὅτι ἐκτελοῦντες μηχανικῶς μερικὰς παραδόξους στάσεις (ἀσάνας) τοῦ σώματος καὶ ἀπαγγέλοντες μερικὰ ἀκατανόητα)μάστραμ " θὰ γίνουνη πολὺ σύντομα θαυματοουργοὶ καὶ θὰ ἔχουν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Ἐὰν ὅμως μελετήσωμεν σοβαρὰτὰς δυσκολίας καὶ ἀντιληφθῶμεν ὅτι πρὸ τῆς σωματικῆς, ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς καθάρσεως, κάθε πρακτικὴ τύπου Γιόγκα εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ ὀλεθρία διὰ τὴν ἀμαγωγὴν τοῦ πνεύματος, θὰ ἀφῆσωμεν κατὰ μέρος τὰς τοιοῦτου εἴδους ἀκροβασίας, αἱ ὁποῖαι, ἀντὶ νὰ μᾶς ἐξυψώσουν καὶ μᾶς καταστήσουν ὄντοτητας ἀθανάτους καὶ ἥρωας, μᾶς ὑποβιβάζουν εἰς ὑπο-ανθρωπίνους καταστάσεις.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι αἱ "ἀσκήσεις" δὲν ὁμοιάζουν πρὸς πειράματα φυσικῆς ἢ χημείας, ἐὰν δὲ ἔχωμεν πρὸ ἡμῶν παράγοντας ἀοράτους, δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι καὶ πνευματικῶς ἀνώτεροι. Διὰ τοῦτο θὰ προτρέψωμεν καὶ πάλιν καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας τοὺς ἐχέφροννας καὶ σοβαροὺς ἐρευμητὰς τοῦ ἀοράτου, νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ δελεαστικὰ πειράματα, τὰς ἐφαρμογὰς, τὰς ἐπικοινωνίας μὲ "ἀνωτέρας" πνευματικὰς ὄντοτητας καὶ νὰ ἐγκύψουν μὲ ζῆλον καὶ σύνεσιν εἰς τὸν διαλογισμὸν ἐπὶ τῶν συμβόλων καὶ μύθων τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως, εἰς τὴν

συγκέντρωσιν τοῦ πνεύματος των ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν ἀποκαλύψεων συγγραφέων καὶ μυσταγωγῶν συγκεκριμένων καὶ ὄχι φανταστικῶν ἢ ὑποθετικῶν. Ἐξ αὐτῶν μόνον φαντασιώσεις καὶ παραλογισμοὶ ἠμποροῦν νὰ προέλθουν (τὰ παραδείγματα ἀφθονοῦν) καὶ ἀντὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ποδηγετήσουν τοὺς ὁμοίους των εἰς κάποιαν ἀνωτέραν κατάστασιν, νὰ τοὺς παρασύρουν (καὶ αὐτοὺς τοὺς μίδλους) εἰς τέλματα φαντασιοπληξιῶν καὶ ψυχικῆς καταβαραθρώσεως.

Ἡ μελέτη καὶ ὁ διαλογισμὸς ἐπὶ πνευματικῶν θεμάτων, ὅπως τὰ περιέγραψαν οἱ ἀνυπερβλητοὶ εἰς σοφίαν πρόγονοί μας καὶ μύσται σχολιασταὶ των, εἶναι ἐπαρκῆ διὰ νὰ μᾶς καταστήσουν ὄχι βέβαια θαυματουργοὺς καὶ ταχυδακτυλοουργοὺς τοῦ ἄστρικοῦ πεδίου, ἀλλὰ πνευματικούς ἡγέτας τῆς ἀνθρωπότητος. (M.M.DAVY II 7 & 17)

Α Σ Κ Η Τ Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ "Άσκησις, Διυναμικ, Ἰησοῦται.

Α Σ Κ Α Η Π Ι Ε Ι Ο Ν. - Βιβλιογρ. Δημ. Ἰωαννίδου:

'Ασκήτ. Ἀκροπόλεως Ἀθ. Ἐκλ. Ἰλισοῦ, Τ.Δ. 151

" " Ἐπιδαύρου, " Ἐπιδαύρ. Δ, 191

Α Σ Κ Α Η Π Ι Ο Σ, Βιβλ. Φωτόπουλος Ἀπόστολος,

Περιοδ. Ἰλισός 1970, σ. 172

Α Σ Μ Α Α Σ Μ Α Τ Ω Ν. - Θ Ἀληθεία 176 (16);

Σοχάρ 27 (12), Καβάλα 303 (-10)

Α Σ Μ Ο Λ. - (Ἑλλάς). - Θ Βάκων φραγκίσκος

Α Σ Ο Υ Ρ Α Ι. - Θ Ἀρρίτα, Δαιτύαι, Μάρα, Νάγκα, Τάρα.

Α Σ Π Α Λ Α Ξ /. - (Τυφλοπόντικας, TAUPÉ). - Ὁ Ἄ.

ζῷον χθόνιον, ἦτο σύμβολον τοῦ θεραπευτοῦ θεοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅπως ἦτο εἰς τὴν Ἰνδίαν ὁ θεὸς Ρουδρά. Ἡ ὑποχθόνιος φύλαξ τοῦ Ἄ. μὲ τοὺς ἀτέρμονας διαδρόμους ὁμοιάζει πρὸς τὸν Θ Λαβύρινθον τῆς Ἐπιδαύρου τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς τὸν τάφον καὶ τὴν ὑπόγειον διαμονὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐνομιζέτο ὡς τὸ σύμβολον τοῦ μυσταγωγῶ εἰς τὰ μυστήρια τῆς ὑποχθόνιου κόσμου καὶ τοῦ θανάτου μύησις ἢ ὁποῖα προφυλάττει καὶ θεραπεύει τὰς νόσους. Μεταφερόμενον τὸ σύμβολον εἰς τὸ πνευματικὸν πεδῖον

ὑποφοιτᾷ τὸν Διδάσκαλον καὶ καθοδηγεῖ τὴν ψυχὴν διὰ μέσου τῆς σκοτίας καὶ τοῦ ἠποχθονίου λαβυρίνθου καὶ τὴν θεραπεύει ἀπὸ τᾶ πάθη καὶ τὰς ἀντιξοδιτητας. (SEGH IV, 270)

Α Σ Π Α Σ Μ Ο Σ. - Ὡς δεῖγμα ὁμονοίας, ὑποταγῆς, σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης, ὁ Ἄ. ἠσκειῖτο ὑπὸ τῶν μεμυημένων εἰς τὰ Μυστήρια τῆς Δήμητρος, καὶ ἐπεσήμαινε τὸν πνευματικὸν τῶν σὺμβεσμον. Μὲ ἀνάλογον ἔννοιαν ὁ Ἄπ. Παῦλος συνιστᾷ τὸν Ἄ. μεταξύ τῶν πιστῶν (Ρῶμ. 16, 16)

Εἰς τὴν Ἀρχαιότητα ἠσπάζοντο τοὺς πόδας καὶ τὰ γόνατα τῶν βασιλέων, τῶν δικαστῶν, τῶν καθηγιασμένων καὶ αὐτῶν τῶν ἀγαλμάτων εἰς ἔνδειξιν ὑποταγῆς, σεβασμοῦ καὶ λατρείας. Πολλοὶ σχολιασταὶ τοῦ Ἄσματος Ἄσμάτων, δίδουν ἀναλόγους ἐρμηνείας εἶναι δεῖγμα φιλίας καὶ ψυχικοῦ δεσμοῦ. (SEGH I 159)

Α Σ Π Ι Σ. - Εἶναι σύμβολον ἀμυντικοῦ, προστατευτικοῦ καὶ συνεκῶς μαθητικοῦ ὄπλου. Περιφημος κατέστη ἡ Ἄ. τοῦ Ἀχιλλέως, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, ὅπως περιγράφεται εἰς τὴν Ἰλιάδα (ιη στ. 478-492, 508-512) μὲ σειρὰν κοσμικῶν παραστάσεων. Ἐπίσης ἡ Ἄ. τοῦ Ἡρακλέους, ἔργον τοῦ Ἡσιόδου μὲ τὰς πολυπλόκους παραστάσεις τῆς, καὶ ἡ Ἄ. τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοβσης (Γοργονεῖον) διὰ τῆς ὁποίας ἀπελίθωνε τοὺς ἐχθροὺς τῆς, ἐκ τρόμου ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτῆς. (SEGH I 227)

Α Σ Σ Α Σ Ι Ν Ο Ι. - ☉ Ἰσμαηλίται, Κασασίνε

Α Σ Τ Α Ρ Τ Η. - ☉ Ἀσεράχ, Ἰστάρ.

Α Σ Τ Ε Ρ Ε Σ. - Γενικὸν γνῶρισμα τῶν Ἄ. εἶναι :

α) τὸ γεγονός ὅτι ἐκπέμπουν φῶς καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ φωτίζουν τὴν νύκτα, τὸν σκοτεινὸν οὐρανὸν τοῦ ἄσυνειδήτου καὶ β) ὅτι κινοῦνται ἀενάως καὶ μὲ ἄκαμπτον ἀκρίβειαν κυκλικῶς εἰς τὸ στερέωμα, ποῦ εἶναι γνῶρισμα τῆς τελειότητος. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἶχον ἀναγνωρισθῆ ὡς θεότητες ἄργότερον παρεδέχθησαν ὅτι κατημύθνοντο ὑπὸ πνευματικῶν ἡντοῖήτων (ἀγγέλων) τοὺς ὁποίους οἱ μεμυημένοι κατωνόμαζον καὶ ἀπέτεινον ὑφιπετεῖς ὕμνους καὶ

δεβσεις. Ἦσαν μάλιστα ὁ τόπος διαμονῆς ἐξόχων προσωπο-
κοτήτων, ὅπως βεβαίωσι ὁ Κικέρων εἰς τὸ Ἐνὸπλιον τοῦ
Σκιπίωνος Ὁ πεντάκτινος Ἀ. τοῦ Τεκτονισμοῦ, προέκυψε
προφανῶς ἐκ τοῦ πενταγράμμου τῶν Πυθαγορείων. Εἶναι τὸ
σύμβολον τῆς κεντρικῆς ἐκδηλώσεως τοῦ Φωτός, τοῦ μυστι-
κοῦ Κέντρου, τῆς Ἑστίας ἐνδὲς σύμπαντος ἐν ἐκτινάξει.
Χαρασσόμενος μεταξύ γνώμονος καὶ διαβήτου (τὸ σύμβολον
τῶν διδασκάλων), δηλ. μεταξύ γῆς καὶ οὐρανοῦ, εἰκονί-
ζει τὸν ἀναγεννημένον ἄνθρωπον, ἀκτινοβολοῦντα φῶς,
ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τοῦ βεβήλου κόσμου.

Εἰς τὴν Π.Α. καὶ τὸν Ἰουδαϊσμόν, οἱ Ἀ. ὑπακού-
ουν εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Ὑψίστου καὶ ἐνδεχομένως τὰς
ἐξαγγέλου (Ἡσαΐας 40,26, Ψαλμ. 19,2) Δέν εἶναι ἄψυχοι
ὕλικοι μᾶζαι : εἰς ἄγγελος ἐπαγρυπνεῖ εἰς ἕνα ἕκαστον
(I, Ἐνώχ, 72,3). Ἐν τελικῇ ἀναλύσει, κάθε Ἀ. εἶναι
τὸ σύμβολον ἐνδὲς ἀγγέλου. Ἡ Ἀποκάλ. κἀμνει λόγον
περὶ ἀγγέλων πεσόντων ἐξ οὐρανοῦ (6,13) μέ τὴν ἔννοι-
αν πεπτωκότων ἀγγέλων. Εἰς τοὺς Ἀριθμοὺς (24,17)
ἐμφανίζεται ὁ Ἀ. κατὰ τρόπον προφητικόν καὶ λαμβάνει
τὴν ὄψιν ἢ τὸ ὄνομα τοῦ ἀναμενομένου Μεσσίου.

Ἄστηρ εἶναι περαιτέρω τὸ ὄνομα μιᾶς γαλατικῆς
θεοτήτος (Σιρόνα).

Ὁ Ἀ. τῆς Ἀνατολῆς, ὁ ἀναγγέλων τὴν ἀδιάλειπτον
ἀνατολήν τῆς ἡμέρας, εἶναι σύμβολον τῆς ἀρχῆς αὐτῆς
ταύτης τῆς ζωῆς.

Ὁ πολικὸς Ἀ. παίζει εἰς τὴν παγκόσμιον συμβο-
λικὴν προνομιοῦχον ρόλῳν : εἶναι τὸ ἀπόλυτον κέντρον
πέριξ τοῦ ὁποίου αἰωνίως στρέφεται τὸ Σύμπαν. Ὁλος ὁ
οὐρανὸς περιχορευεῖ πέριξ τοῦ σταθεροῦ καὶ ἀκινήτου
αὐτοῦ σημείου, πού ὑποφοιτᾷ τόσον τὸ Πρῶτον ἀκίνητον
κινουῦν, ὅσον καὶ τὸ Κέντρον τοῦ Σύμπαντος.

⊕ Πόλος, Κέντρον) SEGH I 133, II 283)

ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ ἢ ΣΥΝΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ (CONSTELLATIONS)

Οἱ Ἑρμητισταὶ δέχονται ὅτι αἱ θεοποιημέναι παρα-
στάσεις τῶν Ἀ., εἶναι ἀντανακλάσεις τῆς ἐσωτέρας ἡμῶν
πραγματικότητος. Εἶναι εἰκόνες τῶν ψυχικῶν ἡμῶν καταστά-

σεων καὶ δυνάμεων προβληθεῖσαι ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου, πάντως ὅμως ζῶσαι μέσα στὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἀπλαιοὸς Ροδόσταυρος Ρόμπερτ Φλούδδ, ἐμμένει εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ συμβολισμοῦ τῶν εἰκόνων τῶν Ἄ. Ὁ BEDE ὁ σεβάσμιος, ὁ πρῶτος Ἕλληνας Ἐγκυκλοπαιδιστής, ἐσωτεριστής καὶ ἀστρολόγος, ἠθέλησε νὰ ἐκχριστιανίσῃ τὴν Ἀστρολογίαν, ἄνευ ἀπιτυχίας, ἀντικαθιστῶν τὰ παραδοσιακά ὀνόματα τῶν Ἀστερισμῶν μὲ χριστιανικά. Οὕτω ἐπρότεινε νὰ μετονομασθοῦν τὰ 12 ζῳδία μὲ τὰ ὀνόματα τῶν 12 Ἀποστόλων (π.χ. τοῦ Κριοῦ μὲ τὸν Ἅγ. Πέτρον, τοῦ ταύρου μὲ τὸν Ἅγ. Ἀνδρέαν κ.κ. τὸν Ἀστερισμὸν τῆς Λύρας μὲ τὴν Φάτιν, τὴν Ἀνδρομέδαν μὲ τὸν ἱερόν τῆς Φων τοῦ Σωτήρος, τὸν Ἄ. τοῦ μεγάλου Κυνοῦ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Δαυὶδ, τὸν Ἄ. τοῦ Ἡρακλέους μὲ τὴν εἰκόνα τῶν Μάγων κ.κ. Ἡ προσπάθεια τοῦ BEDE καὶ ἐν συνεχείᾳ ἄλλων ὁπαδῶν του, ὡς λέχθη, δὲν ἐκαρποφόρησε ἢ καὶ ἐκεῖνος εἶχε προσπαθῆσει ἢ μετονομασία ποῦ ἐπρότεινε νὰ στηρίζεται κάπως ἐπὶ ἀστρολογικῶν καὶ συμβολικῶν δεδομένων, συγγενῶν πρὸς τὰς βιβλικὰς παραδόσεις. - (SEG II, 80) Θ Πεντάκτινος, Πεντάγραμον, Ἐξάκτινος, Ἐξάγραμον, Ἀργυροῦς Ἀστὴρ βλ. Α. Α. Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 231.

- Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς (416 (11) Βλ. Τάγμα Ἀστ. Ἀνατολῆς

Α Σ Τ Ρ Α Π Η. - Συμβολίζει τὸν σπινθῆρα τῆς ζωῆς καὶ τὴν γονιμοποιὸν δύναμιν. Εἶναι τὸ οὐρανόιο Πῦρ μὲ τὴν ττραστίαν ἰσχύν καὶ τὴν τρομερὰν ὀρμὴν. Εἶναι σύμβολον ἀμφίδρομον: ἢ μπορεῖ νὰ δράσῃ εὐθιμῶς ἀλλὰ καὶ δυσμενῶς. Ἡ Ἄ. ἢ μπορεῖ νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν ἐκτίναξιν τοῦ ἄρρενος σπέρματος τοῦ θεοῦ κατὰ τὴν δημιουργίαν. Ὁ Θεὸς τῆς Π. Δ. εἶναι ὁ θεὸς τῶν Ἄ. καὶ συγχρόνως τοῦ Πυρός. Ὁ πρωταρχικὸς Ἐλοχίμ εἶναι ὁ θεὸς τῆς Ἄ. Εἰς τὸν Δανιήλ, ὁ Θεὸς ἐμφανίζεται μὲ πρόσωπον λάμπων ὡς Ἄ. (Δαν. 10, 6), αἱ χεῖρες του κατὰ τὸν Ἰώβ (36, 32) ἐκπέμπουν ἀστράπας.

Τὸ θέμα ἀπαναλαμβάνεται εἰς τὰς ἀρχαίας παραδό-

σεις τῆς Βαβυλῶνος. Εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐπίσης ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ θεὸς ποῦ χειρίζεται τὸν κεραυνόν. Ἡ Ἄ. εἶναι ἐπίσης τὸ ὄπλον τοῦ Ἰνδικοῦ Ἴνδρα .

Ὅπως καὶ ἡ βροχὴ, ἡ ἀστραπὴ ἔχει τὴν ἀξίαν τοῦ οὐρανίου σπέρματος. Ἀποτελοῦν τὰς δύο ὄψεις τοῦ ἰδέου συμβόλου, βασιζομένου ἐπὶ τῆς δυναμικότητος πῦρ-ὔδωρ ἀπογονιμοποιῦ καὶ φθοροποιῦ ἀπόψεως, θετικῆς καὶ ἀρνητικῆς. Διότι ἐκφράζει τὴν ἐκ θεοῦ τιμωρίαν ὅταν ὁ θεὸς ἀφανίζει καὶ ἐξολοθερεῖ τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τοῦ πυρός ἢ τῆς βροχῆς τοῦ κατακλυσμοῦ. Ἡ θετικὴ ὅμως σημασίαν τῆς Ἄ. καὶ τοῦ κεραυνοῦ, εἶναι ἡ φθορὰ τοῦ ὕλικου κόσμου πρὸς ἀπαρχὴν νέου κύκλου ζωῆς, ἢ ὁ ὕλικός θάνατος τοῦ ἥρωος πρὸς μίαν νέαν ζωὴν, ἥτοι διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀθανασίας.

Ὅπλον τοῦ Διὸς, κατασκευασθὲν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων διὰ τοῦ πυρός (συμβόλου τοῦ πνεύματος) ἡ Ἄ. εἶναι σύμβολον τοῦ ἐνορατικοῦ φωτισμοῦ τοῦ πνεύματος. Ἀκαριαίως ὁ νοῦς τοῦ μυστικοῦ φωτίζεται καὶ καταυγάζεται. Συγχρόνως ὅμως κατακεραυνώνει τὴν ἔπαρσιν τῶν ἀτάκτων ἐπιθυμιῶν τῶν Τιτάνων. Τὸ αὐτὸ ἀμφίδρομον πῦρ, κατακεραυνώνει τὴν Σεμέλην, τὴν μητέρα τοῦ Διονύσου, ἀνικανὸν νὰ ὑποστῇ τὴν λέμψιν τῶν Ἄ. τοῦ Διὸς. Διὰ τῆς "ἀρνητικῆς" ταύτης δράσεως, συμβολίζεται ἡ καθαριστικὴ ἱκανότης αὐτοῦ. Ἡ καῦσις καὶ ἡ ἀποτέφρωσις, κατακαίει πᾶν τὸ σαρκικόν διὰ νὰ ἀπελευθερώσῃ καὶ ἐξαγνίσῃ τὸ πνευματικόν. Πρβ. τὸν ἔλευσίνιον μῦθον τοῦ Δημοφῶντος, τὸν υἱὸν τοῦ Κελεοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ θεὰ Δήμητρα ἐξέθετεν εἰς τὰς φλόγας, διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ ἀθάνατον. SEGH II 242.-

Α Σ Τ Ρ Ι Κ Η Σ Φ Ρ Α Γ Ι Σ. - Θ Ἄκασά, Ἀποτυπώματα, Σφραγίδες ἄστρικά.

Α Σ Τ Ρ Ι Κ Η ΕΞΟΔΟ Σ. - Θ Ἐξοδος εἰς ἀστρικόν 417, Ψυχὴ 405(-14). Ἀποκρυφισμός.

Α Σ Τ Ρ Ι Κ Ο Ν Π Ε Δ Ι Ο Ν. Θ Ἄπας, Ἄστρ. Κόσμος, Κῆμα Λόκα

ΑΣΤΡΙΚΟΝ ΣΩΜΑ. - ⊕ Βῆδωλον, Ξνορμον, Κά, Κέλυφος, Κάμα-Ντέβας, Λίγκα σαρίρα, πλαστικός διάμέσος, Ρουάχ, Σκιά.

ΑΣΤΡΙΚΟΝ ΦΩΣ. - ⊕ 'Ακασά, 'Αντιπάθεια, 'Αουβρ, 'Ισορροπία, 'Ιωνάχ, "Ομπ, Τέλεσμα, Ψυχή (405 (-15), Ψυχή κόσμου 416 (-9)

ΑΣΤΡΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ. - ⊕ Κάμα Λόκα

ΑΣΤΡΟΛΑΤΡΕΙΑ. - ⊕ Κτιστολατρεία

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ. - ⊕ 'Αμβούργειος Σχολή, 'Αστροβιολογία, 'Επιδράσεις ούρανίων σωμάτων, 'Επιστήμαι, "Ερμιππος, Ζώδια, Θαναίμ, Οἴκοι άστρολ., Πλανήται, Πλανητικά σύμβολα, "Ωραι πλανητικά, 'Ωριαία 'Αστρολογία, 'Ωροσκόπιον.

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΙ (διδάσημοι). - ⊕ 'Αμπάνο, Βίττε, Γιουνκτίνος, Ζουλεβνό, Κλαϊκλερ, Μορέν ντέ Βιλλφράνς, Νηή (Ρ.), Παλαμηήδης, Παράκελσός, Σάρπι, Τριθέμιος, Τύχων, Φλαμπάρ, Φλούδδ Ρ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ. - ⊕ Πυθαγορισμός, Τέχναι. - Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Πυθαγόρας, 259

ΑΣΤΡΟΣΟΦΙΑ. - ⊕ Τέχναι

ΑΣΦΟΔΕΛΟΙ. - Διά τους "Ελληνας και Ρωμαίους οἱ 'Α. ἦσαν συνυφασμένοι με τόν θάνατον. "Ανη, φυόμενα εἰς τάς ὑποχθονίους κοιλάδας καί λειμῶνας, ἦσαν ἀφιερωμένοι εἰς τόν "Αδην (Πλούτωνα) καί Περσεφόνην. Παρεδέχοντο ὅτι τό ἔρωμάτων ἦτο δυσάρεστον, ἐνῶ εἰς τήν πραγματικότητα ὁμοιάζει πρός τό ἄρωμα τοῦ γιασεμεῦ.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ. - ⊕ Λέ Κούρ, Λεμουρία, Ποσειδωνίς, Ρούτα. Ο καταποντισμός τῆς 'Α. συνδέεται με τήν κατάχρησιν ὑπό τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑπερβολικῆς εὐμαρείας καί τῶν γνώσεων. "Οτάν δηλ. τό θεῖον στοιχεῖον ἐκνεμίαν χώραν ἤ ἤπειρον βαίνει ἀφανιζόμενον καί ἐπικρατεῖ τό ἀνθρώπινον με προέξαρσιν τοῦ ἐγώισμοῦ, τῆς ἀλαζονείας καί

ύλοφροσύνης, ακολουθεῖ ἡ τιμωρία ἐκ μέρους τῆς θείας Δικαιοσύνης καὶ ἔχει τοῦτο ὡς συνέπειαν τὸν κατακλυσμόν καὶ τὸν ἀφανισμόν. Τότε ὀλόκληροι ἤπειροι ἐξαφανίζονται εἴτε διὰ πυρός, εἴτε δι' ὕδατος καὶ οἱ πολιτισμοὶ καταποντίζονται. Οὕτω συνέβη μὲ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς 'Α., ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτὸ δύναται νὰ συμβῇ καὶ σήμερον ὅταν ὁ ὑλόφρων πολιτισμὸς μας παραμερίσῃ τὰς θείας ἐντολὰς καὶ ἐξακολουθήσῃ τὸν φρενήρη κατήφορον ποῦ διαῖγει.-

Βιβλιογρ. SEGH I, 136.- ABBE MOREUX, L'ATLANTIS,

A-T-ELLE EXISTE; PARIS, 1949, DOIN.

'Αντ. Χαλαῖ, 'Ο Όμηρος περί 'Α. 'Ιλιός 1956, σ. 45

A T M A N (τό).-Εἰς τὰς Οὐπανισάδ ἀναγνωρίζεται ὡς τὸ Ἀπόλυτον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, τὸ "ἐνσαρκωμένον" Βράχμα εἰς τοὺς ζῶντας. Ἐπεκτεινομένη ἡ ἔννοια, ἀναγνωρίζεται ὄχι μόνον ἡ Ἀρχὴ τῆς Γνώσεως, ἀλλὰ καὶ ὡς ὁ ἐνδόμυχος Ἠγεμῶν, ὁ Κύριος τῆς Δημιουργίας, ὁ Πατήρ, ἡ ζωτικὴ πνοή, ὁ Ἥλιος, τὸ Πῦρ.- M.M.DAVY III 204

A T M A.- @ 'Ινδουϊσμὸς 246 (13), Πνοή.

A T O M I K O Π O I Η Σ I Σ.- Βλ. GUENON, Βασιλεῖα τῆς ποσότητος, 49

A T P A K T O Σ.- (FUSEAU) Ἡ 'Α. τῆς Ἀνάγκης ἢ τοῦ Μοιραίου συμβολίζει εἰς τὸν Πλάτωνα τὴν ἀδήριτον ἀναγκαιότητα ποῦ βασιλεύει εἰς τὸν Κόσμον. Ἡ "Α. στρέφεται ὁμοιομόρφως καὶ ὁμοιοσταχῶς καὶ παρασύρει κατὰ τὴν περιστροφήν της τὸ κοσμικόν "Ὄλον". Ὑποσημαίνει ἓν εἶδος αὐτοματισμοῦ μέσα στὸ πλανητικόν σύστημα, τὸν Νόμον τῆς αἰωνίου ἔπαναλήψεως (M. ELIADE). Αἱ θυγατέρες τῆς Ἀνάγκης, αἱ Μοῖραι, φάλλουν μαζί μὲ τὰς Σειρήνας περιστρέφουσαι τὰς Ἀτράκτους των. Ἡ Λάχεσις (τὸ παρελθόν), ἡ Κλωθῶ (τὸ παρόν) καὶ ἡ Ἀτροπος (τὸ μέλλον). Ρυθμίζουν τὸν βίον παντός ἔμβριου ὄντος μέσφ νήματος τὸ ὁποῖον ἢ μία συστρέφει, ἢ ἄλλη τυλίγει καὶ ἢ τρίτη κόπτει. Τὸ ὄλον σύμβολον παριστᾷ τὸν ἀκατάβλητον καὶ

ἀνεπανόρθωτον χαρακτήρα τοῦ Μοιραίου: ἡ διπλῆ ὄψις τῆς ζωῆς ἐμφανίζεται: ζωὴ καὶ θάνατος. - (SEGH II 366)

Α Τ Ο -Ν.-θεὸς τῆς Αἰγύπτου τοῦ ὀποίου ἡ λατρεία διεδόθη ὑπὸ τοῦ μεταρρυθμιστοῦ Φαραῶ "Θ "Ἐκνατον ἢ "Ἀκνατον. Οὗτος ἠθέλησε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν πολυθεϊαν τῶν προγόνων του μὲ τὸν ἕνα καὶ μόνον θεὸν τὸν "Ἄτον, τὸν "Ἥλιον, τόσον τὸν ὄρατόν, ὅσον καὶ τὸν πνευματικόν, δημιουργόν καὶ συντηρητὴν τοῦ Σύμπαντος. Ὁ μεγαλόπνοος ὕμνος του πρὸς τὸν θεόν: "Ἥλιον-"Ἄτον εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς αἰγυπτιακῆς θεολογίας. Ἡ ἀντίδρασις ὅμως τοῦ ἱερατείου ὑπῆρξε κεραυνοβόλος καὶ πᾶν ὅ,τι ἴδρυσεν ὁ "Ἐκνατον, κατεστράφη ἐκ θεμελίων. Ἀπὸ τινος ἀπόψεως ἡ ἱστορία τοῦ "Ἐκνατον ὑπενθυμίζει τὴν ἐξίσου παράτολμον ἐπιχειρήσιν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ. - (SEGH I 137)

Α Υ Γ Η (Ἡώς).- Εἰς ὄλους τοὺς πολιτισμοὺς, ἡ ροδοδάκτυλος Ἡώς εἶναι τοιοῦτον χαροῦμενον σύμβολον ἀφυπνίσεως τοῦ φωτός, μετὰ τὴν σκοτεινὴν νύκτα. Πάντοτε νέα, οὐδέποτε γηράσκουσα, ἀκολουθεῖ τὸν προδιαγεγραμμένον ὁδόν της. Κἀθε πρωτὶ ἐπανεμφανίζεται καὶ εἶναι τὸ σύμβολον ὅλων τῶν δυνατοτήτων, ὅλων τῶν ὑποσχέσεων τῆς ἀκολουθοῦσης ἡμέρας. Δίδει εἰς τὸν ἀφυπνιζόμενον ἄνθρωπον ἐλπίδα καὶ τοῦ παρέχει τὴν δύναμιν νὰ συνεχίσῃ τὸν ὁδόν του.

Α Υ Γ Ο Υ Σ Τ Ι Ν Ο Σ.- "Ἅγιος τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας (+ 430).- Λέγεται ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἄμοιρος οὐδέ τῶν γνωστικῶν ἀκόμη διδασκαλιῶν. Ἡ ἐπαναστροφὴ του εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν, θά τὸν ὀδηγήσῃ ἐκ τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν θεολογίαν δι' ἀφομοιώσεως τῆς διδασκαλίας τοῦ Πλάτωνος καὶ Πλωτίνου, τοὺς ὁποίους ἰδιαζόντως ἐτίμα. Φιλόσοφος καὶ θεολόγος συνάμα, ἀποδίδει μεγάλην σημασίαν εἰς τὸν διαλογισμὸν καὶ τὴν ἔνωσιν μετὰ τοῦ θεοῦ. Βλέπει εἰς ὅλα τὰ πλάσματα μίαν διαβάθμισιν, μίαν ἱεραρχίαν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ Δημιουργοῦ του. Παραλλήλως πρὸς τὴν

νοητικήν επίδοσιν, συνάπτει καί τήν Ἀγάπην, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Ἐνωσις μέ τόν Θεόν νά καταστή ἔργον Νοήσεως καί Ἀγάπης. Τό Ἔργον τοῦ Ἀγ. Αὐγουστίνου ἀφῆκεν ἔντονον σφραγίδα καθ' ὅλον τόν Μεσαίωνα μέχρι καί τοῦ XVIIου αἰ- (μαθηταί τοῦ PORT - ROYAL).- M.M.DAVY I 488.

A Y Λ Ο Σ (Φλογέρα).- Ἡ ἐφευρέσις τοῦ Α. ἀποδίδεται εἰς τόν Πάνα, τόν θεόν τῆς Φύσεως, διὰ τοῦ ὁποίου, παίζων, ἠΰφραине θεοῦς, ἀνθρώπους, νύμφας καί αὐτά τὰ ζῷα. Οἱ Κινέζοι ἀπέδιδον εἰς τοὺς ἤχους τοῦ Α. ὑπερφυσικὰς δυνάμεις : ἀπεκάλουν αὐτοὺς οὐράνιον μουσικήν, φωνὴν τῶν ἀγγέλων.

Ἡ φλογέρα ἀπό καλάμι, παίζει ἰδιόζοντα ρόλον κατὰ τὰς συνεδρίας τοῦ Θ Ντίκρ τῶν δερβισῶν (μεβλεβί, τῶν περιστρεφομένων δερβισῶν).- SEGH II 333.

A Y P A.- (AURA, AUREOLE, NIMBE).-

Θ Φωτοστέφανος SEGH I 140

A Y T O Γ Ν Ω Σ Ι Α.- Θ Γνωθί σαυτόν, Αὐτεπίγνωσις.

A Y T O Κ Ρ Α Τ Ε Ι Ρ Α (3η κλείς τοῦ Ταρώ) SEGH III, 52

A Y T O Κ Ρ Α Τ Ω Ρ.- (4η Κλείς τοῦ Ταρώ) SEGH II 261.

A Φ Ρ Ο Δ Ι Τ Η.- SEGH I, 84 - IV 368

A Ψ Ι Ν Θ Ι Ο Ν.- Βασικόν γνῶρισμα τοῦ Ἀ. εἶναι ἡ πικρία τοῦ χυμοῦ του, ἃν καί εἶναι ἀρωματικόν καί ἐχρησίμευεν ἐκτός τοῦτου ὡς τογωντικόν προστιθέμενον εἰς τόν οἶνον, τῆσον ὑπό τῶν Ἑλλήνων, ὅσον καί τῶν Ῥωμαίων. Καί σήμερον ἀκόμη προσφέρεται ὡς ἀναφυκτικόν ὑπό τό ὄνομα Βερμούτ.

Εἰς τήν Ἀπόκάλ. (8, 10-12) δίδεται τό ὄνομα Α. εἰς ἓνα φλεγόμενον ἀστέρα πίπτοντα ἐξ οὐρανοῦ. Ἱστορικῶς συμβολίζει τόν βασιλεῖα τῆς Βαβυλῶνος, ποῦ πρόκειται νά ἐξολοθρευθῇ τό Ἰσραήλ, καί προφητικῶς τόν Σατάν.

Εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἐξηγητὰς, ἡ πτώσις τοῦ ἀστερος Α. προλέγει ἓνα κοσμικόν κατακλυσμόν, ποῦ μέλλει νά προαγγείλῃ τό τέλος τοῦ Κόσμου καί τήν δευτέραν

Παρουσίαν. Ὁ πεπτωκός αὐτός Ἀστήρ θέλει ταλαιπωρήσει τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς μέ θανάσιμον πικρίαν. Τείνει κανεῖς θά ἀναπολήσῃ τὰς πυρηνικὰς ἐκρήξεις τῶν νεωτάρων χρόνων, μέ τὰς θανασίμους διά τὸ ἀνθρώπινον γένος ραδιενεργούς ἀκτινοβολίας.- (SEGH I 8)

A & Ω.- Τὸ "Ἄλφα καί τὸ Ὠμέγα ὡς ἀρχή καί τέλος τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, συμβολίζουν τὸ σύνολον τῆς Γνώσεως, τὸ "Ὄλον τοῦ ὄντος, τὸ σύνολον τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου. Ὁ συντάκτης τῆς Ἀποκαλ.(1 4-8), ἀποδίδει τὰ δύο αὐτὰ γράμματα εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν μάρτυν τὸν πιστόν... τὸν Ἀρχοντα τῶν βασιλέων τῆς Γῆς: "Ἐγὼ εἰμί τὸ Α καί τὸ Ω, ἀρχή καί τέλος, ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος, ὁ Παντοκράτωρ".

Ὁ σύγχρονος διανοητής TEILHARD DE CHARDIN (LE PHENOMENE HUMAIN, PARIS 1955, σ.286,289-291) μετεχειρίσθη τὰ δύο αὐτὰ γράμματα διά νά διατυπώσῃ νέαν θεωρίαν τῆς οἰκουμενικῆς ἐξελίξεως, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νά παραστήσῃ τὴν γένεσιν μιᾶς "νοοσφαίρας" διά τῆς προοδευτικῆς ἐκπνευματώσεως τῶν ὄντων καί τῆς συνειδήσεως. Τὸ σημεῖον Ω συμβολίζει τὸ τέρμα τῆς ἐξελίξεως ταύτης πρὸς τὴν "νοοσφαιραν" πρὸς ἣν συγκλίνουν ὅλαι αἱ συνειδήσεις καί ὅπου τὸ ἀνθρώπινον γένος ἤθελε οὕτως εἰπεῖν θεοποιηθῆ ἐν Χριστῷ.- (SEGH I 41.-

A T O M I K O T H Σ.- (INDIVIDUALITE).- ⊕ Ἐγὼ, Προσωπικ.-
Βλ. Ἄδα Μπρούμη, Ἀτομικ.-Προσωπ. Ἐν Ἑλλάδι-1979, 275.

A T O M O N .- ⊕ Ἄνου, Δημόκριτος, Λαοὶ ἀρχαῖοι, Φόχατ.

A T T Y Σ.- ⊕ Κορύβαντες, Κυβέλη.

A Y Γ O E I Δ E Σ.- ⊕ Κ Α.

A Y Θ E N T I A Π N E Y M A T I K H .- ⊕ Ἐξουσία κοσμική,
Παρασού - Ράμα, Τάξεις (Κέσται)

A Y Θ O P M H T O N .- Πρβλ Ἀδράνεια

A Y Θ Y Π N Ω T I Σ M O Σ.- ⊕ Αὐτοῦπνωσις

A Υ Θ Υ Π Ο Β Ο Λ Η. - Θ Κουέ

A Υ Ρ Α. - (AURA) .- Θ Ζωτικόν πνεῦμα, Κίλνερ,
Μαγνητικόν ρευστόν, Αίθερικόν σῶμα.

A Υ Σ Τ Η Ρ Α Τ Η Ρ Η Σ Ι Σ. - (STRICTE OBSERVANCE).

Θ Βέλνερ, Γκουγκομδς, Κλερμόν, Μετερρυθμισμένος
Τύπος, Περιστεύλιον, Περνετύ, Τσίνεεντορφ, Χοβνι, Ώρόν.

A Υ Τ Ε Π Ι Γ Ν Ω Σ Ι Σ. - Θ "Ατμα Μπόνια, Γνώθι ααυτόν,
'Ενδοσκόπησις.

A Υ Τ Ο Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ. - "Ελεγχος σκέψεων & πράξεων.

A Υ Τ Ο Θ Υ Σ Ι Ε. - Θ Πελεκάνος

A Υ Τ Ο Μ Α Τ Ο Σ Γ Ρ Α Φ Η. - Θ Πλανσέτ, Ψυχογραφία

A Υ Τ Ο Μ Υ Η Σ Ι Σ. - Θ Μύησις

A Υ Τ Ο Υ Π Ν Ο Σ Ι Σ. - Θ Αύθυπνωτισμδς

A Υ Τ Ο Ψ Ι Α. - Θ Θεοφανεία, Θεωρία ἢ θέασις, Φωτισ-
μδς, "Ελλαμψις.

A Φ Ρ Ο Δ Ι Τ Η. - Θ "Αδωνις, 'Αστάρτη

Βιβλιογρ.-Νάγος Πυρ. 'Εκλ. 'Ιλισοῦ, Β 37

Π.Γράβιγγερ, Πυθαγόρας, σ.457

A Χ Α Μ Ω Θ (Σοφία). Φνωστικισμδς 223,225.

Ούαλλεντίνος 531 (-12).

A Ψ Ι Σ. - Θ Γέφυρα, Θόλος, Κλείς τοῦ θόλου.

A - Ω : Θ "Αγκυρα, "Αλφα καί 'Ωμέγα.-

Τ Ε Λ Ο Σ του Τ Θ Μ Ο Υ

B

B A A Λ .-Θ Ἐνλίλ, Θάλασσα χαλκίνη, Μπλέλ, Μποάζ.

B A B E Λ .-Θ Πύργος, Ζιγκουρά. Συμβολίζει το ἀποτέλεσμα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπεροφίας καί τήν ἔλλειψιν μέτρου, ἐκ τῶν ὁποίων προκαλεῖται σύγχυσις, διαστrophή καί ἀνισορροπία. Ἡ ἐνωσις τῶν ἀνθρώπων θά ἀποκατασταθῆ, γράφει ὁ R. DE VAUX, μόνον διὰ τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ: Τό θαῦμα τῆς Πεντήκοστῆς (πρ. Ἀποστ. 2, 5-12), ἡ σύνοδος τῶν ἔθνῶν εἰς τόν οὐρανόν (Ἀποκ. 7, 9-10· 14-17) κατὰ τό ὄραμα τῆς Ἀποκ, ὑποδηλοῖ τήν νεάν κοινωνίαν τοῦ θά διοικεῖται ὑπό τοῦ Ἄδᾶμ (ἀρνίου). (SEGH I 151).

B A B Y Λ Ω N .- Ἀπό συμβολικῆς σκοπιᾶς ἡ B. παριστᾷ τήν ἀντίθετον ὄψιν τῆς Οὐρανίου Ἱερουσαλήμ ἢ τοῦ Παραδείσου. Ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως, σημαίνει ἐν τοῦτοις τήν "Πύλην τοῦ Θεοῦ". Ἄλλ' ὁ Θεός πρὸς ὃν ἀνοίγει ἡ πύλη αὐτή, ἔδν κατ' ἀρχάς ἦτο πνευματικὴ Ἀρχή, ἀνεστράφη ὑπό τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου καί ὑπεβαθμίσθη, λόγῳ τῶν κατωτέρων ἐνοστικῶν καί τῆς ἀσελγείας αὐτοῦ εἰς τὴν στάθμην τοῦ ζωῶδους καί ἀκριβῶς εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ πνευματικοῦ καί ἀγαθοῦ ὄντος.

Ἡ θαυμασία ἐκείνη πολιτεία, ὅπως μᾶς τὴν περιγράφει ὁ Ἡρόδοτος μὲ τοὺς κρεμαστοὺς κήπους, ἐν τῶν 7 θαυμάτων τοῦ κόσμου, δέν κατεστράφη ἔνεκα τοῦ κάλλους τῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν διαστrophὴν τῶν κατοίκων τῆς, οἰδοποι-οι, λόγῳ τῆς χλιδῆς, ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τῶν πνευματικῶν τῶν προορισμῶν. SEGH I 152.

Β Α Β Υ Λ Ω Ν Ι Α Κ Α Μυστήρια.- Θ 'Ενουμά 'Ελίσ.Β Α Γ Ι Ο Υ.- Θ Μαζδαϊσμός 152 (-6)Β Α Δ Ι Σ Μ Α.- Θ Βηματισμός, χορός.Β Α Θ Μ Ο Ι.- (μυητικοί).- Θ 'Αγαθοεργός 'Ικπότης
τῆς 'Αγ. Πόλεως, Βαθμοὶ (ἀνώτεροι, 'Ιπποτικοί,
Ναϊτικοί, κυανοί (βλ. κυανοί β.), ΠεριστευλιακοίΒ Α Ι Α (PALMES).- Οἱ ὀλοπράσινοι κλάδοι τῶν φοι-
νικοδένδρων καὶ ἄλλων ἀειθαλλῶν φυτῶν (ἀκακία)
εἶναι παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένα ὡς σύμβολα τῆς νίκης, τῆς
ἀναγωγῆς τοῦ πνεύματος, τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀθανασίας.
Οὕτω ἔχομεν, ἐκτός τῶν Βαΐων τῆς Μεγ. 'Εβδομάδος τῶν
Χριστιανῶν, τὸν "χρυσῶν κλάδον τοῦ Αἰνείου (βλ. τὸ
περίφημον ἔργον τοῦ FRAZER, LE RAMBEAU D'OR) τῶν 'Ελευ-
σινίων, τὸν κλάδον 'Ιτέας τῶν Κινέζων, τὸ Σακακί τῶν
'Ιαπώνων, τὴν 'Ακακίαν τῶν Τεκτόνων, τὸ Γκί τῶν Δρυϊδῶν
κ.ἄ.π. Διὰ τὸν Χριστιανισμὸν εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ
προαγγέλει τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ γενικῶς τὴν ἀθα-
νασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ πνεύματος. SEGHΒ Α Ι Ν Φ Ο Υ Ρ Τ Ε Ρ.- Θ ΜαῖλαϊντερΒ Α Ι Ρ Ο Λ Ι.- Θ ΚέκεριΒ Α Ι Σ Ε Σ Ι Κ Α.- Θ 'Αρχαῖοι λαοίΒ Α Ι Σ Υ Α Ι.- Θ Τάξεις (Κάσται)Β Α Ι Σ Χ Α Ο Υ Π Τ (WEISSHAUPT) Θ Γκαϊτε, 'Υπέρτατος
'Ικπότης τῶν 12 φύλων.Β Α Ι Τ Υ Λ Ο Σ (ὀρθότερον Βέτυλος).- 'Ο ὀμφαλός τῶν Δελ-
φῶν, ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ Κέντρου τοῦ Κόσμου διὰ τοῦς
'Ελληνας. Κατὰ τὸν Πausanias (10, 16, 2) ἦτο ἕνας λευκός
λίθος ποῦ εὕρισκετο εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς. Συμφῶνας πρὸς
μίαν παράδοσιν, ἀναφερομένην ἀπὸ τὸν Οὐάρωνα, ὁ ὀμφαλός
ἦτο ὁ λίθος ποῦ ἐκάλυπτε τὸν τάφον τοῦ ἱεροῦ ὄφους τῶν
Δελφῶν, τοῦ Πύθωνος. Ὡς σύμβολον σημαίνει τὴν ἔδραν

μιας υπερπληθυσμίας παρουσίας, μιας έροφανείας (M. ELIADE, HIST. DES RELIGIONS. 202)

Ἀνάλογος ἱερός λίθος εἶναι ὁ τῆς αἰγυπτ. πόλεως (Ἑλιουπόλεως) ἢ κληεῖς BEB-BEN. Ὁ Αἴθος αὐτός ἐπιστεύ-
ετο ὅτι ἦτο ὁ πρωταρχικός λόφος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ θεὸς
'Ατοὺμ ἐστάθη διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸ πρῶτον ζεῦγος.
'Η Θ Πυραμῖς καὶ ὁ Ὀβελίσκος, ἔχουν συγγενῆ συμβολι-
σμόν.-Πρβ. Γέν, 28, 11-19.-'Ιωσή. 24-27, Λευϊτ. 26, 1.-'Αρίθ. 33, 52
SEGH I, 194.- Θ Καάμπα, Ὀμφαλός, Κεραῦνιοι λίθοι.

B A K I Σ.- Βλ. Ἰωάν. Δάμπαση, Ὁ χρησμολόγος καθαρ-
τῆς, ἐν Ἰλιός 1976, σ. 15.

B A K X A I.- Αἱ Β. ἤ Μαινάδες, ἦσαν γυναῖκες ποῦ κατε-
λαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ θεοῦ Διονύσου (ἐξ οὗ καὶ λέξις
ἑνθουσιασμός, καὶ κατέληγον εἰς ἀτάκτους κινήσεις, σπασ-
μοὺς ὑπενθυμίζοντας τὴν νευροπάθειαν καὶ ὑστερίαν, εἰς
νευρωτικὸν παραλήρημα καὶ αὐτὸν θάνατον ἐξ ἀποκληξίας.
Περὶ αὐτῶν δυνάμεθα νὰ ἀρυσθῶμεν πληροφορίας ἀπὸ τὴν
ὁμώνυμον τραγωδίαν τοῦ Εὐριπίδου καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ
Τίτου Λιβίου (29, 8-19). Ἡ ἀτακτος αὐτῆ συμπεριφορὰ τῶν
Β. ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ ὀργισμοῦ ἢ μαιναδισμοῦ. Ξεκινᾷ
ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς μέθης πρὸς ἀγάπην καὶ ἔνωσιν μετὰ
τοῦ θεοῦ τῆς Ἀγάπης, καταλήγει ὅμως λόγῳ ὑπερβολῆς καὶ
ὑπερβάσεως τοῦ μέτρου, εἰς ἀπώλειαν τῆς προσωπικότητος
καὶ ἐπίτευξιν παρανοϊκῆν τῆς ἐνώσεως μετὰ τοῦ θεοῦ.
Τὴν ἀκρότητα αὐτὴν, ὅπως καὶ κάθε ὑπερβολὴν καὶ προσω-
πολατρείαν, καταδικάζει ὁ καλῶς νοούμενος Ἑσωτερισμός.

B A Λ E N T I N O Σ Βασίλειος. Βλ. εἰκ. εἰς T. III, 128

B A Λ E P I O Σ ΜΑΞΙΜΟΣ.- Ἐλάχιστα γνωρίζομεν περὶ τοῦ
συγγραφέως τούτου, ὅστις ἔξει ἐπὶ βασιλείας τοῦ
Τιβερίου. Ὑπῆρξε πολυγράφος καὶ μᾶς ἄφησε 9 βιβλία μὲ
ἀποφθέγματα, ἀφηγήσεις, ἀναμνησεις καὶ παραδόσεις ιστο-
ρικῆς καὶ θρησκευτικῆς. Μερικαὶ ἐξ αὐτῶν ἀναφέρονται εἰς
τὸν Πυθαγόραν καὶ τὴν σχολὴν του.
'Αποσπάσματα ἐκ τοῦ ἔργου του: Βιβλ. VIII, κεφ. VII, 2 :

Περὶ τοῦ βίου τοῦ Πυθαγόρου. Ὁ Πυθαγόρας ἀπεφάσισε ἀπὸ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς σοφίας καὶ νὰ μάθῃ ὅ,τι δύναται νὰ τιμήσῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Ἐπεδόθη πράγματι ἐνωρίς καὶ μὲ ἐνθουσιασμόν εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀπολύτου τελειότητος. Μετέβη εἰς Αἴγυπτον, ἐξέμαθε τὴν γλῶσσαν τῶν ἱερέων, ἐμελέτησε τοὺς παύρους καὶ συνεκέντρωσεν οὕτω τὰς παρατηρήσεις μιᾶς ὀλοκλήρου σειρᾶς αἰῶνων. Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Περσίαν. Ἐξέμαθε τὰς διδασκαλίας τῶν Μάγων διὰ νὰ ἐκπαιδευθῆ εἰς τὰς πλέον θετικὰς ἐπιστήμας. Εἰς τὰς σχολὰς τῶν ἐ- διδάχθη περὶ τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων, περὶ τῆς πορεί- ας αὐτῶν καὶ περὶ τῆς ἐπίδράσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων ἠκουσε τὰ μαθήματά των μὲ εὐμένειαν. Ὑπεισῆλθεν εἰς αὐτὰ καὶ διελογίσθη ἐπ' αὐτῶν. Μετὰ ἐταξίδευσεν εἰς Κρή- την καὶ εἰς Λακεδαίμονα. Ἐμελέτησε τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμά των. Ὅταν τὸν ἠρώτησαν τί ἔνομα τοῦ ἀξίζει, ἀπήν- τησεν ὅτι δὲν ἦτο σοφός, τίτλον τὸν ὁποῖον εἶχον ἤδη ἀπονεύει εἰς 7 διασήμους ἄνδρας, ἀλλ' εἰς φιλόδοπος δηλ. ἀπλῶς φίλος τῆς σοφίας.

Συνέχισε μετὰ ταῦτα τὴν περιόδειαν του καὶ ἐγκατε- στάθη τελικῶς εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην ποῦ ἐκαλεῖτο "Μεγάλη Ἑλλάς". Ἐκεῖ πλῆθος πόλεων ἠσθάνθησαν τοὺς καρπούς τῆς Ἐπιστήμης του καὶ ἠύδοκῆθησαν. Τό Μετα- πόντιον ἐδέχθη τὴν τέφραν του.

Σημ. J. MALLINGER. - Ἐδῶ παρέχεται μία ἱστορικὴ ἐπιβεβαίωσις περὶ τοῦ τόπου ὅπου ὁ Πυθ. ἀπεβίβσε. Ἐνῶ εἰς τὸν Κρότινα ἔδρυσεν τὴν Σχολὴν του, εἰς τὸ μεταπόντιον ἔζησε τὰς τελευταίας του ἡμέρας. Ἡ περι- κοπὴ αὕτη εἶναι πολύτιμος, διότι ἐπιβεβαιώνει ὅτι ὁ τάφος τοῦ Πυθαγόρου ἦτο εἰς τὸ Μεταπόντιον, ὅπως εἶχεν ἀναγράψει καὶ ὁ Κικέρων.

Βιβλ. VIII, κεφ. XV, πρῆρ. 1. - Περὶ τοῦ "Αὐτός ἔφα". Ἡμποροῦμεν ἐπίσης, χωρὶς νὰ θεξωμεν τὴν ρωμαϊκὴν μεγαλοπρέπειαν, νὰ ἀναφέρωμεν τὰς μεγάλας τιμὰς ποῦ ἀπεδόθησαν εἰς ξένους. Ἴδου μερικὰ παραδείγματα:

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου ἠσθάνοντο ἀπέναντι τοῦ Διδασκάλου των, ὥστε νὰ θεωροῦν ὡς βεβήλωσιν νὰ ἀμφι-

ίλλουν περί τῶν λεγομένων του. "Όταν κανείς ἐτολμοῦσε ἐρώτηση περί τοῦ λόγου μιᾶς πυθαγορείου ἀρχῆς, τοῦ τήντων ἀπλῶς μὲ τὸ "αὐτός ἔφα", δηλ. 'Ἐκεῖνος τὸ εἶπε" καὶ ἐπομένως δὲν ἐπιδέχεται συζήτησιν.). Ὅποια θαυμαστὴ πιστοσύνη !

Ἐκτός ὅμως τῆς ἔχολῆς του καὶ ἄλλαι τιμαὶ ἀπεδόσαν ὑπὸ τῆς θετιῆς του πατρίδος. Οὕτω οἱ κάτοικοι τοῦ πότῳνος, ἐπανειλημένως τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ μὲ τὰς συμβουλὰς τοῦ μετέχων εἰς τὴν συγκλητον αὐτῶν, ἀποτελουμένην ἀπὸ 1000 ρωμαίους πολίτας. Ἡ πλουσία ἐτὴ πόλις τὸν ἐτίμησε ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἵδοτι μετέτρεψε τὴν οἰκίαν του εἰς Ναόν, ἀφιερωμένον εἰς τὴν θεάν Δῆμητραν. Ἐφ' ὅσον διειτηρήθη τὸ κλέος τῆς ν λόγω πόλεως, ἢ ἀνάμνησις τοῦ φιλοσόφου παρέμεινεν λάβητος, διὰ τῆς λατρείας τῆς θεότητος τῶν Μυστηρίων, οὗ ἀντανακλῶσσε τὸν σεβασμόν τῶν κατοίκων ἀπέναντι αὐτοῦ σοφοῦ.

ιβλ.4, κεφ.VII, πρῆφ.1.- Περί τῆς πυθαγορικῆς φιλίας
'Ἐάν ὁ πατριωτισμός μὲ συνέχει μὲ τὴν πατρίδα μου, ρωμαϊκὴ εἰλικρίνεια μὲ προτρέπει ἐν τούτοις νὰ ἀναέρω καὶ χαρακτηρηστικὰ σημεῖα τοῦ τιμοῦν τοὺς ξένους. ἱ πυθαγορικοὶ Δάμων καὶ Φιντίας, ἀμφότεροι μεμυημένοι εἰς τὸ Τάγμα, ἦσαν συνδεδεμένοι μὲ μιαν τοσαύτην φιλίαν καὶ ἀγάπην, ὡστε ὅταν ὁ ἕνας κατεδικάσθη εἰς θάατον ὑπὸ τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, καὶ οὗ ἐδόθη προθεσμία ὀλίγων ἡμερῶν διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκογένειάν του διὰ νὰ τακτοποιήσῃ μερικὰς ὑποέσεις του, ὁ φίλος του δὲν ἐδίστασε οὔτε λεπτόν νὰ ροσφέρῃ ἑαυτόν ὡς ἐγγύθισιν εἰς τὸν τύραννον, διὰ τὴν πιστροφὴν τοῦ φίλου του. "Ὅλοι, καὶ κυρίως ὁ Διονύσιος, περιέμεναν μὲ περιέργειαν τὴν ἐξελίξιν τοῦ ἀσυνήθους ράματος, τὴν τόσον ἀβεβαίαν. Ὁ χρόνος παρήρξατο, χωεἰς νὰ ἐπανεμφανίζετο ὁ κατάδικος. Ὁ καθεὶς ἐχαρακτήιζεν ὡς παραφροσύνην τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐγγυήσεως. Ὁ φιλόσοφος ὅμως ἐβεβαίωνε ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ φίλος του θὰ ἐτήρει τὴν ὑπόσχεσίν του.

"Οντως, τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν, ποῦ εἶχε ὀρισθῆ ἢ ἐκτέλεισις τοῦ καταδίκου, οὗτος παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ. "Ἐμπλεος θαυμασμοῦ διὰ τὴν σταθερότητα τῆς φιλίας τῶν δύο φιλοσόφων, ὁ τύραννος μετεμελήθη καὶ ἔδωκε χάριν εἰς τὸν κατάδικον. Προέτεινε δὲ νὰ περιλάβουν καὶ αὐτόν εἰς τὸν κύκλον τῶν πυθαγορείων, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ ἀποδειχθῆ ἄξιος μιᾶς τοιαύτης ἀδελφικῆς φιλίας.

"Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ τεραστία ἰσχὺς τῆς φιλίας: νὰ ἐμπνέῃ τὴν περιφρόνησιν καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν θάνατον, νὰ κάμνῃ νὰ λησμονῶμεν τὴν ἔλξιν τῆς ζωῆς, νὰ ἀφοπλίζῃ τὴν ἀγριότητα, νὰ μετατρέπῃ τὸ μῖσος εἰς ἀγάπην, νὰ ἀντικαθιστᾷ μὲ καλωσύνην τὸν τρόπον τῶν δοκιμασιῶν. Ἰδοὺ ἀσφαλῶς θαύματα ἐξίσου ἀντάξια τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς λατρείας τῶν ἀθανάτων θεῶν. Διδότι, ἔάν αἱ ἱερουργίαι ἐξασφαλίζουσιν τὴν σωτηρίαν τῶν ἐθνῶν, ἡ φιλία ἐξασφαλίζει ἐκείνην τῶν πολιτῶν. Καὶ ὅπως αἱ πρῶται ἔχουσιν ὡς ἐνδιαίτημα τοὺς πλουσιωτέρους Ναοὺς, ἡ δευτέρα εἶναι ἐγκατεστημένη εἰς καρδίαν ποῦ ἀγαποῦν καὶ εἶναι πισταὶ ὅπως καὶ τὰ ἱερά (ναοὶ) περικλείουσιν μιαν ἱεράν φλόγα."

Βιβλ. IX, κεφ. XII, πρῆρ. 9.- Περὶ τοῦ θλιβεροῦ τέ-
λους Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου.

(Ὡς γνωστόν, Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, εἶναι ἐκεῖνος ποῦ προεκάλεσε τὴν ἐξέγερσιν τῶν Κροτωνιατῶν καὶ τὸν ἐμπρησμόν τοῦ Ὀμακοῦ, ὡς καὶ τὸν θάνατον ὄλων τῶν ἐκεῖ συνηγμένων πυθαγορείων) Ἐπιέρχόμενος κάποτε ἀπὸ ἓνα δάσος, εἶδε μιαν δρυῖν μισοανοιγμένην ἀπὸ σφῆνες ποῦ τῆς εἶχαν ἐμπήξει. Γεμάτος ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν δύναμιν τῶν βραχιδῶν του, πλησιάζει, εἰσάγει τὰς χεῖρας του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν σχίσῃ τελείως. Μὲ τὰς κινήσεις του ὅμως αἱ σφῆνες ἐξέφυγον καὶ ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου, ἠναλαμβάνων τὴν ἀρχικὴν του θέσιν, συνθλίβει τὰς χεῖρας τοῦ ὑπερόπτου Κροτωνιάτου καὶ τὸν παραδίδει, γεμάτον ἀπὸ δάφνες ποῦ εἶχε τιμηθῆ εἰς γυμνικοὺς ἀγῶνας εἰς τὴν βορὰν τῶν ἀγρίων θηρίων τοῦ δάσους."

Βιβλ. IV, κεφ. 1. - Περί τῆς μετριοπαθείας Ἀρχύτα τοῦ
Ταραντίνου. -

Ὁ Ἀρχύτας ἐκ Τάραντος, πλήρως ἐμπεποτισμένος ἀπὸ τὰς πυθαγορικές διδασκαλίας, ὅτε κατῴκει εἰς τὸ Μεταπόγτιον, εἶχεν ἐπίδοθῆ εἰς τὴν συγγραφὴν διεξοδικοῦ καὶ περιεκτικοῦ συγγράμματος ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς φιλοσοφίας ταύτης. Ἐπιστρέψας εἰς τὸν Τάραντα, ἐπῆγε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ κτήματά του τὰ ὅποια εὗρεν ἐγκαταλειμμένα, λόγῳ τῆς ἀδιαφορίας τοῦ ἐπιστάτου ποῦ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν φροντίδα τῆς περιποιήσεως. Ρίπτων βλέμμα αὐστηρόν εἰς τὸν ὑπῆράτην του, ὁ Ἀρχύτας τοῦ εἶπε: - Πῶς θὰ σέ τιμωροῦσα ἐάν δέν ἤμουν τόσον ὠργισμένος ἐναντίον σου! Καὶ προτίμησε νὰ μὴ τὸν τιμωρήσῃ ἀντὶ νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ, κυριευμένος ἀπὸ τὴν ὀργὴν του, ἴσως αὐστηροτέραν τοῦ δέοντος τιμωρίαν. -

Βιβλ. VIII, κεφ. 7. - Περί τῶν σπουδῶν τοῦ Πλάτωνος. -

Δέν ἐξεπλάγην ποῦ ἔμαθα ὅτι μετὰ ταῦτα ὁ Πλάτων μετέβη εἰς Ἰταλίαν ὅτι ἤκουσε τὰ μαθήματα τοῦ Ἀρχύτα ἐκ Τάραντος καὶ ἐκεῖνα τοῦ Τιμαίου (τοῦ Λοκροῦ), τοῦ Ἀρίωνος καὶ τοῦ Ἐχεκράτους, ἐκ Λοκρῶν ἐπίσης, οἱ ὅποιοι τοῦ ἐδίδαξαν τὰς ἀρχάς καὶ τὸ σύστημα τοῦ Πυθαγόρου. Συνεκέντρωσεν οὕτω ἓνα πλοῦτον γνώσεων τὸν ὅποιον ἠδυνήθη ἐν συνεχείᾳ νὰ μεταφῶσῃ καὶ ἀκτινοβολήσῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. -

Βιβλ. VI, κεφ. V. - Περί τοῦ θανάτου τοῦ Χαρώνδα ἐκ Θου-
ρίου. - Αἱ συνομοσίαι συνετέρασσον τὴν πολιτείαν

αἱ συγκεντρώσεις τῶν πολιτῶν κατέληγον εἰς αἰματηρὰς συμπλοκάς. Ὁ Χαρώνδας ἐπέτυχε τὴν εἰρήνην καὶ ἐξέδωσε νόμον διὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμωρεῖται διὰ θανάτου κάθε πολίτης ποῦ θὰ συναλαμβάνετο δημοσίᾳ ὀλοφορῶν.

"Κάποτε, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πόλιν μετὰ μακρὰν περιοδείαν ἐπῆγε εἰς μίαν δημοσίαν συγκεντρωσιν φέρων τὸ ξίφος του, ποῦ εἶχε λησμονήσει νὰ ἀφαιρέσῃ. Εἰς τῶν παρευρισκομένων τὸ ἀντέλήφθη, καὶ τοῦ ἐφώναξε ὅτι κατέ-

στρατήγει τόν νόμον ποῦ αὐτός ὁ ἴδιος εἶχε συντάξει. — Ἐχε ἀπόλυτον δίκαιον, ἀπήντησε καί πρέπει ὁ ἴδιος νά τηρήσω τό νόμον ἐνώπιόν σας. — Καί ἀντί νά δοκιμάσῃ νά συγκαλύψῃ ἢ δικαιολογήσῃ τό σφάλμα του, διεπέρας τήν καρδιάν του μέ τό ἰδικόν του ξῖφος, προτιμήσας οὕτω νά χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα σεβασμοῦ πρὸς τόν νόμον, ἀντί νά παραβιῇ αὐτόν.

Βιβλ. VI, κεφ. V. — Περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Ζάλευκου. —

Ὁ Ζάλευκος (νομοθέτης καί πυθαγόρειος) εἶχεν ὀρίσει διὰ τήν πόλιν τῶν Λοκρῶν, σωτηρίους νόμους. Συνέβη ὅμως ὁ ἴδιος ὁ υἱός του νά ὑποπέσῃ εἰς παράβασιν ἑνὸς ἐκ τῶν νόμων τούτων, ποῦ ἐτιμῶρει τήν ἀσέλγειαν διατῆς στερήσεως τῆς ὀράσεως. Ἐπειδὴ ὅμως ὀλόκληρος ὁ λαός, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τόν πατέρα, παρεκάλει νά χαρισθῇ ἡ ποινὴ εἰς τόν παραβάτην υἱόν, ὁ Ζάλευκος, ὑποχωρῶν πρὸ τῶν γενικῶν παρακλήσεων, δέν ἐχάρισε μέν τήν ποινήν εἰς τόν υἱόν του, ἀλλ' ἀφοῦ ἐξῆρυξεν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐξῆρυξεν ἐν συνεχείᾳ ἐπίσης ἕνα τῶν ἰδικῶν του, ἀφήνων υιοιουτοτρόεις τόν κάθε ἕνα ἀπὸ ἕνα ὀφθαλμόν διὰ νά βλέπῃ, διαμοιράζων οὕτω μέ ἀσύνηθες αἴσθημα ἰσοτιμίας τήν στοργήν ἐπὶ νδᾶς πατρός μέ τήν ἀκαμφίαν ἑνὸς νομοθέτου. —

Βιβλ. III, κεφ. XVII. — Ἡ ἀγορὰ πυθαγορικῶν ἔργων ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. — Ἐνῷ ἀκόμη ὁ Πλάτων δέν εἶχε σημαντικὴν περυσίαν, ἠγόρασε τρεῖς ἔργα πυθαγορικά (σημειώσεις;) προερχόμενα ἀπὸ τήν οἰκογένειαν τοῦ Φιλολάου, εἰς τήν τιμὴν τῶν 10.000 δηναρίων. Μερικοὶ λέγουσιν ὅτι τό ποσόν αὐτὸ διέθεσεν ὁ Δίων ἐκ Συρακουσῶν. —

Β Α Λ Κ Υ Ρ Ι Α Ι. — Μέχρις ἐνθά σημείου δύνανται νά παραβληθῶν πρὸς τὰς ἑλλήν. Ἄμαζονας. Τὸ β' μέρος τῆς Τριλογίας τοῦ Βάγκνερ "τὸ δακτυλίδι τῶν Νιμπελοῦγκεν φέρει τόν τίτλον "Βαλκυρλαϊ" ὅπου παρουσιάζεται ἡ Βρουνχίλδη ἀφυπνιζομένη ὑπὸ τοῦ ἥρωος Ζίγκφριντ, μὲ δραματικὴν καί ἐξιδανικευμένην ὄψιν. —

Β Α Μ Μ Α. — Θ Ἀρκάνιον, Βαφή.

Β Α Μ Π Ι Ρ, - Ὁ Β. εἰκονίζει κατὰ τὸν συντάκτων τοῦ σχετικοῦ λήμματος τῆς "ENCYCLOP. DES SYMBOLES" τοῦ SEGHERS, τὴν ἀναστροφήν τῶν ψυχικῶν δυνάμεων κατὰ τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Β Α Μ Π Ι Ρ Ι Σ Μ Ο Σ, - Θ Βαμπίροι, "Ερπούσα, Λυκανθρωπία

Β Α Π Τ Ι Σ Μ Α .- Τὸ ἱερατικόν Β. ἔχει καθαρτικὰς, ἑξαγνιστικὰς ἰδιότητας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀναγεννητικὰς. Ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς πολλοὺς λαοὺς π.χ. ὑπὸ τῶν Θ Ἑσσιῶν, τῶν Ἰνδῶν καὶ πιθανὸν ὑπὸ τῶν Δρυϊδῶν. Εἰς τὸ ὀρθόδοξον χριστιανικὸν δόγμα, συνίσταται εἰς τὴν καθολικὴν ἐμβάπτισιν τοῦ σώματος τοῦ νεοφύτου, ἐνῶ εἰς τὸ καθολικὸν δόγμα περιορίζεται εἰς τὸν ἀπλοῦν ραντισμόν διὰ τοῦ καθαγιασμένου ὕδατος. Ὡς γνωστὸν, ἀνάλογος σημασία καὶ ἀποτέλεσμα ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸ πῦρ. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ὁμιλεῖ καὶ περὶ τοῦ πυρός ὡς ἑξαγνιστικοῦ στοιχείου (Ματθ. 3, 11): "Ἐγὼ μὲν βαπτίζω ὑμᾶς ἐν ὕδατι εἰς μετάνειαν" ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἰσχυρότερος ἐμοῦ ἐστίν, .. Αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρὶ." Παρατηροῦμεν ὅτι τὰ δύο ἀντίθετα στοιχεία, ὕδωρ καὶ πῦρ, συνέρχονται συνέρχονται εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς καθάρσεως καὶ ἀναγεννήσεως. Κατὰ τὸ μυστήριον τοῦ Β. συντρέχουν πλεῖστα ὅσαι ἱεουργικαὶ πράξεις, ἀποσκοποῦσαι εἰς τὸν καθαγιασμόν καὶ πνευματικὸν δυνατισμόν τοῦ ὕδατος : ἐπίθεσις τῶν χειρῶν τοῦ λειτουργοῦ ἱερέως, ἐμφύσησις, σημεῖον τοῦ σταυροῦ, χρῆσις τοῦ ἁλατος τῆς σοφίας, διάνοιξις ὀφθαλμῶν καὶ ὠτων, ἀπόταξις τοῦ Σατανᾶ, ἀπαγγελία τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, ἐπάλειψις τοῦ σώματος δι' ἄρωματικῶν μύρρων (ἐξορκισμὸς) ἐπένδυσις διὰ λευκοῦ χιτῶνος καὶ ἀφή κηρίου. ὅσαι αὐταὶ αἱ συμβολικαὶ πράξεις καὶ τύποι, ἀποβλέπουσιν ἀφ' ἑνός εἰς τὸν ἑξαγνισμόν καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ζωογόνησιν τῆς ψυχῆς τοῦ βαπτιζομένου, ὥστε νὰ ἀποτελέσῃ μέλος τῆς κοινωνίας καὶ ὁρᾷ πάνοπλον ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἰδανικῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.-

Θ Λουτρόν, Γνωστικισμὸς, Σωτηρία, - SEGHERS I 173.

Βλ. Εἰκονὰ, εἰς Τ. I, 31.-

Β Α Ρ Ι Σ Α Δ .- ⊕ 'Αγνισβάτας Πίτρεϊς

Β Α Σ Ι Λ Ε Ι Δ Η Σ.- ⊕ Γνωστικισμός 220 (-8)

Β Α Σ Ι Λ Ε Ι Ο Σ "Άγιος.- (περ.330-379)

Ο Β. ο μέγας, εἰς ἐκ τῶν 3 Ἱεραρχῶν τῆς Καπαδοκίας, ἐγεννήθη εἰς Καισαρίαν, καὶ εἶχεν ὡς νεώτερον ἀδελφόν του τὸν ἐπίσης μέγαν Ἱεράρχην Γρηγόριον τῆς Νύσσης. Καταγόμενος ἐξ οἰκογενείας εὐπόρου καὶ σημαίνουσας, συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς του, ἐδέχθη τὸ βάπτισμα καὶ ἐξέλεξε τελικῶς τὸν μοναχικὸν βίον. Ἐχρηματονήθη ἱερεὺς καὶ κατόπον Ἐπίσκοπος Καισαρείας. Ἠγωνίσθη ἐναντίον τῶν ἀντιδράσεων τοῦ τότε ἀναγνωμμένου Ἑθνισμοῦ καὶ ἀντετέθη κατὰ τοῦ Ἀριανισμοῦ.

Ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν ἠθικὴν τῶν Στωικῶν, κηρύσσει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ σοφοῦ ἐναντι τῶν δοκιμασιῶν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Κάθε πνευματικὴ πρόοδος, ἀρχίζει μὲ τὴν αὐτεπίγνωσιν.

Ἡ λατρεία τοῦ Κάλλους, ποῦ ἐκθέτει εἰς τὸ "Ἐξαήμερον" του, εἶναι καὶ αὐτὸ ἀπόρροια τῆς ἑλληνικῆς του παιδείας. Τὸ κάλλος τοῦ Σύμπαντος εἶναι ἡ ὁδὸς ποῦ ὀδηγεῖ πρὸς τὸ θεῖον Κάλλος. Διὰ τὴν συλλάβην τὴν τὸ Κάλλος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, πρέπει ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ψυχῆς νὰ καθαρῇ ἀπὸ τὴν συσκότισιν ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν. Κατὰ τὸν Β. ἡ τελείωσις αὐτῆ δύναται μόνον μὲ τὸν μοναχικὸν βίον νὰ ἐπιτευχῇ.

Ὁ γάμος δὲν ἀπαγορεύεται, πλην εἶναι ἓνας τρόπος νὰ ἀποσπᾷ τὸν μοναχὸν ἀπὸ τὸ οὐσιῶδες, δηλ. ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπον προσήλωσιν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀλήθειαν.

Ἡ μοναστικὴ πενία, εἶναι ἡ τροφὸς τῆς φιλοσοφίας. (Ἐπιστ. IV). Ὁ Β. δὲν ἀπαρνέεται τὴν βέβηλον γνῶσιν ἀλλὰ μόνον τὴν ἀναγνωρίζει ὡς προπαίδεϊαν τῆς ὁδοῦ τῆς πίστεως. M.M.DAVY I, 452.- ⊕ Δόγος (75 ,9)

Β Α Σ Ι Λ Ε Υ Σ.- Ὁ χαρακτήρ "Βάγκ" ὅστις εἰς τὴν κινεζικὴν γραφὴν σημαίνει "βασιλεὺς", ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν ὀριζοντίων γραμμῶν, ποῦ συμβολίζουν τὸν Οὐρανόν, τὸν Ἄνθρωπον καὶ τὴν Γῆν, συνδεομένων εἰς τὸ

μέσον διὰ μιᾶς καθέτου γραμμῆς. Τὸ σύμβολον αὐτό, ὑπενθυμίζει τὸν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ λατρευόμενον "τρίπλουν σταυρὸν". (Θ Σταυρὸς, Τ.Υ.σ.472) Ἡ καθέτος γραμμὴ παριστᾷ τὸν ἐνδιάμεσον παράγοντα ποῦ συνδέει τοὺς τρεῖς κόσμους καὶ διατηρεῖ τὴν ἰσορροπίαν. Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ "Μίγκ-Τάγκ", τὸν κεντρικὸν ἄξονα τοῦ Κόσμου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται τὸ Σύμπαν.

Τὸ ἴδιον σύμβολον παριστᾷ τὸν Βασιλέα Τσάκρα-βάρτι : εἶναι ἐκεῖνος ποῦ περισφρέφει τὸν τροχὸν τοῦ Κόσμου, ὁ παγκόσμιος Μονάρχης. Ἐνα τέτοιο λειτούργημα ἀποδίδεται εἰς τὸν Μανού, τὸν πρωταρχικὸν Νομοθέτην. Ἐπίσης ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸν Βοῦδδαν καὶ ἐν γένει εἰς τὸν Βασιλέα τοῦ Κόσμου.

Τὰ οὐσιώδη λειτούργηματα αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης, δηλ ἡ ἰσορροπία καὶ ἡ ἄρμονία τοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν ἑβραϊκὴν Παράδοσιν ἀναφέρεται διὰ τὸν ρόλον τοῦτον ὁ Μελχι-τσεδέκ, ὁ βασιλεὺς τῆς δικαιοσύνης, ὅστις ἐδρεῦει εἰς τὸ Σάλεμ, τὴν χώραν τῆς εἰρήνης. Σύμβολα αὐτοῦ εἶναι ἡ ζυγὸς καὶ τὸ εἷφος.

Ὁ RENE GUENON ἔστρεψε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ συμβολισμοῦ τῶν 3 Μάγων-Βασιλέων, ἐκπροσώπων τῆς πρωταρχικῆς Παραδόσεως : τὰ εἰς τὸν νεογέννητον Χριστὸν προσφερόμενα δῶρα ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀναγνώρισιν τῶν 3 λειτουρημάτων : βασιλικοῦ (χρυσός), ἱερατικοῦ (θυμίαμα) καὶ προφητικοῦ (σμύρνα).

Ὁ Αἰγύπτιος βασιλεὺς, ὁ Φαραῶ, θεωρεῖται ὡς ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ θεοῦ Ἡλίου καὶ κοσμεῖται μὲ θεῖα γνωρίσματα : σκῆπτρον, γένειον, οὐραῖος ἐπὶ τοῦ στέματος. Κάθε μεταβολὴ εἰς τὸν θρόνον συνεπάγεται κοσμικὰς μεταβολὰς.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Κελτῶν ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν εὐγενῶν τῆς τάξεως τῶν πολεμιστῶν, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν καὶ ἐγγύθησιν τῶν ἱερέων Δρυϊδῶν. Λαμβάνει τὸν λῶγον μετὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ μετ' αὐτὸν οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ λαοῦ. Φ Ἀγκάρθα, Ἡλίας ὁ τεχνίτης, Λεκτεύργημα, Μελχι-τσεδέκ, Ναῖται, Ὁσεντόβσκυ.- SEGH IV, 107.-

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΨΙΣ. - Θ 'Ααρών, 'Αφίς, 'Εμυλασιδόν,
Ζωροβάβελ, Θεμέλιος Λίθος, Κύρος Β' ὁ Μέγας, Φέσλερ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΟΔΟΣ. - Εἶναι ἡ εὐθεῖα ὁδός, ἡ ἄ-
μεσος, ἡ ἄνευ ἐλιγμῶν καὶ παρόδων, ἡ ὁποία καθο-
δηγεῖ τὴν ψυχὴν, ἄνευ περιστροφῶν, εἰς τὴν ἐξύψωσιν,
ἄνευ σαρεκλίσεων καὶ παραπλανήσεων. Εἰς τὰ ἱερά κεί-
μενα παρυσταται ὡς ὁ δρόμος ποῦ ὁδηγεῖ κατ' εὐθεῖαν
εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου ἐδρεῦει ὁ Βασιλεὺς.

Ἡ Β.Ο. καταλήγει συμβολικῶς εἰς τὴν οὐράνιον
'Ιερουσαλήμ, τὴν πόλιν τῆς μακαριότητος καὶ ἀναπαύσεως
εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶπε: 'Εγὼ εἰμί
ὁ 'Ὁδός ('Ιωάν. 14, 6), εἰμί ὁ Βασιλεὺς ('Ιωάν. 19, 21),
'Εγὼ εἰμ. ἡ 'Ὁδός, ἡ 'Αλήθεια καὶ ἡ Ζωή."

Μέσω τοῦ 'Ωριγένους καὶ τοῦ Κασσιανοῦ, ὁ ὅρος
αὐτὴ μεταπηδῆση κατὰ τὸν Μεσαίωνα, εἰς τὸν μοναχικόν
βίον. Εἰς τὸ ἔργον του περὶ τῆς θείας 'Αγάπης, ὁ
'Αγ. Βερνάρδος τοῦ Κλαιρβώ, ὁμιλεῖ περὶ τῆς VIA
REGIA. Ὁ μοναχός, ἠνωμένος μετὰ τὸν Θεόν, ἀκολου-
θεῖ τὴν Βασ. 'Ὁδόν. τ SEGH IV, 403

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΕΧΝΗ. - Θ 'Ιερατική Τέχνη, Ε.Τ.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ (φυτόν). - 'Εθεωρεῖτο ὡς μαγικόν
φυτόν, ἐξορκιστικόν τῶν ἐπιβλαβῶν ψυχικῶν ἐπι-
δράσεων. Εἰς τὸ κεντρικόν Κογκό τὰ φύλλα του, χρησι-
μοποιοῦνται πρὸς ἐξορκισμόν τῆς βασκανείας καὶ προ-
φύλαξιν ἀπὸ τῶν κακῶν πνευμάτων. Ἐνεργοῦν ἱαματικῶς
κατὰ τῶν πληγῶν, τραυμάτων καὶ διαστρεμμάτων. SEGH I, 179

ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ. - Μυθικόν ἔρπετόν ποῦ ἐφόνευε διὰ
μόνον τοῦ βλέμματός του ἢ τῆς ἐκπνοῆς του, ἐκεῖ-
νον ποῦ τὸν ἐπλησίαζε. Τὸ μοναδικόν μέσον διὰ ὃ ἀντι-
μετώπιση ὁ ἄνθρωπος αὐτό, ἦτο νὰ ἀνακλᾷσωμεν τὸ θανα-
τηφόρον βλέμμα του δι' ἑνός κατόπτρου.

'Ο Β. δύναται νὰ παρομοιασθῇ μετὰ τὸ βλέμμα τῆς
Γοργόνης Θ Μεδοῦσης. - Θ 'Αθηνα (ἀσπίς 'Α., Γοργονεῖον).
SEGH I, 179.

Β Α Σ Κ Α Ν Ι Ε. - Θ Βασκάνιον, Κοράλλιον, Μούντζα

Μ Α Τ Θ Ι Α Δ Η ΤΗΣ ΟΡΑΦΑΝΗΣ. - Δουκίσσα τῶν Βουρβῶνων (1750-1822). Μητέρα τοῦ δουκὸς τοῦ ENGLISHEN, ἀδελφῆ τοῦ Φιλίππου EGALITE. Ἄφησε κείμενα ποῦ μαρτυροῦν τὴν μεγάλην τῆς ἔφεισιν πρὸς τὰ θεοσοφικὰ θέματα. Μυηθεῖσα εἰς τὸν Ε.Τ. καὶ τὸ τάγμα τῶν Φωτισμένων (ILLUMINES) ὑπὸ τοῦ BACON DE LA CHEVALERIE, εἰσέρχεται εἰς τὸν Ε.Τ. ἤδη ἀπὸ τὸ 1770. Καθίσταται Μεγ. Διδ. τῶν Στοῶν Υἱοθεσίας (Μικτὸν δόγμα), εἰς τὸ σαλόνι τῆς δὲ συγκεντροῦνται λογῆς - λογῆς φωτισμένοι τῆς ἐποχῆς, μηδὲ ἐξαιρουμένων ὑπνοβατῶν, μαγνητιστῶν καὶ προφητῶν. Χάριν αὐτῆς ὁ L. CL. DE SAINT MARTIN, συγγράφει τὸ ECCE HOMO, (1792) διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας. Φίλη τῆς Κυρίας GUYON, τοῦ DUTOIT MEMBRINI, τοῦ Λαβάτερ, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Γαλλ. Ἐπανάστασις εἶναι θεία τιμωρία εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δικαιουμεθα νὰ ἀντιδρῶμεν. Παρ' ὅλας ὅμως τὰς εἰρηνιστικὰς καὶ δημοκρατικὰς αὐτὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ἐνεφύσησεν καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς, ποῦ ἤσκησε πολὺ ἐλευθεριάζουσαν πολιτικὴν, ἡ δούκισσα ἐφυκακίσθη διαρκούσης τῆς Τρομοκρατίας καὶ ἐξωρίσθη ἐκ τῆς Γαλλίας, κατὰ τὸν μῆνα FRUCTIDOR.

Ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ἀλληλογραφεῖ μέ πολλοὺς μυστικιστὰς συνιστῶσα τὴν ἄσκησιν τῆς προσευχῆς τῆς καρδίας καὶ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ (Θ Νηπτικοί). M.M. DAVY II, 317.

Β Α Τ Ζ Ρ Α Γ Υ Α Ν Α. - Θ Μάντρα Γυάνα, Ταντρισμὸς.

Β Α Τ Ο Σ Κ Α Ι Ο Μ Ε Ν Η. - Θ Ἐγὼ εἰμι ὁ Ὄν, Εἴκοσιν ἔν, Ὄνομα ἀνέκφραστον, Ὄδν. -

Β Α Τ Ρ Α Χ Ο Σ. - Εἶναι, ἐκ φύσεως ἓν σύμβολον τοῦ ὑδατώδους στοιχείου (σεληνιακόν) σχετιζόμενον μέ τὰ πρωταρχικὰ ὕδατα τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου. Εἰς τὴν ἀρχ. Κίναν καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν Καμπότζην, χρησιμοποιοῦν τοὺς βατράχους ἢ μιμοῦνται τὴν φωνὴν των, ἢ ζωγραφίζουσι αὐτοὺς ἐπὶ τῶν τυμπάνων των, διὰ νὰ προ-

Β Ε Χ Ε Μ Ω Θ.-

καλέσουν τὴν βροχὴν. Εἰς τὴν Βεδίκην ποίησιν, ἔξυμνοῦνται οἱ Β. ὡς ἐνσάρκωσις τῆς γονιμοποιημένης γῆς ἀπὸ τῆς πρῶτης βροχῆς τῆς ἀνοίξεως. Θεωροῦνται ὡς οἱ ψάλται τῆς μητρὸς γῆς, ὑπάρχει δὲ εἰς τὸ Ρίγκ Βέδα καὶ σχετικὸς ἕμνος. Εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως κατ' ἔτος. Ἔχει συμβολικὴν συγγένειαν μὲ τὸν Θ Φρῦνον (CRAPAUD).- SEG II, 387)

Β Α Φ Ω.- Θ Βαφή.

Β Α Χ .-Θ Ἴσις, Μαδύμα Βάχ.

Β Ε Β Η Λ Ο Σ.- Θ Ἅγιον, Ἐπιστῆμαι βέβηλοι, Σύγχρονος νοοτροπία, Φιλοσοφία 219 (-4)

Β Ε Δ Α Ι .- Τὰ τέσσαρα πρωταρχικά βιβλία τῆς Ἰνδικῆς θεολογίας, ἀποτελοῦν βιβλιοθήκην δεκαπλάσιαν εἰς ὄγκον τῆς Βίβλου. Τὸ ὅλον ἔργον, μαζὶ μὲ τὰ "σχόλια" καὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως θεωροῦνται ὡς προϊόντα θείας ἐμπνεύσεως, ἀποδιδόμενα εἰς τοὺς σοφοὺς τῶν πρῶτων αἰώνων (Ρίσεις, Ἰσως Ἵπερβορείους), δύναται νὰ κατανεμηθῇ εἰς 5 κατηγορίας: α) οἱ Ἕμνοι (Σουκτας), β) τὰ τυπολογικὰ κείμενα (Σουτρας) γ) τὰ ἐρμηνευτικὰ κείμενα (Βράχμνας), δ) τὰ "ἀγροτικὰ" ('Αρανούκας) καὶ ε) τὰς Οὐπανισάδας, ἀφιερωμένας εἰς τὴν Μεταφυσικὴν. Θ Βεδάντα, "Ἰνδρας)

Β Ε Δ Α Ν Τ Α.- Βλ. Μ. Μ. ΔΑΥΥ III, 245.- Θ Λαγκάνα Σάστρα, Ντβαῖτα, Ραμανουγία, Σανκάρα. #

Β Ε Χ Ε Μ Ω Θ.- Εἰς τὰ 40 κεφ. τοῦ Ἰώβ γίνεται λόγος περὶ τοῦ Βεχεμῶθ, ὡς περὶ θηρίου τεραστίου διαστάσεων μὲ σχῆμα βοῦς καὶ τρώγει εἰς μίαν ἡμέραν τὸ χόρτον χιλίων ἀπεράντων βουγῶν. Οἱ ραββῖνοι τὸ ἐθεώρησαν ὡς μὲν θαυμάσιον βουὴν προορισμένον διὰ τὸ μέγα Δεῖπνον καὶ θά παρατεθῇ κατὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσοῦ των.

Συμβολίζει τὴν ἀκατέργαστον καὶ βιασάν δύναμιν. Ἀργότερον ἐδόθη ἡ ἐρμηνεία ὅτι ὁ Β. δύναται νὰ εἰκονίξῃ μίαν τεραστίαν παρακαταθήκην τροφῆς, ἡ ὅποια θά

διανεμηθῆ μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων κατὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσοῦ.- Θ 'Ιῶβ, Κόσμος (εἰκὼν), Τεχῶμ. SEGH I, 185

B E Z O A P Δ A I.-Θ 'Αλεκτορίτης

B E N T A N T A Θ B E Δ A N T A

B E Λ Ο Σ.- 'Ὡς ὄργανον εἶναι σύμβολον τῆς διανοί-
ξεως, τῆς διεισδύσεως. Εἶναι ἡ σκέψις καὶ τὸ ὄρ-
γανον γονιμότητος ποῦ διανοίγει τὸν χῶρον διὰ νὰ τὸν
γονιμοποιήσῃ. Εἶναι ἀκόμη ἡ φωτεινὴ ἠλιακὴ ἀκτίς, ποῦ
διαφωτίζει τὸ περιβάλλον.

"Ὅπως καὶ ἡ Θ Κλίμαξ, εἶναι σύμβολον τῶν ἀνταλ-
λαγῶν μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Καταργοῦσα ἡ ἀκτίς αὕτη τὴν
βαρύτητα καὶ τὴν ἀπόστασιν, συμβολίζει τὴν ὑπέρβασιν
τῶν γηίνων ὀρίων. Τὸ Βέλος ἐκτινασσεται μὲ ἀκρίθειαν
πρὸς τὸ κέντρον, πρὸς τὸν στόχον (Θ Τοξοβολία, Τοξότης)
εἰς τὰς οὐπανισάδας ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ταχύ-
τητος καὶ τῆς κεραυνοβόλου ἀντιλήψεως. Τὰ βέλη τοῦ ἔρω-
τος ἀνέγονται εἰς τὸν ἴδιον συμβολισμόν ; προσβάλλουν
ἀκαριαίως καὶ δίκην κεραυνοῦ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον.
(SEGH II, 324)

B E Λ E P E Φ O N T H Σ.- Μετὰ τὴν νίκην του ἐπὶ τῆς
Χιμαίρας, καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ
ἀναρριχηθῆ μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Διός. Οἱ θεοὶ ὅμως,
κρίναντες τὸ θράσος τοῦ Β. ὡς ἀντιθετον πρὸς τὸν θεῖ-
ον Νόμον, τὸν καταδικάζουν νὰ καταπέσῃ εἰς τὸν "Ἄδην,
καὶ νὰ συναντήσῃ καὶ ἄλλου ὑπερόπτας; ὅπως τὸν 'Ιεζύωνα.
Συμβολίζει κατὰ ταῦτα τὴν ὑπεροφίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ
τὴν ὑπέρβασιν τοῦ μέτρου. SEGH I, 189.-

B E N E Δ I K T I N O I.- Οἱ ὀπαδοὶ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου
Βενεδίκτου (+ περ. 547), "τοῦ πατριάρχου τῶν
μοναχῶν τῆς Δύσεως." Ἐγεννήθη εἰς Νουρσιαν (περ. 100 κλμ
ἀπὸ τῆς Ρώμης). Ὁ βιογράφος του, Γρηγόριος ὁ Μέγας,
τὸν ἀποκαλεῖ "ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ". Τὸ προσηγορικὸν αὐτοῦ
τοῦ ἀρμυζει διδοῖ καθ' ὄλον του τὸν βίον, καὶ εἰς τὸν
περίφημον μοναχικὸν κανόνα τοῦ Τάγματος ποῦ ἱδρυσε,

προτείνει διηνεκῶς τὴν ἀναζητήσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν βίου συμφώνου πρὸς τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ. Ἰδρυσεν εἰς τὸ MONTE CASSINO εὐρύχωρον μοναστήρι.

Φαίνεται ὅτι ὁ Ἀγ. Βενέδικτος, κατεῖχεν ἐκτός τῶν ἄλλων χαρισμάτων καὶ τὸ δῶρον τῆς προφητείας καὶ ἀναγνώσεως τῶν σκέψεων τῶν προσκηνυτῶν του.

Ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τῶν Πατέρων τῆς Ἐρήμου περιβάλλετο μὲ δορᾶν αἰγὸς ἢ προβάτου καὶ παρουσίαζεν οὕτω ὄψιν ἀγρίου ζώου. Οὐδέποτε ἐπεζήτηε τὴν πραγμάτων τῆς θελήσεώς του· ἤθελε μόνον νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Ἀποφεύγων τὰς ἀκρότητας καὶ τὴν ἄκραν αὐστηρότητα τοῦ μοναχικοῦ βίου, συνιστᾷ μίαν ἁρμονικὴν διαβίωσιν τῶν μοναχῶν, μακρὰν τῶν ὑπερβολῶν ποῦ θὰ μπορούσαν νὰ διαταράξουν τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἰσορροπίαν τῶν πιστῶν.

Ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα μοναστήρια διαδίδονται εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, οἱ δὲ ἐνδιατώμενοι ἐκεῖ μοναχοὶ διακρίνονται διὰ τὴν ἀριτίαν τῶν παιδείαν καὶ μόρφωσιν. (DAVY, II, 105)

B E N T A A I A . - Εἰς τὴν ἰνδικὴν εἰκονογραφίαν ἡ Β. εἶναι κατηγόρημα τοῦ Θεοῦ Βισνοῦ. Ἐπειδὴ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἀναθρώσῃ τὴν φλόγα, παρεδέχθησαν αὐτὴν ὡς σύμβολον τοῦ Θεοῦ τοῦ πυρός Ἄγνι. Διὰ ταῦτα ἔγινε τὸ ἔμβλημα τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἱερατικῆς αὐθεντίας καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς ὄργανον λατρευτικῶν κατὰ τὰς κινεζικὰς ἱερουργίας.

B E P N A P Δ Ο Σ ("Ἅγιος τοῦ Κλαιβῶ) (+ 1153).

Ἡ μυστικὴ θεώρησις τοῦ Ἀγ. Β. καταυγάζει ὀλοκλήρον τὸν ΧΙΙον αἰ. Ἐνῷ εἶναι ἐκ φύσεως θεωρητικὸς, παρουσιάζει συγχρόνως καὶ ἐξέχουσαν πρακτικὴν δραστηριότητα. Ἰδρῦει σειράν ὄλην "σιστερσιανῶν" μοναστηρίων. Τὰ ἔργα του χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἐξαιρετικὴν διαύγειαν καὶ κάλλος. Ὁ Ἀγ. Β. εἶναι πεπαιδευμένος ἀλλ' ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ματαίων γνῶσιν καὶ τὴν ἄσκησιν πολυμάθειαν. Ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶναι κακὴ καθ' ἑαυτὴν, ἀλλ' ἡ βραχύτης τοῦ βίου ἐπιβάλλει νὰ κάμνομεν ἐπιλογὴν. Ὁ Β. δὲν ἐπιμένει ὑπερμέτρως εἰς τὴν ἄσκησιν· τὴν θεωρεῖ ἀναγκαίαν, χωρὶς ὅμως νὰ γίνεται αὐτοσκοπός. - M.M. DAVY II, 137.

B E P N E P (Ζαχαρίας) 1768-1823) 'Εγεννήθη εἰς Καϊνιγκς-
μπέργκ. Κατ'ἀρχάς ἐστράφη πρὸς τὸν Ε.Τ. ἐν συνε-
χειᾷ ἐπεδόθη εἰς τὸν Φωτισμὸν (ILLUMINISME) τῆς ἐποχῆς
του. Γνωρίζεται κατ'ἀρχάς μὲ τὸν CHR.FR.MAYR, ροδόσταυ-
ρον μὲ πολλὴν φαντασίαν. Ὁ MAYR αὐτὸς εἶναι μίδιαίτερος
γραμματεὺς τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Φρειδερίκου Ρουλιέλμου II
Βέλνερ, ὅστις μετέπεισε τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας εἰς τὴν
θεοσοφίαν καὶ θεουργίαν. Τὰ ἔργα του εἶναι μὴ σύνοφια
τῶν ἀποκρυφιστικῶν διδασκαλιῶν τῆς ἐποχῆς του: ἐμπνέονται
ἀπὸ τὸν Ἰάκ.Μπαϊμε καὶ τὸν Σαίμ Μαρτιέν, Ὅπως καὶ ὁ
Νοβάλις, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς Ἅγιον, ὁ Βέρνερ ἐπεθυ-
μει νὰ ἀναστηλώσῃ τὸν πρωταρχικὸν καθολικισμὸν. Τὸ ὄνει-
ρόν του συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἰδρῦσῃ ἓνα νέον Τάγμα ναϊ-
τικόν. Ἐἶχεν ἐπαφὴν μὲ τὸν Γκαϊτε καὶ μὲ ὅλους τοὺς
μυστικοὺς τῆς ἐποχῆς του.- (M.M.DAVY II , 362)

B E S T K O T. - @ SAPERE - AUDE

B H Σ Α Ρ Ι Ω Ν. - Βιβλ. Π.Γράβ. Πυθαγόρας 86.

B I B E K A N A N T A. - (1862-1893)

Διευκρίνησις εἰς Ἐγκυκλοπ.Τ.ΙΙ,σ.61, στ.11 :
"Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπρόσωπος, μὴ γνωρίσιμος καὶ στερεῖται
ἠθικῶν κατηγορημάτων (ὡς π.χ. πανάγαθος, φιλάνθρωπος,
φιλεῦσπλαγχνός κ.τ.ῶ."

B I B Λ Ι Ο Ν. - Τὸ Β. εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Ὑμπατος.

"Τὸ Βιβλίον, λέγει ὁ Μοχιντίν Ἰμπν Ἄραμπι,
εἶναι ἓνα τεραστίων διαστάσεων Β." Τὴν ἔκφρασιν LIBER
MUNDI, χρησιμοποιοῦν συχνά οἱ παλαιοὶ Ροδόσταυροι.
Τὸ Β. τῆς ζωῆς τῆς Ἀποκαλύψεως εὔρηται εἰς τὸ Κέν-
τρον τοῦ Παραδείσου καὶ ταυτίζεται μὲ τὸ Δένδρον τῆς
Ζωῆς: τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, σάν χαρακτῆρες ἑνὸς Β.,
ἀντιπροσωπεύουν τὸ σύνολον τῶν ὄντων καὶ τὸ σύνολον
τῶν θεῶν βουλῶν.

Τὰ σιβυλλικὰ βιβλία, συνεβουλευοντο οἱ Ρωμαῖοι
εἰς κρίσεις περιστάσεις : ἐπίστευον νὰ εὔρουν εἰς αὐτὰ
τάς ἀπάντησεις τοῦ θεοῦ διὰ τὰς ἀγωνίας των.

Τό Βιβλίον ἢ ἡ Βίβλος τῶν νεκρῶν τῶν Αἰγυπτίων περιέχει ἱερατικοὺς τήπους, τοὺς ὁποίους παρέθετον εἰς τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν διὰ νὰ τοὺς χρησιμεύσουν εἰς τὴν καθοδήγησιν διὰ μίαν ὁμαλήν διέλευσιν τῆς ψυχῆς, διὰ μέσου τοῦ λαβυρίνθου τοῦ Θ' Ἀμέντι ("Ἄδου) καὶ διὰ τὴν εὐμενῆ λῆξιν τῆς διαδικασίας κατὰ τὴν Ψυχοστασίαν, ἵνα ἐξέλθουν ἄτρωτοι εἰς τὸ φῶς τοῦ αἰωνίου ἡλίου. Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις τὸ Β. συμβολίζει τὰ ἱερά μυστικά τὰ ὅποια δέν κοινολογοῦνται εἰς τοὺς ἀμυήτους. Ἀποτελεῖ συνεπῶς "ἓν βιβλίον μυσσεως" (Σ.Μαγιάσης)

Τό Β. ἐπίσης ταυτίζεται εἰς τινὰς ἐκδοχὰς τῆς Ἀναζητήσεως τοῦ Γκράαλ, μὲ τὴν κύλικα (τὸ ἱερόν ποτήριον) Ἡ ἀναζητήσις αὕτη εἶναι ταυτόσημος μὲ τὸν "ἀπώλεσθέντα Ἀδύον", δηλ. τῆς ὑπάτης σοφίας ποῦ κατέστη ἀπρόσιτος εἰς τὸν πολὺν κόσμον.

Περαιτέρω ἓνα Β. ἐσφραγισμένον καὶ κλειστόν, συμβολίζει τὴν παρθένον Ὑλην. "Ὅταν ἀνοιχθῇ ἡ Ὑλη γονιμοποιεῖται. Πολλάκις ἡ καρδία παραβάλλεται μὲ ἓν Β. ἀνοικ- μένον προσφέρει τὰς σκέψεις καὶ τὰ συναίσθηματά της κλει- στόν, τὰς συγκαλύπτει.

Διὰ τοὺς Ἀλλημιστάς τὸ Μέγα Ἔργον ἐκφράζεται συχνά μὲ Β. ποτε ἀνοικτόν, καὶ ποτε κλειστόν, σχετικὰ μὲ τὴν Ὑλην τὴν ἐπεξηρασμένην ἢ εἰσέτι ἀκατέργαστον. Αἱ 7 ταινίαι ποῦ τὸ περιβάλλουν, εἶναι δεῖγμα τῶν 7 διεργασιῶν τοῦ Μ. Ἔργου. - SEGH III, 138.

Β Ι Β Λ Ο Σ, - Θ Καινὴ καὶ Παλαιὰ Διαθήκη, Μελχιτσδέκ, Παράδοσις. - Β. τῶν Θιβετανῶν.

ΒΙΚΤΩΡ (Ὄυγος DE SAINT VICTOR) (+ 1141) Καθεδρική Σχολή.

Διάσημος μυστικός, ἀποκληθεὶς "ὁ Νέος Ἀύγουστίνος". Ἀποδίδει μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν Γνώσιν, ἃν καὶ διαβλέπει εἰς αὐτὴν τὸν κίνδυνον διασπάσεως τοῦ Νοῦ ἀπὸ τὸ κύριον ἔργον, ποῦ εἶναι ὁ μυστικός διάλογισμός.

Ὁ Ἅγ. Διονύσιος, ὁ Ἱερώνυμος, ὁ Κασσιανός, ὁ Μέγας Γρηγόριος, τοῦ παρέχουν πολλὰ στοιχεῖα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πνευματικότητος του. Οἱ λατῖνοι Πατέρες ἀσκοῦν οὐσιαστικὴν ἐπιρροὴν εἰς τὴν πνευματικὴν του κατάρτισιν.

Μέσω τοῦ Μακρόβου, εἰσάγεται εἰς τὴν πλατωνικὴν σκέψιν. Ἀπὸ θεολογικῆς καὶ μυστικῆς ἀπόψεως ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν Βερνάρδον τοῦ ΚΚαίρβω. Εἶναι παραλλήλως φιλόσοφος καὶ ἐπιστήμων. Διδάσκει πῶς πρέπει νὰ μελετᾶται Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ πῶς νὰ διαλογιζώμεθα ἐπ' αὐτῆς. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐπιθυμεῖ διακαῶς νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν Θεόν, θά ἀπευθυνθῇ εἰς τὸν Χριστόν ποῦ εἶναι ὁ ἐνδιάμεσος καὶ ὁ μεσίτης μεταξύ ψυχῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς. Ὁ δεσμός ποῦ συνδέει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν, εἶναι ἓνας δεσμός ἀγάπης. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ἀνακαλύπτει μὲ τὸν διαλογισμόν. Διὰ νὰ περιγράψῃ τὴν πορείαν αὐτῆν, ποῦ ὑπερακοντίζει τὴν φιλοσοφίαν, χρησιμοποιεῖ τὴν τριαδικὴν διαβάθμισιν : MEDITATIO, SPECULATIO, CONTEMPLATIO. Τότε ἡ ψυχὴ ἀναρπάζεται ἐλκομένη μέσα εἰς τὴν θεῖαν Ὀντότητα. Ὅπως ὅλοι οἱ μυστικοί, δίδει σημαντικὴν θέσιν εἰς τὴν Ἀγάπην. Ἡ Γνώσις προηγεῖται τῆς Ἀγάπης, ὅταν ὅμως αὕτη ἐκδηλωθῇ, τότε παραμερίζεται ἡ Γνώσις. Θεωρεῖ ἐπομένως τὴν Ἀγάπην ὡς μίαν ὑπερβατικὴν Γνώσιν. Ὡς θεολόγος - μυστικὸς, ἐπιδιώκει νὰ διαγράψῃ τὴν πορείαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἀληθοῦς Σοφίας.- M.M.DAVY II, 166.-

B I K T Ω P (Ριχάρδος) + 1173.- Μαθητὴς καὶ διάδοχος

τοῦ Οὐγου DE SAINT VICTOR, ἀκολουθεῖ τὰς βασι-
κὰς ἀρχὰς τῆς θεολογίας καὶ φιλοσοφίας τοῦ Μεσαίωνος.

Ἡ θεολογία τοῦ Ριχάρδου στηρίζεται πολὺ ἐπὶ τοῦ λόγου (λογικῆς). Ἀναζητεῖ δι' αὐτοῦ τὴν ἐπίλυσιν τῶν δογμάτων. Ἀναζητῶν τὸν Θεόν μέσα στὴ φύσιν, τὸ κάλλος, τὴν φαντασίαν καὶ τὴν λογικὴν, καταλήγει εἰς μίαν ὑπερβατικὴν λογικὴν. Ἡ ψυχὴ τότε φθάνει εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν τῆς Γνώσεως, ἐξυψοῦται καὶ χάνεται μέσα στὴν Ἀλήθειαν τοῦ "φωτὸς τῆς ὑπάτης Σοφίας (E.GILSON).

Τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ Ριχάρδου : DE PREPARATIONE ANIMAE AD CONTEMPLATIONEM καὶ τὸ DE GRATIA CONTEMPLATIONIS, θά ἀσκήσουν ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν εἰς τὸν XIIIον αἰ.

Ὁ Ρ. διδάσκει ὅτι ὁ μοναχὸς πρέπει νὰ χαθῇ" εἰς τὰ τρίσβαθα τοῦ ἑαυτοῦ του διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν

Β Ι Λ Λ Α Ν Ο Β Α Ν Ο Ξ 102 -

Θεόν και "νά ἀγαπήσῃ μὲ ὅλην του τὴν ψυχὴν". Ἡ Ἀγάπη μετασχηματίζει τὸ πᾶν. Ὁ ἄνθρωπος ὑποκείμενος ἀκόμη εἰς τὰ πάθη του, ἀποκτᾷ διὰ τῆς εὐσπλαχνίας δύναμιν καὶ ἀντίστασιν ἐνώπιον τῶν κοσμικῶν πειρασμῶν. Ἀλλ' ἡ Ἀγάπη μέσα στὴ ψυχὴ τοῦ ἐβέβηκε ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐνεργεῖ τὴν θέωσιν τοῦ μυστικοῦ, ὅστις τότε βυθίζεται εἰς τὸ θεῖον καὶ λησμονεῖ τὸν κόσμον.

Ὁ Ρ. ἀντίλαμβάνεται δυναμικὰ τὴν θέασιν· δέν κατέχεται ἀπὸ παθητικὴν ἀναμονὴν τοῦ θεῖου. Πρέπει ἐνεργητικὰ νά δράσῃ διὰ νά γευθῇ τὴν τελικὴν θέασιν. Διὰ τῆς ἐνεργουῦ Ἀγάπης θά τὴν ἐπιτύχῃ. - M.M.DAVY II, 170.

Β Ι Λ Λ Α Ν Ο Β Α Ν Ο Σ. - Εἰκῶν του ἐν σελ. 702

Β Ι Λ Λ Ε Ρ Μ Ο Ζ. - (1730-1824) Ἐν M.M.DAVY II, 363
ὑπάρχει διεξοφικὸν ἄρθρον. @ Ἀγάπη, Βιλλερμοζισμός, Μαρτινέζ ντέ Πασκουάλλυ, Μετερρυθμισμένος Ε.Τ. τύπος 262 (1)

Β Ι Ν Τ Ε Β Ν Α Ν Τ. - @ Μαζδαϊσμός

Β Ι Ν Τ Ρ Α (VINTRAS). - @ Μπουλλάν (ABBE) 366, 14

Β Ι Ο Λ Ο Γ Ι Α. - @ Ζωή, Θεραπευτικὴ, Ὑλοζωϊσμός.

Β Ι Ο Ν Ο Μ Ι Α. - @ Βίος, Ζωή, Καθήκοντα ἀνθρώπου, Τέχνη τῆς ζωῆς, Φρόνος.

Β Ι Ο Σ. - @ Ἀγωγή, Βιονομία, Ἡράκλειτος, Ἡθικὴ, Κρίσις, Τελείωσις.

Β Ι Ρ Τ (OSWALD WIRTH) @ Ἀποκρυφισμός, Ἑρμητικὸς Τεκτον. Λαντουάν.

Β Ι Σ Β Α Κ Α Ρ Μ Α. - @ Ἀρχιτέκτων, Πουρούσα.

Β Ι Σ Ν Ο Υ. - @ Διόνυσος, Κάλκι, Ἀβατάρ, Κρίσνα, Λάκσμι, Παρασοῦ Ραμά, Ράμα.

Β Ι Σ Ν Ο Υ Ι Σ Μ Ο Σ. - Δέν εἶναι ἀσφαλές ὅτι ὁ Β., ἡ θρησκεία τῆς Ἰνδίας, εἶναι ἡ ἐπικρατεστέρα σήμερον. Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι ἡ διδασκαλία του ἐπεσφράγισε ὅλον τὸν Ἰνδοῦισμόν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Βεδῶν μέχρι σήμερον. Τὸ ἐκτενές ἔπος Ραμαγιάννα (ἡ πορεία τοῦ Ράμα) τοῦ

εἶναι ὅ,τι διὰ τοὺς Ἕλληνας ἢ Ἰλιάς, καὶ τὸ ἕτερον Μαχαβαράτα, ἐξιστοροῦν τὴν δρᾶσιν τοῦ Βισνοῦ. Ἀναφέρονται οἱ μῦθοι τῶν 10 @ Ἀβατάρας, ὁ κατακλυσμός τοῦ πολλοῦ ὁμοιάζει πρὸς τὸν τῆς Π.Δ., εἰς τὴν θεωρίαν τῶν κοσμικῶν κύκλων, τὴν δρᾶσιν τοῦ Βισνοῦ πρὸς ἀναγέννησιν τοῦ Κόσμου, ἐναντιούμενος εἰς τὴν μεταμορφωτικὴν ἐνέργειαν τοῦ Σίβα κ.ἄ.π. τοῦ ἀπετέλεσαν τὸ θεμέλιον τῆς ὄλης σανσκριτικῆς Παραδόσεως.- M.M.DAVY, III 280,282

Β Ι Σ Π Α Ρ Α Τ.-@ Μαζδαϊσμός 157 (7)

Β Ι Τ Α Λ Ι Σ Μ Ο Σ.-@ Ζωτικὴ δύναμις, Αἰτιότης, Μηχανοκρατία, Ντρίς (H.DRIESCH)

Β Ι Τ Ρ Ι Ο Λ Ι Ο Ν.-Ἀπὸ μυστικῆς καὶ ἀναγωγικῆς ἀπόψεως, ἡ συμβολικὴ λέξις Β. προτρέπει τὸν ὀκνημον πρὸς μῆσιν νὰ ἐμβαθунη εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἵνα ἀνεύρη τὸν ἀδιάσπαστον πυρῆνα τοῦ Ἐγῶ του καὶ ἀναστήσῃ μίαν ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρον προσωπικότητα, τὸν νέον ἀναγεννημένον ἄνθρωπον. Προτείνεται μὲ ἄλλας λέξεις εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ προβῇ εἰς ἀναδιάρθρωσιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀπαλασσόμενος τῆς ἀγνοίας, τῆς ἀσυνειδησίας καὶ τῶν προλήψεων, καὶ νὰ ἰδρῶσῃ νέαν προσωπικότητα, ὅποτε θὰ δύναται νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ὑπερβατικὴν καὶ μετουσιαστικὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν βάθος τοῦ ἰδίου του ὄντος.

Β Λ Ε Μ Μ Α.- Διὰ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς μαύρης Ἀφρικῆς, ἡ ἑβραεῖα κατεῦθυσσις τοῦ βλέμματος ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, εἶναι τελετουργικὴ πράξις εὐλογίας.

Οἱ ἀρχαῖοι Κέλται περιέγραφον τὴν δύναμιν τοῦ Τρικαστάλ ποῦ εἶχε νὰ θανατῶνῃ δι' ἀπλοῦ βλέμματος τοὺς ἀντιπάλους του. Ὁ @ ὀφθαλμός του παρέλυε καὶ κατεκεραύωνε τοὺς ἐχθρούς του.- SEGH IV, 84.

Β Ο Α Ζ.- Βλ. Μπόαζ

Β Ο Γ Ο Μ Ι Α Ο Ι.- Ὡς ἦτο ἐπόμενονον οἱ Β. ἐθεωρήθησαν, ὅπως καὶ οἱ Καθάρειοι, ὡς αἰρετικοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι διὰ τὴν ἐνότητα τοῦ καθολικισμοῦ. Ἐδιώχθησαν σκληρὰ, κατεσφάγησαν καὶ διελύθησαν. Ὡς γνωστὸν ἡ κληρικὴ

'Εκκλησία δέν δύναται νά άνεχθῆ τήν πνευματικήν 'Εκκλησίαν καί προέβη ἐπανελημένως εἰς πράξεις ἀπανθρώπους καί άνελευθέρους ἀπέναντι τοῦ πνεύματος τῆς φιλαλληλίας ποῦ ἐκηρυξεν ὁ Χριστός.- Μ.Μ. DAVY II 164.-

Β Ο Ρ Ρ Α Σ.- Εἰς τόν ἱερεμίαν (I, 13-16) ἀναγιγνώσκομεν:

"ἀπό προσώπου βορρά ἐκκαυθήσεται τὰ κακά ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τήν γῆν". Οἱ "Ἕλληνες ἀντιθέτως ἐπίστευον ὅτι ἡ Σοφία προέρχεται ἐκ Βορρᾶ, ἀπό τοὺς 'Υπερβορείους. Ἡ ἀντίφασις αὕτη ὀφείλεται κατὰ τὸν συντάκτην τοῦ λήμματος NORD τοῦ DICTION. DES SYMBOLES, (SEGHERS, T. III. σ. 283) εἶναι τὸ ὅτι ὁ Βορρᾶς τοῦ ἔβρ. προφήτου δέν εἶναι ὁ ἴδιος μέ τὸν τῶν Ἑλλήνων καί ὅτι αἱ δύο Ἀποκαλύψεις, αἱ δύο σοφίαι εἶναι ὅπως διαφοροί. Ἰσως ὁ Ἱερεμίας νά ὑπενόει διὰ τοῦ Βορρᾶ, τὰ βορείως κείμενα πρὸς τῆν Παλαιστίνην κράτη, ἐξ οὗ ὁ κίνδυνος εἰσβολῆς, δηλ. νά ὑπενόει τὸν γεωγραφικὸν Βορρᾶν. Ἡ ἑλληνική Ὑπερβορᾶ ἀντιθέτως μαζί μέ τὸν ὑπερβόρειον Ἀπόλλωνα ἦτο τὸ πνευματικὸν Κέντρον τῆς Σοφίας καί οὐδεμίαν σχέσηιν εἶχε μέ στρατηγικά καί πολεμικά σχέδια ἐπρόκειτο περὶ τοῦ πνευματικοῦ Βορρᾶ.

Β Ο Σ Τ Ρ Υ Χ Ο Σ (κοτσίδα, BOUCLE).- Ὁ Β. ἀνάγεται εἰς τὸν συμβολισμόν τῆς Θ Ζώνης, δηλ. τοῦ Θ κόμβου, τοῦ δεσμοῦ-

Β Ο Τ Α Ν Α (θεραπ. φυτά). - Τὰ Β. παρέχουν ὑγίαν, γονιμότητα. Τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας τῶν Β. οἱ θεοὶ ἀπεκάλυψαν εἰς τοὺς θνητούς. Ὁ Μ. ELIADE συνδέει τὴν συμβολικὴν των ἀξίαν μέ τὸ Θ Δένδρον τῆς ζωῆς (HIST. DES RELIGIONS, 253-254, 257, 262).

Β Ο Τ Α Ν Ο Λ Ο Γ Ι Α.- Θ Βοτανήσσις, Κόρντο

Β Ο Υ Δ Δ Α Σ.- Βλ. Μ. Μ. DAVY III, 315, ἔνθα διεξοδικώτατον κεφάλ. περὶ Βουδδισμού. Κ. Μελισσαροῦκυλος,

'Από ὅσα εἶπεν ὁ Βουδδᾶς, Ἰλισός 1980, σ229

Θ Γκωτάμα, Μάγκα, Μαιτρεγιά.-

Β Ο Υ Δ Δ Ι Σ Μ Ο Σ. @ 'Αμπιντάμα, Βουδάς, Ζέν ,
Θιβέτ, Λαμαϊσμός, Νιρβάνα, Νιρμανακάγια,
"Οχημα, Τριθάκας.

Β Ο Υ Κ Ε Ν Τ Α Υ Ρ Ο Σ.-Μυθικόν ὄν τῆς ἑλλην.Μυθολο-
γίας, κατὰ τὰ ἄνω ἔχον κεφαλὴν ἀνθρωπίνην καί
κατὰ τὰ κάτω ταύρου. Ἦτο παρόμοιος πρὸς τὸν @ Κένταυ-
ρον, ὅστις ἀντὶ νᾶ ἔχη σῶμα ἵππου, εἶχε σῶμα ταύρου καί
κεφαλὴν ἀνθρωπίνην. Ὁ συμβολισμὸς εἶναι ἀνάλογος πρὸς
τὸν Κένταυρον, μὲ τὴν διαφορὰν τοῦ σώματος τοῦ ταύρου.
Ὁ Κένταυρος, συμβολίζει τὴν βασικὴν δυαδικότητα τοῦ
ἀνθρώπου : ὕλη - πνεῦμα, ἔνστικτον - λογικῆ. Ὁ ἵππος
ὅμως παριστᾷ περισσότερον τὴν ὀρμὴν τοῦ ἐνστίκτου, ἐνῶ
ὁ ταῦρος τὴν γονιμότητα. Ὁ ἀγὼν τοῦ Ἡρακλέους μὲ τὸν
Κένταυρον εἶναι τὸ ἀρχέτυπον τῆς πάλης κατὰ τῆς προε-
ξάρσεως τῶν ἐνστίκτων καί πάσης μορφῆς πίεσεως καί
καταδυναστεύσεως. Ὑπενθυμίζει τὴν πάλην τοῦ Θησέως
κατὰ τοῦ Μινωτάουρου.- SEGH I,240

Β Ο Υ Λ Η Σ Ι Σ.- @ Δύναμις, Εἰμαρμένη, Θέλησις, Πρόνοια.

Β Ο Υ Λ Κ Α Ν Ο Υ Σ.- @ 'Αλχημεία 171 (-3), 'Αρχαῖος,
'Ιλιᾶστερ, Παράκελσος 29 (-7).-

Β Ο Υ Σ.- 'Εν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ταῦρον (@), ὁ Β.
εἶναι σύμβολον καλωσύνης, ἡρεμίας, εἰρηνικῆς
δυνάμεως : δυνάμεως πρὸς ἐργασίαν καί θυσίας (DEVOURCΘUX).

Ὁ θεὸς "Απὶς τῆς Μέμφιδος, ὑπόστασις τοῦ Φθᾶ
καί τοῦ Ὀσίριδος, παρουσιάζει ἀναλογίαν πρὸς τὸν Ταῦρον.
Εἰς τοὺς "Ελληνας ὁ Β. ἦτο ἱερὸν ζῶον. Θυσιάζεται συχνὰ
κατὰ ἑκατόμβας, ὡς εὐπρόσδεκτον δῶρον εἰς τοὺς θεοὺς.

Ὁ 'Απόλλων διέτρεφε βόας τοὺς ὁποίους ὁ 'Ηρα-
κλῆς τοῦ ἐκλεφε (ἀπήγαγε. Διὰ νᾶ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἱερο-
συλίαν ταύτην ὁ 'Ηρακλῆς, χαρίζει εἰς τὸν θεὸν τὴν λυ-
ραν, πού εἶχεν ὁ ἴδιος ἀνακαλῆσει, κατεσκευασμένην ἀπὸ
νεῦρα καί ὄδρα βοῶς, τεντωμένα ἐπὶ τοῦ κελύφους μιᾶς
χελώνης. Ὁ Διονύσιος ὁ 'Αρεσπαγίτης, ὁμιλεῖ περὶ τῆς
συμβολικῆς τοῦ Β. ὡς ἑξῆς : "Ἡ εἰκὼν τοῦ Β. παριστᾷ
τὴν ἰσχὺν καί τὴν ἰκανότητα νᾶ διανοίγῃ πνευματικᾶ

B P A X M A N (τό) - 106 -

ρεῖθρα διὰ τὰ δεχθῶν τὴν γόνιμον πνευματικὴν τροφήν (βροχήν) ἐνῷ τὰ κέρατα ὑποφοιτοῦν τὴν συντηρητικὴν καὶ ἀκαταμάχητον ἰσχύν".- (ΣΕGH I, 213)

B P A X M A N (τό).- Εἶναι ἡ πρώτη Ἀρχὴ τοῦ Παντός. Ἐκεῖνο (TAD) ποῦ ὑπάρχει πρὸ τῶν θεῶν, ποῦ ὑπέρχεται αὐτῶν. Εἶναι τὸ ἀπόλυτον "Ἐν. Αἱ κοσμικαῖδυνάμεις, οἱ θεοί, τὰ ὄντα ἐν γένει οὐδὲν εἶναι καθ' ἑαυτὰ ὑπάρχουν μόνον χάρις εἰς τὸ Βράχμαν.

Αἱ Οὐπανισάδαι ἀσχολοῦνται ἐκτενῶς μὲ τὸ θέμα, ἀποκαθοῦν δὲ τὸ ἐνσαρκωθῆν εἰς τὰ ὄντα Βράχμαν "Ατμαν". DAVY, III, 201. - ⊕ Βράχμα Νιργκούνα, "Ον-Μή -"Ον.

B P A X M A N A I.- ⊕ Βεδάντα 52,(4).-

B P A X M A N A N Δ A.- ⊕ Λόγος 73)20), Χιράνα Γκάρμα, Ῥόν.

B P A X M A N I P Γ Κ Ο Υ Ν Α.- ⊕ "Ον - Μή -"Ον, Παραβράμ.

B P A X M A N I Σ Μ Ο Σ.-⊕ Ἰνδουϊσμός, Μανάβα-Ντάρμα-Σάστρα, Μανού, Πραθγιαπάτι, Σάστρας.

B P A X M A N O I.- ⊕ Τάξεις, Κόσται.

B P A X M A - Σ Α Μ Α Ζ.- ⊕ Σαρασβάτι

B P A X O Σ.- Εἶναι σύμβολον τῆς σταθερότητος, τῆς ἀκίνησιος. Εἶναι ὁ ἀντίπονος τῆς πηγῆς, τοῦ ρυακος, τοῦ καταράκτου, τοῦ δεῖ ρέοντος ὕδατος. "Ἐχομεν τὴν θετικὴν ἀρχὴν, ἀντιμετωπίζουσαν τὴν παθητικὴν, τὸ Γιάγκ καὶ τὸ Γίν. Ὁ Μωυσῆς, διὰ τῆς ράβδου του μὲ ἓνα κτύπημα κάμνει τὰ ἀναβλύσουν ἐκ τοῦ Β. τὰ ζῶντα ὕδατα. Ὁ πνευματικὸς Β. εἰς οὐ ρέει τὸ ποτόν τῆς ἀθανασίας ταυτίζεται ὑπὸ τοῦ Παύλου (I Κορινθ. 10,4) πρὸς αὐτὸν τὸν Χριστόν. Ὁ Β. τοῦ Σισύφου ποῦ συνεχῶς καταπίπτει καὶ συνεχῶς ἐπανέρχεται πρὸς τὰ ἄνω, σημαίνει τὸ ἀκόρεστον τῶν παθῶν μας καὶ τὴν συνέχισιν τῶν τῶν προσπαθειῶν μας, τὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὴν δυναστείαν των.

Εκοπός τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι νά ἀνυψῶνῃ συνεχῶς τό βᾶρος τῶν ἐπιθυμιῶν του καί νά τᾶς ἐξαϋλῶνῃ.- SEGH IV, 106

B P I Λ.- ⊕ Ἐταιρία τοῦ Βρίλ, Μπούλβερ Λύττον, "Οδ.

B P I T P A.- ⊕ Δολοφονία, Κοσμολογία 450 (20)

B P A X A Σ Π A T I.-⊕ Ἰνδουϊσμός, Τάρα.

B P O N T H.-Εἰς τήν ἑβραϊκῆν Παράδοσιν ἡ Β. παρίσταται ὡς ἡ φωνή τοῦ Ἰαχβὲ καί προαγγέλει τήν θεοφάνειαν ("Εξ. 19, 16-20), ἐνῶ ἡ ἀστραπή καί ὁ κεραυνός εἶναι ἡ γραπτή οὕτως εἰπεῖν ἐκδήλωσις αὐτοῦ.

Εἰς τοὺς Ἑλληνας ἡ Β. ὅπως καί ὁ κεραυνός καί ἡ ἀστραπή ἦσαν τό δῶρον ποῦ ἔκαμον οἱ Γίγαντες εἰς τόν Διά, ὡς ἀνααμοιβήν διά τήν ἀπολύτρωσιν των ἀπό τὰ ἔγκρατα τῆς Γῆς ('Ἡσιόδ.θεογ.503-507). Ἀνάλογα ἀναφέρονται καί διά τόν κελτικόν θεόν Τάραμις. Κατά τόν ΜΙRCEA ELIADE, ἡ Β. εἶναι τό οὐσιῶδες γνῶρισμα τῶν οὐρανίων θεῶν.- (SEGH IV, 305).

B P O X H.- Τό σύμβολον τῆς Β. εἶναι παγκόσμιος ἀπεικόνισις τῶν οὐρανίων ἐπιδράσεων ἐπί τῆς γῆς. Ἡ ἐνέργεια τῆς Β. εἶναι γόνιμος ὄχι μόνον διά τὰ φυτά, ἀλλά καί διά τόν πνευματικόν ἄνθρωπον.

Ἀνάλογον σύμβολον εἶναι καί Δρόσος (⊕). Η Β.

πίπτουσα ἐξ οὐρανοῦ γονιμοποιεῖ τήν Γῆν καί συμβάλλει εἰς τήν καρποφορίαν. Ἡ ἐσωτέρα ἰδιότης τῆς Β., παρίσταιται μέ τόν μῦθον τῆς Δανάης. Ἐγκλεισθεῖσα ὑπό τοῦ πατρὸς της εἰς ὑπόγειον χαλκίνην αἴθουσαν διά νά μή καταστῇ ἔγκυος, δέχεται τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Διὸς ὑπό μορφήν χρυσῆς βροχῆς, ἥτις τήν γονιμοποιεῖ.- SEGH IV, 31.

B Y ⊕ Ο Σ.- ⊕ Γνωστικισμός, Χαλδ/Λόγια 61(-5)

B Ω Μ Ο Σ.- Γενικῶς πρὸς τόν Β. συγκλίνουν ὅλαι αἱ τελετουργικαί πράξεις καί ὅλαι αἱ ἀρχιτεκτονικαί γραμμαί τοῦ Ναοῦ. Ἀναπαράγει ἐν σμικρογραφίᾳ τό σύνολον τοῦ Ναοῦ καί τοῦ σύμπαντος. Εἶναι ὁ τόπος ὅπου τό

ἱερὸν συγκεντροῦται μέ ὅλην τὴν ἔντασιν. Ἐπὶ τοῦ Βω-
μοῦ τελοῦνται αἱ πάσης φύσεως θυσίαι, διὰ τῶν ὁποίων
συνδέονται τὸ Ἄνω μετὰ τοῦ Κάτω.

Ἄπὸ τῆς ἐπόψεως αὐτῆς, δύναται νὰ συμβολίσῃ τὸ
Κέντρον τοῦ Κόσμου, ὅπως καὶ τὴν ἐστίαν τῆς σπείρας,
ἥτις συμβολίζει τὴν προοδευτικὴν ἐκπνευμάτωσιν τοῦ
Σύμπαντος.

Τέλος ὁ Β.ωμός, συμβολίζει τὸν τόπον καὶ τὴν ἐπι-
γμῆν ὅπου ἔν ὄν καθιεροῦται καὶ καθίσταται μέταχον
τῶν θεῶν ἐπηρεϊῶν.-

⊕ Κέρας, Κεράτινος βωμός.-

o-o-o-o-o-o

Γ. - Τό γράμμα ως σύμβολον: Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 216

Γ Α Β Ρ Ι Η Λ. - @ 'Αρχάγγελου

Γ Α Ι Α. - @ "Αδιτη, "Ερως, Ούρανός.

Γ Α Λ Α. - 'Υπό διαφόρους μορφάς τό Γάλα εἶναι σύμβολον τῆς πνευματικῆς τροφῆς. 'Ο 'Ηρακλῆς θηλάζεται ὑπό τῆς "Ηρας καί ὁ "Αγ. Βερνάρδος ὑπό τῆς Παρθένου. Καθίσταται οὕτω ὁ υἱοθετημένος ἀδελφός τοῦ Χριστοῦ.

'Η φιλοσοφική Δίθνος τῶν ἐρμητιστῶν, ἀποκαλεῖται συχνά τό Γάλα τῆς Πᾶρθένου : εἰς τὰς ἐν λόγῳ περιπτώσεις, εἶναι μία τροφή παρέχουσα τήν ἀθανασίαν.

Εἰς τόν ἰσλαμικόν 'Εσωτερισμόν, εἶναι τό σύμβολον τῆς μύθσεως. 'Εξ ἑνός ὠκεανοῦ γάλακτος, ἡ Παραγυάνα, δι' ἀναταράξεως, παράγει τήν @ 'Αμρίτα, τό πόμα τῆς ἀθανασίας. Τό Γ. ,σύμβολον γονιμότητος, συνδέεται εἰς πολλάς παραδόσεις μέ τό οὐράνιον πῦρ. Διά τόν Διονύσιον τόν 'Αρεοπαγίτην, τὰ διδάγματα τοῦ Θεοῦ συγκρίνονται πρός τό Γ. λόγω τῆς ἰκανότητός των νά παρέχουν τήν πνευματικὴν ἐνδυνάμωσιν. Οἱ Φαραῶ θηλάζουν ἀπό τό στήθος μιᾶς θεᾶς. 'Από τοὺς μαστοὺς τῆς 'Εκάτης (ψυχῆς τοῦ κόσμου) ρέουν ποταμοὶ Γάλακτος ποὺ διατρέφουν τόν Κόσμον. SEGH III, 103

Γ Α Λ Α Ν Ο Σ Δημήτριος. - Μελισσαρόπουλος: 'Εκλ. 'Ιλισοῦ Β, 10. - Τοῦ ἰδίου: Γαλανός ὁ 'Αθηναῖος, 150 χρόνια ἀπὸ τῆ μεταστάσεώς του, 'Ιλισός 1983, σ. 153

Γ Α Λ Α Ε Ι Α Σ. - Εἰς ὅλας τὰς παραδόσεις, ὁ Γ. θεωρεῖται ὡς τόπος διαβάσεως, θείας προελεύσεως, συνδέων τοὺς θείους κόσμους μετὰ τῆς Γῆς. Παραβάλλεται

πρός τὸν Ποταμόν, τὸν Ὁκεανόν, ὄφιν ἢ δράκοντα τεράστιον διὰ τοῦ ὁποίου κυκλοφοροῦν αἱ ψυχαὶ μέσῳ τῶν κόσμων, ἐκ τοῦ ἑνός πεδίου εἰς τὸ ἄλλο τοῦ Κόσμου.

Ἡ ἑλλην. μυθολογία ἀναφέρει: ἡ Ἥρα θυμωθεῖσα ἀπὸ τὸ τέκνον της Ἡρακλῆν, ἀποσπᾷ τὸ στήθος της ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἥρωος, καὶ τὸ ἐκχυθὲν γάλα σχηματίζει τὸν Γαλαξίαν. Ὁ νεοπλατωνικὸς Σαλούστιος, ἐρμηνεύων τὸν μῦθον τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἄττυος, θεωρεῖ τὸν Γ. ὡς τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς ὕλης ποῦ ὑπόκειται εἰς μεταβολάς. —

Γ Α Λ Η (Γάτα). — Εἰς ὄλους τοὺς λαοὺς τῆς Γῆς, ἡ Γ. ἔχει τὰς πλέον ἀμφιδρόμους σημασίας. Οὕτω εἰς τὴν ἀρχ. Αἴγυπτον ἡ Γ. εἶχε θεοποιηθῆ (θεᾶ Μπάστει) ὡς προστάτις τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς θείας τάξεως. Εἰς πολλὰς ἀπεικονίσεις περισταται κρατοῦσα μιαν μάχαιραν διὰ τῆς ὁδοῦς ἀποκόπτει τὴν κεφαλὴν τοῦ θεοῦ Ἄποφιδ, τοῦ δράκοντος τοῦ σκότους. Εἰς τὴν μουσουλμανικὴν θρησκείαν τὸ ζῷον κρίνεται μᾶλλον μὲ εὐμένειαν. Ἀντιθέτως εἰς τοὺς Κέλτας, τὸν Βουδδισμόν καὶ τὴν Καθβάλαν ἔχει μᾶλλον δυσμενῆ σημασίαν, περιβαλλόμενον μὲ κάποιαν δυσπιστίαν. (SEGH I 337)

Γ Α Μ Ο Σ. — Ὁ Γ. εἶναι σύμβολον μυστικόν τῆς ἐνώσεως τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν λαόντου, τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Αἱ ἱερογαμίαι ἀπαντοῦν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις. Συμβολίζουν ὄχι μόνον τὴν ἔνωσιν τῆς ψυχῆς μετὰ τῆς θείας ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ θείων ἀρχῶν, ἐξ ὧν γεννῶνται ἄλλαι θεῖαι ὑποστάσεις.

Αἱ γνωστότεραι εἶναι αἱ μίξεις τοῦ Διὸς (τῆς Δυνάμεως) μετὰ πλειστον θεοτήτων, ἀλλὰ καὶ θνητῶν γυναικῶν. Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ ἔνωσις τοῦ Διὸς μετὰ τῆς Θέμιδος (τῆς δικαιοσύνης ἢ τῆς οἰκουμενικῆς τάξεως). ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθη ἡ Βίρηνη, ἡ Εὐνομία (πειθαρχία) καὶ ἡ Δίκη (τὸ δίκαιον).

Ἡ Αἴγυπτος ἐγνώριζεν ἐπίσης πολλὰς συζύγους τοῦ Ἄμμωνος. Ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον θυγατέρες τοῦ βασιλέως

Φαραώ και ἀφιέρωνον τὴν παρθενίαν των εἰς τὴν θεογαμί-
αν αὐτὴν. Πρβ. τὴν θεάν Ἑστίαν καὶ τὰς VESTALES τῆς
Ρώμης. SEOH III, 184.- ☉ Αἰμομιξία, Ἥλιος, Πεντάς.

Γ Ε Μ Α Τ Ρ Ι Α .- ☉ Γκεματρία

Γ Ε Ν Ε Ι Ο Ν.- Εἶναι σύμβολον θάρρους καὶ σοφίας. Ὁ
Ἴνδρα, θεὸς τῶν Βεδῶν, ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ἡ-
φαιστος κ.ἄ, οἱ ἥρωες, οἱ μονάρχαι καὶ οἱ φιλόσοφοι
παρίστανται κατὰ τὸ πλεῖστον γενειοφόροι. Ὁ Θεὸς τῶν
Ἑβραίων, ὅπως καὶ τῶν Χριστιανῶν ὁμοίως. Αἱ βασίλισσαι
τῆς Αἰγύπτου φέρουν ἐπίσης πρόσθετον γένειον πρὸς δὴλω-
σιν τῆς ἰσότητος ὡς πρὸς τὴν ἰσχὺν μετὰ τῶν Φαραῶ.

Ὁ Χριστὸς μέχρι τοῦ VIου αἰ. παρίσταται κατὰ τὸ
πλεῖστον ὡς νεανίας ἀγένειος, ἀργότερον ὅμως φέρει γέ-
νειον. Οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ ἱερεῖς τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλη-
σίας φέρουν γένειον. Ἀντιθέτως οἱ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου,
ἐξύριζον ὄχι μόνον τὸ Γ. ἀλλὰ καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ ὀλό-
κληρον τὸ σῶμα των.

Ὁ Μωυσῆς ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοῦς Αεϋττας νὰ εἶναι ξυ-
ρισμέναν τελείως ὅταν προσέλθουν πρὸς καθιέρωσιν (Ἀριθ. 8, 7)

Γ Ε Ν Ε Σ Ι Σ .- ☉ Βασίλειος ὁ Μέγας, Γραχβιστής,
Ζοχάρ, Λόγος, Μπερεσίθ, MYSTERIUM MAGNUM, Πρωτό-
πλαστοί, Σεφέρ Γιεζιράχ, Σουμέριοι, Στερέωμα.-

Γ Ε Ν Η Θ Η Τ Ω Φ Ω Σ .- ☉ Λογος 71 (9), "Ὀρντο ἄμπ
Χάο, Φίατ, Φῶς.

Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ (GRUE).- Ἐνῶ εἰς τὴν Δύσιν τὸ πτηνὸν Γερα-
νὸς εἶναι σύμβολον τῆς δεξιότητος καὶ ἀνοησίας,
ἴσως λόγῳ τοῦ ἀδεξίου βαδίσματος του, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν
πιστεῖται ὅτι ζεῖ χιλιάδας ἐτῶν καὶ συνεπῶς συμβολίζει
τὴν ἀθανασίαν, τὴν εὐγονίαν καὶ τὴν εὐμάρειαν. Ἀκόμη
καὶ τὰ αὐτὰ τῶν Γ. ἐχρησίμευον διὰ τὴν παρασκευὴν φαρ-
μάκων τῆς ἀθανασίας. Τὸ γεγονός ὅτι εἶναι λευκὸς καὶ ἔχει
κεφαλὴν χρώματος ἐρυθροῦ κιναβάρεως, ἔκαμε τοῦς ἀλχημι-
στὰς νὰ θεωρήσουν τὸν Γ. ὡς σύμβολον τοῦ φιλοσοφικοῦ
πυρός τοῦ ἀθάνατος. Εἷς τινὰς γερμανικὰς περιοχὰς ὁ Γ.

ἦτο ἀφιερωμένος εἰς θεοτητα ἀναλόγους πρὸς τὸν θεὸν Ἐρμῆν.- SEGH II, 392.

Γ Ε Φ Υ Ρ Α.- Εἶναι λίαν διαδεδομένον σύμβολον τῆς διαβάσεως, ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης καταστάσεως εἰς τὴν ὑπερανθρώπινον, ἐκ τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου εἰς τὸν ὑπεραίσθητόν. Ἡ διέλευσις αὕτη περιγράφεται ὡς ἐγκλειουσα πολλοὺς κινδύνους, ὡς πορεία ἐπὶ τῆς λεπίδος (ἀκμῆς) ξίφους, εὐφραδία διὰ τοὺς δικαίους, στενὴ ὡς λεπίς ξυραφιοῦ διὰ τοὺς ἀσεβεῖς.- SEGH IV, 47.

Γ Ε Ω Κ Ε Ν Τ Ρ Ι Κ Ο Ν ΣΥΣΤΗΜΑ.-⊕ Πτολεμαῖος.

Γ Ε Ω Μ Α Ν Τ Ε Ι Α.- Εἰς τὴν Κίναν ἡ Γ. χρησιμοποιεῖται καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὸν προσανατολισμὸν καὶ καθορισμὸν τοῦ σχεδίου ἰδρύσεως τῶν πόλεων καὶ τῶν φρουρίων, οὕτως ὥστε οἱ ἄνθρωποι ποῦ θά κατοικήσουν νά εὐρηνται ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὰς οὐρανίους ἐπιδράσεις τὰ ὀχρωματικὰ ἔργα τοῦ Χανσί, ποῦ ἔχουν σχεδιασθῆ ὑπὸ Γάλλων πολεοδόων, ἐτροποποιήθησαν βάσει γεωμετρικῶν κανόνων, ἄλλως δὲν θά ἦσαν ἀποτελεσματικὰ.

Προσδιορίζεται, βάσει αὐτῶν ὅχι μόνον ὁ προσανατολισμὸς τῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν τάφων. Αἱ ἐπήρεια ποῦ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ἔχουν σχεδὸν ὅχι μόνον μὲ τὰ ὑδάτινα καὶ τὰ ἀέρια ρεύματα, ἀλλὰ & μὲ ζωτικὰς ἐνεργείας ἀντιθέτου φύσεως (Γιάγκ-Γίν) τὰ ὁποῖα συμβολικῶς ἐκφράζουν μὲ τὸν κυανοῦν δράκοντα καὶ μὲ τὴν λευκὴν τίγριν, ποῦ ὑπενθυμίζουν ἀλχημικὴν ὀρολογίαν. Εἰς ὅλα αὐτὰ προστίθενται καὶ αἱ ἀστρικαὶ ἐπιδράσεις καὶ ἀκόμη ἡ προσωπικὴ ἰκανότης τοῦ πολεοδόμου. Οὕτω ἡ διευθέτησις μιᾶς πόλεως εἶναι συναφῆς μὲ τὴν ὅλην κοσμικὴν ἀρμονίαν.

Γνωρίζομεν ὅτι καὶ εἰς τὴν ἀρχ. Ἑλλάδα ἡ ἔγκασθίδουσις μιᾶς πόλεως, ἦτο ἔργον ἀποδιδόμενον εἰς σοφοὺς καὶ ἐμπνευσμένους μυθικοὺς ἥρωας (βλ. Κάδμος). SEGH II 374

Γ Ε Ω Μ Ε Τ Ρ Ι Α.- Π. Γράβ. Πυθαγόρας, SEGH II, 374

⊕ Γεωμετρικὰ σύμβολα, Τέχναι

Γ Ε Ω Μ Ε Τ Ρ Ι Κ Α ΣΥΜΒΟΛΑ.- ⊕ 'Αστήρ, Κύβος, Κύκλος, Κώνος, Μικρόκοσμος, Παράλληλογράμμον, Πυραμίς, Ρόμβος, Σημείον, Σταυρός, Σφαῖρα, Σπείρα, Τετράγωνον, Τρίγωνον.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Α.- AGRICULTURE, LABOURAGE).-

Βιβλιογρ.-FBRE D'OLIVET, 'Εξέτασ.Χρ.' Επών.-188(2)

SEGH I, 20.-III, 98.-

Γ Η .- 'Η Γῆ εἶναι ἀκρωτῶς ὁ ἀντίπους τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ἀρχὴ παθητικὴ ἐναντι τῆς ἐνεργοῦ ἀρχῆς, ὡς θηλεία ὄφει ἐναντι τῆς ἄρρενος. Τὸ Γίν τῶν Κινέζων πρὸς τὸ Πάγκ, τὸ Γιάνγκ, τὸ Τάμας τῶν Ἰνδῶν πρὸς τὸ Σάττα. "Ἄλλαι ἀντιστοιχεῖται: ἡ πυκνότης, ἡ στερέωσις, ἡ συμπύκνωσις, πρὸς τὴν πτηρικὴν φύσιν, τὴν λεπτοῦσιν, τὴν διαλυτικὴν. Εἰς τὰ ἐξέγραμματα τοῦ Υ-Κίγκ, εἶναι τὸ Κουέν, ἡ παθητικὴ τελειότης, ἡ ἀρχὴ ποῦ δέχεται τὴν ἐνεργὸν ἀρχὴν Κιέν.

'Η Γῆ ὑποβαστάζει, ἐνῷ ὁ οὐρανὸς καλύπτει. "Ὅλα τὰ ὄντα δέχονται ἐξ αὐτῆς τὴν γένεσιν διότι εἶναι γυνὴ καὶ μήτηρ. 'Η Γῆ εἶναι διὰ τοὺς Ἰνδοὺς ἡ Πρακρίτη, τὸ πρωταρχικὸν Χάος, ἡ Πρῶτη Ὑλη (MATERIA PRIMA) ποῦ διαχωρίζεται ἀπὸ τὰ Ὑδατα, κατὰ τὴν γένεσιν. Εἶναι ἡ Ὑλη ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Δημιουργὸς πλάττει τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι ἡ παρθένος Ὑλη τὴν ὁποίαν διασχίζει τὸ ἄροτρον, γονιμοποιουμένη ὑπὸ τῆς βροχῆς (ἢ τοῦ αἵματος) ποῦ εἶναι τὸ σπέρμα τοῦ οὐρανοῦ. Γενικῶς ἡ Γῆ εἶναι ἡ μήτηρ ποῦ γεννᾷ τὰς πηγὰς, τὰ ὄρυκτά, τὰ μέταλλα.

'Η Γῆ συμβολίζει τὸ μητρικὸν λειτούργημα (TEL-LUS MATER). Δίδει καὶ λαμβάνει ἐκ νέου τὴν ζωὴν. βλ. Αἰσχύλου, Χορηφοδοί, 127-128). Κατὰ τὴν Θεογονίαν τοῦ Ἡσιόδου (στ. 126...) ἡ Γαῖα ἐγέννησεν ἐκάστη καὶ τὸν Οὐρανόν, ὁ ὁποῖος κατόπιν συνευρέθη μετ' αὐτῆς, διὰ τὴν γέννησιν ὅλους τοὺς θεοὺς. Οἱ θεοὶ, μιμηθέντες τὴν πρώτην ταύτην ἱερογαμίαν, ἐγέννησαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῷα. Διὰ ταῦτα ἐκλήθη "Μεγάλῃ Μήτηρ (MAGNA MATER).

'Εν σχέσει μετὰ τὰ Ὑδατα" ποῦ ἀπαντῶνται ἐν ἀρχῇ τῶν ὄντων, διακρίνεται ἡ Γῆ κατὰ τοῦτο: ὅτι τὰ ὕδατα προηγούνται τῆς ὀργανώσεως τοῦ Κόσμου, ἐνῷ ἡ Γῆ παράγει

τάς ζώσας μορφάς τὰ μὲν ὕδατα παριστοῦν τὴν ἀδιαφοροποιήτον μᾶζαν, ἐνῶ ἡ Γῆ τὰ σπέρματα τῆς διαφοροποιήσεως. Ἡ ὀνομασία τῆς 'Αγίας Γῆς δίδεται ὑπὸ τῶν 'Εβραίων καὶ τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν Παλαιστίνην ὁ ὅρος ὅμως αὐτός παρουσιάζεται μὲ πλῆθος ὁμολόγων εἰς ἄλλα παραδόσεις. Γῆ τῶν 'Αγίων, τῶν Μακαρίων, Γῆ τῆς ἀθανασίας : παντοῦ πρόκειται περὶ πνευματικῶν κέντρων ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ Κέντρον τοῦ Κόσμου (πρωταρχικόν Κέντρον τῆς Παραδόσεως, Παράδεισος). Δύναται κάπως νά συμπλησιασθῆ πρὸς τὴν "Γῆν τῆς 'Επαγγελίας" τῶν 'Εβραίων, πρὸς τὴν Μαύρην Γῆν (Κεμί) τῶν Αἰγυπτίων.

Ἡ Γῆ τῆς 'Επαγγελίας εἶναι εἰς τῶν πόλων τοῦ πνεύματος (Δάντης) ὅπως ἡ Γῆ Χαναάν διὰ τοὺς 'Εβραίους, ἡ 'Ιθάκη διὰ τὴν 'Οδύσσειαν, ἡ Οὐράνιος Ἱερουσαλήμ διὰ τοὺς Χριστιανούς. Καὶ ὁ Πλάτων ὁμιλεῖ περὶ ἀγνῆς Γῆς. (SEGH IV, 284)

Γ Η Ρ Α Σ. - Τὸ Γ. ὑπῆρξεν ἀνεκαθεν δεῖγμα σοφίας καὶ ἀρετῆς. Οἱ πρεσβύτεροι ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ "ἀρχαῖοι" δηλ. οἱ σοφοὶ καθοδηγοὶ τοῦ λαοῦ.

Ἡ Κίνα ἐτίμησεν ἀπὸ πάσης ἀρχαιότητος τοὺς γέροντας, λόγῳ τῆς πείρας των. Οὕτω ἡ Παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ὁ Λάο-Τσέ ἐγενήθη λευκόθριξ, μὲ ὄφιν γεροντικὴν ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα του ποῦ σημαίνει "ὁ γέρων διδάσκαλος".

Ὁ Ταοῖσμος τῆς ἐποχῆς τῶν Χάν, γνωρίζει μίαν ἀνωτάτην θεότητα μὲ τὸ ὄνομα Χουάν-Λάο-Κιούν, δηλ. ὁ κίτρινος γηραιὸς Κύριος, ἔκφρασις καθαρῶς συμβολικῆ τὴν ὁποῶν ὁ MASPERO δικαίως συνεπλησίασε μὲ τὸν 'Αρχαῖον τῶν Ἡμερῶν τῆς Καββάλας καὶ τῆς 'Αποκαλύψεως. Θά μπορούσαμε νά προσθέσωμεν τὸν Γέροντα τοῦ "Ορους τῶν Δρυιδῶν. καὶ τοὺς Γέροντας Διδασκάλους τοῦ τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τοῦ μυστικισμοῦ. Εἰς τὴν 'Αποκάλ. ὁ Λόγος παρίσταται μὲ λευκὴν κόμην.

Εἰς πολλὰ σημεῖα ὁ Βουδδας ἀναφέρεται ὡς ὁ πρωτότοκος τοῦ Κόσμου. Ἡ μυστικὴ Ἐταιρία τῆς Κίνας Τιέν-Τι-Χουεῖ, ἀποκαλεῖται συχνά ἡ 'Εταιρία τοῦ 'Αληθινοῦ Πρώτου. Ὁ Πρόγονος αὐτός εἶναι ὁ Οὐράνος, τοῦλάχιστον

διά τόν 'Αληθῆ "Ανθρωπον, υἷόν τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς.
'Από τὰ ὀλίγα αὐτά παραδείγματα τῶν παραδοσια-
κῶν λαῶν, δυνάμεθα νά σταθμίσωμεν τόν σεβασμόν καί λα-
τρείαν ἀπέναντι τῶν γερόντων, ὡς φορέων σοφίας καί νά
διακρίνωμεν τήν ἀπύθμενον διαφοράν ἀπό τόν νέον κόσμον
τῶν ἡμερῶν μας, ὅπου ἡ ἔλλειψις κάθε σεβασμοῦ ὄχι μόνον
ἀπέναντι τῶν γερόντων, ἀλλά καί πρός κάθε τι τό "ἀρχαῖ-
ον" εἶναι κατάφορος, τό ὁποῖον ταυτίζωμεν μέ τας πε-
ριφρονητικᾶς λέξεις "ἀπρηχαιωμένον, ξεπερασμένον καί
πνευματικῶς ἀνάπηρον, διότι ἡ νέα σκέψις εἶναι βεβαία
περί τῆς ἀνωτερότητος τῶν νέων ιδεῶν καί τῶν νεωτερι-
σμῶν. Καί ὅμως πρόκειται περί πειραματισμῶν μέ ὀλέθρια
συνήθως ἀποτελεῶματα τά ὁποῖα θά ἀπεφεύγοντο ἐάν συνε-
βουλευώμεθα περισσότερον τήν ἀρχαίαν σοφίαν. Τοῦτο ἰσχύ-
ει ἀκόμη περισσότερον δι' ἡμᾶς τοὺς "Ἑλληνας.-SEGH IV, 383

Γ Ι Α Γ Κ - Γ Ι Ν. - ⊕ Τάϊ-Κί, Ταοῦσμός, Τσουάγκ-Τσέ,
⊕οῦ-Κί.

Γ Ι Α Μ Α - Λ Ο Κ Α. - ⊕ Κάλα, Ναράκα.

Γ Ι Α Ν Τ Ρ Α. - Εἰς τόν 'Ινδουισμόν τά Γ. εἶναι ἀπο-
κλειστικῶς γεωμετρικαί (καί ὄχι ἀνθρωπόμορφοι)
παραστάσεις, εἰκονίζουσαι συμβολικῶς τὰς κοσμικᾶς καί
θείας ἐκδηλώσεις. Εἶναι τό γραφικόν ἰσοδύναμον τοῦ ⊕
Μάντρα πού ἀνάγεται εἰς νοητικόν σχῆμα. Ἀμφότερα χρησι-
μοποιοῦνται εἰς τυπολογικᾶς πράξεις.

Τά στοιχεῖα ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ἕν Γ. εἶναι :

- α) Τρίγωνα : ὄρθια, ὑποφοιτοῦν τόν Πουρούσα, τό Αἶγκα, τόν Σίβα, τό Πῦρ ἀνεστραμμένα, τήν Πρακρίτη, τήν Σάκτι (θηλείαν ἐνέργειαν) τό ὕδωρ, τήν γιονί (μήτραν, αἰδοῖον). Τό κέντρον εἶναι τό Μπιντοῦ (σημεῖον μὴ εἰκονιζόμενον) τό μὴ διαφορισμένον Βράχμα, περί τό ὁποῖον ἐξισορροποῦνται τὰ ἀντιθετικά τρίγωνα.
- β) Οἱ κύκλοι ἢ στέφανοι λωτοῦ, συμβολίζουν τήν ἐκτίναξιν πρός τόν ἐνδιάμεσον κόσμον.
- γ) Τό ἐξωτερικόν τετράγωνον, φέρον 4 γωνιώδεις ἐξόδους, εἶναι τό σύμβολον τῆς Γῆς.

δ) Ἐνδεχομένως χαρακτηῖρες σανσκριτικῆς γραφῆς ποῦ χρησιμεύουν διὰ τὴν σταθεροποίησιν τῶν μάντραμ καὶ εἶναι γραφικαὶ ρίζαι (μούλα-γιάντρα).

Τὰ Γ. εἶναι ἐμβλήματα κεκτημένα μυστικῆς ἐννοίας ἀκόμη καὶ μαγικῆς ἰκανότητος ποῦ ἀποκτοῦν μετὰ τὴν σχετικὴν καθιέρωσίν των.

Σημείωσις: Τὸ Γ. ποῦ εἰκονίζεται εἰς τὴν σελ. 138 τοῦ IIου Τόμου τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, ἔχει ἐσφαλμένως τυπωθῆ: πρέπει τὸ τετράγωνον νὰ περιστραφῆ κατὰ 90° ὥστε τὰ τρίγωνα νὰ παρίστανται ὄρθια καὶ οὐχὶ ἀνεστραμμένα.

⊕ Μαντάλα (εἰκ. εἰς T.V, σ.74), Τετράγωνον.

Γ Ι Α Σ Ν Α.- ⊕ Μαζδαϊσμός 156 (-4)

Γ Ι Α Σ Ι Δ Ι Σ Μ Ο Σ.- ⊕ Ἀγγελολογία, "ΑΛ-Χαλάτζ, Χιράμ Ἀβίφ.

Γ Ι Γ Α Ν Τ Ε Σ.- Τὸ λίαν ἀξιοπρόσεκτον τοῦ μύθου, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι μόνος ὁ Ζεὺς δέν δύναται νὰ καταβάλλῃ τοὺς Γ: χρειάζεται τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἡρακλέους (ποῦ δέν εἶχεν ἀκόμη ἀποθεωθῆ) διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν Πίγαντα Πορφυρίωνα. Ὁ μὲν θεὸς κεραυνώνει τὸ τέρας, ὁ δὲ ἥρωϊς ἀποτελεῖ τὸ αὐτὸ μὲ τὰ βέλη του. Διὰ νὰ φονεύσῃ τὸν Γ. Ἐπιάτην, τοῦ ὁποῖου ὁ Ἀπόλλων εἶχεν ἐξορύξει τὸν ἀριστερόν ὀφθαλμόν, προστρέχει εἰς τὴν ἰσχύν τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξορύσει καὶ τὸν δεξιόν. Ὅλοι οἱ θεοί, ἀντίπαλοι τῶν Γ., ἢ Ἀθηναῖα, ὁ Διόνυσος, ἢ Ἀφροδίτη, ὁ Ποσειδῶν κ.ἄ. προστρέχουν εἰς τὴν συμπαράστασιν τοῦ ἀνθρ. διὰ νὰ ἐξοντώσουν τὰ τέρατα. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει ἀνάγκην τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς χθονίης θηριωδίας, ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐξέλιξις τῆς ζωῆς πρὸς μίαν πνευματοποίησιν εἶναι ἡ πέλη τῶν Γιγάντων. Τὸ ἐπίτευγμα τοῦτο προϋποθέτει τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ δέν πρέπει νὰ βασιίζεται μόνον εἰς τὴν θεῖαν ἀρωγὴν ἵμα θριαμβεύσῃ ἐναντίον τῶν ἐνελεικτικῶν καὶ ὀπισθοδρομικῶν τάσεων ποῦ εἶναι ἔμφυτοι εἰς τὴν ψυχὴν του. Ὁ μῦθος τῶν Γ. κάμνει ἔκκλησιν εἰς τὸν ἄνθρωπινον ἠρωϊσμόν. Οἱ Γ. εἰκονίζου

Οἱ Γίγαντες εἰκονίζουνοῦλα ὅσα ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά κατανικήσῃ διὰ νά λυτρωθῆ καί ἀποκτήσῃ ἀθάνατον προσωπικότητα, Μόνον διὰ τῆς κατανικήσεως παθῶν καί ἐνοστέκτων, δύναται νά καταστῆ ἥρωα καί νά ἀποθεωθῆ.
⊕ Δαίμων, Δημιουργία.-

Γ Ι Ε Ζ Ι Ρ Α Χ. - Βλ. Σεφέρ Γιεζιράχ

Γ Ι Ε Ν ἢ Τ Ζ Ε Ν. - Εἶναι ὁ ὅρος πού χρησιμοποιεῖ ὁ Κομφουκιος, διὰ νά παρουσιάσῃ τόν τέλειον ἄνθρωπον. "Γιέν εἶναι ὁ τίτλος εὐγενείας τοῦ Οὐρανοῦ, εἶναι ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου, καί ὁ κάθε ἄνθρωπος τήν περικλεῖει ἐν ἑαυτῷ". Ἐν τελικῇ ἀναλῶσει τό "Γιέν" καταλήγει νά σημάνη Ἁγάπη καί νά ἀποκτήσῃ οἴκουμενικήν κοινωνικήν σημασίαν. - DAVY IV, 108, 111. -

Γ Ι Ε Σ Ω Δ. - βλ. Ἱεσῶδ

Γ Ι Α Γ Α Μ Ε Σ. - Ἡ ἐποποιΐα τοῦ Γ. θεωρεῖται δικαίως ὡς τό σπουδαιότερον Ἔπος τῆς Μεσοποταμίας καί τό πλεον ἀντιπροσωπευτικόν ἔργον τῆς σημιτικῆς μεγαλοφυΐας. Δύναται, ἀπό μυθικῆς ἀπόψεως, νά συγκριθῆ πρός τήν Ὀδύσειαν. Ὁ ρόλος πού παίζει ἡ γυναῖκα εἰς τήν διαμόρφωσιν τοῦ πολιτισμοῦ ἐνός πρωτογόνου λαοῦ, ὅπως ἦσαν οἱ Ἀκκάδαι καί οἱ Σουμέριοι, παρίσταται ὡς πρωτεύων. Οἱ διαδοχικοὶ σθνατάκται καί ἐπεξεργασταὶ τοῦ Ἔπους - διότι τοῦτο ἔλαβε τήν ὀριστικήν του μορφήν, μόλις ὑπό τῶν Ἀσσυρίων, ἀποδεικνύουν ὑψηλοῦ βαθμοῦ πνευματικότητα καί μυσταγωγίαν. Περί τοῦ Ἔπους τοῦ Γ. γράφουν ἐν ἐκτάσει αἱ διαφόροι γεινικαὶ Ἐγκυκλοπαίδειαι. - M.M.DAVY III, 110. ⊕ Βαβυλωνιακά μυστήρια, Κατακλυσμὸς, Γίμα.-

Γ Ι Ν - Γ Ι Α Γ Κ. Κατ'ἐπέκτασιν τό Γίν καί Γιάγκ, συμβολίζουσι τήν σκοτεινὴν καί τήν φωτεινὴν ὄψιν τῶν πάντων, τήν γήινην καί οὐράνιον ὄψιν, τήν ἰρνητικήν καί θετικήν, τήν θηλείαν καί ἄρρενά ἀρχήν. εἶναι ἐν συνόψει ἡ ἔκφρασις τῆς δυαδικότητος καί παραπληρωματικότητος τῶν δύο ἀρχῶν τοῦ Κόσμου.

Τό Γίν σημειοῦται εἰς τό "Ι - Κίγκ διὰ γραμμῆς διακεκομμένης - + , ἐνῶ τό Γιάγκ διὰ μιᾶς συνεχοῦς γραμμῆς — . Ὁ συνδυασμός αὐτῶν σχηματίζει τά Θ Τρί- γραμμα καί Θ Ἐξάγραμμα τοῦ Θεοῦ - Χι. Τό ἰδεόγραμμα τοῦ Γίν-Γιάγκ ὀνομάζεται Θ Τάϊ - Κι καί παρίσταται διὰ δύο δρακόντων ἀλληλοδιωκομένων ἀενάως ἐν κύκλῳ.

Τρεῖς ἢ ἕξ γραμμαί Γίν, παρέχουν τό ἰδεόγραμμα Κουέν, τήν παθητικὴν τελειότητα, τήν Γῆν. Τρεῖς ἢ ἕξ γραμμαί Γιάγκ, τήν δρῶσαν τελειότητα, τόν Οὐρανόν. Γῆ καί Οὐρανός ὑποδηλοῦν τήν πρωταρχικὴν πόλωσιν τῆς Μονάδος. Ἡ Μονάς πολοῦται εἰς δύο καί διακρίνεται εἰς Γίν καί Γιάγκ· αὕτη εἶναι ἡ διαδικασία τῆς κοσμικῆς ἐκδηλώσεως, ὁ εἰς δύο διαχωρισμός τοῦ Ὁοῦ τοῦ Κόσμου τῶν Ὀρφικῶν. Τό Γίν καί Γιάγκ ὑποδηλοῦν τήν ἐνότητα καί δυαδικότητα, τήν μονάδα καί ἀδριστον δυάδα τῶν Πυθαγορείων, τό Πέρασ καί τό Ἄπειρον, τό περιττόν καί τό ἄρτιον (Πρβ Π. Γράβιγγερ, Πυθαγόρας). Εἰς τό σύμβολον Γίν - Γιάγκ συμπυκνοῦνται ἡ βαθυτέρα καί συνθετικωτέρα μεταφυσικὴ τοῦ κινεζικοῦ πνεύματος. Αἱ ἔννοιαι τοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ χρόνου καί χώρου, τοῦ ρυθμοῦ, τῆς τάξεως τοῦ Κόσμου καί τοῦ Πνεύματος περικλείονται εἰς τό ἀπλοῦν σύμβολον τοῦ Γιάγκ-Γίν ἢ γραφικῶς τοῦ Τάϊ-Κι. Αἱ δύο ἀντίθετοι παγκόσμιαι ἀρχαί ἀλληλοσυμπληροῦνται καί συνεργάζονται μέ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν διὰ τὴν ἀποτελεσιν τῶν " μυρίων πραγμάτων" τοῦ Κόσμου. - SEGH IV 412, M.M.DAVI IV 80.-

Γ Ι Ο Γ Κ Α .- Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων, ἀντιλαμβάνομεθα ὅτι δέν πρέπει νά περιστέλωμεν τήν Γ, εἰς ἓν εἶδος γυμναστικῆς (σωματικῆς ἢ ψυχικῆς) ἢ μέ μιαν νεωτερίζουσαν φιλοσοφίαν . Ἡ Γ, εἶναι ἡ Ὁδός πρὸς ἀποβλέπει καί ὁδηγεῖ εἰς τήν Λύτρωσιν ἐκείνων ποῦ εἶναι ἐκ φύσεως κατάλληλοι, διότι ἡ καλή θέλησις καί μόνη δέν ἐπαρκεῖ. Ἐκεῖνος ποῦ θέλει νά ἐπίδοθῃ εἰς τὴν μυητικὴν ἀγωγήν τῆς Γ, πρέπει νά ἔχη ἀπαρνηθῇ τὰ ἐγκόσμια, τὰ ὁποῖα πρέπει νά θεωρῇ ὡς ἀνωφελῆ καί περιττά. Πρέπει νά ζῇ βίον μοναχοῦ, ἐγκαταλείπων οἰκογένειαν καί

περιουσίου. Όταν αἱ προϋποθέσεις αὐταὶ δὲν τηροῦνται εἴτε ἀπὸ τὸν νεόφυτον, εἴτε ἀπὸ τὸν "Διδάσκαλον" που πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ μὲν πρῶτος βαδίζει ὁδὸν πολὺ ὀλισθηρὰν καὶ ἐν πολλοῖς ἐπικίνδυνον, τῶσον διὰ σωματικὴν του, ὅσον καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν του ὑγείαν, ὁ δὲ δευτερός, ὁ "Γκουρού", ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν Διδάσκαλον, εἰς τὸ βάθος ὅμως οἰκειοποιεῖται τίτλον ποῦ δὲν τοῦ ἀνήκει καὶ πρόκειται μᾶλλον περὶ ἀγύρτου. Ἐῶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν μνητικῆς ἀγωγῆς καὶ ἀσκήσεως, ὁ ἀρθροδὸς τῶν ἀπαταιῶνων καὶ ἐκμεταλλευτῶν εἶναι μεγάλος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀφελῶν θυμάτων ἀκόμη μεγαλύτερος. Τελευταίως εἰς τὴν Δύσιν, ἡ Γ. ἔχει λάβει ἐπιδημικὴν μορφήν ὑστερίας. Ἐάν οἱ δοκιμοὶ γιόγκι ἐδιάβαζαν τὴν αὐστηρότητα τῶν θυσιῶν εἰς ἃς θὰ πρέπει νὰ ὑποβληθοῦν, πρὶν ἀκόμη ἀρχίσουν νὰ ἀσχοῦνται, θὰ ἀντελαμβάνοντο ὅτι ἡ Ὀδὸς - ποῦ εἶναι προορισμένη δι' ἀνατολικούς λαούς - εἶναι τελείως ἀσυμβίβαστος μὲ τὸν τρόπον ζωῆς ποῦ διαγόμεν ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀμερικανοί.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ συνιστᾶται, προσοχῆ, μετριοφροσύνῃ καὶ σεβασμὸς ἀπέναντι ἱερῶν καὶ ὁσίων, ποῦ δὲν πρέπει νὰ βεβηλοῦνται ἀπὸ τὴν σύγχρονον ὑπεροφίαν καὶ σπουδὴν. M.M. DAVY III 221, 228, IV 53. Ἑκλ. Ἰλισοῦ Γ 344.-

⊕ Γνάνα Γ., Ἑνωσις, Κάρμα Γ., Κρίγνα Γ., Κουνταλίνη Γ., Λάγνα Γ., Μάντρα Γ., Μπάκτι Γ., Πατάντζαλι, Ράτζα Τ., Σάκτισμός, Ταντρισμός.-

Γ Ι Ο Γ Κ Α Ν Α Ν Τ Α. - ⊕ Κρίγνα Γιόγκα, Αὐτοπραγμάτωσις

Γ Ι Ο Γ Κ Ι. - ⊕ Γυμνοσοφισταί

Γ Ι Ο Ν Ι. - ⊕ Κτεῖς (κτενός, τὸ θῆλυ αἰδοῖον)

Γ Ι Ο Υ Γ Κ - ⊕ Φρδύντ, Ψυχανάλυσις, Ψυχολογία τοῦ βάθους

Γ Ι Ο Υ Γ Κ Α. - ⊕ Κύκλοι 510 (15)

Γ Ι Ο Υ Γ Κ - Σ Τ Ι Λ Λ Ι Γ Κ. - (1749-1817)

Γερμανὸς μυστικὸς. Τῷ 1770 διαμένει εἰς Στρασβοῦργον

καί συνδέεται διά φιλίας μέ τόν Γκαϊτε καί τόν Χέρ-
 δερ. Τῷ 1772 ἐγκαθίσταται εἰς τό ELBERFELD ὡς καθηγητής
 τῆς ὀφθαλμολογίας καί τό 1778 ὀνομάζεται καθηγητής τῆς
 πολιτικῆς οἰκονομίας εἰς KAISERSLAUTERN, εἰς Χάϊδελβερ-
 γήν καί τέλος εἰς Μάρμπουργκ. Κατά τά ὑπόλοιπα 16 ἔτη
 τῆς ζωῆς του ἐποδίδεται εἰς τήν συγγραφὴν ἑσχατολογικῶν
 καί θεοσοφικῶν ἔργων. Εἰς τήν τελευταίαν πόλιν γωρίζε-
 ται μέ τόν KARL FRIEDRICH VON BADEN ὅστις τόν βοηθεῖ
 οἰκονομικῶς διά νά ἀφοσιωθῇ πλήρως εἰς τὰς μεταφυσικὰς
 του ἐρεῦνας καί συγγραφὴν ἔργων ὅπου μυστικίζων διδάσ-
 κει τήν ἐπάνοδον εἰς τόν Κύριον, τήν ἀποκαλυπτικὴν ἀρι-
 θμοσοφίαν καί τὰ ἀγαθὰ τῆς προσευχῆς. Ἀλληλογραφεῖ μέ
 πλῆθος ἐξεχόντων προσώπων καί μελετᾷ τόν Μπαϊμε. Ἐπι-
 σκέπτεται τόν "φωτισμένον Τσάρον Ἀλέξανδρον τόν Ἴον
 καί ἐνασκεῖ ἐπ' αὐτοῦ τοιαύτην ἐπιρροήν, ὥστε εἰς τό
 Παν.μιον τοῦ CHAKOV ἐπί μιᾶς στήλης τοποθετεῖται ἡ
 προτομή τοῦ Σίλλιγκ πλησίον μιᾶς ἄλλης μέ τήν προτομήν
 τοῦ Χριστοῦ. Ἄν καί δυσπιστεῖ πρὸς τήν Ἀλχημίαν,
 δέν περιφρονεῖ τὰς ἐφαρμογὰς τοῦ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ
 εἰς τήν θεραπείαν ἀσθενῶν. Σύμφωνα μέ τὰς ἰδέας τῆς
 ἐποχῆς του, ἐνδιαφέρεται ζωηρῶς διά τήν τύχην τῶν ψυ-
 χῶν μετὰ θάνατον, διά τὰς ἐμφανίσεις νεκρῶν καί μέ τὰ
 παραψυχολογικά φαινόμενα τὰ ὅποια ὅμως κρίνει ὡς ἐπι-
 κίνδυνα. Ὅπως καί ἡ Σαιν Μαρτέν, ἀποκλείει τήν μετεν-
 σάρκωσιν. Εἰς τόν Σβέντεμποργκ ὀφείλει μίαν εὐφυᾶ θεω-
 ρίαν περί τοῦ Καθαριστηρίου. Τέλος ἐπιδεικνύει προφητικόν
 χάρισμα, καί προλέγει πάσης φύσεως γεγονότα πού θά ἐπι-
 συμβοῦν εἰς τό προσεχές μέλλον.- M.M.DAVY II, 330

Γ Γ Ο Υ Π Ι Τ Ε Ρ (Διδάσκαλος) ⊕ Διδάσκαλοι

Γ Κ Α Γ Κ Α (Γάγγης). ⊕ Μαλχοῦτι, Χιμαβάτ.

Γ Κ Α Ζ Α Λ Ι (MUHAMMAD GHAZALI).- Διάσημος μυστικὸς
 φιλόσοφος καί μυστικοσύμβουλος μουσουλμάνος,
 γεν. 450/1058 εἰς Κοραζάν καί + 505/1112 αὐτόθι. Μετά
 τὰς σπουδὰς του μετέβη εἰς Βαγδάτην ὅπου ἐγένετο καθη-
 γητής τοῦ ἐκεῖ Παν/μίου. Ἀνηγορεύθη σύμβουλος τοῦ Χαλί-

φου τῆς Βαγδάτης. Ἀποτόμως ὅμως ἐγκατέλειψε τὴν πόλιν καὶ τὰς τιμὰς καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ τότε ἰσχύοντος θεολογικοῦ συστήματος. Τὸ κυριώτερον ἔργον του φέρει τὸν τίτλον IHYA'K ULUM AD DIN (ἡ ζωογόμνησις τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς θρησκείας (Κάϊρον 1387/1967. Τὸ τεράστιον αὐτὸ ἔργον διαιρεῖται εἰς 4 μέρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων ὑποδιαιρεῖται εἰς 10 βιβλία. Εἰς τὸ 8ον ἀναπτύσσει τὴν Μουσικὴν καὶ τὸν ἱερατικὸν χορὸν. Ὑποστηρίζει τὸν μυστικὸν ὕμνον καὶ τὰ μουσικὰ ὄργανα, ἀντιτιθέμενος πρὸς τὸ ὀρθόδοξον πνεῦμα τοῦ δὲν ὑπεστηρίζε τὴν μουσικὴν συνοδείαν. Τὸ πλέον ἀντιπροσωπευτικὸν ἔργον τοῦ Γκ. πού ἐκθέτει τὴν ἐξέλιξιν τῆς σκέφews του καὶ τὴν μεταστροφὴν του πρὸς νέαν μέθοδον μυστικῆς θεωρίας, φέρει τὸν τίτλον "Πλάνη καὶ ἀπολύτρωσις" (νέα γαλλ. μτρ. ὑπὸ τοῦ F. JABRE, BEYROUTH 1959).

Τὸ ἔργον τοῦ Γκαζάλι ἦνοιξε νέαν ἐποχὴν ὄχι μόνον εἰς τὸν ἰσλαμικὸν χῶρον, ἀλλ' ἔσχε ζωηράν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ Ἀγ. Αὐγουστίνου καὶ ἀκόμη ἐπὶ τοῦ Πασκάλ. M.M. DAVY II, 482.

Γ Κ Α Ι Τ Α STANISLAS DE GUAITA) @ Καρβαλιστικὸν P+Σ

Τάγμα, Σαίντ "Υβ ντ' Ἀλβέντρ.

Γ Κ Α Ι Τ Ε :- @ Γκρὸς Κόπτα, Φᾶουστ, Φωτισμένοι

Βιβλ. Καρβούνη Νικ. Ὁ Γκ. ὡς μύστης

'Εκλ. Ἰλισοῦ Β 121

Γ Κ Α Ν Ε Σ Α .- Ἰνδικὴ θεοτης. Ὀλόκληρον τὸ τερατῶδες αὐτὸ σύνολον, κἀθηται ἐφ' ἑνὸς ποντικοῦ ἢ ἐπὶ ἄνθους λωτοῦ. Ὁ Σουάμι SIDDHESWARANANDA, διακρίνει εἰς τὸ σύμβολόν αὐτὸ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς ἰνδικῆς σκέφews... τὴν Μάγυα ἢ τὴν ἀντίφασιν τῆς ζωῆς ! Τὸ μῖγμα αὐτὸ ἐκέφαντος καὶ ἀνθρώπου, ἢ κατάφορος ἀσυμμετρία, ἢ ἔλλειψις ἀρμονίας, τὸ κράμα αὐτὸ τοῦ ὄγκου, τοῦ βάρους καὶ τῆς ἰσορροπίας (ὀγκῶδες σῶμα ἐπὶ ἑνὸς ποντικοῦ ἢ ἄνθους) ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀντιθέσεις παριστάνουν τὴν @ Μάγυα, τὴν αὐταπάτης τῆς ἐκδηλώσεως, ὅλας τὰς περιπετείας εἰς τὸν παρόλογον καὶ εὐμετάβλητον Κόσμον τῶν φαομένων καὶ καὶ τῶν ἐφημέρων πραγματικοτήτων. Ὑπενθυμίζει ὅλας τὰς

δυναμικότητας τῆς ζωῆς καί ὅλας τὰς ἐκφράσεις τῆς, μέχρι τῶν πλέον παραλόγων μέσα στόν χῶρον καί τόν χρόνον.

(VEDANTA , No 5, 'Ιανουάρ. 1967.-SEGH II, 367

Γ Κ Α Ν Τ Α Ρ Β Α Ι.- @ 'Απόσπασμα

Γ Κ Α Ρ Ο Υ Ν Τ Α.- Παρίσταται ὡς ἀρπακτικόν πτηνόν ποῦ μέ τό ράμφος του θανατώνει τοὺς Νάγκας (ὄφεις).

'Ο ἀγὼν ἐνός πτηνοῦ μέ ἓνα ὄφιν εἶναι σύνηθες εἰς τὴν ἀσιατικὴν εἰκονογραφίαν. Βλέπουν εἰς τό σύμβολον αὐτό τόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου, τοῦ ἡαλοῦ ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τῶν οὐρανίων δυνάμεων κατὰ τῶν χθονίων.

Γ Κ Α Ε Λ Λ Ε (Αὔλος) AULU GELLE ἢ AULUS AGELLIUS ἢ AGELIUS.

'Ο Αὔλος Γκέλε, γεν. κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ 'Αδριανοῦ καί θανὼν ἐπὶ Μάρκου Αὔρηλιου, ἀνῆκεν εἰς τὴν ρωμαϊκὴν ἀριστοκρατίαν καί ἔτυχεν ἐξαρχεῦ παιδείας. Ἡ οἰκογένειά του τό ἔστειλεν εἰς 'Αθήνας, ὅπου ἠκολούθησε τὰ μαθήματα τῶν διασημοτέρων ρητόρων, ἰδιαιτέρως τοῦ πλατωνικοῦ Ταύρου καί τοῦ λαμπροῦ 'Ηρώδου τοῦ 'Αττικοῦ. Ἐπανακάμφας εἰς Ρώμην, ἀνέλαβε διαφόρους νομικῆς φύσεως θέσεις καί συνεδέθη μέ τόν φιλόσοφον Φαβερτίνον, ἐλθόντα ἐκ Γαλατίας εἰς Ρώμην, ἔξοχον λόγιον. Ἐγνώρισεν ἐπίσης τόν Φροντόνιον, διδάσκαλον τοῦ Μάρκου Αὔρηλιου. Τό κυριώτερον ἔργον του "Ἄττικαὶ νύκτες" εἶναι συλλογὴ ἐνδιαφερουσῶν καί περιέργων ἱστοριῶν φιλολογικῶν καί φιλοσοφικῶν τοῦ καιροῦ του. Τό ἔργον διαιρεῖται εἰς 20 βιβλία. Μερικά ἀποσπάσματα :

Βιβλ. I, κεφ. IX.- Περὶ τῶν πυθαγορείων διδασκαλιῶν, -

'Ἴδου ἡ τάξις καί ἡ μέθοδος τὴν ὅποιαν ὁ Πυθαγόρας καί οἱ μαθηταὶ του ἠκολούθουν. Ὁ Πυθαγόρας ἐσπούδαζε κατὰ πρῶτον τὴν φυσιογνωμίαν τῶν νέων ποῦ παρουσιάζοντο διὰ νὰ διδαχθῶν ("ἐφυσιογνωθῶν"). Διὰ τῆς τέχνης αὐτῆς προσεπάθει νὰ διαγνώσῃ τόν χαρακτῆρα τοῦ μαθητοῦ βάσει τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του, τῆς μορφῆς τοῦ σώματος του καί γενικῶς τῆς ἐξωτερικῆς του ὄψεως. Ὅταν ὁ Πυθ. ἀνεκάλυπτε ἓνα νέον ἐπιδεικτικόν μῆσεως, τόν ἐδέχετο εἰς τόν κύκλον τοῦ Ἰδρύματος του, ὅπου ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ ἀπόλυτον σιγὴν ἐπὶ χρονικόν διάστημα.

τοῦ ὁποίου ἡ διάρκεια ἐποίχθηκε ἀναλόγως τῆς προσωπι-
κῆς ἐξελιξέως ἑνός ἑκάστου. Ὁ μαθητῆς ὤφειλε κατά τό
χρονικόν τοῦτο διάστημα νά ἀκροᾶται προσεκτικά ἐκεί-
νους πού ἠδύναντο νά ὀμιλήσουν· δέν εἶχε τό δικαίωμα
νά ζητήσῃ ἐξηγήσεις, οὔτε νά κρατήσῃ σημειώσεις ἐπί ἐ-
κείνων πού ἤκουε. Ἡ διάρκεια τῆς σιγῆς δέν ἦτο μικρο-
τέρα τῶν 2 ἐτῶν. Ὅσοι ἐπετύγχανον εἰς τήν πρώτην αὐτῆν
δοκιμασίαν ἐκαλοῦντο Ἀκουστικοί δηλ. ἀπλοῖ ἀκροαταί.

"Ὅταν ὅμως ἠδύναντο τά δύο αὐτά πράγματα, τά
πλέον δύσκολα, δηλ. νά ἀκούουν καί νά σιωποῦν, ὅταν
εἶχον ἀναπτύξει τήν νοημοσύνην των διά τῆς μακρᾶς αὐ-
τῆς σιγῆς, πού ἐκαλεῖτο "ἐξαμύθεια", τότε ἐλάμβανον
τό δικαίωμα νά ὀμιλοῦν, νά ἐρωτοῦν, νά κρατοῦν σημει-
ώσεις καί νά ἐκφράζουσαν τήν γνώμην των. Τότε τοὺς ἀπε-
κάλουν Μαθηματικούς, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν Ἐπιστημῶν
τάς ὁποίας εἶχον ἀρχίσει νά μελετοῦν καί νά διαλογι-
ζωνται. Διότι οἱ ἀρχ. "Ἕλληνες ἀπεκάλουν "Μαθήματα"
τήν Γεωμετρίαν, τήν Φυσιολογικὴν, τήν Μουσικὴν καί
τάς ἄλλας σηναφεῖς ἐπιστήμας.

"Κατά τάς ἡμέρας μας οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι ἀποκα-
λοῦν Μαθηματικούς τοὺς ἀνθρώπους πού θά ἔπρεπε ὀρθώ-
τερον νά ὀνομάζουσαν Χαλδαίους, ἀπό τήν χώραν πού ἔλαβε
γένεσιν ἡ ἐπιστήμη τῶν ἄστρον.

"Μέ τό πνεῦμα ἐμπλουτισμένον μέ ὅλας αὐτάς τάς
γνώσεις, οἱ "μαθηματικοί" ἐνεβάθουν εἰς τά θαυμάσια
τοῦ Σύμπαντος καί εἰς μυστικά τῆς Φύσεως, καί διά τοῦ-
το ἐκαλοῦντο "Φυσικοί".

"Ὁ Ταῦρος ἕνας ἐκ τῶν φίλων μου, ἔγραφε τά
ἐξῆς : "Κατά τάς ἡμέρας μας, οἱ μέοι πού ἔρχονται εἰς
τάς σχολάς μας διά πρώτην φοράν ὡς ἀμύητοι, ὅχι μόνον
δέν ἤσκησαν τήν φιλοσοφίαν, ὅχι μόνον δέν ἔχουν ἰδέαν
ἀπό τά γράμματα καί τάς ἐπιστήμας, ἀλλά ἔχουν τό θράσ-
σος νά ὑποδεικνύουν εἰς τοὺς διδασκάλους των ἐκεῖνο
πού θέλουν νά διδαχθοῦν. Ὁ ἕνας λέγει : "Διδαξατέ μου
πρῶτον αὐτό", ὁ ἄλλος φωνάζει : "Αὐτό θέλω νά μάθω καί
τίποτε ἄλλο !". Ὁ ἕνας ζητεῖ νά διδαχθῇ στά γρήγορα

τό Συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος, γιά νά μάθῃ γιά τήν μέθην τοῦ Ἀλκιβιάδου ! Ὁ ἄλλος θέλει νά ἀρχίσῃ μέ τόν Φαῖδρον, διὰ νά ἀκούσῃ τόν λόγον τοῦ Λυσίου. Ὑπάρχουν ἀκόμη, ὡ θεοί, καί ἄλλοι ποῦ θέλουν νά διαβάσουν τόν Πλάτωνα, ὄχι γιά νά γίνουν καλλίτεροι, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ ν' ἀποκτήσουν λογοτεχνικήν καλλιτέλειαν. "Ὅχι γιά νά γίνουν σοφώτεροι, ἀλλ' ἀποκλειστικά γιά νά κοσμοῦν τοὺς λόγους των μέ χάριν !"

Αὐταί ἦσαν αἱ σκέψεις τοῦ φίλου μου Ταύρου, συκρινόντος τοὺς νέους μαθητάς μας μέ ἐκείνους τῶν ἀρχαίων Πυθαγορείων. Δέν πρέπει ἐπιπροσθέτως νά λησμονήσωμεν ὅτι ὅταν ἅπαξ ἐγίνοντο δεκτοί εἰς τό Τάγμα τῶν Πυθαγορείων, οἱ μεμνημένοι ἔπρεπε νά διαθέσουν εἰς τό Ταμεῖον τοῦ Τάγματος ὀλόκληρον τήν περιουσίαν των καί τὰ ἔσοδά των, σχηματίζοντες οὕτω μίαν κοινωνίαν ἀδιάλυτον, εἰκόνα τῆς ἀρχαίας ἐκείνης κοινότητος ἀγαθῶν ποῦ ἐκαλοῦντο "ERCTO NON CITO" δηλ. μὴ μεμερισμένην κληρονομίαν". -

Βιβ. I, κεφ. XII. - Τυπικὸν μυήσεως μιᾶς Ἱερείας (VESTALE)

Εἰς τό πρῶτον ἔργον τοῦ FABIVS PICTOR εὐρίσκει τόν ἐπίσημον τύπον ποῦ ἐπέφερε ὁ PONTIFEX MAXIMUS κατὰ τήν εἰσδοχὴν μιᾶς Ἱερείας. Ἴδοις τό κείμενον :

"Ὡ Ἀμάτα (ἀγάπητή μου) σέ ἀποδέχομαι συμφώνως τῷ Νόμῳ καί σέ καθιερωῖ Ἱερείαν σοῦ ἀναθέτω τό ἀξίωμα καί τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ἱερείας, νά κάμῃς ὅ,τι εἶναι χρεῖσιμον εἰς τόν ρωμαϊκὸν λαόν καί τήν Αὐτοκρατορίαν."

Βιβλ. I, κεφ. XVII. - Ὁ Οὐάρων καί αἱ γυναῖκες. -

"Ἀναπολῶν ὁ Οὐάρων τὰς δοκιμασίας ποῦ ὑφίστατο ὁ Σωκράτης ἐκ μέρους τῆς συζύγου του Ξανθείπης, ἔγραψεν εἰς μίαν σάτυράν του : "Ὁ σύζυγος πρέπει νά διορθῶν τὰς παραφοράς τῆς συζύγου του ἢ νά τὰς ὑπομένῃ. Ἐάν τὰς δισερθῶσῃ, θά ἀποκτήσῃ, θά ἀποκτήσῃ μίαν σύντροφον πλέον εὐχάριστον. Ἐάν ὅμως τὰς ὑπομείνῃ, τότε θά ἐργασθῇ διὰ τήν ἰδίαν του τελειοποίησιν."

Βιβλ. Ι. Κεφ. XX.- 'Ο κύβος του τρία κατά τον Πυθαγόραν.-

"Ο Πυθαγ. διδάσκει ότι ο κύβος του τρία δίδει τον χρόνον συμπληρώσεως του σεληνιακού κύκλου ὄντως ἢ Σελήνη ολοκληρώνει τὴν περιφορὰν τῆς ἐντός 27 ἡμερῶν ὁ ἀριθμὸς δὲ 27 εἶναι ὁ κύβος τοῦ τρία (3X3X3= 27 = 3³)

Βιβλ. III, κεφ. Διδασκαλία τοῦ οὐάρωνος περὶ τοῦ ἀριθ. 7.-

1.- 'Ο ἀριθμὸς 7 εἶναι συυφασμένος μετὰ τὴν Μεγάλην Ἀρκτον καὶ μὲ τὴν Μικράν.

2.- Οἱ οὐράνιοι κύκλοι, οὗ ἔχουν τὸν ἄξονα τοῦ Κόσμου ὡς κέντρον, εἶναι 7.

3.- Τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον συμπίπτει ὅταν ὁ ἥλιος εἰσέρχεται εἰς τὸ ἔβδομον σημεῖον τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου (Ζυγός).

4.- Τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον συμπίπτει ὅταν ὁ ἥλιος διήνυσεν 7 σημεῖα μετὰ τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον.

5.- 7 εἶναι τὰ σημεῖα ἀπὸ τῆς μιᾶς ἰσημερίας εἰς τὴν ἄλλην.

6.- Ἡ περιφορὰ τῆς Σελήνης γίνεται ἐντός $4 \times 7 = 28$ ἡμερῶν.

7.- 'Ο ἀριθ. 7 προστιθέμενος προστιθέμενος (θεοσοφικῶς) δίδει τὸν ἀριθ. 28 (1+2+3+4+5+6+7 = 28)

8.- Τὴν 49ην ἡμ., μετὰ τὴν γοιμοποίησιν τὸ ἀνθρώπ. ἔμβρυον εἶναι τελείως σχηματισμένον (7 X 7)

9.- Τὸ παιδί δύναται νὰ ζῆσῃ ἀπὸ τὸν 7ον μῆνα.

10.- Ἀπὸ τῆς συλλήψεως μέχρι τῆς γεννήσεως παρέρχονται συνήθως 236 ἡμ. δηλ. 40×7 ἡμέραι.

11.- Τὸ ὑψηλότερον ἀνάστημα ἑνὸς ἀνθρώπου εἶναι 7 πόδες.

12.- Οἱ ἰατροὶ οὗ ἐφαρμύζουσι τὴν μουσικοθεραπείαν, διδάσκουν ὅτι οἱ παλμοὶ τῶν ἀρτηριῶν ἀκολουθοῦν ρυθμὸν ὑπακούοντα εἰς τὸν ἀριθ. 7.

13.- Αἱ κρίσιμοι ἡμέραι διὰ τινὰς ἀσθενείας εἶναι ἡ 7η, ἡ 14η καὶ ἡ 21η.

14.- Οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀναγνωρίσει 7 σοφοὺς.

15.- 7 εἶναι τὰ θαύματα τοῦ ἀρχαίου Κόσμου

16.- Αἱ θῆβαι κατελήφθησαν ὑπὸ 7 στρατηγῶν.-

Βιβλ. III, κεφ. XVII. - Ἡ ἀγορὰ πυθαγορικῶν βιβλίων ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. - Ἐνῶ ἀκόμη ὁ Πλάτων δέν εἶχε σημαντικὴν περιουσίαν, ἠγόρασε τρία ἔργα πυθαγορικά (ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν) τοῦ Φιλολάου εἰς τὴν τιμὴν τῶν 10.000 δηναρίων. Μερικοὶ λέγουσι ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ διέθεσεν ὁ Δίων (ἐκ Συρακουσῶν). -

Βιβλ. IV, κεφ. XI. - Αἱ μετενοσαρκώσεις τοῦ Πυθαγόρου.

Ὁ Πλούμαρχος λέγει ὅτι ὁ Πυθαγόρας εἶχε ζῆσει, κατὰ πρῶτον ὡς Εὐφορβος (τοῦ τρωικοῦ πολέμου) πρᾶγμα ποῦ ὅλοι τὸ γνωρίζουν. Αὐτὸ ὅμως ποῦ συνήθως ἀγνοεῖται εἶναι ὅτι κατὰ τὸν Κλέαρχον καὶ Δικαιαρχον, ὁ Πυθαγ. προσέθετε ὅτι ἐν συνεχείᾳ εἶχε ζῆσει ὡς Πύρανδρος, κατόπιν ὡς Καλλικλῆς καὶ τέλος ὡς μία ἑταῖρα ἐξόχου καλλονῆς, ὀνόματι Ἀλκή. -

Βιβλ. VI, κεφ. II. - Ἡ ἀρχαιότης τῶν Χρυσῶν Ἐπῶν.

Ὁ Χρυσίππος προσέθετε τὸ ἐξῆς ἐπιχείρημα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του: "Οἱ Πυθαγόρειοι ἐδίδασκον: Ἐγνώθη ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι αἴτιοι τῶν ἰδίων των παθημάτων."

Σημειώσεις: Τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ τοῦ AULU GELLE ποῦ ἐγράφη περὶ τὸ 130 π.Χ. ἀποδεικνύει ὅτι ὁ στωικός φιλόσοφος Χρυσίππος, γεννηθεὶς τῷ 281 π.Χ. ἐγνώριζεν ἤδη τὰ Χρυσᾶ Ἐπη, ἀναγράφων τὸν στ. 54 αὐτῶν. Ἡ ἀναφορὰ αὕτη ἀνατρέπει τὰς παραλόγους βεβαιώσεις μερικῶν συγχρόνων φιλοσόφων οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ Χρυσᾶ Ἐπη τῶν Πυθαγορείων, εἶναι προῶν ἑρανοισμῶ τοῦ 3ου αἴ. μ.Χ. ! Ἀντί λοιπὸν νὰ συνετάγησαν περὶ τὸ 300 μ.Χ., τὰ Ἐπη ἦσαν γνωστά ὑπὸ τοῦ Χρυσίππου περὶ τὰ 500 ἔτη ἑνωρῆτερον, ἀφοῦ ὁ AULU GELLE τὰ ἀναφέρει ἐπίσης 120 ἔτη πρὸ αὐτοῦ. ☉

Βιβλ. X, κεφ. XII. - Ἀνακάλυψις τοῦ πρώτου ἀεροπλά-νου ὑπὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ Ἀρχύτα τοῦ Ταραντίνου. -

"Οἱ διασημότεροι τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, καὶ ἰ-δαιαιτέρως ὁ φιλόσοφος Φαβορίνος, ποῦ ἐνήργησε τῶσας ἐρεῦνας ἐπὶ τῆς ἀρχαιολογίας, μᾶς μετεβίβασαν ὡ βέβαιον ἱστορικὸν γεγονός ὅτι ὁ πυθαγόρειος Ἀρχύτας εἶχε

κατασκευάσει μίαν ξυλίνην περιστεράν, κατά τρόπον τόσον τέλειον, ὥστε νά ἡδύνατο νά πετάῃ. Ἐκρατεῖτο σέ ἰσορροπίαν καί ἡ ὤθησις τῆς ἐδίδετο ἀπό τόν ἀέρα ποῦ περιέκλειεν ἐντός αὐτῆς. Ἴδου ἐπί λέξει τό τί ἔγραφεν ὁ Φαβορίνος, ἐπί τοῦ τόσον ἀξιοπαρατηρήτου εὐτοῦ θέματος : " Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, συγχρόνως φιλόσοφος καί μηχανικός, κατεσκεύασε μίαν περιστεράν ποῦ ἡδύνατο νά πετάῃ. " Ὅταν ὅμως κατέπιπτε, δέν ἡδύνατο πλέον νά ξαναπετάξῃ. - Σημείωσις: Ἐκινεῖτο ὡς φαίνεται ἀπό ἓνα ἀέριον ὑπό πίεσιν, ποῦ ὅταν ἀπηλευθεροῦτο καί διέφευγε, ἔκαμε τήν περιστεράν νά πετάῃ, ὅταν ὅμως ἐξηντλεῖτο, ἐχρειάζετο ἀναγόμεωσιν γιά νά ξαναπετάξῃ".

Βιβλ. XV, κεφ. II. - Ἐπί τῶν θρησκευτικῶν συνεστιάσεων. - Συνεκεντροῦμεθα ὅλοι οἱ νέοι εἰς φιλοσοφικά συμπόσια ἐν Ἀθήναις, κάθε 7ην ἡμέραν τῆς Σελήνης. - (JEAN MALLINGER)

Γ Κ Ε Μ Α Τ Ρ Ι Α. - Θ Ἀριθμός 360 (-5), Γεωμετρία, Γραμματική

Γ Κ Ε Ν Ο Ν (RENE GUENON). - Βλ. διεξοδικήν βιογραφίαν εἰς "συμβολικήν τοῦ σταυροῦ" μετφρ. Γ. Παῖζη
Θ "Ἐβόλα, Κουμαρασβάμι

Γ Κ Ι Ν Σ Ε Γ Κ. - Ἡ ρίζα του ὁμοιάζει πρός τόν Θ Μανδραγόραν, κατά τό ὅτι παρουσιάζει καί αὐτή ἀνθρωπόμορφον ὄψιν. Ἐπειδή τῆς ἀποδίδονται ἀρρενωπαί ἰδιότητες (Γιάγκ) εἶναι σύμβολον τῆς ἀνδρικότητος καί τῆς ἀθανασίας. Ἀποκαλεῖται εἰς τήν Κίναν θεία βοτάνη. ἡ ρίζα τῆς ζωῆς. SEGH II 376

Γ Κ Ι Χ Τ Ε Λ. - GICHEL). - Θ Ἀγγελικοὶ ἀδελφοί, Ἠγερία, Σοφία 457 (18).

Γ Κ Ο Λ Ε Μ. - Κατά τήν ἑβρ. παράδοσιν τό Γκ. εἶναι ἓνα εἶδος ρομπότι εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου - μάγου. Ὁ τελευταῖος οὗτος, μιμούμενος τόν Δημιουργόν, κατεσκεύαζε ἐν ἄγαλμα ἀνθρωπόμορφον, πλάσσων ἐρυθράν ἄργιλλον μεγάλους ἐνός παιδίσου 10 ἐτῶν.

Μετά ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, ἢ τὸ ἕβρ. ὄνομα - σύμβολον τῆς ζωῆς. Ἀμέσως τότε τὸ Γκ. ἤρχιζε νὰ ἀναπνέη, νὰ κινῆται, νὰ ὀμιλῇ ὡς ἄνθρωπος. Ἐκτοτε καθίσταται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μάγου ἕν ὑπόδουλον ὄργανον, ἐκυελοῦν τὰς πλέομ κοπιατικὰς ἐργασίας, χωρὶς νὰ κουράζεται. Ταχέως ὅμως τὰ τεχνητὰ αὐτὰ ρομπότ ἠΰξανον εἰς μέγεθος καὶ δύναμιν καὶ καθίσταντο πραγματικοὶ γίγαντες. Ἐπρεπε τότε ὁ μάγος νὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Γκ. τὴν ἕβρ. λέξιν "θάνατος", ὁπότε τὸ γιγαντιαῖον ἐκεῖνο ὄν κατέρρευε ὡς ἄμορφος ὄγκος ἀργίλλου. Ἀλλὰ πολλὰκις ὑπὸ τὸν ὄγκον του συνεθλίβετο καὶ ὁ μάγος δημιουργὸς του

Τὸ Γκ. συμβολίζει τὸ πλάσμα τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸν Θεόν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνθρ. εἶναι χοῦκός καὶ δοῦλος τῶν παθῶν του, παράγει ἐν ὄν ἐσπερημένον ἐλευθερίας καὶ ρέπον πρὸς τὴν καταστροφὴν καὶ τὸ κακόν. Διότι ὁ ἀληθὴς πνευματικὸς ἄνθρωπος μόνον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ πλασθῇ. Τέλος τὸ Γκ. εἶναι τὸ ὁμοίωμα τοῦ δημιουργοῦ του, ἢ εἰκὼν τῶν παθῶν του ποῦ ὅλ καὶ μεγαλύνουν καὶ ὑψίσταται ὁ κίνδυνος νὰ συντρίψῃ τὸν μαθητευόμενον μάγον ποῦ τολμᾷ νὰ μιμηθῇ τὸν Θεόν. SEG II 380.- ☉ Ἄνδροειδές, Ἐμέθ, Τεραφείμ, Χομοῦν-κουλους.

Γ Κ Ο Υ Ρ Ο Υ.- Εἶναι ὁ ἠθικῶς ἀνεπίληπτος μεταβιβαστὴς τῆς θείας Σοφίας, ὁ μεταφέρων τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν προσερχομένων πρὸς αὐτὸν μαθητῶν του. Διὰ τὴν ἐπιλογὴν καὶ καταλληλότητα αὐτῶν τοῦ ὑποβάλλει εἰς σκληρὰς δοκιμασίας ἐπὶ μακρὸν χρόνον, καὶ τότε, ἔαν τοὺς κρίνῃ καταλλήλους, τοὺς ἀπονέμει τὴν πρώτην μύησιν τελετουργικῶς.- M.M. DAVY IV, 59.

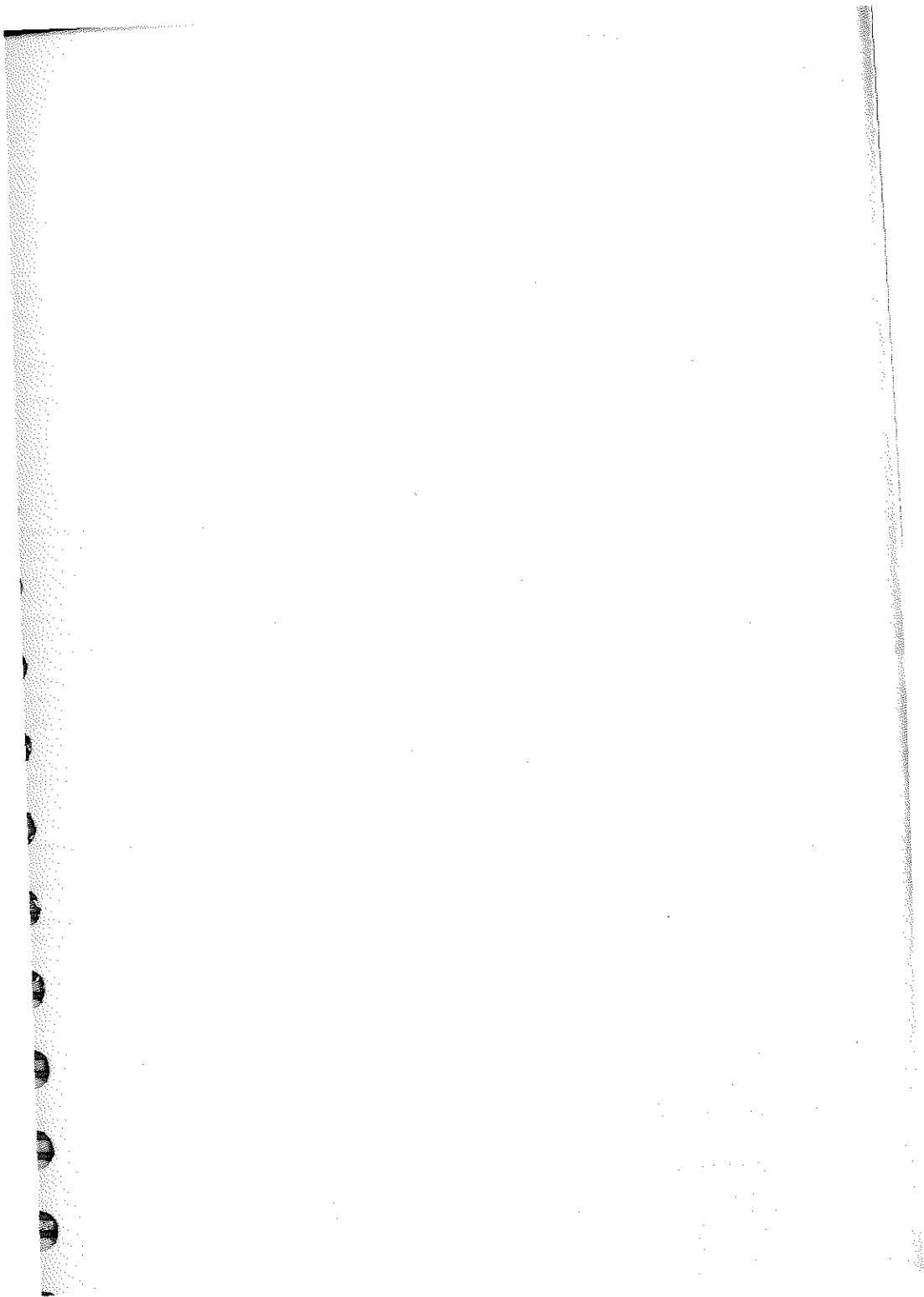
Γ Κ Ρ Α Α Λ.- ☉ Ἐπη ἱποτικὰ 620 (16), Ἰωσήφ ἐξ Ἀριμαθείας, Καρδία, Κελτισμός, Κύκνος, Αἶθος 55, 56, Μοντσαλβάτ, Πάρσιφαλ, Σμάραγδος, Τάγμα τοῦ Γκράαλ, Τάγμα τοῦ Γκοντέν.-

Γ Κ Υ (GUI).- Ὁ πλίνιος (H.NAT.16,249) ὀμιλεῖ διὰ

Ὁλόκληρος ὁ γήινος, φυσικὸς & σκοτεινὸς ἄνθρωπος
κατὰ τὸν J.G.GICHEL (1723)

Ἡ ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα χαλκογραφία αὐτῆ τοῦ φωτισμένου
Γερμανοῦ J.G.GICHEL (1723) ὅπου διὰ πρώτην φοράν ἐμφανί-
ζεται ἡ τοποθεσία τῶν τῶν Ἰνδίων "Τσάκρας" ἐπὶ τοῦ
ἀνθρωπίνου σώματος, ἄγνωστος ἕως τότε εἰς τὴν Εὐρώπην.

διά μακρῶν περί τῆς ἱεροτελεστίας τῆς κοπῆς τοῦφυτοῦ αὐτοῦ ἀπό τὴν ἱεράν δρυῖν (ἐπὶ τῆς ὁποίας φύεται παρασιτικῶς) τὸ Γκῦ. Ἀποκόπτεται, λέγει, ὑπὸ τοῦ Δρυϊδοῦ ἱερέως βοηθείᾳ χρυσοῦ δρεπάνου, κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν τῆς Σελήνης. Τὸ περιγραφόμενος τυπικὸν ἐτελεῖτο πιθανῶς κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Νοεμβρίου, ποῦ ἦτο ἡ ἀπαρχὴ τοῦ νέου ἔτους τῶν Κελτῶν.- SEG II, 397

Γ Κ Υ Γ Ι Ο Ν (MADAME GUYON) +1717 Διάσημος μυστικὴ τοῦ γαλλικοῦ "χρυσοῦ αἰῶνος)" ποῦ ἐπηρεάσε πλήθος ἐξεχάντων ἀνδρῶν, ὅπως ὁ Θεελών, οἱ ὅποιοι προσέδραμον πρὸς αὐτήν διὰ νὰ διδαχθοῦν τὴν ὁδὸν ποῦ ὁδηγεῖ πρὸς τῶν Θεῶν. Εἰς τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν πολλῶν ἔργων της "LES TORRENTS SPIRITUELS, περιγράφη τὴν ἀποστολὴν της ὡς προφητικὴν, ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν πνευματικὴν πρῶτον ὁδὸν ὅλων ἐκείνων ποῦ ἔχασαν τὸν δρόμον τους μετὰ τὴν διανοητικότητα καὶ τὸν οὐμανισμόν τῆς ἐποχῆς της, καὶ ἀναζητοῦν ἓνα ἀπλοῦν μυστικισμόν ποῦ θὰ τοὺς συμψιλίωσῃ μετὰ τὸν πνευματικὸν βίον. Εὐρυτάτης παιδείας ἀπὶ τοῦ θέματος, παραδέχεται ὡς καθοδηγούς της τὸν Διούσκουρον τὸν Ἀρεοπαγίτην, τὴν Θηρεσίαν τῆς Ἀβίλα, τὸν Ἰωάννην τοῦ Σταυροῦ κ.ά.

Γ Λ Α Υ Ε (κουκουβάγια).- Νυκτόβιον πτηνόν, μὴ δυναμένον ἐπομένως νὰ ἀτενίσῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀντιθέτως πρὸς τὸν αἰετόν. Διὰ τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς σύμβολον τῆς ἀπομονώσεως, τῆς μοναξιάς καὶ τῆς μελαγχολίας. Ὁ Γκενδὸν συνάγει, διὰ τῆς συμπληρωσεως τοῦ ζῶου μετὰ τὴν Παλλάδα Ἀθηναῖν, ὅτι ἡ Γ. συμβολίζει τὴν ὀρθολογικὴν γνῶσιν - φῶς ἐξ ἀντανάκλασεως τῆς σελήνης, κατ'ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄμεσον ἡλιακὸν φῶς ποῦ εἶναι ἡ ἐξ ἐνοράσεως Γνώσις." Ἴσως διὰ τὸν λόγον αὐτόν ἦτο τὸ σύμβολον τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν μάντεων: σημαίνει τὸ χάρισμα τῆς προφητείας, ἀλλὰ μόνον μέσῳ σημείων ποῦ αὐτοὶ ἐρμηνεύουν. Περαιτέρω διὰ τοὺς Ἕλληνας, ἡ Γ. συμβολίζει τὴν σκέψιν, τὸν διαλογισμόν ποῦ κατισχύει τοῦ σκότους. Εἰς τὴν Ἑλλην. Μυθολογίαν, ἡ Γ. εἶναι ὁ διερμηνεύς τῆς Ἀτρόπου, τῆς μοίρας ποῦ ἀποκόπτει τὸ νῆμα

τῆς ζωῆς. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ ψυχους, τῆς νυκτός, τοῦ θανάτου. Εἰς τὴν Ἰνδίαν ἡ Γ. ἀπέδιδε συχνά τὴν μεγάλην Μητέρα Ματαράχ Βαράχι. Οἱ Κινέζοι ἀπέδιδον μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν Γ. μὲ τὴν ἑννῶδιαν φοβεροῦ ζώου, πρὸ ἐλέγετο ὅτι κατέτρωγε τὴν μητέρα του. Ἦτο σύμβολον τῆς ὑπερβολῆς τοῦ Γιάγκ, τὸ ἔμβλημα τοῦ Κουάγκ-Τί, τοῦ πρώτου καὶ ὑπάτου σιδηρουργοῦ κατὰ χυτευτοῦ τῶν μετᾶλλων. Ἐξεδηλοῦτο κατὰ τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον (ξηρασία). Τέκνα γεννῶμενα κατὰ τὴν τὴν ἡμέραν τῆς Γ. (θερινὸν ἡλιοστάσιον) εἶχον τραχύν καὶ ἀπότομον χαρακτῆρα (ἴσως καὶ πατροκτόνα). Ἐσυμβόλιζεν ἔμβληματικῶς τὸν κεραυνὸν καὶ ἐκόσμει τὰ λάβαρα τῶν βασιλέων. Ἦτο πτηνὸν ἀφιερωμένον εἰς τοὺς σιδηρουρούς καὶ τὰ ἡλιοστάσια. Κατὰ τοὺς ἀρχαίκοις χρόνους προτίστατο εἰς τὰς προνομιοῦχους ἡμέρας τοῦ ἔτους, ὅταν οἱ σιδηρουροὶ κατεσκεύαζον τὰ ξίφη καὶ τὰ μαγικά κάτοπτρα. Διὰ τοὺς Ἰνδιάνους ἡ Γ. ἔχει τὴν δύναμιν νὰ παρέχη βοήθειαν καὶ προστασίαν κατὰ τὴν νύκτα. SEGH II 29, III 28

Γ Λ Ω Σ Σ Α (ὄργανον).- Ἡ Γ. παραβάλλεται πρὸς μίαν φλόγα. ἔχει τὴν μορφήν καὶ εὐκίνησιαν αὐτῆς. Καταστρέφει καὶ δημιουργεῖ, διαφθεῖρει καὶ καθαίρει. Ἀναλόγως τῶν προφερομένων εἶναι δικαία ἢ διεφθαρμένη (Παροιμ. 15, 4) προσβλητική (12, 4), ψευδολόγος καὶ μοχθηρά (109, 3).

Ἡ Γ. τοῦ θεοῦ συγκρίνεται πρὸς πῦρ κατακαῖον (Ἠσαΐας 30, 27) σύμβολον τῆς ἰσχύος καὶ δικαιοσύνης του.

Αἱ Γ. πυρός τοῦ Ἀποστ. Παύλου (Πράξ. 2, 3) εἶναι σύμβολον τοῦ Ἁγ. Πνεύματος θεωρουμένου ὡς δυνάμεως καὶ φωτός. Ἡ κακὴ γλώσσα, ἡ ραδιουργία, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ὡς πρᾶξις ἐξόχως σθεραὰ καὶ ἐκρίνετο ὡς ἔγκλημα.

Ἐκ τῆς Γ. ἐξαρτᾶται ἡ διάπλασις ἐράλλης καὶ εὐτυχοῦς κοινωνίας. Δύναται νὰ προξενήσῃ ἐρίδας, διαμάχας, ἀλλὰ καὶ ὑλικὴν καὶ πνευματικὴν εὐμάρειαν. Δύναται νὰ διαδώσῃ τόσον τὴν ἀλήθειαν, ὅσον καὶ τὸ ψεῦδος. SEGH III, 111

Γ Λ Ω Σ Σ Α Ι.- (Ἐναρμόνησις πρὸς τὸ περιβάλλον)

Ἱεραὶ: ⊕ Ἀλφάβητος, Ἑβρ. Γλ. Λόγος 84 (16), 85, 11.

-Μυστηριακά γλῶσσαι: "Θ "Ογκαμ, Ροῦναι, Σανσκριτική.

Γ Ν Α Ν Α Γ Ι Ο Γ Κ Α.- Θ Γνώσις, Σοφία

Γ Ν Ω Θ Ι Σ Α Υ Τ Ο Ν.- Θ Αὐτεπίγνωσις.

Γ Ν Ω Μ Ω Ν (EQUERRE).- 'Ο Γνώμων (ὄρθη γωνία) εἶναι πανάρχαιον σύμβολον. Εἰς τὴν ἀρχ. Κίβαν, ἡ ὅποια τὴν Γῆν ὡς τετραγωνικήν, ἦτο τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου ἐχαράσσετο τὸ τετράγωνον καὶ ἐμετράτο ἡ Γῆ. Αἱ ἀρχαῖαι παραστάσεις τοῦ χαρακτήρος Φάγκ (τετράγωνον) ἀποδίδονται μὲ δύο Γ. ἀντιθέτους σχηματίζοντας τετράγωνον ἢ μίαν Θ Σβάστικα δεξιόστροφον, ἀποτελουμένην ἀπὸ 4 Γ. διὰ τῆς διατέξεως ταύτης ἐχωρίζετο ὁ χῶρος εἰς 4 περιοχάς. Ἦτο τὸ ἔμβλημα τοῦ Αὐτοκράτορος, τοῦ Κυρίου τῆς Γῆς καὶ τοῦ ὀργανωτοῦ της Γιοῦ τοῦ Μεγάλου. 'Ο χαρακτήρ Κόγκ(Γνώμων) φεικνύει ὅτι ὁ Γ. δίδει τὴν μορφήν εἰς τὰ πάντα. Παριστᾷ τὴν ὄρθην γωνίαν ἣτις μορφοποιεῖ τὰ τετράγωνα (διὰ περιστροφῆς τῶν ὁποίων σχηματίζονται οἱ κύκλοι (WIEGER). 'Εκ τοῦ σχήματος τοῦ ἔλλην. γράμματος Γ ἐκλήθησαν Γαμμάδια, ὅλαι αἱ μορφαὶ τῆς Θ Σβάστικας. SEG II, 276.- Θ Γνώμων καὶ Διαβήσης, Γ. & Στάθμη, Στάθμη, Νῆμα στάθμης.

Γ Ν Ω Σ Ι Σ .- Θ 'Αγνωστικισμός, "Αγνοια, Βίχτυα, Γνάνα, Σοφία.

Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ Α Ι Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Σ Ι.- Θ 'Αμπελαῖν, Κροῦμ-Χέλλερ, Μπρικῶ, Σεβιλλόν

Γ Ν Ω Σ Τ Ι Κ Ι Σ Μ Ο Σ.-Θ Θ 'Αβάτουρ, 'Αγγελολογία, Αἰών, 'Αλβίγιοι, Βαρβελογνωστικοί, Γνωστικά ἐκκλησιαί, Γνωστικὴ σχολή, 'Ελλην.Μυστήρια, "Εννοια, Εὐαγγέλια ἀπόκρ., 'Ιαλδαβαῶθ, Καρποκράτης, Μανδαῖοι, Μανιχαϊσμός, Μάρκος, Μένανδρος, Πίστις - Σοφία, Πλήρωμα, Πτολεμαῖος, Σατορνῖλος, Σπέρμα, Χαλδαϊκὰ Λόγια, Θωνήεντα.- Βιβλιογρ. M.M.DAVY I 358,361

Γ Ο Η Τ Ε Ι Α (SORCELLERIE).- Θ Γόης, Δουλεῖα μαγική, Λυκανθρωπία.

Γ Ο Ρ Γ Ο Ν Α Ι.- Ήσαν κατά τήν ἑλλην. μυθολογίαν τρεῖς ἀδελφαί : ἡ κεφαλὴ των περιεβάλλετο ὑπὸ ὄφρων ἐν ἑξάψει, μέ χειῖρας χαλκίνας καὶ πτέρυγας χρυσαῶς. Τὰ ὀνόματά των ἦσαν : Μέδουσα, Εὐρυάλη καὶ Ἐθενώ. Ἐσυμβόλιζαν : Ἡ Μέδουσα, τήν διεφθαρμένην ὡθησιν πρὸς πνευματικότητα, πλὴν ὅμως διεφθαρμένην εἰς ὑπεροφίαν. Ἡ Εὐρυάλη, τήν διεστραμμένην γενετήσιον ὁρμήν, ἡ Ἐθενώ, τήν κοινωνικὴν διαφθοράν. Ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ καταπολεμηθῇ ἡ ἀσέλγεια, ἡ νοσηρότης καὶ τὰ ἀντικοινωνικά ἔνστικτα, εἶναι νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ μέτρον καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τήν ἁρμονίαν εἰς τὰ συναισθήματα καὶ τὰς πράξεις μας. Τοῦτο συμβολίζεται με τήν καταφυγὴν τῶν διωκομένων ὑπὸ τῶν Γ. ἢ τῶν Ἐρινύων εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ θεοῦ τῆς ἁρμονίας, ὅπου ἐκεῖ εὐρίσκουν ἀπαραβίαστον ἄσυλον.- SEGH II, 381

Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α.- Συμφώνως με τὴν καββαλιστικὴν Παράδοσιν, περικλείουν δημιουργικὰς ἰκανότητας, τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ γνωρίσῃ. Οὐδεὶς δύναται νὰ γνωρίσῃ τήν (ἀληθῆ) τάξιν των, διότι αἱ παράγραφοι τῆς Τορά (Νόμου) (τῆς πεντατεύχου, δέν παρουσιάζονται με τήν ὀρθὴν των τάξιν. Ἄλλως ὁ οἰοσδήποτε ποῦ θὰ τὰς ἐδιάβαζε, θὰ ἤμποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα κόσμον, νὰ ἐμφυχώσῃ τοὺς νεκροὺς καὶ νὰ κάμῃ θαύματα. Διὰ τοῦτο ἡ τάξις τῆς Τορά εἶναι κεκρυμμένη καὶ μόνον ἀπὸ τὸν θεὸν εἶναι γνωστή. (ἀναφ. ὑπὸ FR. SCHUON, SENTIERS DE GNOSE).

Τὰ φωνήεντα τῆς Τορά, χωρὶς τὰ σύμφωνα, παραβάλλονται με τὴν ψυχὴν τῆς ζωῆς μέσα στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρ. (Βιβλος Μπαχίρ). Κατὰ τὸν G SCHOLEM, τὰ φωνήεντα περισταῖν τὸ ψυχικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ σύμφωνα ποῦ δηλοῦν τὸ ὑλικόν. Τὰ φωνήεντα παραβάλλονται πρὸς σημεῖα, ἄρα με κύκλους, ἐνῶ τὰ σύμφωνα με τετράγωνα. Συνεπῶς δυνάμεθα νὰ γράψωμεν : : Θεὸς, φωνῆεν, κύκλος καὶ

Ψυχὴ-σῶμα, σύμφωνα, τετράγωνον
(ORIGINES DE LA KABBALÉ, 74-75)

Ἐκτός τῆς ἑβρ. Καββάλας, διεξοδικὴ ἀνάλυσις τῶν γραμμάτων, γίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἰσλαμικὴν παράδοσιν.

οί ὀπαδοί τῆς ἐπιστήμης ταύτης τῶν γραμμάτων καλοῦνται Χουρουφί δι' αὐτούς, τὸ ὄνομα δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν οὐσίαν τοῦ ὀνομαζομένου πράγματος. Τὰ γράμματα ποῦ ἐδίδαξεν ὁ Θεὸς ἐξ τὸν Ἀδάμ τὸν πρωτόπλαστον, εἶναι 32. Μερικὰ ἐχάθησαν. Ἐκ τῶν 32 αὐτῶν γραμμάτων μέγα μέρος εὐρίσκεται εἰς τὰ ἀποκαλυπτικά ἔργα. Οὕτω εἰς τὴν Πεντάτευχον ἀπαντῶνται 22 γράμματα, εἰς τὸ Εὐαγγέλιον 24, εἰς τὸ Κοράνιον 28.

Ἐνωρὶς τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου ἐθεωρήθησαν ὡς ἡ ὑλοποίησις τοῦ θείου Λόγου. Κατὰ τὸν Ἀμπτ-αρ-Ραμάν αλ Μπιστάμι (+ 858/1454) τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου διανεμόνται εἰς τὰ 4 στοιχεῖα καὶ εἶναι ὑλικά, ἀερῶδη, πυρῶδη καὶ ὑδάτῶδη. Ἐάν νοήσωμεν τὴν βασικὴν τῶν φύσιν, τὴν ἀστρικὴν καὶ τὴν ἀριθμητικὴν τῶν ἀξίαν, τὰ γράμματα ἐπιτρέπουν νὰ φθάσωμεν εἰς ἐσωτερικὰς γνώσεις ποῦ δὲν δύνανται νὰ νοηθοῦν δι' ἄλλων ὁδῶν συμπληρώνουν οὕτως εἰπεῖν τὴν ἀποκάλυψιν πληροῦσαι φωτὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μυστικοῦ, ἀποκαλύπτουσαι τὰ κεκρυμμένα μυστικά τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος." (FAHD TOUFIC, LA DININATION ARABE, LEIDEN 1966). Οὕτω τὸ γράμμα ἐμφανίζεται ὡς τὸ σύμβολον τοῦ μυστηρίου τοῦ ὄντος, πεπρωτισμένον μὲ τὴν θεμελιώδη ἐνότητα ποῦ πηγάζει ἐκ τοῦ θείου Λόγου καὶ μὲ τὴν ἀπειρίριστον ποικιλίαν ποῦ ἀπορρέει ἐκ τῶν ἀπειραρίθμων συνδυασμῶν του, δίδει ἀκόμη λαβὴν εἰς τὴν κατανόησιν αὐτῆς ταύτης τῆς οὐσίας τῶν κατονομαζομένων ὄντων. Οὕτω ἡ Καββάλα ἐθεμελίωσεν ἐπὶ τῶν μορφῶν τῶν γραμμάτων ἀναριθμήτους διδασκαλίας κοσμογονικῆς καὶ μυστικῆς φύσεως (βλ. τὰ ἐπὶ μέρους γράμματα).

Τόσον εἰς τὸν κελτικὸν χῶρον (γραφὴ Ὀγκάμ) ὅσον καὶ εἰς τὸν Ἰνδοικὸν (γραφὴ Ντεβαγκανάρι) εἰς τὰ γράμματα ἀποδίδεται θεϊκὴ προέλευσις. (SEGH III 115.)

Γ Ρ Α Φ Η.- Θ Γλῶσσα, ὄνομα, ἦχος, γράμματα. (SEGH II, 245.)

Γ Ρ Α Φ Η Α Μ Ε Σ Ο Σ.- Θ Ἄμεσος γραφὴ, Βαλτάσαρ.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ ΝΑΖΙΑΝΖΙΝΟΣ. (329 - 390)

Ὁ πατήρ τοῦ Γρηγ. ὀψίμως μεταστραφείς εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος, προέτρεψε τὸν υἱὸν του νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν δρᾶσιν καὶ νὰ μὴ γίνῃ μοναχός, ὡς ἐκεῖνος ἐπεθύμει. Κηρύσσει, γράφει ἐπιστολάς καὶ ὕμνους μὲ ἀπαράμιλλον εὐγλωττίαν, καὶ μελωδικότητα. Ὁ Γρ. παραλαμβάνει τὴν ἑλληνικὴν κληρονομίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, μέσῳ τοῦ Ἀθανασίου καὶ τοῦ Ὠριγένους. Ὁ πλατωνισμὸς του εἶναι ἐμφανής. Τόσον αὐτός, ὅσον καὶ ὁ Γρηγ. ὁ Νύσσης, δὲν ὑποβιβάζει τὸν Ἑλληνισμὸν, ἀντιθέτως θέλει νὰ τὸν θέσῃ εἰς τὴν ὑπερῆσαν τοῦ Χριστοῦ. Παραδέχεται τὸν Πλάτωνα ὡς τὸν σοφώτερον τῶν ἀνδρῶν. Ἡ ἀσκητικὴ του διάθεσις τὸν πλησιάζει πρὸς τὸν Στωικισμὸν ὑπὲρ τοῦ ὁποῦ ὑφίσταται ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν. Ἡ ροπή του πρὸς τὴν μοναξιάν τὸν ἐλκύει πρὸς τὸν Πλωτῖνον. Ἡ ἀπάθεια ποῦ κληρονομεῖ ἀπὸ τῆς Στωικῆς (καὶ περὶ τῆς ὁποίας κἀμνει λόγον εἰς τὴν 32αν ἐπιστολὴν του (B.P. MIGNÉ, 37, 71) δὲν θεωρεῖται ὡς ἀδιαφορία, ἀλλ' ὡς τάξις καὶ μέτρον.

Ἡ Ἀγ. Γραφή, εἶναι διὰ τὸν Γρ. τὸ θεμέλιον τοῦ πνευματικοῦ βίου. Ὁφείλει ὅμως ὁ μυστικὸς νὰ γνωρίζῃ πῶς θὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς κέλυφος διὰ νὰ διαθρέψῃ τὸ πνεῦμα διὰ τῶν ἐσωτερικῶν ἐν αὐτῇ ἐννοιῶν.

Τὸ Ἀγ. Πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο ποῦ τελειοποιεῖ καὶ ἐπιτυγχάνει τὴν Ἐνωσιν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸν Πατέρα. Πάντως ἀποδεικνύεται περισσότερο νοητικὸς, παρά μυστικὸς. - M.M. DAVY, I 456

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ ὁ ΝΥΣΣΗΣ. - Χαρακτηρίζεται ὡς φιλόσοφος, θεολόγος, περισσότερο ὅμως ὡς μυστικὸς. Ἡ εὐρύτης τῆς σκέψεώς του, ὑπερβάλλει τὸν ἀδελφόν του Βασίλειον καὶ τὸν φίλον του Γρηγ. Ναζιανζινόν.

Εἶναι βαθῶς ἐμποτισμένος ἀπὸ τὴν ἑλλην. φιλοσοφίαν καὶ ἀπὸ τὸ ἔργον του ἀναβλύζουν συνεχῶς ἀπόψεις τοῦ Πλάτωνος, Πλωτίνου, τῶν Στωικῶν καὶ ἀκόμη τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἡ καρδία εἶναι τὸ κέντρον τοῦ ὄντος. Καθαιρομένη

διηνεκῶς ὑπὸ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως, παραβάλλεται πρὸς κάτοπτρον. Ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν "τέκνων τοῦ Φωτός" ἦτοι τοῦ Θεοῦ.

Τὰ ἀποκαλυπτικά ὄραματα τοῦ δέχεται ὁ μυστικός, κρίνονται ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου ὡς ἐπικίνδυνα. - DAVYI, 462.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ. (+ 604). - Ὁ τελευταῖος ἐκ-
πρόσωπος τῶν Λατίνων Πατέρων. Ἀνακηρυχθεὶς Πάπας
τῷ 590 ὑπὸ τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ, ἐπιδίδεται πάραυτα εἰς
δραῖσιν μεταρρυθμιστικῆν (μεταξὺ ἄλλων εἰς τὴν λειτουρ-
γικὴν, τὸ "γρηγοριανὸν μέλος. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἔργου
του θά ἀφήσῃ βασικὰ ἴχνη ἐφ' ὅλου τοῦ Μεσαίω-
νος. Ἀποτελεῖ τὸ μεταίχμιον μεταξὺ Ἀγ. Αὐγουστίνου καὶ Ἀγ.
Βερνάρδου τοῦ Κλαιρβῶ. Ἡ προσφορά τοῦ Γρηγ. δὲν πε-
ριορίζεται εἰς δογματικὰ διαμάχας, δὲν προσανατολι-
ζεται πρὸς ἓνα ἀποφατικὸν μυστικισμόν τοῦ τύπου τοῦ
'Ἀρεοπαγίτου, ἀλλ' ὀμιλεῖ περὶ ἀμέσου θεάσεως τοῦ Θεοῦ
Φωτός ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς λεπτῆς αἰχμῆς τῆς ψυ-
χῆς ὅπως ἔλεγεν ὁ Πλωτῖνος : τότε ὁ ἀνθρ. καθίσταται
ικανὸς νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τὸ "Ἐν. Ἀγάπη καὶ
Γνώσις ταυτίζονται τότε εἰς ἓν μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ
θεοφορήτου πιστοῦ. Τὸ ἔργον του Ἠθικὰ σχόλια εἰς τὸν
Ἰωβ καὶ οἱ Διάλογοι εὐρίσκουν ἰσχυρὸν ἀντίλαλον καὶ
τὰ σχόλια ἐπ' αὐτοῦ πολλαπλασιάζονται.

Ἀποδίδει μείζονα ἀξίαν εἰς τὸν "μικτόν" βίον
τοῦ μοναχοῦ, δηλ. εἰς τὴν δραῖσιν καὶ τὴν θεωρίαν : ὁ
ἄνθρωπος ποῦ εἶναι μόνον θεωρητικὸς ἢ μόνον πρακτικὸς
εἶναι ἀτελής. Ὁ ἐνερρητικὸς βίος χαρακτηρίζεται ἀπὸ
τὴν ἀγαθοεργίαν καὶ τὴν ἀσκήσιν. Ὁ θεωρητικὸς βίος ἀπὸ
τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν προσπάθειαν, ἡ ὁποία κατευ-
θύνει τὸ πνεῦμα πρὸς τὴν πηγὴν πάσης δράσεως : τὸν Θεόν.
M. DAVY I 497 (J. P. RENNETAU)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ ΣΙΝΑΪΤΗΣ (+1346). -

Εἶναι ὁ χαράξας τὴν πρακτικὴν τῆς προσευχῆς τῆς
καρδίας, τῆς ὁποίας ἀργότερον ὁ Γρηγόριος Παλαμάς,
θα διαπλάσῃ τὴν θεολογικὴν σύνθεσιν τοῦ Θ. ἨΨυχασμοῦ.

Τὸ ἔργον τοῦ Σιναΐτου, συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τὴν προσευχὴν τῆς καρδίας κατώρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὰ στενὰ ὄρια τοῦ "Ἄθω καὶ νὰ τὴν διαδώσῃ μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Βυζαντίου καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Σλαβούς.

Κατήγετο ἐκ Μ. 'Ασίας ἀφοῦ διέμεινε ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ Σινά, μετέβη εἰς Κρήτην καὶ ἐκεῖ ἐδιδάχθη τὴν 'Ἀπάθειαν καὶ τὴν προσευχὴν τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τινος γέροντος 'Αρσενίου. Κατόπιν μετέβη εἰς "Ἄθων καὶ ἀνεβίωσε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Νικηφόρου ποῦ εἶχεν ἐν τῷ μεταξὺ λησμονηθῆ.- (DAVY II, 55)

Γ Ρ Ι Φ Ω Ν (GRIFFON).- Μυθικὸν πτηνὸν μέ ράμφος καὶ πτερυγας ἀετοῦ καὶ σῶμα λέοντος. Τὰ δύο αὐτὰ ζῶα τοῦ προσδίδουν ἡλιακὸν χαρακτήρα. Ὑπενθουμίζουσι ἐπίσης τὴν θεϊαν ἰκανότητα τῆς δυνάμεως καὶ τῆς σοφίας. Ἀνάγεται κατὰ ταῦτα εἰς τὰ σύμβολα τῶν δυνάμεων τῆς σωτηρίας.

Εἰς τοῦ "Ἑλληνας οἱ Γ. ταυτίζονται μετὰ τὰ τέρατα τοῦ θαλασσοπόρου θησαυροῦς, ἰδίως ἐκεῖνους τῆς χώρας τῶν ὑπερβορείων. Ἐπίσης ἐπιβλέπουσι τὸν κρατῆρα τοῦ Διονύσου τὸν πλήρη οἴνου. Παριστοῦν τέλος τὰς δυνάμεις τοῦ ἐπαγρυπνοῦν ἐνώπιον τῶν (πνευματικῶν) θησαυρῶν καὶ ἀνικτήσσονται εἰς τοὺς ἀναξίους ἱεροσούλους.- (SEGH II, 389)

Γ Υ Ρ Η Σ.- Φ Δακτύλιος.

Γ Υ Μ Ν Ο Τ Η Σ.- Ἡ ἀντίληψις τῆς Γ. ὡς συνεκείας τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων 'Αδάμ καὶ Εὕας εἰς τὴν Βίβλον, εἶναι ὄντως μία πτώσις, ἀλλὰ πτώσις εἰς ἄλλο ἐπίπεδον ἐκδηλώσεως ἢ ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς 'Αρχῆς εἰς ἐκεῖνο τῆς ἐκδηλώσεως. Συναντῶμεν κάτι ἀνάλογον εἰς τὸν μῦθον τοῦ Σιντοῖσμοῦ, ὅπου, μετὰ τὴν κάθοδον εἰς τὸν "Ἄθων τοῦ 'Ἰζανάγκι καὶ τῆς 'Ἰζανάμι, οἱ δύο αὐτοὶ αἰσθάνονται ταπεινωμένοι διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς πραγματικῆς τῶν καταστάσεως.

Ἡ Γ. τοῦ τοῦ σώματος εἶναι, ὑπὸ τὸ πρῶμα τῆς Παρὰδόσεως, ἐν εἶδος ἐπανόδου εἰς τὴν πρωταρχικὴν κατάστασιν. Οὕτω ἔχομεν τὴν περίπτωσιν τῶν ἕρῶν τοῦ Σιντοῖσμοῦ, καθαιρόντας τὸ γυμνὸν τῶν σῶμα, εἰς τὸν καθαρόν

καί παγωμένον ἄερα τοῦ Χειμῶνος τὴν περίπτωσιν τῶν Ἰνδῶν ἀσκητῶν, ἐνδεδυμένων μόνον ἀπὸ τὸν "Χῶρον" ἐκείνην τῶν Ἑβραίων ἱερῶν εἰσερχομένων ὀδογυμνων ἐντὸς τοῦ Ἁγίου τῶν Ἁγίων, διὰ νὰ δηλώσουν τὴν τελείαν ἀπογύμνωσιν κατὰ τὴν προσπέλασιν τῶν θείων μυστηρίων. Ἐκείνην ἐπίσης τῶν ἐρυθροδέρμων τῆς φυλῆς τῶν Σιου (βόρ. Ἀμερικῆ) κατὰ τὴν ἄνοδόν του εἰς τὸ ὄρος τῆς μυσσεως, πρὸς συνάντησιν τοῦ θεοῦ των. Ἐκείνην ἀκόμη τῶν Κελτῶν πολεμιστῶν κατὰ τὴν μάχην ἀκόμη τῶν χορευτριῶν εἰς τοὺς Ἰνδικοὺς ναοὺς, τῶν Ντακίνοι τοῦ Βουδδισμού, τῶν θηλείων Γιογκίνοι τοῦ Ταντριμοῦ, διὰ νὰ παραστήσουν τὴν "γυμνὴν ἀλήθειαν" ὅπως καί σήμερον λέγομεν. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς Πρακρίτη, τῆς ἀγνῆς καί παρθένου κοσμικῆς Οὐσίας, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ Πουρούσα, τὸ Πνεῦμα παραμένει ἀκίνητον καί ἤρεμον.

Οἱ Γνωστικοὶ θεωροῦν τὴν Γ. ὡς σύμβολον τῆς ἰδεώδους καταστάσεως πρὸς ἣν κατατείνουν. Πρόκειται συνεπῶς περὶ μιᾶς ἀπογυμνώσεως τῆς ψυχῆς ἢ ὁποῖα ἀπαλλάσσεται τοῦ σώματος πού εἶναι τὸ ἔνδυμα καί ἡ εἰρική τῆς ψυχῆς, διὰ νὰ ἀνεύρη τὴν πρωταρχικὴν της κατάστασιν καί νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θείαν της πατρίδα. (Εὐαγγ. ἀπόκρ. Θωμᾶ, 21, 27) "Ὅς ἐνθυμηθῶμεν ἀκόμη τὴν γυμνωσιν τῆς ΜΥΣΤΙΚΑ εἰς τὴν ἔπαυλιν τῶν Μυστηρίων τῆς Πομπηίας. Τὸ ἀρχ. ἑλλην. πνεῦμα, ἐμπορούμενον ἀπὸ τὴν λατρείαν τοῦ Κάλλου καί ἀπὸ λειτουργικὰς συμβολικὰς εἰκόνας, ἦτο λάτρης τοῦ γυμνοῦ καί σπανίως ἐδεσμεύετο ἀπὸ τὴν πρόληψιν τῆς αἰσχίνης καί δέν ἐθεώρει τὴν Γ. ὡς αἰσθησιακὴν μόνον ἀπὸλαυσιμ. SEG II 285.

Γ Υ Ν Η .- Θ θεὰ παρθένος, Κάλι Ντούργκα.-

Εἰς τὴν Ἰνδικὴν Παράδοσιν ὁ ρόλος τῆς Γ. ὡς παρέδρου τῶν θεῶν, εἶναι ἐν ἀρχῇ ἀσήμαντος. Οὕτω εἰς τὰς Βέδας ἠκιστα γίνεται λόγος περὶ τοῦ γυναικείου φύλου. Εἰς τὸν Βισνουϊσμόν, ὅπως καί εἰς τὸν Σιβαϊσμόν, ἀρχίζει νὰ διαφαίνεται ὁ ρόλος τῆς θηλείας θεᾶς : ἡ Πᾶντα εἶναι ἀπλῶς ἡ σύντροφος τοῦ Κρίσνα, ὅπως καί ἡ Παρβάτη τοῦ Ράμα. Μὲ τὴν πάροδον ὅμως τοῦ χρόνου

ή γυνή αποκτῶ ἱερατικά ἀξιώματα. Οὕτω εἰς τὸν Ταντρι-
σμον, κάθε θεός τοῦ Ἰνδικοῦ ἡνιπανθέου ἔχει ὡς σύζυγον
μίαν Σάκτι (δύναμιν) μετά τῆς ὁποίας ἀποτελεῖται ζεῦγος
ἀδιαίρετον. Οὕτω ἔχομέν τά ζεύγη Βράχμαν-Σαρασβάτη,
Βισνοῦ - Κάξημη, Σίβα - Παρβάτη κ.κ. "Ανευ τῆς δυνάμεως
τῶν Σάκτι των, οἱ θεοὶ εἶναι ἀνῆμποροι νά δράσουν.

Ἐπάρχουν ἄλλως τε καί ἀνεξάρτητοι θεαί, καὶ δέν εἶ-
ναι αἱ Σάκτι ἑνός θεοῦ, αἱ ὁποῖαι παίζουσι σημαντικόν
ρόλον εἰς τὸν Ταντρισμόν. Ἡ ἰδέα δέν εἶναι νέα, ἀφοῦ
εἰς τὰς Οὐπανισάδ, αἱ πρωταρχικαὶ Ἄρχαί Πουρούσα
καί Πρακρίτη συμβάλλουσι εἰς τὴν γένεσιν τοῦ Κόσμου.

Ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν ἐξέλιξιν καί αὐτὴν ἀκόμη τὴν
λύτρωσιν του, ἀνατρέχει περισσότερον εἰς τὴν ἐπήρεια
τῆς Πρακρίτη, παρά εἰς τὸν Βράχμαν-Πουρούσα. Εἰς τὴν
Γιόγκα τοῦ Πατάντζαλι, ἀναγράφεται σαφῶς ὅτι ἡ ἀνωτέ-
ρα νοῆσις, ἡ Βουόδι εἶναι ἡ ἐμπνευστρια καί ὁ παρά-
γων τῆς λύτρωσεως. Ἡ τελευταία ἀποδίδεται μὲ τὸ σύμ-
βολον τοῦ γάμου τοῦ ἄρρενος "Ατμαν μετά τῆς θηλειας
Βουόδι. Πλέον συγκεκριμένα ὁ Ταντρισμός διδάσκει ὅτι
τὸ θῆλυ στοιχεῖον (Πρακρίτη, Βουόδι, Σάκτι) εἶναι μία
θεά, μία θεία ὄντοτης καί ὄχι ἀπλῶς μία ἀφηρημένη ἔν-
νοια. Ὡστε ἀπὸ τὴν θηλειαν θεάν πρέπει νά ἀναζητηθῆ
ἡ χεῖρις τῆς σωτηρίας καί ὄχι ἀπὸ τὸν θεόν.

Σημαντικὸς ἐπίσης εἶναι ὁ ρόλος δύο ἄλλων θεαινῶν:
τῆς Κάλι (τῆς μαύρης) ἡ ὁποία λατρεῖται εἰς τὴν Καλ-
κούταν καί εἰς ὅλην τὴν βορειοανατολικὴν περιοχὴν τῆς
χερσονήσου, καί τῆς Ντουργκά τοῦ Βισνοῦισμοῦ. Περὶ
τῆς πρώτης ὁ Ραμακρίσνα ἔλεγε: ὅταν τὴν νοήσης θά
ἀντιληφθῆς ὅτι ἡ Κάλι, δέν εἶναι μία γραῖα, ἀλλὰ μία
νεάνις εὐειδῆς καί ἀξιολάτρευτη. "Ὅσον διὰ τὴν Ντουρ-
γκά (τὴν ἀπροσπέλαστον) λέγεται ὅτι ἐκεῖνη ἐπέσχεθη
νά τρέφῃ εἰς φυγὴν τὰς δαιμονικὰς δυνάμεις καί νά
ἀπαλεῖψῃ τὸ κακὸν ἀπὸ τὸν κόσμον. Παραδέχονται ὅτι
ἀμφοτέραι αἱ θεαὶ αὐταὶ ὁδηγοῦσι εἰς τὴν λύτρωσιν τοῦ
ἀνθρώπου.

Ἐάν τώρα μετέλθωμεν εἰς τὸν Χριστιανισμόν, θά
παρατηρήσωμεν ὅτι τὸ θεῖον πρόσωπον τῆς Θεομήτορος

Παρθένου, προβάλλεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς ὅλον τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Καθολικισμοῦ. Κατ'ἀρχάς ἡ Θεολογία βλέπει τὴν γυναῖκα ὡς τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἁμαρτήματος καὶ ὡς τὴν αἰτίαν αὐτῆς παύτης τῆς Πτώσεως. Παραμένει παρηγήκνισμένη καὶ κρίνεται ὡς ἱκανὴ μόνον διὰ τὴν προσευχὴν καὶ τὴν μεταμέλειαν, κλεισμένη μέσα σὲ μοναστήρια ἄργότερον ὅμως ἀναγνωρίζεται ὡς "ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ τῶν παρθένων", ὡς ἡ μυστικὴ παράστασις τῆς θείας Ἀγάπης. Εἰς τὰ μοναστήρια ἡ προϊσταμένη καλεῖται Ἡγουμένη καὶ πνευματικὴ Μητέρα. Σιγά-σιγά ἀναπτύσσεται τὸ συναίσθημα τῆς Ἀγάπης, καὶ οἱ ὕμνοι πρὸς τὴν Θεοτόκον ἀναβιβάζουν τὸ ἐπίπεδον μέχρι τῆς ἐξαγγελίας τοῦ μυστικοῦ γάμου τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ πνεύματος.

Ἡ πνευματικότης τοῦ θήλεως ἐξυμνεῖται ὡς τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῦ ἡ Ἐνωσις ἐπιτυγχάνεται. Ἡ ὀρθόδοξος λειτουργία ἐμπλουτίζεται δι' ὑφιπετῶν καὶ ἀναγωγικῶν ποῦ ἐξαίρουν τὰ θεῖς χαρίσματα τῆς Παρθένου - Μητρός.- DAVY III 296, II 31. ⊕ Παρθένος

Γ Υ Ν Α Ι Κ Ε Σ.-(εἰς τὰ Μυστήρια) ⊕ Μικτὸς Ε.Τ.,
Πανδώρα, Κατένα, Μεγ.Γυναικεῖα
Στοά τῆς Γαλλίας.

Γ Υ Ψ.- Εἰς τὴν ἑλληνο-ρωμαϊκὴν παράδοσιν, θεωρεῖται ὡς ἓν μαντικὸν πτηνὸν (Οἰωνοσκοπία). Ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, διότι ἐκ τῆς κτήσεως συνῆγον προφητείας. Προκειμένου νὰ ἐξεύρουν τὸ σημαῖον ποῦ θὰ κτίσουν τὴν Ρώμην, ὁ Ρῶμος καὶ ὁ Ρωμύλος, ἐγκατεστημένοι ὁ μὲν εἰς τὸν Παλατῖνον, ὁ δὲ εἰς τὸν Ἀβεντινὸν λόφον, ἐρωτοῦν τὸν οὐρανὸν περὶ τοῦ καταλλήλου τόπου. Ἐμφανίζονται τότε εἰς τὸν Ρῶμον ἕξ Γ, εἰς δὲ τὸν Ρωμύλον ὀκτῶ, ὅστις κρίνει ἐκ τούτου τὴν πρόσφορον θέσιν διὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς πόλεως. (Πλούταρχος, Ρωμύλος).- SEGII IV 361).-

Τό γράμμα Δέλτα ως σύμβολον : Ελ. Π. Γράβ. Πυθαγ. 216

Δ Α Ι Μ Ο Ν Ο Λ Η Ψ Ι Α / - Θ Δαιμονιζόμενοι, ΄Εξορκι-
στής, Κατάληψις (κατοχή).

Δ Α Ι Μ Ο Ν Ο Λ Ο Γ Ι Α . - Θ ΄Αδραμελέκ, ΄Ανασκελός ΄Ασοῦ-
ραι, ΄Αστάρτη, ΄Ασταρώθ, Βεεχζεβούλ, Βιέρους, Λάμναι,
Λιλίθ, Μπέλ, Μπελφεγκόρ, Μποντέν (BODIN), Ναθενία, Ντε-
λάκρ, Ούφίρ, Πλανσύ, Σαμαήλ, Στοιχείακόν, Τζίν.

Δ Α Ι Τ Υ Α Ι . - Θ ΄Ασοῦραι

Δ Α Κ Τ Υ Α Ι Ο Σ . - Χάρις εἰς ἕνα μαγικόν Δ. πού ἔφο-
ρει ὁ Σολομών ἐξοθσίαζε τὰς ἀοράτους δυνάμεις καί
τούς δαίμονας πού τού χρησιμοποιοῦσε διὰ μαντευτικούς
σκοπούς καί τούς καθίστα ὑπηρέτας του. Κάποτε ἔχασε
τόν Δ. αὐτόν μέσα στόν ΄Ιορδάνην. Αἱ ἱκανότητές του
ἔπαυσαν. ΄Ενας ὅμως ψάρας τόν ἀνεύρε καί τόν παρέδω-
σεν εἰς τόν Μονάρχη καί ἀμέσως ἐπανέκτησε τὰς ὑπερ-
φυσικάς του δυνάμεις. ΄Εκ τοῦ θρύλου τούτου συναγεται
ὅτι ὁ Δ. ἦτο σύμβολον γνώσεως καί ἰσχύος ἐπί τῶν ἄλλων
όντων, σύμβολον κυριαρχίας πνευματικῆς καί ὑλικῆς.

Εἰς τούς Ἑλληνας πολλοί τοιοῦτοι Δ. ἀναφέρονται.
΄Ο Προμηθεύς ὅταν ἀπλευθερώθη ὑπό τοῦ ΄Ηρακλέους,
ἔπρεπε νά φορέσῃ ἕνα δακτύλιον σιδηροῦν, ἐπί τοῦ ὀ-
ποίου εἶχεν ἐνσφηνωθῆ ἕνα τεμάχιον ἐκ τοῦ βράχου τοῦ
Καυκάσου καί ὡς δεῖγμα τῆς ὑποταγῆς του εἰς τήν θελή-
σιν τοῦ Διός. ΄Αναφέρεται ἐπίσης ὁ θρύλος περί τοῦ Δ.
τοῦ Πολυκράτους, καί εἰς τήν Πολιτείαν τοῦ Πλάτωνος ὁ
μῦθος τοῦ Δ. τοῦ Γύγου (Θ). Διὰ τοῦ τελευταίου ὁ Γύ-
γης καθίστατο ἀόρατος.

Δ Α Κ Τ Υ Λ Ο Ι (χειρός).- Εἰς ὄλους τοὺς λαοὺς οἱ

Δ. τῆς χειρός ἔχουν ἴδιαν σημασίαν. Βάσει τῶν ἀστρολογικῶν ἀντιστοιχείων παραδέχονται τὸν ἀντίχειρα ὑπὸ τὰς ἐπηρείας τῆς Ἀφροδίτης, τὸν δείκτην τοῦ Διός, τὸν μέσον τοῦ Κρόνου, τὸν παράμεσον τοῦ Ἥλιου καὶ τὸν μικρὸν τοῦ Ἑρμοῦ. ⊕ Χεῖρ, Χειρολογία.

Δ Α Ν Ι Η Δ .- Ὁ Δανιήλ, ἔγκλειστος εἰς τῆν τάφρον

τῶν λεόντων, συμβολίζει εἰς τὴν χριστιανικὴν Παράδοσιν, τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ποῦ καθιστᾷ ἀνίκανον καὶ ἀκίνδυνον τὸν θάνατον. SEGH II 167. ⊕ Ἐμβλημα 546

Δ Α Ν Τ Η Σ.- ⊕ Θεία Κομωδία, FEDELI D'AMORE, FEDE SANTA

Δ Α Σ.- (TORCHE, FLAMBEAU).- Εἶναι σύμβολον καθάρσε-

ως διὰ τοῦ πυρός καὶ φωτισμοῦ. Εἶναι τὸ φῶς ποῦ φωτίζει τὴν διαδρομὴν εἰς τὸν Ἄδην καὶ τὰς ἀτραποὺς τῶν μυστηρίων. Ὅταν ἡ Δήμητρα τρέπεται εἰς ἀναζήτησιν τῆς Περσεφόνης κρατᾷ ἀνάχειρας μίαν δάδα, ὅταν δὲ συναντᾷ εἰς τὸν Ἄδην τὴν Ἐκάτην, κρατᾷ καὶ αὐτὴ μίαν δάδα. Ὁ τίτλος τῶν Δαδοῦχων εἰς τοὺς κυριωτέρους Ἱεροφάντας τῶν Ἐλευσινίων, ἔλκει ὁμοίως τὴνν σημασίαν ἐκ τῆς Δαδός. Βοηθεῖα βελῶν πυρφόρων ὁ Ἡρακλῆς κατορθώνει νὰ δαμάσῃ τὴν Λερναίαν Ὑδραν καὶ νὰ ἀποκόψῃ τὰς μυρίας κεφαλὰς τῆς. Εἰς τὰ περσικὰ Μυστήρια, δύο δαδοῦχοι, ὁ ἓνας μὲ ὀρθίαν Δ. καὶ ὁ ἄλλος μὲ ἀνεστραμένην, λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν συμβολικὴν τελετὴν τοῦ Ταυροβολίου. SEGH IV, 308.-

Δ Α Σ Ο Σ .- Εἰς πλείστας ὅσας περιοχὰς (Κέλται, Ἑλ-

ληνες, Βουδδισταὶ κ.ἄ.π.) τὸ Δίξος ἀποτελεῖ τὸ πραγματικὸν Ἱερόν (ναόν) μέσα στῆ παρθένον Φύσιν, Ἀναφερόμεν ὡς παράδειγμα τὸ Ἱερόν Δ. τῆς Δωδώνης, τὸ Δ. τῆς Βροσελιάνδης τῶν Κελτῶν. Εἰς τὴν Ἰνδίαν, ὁ μυστικὸς (Σανυάζα) ποῦ θέλει νὰ ἐπιδοθῇ εἰς διαλογισμὸν, εἰσέρχεται καὶ ἐγκαθίσταται εἰς ἓνα Δ., εἰς ἓνα παρθένον περιβάλλον, ποῦ καμμία δυσμενῆς ἐπήρεια κυκλοφορεῖ.- (SEGH II, 340)

Δ Α Φ Ν Η.— "Ὅπως ὅλα τὰ ἀειθαλῆ φυτὰ (πού παραμένουν πράσινα καί κατά τόν χειμῶνα), ἡ Δ. εἶναι συνυφασμένη μέ τήν ἀθανάσιαν. Διά τοῦτο, τόσον εἰς τήν Κίναν, ὅσον καί εἰς τήν Ἑλλάδα ἐστέφοντο δι' αὐτῆς οἱ ἥρωες, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ σοφοί, ὅπως καί οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Ἐθεωρεῖτο ἐπίσης ὅτι ἡ Δ. κέκτηται προφητικᾶς ἰκανότητος. Ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν, πρίν ἀνέλθῃ εἰς τόν τρίποδα διὰ νᾶ προφητευσῇ, ἐμασοῦσε ἢ ἔκαιε φύλλα Δάφνης. Ἐσυμβόλιζε μίαν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Ἀπόλλωνος, πού ἦτο καί ἡ μαντική.— (SEGH III, 113)

Δ Ε Β Ι Ρ.— Θ "Ἅγιον τῶν Ἁγίων, Δεβίρ & Χικάλ

Δ Ε Ι Π Ν Ο Σ μυστικός.— Θ Θεῖς Εὐχαριστεία, Μυστικός Δ.

Δ Ε Ι Σ Ι Δ Α Ι Μ Ο Ν Ι Α.— Ἐκ τοῦ δεῖμαι (φοβοῦμαι) τοὺς δαίμονας, βλ. Προλήψεις.

Δ Ε Κ Α (τετρακτύς).— Δέκα εἶναι ὁ ἀριθμός τῆς πυθαγορικῆς Θ Τετρακτύος, ἀποτελούμενος ἐκ τοῦ ἀθροίσματος τῶν τεσσάρων πρώτων ἀριθμῶν $1 + 2 + 3 + 4 = 10$. Εἰκονίζεται διὰ τριγώνου μέ 10 σημεῖα, συντεταγμένων ἐν σχήματι πυραμίδος. Περικλείει τήν ἔννοιαν τῆς ὁλόκλητης, τῆς ὁλοκληρώσεως, τῆς ἐπανόδου εἰς τήν Μονάδα μετά τήν ἀνάπτυξιν τοῦ κύκλου τῶν ἑννέα πρώτων ἀριθμῶν. Ἦτο ὁ καθ' ἑξουχὴν ἱερός ἀριθμός, τό σύμβολον τῆς οἰκουμενικῆς δημιουργίας καί ὑπάρχοντο εἰς αὐτόν μέ τό ὄνομα τῆς Τετρακτύος.— Θ Δεκάς, Τετρακτύς. Βιβλ. Π. Γράβιγγέρ, Πυθαγόρας 197

Δ Ε Κ Α Ε Π Τ Α & 72.— Ὁ ἀριθμός αὐτός, ὅπως καί ὁ 72 — πού συγγενεῖ μέ τόν πρῶτον, δεδομένου ὅτι ὁ πρῶτος εἶναι τό ἀθροισμα, ὁ δέ τό γινλομενον τοῦ 8×9 , παρουσιάζουν πολλαπλῆν συμβολικῆν σημασίαν.

Εἰς τήν Ἰσλαμικὴν Παράδοσιν 17 εἶναι ὁ ἀριθ. τῶν Ρακά (λειτούργικῶν χειρονομιῶν) ἐκ τῶν ὁπίστων ἀποτελοῦνται αἱ 5 ἡμερήσιαι προσευχαί. Εἶναι ἐπίσης ὁ ἀριθμός τῶν λέξεων (17) πού ἀποτελοῦν τήν πρόσκλησιν διὰ τήν προσευχήν. Ἰδίως εἰς τόν Σχιῆσμον ἀποδίδε-

ται εἰς τὸν ἀριθμὸν 17, σημασία οὕτως εἶπεῖν μαγική.

Εἰς τοὺς Ἑλληνας, ὁ 17 παριστᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν συμφώνων τοῦ ἑλλην. ἀλφαβήτου. Διαιρεῖται εἰς 9 καὶ 8 (ἡμισύμφωνα καὶ σύμφωνα) ποῦ εἶχον σχέσιν μὲ τὴν μουσικὴν θεωρίαν καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν σφαιρῶν. Ἡ σχέσηις 8 : 9 ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς εἰς τοὺς ἀριθμοσοφικοὺς συλλογισμοὺς τῶν Ἑλλήνων τόσον εἰς τὴν γραμματικὴν ὅσον καὶ εἰς τὴν μουσικὴν (ἔνθα ἡ σχέσηις 7 : 9 ἐκπροσωπεῖται μὲ τὰς μεσαίας χορδὰς τῆς λύρας) ὅσον καὶ εἰς τὸ μετρικὸν καὶ κοσμολογικὸν τῶν συστημάτων. — SEGH II, 203

Δ Ε Κ Α Ν Ο Ι (DECANS). — Οἱ Δ., ἔπαιξαν σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν Αἴγυπτον, Μεσοποταμίαν καὶ αὐτὴν τὴν Κίναν, ἀποδεδειγμένως πρὸς 3000 ἐτῶν π.Χ.

Ἄφοῦ κάθε ζώδιον ἔχει τρεῖς Δ., ὑπάρχουν ἐν ὄλῳ 36. Ἀργότερον εἰσῆχθη καὶ ἡ ἔννοια τῶν 72 Ἡμιδεκανῶν. Κάθε Δ. καὶ Ἡμιδεκανός παρεδέχθησαν ὅτι διοικεῖται ἀπὸ μίαν πνευματικὴν ὄντοτητα (σχετικὴν μὲ τοὺς πλανήτας) ἐκεῖθεν δὲ ἐγεννήθη ἡ ἀστρομαγικὴ θεώρησις καὶ ἡ τέχνη τῆς ἐπικλήσεως, τῶν δυνάμεων αὐτῶν διὰ τελεουργικῶν μεθόδων πρὸς ἐπίτευξιν διαφόρων ἀποτελεσμάτων, ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ θεραπευτικοῦ πεδίου. — SEGH II 172.

Δ Ε Κ Α Τ Ρ Ι Α. — Εἰς τοὺς ἀρχ. Μεξικανοὺς (ἀστρονόμους καὶ θεολόγους) ὁ ἀριθ. 13 εἶναι θεμελιώδης καὶ ἱερός· εἰς τὸ POPOP-VUH γίνεται λόγος περὶ τῶν 13 θεῶν καὶ τοῦ θεοῦ 13 : ὁ ἥλιος εἰς τὸ ζενίθ καὶ οἱ 12 ἀστέρες. Διὰ τοὺς Ἀζτέκους, εἶναι ὁ ἀριθ. τῶν χρόνων. Ἐκ 13 ἡμερῶν ἐπίσης ἀποτελεῖται μὴ ἑβδομάς τῶν Ἀζτέκων. Γενικῶς ὁ 13 θά ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς μίᾳ ἐπανάληψις, ὅχι ἀνανέωσις ἢ ἀναγέννησις ἑνὸς πράγματος. (SEGH IV 320)

Δ Ε Λ Τ Α Φ Ω Τ Ε Ι Ν Ο Ν. — Φ Παντεπόπις ὀφθαλμός, Τρίγωνον.

Δ Ε Λ Φ Ι Ν Ι. — Οἱ ἀρχ. Ἕλληνες καὶ οἱ Κρήτες, ἐτίμων τὰ Δελφίνια ὡς θεοὺς. Στενῶς συνυφασμένοι μὲ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος (δελφικός, Δελφοί). Δύο

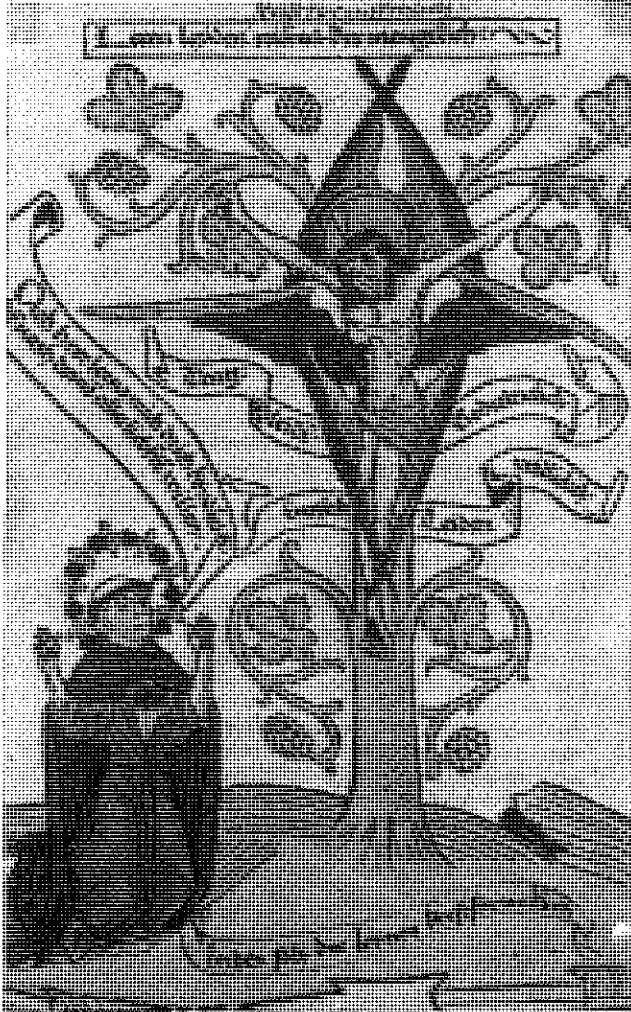
μύθοι είναι βασικοί : 'Ο πρώτος πού περιγράφει μὲ Πλοῦ-
ταρχος (7 σοφῶν Συμποσίων, 17-18) ἀναφέρεται εἰς τὸν
μῦθον τοῦ 'Αρίωνος, τὸν ὁποῖον πειραταὶ ἔρριψαν εἰς
τὴν θάλασσαν καὶ διεσώθη ὑπὸ Δ. πού τὸν μετέφερε σῶον
εἰς τὴν ξηράν. 'Ο δεῦτερος ἔχει σχέσιν μὲ τὸν Διόνυ-
σον. 'Οθεός, πλέων πρὸς Νάξον, ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ
πλοῖον κατηυθύνετο πρὸς τὰ παράλια τῆς Μ. 'Ασίας. Οἱ
ναυτικοὶ ἦσαν πειραταὶ καὶ ἐπρόκειτο ἀσφαλῶς νά τὸν
πωλήσουν ὡς δοῦλον. Τότε ὁ Διόνυσος μετατρέπει τὰ
κουπιὰ εἰς ὄφεις, κάμνει νά βλαστήσουν εἰς ὅλο τὸ
πλοῖον κισσοὶ καὶ παραλύει τὸν πλοῦν μὲ κλάδους ἀμ-
πέλου. Οἱ ναυτικοὶ παραφρονοῦν καὶ πίπτουν στὴ θάλασ-
σα ὅπου μεταμορφοῦνται εἰς Δελφόνια. Μεταμελοῦνται διὰ
τὴν πράξιν των καὶ ἔκτοτε καθίστανται φιλάνθρωποι ἰχ-
θεῖς, προσφέροντες εἰς πᾶσαν περίστασιν βοήθειαν εἰς
τούς ἀνθρώπους. Τέλος ὁ 'Απόλλων, κατὰ τὸν ὁμηρικόν
ἕμνον, μεταμορφοῦται εἰς Δ. διὰ νά πλησιάζη τὰς ὄχ-
θας τῆς Κρίσης, πού θά τὸν ὀδηγήσουν εἰς τοὺς Δελφοὺς
καὶ θά καταστή ὁ ἔρχων τοῦ Μαντείου. - (SEG II 171)

Δ Ε Λ Φ Ο Ι. - Θ 'Ιχθύς 283,13 & -9) Πύθεια, 'Οργι-
ῶνες. - Βιβλιογρ. Δ. 'Ιωαννίδη εἰς 'Εκλ.
'Ιλισοῦ Β 332. - Κ. Μελισσαρόπουλος, Δελφοὶ καὶ 'Αμφικτυο-
νίες" 'Εκλ. 'Ιλισοῦ Δ 29.

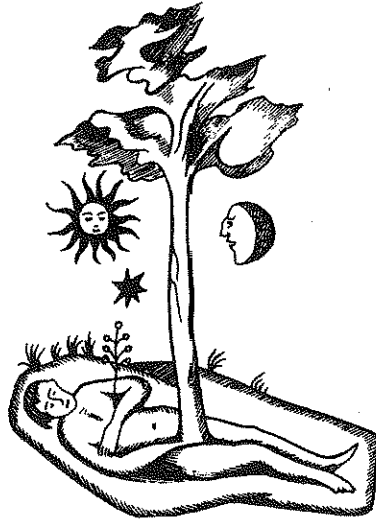
Δ Ε Ν Λ Ρ Ο Ν. - Τὸ σύμβολον τοῦ Δ. εἶναι τόσον διαδε-
δομένον εἰς ὅλας τὰς λατρείας, τόσον οἰκουμενικόν,
ᾧστε ὀλόκληροι τόμοι ἔχουν γραφῆ, χωρὶς τὸ θέμα νά θε-
ωρεῖται ὡς ἐξαντληθέν. 'Ο ἡμέτερος Σωτ. Μαγιάσης, ἐξέ-
δωκεν ἐν 'Αθήναις τὸ 1964 ἔργον περὶ τοῦ δένδρου καὶ
τῶν συναφῶν συμβόλων ἐξ 700 σελ. καὶ 600 εἰκ., δυστυχῶς
εἰς τὴν γαλλικὴν. 'Ο MIRCEA ELIADE, εἰς τὸ κλασσικόν
ἔργον του : HISTOIRE D. RELIGIONS, ἀφιερώνει 50 σελ.
εἰς τὸ ἴδιον θέμα καὶ διατείνεται ὅτι μόνον ἡ σχετικὴ
βιβλιογραφία, θά ἀπῆται ὀλόκληρον τόμον. Εὐτυχῶς καὶ
εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐδημοσιεῖθησαν πλεῖστα ὅσαι ἐργα-
σίαι (βλ. βιβλιογραφίαν) ᾧστε ὁ 'Αναγνώστης νά δύναται
νά σχηματίσῃ μίαν ἀρκετὰ πλήρη εἰκόνα περὶ τοῦ παγκοσμίου

ΔΕΝΔΡΟΝ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ.

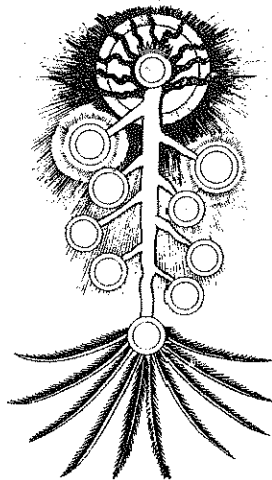
Εἰκὼν ποιηθεῖσα διὰ χειρὸς Ἰσαβέλλας τοῦ Ἀγ. Πνεύματος (μιας μυστικῆς τοῦ XVIIIου αἰ.) Τὸ Δένδρον ἐφ' οὗ εἰκομίζεται ὁ Ἐσταυρωμένος, δέν εἶναι ἄψυχον ξύλον, ἀλλ' ἀντιθέτως σφύζει ἐκ ζωῆς· καὶ αὐτός ὁ Ζωτὴρ ἀνίσταται ἐξ αὐτοῦ πτεροφόρος πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

ΔΕΝΔΡΟΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ.— Δένδρον ἐκ τῶν κλάδων τοῦ ὁποίου
 ἐξέρχονται ὅλαι αἱ φιλοσοφίαι καὶ ἐπιστῆμαι, ἐνῶ ὁ κοι-
 νὸς κορμὸς, ἐκφύεται ἐκ τοῦ γεννητιοῦ κέντρου τοῦ ἀνθρω-
 πίνου σώματος. (Χειρόγρ. No 1316, Μονδῖνον, BRITISH
 MUSEUM)

ΔΕΝΔΡΟΝ ΑΝΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΝ. Εἰκὼν καββαλιστικὴ ἀπὸ τοῦ ἔργου
 τοῦ Ροβέρτου Φλοῦδδ: UTRIUSQUE COSMI HISTORIA,
 OPPENHEIM 1619

τούτου συμβόλου. Ὁ προαναφέρθεῖς Ρουμάνος Μ. ELIADE ἐπιχειρεῖ μίαν ταξινομήσιν τοῦ θέματος, ποῦ ὁ ἴδιος ἀνευρίσκει ἀνεπαρκῆ, διαιρῶν τὸν συμβολισμόν τοῦ Δ. εἰς τὰς ἐξῆς παραγράφους, τὰς ὁποίας καὶ ἐπεξεργάζεται ἐν συντομίᾳ : Τὸ ἱερόν Δ., τὸ Δ. μικρόκοσμος, τὸ Δ. κατοικία τῆς θεότητος, τὸ κοσμικόν Δ., τὸ ἀνεστραμμένον Δ., τὸ Ἰγκόραζιλ τῶν Σκανδιναυῶν, φυτικά ἐπιφάνειαι, μεγάλαι θεαὶ καὶ βλάστησις, εἰκονογραφικός συμβολισμός, Μεγάλη θεά καὶ Δ. τῆς ζωῆς, Τὸ δένδρον τῆς γνώσεως εἰς τὴν Γένεσιν, Οἱ φύλακες τοῦ Δ. τῆς ζωῆς : Γρίφονες καὶ τέρατα, Τὸ δένδρον καὶ ὁ σταυρός, Ἀνάκτισις νεότητος καὶ ἀθανασία κ.ἄ.

Εἶναι φυσικὰ ἀδύνατον νὰ ἐκθέσωμεν ἐδῶ, ἔστω καὶ συντόμως, ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις ἡ παραπέμπομεν τὸν ἐρευνητὴν εἰς τὰς ἐν τῇ Βιβλιογραφίᾳ ἀναφερομένας μονογραφίας, ἰδίως εἰς τὰς περιεκτικὰς μελέτας περὶ Δ. τοῦ Π. Γράβιγγερ.

⊕ ⊕ Ἀσβάτας, Ἀσεράχ, Γιλγαμές, Θύρσοι, Κηρύκειον, Μονόκερως, Μπανυάν, Ναγκλόφσκα, Πιπάλα, Σταυρός, Ἰγκόραζιλ, Φαλλός. (SEGH I 96)

Δ Ε Ε Ι Α (Ἀριστερά).- Ἐἴς τινα ραβινικά σχόλια τότε νίξεται ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἦτο ὄχι μόνον ⊕ Ἀνδρόγυνος, ἀλλ' ἦτο ἀνὴρ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ γυνή πρὸς τὰ ἀριστερά. Ὁ Θεὸς τὸν εἶχε διασχίσει εἰς δύο ἡμίσει· ὅταν ἔπλασε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα.

Κατὰ τὸν χριστιανικὸν Μεσαίωνα ἡ αὐτὴ παράδοσις διατηρεῖται καὶ ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ εἶναι θηλεία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν δεξιάν ποῦ θεωρεῖτο ἄρρην.

Ἐἰς τοὺς Ἕλληνας ὁμοίως ἡ δεξιὰ πλευρὰ εἶναι ἐκείνη ποῦ κρατᾷ τὸ εἶφος ἢ τὴν λόγχην (Αἰσχύλ. Ἀσπόμεν. 115). Οἱ εὐοίωνοι χρησμοὶ ἐμφανίζονται ἐκ δεξιῶν ἀνάγονται εἰς τὴν δύναμιν, τὴν ἐπιδεξιότητα, τὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ λέξις εὐώνυμος κατ' εὐφημισμὸν, εἶναι τὸ ἀριστερόν, ἄρα τὸ δυσίωνον.

Ἡ αὐτὴ διάταξιν ἀναγνωρίζεται καὶ ὑπὸ τῶν Κελτῶν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς Ἴνκας. Ἀντιστροφῶς

είς τήν Ἄπω Ἀνατολήν, ἡ ἄριστερά πλευρά θεωρεῖται ὡς εὐοίωνος. Εἰς τήν Κίναν κατὰ κανόνα προσφέρουν διὰ τῆς ἄριστερᾶς καί λαμβάνουν διὰ τῆς δεξιᾶς. (SEGH II, 215)

Δ Ε Ρ Ψ Ι Σ Η Η.Ε. - Θ Καντρίγιας, Μπεκτασή, Σουφί, Χορός.

Δ Ε Σ Μ Ο Ι .- Τό σύμβολον τοῦ δεσμοῦ, ὅπως καί τῶν δικτύων, εἶναι ἔμβλημα βασιλικοῦ λειτουργήματος. Οὕτω ὁ Ἰνδικός θεός Βαρούνα, εἶναι ὁ κατ' ἔξοχὴν κύριος τῆς Μάγια, τῆς μαγικῆς δυνάμεως. Ἐκεῖνος μόνος δεσμεύει καί ἀποδεσμεύει. Διὰ τοῦτο παρίσταται μέ ἓνα σχοινίον ἀνάχεϊρας. Εἰς τήν Βίβλον ἡ δύναμις τοῦ δεσμεύειν, συμβολίζει τήν δικαστικὴν ἐξουσίαν. Ὁ Χριστός ἀποτείνδμενος πρὸς τόν Πέτρον τοῦ λέγει: "ὁ ἄν δῆσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί ὁ ἄν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς" (Ματθ. 16, 19). Εἶναι συνυφασμένον μέ τό σύμβολον τῶν κλειδῶν καί τήν πυλῶν τοῦ Ἄδου ἢ τοῦ βασιλείου τῶν οὐρανῶν.

Δ Ζ Ε Λ Α Α Ε Δ Ι Ν Ρ Ο Υ Μ Ι .- Βλ. Ρουμί.

Δ Η Μ Η Τ Η Ρ .- Συμπληρ. βιβλιογραφία: SEGH II, 182.-

Π. Γράβιγγερ: Φιλοσοφ. & λειτουργ. Ὕμνοι, σ. 46

" " Πυθαγόρας, Ἀθήναι 1982, σ. 414

Θ Ἐλευσίνια Μυστήρια, Θεσοφῶρια

Δ Η Μ Ι Ο Υ Ρ Γ Ι Α .- Θ Γένεσις, Δεκάς, Δημιουργός,

Διαφῶρισις, Ἐκδήλωσις, Ἐκπόρευσις, Ἐξέλιξις,

Κύκλοι, Κοσμολογία, Λόγος

Συμπλ. βιβλιογρ.- Δ. Ἰωαννίδης: Ἡ κατάστασις πρὸ τῆς

Δημιουργίας, Ἐκλ. Ἰλισοῦ Δ 41,

Τοῦ ἰδίου, Ἡ Δημιουργία Ἐκλ. Ἰλισοῦ Δ 44,

Τοῦ ἰδίου, Τά αἷτια τῆς Δημιουργίας

Ἐκλ. Ἰλισοῦ Δ 48.

Δ Η Μ Ι Ο Υ Ρ Γ Ο Σ .- Θ Βισβακάρμα, Βουλκάνους,

Δημιουργός, Θεός, Κνήφ, Πανδώρα, Τοῦμ.

Δ Η Μ Ο Κ Ρ Α Τ Ι Α .- Θ Κοινωνιολογία

Δ Η Μ Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Σ. - ☉ "Ατομον

Δ Ι Α Β Η Τ Η Σ. - ☉ Κανών και Διαβήτης

Δ Ι Α Β Ο Λ Ο Σ. - 'Ο Δ. συμβολίζει ὅλας τὰς δυνάμεις πού συγχέουν, θολώνουν, συσκοτίζουν τὴν συνείδησιν καὶ τὴν ὀπισθοχωροῦν πρὸς τὸ ἀκαθόριστον καὶ τὴν ἀμφιβολίαν. Κέντρον τῆς νυκτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Θεόν, πού εἶναι κέντρον τοῦ φωτός. 'Ο ἕνας καίει εἰς ἕνα ὑποχθόνιον κόσμον, ὃ ἄλλος λάμπει εἰς τὸν οὐρανόν. Εἶναι ἡ σύνθεσις τῶν διαλυτικῶν δυνάμεων τῆς προσωπικότητος. (MARGUERITE CHEVALIER) SEGH II 191.

☉ Δημιουργός, Δράκων, Δύναμις, Κακόν, Κεραυνό-πληκτος οἶκος (Ταρῶ), Κοσμολογία, Μέγας Μαγικός Παράγων, Ναχάς, "Οφίς, Σάμεχ, Φύλαξ τοῦ κατωφλίου.

Δ Ι Α Δ Ο Χ Η. - ☉ 'Αποστολική Δ., Γκουρού, 'Ησυχασμός, Κανονικότης.

Δ Ι Α Θ Η Κ Η (ALLIANCE, TESTAMENT) SEGH I 39.

'Ο ὄρος "Διαθήκη" εἰς τὴν ἐβραϊκὴν (BERITH) σημαίνει συμφωνίαν, σύμβασιν μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ἡ ὅποια ὀφείλει νά τηρῆται ἀπαραγκλίτως ὡς θεία ἐντολή, ἀπαραβίαστος καὶ ἀμετάκλητος

Διαθήκη Καινή. ☉ 'Αποκάλυψις, 'Απόστολοι, 'Ιωάννης Βαπτιστής.

Διαθήκη παλαιά. - ☉ Βάτος καιομένη, Βίβλος,

'Εβδομήκοντα, "Εσδρας, 'Ιώβ, Μασόρα, Μωυσῆς, Πατριαρχαί, Πεντάτευχος, Προφήται, Σαντάϊ, Σκηνή μαρτυρίου, Σολομών, Ψαλμοί.

Δ Ι Α Κ Ρ Ι Σ Ι Σ. - ☉ Βιβέκα

Δ Ι Α Δ Ε Κ Τ Ι Κ Η. - ☉ 'Εταιρ. μυστικάί, Τέχνηαι.

Δ Ι Α Δ Ο Γ Ι Σ Μ Ο Σ. (DHYANA). DAVY III, 237

☉ Γνωσις, Δυάνα, Θεωρία, Συγκέντρωσις.

Δ Ι Α Δ Υ Τ Η Σ. - ☉ 'Αλκαέστ, "Οξος.

Δ Ι Α Σ Τ Α Υ Ρ Ω Σ Ι Σ. (σταυροδρόμι). Πανταχοῦ τῆς

Γῆς, ἀπαντᾶται τὸ σύμβολον τοῦ "σταυροδρομίου" ὑπὸ συγγενεῖς, ἀλλὰ καὶ διαφόρους ὄψεις. Θὰ περιορισθῶμεν ἐδῶ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ συμβόλου εἰς τὸν ἑλλην. χῶρον.

Ἐκεῖ τιμᾶται ἡ)τροδίτις Ἑκάτη (Θ) μὲ τρεῖς μορφάς (πρὸς τὸ τρόμορφον ἄγαλμα τῆς θεᾶς εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Δελφῶν) ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τοὺς τρεῖς κόσμους (Οὐρανόν, Γῆν καὶ Ἄδην) τῶν ὁποίων ἀνυμνεῖται ὡς ἐξουσιαστρία. Τὸ σημεῖον διασταυρώσεως εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸ πυθαγόρειον Θ Ὑφίλον. Κάθε ἄνθρωπος κατὰ τὴν πορείαν του φθάνει κάποτε εἰς τὸ σημεῖον διακλαδώσεως τῆς ὁδοῦ καὶ θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ πρέπει νὰ ἐκλέξῃ διὰ τὴν περαιτέρω πορείαν του : τὴν δεξιάν ἢ ἀριστεράν, τὸν οὐρανόν ἢ τὸν Ἄδην. Τοιουτοτρόπως ἡ Ἑκάτη, ὅπως καὶ ὁ Ἑρμῆς περιβάλλονται μὲ ἰδιότητα ψυχοπομποῦ.

Δ Ι Α Τ Ρ Ο Φ Η

(δαιτητική), Θ Κρεοφαγία

Δ Ι Α Θ Ο Ρ Ι Σ Ι Σ, - Θ Διεσπαρμένα, Μῆ-᾽Ὀν, SOLVE

Δ Ι Δ Υ Μ Ο Ι, - Εἶναι ἡ ἔκφρασις τοῦ Νόμου τῆς δυαδικότητος πανταχοῦ καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν ἄνθρωπον. Παρίστανται αἱ ἐσωτερικαὶ ἀντιθέσεις τοῦ ἀνθρ. καὶ ὁ ἀγὼν ποῦ πρέπει οὗτος νὰ διεξαγάγῃ πρὸς ἐξισορρόπηση τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ γήινου στοιχείου. Σύμβολον γενικῶς διαδεδομένον ἀνά τὴν ὑφήλιον. SEGH III, 89
Θ Δώδεκα, Ζωδιακός κ.

Δ Ι Ε Γ Ε Ρ Τ Ι Κ Α, - Θ Ἄλκοδλ, Ἀρώματα, Δόνησις, Δρόγαί, Εὐφραντικά, καφές, Μουσική, Τεῖον, Χορδός.

Δ Ι Ε Θ Ν Η Σ ΕΤΑΙΡΙΑ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΥ, - Θ Μάχαρισι ΜαῆςΔ Ι Ε Σ Π Α Ρ Μ Ε Ν Α, - Θ Διαφόρισις, Θυσία.Δ Ι Κ Α Ι ΕΠΙ ΜΑΓΕΙΑ, - Θ Ζίλ ντέ Ραί, Ἰωάννα ντ' ἈρχΔ Ι Κ Α Ι Ο Σ Υ Ν Η (ἡ 8η κλεός τοῦ Ταρά.

SEGH III 94. Θ Θεοδικία

Δ Ι Κ Α Ι Ω Μ Α Τ Α, - Θ Καθήκοντα τοῦ μύστουΔ Ι Κ Τ Υ Α (FILETS), - Εἰς τὴν Π.Δ. τὰ Δ. ὑποδηλοῦν

την θείαν δράσιν που συνίσταται εἰς τὴν συγκέντρω-
σιν τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ τοὺς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν ὁδὸν
τῆς σωτηρίας. "Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρα-
νῶν σαγήνη βληθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκ παντὸς γέ-
νους ἀναγαγούσῃ" ἦν, ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ
τόν αἰγιαλόν, καὶ καθίσαντες συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς
ἄγγεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον· οὕτως ἔσται ἐν τῇ συν-
τελείᾳ τοῦ αἰῶνος· ἐξελεῦσονται οἱ ἄγγελοι καὶ ἀφορι-
οῦσι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων καὶ βαλοῦσιν
αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός" (Ματθ. 13, 48-49).
Παραλλήλως οἱ ἄλιεῖς ἀνθρώπων τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλιεύ-
ουν τὰς ἀξίας ψυχὰς καὶ ὁδηγοῦν εἰς τὴν χορείαν τῶν
ἐκλεκτῶν. (ΣΕΦΗ ΙΙ 320).

Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ ὁ Ἀπολλωνιάτης. - Φυσικὸς φιλόσοφος
καὶ ἰατρός. "Ἐζησεν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὴν ἐπο-
χὴν τοῦ Περικλέους. Ἀφειτηρία τῆς ὑλοκρατικῆς- πανθεϊ-
ζούσης σκέψεώς του, εἶναι αἱ δοξασίαι τοῦν Ἀναξιμέ-
νους, ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀναξαγόρα καὶ πιθανῶς τοῦ Δευ-
κίππου. Κατὰ τὸν Δ. ἀρχὴ τῶν πάντων εἶναι ὁ ἀήρ που μὲ
τὴν πύκνωσιν καὶ ἀραίωσιν του, μεταβάλλεται εἰς ἄλλα
στοιχεῖα, δημιπυργῶν οὕτω τὸν πολύμορφον κόσμον τῶν
αἰσθητῶν. Ὁ ἀήρ ὁμῶς ἐνέχει καὶ μίαν δύναμιν λογικὴν,
ὅαν τὸν Νοῦν τοῦ Ἀναξαγόρου. "Ἔτσι ὁ ἀήρ γίνεται ἕνας
θεὸς που ζεῖ παντοῦ μέσα στὸ Κόσμο. Εἶναι, θὰ ἐλέγω-
μεν εἰς πρόδρομος τοῦ Δημοκρίτου καὶ τῆς ἀτομικῆς θεω-
ρίας." Ἐγραφε πολλὰ βιβλία ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα μόνον
ἀποσπάσματα διεσώθησαν.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Α Μ Σ Τ Η Ρ Ι Α. - ☉ Διονυσιακοὶ τεχνῖ-
ται, Διόνυσος, Κάθαρσις, Ἰώ-Ἐβοχέ, Ὀργια,
'Ορφισμός.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Σ ἈΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ (περ. VIος αἱ.)

Τὸ πρόβλημα που θέτει εἰς τὴν Μυστικὴν Θεολογί-
αν του, εἶναι ἡ γνῶσις ἢ ἀγνώσις τοῦ Θεοῦ, μὲ ἄλλας
λέξεις ἢ δυνατότης τῆς θεάσεως τοῦ Φωτός μέσα στὴ ν
θείαν σκοτίαν. Κατὰ τὸν Δ. δύο ὁδοὶ ὁδηγοῦν πρὸς τὸν

Θεόν, ἢ μία θετικῆ, ἢ ἄλλη ἀρνητικῆ. Ἡ πρώτη καθοδηγεῖς τὸν ἄνθρωπον πρὸς κάποιαν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἢ ὁδὸς αὐτῆ εἶναι ἀβεβαία καὶ ἀτελής. Ἡ δευτέρα ἄγει τὸν μυστικὸν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τελείας ἀγνώστιας, αὐτῆ δὲ εἶναι ἢ τελεία ὁδὸς ἔναντι τοῦ θεοῦ τὸ ὅποιον ἐκ φύσεως εἶναι ἀκατανόητον. Ἡ ἐπίγνωσις πράγματι ἀναφέρεται εἰς ἀντικείμενα τῆς λογικῆς διανοήσεως ὃ Θεὸς ὅμως κείται ἐπέκεινα πάσης ἀντικειμενικότητος. Ἄρα μόνον διὰ τῆς ἀγνώστιας, ὃ Θεὸς εἶναι δυνατόν νά γίνῃ νοητός. Οὕτω, ὃ Δ. προβαίνων ἀπὸ ἀρνήσεως εἰς ἄρνησιν, πλησιάζει πρὸς τὸ Ἄγνωστον, προχωρεῖ πρὸς τὸ Φῶς τῆς σκοτίας τῆς ἀγνώστιας. Διὰ νά φθάσῃ ὃ μυστικὸς εἰς τὴν κορυφὴν ταύτην τοῦ Ἄγνωστου Θεοῦ Γνόφου (σκοτίας), πρέπει νά ἠποβληθῇ εἰς κάθαρσιν ριζικὴν. Πρέπει βαθμιαίως νά ἐγκαταλείψῃ κάθε νοητὸν, κάθε τι τὸ συγκεκριμένον καὶ νά ἀναρριχηθῇ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Σινᾶ πρὸς συνάντησιν τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἔπραξεν ὃ Μωυσῆς. Ὁ "τόπος" εἰς ὃν θά πραγματοποιηθῇ ἢ γνῶσις αὐτῆ τοῦ Ἄγνωστου, εἶναι ὃ θεῖος Γνόφος, ἢ πλήρης Σκοτία. Ὁ Θεὸς ὅστις ἐδρεύει οὕτως ἐντὸς τοῦ φωτεινοῦ Σκότους, εἶναι ὃ Πατὴρ τῶν Φώτων, ὃ Λόγος τοῦ Φωτός. Εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἐγκαταλείπων κάθε νόημα, διὰ τῆς ἀπαρνήσεως παντός εἴδους (σχετικῆς) γνῶσεως, ὃ μυστικὸς ἐνοῦται μέσα στὸ Φῶς τοῦ Θεοῦ, μετέχει τῆς θείας Ζωῆς καὶ τῆς Δόξης τοῦ Θεοῦ. - (DAVY I 476)

⊕ Ἄγγελοι, Ἱεραρχεῖα οὐράνιος, Θεῖα ὀνόματα, Μάξιμος ὁμολογητῆς.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ο Σ (Βάκχος). - Ἐνεκα τοῦ γεγονότος ὅτι ὃ Δ. κατήλθεν εἰς τὸν Ἄδην διὰ νά ἀπελευθερώσῃ τὴν κατακεραυνωθεῖσαν μητέρα του Σεμέλην καὶ νά τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἐθεωρεῖτο καὶ αὐτός ὡς λυτρωτῆς τῶν ψυχῶν καὶ ἐκαλεῖτο Ἐλευθερεὺς ἢ Λυσσεύς.

Ἡ καθοδὸς εἰς τὸν Ἄδην τοῦ Θεοῦ, εἴτε διὰ νά ἐκαναφέρητῆμ μητέρα τοῦ εἰς τὸ φῶς, εἴτε περιοδικῶς, ἔχει σχέσιν μὴ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ἐποχῶν καὶ τῆς ἀναστάσεως. Παρ' ὅλας τὰς παραποιήσεις καὶ ὑπερβασίας τῶν μεταγενεστέρων ποιητῶν, ὃ Δ. συμβολίζει τὴν προσπάθειαν.)

ἐκπνευματώσεως τῶν πλασμάτων διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἐκστάσεως, δηλ. διὰ τῆς μυστικῆς ὑψώσεως ἢ ἀναγωγῆς καὶ ταυτίσεως μὲ τὴν μοναδικὴν Πηγὴν τῶν πάντων. Ἡ λέξις ἐνθουσιασμός (ἐν - θεός) δηλοῖ τὴν κατοχὴν τῆς καρδίας ὑπὸ τοῦ θεοῦ.- SEGH II 198.

⊕ Διονύσια μυστ., Ἐλευσίνια μυστ., Θάρσις, Ἰακχος, Κωρύκειον ἄντρον, Μελάμπους, Οἶνος, Σεμέλη, Σειληνός, Τιτάνες, Φάνης. Βιβλ.Σ.Νάγος, Ἐκλ. Ἰλισοῦ Α, 385

Δ Ι Ο Ρ Α Σ Ι Σ.-CLAIRVOYANCE, HELLSEHEN).-

⊕ Κῆτοπτρον μαγ., Ψυχομετρία.

Δ Ι Ο Τ Ι Μ Α.- ⊕ Πλάτων 113 (-18)

Δ Ι Η Λ Ο Υ Ν (αἰθερικόν σῶμα). ⊕ Εἶδωνον, Λίγκα σα-
ρίρα, Θάνατος.

Δ Ι Σ Κ Ο Σ.- Ὁ Δ. εἰς τὰς ἱεράς εἰκονογραφίας πολλῶν λαῶν, ἔχει καταφανῆ σχέσιν μὲ τὸν ⊕ Κύκλον, τὸ σύμβολον τοῦ Ἡλίου, μὲ τὸν ⊕ Τροχόν (τσάκρα, τὸν ⊕ Δακτύλιον κ.ἄ. Εἰς τὴν Ἰνδίαν εἶναι ἐν τῶν κατηγορημάτων τοῦ Βισνοῦ, εἰς τὴν Κίναν συμβολίζει τὴν οὐράνιον τελειότητα, Ὁ πτερωτός Δ. τῶν Αἰγυπτίων παριστᾷ τὸν "Ἡλιονέν κινήσει καὶ κατ'ἐπέκτασιν τὴν πτῆσιν ἐν τῷ χώρῳ, τὴν ἐξαῦλωσιν καὶ μεταμόρφωσιν τοῦ πνεύματος.

Δ Ι Σ Ω Μ Α Τ Ω Σ Ι Σ (BILOCATION).- ⊕ Αιγκουόρι

Δ Ι Χ Α Λ Α (FOURCHE).- Σύμβολον ἀμφίδρομον συγγενές πρὸς τὴν ⊕ Διασταύρωσιν (σταυροδρόμι) καὶ τὸ γράμμα Ὑψίλον τῶν Πυθαγορείων.

Δ Ο Κ Ι Μ Α Ζ Ο Μ Ε Ν Ο Σ (ἡ 12η κλεῖς τοῦ Ταρώ)
SEGH III 372.

Δ Ο Κ Ι Μ Α Σ Ι Α Ι.- Πυρός, ὕδατος, Περιοδεῖται

Δ Ο Μ Ι Ν Ι Κ Α Ν Ο Ι.-Μυστικιστικόν Τάγμα ἰδρυθὲν τῷ 1215 ὑπὸ τοῦ Δομινίκου DE GUZMAN.. Σηροῖζεται ἐπὶ τοῦ ἰδεώδους τοῦ εὐαγγελικοῦ τρόπου ζωῆς, τῆς ἀπαλλαγῆς ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀπὸ τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν. Τὸ ρητόν τοῦ Τάγματος εἶναι: CONTEMPLARE ET ALIIS TRADERE

CONTEMPLATA (Διαλογίζου και παράδιδε εις τους άλλους τό προiόν των διαλογισμών σου). Τρεις φυσιογνωμιαίδιαιτέ-
 ρως επίφανεις, έλάμπρυνον τό Τάγμα τουτο @ Άλβέρ-
 τος ο Μέγας, ο μαθητής του @ Θωμάς ο Άκυινάτης και μία
 σεμνή ψυχή, ή Αίκατερίνη της Ειέννας. DAVY II, 185.

Δ Ο Ν Η Σ Ι Ε.- (κράδασμός, ταλάντωσις).- @ Άριθμός,
 Άρώματα, Βηματισμός, Έμφώδη, Ήχος, Αέξις, Μάν-
 τρα, Μουσική, Προσευχή, Ρυθμός, Συντονισμός, Τύποι
 (RITES), Ύμνοι, Χειρονομία, Κορδός, Ψαλμοί, Χρώματα.
 Βιβλιογρ. Βασ. Καραμαλίκης: Δονήσεις, Δόγος, μουσική
 Ίλιός 1976, σ.10.

Δ Ο Ρ Κ Α Ε (Ζαρκάδι, GAZELLE).- Είναί κατ'άρχας
 έμβλημα της ταχύτητος. Είς την Ίνδιαν συντάσσε-
 ται μέ τό στοιχείον Βαγιού (Άγεμος, άήρ). Τό αύτό
 και εις τόν Ταντρισμόν. Είς τους σημιτικούς λαούς,
 θεωρείται ώς σύμβολον του κάλλους, ιδίως των όφθαλμών.
 Είς τόν χριστιανικόν μυστικισμόν τά δύο ταύτα συνδέ-
 ονται: ή όξήτης και τό κάλλος των όφθαλμών και ή ά-
 στραπιαία μετακίνησις της. Κατά τόν Ώριγένην τό όνο-
 μέ της "δορκάς" έτυμολογεΐται από τό ρήμα "δέρκω", ο
 έχων όξειαν όρασιν. Τό υπέροχον κάλλος του βλέμματος
 της Δ. έξυμνήθη από πολλούς. (SEGH II 369)

Δ Ο Υ Λ Ε Ι Α μαγική.- @ Δέσιμο

Δ Ο Υ Ρ Γ Κ Α.- @ Κάνυα

Δ Ο Χ Ε Ι Ο Ν.- Είς την έβρ.Καββάλαν τό Δ. συμβολί-
 ζει τό μέρος όπου φυλάσσεται εις θησαυρός. Ή ίδια
 @ Σεκινά παραβάλλεται πρός έν ώραϊον Δ.

Είς την Μεσαιωνικήν λογοτεχνίαν τό Ίδιον Δ. ή
 Κόλιξ περιέχει ένα θησαυρόν (@ Γκράαλ, τό ιερόν ποτή-
 ριονμτης χριστικής λειτουργίας κ.κ.)

Τό Δ. των Άλχημιστών, συμβολίζει τό μέρος όπου
 τά θαυμάσια της μετουσίωσης συντελοϋνται. Συχνά παρα-
 βάλλεται μέ τόν μητρικόν κόλπον ή και αύτήν την μη-
 τραν, έν τή οποία γεννάται τό έρμητικόν έμβρυον. Άρα
 τό Δ. περικλείει τό μυστικόν των μεταμορφώσεων.

⊕ Ἄλουντέλ, Εἰρκτή, Κῆπος.

Δ Ρ Α Κ Ω Ν.— Ὁ Δ. παρίσταται οὐσιωδῶς ὡς ὁ ἄγρυπνος καὶ ἀτεγκτος φύλαξ ἑνὸς θησαυροῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς σύμβολον τῶν μοχθηρῶν καὶ δαιμονικῶν ἐπιδράσεων.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ὁ φύλαξ τοῦ Χρυσοῦ δέρας καὶ τοῦ Κήπου τῶν Ἐσπερίδων. Εἰς τὴν Κίνα φυλάσσει τὸν περίφημον μαργαρίτην. Ὁ θρύλος τοῦ Ζίγκφριντ (Νιμπελοῦγκεν) φονεύοντος τὸν Δ., τόνιζει ὅτι ὁ θησαυρὸς ποῦ φυλάσσει, δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀθανασίαν.

Ὁ Δ. ὡς δαιμονικόν σύμβολον, παρουσιάζει ταῦτιςιν μὲ τὸν ⊕ Ὅφιν (πρβ. Λευϊάθαν. Ὁ Ὀριγένης ἐρμηνεύων τὸν Ψαλμὸν 74, ἐπιβεβαίωτὶ τὴν ταυτότητα ταύτην λέγει ὅτι ὅταν αἱ κεφαλαὶ τοῦ Δ. συντριβοῦν καὶ ἀποσυντεθοῦν, ἔχομεν τὸ σύμβολον τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ κακοῦ. Ἐκτὸς τῶν γνωστῶν εἰκόνων τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ καὶ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἰκονίζεται καταπατῶν δράκοντας.

Ὁ Πατριάρχης Ζέν παρίσταται ὁμοίως ὡς δαμαζῶν Δράκοντας καὶ Ὅφεις, εἰκονίζοντας τὸ μῖσος καὶ τὰ κακόν. Ὁ Ἰαπωνικὸς Φοῦντο καταστρέφει ἐπίσης τὸν Δ. δηλ. τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν σκοτίαν.

Ἄλλ' αἱ ἀρνητικαὶ αὐταὶ ὀφεις δέν εἶναι αἱ μόναι καὶ αἱ σημαντικώτεραι. Διότι τὸ σύμβολον τοῦ Δ. εἶναι ἀμφίδρομον. Οὕτω εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν παρίστανται δύο Δ. ἀντιμετωπίζοντες ἀλλήλους ἢ αὐτῇ ἀντιπαράθεσις ἀπαντᾶται καθ' ὅλον τὸν Μεσαίωνα, ἰδίως εἰς τὸν εὐρωπαϊκόν καὶ μουσουλμανικόν ἐρμητισμόν, ὅπου ἡ ἀντιμετώπησις αὕτη, ἐμφανίζεται σαφῶς εἰς τὸ Κηρύκειον τοῦ Ἑρμοῦ. Πρόκειται περὶ τῆς συναλλαγῆς καὶ ἐξουδετερώσεως τῶν δύο ἀντιθέτων ἀρχῶν ἢ ροπῶν τῆς Θεσεως, τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ὑποραγύρου τῶν ἀλχημιστῶν (ἐνῶ ἡ ἀδρανῆς, μὴ ἀνεπτυγμένη φύσις, εἰκονίζεται διὰ τοῦ ⊕ Οὐροβόρου ὀφews.

Εἰς τὴν Ἀνατολήν τὸ ζῦρον ἐμφανίζεται ὑπὸ ποικίλας ὀφεις: πότε ὡς ὑδρόβιον, πότε ὡς χθόνιον, ἐνίοτε καὶ ὡς ὑποχθόνιον — καὶ πότε ὡς οὐράνιον. Ὁ πτε-

ρωτός Δ. QUETZALCOATL τῶν Ἀζτέκων δύναται νά προσεγγισθῆ πρός τοὺς ἄνωτέρω. Εἰς τὴν πραγματικότητά προ-
κειται περὶ δύο ὄψεων παραπληρωματικῶν, ἑνὸς καὶ τοῦ
αὐτοῦ συμβόλου : τῆς ἐνεργοῦ καὶ παθητικῆς δημιουργικῆς
δυνάμεως - Ἀρχῆς (τῆς Διάδοξ). Ἐκτοξεύει τὰ πρωταρχικὰ
ὑδάτα ἢ τὸ ὄν τοῦ Κόσμου εἶναι ἢ εἰκῶν τοῦ δημιου-
ργικοῦ Δόγου. Τὸ κινεζικόν ἐξάγραμμα Κιέν, παριστᾷ τὰς
ὁ φάσεις τῆς οἰκουμένης ἐκδηλώσεως, ἀπὸ τοῦ κρυμμένου
Δ. (τοῦ μὴ ἐκδηλωμένου) μέχρι τοῦ ἵπταμένου Δ.

Ὁ Δ. ταυτίζεται, κατὰ τὴν Ἰνδικὴν μεταφυσικὴν πρός
τὴν Ἀρχὴν Ἄγνι ἢ Πραγμαπατι. Ὁ φονεὺς τοῦ Δ. εἶναι ὁ
θύτης, ὅστις καταστέλλει τὴν θεῖαν δραστηριότητα καὶ
ταυτίζεται πρός αὐτήν. Ὁ Δ. πρᾶγει τὸ "Σόμα", τὸ πο-
τόν τῆς ἀθανασίας. Ὁ Τσουάγκ-Τσέ παραδέχεται τὸν Δ. ὡς
τὸ σύμβολον τῆς συνθέσεως τῶν ἀντιθέτων. Ἐπιβάται Δ.
εἶναι ὅλοι οἱ ἀθάνατοι Ὁ Κομφούκιος ἀναγνωρίζει εἰς
τόν Λάο - Τσέ αὐτόν τοῦτον τὸν Δ. Ἐπίσης ὁ Χουάγκ - Τί
καὶ ὁ Φού - Χί ἦσαν Δ. εἶναι γενικῶς τὸ ἔμβλημα τοῦ
Αὐτοκράτορος. Ἀξιοπαρατήρητον εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι
ὁ αὐτός συμβολισμός παρουσιάζεται καὶ εἰς τοὺς Κέλτας
καὶ ἔν ἑβραϊκόν κείμενον ὀμιλεῖ περὶ τοῦ οὐρανοῦ Δ.
ὡς περὶ ἑνὸς βασιλέως καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ.
Συνδυαζόμενον πρός τὸν Θ Κεραυνόν, (ἐξεμεῖ φλόγας)
καὶ τὴν γονικότητα (προκαλεῖ τὴν βροχὴν) συμβολίζει
τὰ λειτουργήμασα τοῦ βασιλέως καὶ τοὺς ρυθμοὺς τῆς ζωῆς,
πρᾶκαλῶν τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐφορίαν.

Ὁ τεράστιος ἀστερισμὸς τοῦ Δ., ἀναυέλλει κατὰ τὴν
ἑαρινὴν ἰσημερίαν καὶ χάνεται εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ στε-
ρεώματος κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν. Τοῦτο μετα-
φράζεται μὲ τὰς θέσεις τῶν ἀστέρων Κίο καὶ Τά - Κίο,
πού εἶναι ὁ Στάχυς τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Παρθένου καὶ ὁ
Ἄρκτοῦρος, πού εἶναι τὰ κέρατα τοῦ Δ. Ἀστρολογικῶς,
ἢ κεφαλή καὶ ἢ οὐρά τοῦ Δ., εἶναι οἱ δύο δεσμοὶ τῆς
Σελήνης.

Τέλος τὸ ἀμφίδρομον τοῦ συμβόλου, παριστάται εἰς
τοὺς Κινέζους μὲ τὴν ἀντινομίαν μεταξὺ Γιάγκ & Γίν.
Γιάγκ. εἶναι ὁ Δ., τὸ σύμβολον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς

άνοιξεως, ἦτοι τῆς οὐρανίου δραστηριότητος· εἶναι ἐπίσης τὴν ὡς ἐξουσιαστής τῶν ὑδατίνων περιοχῶν (γονιμότητος, Ἰχθεῖς).-- SEGH II 211.

⊕ Ἀλχημεία 147 (εἰκῶν), 176. Ἀμρίτα, Κοσμολογία, Κρίδος 478 (19), Τιαμάτ.-

Δ Ρ Ε Π Α Ν Ο Ν (FAUCILLE).-- Δόγμ τοῦ σχήματός του ὑπενθυμίζει τὸν σεληνιακὸν μηνίσκον καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι θῆλυ σύμβολον τῆς γονιμότητος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τοῦ θανάτου, ἀφοῦ ἐκ τοῦ θανάτου ἐκπηγάζει ἡ νέα ζωὴ καὶ ἀντιστρόφως. Εἶναι τὸ ἔμβλημα πολλῶν γεωργικῶν θεοτήτων, ὅπως τοῦ Κρόνου, τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Σιλβάνου τῶν Ρωμαίων.

Εἰς τὴν ἑλλην. μυθολογίαν εἶναι τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Κρόνος ἀποκόπτει τὰ γεννητικὰ ὄργανα τοῦ πατρὸς του Οὐρανοῦ, διὰ νὰ διακόψῃ μίαν παράκαιρον καὶ πρόωρον δημιουργίαν. Εἶναι καταφανῶς ἀμφίδρομον σύμβολον, εἰκονίζον τὸν θάνατον τοῦ σπέρου καὶ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ καρποῦ. SEGH II, 300, 302.

⊕ Θάνατος 112 (-19), Κρόνος, Λάμεδ.

Δ Ρ Ο Γ Α Ι.- ⊕ Εὐφραντικά, L.S.D., Γραγγέ, Παιραισθησιολόγια, Ψυχεδελικά φάρμακα.

Δ Ρ Ο Σ Ο Σ (ROSEE).-- Ἡ Δ. συγγενεὺς πρὸς τὴν βροχὴν, πλὴν ἡ οὐσία της εἶναι πλέον λεπτοῦφης καὶ προβάλλεται πολλακίς ὑπὸ μορφήν ἐξαῦλωμένου μέσου ποῦ ὑπενθυμίζει τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὴν μεσαιωνικὴν εἰκονογραφίαν τὸ αἷμα τοῦ Σωτῆρος κπίπτει κατὰ σταγόνας ἀπὸ τῆς λόγχης τοῦ Ἐκατοντάρχου καὶ μεταβάλλεται εἰς ρόδον. Εἶναι ἡ "οὐρανία Ἀρόσος, σύμβολον τῆς Ἐξαγορᾶς καὶ ἀναγεννήσεως ποῦ ἀπαντᾶται τόσον εἰς τὴν Καββαλαν, ὅσον εἰς τὸν Ἑρμητισμὸν καὶ εἰς τοὺς μυστικούς ποιητάς (Κάλλιστος II, Ξανθόπουλος, Ἄγγελος Σιλέσιος κ.ἄ.)

Οἱ Ἀθάνατοι, λέγει ὁ Λιέ - Τσέ τρέφονται μὲ ἄερα καὶ ὄροσον. Τὴν συλλέγουν ἀπὸ τὴν Σελήνην μέσα σὲ μεγάλη ἀχιβάδα.- SEGH IV, 117

Δ Ρ Ο Υ Ζ Ο Ι.- ⊕ Ἰππότης βασιλ. πελέκως, Ἰσραηλιταί.

Δ Ρ Υ Ι Δ Α Ι
LLLLLLLLLLLLLL

Δ Ρ Υ Ι Δ Α Ι.— Εἶναι οἱ "πάνσοφοι καὶ παντοδύναμοι" ἱεροφάνται τῶν Κελτῶν, ἀντιστοιχοῦντες καθ' ὅλα μὲ τὴν ἰνσικὴν τάξιν τῶν Βραχμάνων. Ἡ λέξις, κατὰ τὸν Πλίνιον, ἔλκει τὴν κατάγωγὴν τῆς ἀπὸ τὴν ἑλλην. "Δρυΐς" ποῦ ἦτο καὶ αὐτὴ ἓν ἱερόν, δένδρον εἰς τοὺς ἀρχ. "Ἑλληνας (Δωδώνη). Οἱ νεώτεροι ἐρευνηταὶ ἠθέλησαν νά θεωρησούν τοὺς Δρυΐδας ὡς "φιλοσόφους". Τοῦτο εἶναι ἀνακριβές, διότι οἱ Δ. ἦσαν ὄχι μόνον "φιλοσόφοι" ἀλλὰ καὶ σοφοὶ ἱερεῖς κατέχοντες τὴν μεταφυσικὴν Ἀλήθειαν τῆς οἰκουμενικῆς Παραδόσεως. "Ἐχαιρον ἄκρας ἐκτιμήσεως καὶ σεβασμοῦ : εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, ὅπως καὶ εἰς τὴν Γαλατίαν ἐλάμβανον πρῶτοι τὸν λόγον, πρὸ τοῦ βασιλέως. Ἐκεῖνοι ἀποφαινοντο διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἄρχοντος. (SEGH II 219) Ἡ τάξις τῶν Δρυΐδων ἦτο ἡ ἀντανάκλασις τῆς θείας τάξεως καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶχον τὸ προνόμιον συγχρόνως ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ ἱερατείου ἀλλὰ καὶ τοῦ πολέμου. Ὁ Τάκιτος ἀνεφέρει τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἱεροῦ τῆς ANGLESEY κατὰ τὸν Ἴον μ.Χ. αἰ. ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Ὅλαι αἱ νεωτερίζουσαι ἀπομιμήσεις τῶν δρυϊδικῶν Μυστηρίων, κρίνονται ὡς μυθεύματα χωρὶς καμμίαν συνοχὴν μὲ τὴν γνησίαν Παράδοσιν. ⊕ Δρυΐδισμός, Κέλται, Βελλέντα.

Δ Ρ Υ Σ.— Ἱερόν δένδρον εἰς πολλοῦς παραδοσιακοὺς λαοὺς ἀπεδίδοντο εἰς αὐτὸ ὅλια αἱ οὐράναι δυνάμεις ἀναφέροντες τὴν Δ. τοῦ Διὸς τῆς Δωδώνης, τοῦ Διὸς τοῦ Καπιτωλίου εἰς Ρώμην, τὴν Δ. τοῦ RAMOWE εἰς Πρωσίαν, τὸ Περούν τῶν Σλαβῶν καὶ ἰδίως τὴν Δ. τῶν Κελτῶν τῆς Ἰρλανδίας καὶ Γαλατίας. ⊕ Δρυΐδαι.

Συμβολίζει ὄχι μόνον τὴν ἀντοχὴν εἰς τὸν χρόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν ἰσχύν. Τὸ ρόπαλον τοῦ Ἡρακλέους ἀπετελεῖτο ἀπὸ κλάδου Δ. Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν σύμβολον τοῦ ⊕ Δένδρου, δηλ. τοῦ ⊕ Ἄξονος τοῦ Κόσμου. Εἰς τὴν ρίζαν τῆς Δ. πολλοὶ προφηταὶ δέχονται τὰς θείας ἀποκαλύψεις. Εἶναι ἐξ ἄλλου καὶ δένδρον προφητικόν.

Ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ συμβουλευεται δύο φορές κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Ἰθάκην τὸ θεῖον φύλλωμα τῆς μεγάλης Δ.

τοῦ Διός. (δόξ. 14,327) -19,296). Τὸ χρυσοῦν δέρας ποῦ ἐφυλάσσετο ὑπὸ δράκοντος, ἦτο ἀνηρτημένον ἐπὶ μιᾷς Δρυός. Ἦτο ἐπομένως σύμβολον δυνάμεως καὶ σοφίας, ἕδρα τῆς ἐνώσεως τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἀξονικὸν ἄρα σύμβολον, συνδέον τὸ "Ἄνω μετὰ τοῦ Κάτω, καὶ τόπος θεοφανειῶν.- SEGH I, 348

Δ Υ Α Δ Ι Κ Ο Τ Η Σ (DUALITE).- Θ Δυναρχία, "Ὀν-Μῆ-"Ὀν.

Δ Υ Α Ρ Χ Ι Α.- Θ Ἀνταγωνισμός, Διάβολος, Λευκὸν - Μέλαν, Ὁρμούζδ-Ἀριμάν, Μαζδαϊσμός

Δ Υ Α Σ.- Διὰ τοὺς Πυθαγορεῖκους ἡ Δ. παρίστα τὸ "Ἀπειρον τῶν ἐκδηλώσεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Μονάδα, ποῦ ἐθεωρεῖτο τὸ Πέρασ. Ἐκ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ τῆς ἀντιθέσεως μεταξύ Μονάδος καὶ Διάδος γεννῶνται ὅλοι οἱ ἀριθμοί, δηλ. ὅλα τὰ ὄντα. Κατὰ ταῦτά ἡ Δ. εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς πολλαπλότητος, τῆς διαφορίσεως, τοῦ διαλεκτικοῦ διαφορισμοῦ καὶ ἀνταγωνισμοῦ, καὶ συνεπῶς τῆς προαγωγῆς τῶν ὄντων. Διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο Μήτηρ. SEGH II 188. Θ Ἀνταγωνισμός, Δυναρχία, Ἐναλλαγὴ τῶν δυνάμεων, Ἰέρεια (Ταρῶ), Συστοιχεῖα πυθαγορικά. Βιβλιογρ. Π.Γράβ. Πυθαγόρας 156

Δ Υ Ν Α Μ Ε Ι Σ (SIDIS).- Θ Θαυματουργεῖα, Μαγεῖα, Ψυχικὰς ἰκανότητες.

Δ Υ Ν Α Μ Ι Κ Α Ι Ι Δ Ι Ο Τ Η Τ Ε Σ /.-Θ Ἀγωγή

Δ Υ Ν Α Μ Ι Σ (ταρῶ). SEGH II 338 Θ Ἀνάγκη, Εἰμαρμένη, Ἰσχύς, Πάθος.

Δ Υ Σ Ι Σ (βλ. Ἀνατολή) Θ Ἄγιον, EX ORIENDE LUX.- Δυτικὴ νοοτροπία

Δ Υ Σ Μ Ο Ρ Φ Ι Α.- Ἡ Δ. εἶναι κατὰ κανόνα δεῖγμα κακοποιοῦ ροπῆς. "Ἐν ἄτομον μὲ ἓνα ὀφθαλμόν, μίαν κνήμην, ἓνα βραχίονα, ἀκρωτηριασθέντα, ἢ ἐκ γενετῆς τοιαῦτα, κρίνονται δυσμενῶς καὶ ὡς ἀκατάλληλα πρὸς μῆσιν. Πολλᾶκις ὅμως ἡ ἀτέλεια αὕτη δέν εἶναι ἀπαραίτητως δυσμενῆς ἢ κακόβουλος. Ὁ τυφλὸς π.χ. ἐμφανίζε-

Δ Ω Δ Ε Κ Α

ται πολλάκις ὡς κατέχων διορατικὰς καὶ προφητικὰς ἰκανότητας. Διὰ τοῦτο τὸ θέμα ἀπαιτεῖ ἀπάλλαγὴν ἀπὸ μέτρα τῶν συνήθων κρίσεων, διότι ὄπισθεν τοῦ παράφρονος, τοῦ τυφλοῦ ἢ τοῦ ἀκρωτηριασμένου ἠμπορεῖ νὰ κρύπτεται βαθυτέρα ἐπίγνωσις τῶν μυστηρίων τοῦ ὄντος καὶ τῆς ζωῆς. SEGH II, 197

Δ Ω Δ Ε Κ Α. - Θ Δωδεκάς, Ἐΐκοσιν ἔν

Βιβλιόγρ. Π.Γράβ.Πυθαγόρας 205 SEGH II, 209

Δ Ω Δ Ε Κ Α Ε Δ Ρ Ο Ν. - Τὸ πέμπτον καὶ τελευταῖον τῶν πυθαγορικῶν κανονικῶν στερεῶν. (Βλ. Π.Γράβιγγερ, Πυθαγόρας, σ. 236). "Ἐχει 12 ἕδρας ἐκάστη τῶν ὁποίων παρουσιάζει κανονικὸν πεντάγωνον." Ὡστε τὸ Δ. ἀπορρέει ἀπὸ τὸ πεντάγραμμον : 12 πεντάγραμμα ἀπτόμενα διὰ μιᾶς πλευρᾶς καὶ συνεδεδόμενα κυκλοτερῶς ἐν τῷ χώρῳ σχηματίζουν τὸ στερεδὸν Δωδεκάεδρον. Βασιζόμενον ἐπὶ τῆς χρυσοῦς τομῆς, τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ, τὸ Δ. ἐκφράζει τὴν τελειοτέραν σύνθεσιν. Ὑπενθυμιζόμεν ὅτι κατὰ τὴν γεωμετρικὴν συμβολικὴν τὸ τετράεδρον (τριγωνικὴ πυραμὶς μὲ 4 πλευράς) παριστᾷ τὸ στοιχειῶν πῦρ, τὸ 8-εδρον τὸν ἄέρα, τὸ 20-εδρον τὸ ὕδωρ καὶ ὁ κύβος τὴν γῆν. Τὸ Δ. τώρα συμβολίζει τὸ πέμπτον στοιχειῶν, τὸν αἴθερα καὶ τὸ Σύμπαν ὁλόκληρον. Διὰ τοῦτο εἰς πυθαγορίζοντας κύκλους ἐκέκτητο τὰς πλέον καταπληκτικὰς ἰδιότητος τάξεως μαθηματικῆς, φυσικῆς, μεταφυσικῆς καὶ μαγικῆς ἀκόμη. Σχετικὰ ἀντικείμενα μορφῆς δωδεκάεδρου ἀνευρέθησαν εἰς Ἑτρουρίαν καὶ Γαλατίαν (πρίπου 30) ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναχθοῦν εἰς τὸν 3ον αἰ. μ.Χ. Μερικοὶ ἐρμηνευταὶ τὰ συμπλησασαν πρὸς τὰ ῥά τῶν ὄψεων περὶ ὧν ὀμιλεῖ ὁ Πλάτων εἰς τὴν Φυσ. Ἱστορίαν του. Ἀμφότερα τὰ σύμβολα ἀνάγονται εἰς τὴν κοσμικὴν ἀνάπτυξιν ἐν τῷ χώρῳ.

Εἰδικῶς τὸ Δ. ὑποδηλοῖ τὴν ἐξέλιξιν τῆς οὐσίας τῆς Φύσεως ἀπὸ τῆς φυσικοχημικῆς εἰς ζῶσαν οὐσίαν καὶ ἀπὸ τῆς φυσιολογικῆς εἰς τὴν πνευματικὴν κατάστασιν. "Ἄρα διὰ τοῦ Δ. συμβολίζεται ἡ ἱστορία καὶ ὁ σκοπὸς

τοῦ σύμπαντος (J.CHEVALIER καὶ ALAIN GHEERBRANT, ἐν
DICTION.D.SYMBOLS T.II,σ.204) ὅπου ἀναπαράγεται καὶ
μια εἰκ. τοῦ LEONARDO DE VINCI ποῦ συνέθεσε διὰ τὸ ἔρ-
γον τοῦ FRA LUCA PACIOLI: DE DIVINA PROPORZIONE).
Βιβλιογρ. Π.Γράβ.Πυθαγόρας σ.236.

Δ Ω Δ Ω Ν Η. - Θ Δρῦς, Κόραξ. Βιβλιογρ. Δ. Ίωαννίδη,
Τὸ μαντεῖον τῆς Δ. ἐν 'Εκλ.'Ιλισοῦ Δ 171.

Δ Ω Ρ Ο Θ Ε Ο Σ ἐκ Γάζης (+ ἐντὸς τοῦ VIου αἰ.
βλ. DAVY I, 521.-

E

E B D A R. - @ Μαγιοτέφ

E B E Σ Τ Ρ Ο Υ Μ. - @ Κ Α (τῶν Αἰγυπτίων)

E B A I Σ. - @ 'Αδελφότης τοῦ ΕΒΛΙς, Γιασιδισμός,
Δημιουργός 299 (-12), Κάιν, Σαφισμός 447 (14),
Χιράμ 'Αβίφ 330 (1)

E B O X E. - @ 'Ιώ - 'Εβοχέ

E Γ Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α .- (14η κλείς τοῦ Ταρώ)
'Ορθώτερον : Εὐκρασία (TEMPERANCE) SEGH IV, 277

E Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ο Σ. - (EGREGORE). - @ "Αλυσσος (μαγική),
'Ενώχ 585 (10), 'Ηλίς ὁ Τεχνίτης 57(-18)

E Γ Ω . - @ 'Ατομικότης, Πρόσωπον.

E Γ Ω Ι Σ Μ Ο Σ. - @ Διάβολος, 'Ελάττωμα, 'Επάνοδος,
Κάθαρσις

E Δ Δ Α. - @ Μπαλντούρ, Σκανδιναυϊκή μυθολογία

E Δ Ε Μ. - @ Χιράμ 'Αβίφ 330 (-1), 331 (10)

E @ N I K O I .- @ Παγανιστάι, Παγανισμός

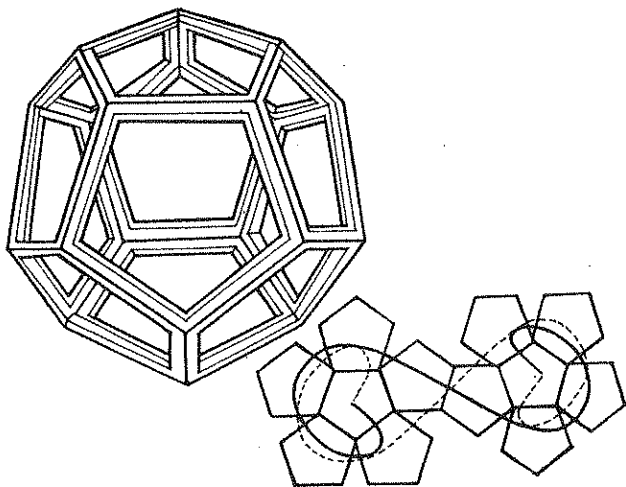
EΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ. - @ Δρυϊδισμός, 'Εντελβάις,
Θούλης 'Ετ., Πολικοί, Σβάστικα

E I K O Σ I. - Εἰς τοὺς ἀρχ. Μάγιας ὁ 20 παριστᾶ τὸν
ἡλιακὸν θεὸν εἰς τὸ λειτουργημᾶ του ὡς ἀρχετύπου
τοῦ τελείου 'Ανθρώπου. Τὸ ἡμερολογιὸν των περιελάμβανε
18 μῆνας (σεληνιακὸς ἀριθμὸς) ἐξ 20 ἡμερῶν ἕκαστος
(ἡλιακὸς ἀριθμὸς). SEGH IV, 394

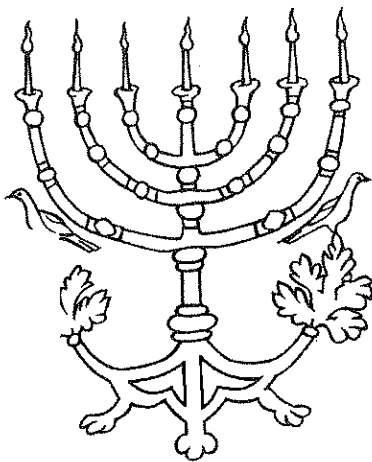
E I K O Σ I Δ Υ Ο. - 'Ο ἀριθμὸς 22 συμβολίζει τὴν ἐκ-
δῆλωσιν τοῦ ὄντος εἰς ὄλην του τὴν ποικιλίαν καὶ

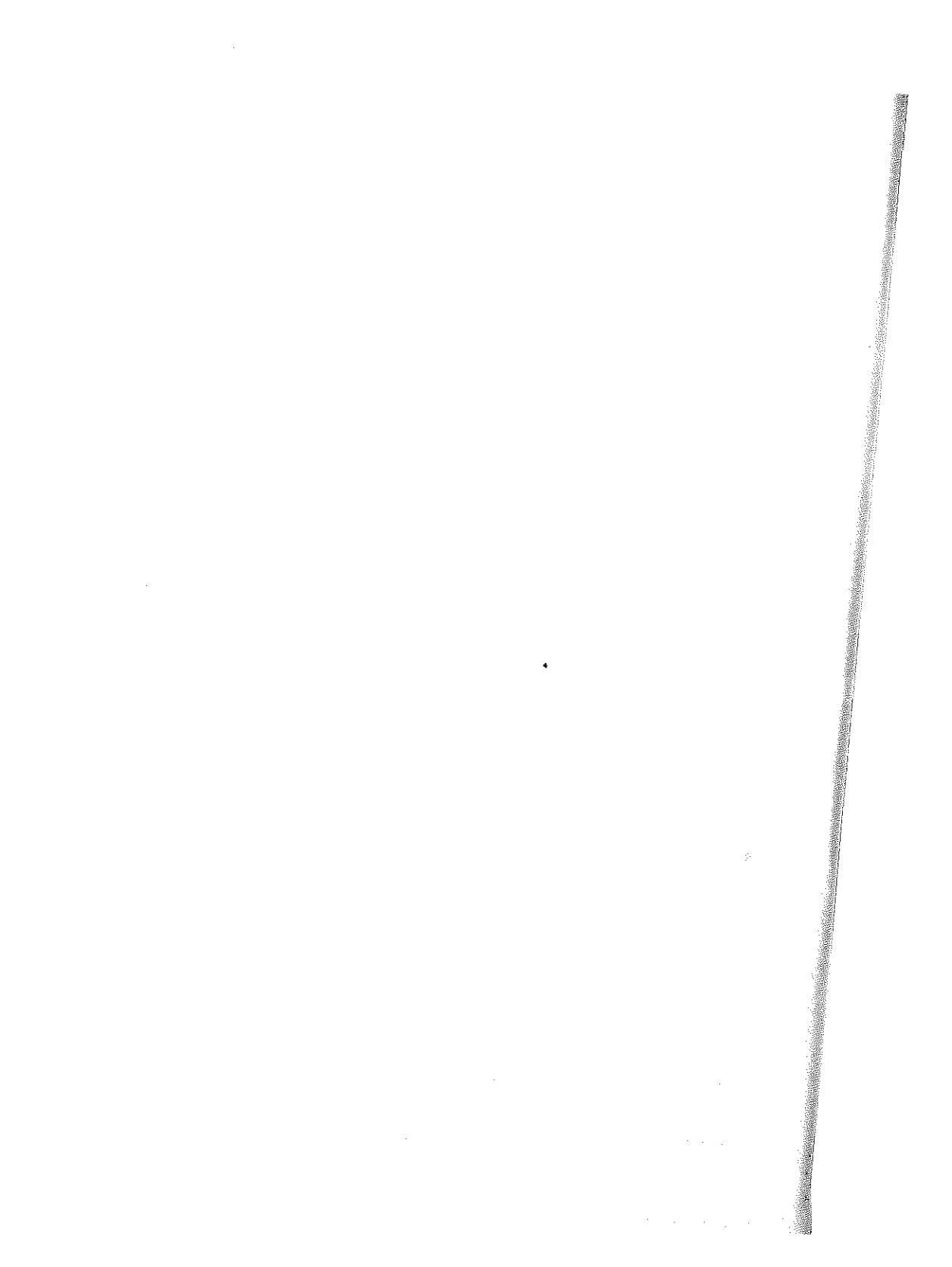

ΔΩΔΕΚΑΕΔΡΟΝ.—Κατὰ σχεδίασμα τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι,
πρὸς διακρίσιν τοῦ ἔργου τοῦ Φρά LUCA PACHIOLI :
"DE DIVINA PROPORZIONE "

Ἡ ΕΠΤΑΦΩΤΟΣ ΛΥΧΝΙΑ. Μικρογραφία τοῦ ΧΙΙου αἰ.
'Αλσατιανὴ τεχνουργία

καί ὄλην του τήν ἱστορίαν, δηλ. ἐν τῷ χρόνῳ καί τῷ χώρῳ.

Τὰ 22 γράμματα τοῦ ἔβρ. ἁλφαβήτου ἔχουν τὰ ἀνάλογα τῶν εἰς τήν ἱερατικὴν γραφήν τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Φοινίκων καί τῶν Αἰθιοπῶν κ.ἄ.

Ἄλλ' εἰς τοὺς ἀρχ. Πέρσας ἀνευρίσκομεν ἐν τῶν ἄλλων ἀριθμῶν αὐτόν : ἡ Θ Ἀβέστα ἀπαρτίζεται ἐκ βιβλίων ἕκαστον τῶν ὁποίων περιλαμβάνει ἀνά 22 κεφάλ. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι καί αἱ μείζονες κλεῖδες τοῦ Παρῶ εἶναι ἐπίσης 22.- SEGH IV, 395.-

ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ.-Εἰς τήν Π.Δ. εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν ἀριθμὸς τῆς τελειότητος (3 X 7). Εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν κατηγορημάτων τῆς Σοφίας (Σοφ. Σολ. 7, 22-23) Συμβολίζει τὴν θεῖαν Σοφίαν : "Πᾶσης γὰρ κινήσεως κινήτικώτερον ἀφ' ἑαυτῆς Σοφία, διήκει δὲ καὶ χωρεῖ διὰ πάντων διὰ τὴν καθαρότητα· ἀτμὶς γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως καὶ ἀπόρροια τῆς τοῦ Παντοκράτορος δόξης εἰλικρινῆς... ἀπαύγασμα γὰρ ἐστὶ φωτὸς αἰθέρου καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδων τῶν τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ." (Σοφ. Σολ. 7, 24-25).

Ὁ DR ALLENDY συνάγει τὰς ἀντιστρόφους σχέσεις μεταξὺ 21 καὶ 12 : εἰς τὸν 12 ἡ δυαδικὴ ἀρχὴ τῆς διαφοροποιήσεως (2) ἐμφανίζεται μέσα στὴ κοσμικὴν ἐνότητα (1) διὰ τὴν ὀργανωθῆ εἰς τὰς ποικίλας ὀψεις τῆς καὶ κανονικὰς σχέσεις τῆς, ἐνῶ εἰς τὸν 21 βλέπομεν τὴν ἀτομικότητα (1) τὴν πηγάζει ἐκ τῆς κοσμικῆς διαφοροποιήσεως (2) δηλαδή ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον μὲ τὸν 12 : ἡ δυαδικότης ὀργανώνει τὴν ἐνότητα, ἐνῶ μὲ τὸν 21 ἡ ἐνότης ὀργανοῦται μέσα στὴ δυαδικότητα. Μία ἄλλη ἀντίθεσις παρουσιάζεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ μὲν 12 εἶναι ἄρτιος ἀριθμὸς, ἐνῶ ὁ 21 περιττός. Ὁ 12, ὡς ἄρτιος παριστᾷ μίαν ἰσορροπημένην κατάστασιν πηγάζουσαν ἐκ τῆς ἀρμονικῆς ὀργανώσεως τῶν αἰώνιων κύκλων (3 X 4) ὁ 21, ὡς περιττός, εἶναι ἡ δυναμικὴ προσπάθεια τῆς ἀτομικότητος ποῦ διεξάγεται κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀντιθέσεως καὶ περιλαμβάνει τὴν πάντοτε νέαν ὁδὸν τῶν ἐξελικτικῶν κύκλων (3 X 7). (ALLENDY, SYMBOLISME D. NOMBRES 366)

ΕΙ Κ Ο Σ Ι Τ Ε Σ Σ Α Ρ Α. - Εἰς τὴν Βίβλον (I Χρον. 24) ἀναφέρονται 24 τάξεις ἱερέων, 24 τάξεις Ψαλτῶν καὶ 24 τήξροντες εἰς ἁπόκαλ. (1,4) ἐνδεδυμένοι μὲ λευκοῦς χιτῶνας καὶ μὲ χρυσᾶ στέμματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. 24 ἔδραι δι' αὐτοὺς γύρω ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ. Οἱ 24 οὗτοι γέροντες ἐξασκοῦν ρόλον ἱερατικόν καὶ βασιλικόν (2 X 12). "Ἄρα ὁ ἀριθμ. 24 φαίνεται νὰ δηλοῖ τὴν διπλῆν ἁρμονίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Εἶναι κατὰ ταῦτα τὸ σύμβολον τῆς ἁρμονικῆς ἰσορροπίας. SEGH IV ,396

Ε Ι Κ Ω Ν (θηρσκευτική). - Ἡ εἰκὼν ὡς σύμβολον λατρείας, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ μίαν προσωπογραφίαν. Εἶναι ἀναπαραστάσις Ἰῶσφ τὸ δυνατόν - θεῶν ἀναλογιῶν καὶ κυρίως εἶναι στήριγμα διαλογισμοῦ: συγκεντρώνει τὸ πνεῦμα τοῦ πιστοῦ ἐπὶ τῆς ὑπερβατικῆς πραγματικότητος ποῦ εἰκονίζει. Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ἡ εἰκὼν δὲν ἔχει κατασκευασθῆ ὑπὸ ἀνθρωπίνης χειρός (ἀχειροποίητος. Ἐὰν ἡ εἰκὼν τῆς Παρθένου ἀποδίδεται εἰς τὸν "Αγ Λουκᾶν, τὸ Μανδύλιον εἶναι ὑπερφυσικῆς προελεύσεως. Ἀναφέρεται ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ Βοῦδδα προεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος. "Ολαὶ αἱ μεταγενέστεραι εἰκόνες εἶναι ἀναπαραγωγὴ τῶν ὑπερφυσικῶν πρωτοτύπων, κατόπιν καθάρσεως καὶ προπονήσεως τῶν ζωγράφων μοναχῶν. Τὸ χρυσεῖον βᾶθος τῶν βυζαντινῶν εἰκόνων εἶναι τὸ οὐράνιον φῶς τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς. Ἀναρτῶμενα εἰς τὸ εἰκονοστάσιον, ἀποτελοῦν μέσον συνδέσεως τοῦ αἰσθητοῦ μὲ τὸν πνευματικόν κόσμον. Κατὰ ταῦτα δὲν εἶναι εἰδωλολατρεία τὸ νὰ προσκηνῶμεν τὰς εἰκόνας, ὅπως ἐνδομίζον οἱ εἰκονοκλάσται, διότι ἡ λατρεία ἀποδίδεται ὄχι εἰς τὴν εἰκόνα, ὅπως καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων, ἀλλὰ εἰς τὴν συμβολιζομένην ὑπ' αὐτῶν ἀρχὴν (τὴν πνευματικὴν ἀρχὴν) ποῦ παριστοῦν.

Ἐν ἄλλο ἀκόμη σημεῖον χρήζει κάποιας ἀναπτύξεως. κατὰ τὸν Ἐσωτερισμόν, ἔν ἀντικείμενον, ἔστω καὶ ὑλικόν, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ τὴν διηνηκῆ προσήλωσιν τῆς σκέψεως τῶν προσκηνητῶν, ἐμποτίζεται μὲ ψυχικὴν δύναμιν καὶ τότε δύναται νὰ καταστή θαυματοῦρ

γόν. "Όσον μεγαλειότερα είναι ή λατρεία και ή πίστις, και όσον συχνότερα επαναλαμβάνεται, είναι δυνατόν τό αντίκειμενον αυτό νά καταστή άκτινοβόλον και νά ενεργήσῃ θαυματουργῶς επί τῶν δεομένων τήν θείαν Χάριν προσκηνητῶν. SEGH III,48.- DAVY I, 554.-

Ε Ι Κ Ο Ν Ε Σ (είκονογραφία) ⊕ Ζωγραφική, Μάντιλα

Ε Ι Ρ Η Ν Α Ι Ο Σ. (γεν.περ. 135 μ.Χ.) DAVY I 424

Ε Ι Ρ Η Ν Η. -'Η άληθής είρήνη, τόσον μεταξύ κρατῶν, όσον και τῶν επί μέρος πολιτῶν, είναι επακόλουθον τῆς Ε. τῆς καρδίας. 'Η πολιτεία τῆς Ιτέας (CITE DES SAULES) μία μυστική όργανωσις τοῦ Ταοϊσμοῦ, έκλήθη ό οἶκος τῆς μεγάλης Είρήνης. Είναι ή εἰκὼν τοῦ πνευματικοῦ Κέντρου, τοῦ άκινήτου Κέντρου τοῦ Κόσμου. Είναι ἐπίσης ή Σάλεμ (εἰρήνη) τῆς οποίας ό Μελχιτισόδεκ είναι ό βασιλεύς Ἰερουσαλήμ, κατά συνεκδοχὴν είναι τό όραμα τῆς Είρήνης. 'Ανάλογος είναι ή πολιτεία τῆς Εἰρ. τῆς Βίβλου τῶν νεκρῶν τῆς Αἰγύπτου. Είναι ἀκόμη ή PAX PROFUNDA τῶν Ροδοσταύρων. 'Η Εἰρ. τοῦ Χριστοῦ, ή τόσον τονιζομένη ὑπό τῶν Χριστιανῶν Πατέρων, είναι μία κατάστασις πνευματικῆς ἐσωτερικῆς ήρεμίας, τῆς ψυχῆς και τοῦ πνεύματος., είναι τό τέρμα τῆς ἀεικινήσιος, ή μακαριότης τῆς Σαμάντι, ή Νιρβάνα. SEGH III 349

Ε Κ Χ Α Ρ Τ.-MEISTER ECKHART, γεν.περ.1260) DAVY, II 207

⊕ Μπάαντερ, Σέλιγκ, Τάουλερ, Τσίγκλερ

Ε Κ Α Ρ Τ Σ Χ Α Ο Υ Ζ Ε Ν.-(1752-1803). DAVY II,325

'Ο 'Ε. ἐλάχιστα ἐταξίδευσε" σχεδόν ποτέ δέν ἐγκατέλειψε τήν γενέτειράν του πόλιν, τό Μόναχον. 'Ο άριθ. τῶν συγγραμμάτων του ὑπερβαίνει τήν ἑκατοντάδα. 'Η άλληλογραφία του είναι ἐξίσου άφθονος και ἐνδιαφέρουσα.

'Από τό 1788 συγκεντρώνει τάς προσπάθειας του εἰς τόν 'Εσωτερισμόν και τήν Θεοσοφίαν. Είναι εἰς θεοκράτης, φίλος τῶν Ἰησοῦιτῶν, ἀλλά σφοδρός πολέμιος τῶν Φωτισμένων τῆς Βαυαρίας (⊕ Βάϊσχαουπτ.) Είναι εἰς καββαλιστής, μέ προσωπικήν ὄμως σφραγίδα. Τό κύριον

Ἔργον του WOLKEN UBER DAS HEILIGTUM (σύννεφα ὑπεράνω τοῦ Ἀγιαστηρίου) ἐπανεξεδόθη καὶ μετεφράσθη ἐπανελημμένως. Τὴν τελευταίαν μετάφρασις εἰς τὴν γαλλικὴν ἐπραγματοποίησεν ἡ Ὀλλανδικὴ Ἐτ. LECTORIUM ROSICRUCIANUM. Εἰς αὐτὸ ἀναπτύσσει τὰς βασικὰς του ἐνοράσεις ἐν σχέσει μὲ τὴν Κοσμογονίαν καὶ ἀνθρωπολογίαν (πτώσεις, ἀνδρογυνία, ἀποκατάστασις) τὴν Ἐσωτέραν Ἐκκλησίαν, τὸν Μαγνητισμὸν καὶ μίαν σχολαστικὴν ἐσχατολογίαν στηριζομένην ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν (ἀριθμοσοφίας).

Ἀλληλογραφεῖ μὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς μυστικούς τῆς ἐποχῆς του (BAADER, CONRAD SCHMIDT, THUN, Γρούγκ Στίλλικκ, KIRCHBERGER, HERDER, NICOLAÏ, ἀκόμη καὶ μὲ ῥώσους μυστικούς, Ἀλέξανδρος ὁ Ἴος τὸν διαβάζει μετὰ θαυμασμοῦ. Τὸ ἔργον του συναντᾷ ἐναντάκλασιν εἰς τὰ ἔργα τῶν μεταγενεστέρων ἀποκρυφιστῶν ELIPHAS LEVI, ALEISTER CROLEY, PAPUS, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μυστικοῦ ποιητοῦ NOVALIS. -

E K A T H. - SEGH III, 13. - (Τριοδῆτις, SEGH I, 278)

Π. Γράβ. Πυθαγόρας 456. - IDEM, Χαλδαϊκὰ Λόγια.

⊕ Ἄρτεμις 373 (-4), 374 (-9), Ρέα, Χαλδαϊκὰ Λόγια

E K A H A Ω Σ Ι Σ (MANIFESTATION). - ⊕ Ἐμφάνισις, Λόγος, "Ὀν-Μῆ - ON, "Υλη.

E K K P E M O Σ K O Π I A. - ⊕ Γκλάν, διερεύνησις

E K K A H Σ I A. - Συμβολίζεται συχνά μὲ μίαν λέμβον, μὲ ἄμπελον, μὲ πύργον, ὅλα σύμβολα τῆς τῶν ψυχῶν σωτηρίας. Συγκρίνεται πολλῶν μὲ τὴν Παρθένον Μητέρα τοῦ μὲ μητρικὸν φίλτρον ἀγκαλιάζει καὶ ὑπερασπίζεται τοὺς πιστοὺς. Ἡ ⊕ Χιλδεγάρδη τοῦ BINGEN, ὅπως καὶ ὁ Ποιμὴν τοῦ Ἐρμά περιγράφουσιν εἰς τὰ ὁράματά των ἀναλόγως τὴν Παναγίαν ὡς Μητέρα.

Κατὰ τὸ RATIONALE τοῦ DURANT DE MENDE, ἡ Ἐ. συμβολίζει τὴν Ἱερουσαλήμ, τὸ βασιλείον τῶν Ἐκλεκτῶν, τὴν Ἐ. τοῦ Παραδείσου, τὸν μικρόκοσμον καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν. Θεωρεῖται ἐπίσης ὡς ἡ μνητὴ καὶ Μητέρα ὄλων τῶν Χριστιανῶν. - SEGH II 249.

Ε Κ Λ Α Ι Κ Ε Υ Σ Ι Σ.- Θ 'Ισότης, Προπαγάνδα.

Ε Κ Λ Ε Ψ Ι Σ.- Γενικῶς ἡ "Ε. (κυρίως τοῦ 'Ηλίου) θεωρεῖται ὡς ἐξάγγελος κατακλυσµαίων καταστροφῶν ἐνός τέλους κύκλου· πιστεύεται ὅτι ὁ "Ἡλιος καταβροχθίζεται ὑπό τινος τέρατος, εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲ ἐναπόκειται νὰ ἀπαλλάξουν τὸν φωτοδότην ἥλιον ἀπὸ τὰς περιπτώξεις τοῦ τέρατος. SEGH II,244

Ε Κ Λ Ε Κ Τ Ι Σ Μ Ο Σ.- Θ Συγκρητισµός

Ε Κ Λ Ε Κ Τ Ο Ι Κ Ο Ε Ν.-Θ 'Αβραµελέχ, Βιλλερµόζ, Μαρτινέζ ντέ Πασκουάλλυ, Στεφάνιος.

Ε Κ Λ Υ Σ Ι Σ Ψ Υ Χ Η Σ.-Θ "Ἐξοδος εἰς τὸ ἀστρικόν.

Ε Κ Π Ο Ρ Ε Υ Σ Ι Σ.- Θ Δεκάς, 'Ελλην.Φιλοσ. 538 (-9), 'Ἐξέλιξις.

Ε Κ Π Υ Ρ Ω Σ Ι Σ (DEFLAGRATION). βλ.Π.Γράβ.Πυθαγ.330

Ε Κ Σ Τ Α Σ Ι Σ.- Θ Αὐτοψία, "Ἐλλαµφισ.

Ε Κ Τ Ο Π Λ Α Σ Μ Α.-Θ 'Αποτυπώματα, 'Εμφάνισις, Τηλέπλασμα, Τράνς (TRANCE).

Ε Λ Λ Ι Α.- Εἰς τὴν 'Ελλάδα ἦτο ἀφιερωµένη εἰς τὴν Ἀθηνῶν, ἡ πρώτη δὲ 'Ε. τὴν ὅποιαν παρουσίασεν ἡ θεὰ κατὰ τὴν φιλονικεῖαν της µὲ τὸν Ποσειδῶνα, διεφυλάχθη ὡς θησαυρός ὀπισθεν τοῦ 'Ερεχθείου καὶ τῆς ὁποίας σῆµερον ἀκόµη φθονται παρακλάδια. Εἰς τὴν πεδιάδα τῆς 'Ελευσίνος φθονται καὶ σῆµερον ἀκόµη ἀφθονοὶ 'Ελ. Ἡ πόλις ἐτίµα ἰδιαιτέρως τὸ δένδρον, πᾶς τις δὲ συλλαµβανόµενος καταστρέφων αὐτὸ ἐτιµωρεῖτο αὐστηρᾶ.

Εἰς τὰς ἰουδαϊκὰς καὶ χριστιανικὰς παραδόσεις ἡ 'Ελ. ἐθεωρεῖτο ὡς σύµβολον εἰρήνης. Κλιῶνον 'Ε. ἐκόμισεν ἡ περιστερὰ εἰς τὸν Νῶε μετὰ τὸ πέρας τοῦ κατακλυσμοῦ. Κατὰ τὴν παλαιάν παράδοσιν ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἦτο κατεσκευασµένος ἀπὸ ξύλον 'Ε. καὶ κέδρου.

Εἰς τὸ 'Ισλάµ εἶναι κεντρικόν δένδρον, ὁ ἄξων τοῦ κόσμου, σύµβολον τοῦ παγκοσµίου Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Προφήτου. Εἶναι τέλος τὸ εὐλογηµένον δένδρον καὶ συµ-

ΕΛΛΑΙΟΝ

βολίζει την φιλοξενίαν. SEGH III, 313 @ "Αντρον τῶν Νυμφῶν τῆς 'Οδυσσειας.

ΕΛΛΑΙΟΝ.- Μὲ τὴν χρίσιν δι' ἑλαίου μετεβιβάζεται εἰς τοὺς μουμένους δύναμις, δόξα, ἐξουσία ὑπὸ τοῦ ἰδίου Θεοῦ διὰ τοῦτο καὶ ἡ χρίσις θεωρεῖται ὡς μετάδοσις τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ (I Σαμ. 16, 13. 'Ησαΐας 11, 2) 'Ακόμη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐκλαμβάνεται ὡς ὁ κεχρισμένος δι' ἑλαίου, ποῦ θεωρεῖται ταυτοσημον μὲ τὴν Χάριν τοῦ 'Αγ. Πνεύματος (Λουκ. 4, 18). Κατὰ τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος, ὁ νέος Χριστιανὸς χρίεται διὰ τοῦ 'Αγ. Μύρου. @ Οἶνος. SEGH III 37.

ΕΛΛΑΤΗ.- 'Ανάγεται εἰς τὸν συμβολισμὸν τοῦ ἀειθαλοῦς @ Δένδρου, ἧτοι τοῦ ἀξονος τοῦ Κόσμου, τῆς ἀθανασίας. Οἱ Ταοῖσται ἀθάνατοι τρέφονται μὲ τὰ σπέρματα, τὰ βελονοειδῆ φύλλα καὶ τὴν ρητίνην τῆς 'Ελλάτης. Οἱ ναοὶ τῆς 'Ιαπωνίας (SHINTO) κατασκευάζονται ἀπὸ ξύλον ἑ. καὶ κυπαρίσσου.

Εἰς τὴν εἰκονογραφίαν τῆς Δύσεως, παριστάται συχνὰ ὁ κῶνος τῆς 'Ε. μεταξύ δύο ἀλεκτόρων ποῦ φιλονικοῦν μεταξύ των. Ὁ συμβολισμὸς εἶναι παραπλήσιος πρὸς τοὺς δύο δράκοντας ποῦ μάχονται γύρω ἀπὸ ἓνα μαργαριτᾶρι. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἐκδεδηλωμένης ἀληθείας (P. GHEERBRANT). Διὰ τοὺς Κινέζους ἡ ὑψίστη εὐτυχία ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς μακροζωίας : διὰ τοῦτο ἡ βρώσις καρπῶν ποῦ ὑποτίθεται ὡς χαρίζοντες μακρομέρεσιν, ὅπως ἡ 'Ε., τιμῶνται ἰδιαιτέρως.

Ὁ κῶνος τῆς 'Ελ. εἶναι τὸ σκῆπτρον τοῦ Διοκλήσου (@ Ἔβρος). Παριστᾷ ἐν προκειμένῳ τὴν ἔξαρσιν τῆς ζωτικότητος καὶ δοξασμὸν τῆς γονιμότητος. Διὰ τοῦτο ἡ 'Ε. ἦτο ἀφιερωμένη καὶ εἰς τὴν Κυβέλην θεάν τῆς γονιμότητος. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ μεταμόρφωσις μιᾶς νύμφης ποῦ εὔχεν ἐρασθῆ ὁ Πᾶν.

Εἰς τὴν Ρώμην, ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης ("Ἴσιδος) συνίστατο εἰς τὴν μεταφορὰν μιᾶς 'Ε. ὑπὸ τῶν "δενδροφόρων" ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Παλατίνου. Τὸ δένδρον περιεβάλλετο μὲ ταινίας λινᾶς καὶ ἕκοσ-

μεῖτο μέ ἰώδεις βιολέττες: παρίστανε τό σῶμα τοῦ νε-
κροῦ "Αίτιος (τοῦ συζήγου τῆς θεᾶς). Ἡ ἐπαύριον ἦτο
ἡμέρα πένθους καί κοπετῶν. Ἐθρηνεῖτο ὁ θάνατος τοῦ θε-
οῦ καί ἀνεμένετο ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ. Οὕτω τήν ἐπομένην
οἱ θρῆνοι μετετρέποντο εἰς χαρμοσύνους κραυγᾶς, αἱ ὁ-
ποῖαι ἐξήγγελον τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ "Αίτιος.
Ἡ χαρά ἀντικαθίστα τήν θλίψιν καί ἐωρτάζετο ἡ ἀναγέν-
νησις τῆς Φύσεως κατὰ τῆ ν ἄνοιξιν καί ἡ πνευματική
ἀνάστασις τοῦ ἀνθρώπου. SEGH IV, 22.

Ε Λ Α Τ Τ Ω Μ Α. -Θ "Αγνοία, Ἄγωγη, ἀγωνία, ἁμαρτία,
ἀναρχία, δυνάμεις (ψυχικαί), ἐγωισμός, κακόν,
πάθος, προλήψεις, φανατισμός, φιλοδοξία, Κάθα Γιόγκα

Ε Λ Α Φ Ο Σ (BICH, CERF, DAIM.) Εἰς τήν ἑλλ. μυθολο-
γίαν ἡ "Ε. ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τήν θεάν "Αρτεμιν
καί τήν Ἥραν. Ἡ πρώτη κυνηγός καί παρθένος, ἡ δευτέ-
ρα θεά τοῦ γάμου καί τῶν συζευξεων. Ἡ "Ε. παρίσται
καί ἐξυμνεῖται ὑπό τοῦ Πινδάρου, ὡς φέρουσα χρυσᾶ κέ-
ρατα. Τέσσαρες "Ε. ἔσυρον τό ἄρμα τῆς Ἄρτεμιδος.
Τήν πέμπτην ἔλαφον ὁ Ἡρακλῆς παρηκολούθησε μέχρι τῆς
χώρας τῷ Ὑπερβορείων. Ἡ "Ε. καί εἰδικῶς τά κέρατα τῆς
"Ε. συγκρίονται πολλάκις πρός τό Δένδρον τῆς Ζωῆς (Φ)
λόγῳ τῆς περιοδικῆς ἀνανεώσεως τῶν καί κατέληξε νά
συμβολίξῃ τήν ἀναγέννησιν. Ἐκ τούτου ἀπαντῶμεν τήν "Ε.
τόσον εἰς τᾶς διακοσμήσεις τῶν χριστιανικῶν βασιτηρί-
ων, ὅσον καί εἰς τᾶς παραδόσεις τῶν Μουσουλμάνων, τῶν
Μάγας, τῶν PUEBLOS τῆς Ἀριζόνας κ.ά.

Εἶναι ἀρχαῖκόν σύμβολον τῆς κυκλικῆς ἀνανεώσεως
τῆς Φύσεως, ἀλλά καί τοῦ πνεύματος. Εἰς τήν συμβο-
λικήν τῶν Κελτῶν ἡ "Ε. ἀναφέρεται πολὺ συχνά. Μία
Γαλατικὴ θεοτῆς, ὁ Κέρνουκος παρίσταται ἔχων κράνιον
"Ε. μέ κέρατα. Περαιτέρω εἶναι ὁ ἐξάγγελος τοῦ φωτός
καί ὁδηγεῖ πρός τήν διάλαμψιν τῆς ἡμέρας. Πολλάκις πα-
ρίσταται εἰς σταυρός μεταξὺ τῶν κεράτων τῆς "Ε. ποῦ
εἶναι χρυσᾶ. Τό σύμβολον ἀποκτᾶ τότε ἐν τῷ συνόλῳ του
θεοσίν ἄκρας πνευματικότητος, τῆς ἀσβέστου ροπῆς, μέ

σωφροσύνην, τοῦ μυστικοῦ πρὸς ἔνωσην μετὰ τοῦ Θεοῦ
τῆ βοηθεία τῆς πνοῆς τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

SEGH I, 198- 309.-

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ.- Πράξεων καὶ σκέψεων.- Θ Ἀγωγή, Αὐτο-
έλεγχος, Ἐνδοσκόπησις, Σκέψις.

Ε Λ Ε Η Μ Ο Σ Υ Ν Η.- Θ Ἀγαθοεργία, Εὐσπλαγγνία.

Ε Λ Ε Ν Η (ὥρατα).- Θ Γκαῖτε 166 (15), Φάουστ 199,
200, 202.-

Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α.- Θ Ἀγωγή, Ἀναρχία, Δύναμις
Ἐλεύθερος καὶ χρηστοθήτης: Θ Χρηστοθήτης.

Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ο Τ Ε Κ Τ Ο Ν Ι Σ Μ Ο Σ.- Ἐν τέλει δέν
πρέπει νά παραλείψωμεν τὴν προκατάληψιν ὅτι ὁ
E.T. εἶναι κατασκευάσμα ὑποῦλον τοῦ διεθνούς Σιωνισμοῦ
ἄποσκοποῦντος εἰς τὴν ἐδραίωσιν παγκοσμίως τῆς ἐπιρ-
ροῆς τῶν Ἑβραίων. Εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν ἄγονται οἱ
ποέμιοι τοῦ E.T. διότι τὰ πλεῖστα τῶν συμβόλων καὶ
τῶν μύθων εἶναι εἰλημμένα ἀπὸ τὴν Π.Δ. Τοῦτο ἐξηγεῖ-
ται ἐκ τοῦ ὅτι, ὅταν ὁ E.T. ἰδρῦθη, ἡ ἐπικρατεστέρα
Παράδοσις ἐν Εὐρώπῃ ἦτο ἡ Θ Καββάλα, ἦτοι ἡ ἐσωτερικὴ
διδασκαλία ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς Π.Δ. Ἐκ ταύτης, οἱ
ἰδρυταὶ τοῦ E.T. (Ναῖται, Ροδόσταυροι κ.ἄ.) ἤντησαν
συμβολα, ἱεράς λέξεις, μύθους, τὰ ὅποια ἔχουν τὸ ἔν-
δυμα τῆς ἑβρ. Παραδόσεως, τὸ πνεῦμα ὅμως εὕρεται
εἰς ὅλας τὰς παραδόσεις τοῦ Κόσμου· τοῦτο ἀποδεικνύ-
εται ἀναμφιλέκτως καὶ ἐκ τῶν θεμάτων τοῦ παρόντος
Λεξικοῦ, ὅπου δηλοῦται σαφῶς ἡ παγκοσμιότης τῶν ὑπὸ
τοῦ E.T. χρησιμοποιουμένων συμβόλων.

SEGH II 354.- DAVY II, 435.-

Θ Θ Ἀπολογία Τεκτ., Ἀρχ. Καθῆκοντα, Αὐστηρά τῆ-
ρησις, Ἀχιμάν Ρεζόν, Βαθμοὶ ἀνώτεροι, Γυναικεῖος T.
(μικτός), Διαθήκη (τεκτον.) Ἐργαλεῖα, Θεωρητικὸς E.T.
Κλερμόν, Μέμφις (τύπος M-), Παλλαδισμός, Σβέντεμποργκ,
Στοά, Συντάγμα T., Υἱοθεσία λυκιδέως, Φιλᾶδελφοί, Φιλι-
κὴ Ἐτ., Χρυσόσταυροι καὶ Ροδόσταυροι, Χριστιαν. E.T.-

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΕΚΤΩΝ. - Θ Θ 'Αλβάνος, "Αντερ-
σον, Βιλλερμόζ, Βίρτ, Γκαίτε, Γκομπλέ ντ' Αλβι-
ελλά, "Ενδρες, Ζεμπελέν, Κλαβέλ, Κράουζε, Λάσκαρης Ν.,
Λεό Ταξίλ, Λέσσιγκ, Μαίστρ, Μάκεϋ, Μότσαρτ, Νάγος,
Ντεζαγκυλιέ, Ντή (DEE), Ουάϊτ, Πάϊκ, Περνετύ, Πεϋρεφίτ,
Ραγκόν, Ραμσαί, Σαστανιέ, Τσίινεντορφ, Τσουντύ, Φίσερ,
Φρειδερίκος ο Μέγας, ο Β΄.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΦΡΩΝ ΚΑΘΟΛ/ΕΚΚΛΗΣΙΑ. - Θ "Άγιος 'Αλβάνος, 'Αμπε-
λαίν, Βέντγκβουντ, 'Εσωτερ. 'Εκκλησίαι.

ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ. - Θ Δήμητρα, 'Ελλην.
Μυστήρια. 533 (6), 'Επόπτης, 'Ερεχθεύς, Εΰμολπος,
Λυκομίδαι. Βιβλ. 'Δημήτ. 'Ιωαννίδη, Τά 'Ελευσί-
νιοί, 'Εκλ. 'Ιλισοῦ Α 347

ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΤΟΥΝ (IVOIRE). - Λόγω τῆς λευκότη-
τος του εἶναι σύμβ. τῆς ἀγνότητος, τῆς καθαρότη-
τος. Περαιτέρω ἡ ἀντοχή του (σχεδόν ἄθραυστον) ταυτί-
ζεται μέ τὴν ἔννοιαν τῆς ἰσχύος. 'Αναγράφεται ὅτι ὁ θρόνος
τοῦ Σολομῶντος ἦτο κατεσκευασμένος ἀπὸ χρυσόν καὶ ἔλε-
φαντοστοῦν. Ὡς γνωστόν, τὰ περιφημότερα ἀγάλματα τῶν
ἑλλήν. θεῶν ('Αθηνᾶς, Διός) ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ τῶν
ιδίων ὑλικῶν, ἀσφαλῶς διὰ τοὺς ιδίους λόγους. Παραδόξως
ὁ Ὅμηρος φέρει εἰς ἀντίθεσιν τὸ 'Ε. πρὸς τὸ κέρας καὶ
κρίνει τὸ πρῶτον ὡς ἔκφρασις τοῦ ψεύδους καὶ τὸ δεύτε-
ρον τῆς ἀληθείας ('Οδύσ. 19, 562-569) λόγῳ τῆς διαφανεί-
ας του. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι ὁ λίθος σχερνίτης
ὁμοιάζει πρὸς τὸ 'Ε. Λόγῳ τῆς ἀντοχῆς του εἶχε χρησιμεύ-
σει διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ τάφου τοῦ Δαρείου. SEG II, 59

ΕΛΙΕΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. - Θ 'Αλκοόλ (15),
Αἴθος φιλοσ., Σπαγειρική, Χρυσός.

ΕΛΙΦΑΣ ΕΛΕΥΤ/ - Θ 'Αποκρυφισμός

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ. - Θ "Αδωνις, 'Αβνο-
τειχίτης, "Ἡρώς, Θρακικά, Κοιτύτια, Κρόϋστερ,
Λέρνης Μυστ., Πελασγικά, Πυθαγορισμός.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.- 'Αναξαγόρας, 'Αναξιμένης, 'Αναξίμανδρος, 'Αριστοτέλης, Δημόκριτος; 'Εμπεδοκλής, 'Επικουρισμός, Ζήνων ὁ 'Ελεάτης, 'Ηράκλειτος, Θαλής, Νεοπλατωνισμός, Νεοπυθαγορισμός, Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Πλάτων, Προσωκρατικοί, Πυθαγόρας, Πύρρων, Στωικισμός, Σωκράτης.

ΕΛΟΧΙΜ.- Φ Γιαχβιστής, "Ελ, Μετάθρονος, Προμηθεύς.

ΕΑΠΙΣ.- Πανδώρα, Πίστις-'Ελπίς-'Αγάπη.

ΕΜΒΛΗΜΑ.- Φ Δόνησις 372 (-6).-'Επιστήθιον.- Μαντάλα, Συμβολισμός 512 (8)

ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ.- 'Ο 'Ε, ὡς ἐπέμβασις εἰς τὴν τεχνητὴν γονιμοποίησιν τῶν φυτιῶν εἰδῶν εἶχε περιβληθῆ ἀνέκαθεν εἰς τὴν 'Ανατολὴν ὄψιν τελετουργικὴν καὶ συμβολικὴν. 'Ο 'Ε. τότε μόνον εἶναι ἐπιτυχής, ἔάν ἀντιστοιχῆ πρὸς σύνοδον ἡλίου καὶ σελήνης. Συνδέεται ἐπίσης μὲ τὴν γενετήσιον ἰκανότητα τοῦ ἐμβολιαστοῦ. Προϋποθέτει μίαν ἐπέμβασιν τοῦ ἀνθρ. εἰς τὴν φυσικὴν τάξιν τῆς γενέσεως. Ἀποτελεῖ, εἷς τινὰς τουλάχιστον περιπτώσεις μίαν γενετήσιον ἔνωσησιν παρὰ φύσιν. Διὰ τοῦτο ἡ βρῶσις ἐμβολιασμένων καρπῶν ἦτο ἀπηγορευμένη εἰς τοὺς 'Εβραίους.- SEGH II, 386

ΕΜΒΡΥΟΝ (Χιράνυα-γκάρμπα).- Τὸ "Ε. συμβολίζει τὴν δύναμιν ἐνέργειαν, τὴν κατάστασιν τῆς μὴ ἐκδηλώσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ σύνολον τῶν δυνητικότητων τοῦ ὄντος, τόσον εἰς τὰ κοσμολογικὰ ἐπίπεδα, ὅσον καὶ εἰς τὰ ψυχικὰ.

'Η ἔννοια τοῦ 'Ε. τοῦ ἐκδηλωμένου κόσμου ἐκφράζεται εἰς τὴν ἰνδικὴν μυθολογίαν μὲ τὸν ὄψον Χιράνυα-γκάρμπα, τὸ χρυσοῦν δηλ. ἔμβρυον τῶν Βεδῶν· εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Ζωῆς φερομένη ἐπὶ τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων, τὸ σπέρμα τοῦ κοσμικοῦ φωτός (GUENON, SYMB.FONDAM. 'Η Γῆ-Μήτηρ φέρει εἰς τοὺς κόλπους τῆς πάσης φύσεως ἔμβρυα. τὰ ὄρυκτὰ ὀριμάζουσι ἐν αὐτῇ παραδέχονται οἱ Δυτικοὶ τοῦ Μεσαίωρος, ὅπως καὶ οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι.

Ἡ ὠρίμανσις αὐτῆ συνετελεῖται εἰς τὸ χωνευτήριον τῶν Ἀλχημιστῶν, ὅπως τὸ παιδί εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρὸς του. Ὁ Ἀδάμας εἶναι κατὰ τοὺς Ἰνδοὺς χαλαζίας ποῦ ὠρίμασεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Γῆς. Ὁ ὀρειχαλκος ἐπίσης κατὰ τοὺς βορ. Βιετναμέζους, μετὰ τὴν ὠρίμανσιν δίδει χρυσόν. Μία προσέγγισις μεταξὺ τοῦ Χιράνυαγκάρμπα καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ Μεγ. Ἔργου μέσα στὸν Ἀθάνορα τῶν Ἀλχημιστῶν, δέν εἶναι ἀνέφικτος. Ὁ καρπὸς αὐτὸς εἶναι τὸ ἔμβρυον τοῦ χρυσοῦ· ἐξ αὐτοῦ γεννᾶται τὸ τέκνον τῶν σοφῶν, δηλ. ἡ φιλοσοφικὴ Δίθως. Ἀνάλογοι σκέψεις διατυποῦνται καὶ εἰς τὸ κινεζικὸν Βιβλίον τοῦ Χρυσοῦ ἄνθους (ἐλλ.μτφρ. Ἀθῆναι, Πύρ.Κόσμος).

Τὸ Χιράνυαγκάρμπα εἶναι πυρῶδες καὶ διὰ τοῦτο ταυτίζεται ἐνίοτε μὲ τὸν θεὸν Ἄγνι. Τὸ φωτεινὸν ἔμβρυον (σπέρμα) ἀναγνωρίζεται εἰς τὸν κόλπον τῆς μητρὸς του. Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τοῦ Βουδά, περὶ τοῦ αἴγυπτιακοῦ ἡλιακοῦ θεοῦ Ρά, ἀκόμη καὶ περὶ τοῦ Χριστοῦ (πρβ Γαλάτ, 4,19)

Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Ὄν τοῦ Κόσμου (Θ), πρὸς τὸ Λοῦζ (Θ), τὸν πυρῆνα τῆς ἀθανασίας, ποῦ θεωρεῖται ὅτι κέκτῃται ὅλας τὰς δυνατηκότητας ἀναγεννήσεως τοῦ ὄντος. (Πρβ. GUENON, Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου). SERH II, 258.

Ε Μ Π Ε Δ Ο Κ Λ Η Σ.- Φέρεται ὡς συγγραφεὺς δύο Ἐπῶν· τὸ ἓν "Περὶ Φύσεως" καὶ τὸ ἕτερον "Περὶ καθαρῶν", ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα ἀποσπ. διεσωθήσαν. Ἡ Ὀδὸς ποῦ ἄγει εἰς τὴν ἀποθέωσιν εἶναι ἡ ὀλοκλήρωσις ἐνὸς κύκλου ἐξελίξεως, μακρᾶς διάρκεις, τῶν ἁρμονικῶν μερῶν ἐν τῷ ἔρωτι. Ὁ Σφαῖρος εἶναι τὸ σύμβολον τῆς πρωταρχικῆς αὐτῆς ἁρμονίας (χρυσοῦς αἰὼν). Κάποτε ὅμως ἡ κατάστασις αὐτῆ μεταβάλλεται. Ὁ Ἔρωτος (φιλία) χάνει τὴν κυριαρχίαν, τὸ δὲ Νεῖκος (ἔχθρα) ἐπικρατεῖ διὰ τῶν σκοτεινῶν του δυνάμεων, καὶ προκαλεῖ τὴν ἔξοριαν, τὴν νηπιῶσιν τῆς ψυχῆς. Ἡ περίοδος τῆς ἐνελίξεως ἐρχίζεται. Ὁ χρυσοῦς αἰὼν τοῦ Σφαῖρου, ὅπου προῖσταται ἡ Ἀφροδίτη, τελειώνει καὶ ἡ ψυχὴ προοδευτικῶς χάνει τὴν προτέραν τῆς αἴγλην. Διὰ τῆς καθάρσεως ὅμως θά ἐπικρατήσῃ καὶ πάλιν

ἡ Φιλία καὶ ἔτσι ἓνα μέγας κύκλος ἐξελιξέως θά κείσῃ.
 ⊕ Νεῖκος - Φιλία. SEGHE I, 119. Δημ. Ἰωαννίδη, Ἑκλ. Ἰλισοῦ
 B 53. - Τά διασωθέντα ἀποσπ. τοῦ μεγάλου Ἀκραγαντίνου,
 εὔρηται εἰς τὸ πρωτότυπον ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ MULLACH, FRAG-
 MENTA PHILOSOPHORUM GRAECORUM, 1860, σ. 1-80. Οἱ στίχοι
 ποῦ ἔγραφε, ἀπηγγέθησαν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ὑπὸ τοῦ Κλεο-
 μένου καὶ ἔσχον μεγάλην ἀπήχησιν. Εὐγλωττος ῥήτωρ, ἰατρός
 θαυματουργός, ποιητὴς καὶ ἱστορικός ἀνεγνωρίσθη ὡς οἰ-
 κουμενικὸν πνεῦμα. Ἦτο αὐστηρὸς φυτοφάγος καὶ ἤσκει τὴν
 μουσικοθεραπείαν. Ὁ καθηγ. J. BIDEZ ἔγραψεν ἐνδιαφέρου-
 σαν βιογραφίαν (GAND, CLEMM 1894,) ὃ δὲ J. ZAFIROPULO,
 EMPEDOCLE D'AGRIGENTE, PARIS 1953, BELLES LETTRES.

Μεταφέρομεν τὰ ἐξῆς ἀποσπ. σχολιασμένα ὑπὸ τοῦ
 J. MALLINGER.

Ἄποσπ. 1. - Προσευχή. - "Ἄλλὰ, θεοί, τὴν μὲν μα-
 νίαν ἀποτρέψατε γλώσσης, ἐκ δ' ὀσίων στομάτων καθαρὰν
 ἔχετεύσατε πηγὴν". Μτφρ. ὦ θεοί, ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὴν
 γλῶσσαν μου κάθε παράλογον μανίαν· κάμετε ὥστε ἀπὸ τὰ
 κεκαθαρμένα χεῖλη μου νὰ ρέῃ ἀγνή πηγὴ (τῆς ἀληθείας).
Σχόλ. MALLINGER: Δέμ εἶναι ἐπιτρεπτόν μεις ἓνα Διδάσκαλον
 τῆς Ἀληθείας νὰ προφέρῃ ἀνοσίτους λόγους καὶ νὰ ἀσχολῆ-
 ται μὲ λόγους ποτισμένους ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ βεβήλου
 κόσμου. Ὁ θεῖος Λόγος πρέπει νὰ ἐμπνέῃ τὸν φιλόσοφον
 καὶ οὐδέποτε νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τῶν χειλέων του ἔννοιαί
 ἀσχέτοι πρὸς τὰς μητικὰς ἀληθείας. -

Ἄποσπ. 2. - Καθήκοντα τῶν μαθητῶν. "ὦ φίλοι, οἶδα
 μὲν οὖν ὅθ' ἀλήθεια, σὺπαρὰ μὲθ' ἑαυτοῦς ἐγὼ ἐξερέω,
 μάλα δ' ἀργαλεὴ γε τέτυκται ἀνδράσι καὶ δύσζηλος ἐπὶ φρε-
 να πίσσεως ὁρμή". Μτφρ. ὦ φίλοι, ἐγὼ μὲν γνωρίζω
 διὰ τί ἡ Ἀλήθεια περιέχεται εἰς τοὺς λόγους ποῦ σὰς
 λέγω. Ἀτυχῶς ἡ ὁρμὴ τῆς πίσσεως ποῦ διαπυρῶνει τὰς
 καρδίας γεννᾶται δύσκολα εἰς τοὺς ἀμύητους καὶ περι-
 φρονεῖται παρ' αὐτῶν.

Σχόλ. MALLINGER: Ὁ Διδάσκαλος ἐκπροσωπεῖ τὸν θεῖον
 Λόγον, καὶ παραδίδει εἰς τοὺς μαθητὰς του τοὺς ἀτρέ-
 πτους θησαυροὺς τῆς μυσταγωγίας. Ἄλλὰ δέν εἶναι ὅλοι
 ἐπιδεκτικοὶ νὰ συλλάβουν τὴν ὑψίστην αὐτὴν ἀποκάλυ-

φιν.⁸ πρέπει νά ξυπνήση μέσα στή καρδιά τῶν μαθητῶν μία ὁρμή πίσυτεως καί ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τήν Ἀλήθειαν, νά παραδεχθοῦν ὡς καθήκον των νά διανοιξοῦν τήν καρδιά τους πρὸς τὰς διδασκαλίας τοῦ ὁδηγοῦ των. Φύλαξε συνεπῶς τήν διδαχὴν αὐτὴν μέσα στή σιγὴ τῆς καρδιάς σου.

'Απόσπ. 3. - Ἰσχύς τῆς ἀδελφοσύνης. "Σφενδάνειν φιλοδότηα"

Μτφρ. Ἡ ἀδελφική φιλία μᾶς συνδέει.

Σχόλ. J. MALLINGER: Ἡ βαθειά φιλία ποῦ συνδέει τοὺς μεμυημένους εἰς πᾶσαν στιγμὴν, καλὴν ἢ κακὴν, εἶναι αἰώνια· ἐξακολουθεῖ νά ὑφίσταται καί μετὰ τὸν φυσικὸν θάνατον.

'Απόσπ. 4. - Τὸ πᾶν εἶναι αἰώνιον. "Ἐκ τοῦ γὰρ μὴ ἐπόντος ἀμήχανον ἔστι γενέσθαι, τὸ τ' ἔδν ἐξολυθῆναι ἀνήκουστον καί ἄπρακτον· αἰεὶ γὰρ περίεσται ὅπα καί τίς αἰεὶν ἐρεῖδῃ". Μτφρ. Ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατον νά γεννηθῇ κάτι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, εἶναι ἀδύνατον κάτι νά χαθῇ ποῦ ὑπάρχει· τὸ ὑπάρχον εἶναι αἰώνιον, ὅπουδῆσθετε καί ἂν ἐκδηλωθῇ.

Σχόλιον J. M. - Ὁ Κόσμος εἶναι αἰώνιος, δέν ἔχει οὔτε ἀρχὴν, οὔτε τέλος· ἄρα καί κάθε τμῆμα του εἶναι αἰώνιον, παρά τὰς μεταβολὰς ποῦ ἐπέρχονται κατὰ τὰς διαδοχικὰς ὑπάρξεις. Ὁ ἄνθρωπος, εἴτε τὸ θέλει ἢ ὄχι, εἶναι τὸ σπέρμα τῆς ἀθανασίας. Ἡ ποσότης τῆς ἐνεργείας εἰς τὸν Κόσμον εἶναι ἀμετάβλητος. Οὐδέν γεννᾶται, οὐδέν ἀπόλυται.

'Απόσπ. 5. Τὰ πάντα εἶναι ἀκτινοβολία. "Γινῶμι ὅτι πάντων εἰσὶν ἀπορροαί". Μτφρ. Γινῶριζε ὅτι πᾶν ὄ, τι ἔρχεται εἰς τὴν ὑπαρξιν προέρχεται ἀπὸ ἀκτίνας (ἀπορροᾶς). Σχόλ. J. M. - Μέσω μεγαλοφυοῦς ἐμπνεύσεως ὁ Ἐμπ, εἶχε διαισθανθῇ τὰς νεωτέρας ιδέας τῆς Φυσικῆς. -

'Απόσπ. 6. - Ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. "Ὅρῳσιν, ὡς γλυκὺ μέρπιε, πικρὸν δ' ἐπὶ πικρὸν ὀρώσιν ὄξυ, δ' ἐπ' ὄξυ ἔβη (θερμόν) δαερὸν δ' ἐποχεῖτο (θερμῷ) δαηρῷ." Μτφρ. Βλέπομεν ὅτι τὸ γλυκὺ ἐπιζήτει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρὸν ἐπιζήτει τὸ πικρὸν καὶ τὸ θερμόν ῥέπει πρὸς τὸ

θερμόν.-

'Απόσπ. 7.- 'Η εὐδαιμονία τοῦ μεμνημένου.

"Ὀλβιος ὅς θεῶν πραπίδων ἐκτῆσατο πλοῦτον, δεῖλος δ' ὁ σκοτόεσα θεῶν περί δόξῃ μέμηλεν." Μτφρ. Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος πού ἀπέκτησεν ἕνα πνευματικόν θησαυρόν, δυστυχισμένος δέ ἐκεῖνος πού ἐσχημάτισε περί θεῶν σκοτεινὰς καί ἀκαθορίστους δοξασίας.

Σχόλιον J.M.-Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος πού μεμνημένος ἔδεικτεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἁρδοσκάλοῦν καὶ τῶν ἀεθῶν ἐπὶ τῆς Μυσταγωγίης, ἡχθη εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς χαρᾶς τοῦ πνευματικοῦ βίου· πολὺ δυστυχῆς εἶναι ἀντιθέτως ὁ ἀμύητος πού παραμένει συνδεδεμένος μετὰ τὰ σκότη τῆς ἀμφιβολίας καί ἀρνήσεως.

'Απόσπ. 8.- 'Εγκώμιον τοῦ Πυθαγόρου.- " Ἐν δέ τοῖς ἐν κείνοισιν ἀγῆρ περόσια εἰδώς, ὅς δέ μήκιστον πραπίδων κτῆσατο πλοῦτον, παντοίων τὰ μάλιστα σοφῶν, ἐπιήρανος ἔργων. Ὅποτε γάρ πάσῃσιν ὀρέξαιτο πραπίδεσιν, ρεῖα δέ τῶν ὄντων πάντων λευσοσεκεν ἕκαστα καί τε δέκ' ἀνθρώπων καί τ' εἴκοσιν αἰώνεσιν." (πρβ. Πορφυρ. Β. Πυθ. 30)

Μτφρ. Μεταξὺ ἐκείνω ἔζει ἕνας ἄνθρωπος ἐξαιρετικᾶ σοφός, πού ἐκέκτητο θαυμαστὴν πνευματικὴν σοφίαν· πού ἐπεδίδοτο συγχρόνως εἰς ἀνώτερον βαθμόν εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας. Ἠδῆνατο μὲ μόνην τὴν ἰκανότητα τῆς σκέψεώς του νὰ ἐπιλύσῃ οἷον δῆποτε πρόβλημα πού θὰ ἐτίθετο μετὰ 10 ἢ καί 20 ἀνθρωπίνους γενεὰς.-

'Απόσπ. 9.- Κατὰ τοῦ θρησκευτικοῦ ἀνθρωπομορφισμοῦ.

"Ὅτι ἔστιν πελάσαθ' οὐδ', ὀφθαλμοῖσιν ἐφικτόν ἡμετέρας ἢ χερσὶ λαβεῖν, ὑπὲρ γε μεγίστη πειθοῦς ἀνθρώποισιν ἀμαξιτός ἔης φρένα πίπτει. Οὔτε γάρ ἀνδρομέη κεφαλῆ κατὰ γονία ἐκάσται, οὐδ' ἀρῆς ἀπαὶ νότοιο δουδὸβ (;) κλάδοι αἴσσονται, οὐ πόδες, οὐ θάλα γουν, οὐ μῆδεα λαχνεύοντα, ἀλλὰ φρήν ἱερὴ καί ἀθῆσφατος ἔπλετο μῦνον, φροντίσει κόσμον ἅπαντα καταίσουσα θορέσιν".
Μτφρ.- Ὁ Θεός δέν ἔχει οὔτε σῶμα, οὔτε ἀνθρωπίνην κεφαλὴν· δέν ἔχει ὦμους πού νὰ ξεκινοῦν δύο χεῖρες· δέν ἔχει οὔτε πόδια, οὔτε γόνατα, οὔτε τριχωτόν φαλλόν.

Εἶναι ἀποκλειστικᾶ ἓνα ὑπέροχον Πνεῦμα, ἀνεκφράστου ἰσχύος, τοῦ ὁποίου ἡ σκέψις διασχίζει ὀλόκληρον τὸ Πᾶν. Σχόλιον J.M.— Ὁ ἀνωτέρω ὀρισμὸς εἶναι ἀνασκευῆ γιὰ μερικὰ θρησκευτικο-φιλοσοφικὰ συστήματα ποῦ παρουσιάζουν τὴν θεότητα ὡς ἓν ἀνθρώπινον ὄν ποῦ ἔχει μητέρα καὶ πατέρα φυσικοὺς καὶ ὑπόκειται εἰς ὅλους τοὺς γήινους περιορισμοὺς. "Ὅχι, λέγει ὁ Ἐμπεδοκλῆς, τὸ ὕπατον ὄν εἶναι καθαρὸς Νοῦς τοῦ ὁποίου ἡ σκέψις καλύπτει ὀλόκληρον τὸ Σῦμπαν καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν παραστήσωμεν μὲ μίαν οἰανδήποτε ἀνθρώπινην μορφήν.

Ἀπόσπ. 10.— Ὁ τελικὸς σκοπός.— "Ἀθανάτοις ἄλλοισιν ὁμέστιοι, ἓν τε τραπέζαις εὐνίαις ἀνδρείων ἀχαιῶν, ἀπόκηροι, ἀτειρεῖς.— Μτφρ. Ζοῦν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην καὶ κάθονται εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν μὲ τοὺς θεοὺς (ὁμο-τράπεζοι) χωρὶς νὰμποροῦν νὰ τοὺς ἐπηρεάσουν αἱ θλίψεις τῶν θνητῶν, ἀκόμη ὀλιγότερον νὰ τοὺς ταλαιπωρήσουν ἢ νὰ τοὺς καταβάλουν.

Σχόλιον J.M.— Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποῦ ὑπόσχεται ὁ τελευταῖος στίχος τῶν Χρυσῶν Ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου. "Τότε θὰ ἀνέλθῃς εἰς τὸν ἀκτινοβόλον Αἰθέρα, θὰ εἶσαι ἀθάνατος θεός, ἀπηλλαγμένος τοῦ θανάτου".

Ἀπόσπασμα 11.— Τὸ πρωταρχικόν ἀνδρόγυνον.—

"Μεμειγμένα τε μὲν ἀπ' ἀνδρῶν τε δὲ γυναικοφυῆ τρυφερᾶς ἐσκεμένοι γυτοῖς.—" Μτφρ. Ὑπῆρχον τότε ἀνδρόγυνοι ὑπαρξεῖς μὲ μέλη λεπτοῦφως ἐπεξεργασμένα.

Σχόλιον J.M.— Εἶναι ὑπόμνησις ἀρχαιοτάτης ἐσωτερικῆς παραδόσεως, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Πλάτων ἤντησε τὸ θέμα τοῦ λόγου τοῦ Ἀριστοφάνους εἰς τὸ Συμπόσιον.

Ἀπόσπασμα 12.— Ἡ μετεμφύχωσις.— "Ἦδη γὰρ ποτ' ἐγὼ γενόμεν κοῦρος τε κόρη τε, θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ ἔην ἄλῃ ἔλλοπος ἰχθύς." Μτφρ.— Διότι ὑπῆρξα γιὰ ἓνα καιρὸ ἓνα ἀγόρι, μετὰ ἓνα κορίτσι, μετὰ θάμνος, κατόπιν πτηνόν καὶ ἄφωνος ἰχθύς μέσα στὴ θάλασσα.

Σχόλιον J.M.— Ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐδίδασκε τὴν μετεμφύχωσιν ἀκόμη καὶ εἰς τὰ κατώτερα βασίλεια τῆς φύσεως.—

Καί ὁ Πυθαγόρας παρεδέχετο τὴν μεγεμψήχωσιν ἄς θυμθοῦμε τό παεριστατικὸν τοῦ σκύλλου πρὸ τὸν ἔδερνε ὁ κύριός του καί ἀπό τοῦ ὁποίου ὁ Πυθαγ. ἀφῆρεσε τὴν ράβδον (Διογ. Λαέρτ. VII, 36) Ἡ αὐτὴ διδασκαλία ἐπαναλαμβάνεται καί εἰς τὸν Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα. Πρβλ. τό ἐπεισόδιον τοῦ αἰγυπτίου λέοντος ἐντός τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐνσαρκωθῆ ἡ ψυχὴ τοῦ Φαραῶ Ἀμάσιος (Φιλδοστρατος, Τά ἐς Ἀπολλώνιον, Βιβλ. V, κεφ. 42)

Ἀπόσπασμα 13.- Προσευχὴ πρὸς τὴν Μοῦσαν Καλλιόπην.

"Εἰ γάρ ἐφημερίῳ ἔνεκεν τί σοί, ἄμβροτε Μοῦσα, ἡμετέρης ἔμελεν πνοήν διὰ φροντίδος ἔλθειν, εὐχομένῳ νῦν αὐτὴ καρίστασο, Καλλιόπεια, ἀμφὶ θεῶν μακάρων ἀγαθὸν λόγον ἐμφαίνοντι." Μιτρ.- Ἐάν πρὸς ὄφελος τῶν ἐφημέρων ὄντων, ὦ Μοῦσα ἀθάνατη, εἶχες τὴν καλωσύνην νά ἐμπνεύσης τὰς ἀβεβαίας σκέψεις μου, σέ παρακαλῶ, ὑποστήριξέ με καί πάλιν, ὦ Καλλιόπη, τώρα πού θέλω νά προφέρω ἀληθεῖς λόγους περὶ τῶν μακαρίων θεῶν. Σχόλιον J.M.- Ἡμπορεῖ αἱ Μοῦσαι νά μᾶς ἐμπνεύουν κατὰ τὸν συνήθη μας βίον, ἀλλὰ προκειμένου νά ὀμιλήσωμεν περὶ θεῶν πραγμάτων ἢ συμπάραστας τοῦ θεοῦ καί ἡ ἐμπνευσις ἐξ αὐτοῦ εἶναι πλέον ἢ ἀναγκαία καί ἀπαραίτητος.-

Ε Μ Π Ο Υ Σ Α .- ⊕ Βαμπιρισμός

Ε Μ Υ Λ Α Σ Ι Ο Ν (EMULATION).-⊕ "Όπερα, Ὑόρκης τύπος

Ε Ν .- Διὰ τοὺς Νεόπλατωνικοὺς τό "Ἐν, δέν εἶναι ἡ Μονάς (ὁ ἀριθμὸς ἕνα), ἀλλ' ἡ ἀπόλυτος πρωταρχικὴ Ἀρχή, πρὸ πάσης ἀριθμῆσεως καί πάσης ἐκδηλώσεως. Κατὰ ταῦτα τό "Ἐν συμβολίζεται μᾶλλον ὑπὸ τοῦ Μηδεῶνος, τοῦ ἀνάρχου καί ἀτελευτότητος κύκλου ἄνευ κέντρου καί ταυτίζεται πρὸς τό ἀνεκδήλωτον "Ἐν - Σόφ τῆς Καββάλας, τό Ταδ τῶν Κινέζων, πρὸς τό "Ἀπειρον καί ἀνεκφραστον, ἐστερημένον παντός κατηγορήματος (ATTRIBUT) ἢ ἰδιότητος. ⊕ Π. Γράβ. Θεογνωσία, SEGH IV, 348.

Ε Ν Α Λ Α Α Γ Η Δ Υ Ν Α Μ Ε Ω Ν /-⊕ Δυάς, Πόλωσις

Ε Ν Α Ρ Μ Ο Ν Η Σ Ι Σ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ. - Θ Γλώσσα

Ε Ν Δ Ε Κ Α. - 'Ο 11 πού φαίνεται νά εἶναι μία τῶν κλειδῶν τῆς θείας Κωμωδία, ἔλκει τόν συμβολισμόν του ἀπό τό ἄθροισμα τοῦ 5 + 6, τοῦ Μικρο-Μακροκόσμου, τῆς Γῆς καί Οὐρανοῦ. "Ἐνδεκα εἶναι ὁ ἀριθμός πού ἀποτελεῖ τήν ὀλοκλήρωσιν τῆς ὁδοῦ τῆς Γῆς πρὸς τόν Οὐρανόν (Τσέγκ). Εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ Ταό.

"Ἐχει ὅμως καί τήν δυσμενῆ του, τήν ἀντιθετικήν ὄψιν: προστιθέμενος διὰ μιᾶς μονάδος εἰς τόν δέκα πού συμβολίζει ἓνα πλήρη κύκλον, ὁ 11 ἐθεωρήθη ὡς τό σημεῖον τῆς ὑπερβολῆς, τῆς ἀμετρίας, τῆς ὑπερχυλίσεως, τῆς ἀκρατίας, τῆς βίας. Διὰ τοῦτο ὁ Ἅγ. Αὐγουστίνος, ἀπέκλεισε τόν 11 τήν πανοπλίαν τῆς ἁμαρτίας, μέ τήν ἔννοιαν τῆς ἐνάρξεως ἑνός νέου κύκλου διὰ καταστροφῆς τοῦ προγενεστέρου. SEGH III, 321. - Π. Γράβ. Πυθαγόρας 204

Ε Ν Δ Υ Μ Α. - πρβ. Ἐμφίσεις) Τό ἔνδυμα εἶναι τό ἐξωτερικόν σύμβολον τῆς πνευματικῆς δραστηριότητος, ἡ ὁρατῆ ὄψις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου.

"Ἡ ἐπένδυσις διὰ τοῦ ἱερατικοῦ ἀμφίου, εἰς τήν ἀνατολικήν Ἐκκλησίαν, ὅπως καί εἰς τά θρησκευτικά Τάγματα, ἀποτελεῖ ἕν δεύτερον βάπτισμα. Εἰς τήν θρησκείαν Ζέν, ὁ ἐνθρονισμός τοῦ Πατριάρχου, τελεῖται διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ χιτῶνος. Ὁ διδάσκαλος Σουφι, παραδίδει ὁμοίως τόν χιτῶνα του εἰς τόν ἐκλεκτόν μαθητήν του.

Ὁ προσκηνητῆς ἀποδύεται τό ἔνδυμάτου καί τό ἀντικαθιστᾷ μέ τόν καθιερωμένον χιτῶνα. Τοῦτο ὑπενθυμίζει τήν ἀπόρριψιν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἀνκατάστασιν διὰ νέου, τοῦ Ἁπ. Παύλου. Τό νέον ἔνδυμα εἶναι σύμβολον τοῦ πνευματικοῦ σώματος (2. Κορινθ. 5, 3).

Τό λευκόν χρῶμα ἐπικρατεῖ σχεδόν πανταχοῦ (ἄγγελοι, προφῆται, ἱεροφάνται) δεῖγμα τῆς ἀγνότητος ἀλλά καί τῆς θείας Ἐλλάμψεως (ἔνδυμα φωτός) SEGH IV, 379

Ε Ν Δ Ο Σ Κ Ο Π Η Σ Ι Σ. - Θ Ἐλεγχοσ πράξεων καί σκέψεων, Αὐτοελεγχος, Ψυχοστασία.

Ε Ν Ε Ρ Γ Ε Ι Α. - Θ Κοῖλον, Μουλαπρακρίτη, ᾠδατ.

Ε Ν Κ Ε Λ .- @ Φωτισμένοι 263 (7)

Ε Ν Ν Ε Α.- Είς τὰ ὀμηρικὰ "Ἐπὶ ὁ 9 ἐνέχει τελετουργικὸν χαρακτήρα. Ἡ Δήμητρα περιτρέχει ἐπὶ 9 ἡμ. τὸν κόσμον, ἀναζητοῦσα τὴν Κόρην τῆς. Ἡ Δητὴ ὑποφέρει ἐπὶ 9 ἡμ. καὶ 9 νύκτας τὰς ὠδῖνας τοῦ τοκετοῦ. 9 ἦσαν αἱ Μοῦσαι, τέκνα τοῦ Διὸς. Οἱ "Ἄγγελοι, κατὰ τὸν Διονύσιον Ἀρεοπαλίτην, εἶναι ἱεραρχημένοι εἰς 9 τάξεις ἥτοι 3 τριάδας. Εἰς τοὺς Ἀζτέκους ὁ βασιλεὺς Τεκοκό ἔκτισε ναὸν μὲ 9 ὀρόφους, ἰσαριθμούς πρὸς τοὺς 9 οὐρανοὺς καὶ τὰ 9 στάδια ποῦ ἔπρεπε νὰ διατρέξῃ ἡ ψυχὴ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν αἰώνιαν εἰρήνην.

Ἡ ὀρφικὴ Παράδοσις παρεδέχετο τρεῖς τριάδας Ἀρχῶν ἢ ἡ πρώτη περιελάμβανε τὴν Νύκτα, τὸν Οὐρανὸν καὶ τὸν Χρόνον, ἡ δευτέρα τὸν Αἰθέρα, τὸ Φῶς καὶ τοὺς ἀστέρας ἢ ἡ τρίτη τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Φύσιν.

Ὁ ἀριθ. 9 λέγει ὁ Παρμενίδης, ἀναφέρεται εἰς τὰ θέματα τοῦ Ἀπολύτου. SEGH III, 261. @ Π. Γράβ. Πυθαγ. 191

Ε Ν Α Ι Α .- @ Μπέλ, Σουμέριοι

Ε Ν Ο Ρ Μ Ο Ν .- @ Ἴπποκράτης

Ε Ν Ο Υ Μ Α Ε Λ Ι Σ.- @ Κοσμολογία 447 (11), 448 (17)

Ε Ν Σ .- @ Ζωτικὸν πνεῦμα.

Ε Ν Τ Ο Π Α Ν.- βιβλιογρ. Δημ. Ἰωαννίδη, Ἐκλ. Ἰλισοῦ Γ 146

Ε Ν Τ Ο Σ Θ Ι Α.- Τὰ Ἐ. διὰ τοὺς ἀρχ. Αἰγυπτίους ἦσαν ἐμπεποτισμένα μὲ μαγικὰς δυνάμεις. Κατὰ τὴν τελετουργίαν τῆς ταριχεύσεως ἐξήγοντο προσεκτικὰ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, ἐτοποθετοῦντο ἐντὸς ληκύθου καὶ διεφυλάσσοντο μετὰ προσοχῆς ἐκ φόβου μήπως δαίμονες οἰκειοποιηθοῦν τὰς δυνάμεις αὐτὰς καὶ καταστοῦν κύριοι τῆς ψυχῆς τοῦ θανόντος.- SEGH III, 57.

Ε Ν Ω Σ Ι Σ .- @ Αὐτοψία, ἔκστασις, Θεοκρασία, Θεωσις, Αὐτρωσις, Πραγματώσις, Προσευχή, Χάρις.-

Ε Ν Ω Χ. - @ 'Αζαζιήλ, Γίγαντες, Δημιουργός (302 (9),
'Εδρίς, Θεμέλιος Λίθος,-

Ε Ε. - Περαιτέρω, κατά τόν ἴδιον DR ALLENDY (150) ἡ
'Εξάς δηλοῖ οὐσιωδῶς τὴν ἀντίθεσιν τοῦ πλάσμα-
τος ἔναντι τοῦ δημιουργοῦ του, μέσα σέ ἀτελευτητον
ἰσορροπίαν. Ἡ ἀντίθεσις αὕτη δέν πρέπει ἀναγκαίως νά
θεωρηθῇ ὡς ἀντιστράτευσις. Δύναται νά σημάνη μίαν ἀπλῆν
διάκρισιν, πλὴν αὕτη θέλει ἀποτελέσει τήην πηγῆήν
ὄλων τῶν ἀντινομιῶν τοῦ 6* συνδέει πράγματι δύο τρια-
δικούς συνδυασμούς τριαδικῆς δράσεως. Δύναται νά κλεί-
νῃ τῶσον πρὸς τὸ καλόν, ὅσον καί πρὸς τήν ἐπανάστασιν
Εἶναι ἡ δυάμει τελειότης" τοῦτο ἐκφράζεται διὰ τῶν δύο
ἰσοσκελῶν τριγῶνων ἐγγεγραμμένων ἀντιθετικῶς ἐντὸς
κύκλου (@ 'Εξάγραμμον).

Γεννικῶς ὁ 6 θεωρεῖται ὡς εἴμενης ἀριθμός. Εἰς
τὴν 'Αποκάλ. ἔχει σαφῶς ἀρνητικὴν σημασίαν, ἐξομοιού-
μενος πρὸς τὸν 666 τὸν ἀριθμὸν τοῦ "Θηρίου" (13,17-18)

'Ὡς ἐλέχθη εἶναι ταυτόσημος πρὸς τὸ 'Εξαήμερον
τῆς Γενέσεως. Ὁ Κόσμος ἐπλάσθη εἰς 6 ἡμ. Τοῦτο ἐγένε-
νετο, παρατηρεῖ Κλήμης ὁ 'Αλεξανδρεὺς, κατὰ τὰς 6 δι-
ευθύνσεις τοῦ χώρου, τὰς 4 τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος καί
τὰς 2 τοῦ ζενίθ καί τοῦ ναδίρ. Ἀναλόγως ὁ ἄραφ 'Αμπού
Γιά'Κόδμπ Σεγεστάνι, φέρει εἰς ἀντιστοιχίαν τὰς 6 ἡμ
τῆς δημιουργίας, πού εἶναι τέλειος ἀριθμός, πρὸς
τὰς 6 ἐνεργείας τοῦ Κόσμου, πρὸς τὰς 6 πλευράς τοῦ
στερεοῦ (κύβος), ἐσωτερικῶς πρὸς τῆς προφήτας τῶν 6
κοσμικῶν περιόδων.

Εἰς τὴν Κίναν ὁ 6 εἶναι ἐπίσης ὁ ἀριθ. τοῦ Οὐ-
ρανοῦ, ἔν καί μόνον ἀπὸ πλευρᾶς ἐκδηλώσεως. Εἶναι ἡ
ἐκφρασις τοῦ κινεζικοῦ ἐξαγράμμου Κιέν τοῦ "I-Κίγκ.,
παριστωμένου δι' ἄρματος συρομένου ὑπὸ 6 δρακόντων,
εἶναι ὁ Οὐρανός ἐν δράσει- SEGHE IV, 211.- @ 'Εξάγραμμον.

Ε Ε Α Γ Ρ Α Μ Μ Ο Ν. - Εἶναι πᾶσα γεωμετρικὴ παρῶστα-
σις τοῦ συμβολισμοῦ τῆς 'Εξάδος. Εἰς τὴν Κίναν
ἀποδίδεται μεγίστη σημασία εἰς τὰ ἐξάγραμμα τοῦ
Φου-Χί, ὅπως μετεβιβάσθησαν διὰ τοῦ βιβλίου "I-Κίγκ

(τοῦ βιβλίου τῶν μεταλλαγῶν). Συνίστανται εἰς συνδυασμοὺς ἀνά τρία μιᾶς συνεχοῦς καὶ μιᾶς διακεκομμένης γραμμῆς. Ὁ συνεχῆς γραμμὴ συμβολίζει τὸ Γιάγκ (ἄρρεν, ἥλιος, θερμότης, δρᾶσις, περιττός ἀριθ.). Ἡ διακεκομμένη γραμμὴ -- , ἀντιθέτως τὸ Γίν, τὸ θῆλυ, τὴν Σελήνην, τὴν παθητικότητα, τὸ ψῦχος, τὸν ἄρτιον ἀριθμόν.

Τὰ ἐξάγραμμα εἶναι ἐν ὄψ 64, καθένα δὲ ἐξ αὐτῶν ἔχει ἴδιον ὄνομα καὶ μεταφυσικὴν ἔννοιαν. Τὰ 'E. προέκυψαν διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν Θ Τριγράμμων τοῦ Φου-Χί. - SEGH III, 25. - DAVY IV, 90.

Θ 'Αστήρ, ἐξάκτινος, ἀύθρομητον 453(7) 'Εξάς, Καρδία, ΤαΟῖσμος, Τρίγραμμα, Φου-Χί.-

Ε Ε Α Ε Δ Ρ Ο Ν (Κόβος).-βλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 236

Ε Ε Α Σ.- Θ "Εξ , 'Εξάγραμμα Π. Γράβ. Πυθαγ. 176

Ε Ε Α Χ Ν Ω Σ Ι Σ.-(SUBLIMATION) Θ Διαπότισις.

Ε Ε Ε Α Ι Ε Ι Σ.- Θ 'Απόρροια, 'Εκπόρευσις, 'Ελλην.

Φιλοσοφία 538 (-6), 'Ενανθρώπησις, 'Ενέλιξις,

Πρόδος. Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Παρελθόν-Παρόν-Μέλλον 25

Ε Ε Ο Δ Ο Σ εἰς τὸ ἀστρικόν.-Θ 'Αστρική ἔξοδος,

"Εκλυσίς ψυχῆς, 'Εξωτερικεύσις, 'Επήρεια, κυριαρχία.-

Ε Ε Ὀ Μ Ο Λ Ο Γ Η Σ Ι Σ.- 'Η Θ Ψυχοστασία, ὅπως περι-

γράφεται εἰς τὴν Βίβλον τῶν νεκρῶν τῶν Αἰγυπτίων, εἶναι ἐν εἰδός 'E. ποὺ κάμνει ἡ ψυχὴ τοῦ θανόντος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν θεῶν. Χαρακτηριστικὴ διαφορὰ μεταξύ αἰγυπτιακῆς καὶ ἰουδαιοχριστιανικῆς 'E. εἶναι ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ βεβαιώνει ὅτι δὲν διέπραξε πράξεις ἀντικειμένας εἰς τοὺς ἠθικοὺς κοινωνικοὺς νόμους, εἰς τὰ λειτουργικὰ καθήκοντα καὶ ἀκόμη μερικὰ ἐγκλήματα. Ἀκολουθοῦν μετὰ αἱ θετικαὶ ἀγαθαὶ πράξεις τὰς ὁποίας ἔκαμε. Ὁ νεκρὸς ἀναφέρεται εἰς τὰς πράξεις τῆς ψυχῆς του τὰς ὁποίας ἡ συνείδησις του κρίνει ὡς κακὰς ἢ καλὰς. "Ο,τι ἀποστρεφεται δὲν ὀφείλεται εἰς αὐτόν, ἀλλὰ εἰς τὰ ὄργανα τοῦ σώματος του διὰ τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν συγγνώμην ἢ ἐπιβίωσιν ἐξαιτεῖται.

Εἰς τὴν βιβλικὴν παράδοσιν γίνεται ὁμολογία τῶν κακῶν πράξεων ποῦ ὁ ἔξομολογούμενος διέπραξε καὶ ζητεῖται ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν, μὲ τὴν πρῦπόθεσιν ὅτι δὲν θά τὰς ἐπαναλάβῃ. Συνίσταται εἰς τὴν ὁμολογίαν, τὴν μεταμέλειαν, θυσίαν καὶ συγγνώμην ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι κάποιος δεσμός πνευματικὸς ἢ ἔξομολόγησις, καλῶς νοουμένη ἐν ὅλῃ τῆς τῆ εὐρύτητι, ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ λύσῃ τὸν δεσμόν αὐτόν μὲ τὸ κακόν. Οὕτω ὁ Χριστὸς μετεβίβασε τὴν ἰκανότητα νὰ λύῃ καὶ νὰ δεσμεύῃ, ἥτοι νὰ λύῃ τὸν δεσμόν τῆς ἁμαρτίας ἢ νὰ τὸν διατηρῇ. Γνωρίζομεν ὅτι καὶ οἱ Πυθαγόρειοι παρεδέχοντο ἓνα καθημερινόν αὐτοέλεγχον τῶν πράξεων των. "Ποῖ παρέρβην, τί δ' ἔρεξα, τί μοι δεόν οὐκ ἐτελέσθη ;" "Καὶ δεινὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσο, ἐσθλά δὲ τέρπου".

Καὶ οἱ Ἀτζίεκοι ὑπεχτεοῦντο ἔπαξ εἰς τὸν βίον των, νὰ ἔξομολογοῦνται τὰ ἀδικήματά των τοιοιουτοτρόπως ἀπεπλύνοντο ἀπὸ τὰς ἀδικίας των, τόσον εἰς τὸν παρόντα βίον, ὅσον καὶ εἰς τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν, ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὅσον καὶ τῶν θεῶν. Ἡ ἔξομολόγησις αὐτῆ ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν θεάν τῆς ἀσελγείας, ἡ ὁποία ἐνέπνεε τὰς παρανόμους ἐπιθυμίας καὶ ποῦ ἡ ἰδία τὰς συγχωροῦσε.-

Ε Χ Ο Ρ Ι Ε Ν Τ Ε Λ Υ Χ. - Θ Δύσις

Ε Ε Ο Ρ Κ Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ Ἀβραναθανάλβα, Δαιμονολογία, Ἐξορκιστής, Συνορκισμός.-

Ε Ε Ω Τ Ε Ρ Ι Κ Η Ύ Ξ Ι Σ /. - Θ Ἐξοδος εἰς τὸ ἀστρικόν.

Ε Π Α Ν Ο Δ Ο Σ. - Ὀλόκληρος ἢ συμβολικὴ, κοσμικὴ καὶ ὄντολογικὴ, ὅλαι αἱ προσπάθειαι ψυχικαὶ καὶ πνευματικαί, ὅλα τὰ σύμβολα καὶ οἱ μῦθοι, ὅπως ὁ ΦΘ Λαβρινθος, τὰ Θ Μάνταλα, ἡ κλίμαξ, αἱ περιοδεῖαι, τὰ ταξίδια εἰς τόπους μακρυνούς, ὀλόκληρος ἢ ἐσωτερικὴ Ἀλχημεία, ἔχθον ὡς σκοπὸν καὶ τέρμα τὴν Ἐπάνοδον ἢ ἐπιστροφήν εἰς τὸ Κέντρον, τὴν πρῶταρχικὴν κατάστασιν τῆς Ψυχῆς, εἰς τὸν Παράδεισον, τὴν Σωτηρίαν, δηλ. τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκδηλωμένης Οὐσίας εἰς τὴν Ἀρχὴν τῆς

πρὸ τῆς Πτώσεως Ὁ πρωταρχικὸς Ἄνθρωπος ἢ ὁ Ἄληθής Ἄνθρωπος. (Τσέν Γιέν τῶν Κινέζων) ἀποκαθίσταται εἰς τὴν ἐδενικὴν κατάστασιν, ἐπιστρέφει ἐκ τῆς περιφερείας τοῦ Κόσμου εἰς τὸ Κέντρον. Τὸ Κέντρον αὐτὸ τοῦ Κόσμου, τὸ κέντρον τῆς Ἐδέμ, εἶναι τὸ σημεῖον ἐπικουρωνίας τῆς καὶ Οὐρανοῦ, ἐπέκεινα τοῦ ὁποῦ ἀρχίζουσι αἱ ὑπερανθρώπιναι καταστάσεις, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς τελικῆς Ἀυτῶσεως, τῆς ὀριστικῆς Θεώσεως.

Ἡ ἀποκατάστασις εἰς τὸ Κέντρον ἐκφράζεται συμβολικῶς διὰ τῆς Θ Σπεῖρας, εἶναι ἡ κατάστασις τῆς Ἡρεμίας, τῆς Ἀναπαύσεως. Ἡ ἐπιστροφή αὐτῆ εἰς τὴν ἀδιαφοροποίησιν, εἰς τὸ ἔμβρυον, εἰς τὴν μήτραν, εἰς τὴν ἀπαρχὴν τῶν αἰῶνων (τοῦ χρόνου) σχετίζεται μὲ τὰς ἐσχατολογικὰς ἐρμηνείας τῆς δυτικῆς Ἀλχημείας καὶ τοῦ Ἰσλαμικοῦ Ἑσωτερισμοῦ.

Ὀλόκληρος ἡ Νεοπλατωνικὴ Θεολογία βασίζεται εἰς τὸ σχῆμα τῆς ἀπορροίας ἐκ τοῦ Ἐνός καὶ τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν Μονάδα. Ἐπὶ τοῦ ἰδίου μεταφυσικοῦ διαγράμματος, βασιζόνται ὅλαι αἱ θεολογικαὶ μελέται τοῦ Μεσαίωνα, ἰδίᾳ τοῦ Θωμᾶ τοῦ Ἀκρινάτου. Ἐκκινεῖ οὗτος ἐκ τῆς Θεογνώσεως καὶ τῆς Κοσμολογίας καὶ συνεχίζει μὲ τὴν ἀνέλιξιν διὰ τῆς Ἠθικῆς, ποῦ εἶναι ἡ Ἐπάνοδος εἰς τὸν Θεόν, διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐρμητικὴ συμβολικὴ, στηρίζεται ὁμοίως εἰς παραπλήσιον σχῆμα νοητικόν τῆς κοσμικῆς Ἐνώσεως. Εἰς τὴν εἰκονογραφίαν παρίσταται διὰ τοῦ Οὐροβόρου Ὁφρεως ποῦ συμβολίζει καὶ πάλιν τὴν Αἰωνιότητα, νοουμένην ὑπὸ τὴν σκοπιᾶν τῆς ἀενάου ἐπανακυκλώσεως, δηλ. τῆς Ἐπανόδου εἰς τὴν Ἀρχὴν ἐκκινήσεως καὶ τὴν ἔναρξιν ἑνός νέου κύκλου ἐκδηλώσεως. Διὰ τοῦτο ὁ θάνατος ἐθεωρήθη ὡς ἡ θύρα νέας ζωῆς. - SEGH IV, 91. Θ Ἀποκατάστασις, Ἀυτρωτής.

Ε Π Α Ν Ο Δ Ο Σ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, - Θ Λέ Κοῦρ 21 (-8)

Ε Π Η Ι Π Π Ο Τ Ι Κ Α, - Θ Ἰπότης, Ἰπποτισμὸς

Ε Π Ι Δ Ρ Α Σ Ι Ψ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ, - Θ Ἀστρολογία, Ἠλικταί, Πλανῆται.

Ε Π Ι Θ Υ Μ Ι Α. - Θ 'Εγκράτεια, Κάμα, Κάμα-Λόκα, Πάθος

Ε Π Ι Κ Λ Η Σ Ι Σ. - Θ Κυριαρχία (μαγική)-προσευχή,
Ευνορκισμός, Νεκρομαντεία, 'Επικοινωνία, Πνευματισμός.

Ε Π Ι Σ Τ Η Μ Α Ι (θετικά, βέβηλοι) Θ Βάκων ρογήρος
καί Φραγκίσκος, Καρρέλ, Πειράματα.

-Παραδοσιακά.- Θ 'Αλχημεία, 'Αποκρυφισμός, 'Αριθ-
μολογία, 'Αρχιτεκτονική, 'Αστρολογία, Γεωμετρία, 'Ερμη-
τισμός, 'Ιατροσοφία, Μαγεία, Μαντική.

Βιβλιογρ. Π. Γράβ, Πυθαγόρας 133, 269

Ε Π Ο Χ Α Ι. - Θ "Ανοιξίς, Θέρος, Φθινόπωρον, Χειμών,
Χρονολογία.-

Ε Π Ο Ψ (τσαλαπετεινός).- Είς τό Κοράνιον (27,20)
γίνεται λόγος περί τοῦ πτηνοῦ τουτου, ὡς μεσάζον-
τος μεταξύ Σολομῶντος καί τῆς βασιλίσσης τοῦ Σαβᾶ.
(πρβλ Θ Χούδ-Χούδ). Πολλοί ἀφηγήσεις καί θρύλοι ἀραβικοί
καί περσικοί ἐξεπῆγασαν. Μεταξὺ ἄλλων, εἰς τό "Ἔπος
τοῦ Σοχραβάρντι, ὁ "Ἔπος συμβολίζει τὴν ἐσωτερικὴν
ἐμπνευσιν τοῦ ἀνθρώπου. (πρβ. τό Δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους)
Πιστεῦεται ὡσαύτως ὅτι τό πτηνὸν αὐτὸ εἶναι ἱκανὸν νά
διακρίνη καί νά ἀνακαλύπτῃ κεκρυμμένους θησαυροὺς.
Διὰ τοῦτο κράζει Χούτ-Χούτ δηλ. ἐκεῖ-ἐκεῖ καί οἱ "Αραβες
τό ὄνομασαν Χάντ-Χούτ. Φαίνεται ἐκεῖθεν νά προέρχεται
καί τό ὄνομα Θ Χούδ-Χούδ τῆς Χιραμικῆς παραδόσεως.
Κατὰ τὴν Εὐαν ΜΕΥΡΟΒΙΧ (SEGH III,41) εἶναι σύμβολον
τῆς πνευματικῆς ἐνοράσεως ποῦ ἀνακαλύπτει τοὺς κεκρυμ-
μένους πνευματικούς θησαυροὺς.

Ε Π Τ Α. - Περαιτέρω ὁ 7 εἶναι ὁ χαρακτηριστικὸς
ἀριθμὸς τῆς λατρείας τοῦ 'Απόλλωνος. Αἱ ἀπολλώ-
νιοι τελετοὶ ἐρωτᾶζοντο τὴν ἐβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνός.
'Εμφανίζεται εἰς πολλὰς ἀφηγήσεις καί μύθους τῆς ἀρχ.
'Ελλάδος ἢ ἐπτάχορδος λύρα, αἱ 7 'Ἑσπερίδες, αἱ 7
πύλαι τῶν Θηβῶν, οἱ 7 υἱοὶ καί αἱ 7 θυγατέρες τῆς Νιό-
βης, οἱ 7 πλανῆται κ.κ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καί εἰς τὴν
Κίναν.

Διά συνδυασμοῦ τοῦ 4 πού συμβολίζει τήν Γῆν (τά 4 στοιχεῖα, ἢ τά σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος) μέ τόν ἀριθ. 3 πού συμβολίζει τόν οὐρανόν, ὁ ἑπτά παριστᾷ τό σύμπαν ὁλόκληρον ἐν κινήσει. Ἡ Ἐποκαλύψις γέμει ἑπταδικῶν συμβόλων. Μερικά μουσουλμανικά κείμενα, κάρνουν λόγον περί 7 ἐσωτερικῶν ἐννοιῶν τοῦ Κορανίου καί περί τῶν 7 λεπτοῦφῶν κέντρων τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι καί ἡ Ἰνδική Γιόγκα ἀναγνωρίζει ἐπίσης 7 λεπτοῦφῃ κέντρα εἰς τόν ἄνθρωπον (τά 7 Θ Τσάκρας). Ἡ κλίμαξ τῶν Καδός φέρει ἐπτά βαθμίδας πού συμβολίζουν τās ἐπτά καταστάσεις πού ἐπιτρέπουν τήν ἄνοδον ἀπό τῆς Γῆς εἰς τόν Οὐρανόν. SEGH IV, 170

Ε Π Τ Α Σ. - Θ Ζῆτα, Ζάϊν. Βιβλ. Π. Γ. Πυθαγ. 180

Ε Π Τ Α Γ Ρ Α Μ Μ Ο Ν. - Θ Ἀστῆρ

Ε Π Τ Α Φ Ω Τ Ο Σ Λ Υ Χ Ν Ι Α. - Θ Λυχνία

Ε Π Ω Δ Η. - Θ Δόνησις, Ψαλμοί. Βιβλιογ. Π. Γ. Πυθαγόρ. 253

Ε Ρ Γ Α Λ Ε Ι Α Τεκτονικά). Θ Διαβήτης, Κανών, Κόσμημα, Νῆμα τῆς στάθμης, Ὑδροστάμη, Εἶφος.

Ε Ρ Γ Ο Ν (Μέγα). - Θ Ἄλας, Ἀλχημεία 178(6), 180 (-3), Διαλύτης, θεῖον, Μαγιστέριον, Μέγα ἔργον, Πτηνόν, Ταοῖσμός (25 (1), Ὑδράργυρος, Χρυσοποιΐα.

Ε Ρ Ε Δ Ω Μ. - Περιστεύλιον Κλερμόν.

Ε Ρ Η Μ Ι Τ Η Σ. - (Ταρώ) SEGH III, 21.

Ε Ρ Η Μ Ο Σ. - Ἡ "Ε. δύναται νά θεωρηθῆ ὡς τό κατ' ἐξοχήν ἀμφίδρομον σύμβολον. Διά τοὺς μέν εἶναι ὁ χῶρος τῆς ἀποξενώσεως τοῦ θεοῦ, μάλιστα τό ἐνδιαίτημα τῶν δαιμόνων (Ματθ. 12, 43), διά τοὺς δέ τό καταλληλότερον μέρος διά νά ἐπικοιμωθήσουν οἱ ἐρημίται μετὰ τοῦ Θεοῦ. Μεταφυσικῶς εἶναι ἀφ' ἑνός ἢ ἀδιαφοροποίητος πρωταρχική κατάστασις, καί ἀφ' ἑτέρου ἢ ἄγονος ἕκτασις πού πρέπει νά ἀναζητηθῆ ἢ πραγματικότης. Ἄγονος γῆ, ἐρειπωμένη, σημαίνει διά τόν ἄνθρωπον

τόν κόσμον τόν ἀπομακρυσμένον ἀπό τοῦ Θεοῦ (Λουκ. 8, 29) τόν τόπον τῆς τιμωρίας τοῦ Ἰσραήλ (Δευτερ. 29, 5) καί τοῦ πειρασμοῦ τοῦ Ἰησοῦ (Μάρκ. 1, 12). Ἀφ' ἐτέρου ὁ Ἰησοῦς, κατανικήσας τόν πειρασμόν, ἐξυπηρετεῖται εἰς τήν ἰδίαν. Ἐρημον ὑπό τῶν ἀγγέλων (Μάρκ. 1, 13). Ἐκ τῆς ιδέας αὐτῆς, παρακινούμενοι οἱ μοναχοί ἀποσύρονται εἰς τήν "Ε. διὰ νά διάπαιδαγωγήσουν τό κατώτερον εἶναι... τους μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ἀσφαλῶς δέν εἶναι τυχαῖον τό γεγονός, ὅτι Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, κηρύττει εἰς τήν Ἐρημον τήν προσεχῆ ἔλευσιν τοῦ ἀναμενωμένου Μεσσοῦ (Ματθ. 3, 1). Τόπος εὐνοϊκός δι' ἀποκαλύψεις, ἡ Ἐρημος εὐνοεῖ τόσον τοὺς ψευδοπροφήτας, ὅσον καί τοὺς ἀληθεῖς εἰς τά ἔργα των. - SEG II, 187.

Ε Ρ Ι Φ Ι Ο Ν (κατσικάκι). - Εἰς τά χρυσᾶ ὄρφικὰ ἐλάσματα τῶν θουρίων, τό "Ε. συμβολίζει τόν μύστην ποῦ τελευτῶν τήν γήϊνην πορείαν του ταυτίζεται πρός τόν θεόν του :

Ἄλλ' ὀπτάμ ψυχῆ προλίπη φάος ἀελίοιο, δεξιὸν εἴσιθι... Θεός ἐγάνου ἐξ ἀνθρώπου, ἔριφος εἰς γάλα ἔπετες. Χαῖρε, χαῖρε δεξιάν ὁδοιπορῶν, λειμῶνας τ' ἱεροῦς καί ἄλσεα Φερσεφονείας." (DIELS, VORSOKRATIKER, I, 17)

Λέγεται ὅτι κατὰ τά διονυσιακά ὄργια ἐν "Ε. διελιζέτο ὑπό τῶν Βακχῶν, καί τό δέρμα αὐτοῦ (ἡ νεβρίς) ἦτο τό σύνθημα κάλυμμα αὐτῶν. Ἐἴς τινα κείμενα τό "Ε. ὑποκαθιστᾷ αὐτόν τοῦτον τόν Διόνυσον. Διὰ τῆς ἐπονομασίας του λοιπόν "Ἐρίφιον", ὁ μύστης ἐτευτίζετο πρός τόν θεόν του Διόνυσον ("ἐνθουσιασμός, ἔνθεος γενόμενος) SEG II, 17.

Ε Ρ Ε Ι Χ Θ Ο Ν Ι Ο Σ. - Θ. Ἐρεχθεύς; Ἡφαιστος 103 (-12)

Ε Ρ Μ Α Σ (ποιμήν). - Εἰς τό "Ποιμένα" τοῦ Ἑρμᾶ ἡ θλίψις καταδικάζεται διότι ἀποτρέπει ἀπό τήν χαράν ποῦ προσφέρει τό "Αγ. Πνεῦμα (Ἐντολή X, 152) ἡ ἀπλοϊκότης τοῦ παιδικοῦ πνεύματος δοξάζεται καί τοποθετεῖται ὑπεράνω τοῦ ἡρωισμοῦ τῶν μαρτύρων (Παραβ. IX, 29). Ὁ Ἑρμᾶς, δέν κάμνει μνεῖαν περί τοῦ Λόγου δι' αὐτόν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ εἶναι τό Πνεῦμα αὐτό εἶναι ὁ

ὁ Δημιουργός, αὐτὸ εἶναι ποῦ ἐνεσαρκώθη. Ἡ σύγχυσις ἄλλως τε Πνεύματος καὶ Λόγου, εἶναι σχετικῶς συνηθῆς διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἡ μετάνοια εἶναι τὸ κύριον θέμα εἰς τὸν Ποιμένα, σημαίνει δὲ τὴν νέαν ζωὴν ποῦ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀληθῆ μεταστροφῆν. DAVY, I, 420.

Ε Ρ Μ Η Σ. - Θ Ἑλιοτρόπιον, Κηρύκειον

Ε Ρ Μ Η Σ ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΣ. - Θ Ἑρμαϊκὴ γραμματεία, Θῶθ, Κόρη κόσμου, Ποιμάνδρης, Σμαράγδιος Πίναξ. Ἄλχημ. Ὑδράργυρος. SEGH III, 204

ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΞΟΡ. - Θ Μπαρλέ 11.

Ε Ρ Μ Η Τ Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ Τρισμέγιστος, Αἴνιγμα, Ἀρχαί, Ἀρχιτεκτονικὴ, Βαλεντίνος Βασίλ., Βίβρι, Γκαϊτε, Ἑσπανιέ, Κυβάλιον, Ντή (JOHN DEE), Περνατῶ, Πλανισκάμπυ, Φλούδ. - M.M.DAVY I 400, 360

Ε Ρ Ν Σ Τ & Φ Α Λ Κ. - Θ Λέσιγκ, Φάλκ

Ε Ρ Υ Θ Ρ Ο Ν. - SEGH IV, 126

Ε Ρ Ω Μ Ε Ν Ο Σ (ταρώ) SEGH I, 59

Ε Ρ Ω Σ. - SEGH I, 55 Θ Ἀγνότης, Ἀντιπάθεια, Ἀπουλῆσιος, Ἀπποδίτη, Γκίχτελ, Διοτίμα, Ἐπιθυμία, Ἰσορροπία, Κάμα, Μανίαι, Μάρα, Ὀμπ, Πάθος, Πλάτων 112, Πόλωσις 152 (5), Σακτισμός. - Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 458

Ε Ρ Ω Τ Ι Σ Μ Ο Σ. - SEGH II, 278

Ε Σ Π Ε Ρ Ι Δ Ε Σ. - Θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Ἑσπερίδος ἑστὺν μέσα σ' ἓνα Θ κῆπον μέ χρυσᾶ Θ μῆλα, τοῦ ὁποιοῦ ἡ εἴσοδος φυλάσσεται ὑπὸ δράκοντος. Ὁ Ἑρακλῆς δαμάζει τὸν δράκοντα καὶ κατακτᾷ τὸν κῆπον μέ ὄλους τοὺς θησαυροὺς του. Ὁ μῦθος ὑπενωμιτίζει τὴν ὑπαρξίν ἐνός εἴδους Θ Παραδείσου, ἀντικείμενον τῶν ἀνθρωπίνων πόθων καὶ μίαν δυνατὴν ἀποκτήσεως τῆς ἀθανασίας (τᾶ χρυσᾶ μῆλα,) ὁ δράκων τὰς ὑπερανθρώπους δυσκολίας διὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Παράδεισον αὐτόν.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶναι ὁ ἥρωας ὅστις ὑπερνικᾷ τὰς δυσκολίας αὐτάς. Τὸ ὄλον συμβολίζει τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν πνευματικότητα, ποῦ θά τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν Ἀθανασία. Ὁ Ἄτλας, λέγεται ὅτι ἐδίδαξεν εἰς τὸν Ἡρακλῆν τὴν Ἀστρονομίαν, ὁ Δράκων ἔλαβε θέσιν εἰς τὸν ἕναστρον οὐρανὸν μὲ τὸν ὀμώνυμον ἀστερισμόν, ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἐταυτίσθη μὲ τὸν ἥλιον..- SEGH III,25.

Ε Σ Ε Ν Μ Π Α Χ. - (Βδλφραμ φόν). - Θ Πάρσιφαλ

Ε Σ Σ Α Ι Ο Ι. - Νεκρῶς θαλάσσης χειρόγραφα.

Βιβλιογρ. - Ν. Λούβαρι : Ὁ διδάσκαλος τῆς Δικαιοσύνης & τὸ Τάγμα τῶν Ἑσσαίων, Ἑκλ. Ἰλισοῦ Α 54

Ε Σ Τ Ι Α (θεᾶ VESTA). - Ἐξυπηρετεῖται ὑπὸ 10 ἐστιάδων παρθένων, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ διατηρήσουσιν ἐφ' ὄρου ζωῆς τὴν παρθενίαν των. Ἐὰν παρέβαινον τὸν ὄρκον των, ἐνεκλείοντο ζῶσαι εἰς ἕνα ὑπόγειον τάφον καὶ ἐκεῖ ἀπέθνησκον.- SEGH IV, 378

Ε Σ Τ Ι Α (οἰκογενειακῆ, FOYER). - Εἶναι σύμβολον τῆς ζωῆς τῆς κοινότητος περὶ ἕν ζωτικόν κέντρον, τῆς οἰκογενείας, τῆς συνδέσεως ἀνδρός καὶ γυναικός, ἄρα τοῦ ἔρωτος. Κατ' ἐπέκτασιν τὸ ἡλιακόν κέντρον ποῦ συνδέει καὶ συντηρεῖ τὰ ὄντα διὰ τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός του. Δι' ὅλα ταῦτα ἡ ἐστία τῆς οἰκίας ἐτίμηθη ἀπὸ ὄλους τοὺς λαοὺς, κατέστη τὸ ἱερόν μέρος ὅπου ἐξήμετεῖται ἡ προστασία τοῦ θεοῦ, ὅπου τελοῦνται λατρευτικαὶ πράξεις καὶ διακοσμεῖται μὲ εἰδώλια θεοτήτων καὶ εἰκόνας. Συγγενεῦει μὲ τὰς ἐννοίας τοῦ Θ ὀμφαλοῦ καὶ τοῦ Θ Κέντρου. Εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς τῶν πρωτογόνων λαῶν καίει τὸ ἄσβεστον πῦρ, ὅπου τελοῦνται καὶ θυσίαι. Εἰς τοὺς Ἰνδιάνους, ὅπως καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Συβηρίας τὸ πῦρ τῆς Ἐ. χρησιμεύει ὡς θύρα ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν θεῶν.- SEGH II,353.

Ε Ξ Η Τ Ο Λ Ο Γ Ι Α. - Ἡ Ἐ. τῆς Κ.Δ. ἀναπτύσσεται διὰ μακρῶν ἰδίως εἰς τὰ κείμενα τοῦ Ἀπ. Παύλου. Δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τρία στάδια θάνατος, ἀνάστασις, νέα παρουσία τοῦ Σωτῆρος.

"Οσφ καὶ ἄν ἡ 'Ε. παρουσιάζει ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀνθρώπους πού ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ "μέλλον", δὲν παύει νὰ ἀχολῆται μὲ θεωρίας ὑπερανθρωπίνους καὶ ἐπέκεινα κειμένας τῶν ἀνθρωπίνων μέσων διερευνησέως καὶ τοῦτο εἰς βάρος τοῦ "παρόντος", μὲ τὸ ὅποῖον θὰ ἔπρεπε περισσότερον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπχολῆται καὶ νὰ μὴ σπαταλᾷ τὸν πολυτιμον χρῶνον του, τῆς γήινης διαμονῆς του. Οἱ νόμοι πού διέπουν τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν εἶναι ὑπέρτεροι καὶ ἀνεξιχνίαστοι. Αὐτὸ πού προπαντός ἐνδιαφέρει τὸν ἄνθρωπον, εἶναι τὸ "παρόν" καὶ ἡ κατὰ τὸ δυνατὸν καλλιτέρα χρησιμοποίησις αὐτοῦ διὰ τὴν ἐξελιξίντου καὶ βοήθειαν τῶν συνανθρώπων του. Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Παρελθόν, Παρόν, Μέλλον, IDEM, Πυθαγόρας 403.- DAVY I, 347

Ε Σ Ω Τ Ε Ρ Ι Σ Μ Ο Σ. - Ἑλλην. 'Ἑσῶτ. βλ. Μ. DAVY, I, 93

⊕ Βουδδισμός, Διδασκαλία, 'Ετ. μυστικά Τ, III, 188 (Χάρτης διακλαδώσεων), Κελτισμός, Μυθολογία, Μυστήρια, Παραδόσεις, Σουφισμός, Συμβολισμός Χριστιαν. 'Ἑσῶτ. (τοῦ XVIIIου αἰ.) ⊕ Ποστέλες. Πίκ 4ε Εα MURANDOLE, Ρώυχλιν, Μπάαντερ, Ζαίν Μαρτέν, Βιλερμόζ, Μαρτινέζ ντέ Πασκουάλλυ.

Ε Τ Α Ι Ρ Ι Σ Μ Ο Σ (COMPAGNONAGE) ⊕ Συντεχνία

Ε Τ Ο Σ. - Κατὰ γενικόν κανόνα τὸ "Ε. συμβολίζει τὸ μέτρον μιᾶς πλήρους διαδρομῆς κυκλικῆς. Παριστέμενον διὰ κύκλου, ἀνάγεται εἰς τὸν ζωδιακὸν κύκλον καὶ τὸν οὐροβόρον ὄφιν. Οἱ Ἀστρολόγοι διαιροῦν τὸ "Ε. εἰς ἄρρεν ἡμισφαίριον, πού ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας, τοῦ ὁποῦ το, μέσογ (δηλ. τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον) εἶναι ἡ πύλη τῶν θεῶν, καὶ εἰς θῆλυ ἡμισφαίριον, ὑλικόν, πού ἐκτείνεται ἀπὸ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν μέχρι τῆς φθινοπωρινῆς (θερινὸν ἡλιοστάσιον) καὶ εἶναι ἡ πύλη τῶν θνητῶν.

Τὸ κοινόν "Ε. εἶναι σμικρογραφία τοῦ κοσμικοῦ κύκλου, τοῦ μεγάλου ἐνιαυτοῦ.

"Ἐτος μέγα. - ⊕ Κύκλοι, Πλατωνικόν ἔτος, "Ἐτος κτίσεως κόσμου, "Ε. φιλοσοφ., Χρονολογία. SEGH I, 80.

ΕΥΑ. - Ὑπενθυμίζομεν ὅτι ἡ Εὐα ἐπεσπάσθη ἀπὸ τὴν πλευράν τοῦ Ἀδάμ ὅταν οὗτος ἐκοιμᾶτο. Ὁ ὕπνος αὐτὸς κατὰ τὸν Αὐγουστίνον ἰσοδυναμεῖ πρὸς μίαν ἔκστασιν (9,19). Ἡ Εὐα θεωρεῖται ὡς ἡ πρώτη γυνή, ἡ πρώτη σύζυγος, ἡ μήτηρ τῶν ζώντων. Ἐσωτερικώτερον συμβολίζει τὸ θῆλυ στοιχεῖον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Κατὰ τὸν Ὁριγένην (ὁμιλία εἰς Γέν. 4,15), ὁ ἐσώτερος ἄνθρ. περιλαμβάνει πνεῦμα καὶ ψυχὴν : λέγεται ὅτι τὸ πνεῦμα εἶναι ἄρρεν, καὶ ἡ ψυχὴ τὸ θῆλυ. Κατὰ τὸ ἁμάρτημα ὁ ὄφις ἀπευθύνεται εἰς τὴν ψυχὴν ἢ ὅποια πείθει τὸ πνεῦμα (Ἀδάμ). Ἡ Εὐα εἶναι ἡ εὐαίσθησις τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, τὸ ἄλογον στοιχεῖον καὶ ὡς τοιοῦτο, παρασύρει τὴν λογικὴν (Ἀδάμ) SEG II, 292. Θ Γκίχτελ 182(20), Ἐβχέζ, Πανδώρα, Πρωτόλαστοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ. - Θ Καινὴ Διαθήκη, Ἀπόκρυφα Εὐαγ. (δευτεροκανονικά), Συνοπτικά.

ΕΥΑΓΓΡΟΣ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ. - (+ 394)

Χριστιανὸς μυστικὸς, εὐρείας φιλοσοφικῆς κατάρτισεως βάσει τῆς ἑλλην. παιδείας καταλήγει νά προτιμήσῃ τὸν ἐρημητικὸν βίον καὶ ἐγκαθίσταται εἰς τὴν ἔρημον τῆς Αἰγύπτου. Τὸ συγγραφικὸν τοῦ ἔργου ἐκτείνεται εἰς γνωμικά, πραγματείας ἀσχολουμένας μὲ τὴν γνωστικὴν γραμματείαν, τὴν προσευχὴν κ. ἄ. Ἀντανακλᾷ τὸν ἐρημητικὸν μυστικισμόν, ἐν τούτοις διασαφηνίζει αὐτόν μὲ τὴν βοήθειαν φιλοσοφικῶν καὶ διδακτικῶν στοιχείων. - DAVY I, 518

ΕΥΗΜΕΡΟΣ. - Ὁ πρῶτος Ἕλληνας συγγραφεὺς μιᾶς - θα ἐλέγγωμεν σήμερον - φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας τῶν θρησκειῶν. Ἐζῆσε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 3ου π.Χ. αἰ. Ἀντιπροσωπεύει τὸ κριτικὸν πνεῦμα, θελήσας δι' αὐτῶν ν' ἀπομυθοποιήσῃ τὴν θρησκείαν, ἀποδίδων εἰς αὐτὴν κοινωνικὴν πρόδελυσιν. Θεωρεῖ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωας τῆς ἑλλην. θρησκείας, ὡς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι λόγῳ τῶν ἐξαιρέτων πράξεων των ἀπεθεώθησαν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων. Ἡ θεωρία του ἐγένετο ἀπόδεκτη, ὑπὸ κλειιάδος διανοητῶν καὶ διεδόθη μὲ τὸ ὄνομα Εὐήμερισμός. Ὑπὸ πολλῶν

ὅμως ὁ ὀρθολογισμὸς καὶ ἡ συστηματοποίηση τοῦ Ἐθνε-
ρισμοῦ κατεκρίθη, ὡς ἀφαιροῦσα κάθε ἰδεῶδες καὶ τὴν
ψυχὴν ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα καὶ ἰσοπεδώνουσα τοὺς
θεῶδες μὲ τοὺς ἀνθρώπους.- SEGH II, 296

ΕΥΛΟΓΙΑ (BENEDICTION).- Διὰ τῆς Εὐλογίας ἐπιτυγ-
χάνεται ἡ μεταβίβασις πνευματικῆς δυνάμεως. Ὁ εὐ-
λογῶν μεταδίδει διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς χειρονομίας τὸ
ἐν αὐτῷ ὅσιον, τὴν χάριν τῆς ἀγιωσύνης, ἥτοι συνδέει
τόν εὐλογοῦμενον μὲ τὰς ἀνωτέρας πνευματικὰς ἐπηρεὰς
τοῦ θείου Κόσμου.- SEGH I, 189

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.- Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα Εὐμενίδες
καὶ Ἑρινῦες, ἦσαν αἱ ἴδιαι ὀντότητες, αἱ μὲν
ἄτεγκτοι, αἱ δὲ καλοπροαίρετοι, ὑπερασπιζόμεναι ἄλλὰ
καὶ τιμωροὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως, ἰδίως τῆς οἰκογε-
νειακῆς, τιμωροὶ τοῦ ἐγκλήματος, πολέμιοι τῆς ἀναρχί-
ας. Ἐκαλοῦντο Ἑρινῦες (FURIES) ὅταν ἐξέσκα ἡ ὀργὴ των,
ἡ Εὐμενίδες ὅταν ἰκέτευον οἱ ἄνθρ. διὰ τὴν εὐμένειάν των.
SEGH II, 292

ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ.- ☉ Ἐλεημοσύνη

ΕΥΦΡΑΝΤΙΚΑ.- Ποτά ἀλκοολοῦχα, Διεγερτικά,
Δρόγαί, Παραισθησιογόνα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΑ (θεῖα).- ☉ Γνωστικισμὸς, Δεῖπνος
μυστικὸς, Θεῖα Εὐχαριστία, Χάρις θεία.

ΕΦΙΑΤΑΙ.- Δαιμονολογία, Ἴνκοῦμποι, Λάρβαι.

ΕΦΥΔΡΩΣΙΣ (SUDATION).- Μυητικὴ πρακτικὴ
σχετιζομένη μὲ τὴν "κυριαρχίαν τοῦ πυρός" δηλ.
μὲ τὴν ἀναισθητοποίησιν τοῦ σώματος τοῦ Γιόγι ἢ τοῦ
σαμάν τόσοσιν εἰς τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα, ὅσον καὶ
εἰς τὸ ἀφόρητον ψῦχος. Ὁ κάτοχος τῆς ἰκανότητος αὐτῆς
θεωρεῖται ὅτι ὑπερέβη τὴν ἀνθρωπίνην κατάστασιν καὶ
μετέστη εἰς τὴν τάξιν τῶν πνευμάτων. (M. ELIADE, HISTOIRE
DES RELIGIONS, 303)

Εἰς πολλὰς μυθολογίας ὁ πρωταρχικὸς ἄνθρωπος ἐπλάσθη
ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατόπιν ἀφθόνου ἐπισδρώσεως.-

Ε Χ Ι Δ Ν Α .) VIPERE).- Διά νά συμβολίσουν οί Αίγυπτιοί τήν μεταμόρφωσιν ἡ ὁποία θά ὀδηγήσῃ τοῦς νεκρούς, ἀπό τᾶς μορφᾶς τοῦ γηίνου βίου εἰς τήν μορφήν τῆς ἀναγεννημένης μορφῆς (ζωῆς) εἰς τόν ἄλλον κόσμον, παρίστων τοῦς νεκρούς εἰς ὀρισμένας τοιχογραφίας ὡς ἀπορροφωμένους ἀπό τοῦ στόματος μιᾶς 'Ε. καί ἔξερχομένους ἀπό τήν οὐράν τῆς ὑπό μορφήν σκαραβαίου. Εἰς ἄλλας περιπτώσεις ἡ εἴσοδος γίνεται διὰ τῆς οὐρᾶς καί ἡ ἔξοδος ἀπό τοῦ στόματος τῆς 'Εχίδνης."Εχομεν καί πάλιν τό σύμβολον τοῦ Θ ὄφως εἰκονίζοντος τόν παράγοντα τῶν φυσικῶν καί πνευματικῶν μετουσιώσεων. SEGH IV,398.- Θ "Ομπ, Πύθων, Τυφών.

Ε Χ Ι Ν Ο Σ ('Αχινός, OURSIN).- 'Ο 'Ε. λόγῳ τοῦ σφαιρικοῦ (ὠοειδοῦς) σχήματος, συνεπλησιάζει πρὸς τό Θ ῥόδον τοῦ Κόσμου."Εχαιρε μεγάλης ἐκτιμῆσεως ἰδίως ὑπὸ τῶν Γαλατῶν (Δρυϊδῶν). 'Ο Πλίνιος (HIST.NAT. 29, 52-54) ἀποκαλεῖ τό ζῶον OVUM ANGUINUM (ὠόν τοῦ ὄφως, καί ὁμιλεῖ διὰ μακρῶν περὶ αὐτοῦ, παραδεχόμενος ὅτι ἐπρόκειτο μᾶλλον περὶ δεισιδαιμονιῶν. SEGH III,345

Ε Ω Σ Φ Ο Ρ Ο Σ .- (LUCIFER). Θ "Αγγελοί, 'Αγγελολογία, 'Αλχημεία 176 (-3), 'Αστήρ, Βογομίλοι, Γιασιδισμός, Γίγαντες, Δαιμονολογία, Δημιουργία (295-297) , Διάβολος, 'Εβλίς Κάϊν, Κουμάρας, Λίχτηδέρτ,, Λόγος (96-99) Μ.Μ.Παράγων (227) , Μπαῖμε 334 (-16), Οὐρανίδαι, Παλαμᾶς (Γρηγόρ.) 8 (-5), Προμηθεύς, Πρωτόπλαστοί, Πτώσις, Σατανισμός, Σουφισμός, Φάνης, Φύσις, Χιράμ 'Αβίφ, Χριστός (368-369).-

Z

Z A T P I K I O N (σάκι).- Παραδοσιακόν παίγνιον, μάλλον Ινδικῆς καὶ κινεζικῆς προελεύσεως, ἐνέχον συμβολικὴν σημασίαν. Ὁ διεξαγόμενος ἀγὼν μεταξύ λευκῶν καὶ μαύρων πολεμιστῶν, ἐπὶ τετραπλευροῦ ἐδάφους (μὲ τετραγωνίδια ἐναλλάξ ἐπίσης λευκά καὶ μαύρα) εἶναι ἀναπαράστασις τῆς μάχης ποῦ δίδεται εἰς τὸν ἐκδεδηλω- μένον κόσμον (τὸν κόσμον τῶν ἀντιθέσεων μεταξύ φωτός καὶ σκιᾶς, καλοῦ καὶ κακοῦ, τοῦ Γιάγκ καὶ Γιγ).

Εἶναι ἓν ⊕ Μάνταλα, ἀναφερόμενον τόσον εἰς τὴν διμά- χην τῶν κοσμικῶν δυνάμεων, ὅσον καὶ ἐκεῖνων ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀνάγεται εἰς τὴν περιοχὴν τῆς "πολε- μικῆς δράσεως" καὶ συνεπῶς εἶναι ἐνασχόλησις τῆς τά- ξεως τῶν Βάτριας (βασιλέων, πολεμιστῶν). Μετέχει τῶν μεταφυσικῶν ἀρχῶν τῆς Βασιλικῆς Τέχνης. SEGH II, 232

Z A B O Y Λ Ω N.- ⊕ Ἰωχαβέν

Z A I N I Σ Μ Ο Σ.- ⊕ Κανών, Σαδοῦ

Z A A (MAITRE JACQUES).- ⊕ Συνπεχνία 538, 16.

Z A N O N I.- ⊕ Μπούλβερ Λύττον.

Z A N Σ Ε Ν Ι Σ Μ Ο Σ.- ⊕ Πασκάλ (BLAISE)

Z A X A P I Η Δ.- ⊕ Ἀρχάγγελοι

Z E M Π Ε Δ Ε Ν.- (KURT DE GEBELIN). ⊕ Ταρῶ 30,3

Z E I - Ἡ λέξις Ζέν εἶναι ἡ ἰαπωνικὴ ἀπόδοσις τῆς κινεζικῆς "Τζάν" ποῦ εἶναι ἐπίσης μετάφρασις τῆς οὐσκριτικῆς Ντυάνα (διαλογισμός). Ἀναπτύχθην εἰς τὴν Κίναν ἀπὸ τοῦ VIου αἰ.μ/Χ. εἰσήχθη εἰς τὴν

Ἰαπωνίαν κατὰ τὸν VIον αἰ. Μ.Χ. Στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἐμπειρίας διὰ τῆς ὁποίας ὁ Βουδδας ἐφωτίσθη κάφωθεν τοῦ δένδρου Μπόντι εἰς Ἰνδίαν κατὰ τὸν Vον αἰ. π.Χ.

Τὸ Ζέν διατείνεται ὅτι ἔλαξεν τὴν καταγωγὴν του ὄχι ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς Κιναγουάνα καὶ τῆς Μαχαγουάνα τοῦ βουδδιστικοῦ κανόνος, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἰδίου Βουδδα. Ἀποβλέπει εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ ἀληθοῦς ἀνθρώπου. Ἰδρυτὴς τῆς αἰρέσεως Σότο-Ζέν εἰς Ἰαπωνίαν θεωρεῖται ὁ Ντογκέν καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Κουκάϊ (774-835) καὶ ὁ Χονέν (1135-1212). Ὁ Κουκάϊ ἴδρυσεν τὴν ἐσωτερικὴν παραφθάδα τοῦ Ζέν Σότο, ὁ δὲ Χονέν τὴν αἵρεσιν Γιοντό.- DAVY IV, 273, 275, 293, 415. Θ Κβά-Ντό, Σατόρι, Τοξοβολία.

Z E N I Θ.- Ἡ λέξις εἶναι ἀραβικὴ (ὁ εὐθεὺς δρόμος) καὶ εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς λέξεως "Ναδίρ) ἐπι-ἀραβικὴ ποὺ σημαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Τὸ Ζενίθ παριστᾷ συμβολικῶς τὸ ἀνώτερον σημεῖον ἑνὸς τροχοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ Γῆ εἶναι ἡ πλήμη (ὁ τόρμος). Τὸ Ναδίρ εἶναι ἀντιθέτως τὸ κατώτερον σημεῖον τοῦ τροχοῦ. Ἀντὶ τῆς Γῆς δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ἕν οἰονδῆποτε ἄλλο κέντρον: τὸν ἄνθρωπον, μίαν κοινωνίαν, τὴν ψυχὴν. Ἡ σχετικὴ αὕτη ἀντίθεσις ζενίθ-ναδίρ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐξελικτικόν-ἐνελικτικόν κύκλωμα πάσης ὑπάρξεως ποὺ ἀναεπτύσσεται μέσα στὸν χρόνον. Τὸ ζενίθ ὑποδηλοῖ τὴν κορυφὴν τοῦ ἐξελικτικοῦ ἡμικυκλίου καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐνελίξεως, τῆς καθόδου. Τὸ ναδίρ, ἀντιθέτως εἶναι τὸ κατώτατον σημεῖον τοῦ ἐνελικτικοῦ ἡμικυκλίου καὶ ἐπομένως ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀνελικτικῆς διαδρομῆς. Ἡ κάθετος, ὡς γνωστὸν, συμβολίζει τὸν χρόνον καὶ ὅτι κάθε ἐκδήλωσις εἶναι σχετικὴ μὲ τὸν χρόνον. Ἡ διαπέρασις λοιπὸν τοῦ οὐρανίου Ζενίθ, θά σημάνῃ τὴν διάσπασιν τοῦ κλοιοῦ τῆς ζωῆς ἐν χρόνῳ, καὶ μετάβασιν εἰς τὴν ζωὴν τῆς αἰωνιότητος, ἀπὸ τοῦ πεπερασμένου εἰς τὸ ἄπειρον. Ἀντιθέτως ἡ διαπέρασις τοῦ Ναδίρ, θά σημάνῃ τὴν βύθισιν εἰς τὴν πυκνοτέραν ὕλην: ἔχομεν τὴν πορείαν πρὸς τὴν πνευματοποίησιν καὶ ἐνόρασιν, καὶ

ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀπακρυστάλλωσιν καὶ ὕλικοποίησιν.
SEGH IV, 416.-

Z E P B A N A - A K A P A N A. - Θ Δυναρχία, Μαζδαϊ-
σμός (T. II 389 (-12) καὶ T. IV 153, 5.-

Z E Y Σ. - Εἶναι ἀναγκαῖον νά παρατηρήσωμεν ὅτι ἀπὸ
τῆς ὀμηρικῆς ἐποχῆς μέχρι τῶν Νεοπλατωνικῶν, ἡ συμ-
βολικὴ παράστασις τοῦ Διὸς σημαντικὰ ἠλλάξε. Ἡ ἔννοια
τοῦ παντοδυνάμου καὶ ὑπάτου θεοῦ, γεννήτορος "ἀνδρῶν
τε, θεῶν τε" καὶ ἀδιακόπως, συνευρισκομένου μεθεῶς
καὶ ἐξαιρέτους ἀνθρωπίνους γυναῖκας - ψυχάς, κατέλη-
ξεν εἰς τὴν φιλοσόφου καὶ μύστας τῶν ἀλεξανδρινῶν
χρόνων νά συμβολίσῃ τὴν ἐνιαίαν Πρόνοιαν. Εἰς τοὺς
Στωϊκοὺς εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Πυρός, ἐκ τοῦ ὁποῦ
τά πάντα ἐκπηγάδουν. Ὁ Λόγος, οἱ νόμοι τοῦ φυσικοῦ καὶ
πνευματικοῦ κόσμου, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν νόησιν τοῦ
Διὸς. Περαιτέρω οἱ φιλόσοφοι ἐπεξεργάζονται πλῆθος ἰδε-
ῶν σχετιζομένων μετὰ τὴν Μεταφυσικὴν, τὴν Θεολογίαν καὶ
τὰ μυστήρια τῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ Κόσμου. Τοῦτο δὲν πρέπει
νά ἀποδοθῆ εἰς κάποιαν "ἐξέλιξιν" τῆς πνευματικότητος,
ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τὴν προοδευτικὴν διεξόδου εἰς τὸ πνεῦμα
τῆς Μυθολογίας καὶ τῶν Μυστηρίων, τὰ ὅποια οἱ νεώτεροι
φιλόσοφοι - μύσται, ἠθέλησαν νά καταστήσουν πλέον προσιτὰ
καὶ κατανοητὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἐρευνητὰς καὶ νά
τοὺς χαρίσουν μερικὰ κλειδιὰ κατανοήσεως τῆς ἀρχαίας
ἑλλην. Παραδόσεως. - SEGH III, 92 - IV 417.

Θ. Θησεύς, Κεραυνός, Κρόνος (T. III 495 (-5)).

Z I F K O Y P A T. - Οἱ πυραμίδοειθεῖς αὐτοὶ πύργοι -

Ναοὶ τῆς Μεσοποταμίας, εἶναι οἱ ἐμπνευσταὶ τοῦ
Πύργου τῆς Βαβέλ τῆς Π. Δ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται
σύμβολισμός ὅλων ἐξωτερικῶς : παριστᾷ τὴν ὑπεροφίαν
τῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι θέλουν νά φθάσουν μέχρι τοῦ
οὐρανοῦ διὰ καθαρῶς ὕλικῶν μέσων. Εἰς κάθε ὄροφον
ὑπῆρχον ἐξέδραι 3, 5 ἢ 7 κλιμακωτῶς διατεταγμέναι,
τὸ ὅλον δὲ ὕψος τοῦ πύργου ἐφθανε τὰ 100 μέτρα.

Αἱ ἐξέδραι αὐταὶ εἶχον ἀντιστοιχίαν πρὸς τοὺς 7 πλα-

νητικούς ούρανοους και ἦσαν βαμμένοι με τὰ ἀντίστοιχα χρώματα τῶν πλανητῶν. Εἰς τὴν βάσιν ὑπῆρχεν ἡ ἐξέδρα τοῦ Κρόνου (μαύρη). Ἡ κορυφαία, ἀντιθέτως, ἀφιερωμένη εἰς τὸν θεόν Σαμάς ("Ἥλιον) ἦτο ἐπενδεδυμένη με χρυσόν. Κάτωθεν τούτου εὐρίσκετο ἡ ἐξέδρα τοῦ Διός (λευκή).

Ὁ τρίτος ὄροφος εἶχε χρῶμα ἐρυθροπόρφυρον, χρῶμα τοῦ Ἑρμοῦ. Ἠκολούθει ὁ κίανους διὰ τὴν Ἀφροδίτην, ὁ κίτρινος διὰ τὸν Ἄρην, τὸ τεφρόν ἢ ἀργυροῦν διὰ τὴν Σελήνην. Κατὰ τὴν βαβυλωνιακὴν παράδοσιν ἀπεδίδετο εἰς τὰς Ζιγκουράτ ἡ συμβολικὴ ἀξία τῆς Θ κλίμακος, τοῦ Θ ὄρους, τοῦ Θ δένδρου. Ἡ ἀναρίχσις μέχρι τῆς κορυφῆς εἶχε τὴν συμβολικὴν σημασίαν τῆς ἀνάτασως, τῆς ἀναγωγῆς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς μέχρι τῆς θεότητος, ποῦ ἦτο ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέλος ὅλων τῶν ἱεραργειῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ἀντὶ τῆς κατακτῆσεως ἰσχύος καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, οἱ παλαιοὶ μῆσαι ἐπέδιδοντο εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς σοφίας καὶ μακαριότητος διὰ τῆς προσπελάσεως καὶ ἐνώσεως μετὰ τῆς θεότητος. Ὡστε ἡ Ζ. ἦτο σύμβολον ὁμόλογον τῆς Κλίμακος, τοῦ ὄρους, τοῦ δένδρου, τῆς ἀναρίχσεως, τοῦ ἄξονος τοῦ συνδέοντος τοῦ Ἄνω μετὰ τοῦ Κάτω, τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τῆς Γῆς, ὡς καὶ τῆς μεταβίβσεως θείων ἐντολῶν καὶ δυνάμεων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

"Ὅλοι οἱ ὀβελίσκοι, οἱ τροῦλλοι τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ναῶν, εἰκονίζουσι ὄρη δυσπρόσιτα καὶ τελικῶς τὰ κέντρα τοῦ Κόσμου ποῦ εἶναι ἐστία ἀνδρου τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν θεότητα. "Ἀνερχόμενος ὁ ἀνθρώπος, τὰς βαθμίδας ἐνός ναοῦ ἡτῆς Ζ., γράφει ὁ MIRCEA ELIADE, καθίσταται ὁ προσκηνυτῆς ποῦ κλησιάζει τὸ κέντρον τοῦ Κόσμου, εἰς τὴν ἀνωτέραν δὲ ἐξέδραν πραγματοποιεῖται ἡ διάσπασις τοῦ ἐπιπέδου ὑπερκελιζῶν τὴν βέβηλον καὶ ἑτερογενῆ κατάστασιν καὶ εἰσδύων εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἀγνῆς Γῆς". SEGH IV, 420.

Z I N A P A Γ I A N T A Z A. Θ Ἀραντιῆλ Γεώργ.

Z O P O B A B E A. -Θ Ἰκπότης Ἀνατολῆς ἢ τοῦ Εἴφους

Z O X A P .- Ὡς πρόδρομος τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ζοχάρ, θεωρεῖται ὁ Θ' Ἀμπουλαφία, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ εἰδηγητὴς τῆς μυστικῆς θεάσεως (θεωρίας) τῶν ἑβραϊκῶν γραμμάτων ὡς συμβόλων τῆς θεότητος καὶ τῶν ἐκδηλώσεών της, διὰ τῆς ὁποίας ἄγεται ὁ νοῦς εἰς ἕκστασιν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἐνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὸ Ζοχάρ, αἱ ἀφηγήσεις τῆς Πεντατεύχου (Τορά) εἶναι ἐπὶ πλείω ἐπικαλύμματα (ἐπενδύται) τῆς ἐσωτερικῆς ἀληθείας, ποῦ κρύπτεται δι' αὐτῶν. "Ἄλλοῖμονόν εἰς ἐκείνους ποῦ βλέπουν εἰς τὴν Τορά ἀπλᾶς διηγήσεις καὶ κοινὰ ἱστορικά γεγονότα... Κάθε λέξις τῆς Τορά, ἐγκλείει μίαν ἐσωτέραν ἔννοιαν καὶ ἓν ὑπέροχον μυστήριον. Συνεπῶς τὸ Ζοχάρ διὰ τοῦ μυστικοῦ διαλογισμοῦ καὶ τῆς ἐσωτερικῆς κατανύξεως, προσπαθεῖ μέσῳ τῶν σχολίων του νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν κεκρυμμένον Θεόν, μέσῳ τῶν συμβόλων ποῦ παρουσιάζει τὸ Σῦμπαν, νὰ ἀνεγείρῃ τοὺς κέπλους ποῦ συγκαλύπτουν τὴν Ἀλήθειαν καὶ νὰ συνδεθῇ μετὰ τὸ Ἐν - Σὸφ : τὸ Ἄπειρον, τὸ ἄνευ τέλους καὶ ὀρισμοῦ, τὴν Ἀβυσσον τοῦ ὄντος, διὰ τὸ ὁποῖον μόνον ἀρνητικὰ κατηγορήματα δυνάμεθα νὰ προτάξωμεν (πρβ. τὸν Ἀποφαισισμὸν τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος, τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου). Εἰς ἓνα στίχον τοῦ Ζ. δυνάμεθα νὰ ἀναγνώσωμεν : "Ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἀρχαιότερων, τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων, τὸ ἄγνωστον τῶν ἀγνώστων". Διὰ τοῦτο καλεῖται ἀλλαχοῦ ὁ Ἀρχαῖος τῶν Ἱερῶν". Τὸ Ἄγνωστον αὐτὸ Ἐν στηρίζει τοὺς κόσμους καὶ τοὺς δημιουργεῖ διὰ σειρᾶς ἀπορροῶν" δίδοντας γένεσιν εἰς τὰ τέσσαρα σῦμπαντα : τὸ Ἀτζιλοθ (κόσμος ἀπορροῆς), τὸ Γιετζιράχ (διαμρφώσεως), τὸ Μπεριάχ (τῆς δημιουργίας) καὶ τὸ Ἀτζιάχ (τῆς δρασσεως). Τὰ 4 αὐτὰ σῦμπαντα περιέχονται εἰς τὰς 10 Θ' Σεφίρωθ.

Ἡ ἀπαρίθμησις τῶν Σεφίρωθ θὰ παῖξῃ ἀπεριοριστοῦ σημασίως ρόλον εἰς τοὺς χριστιανοὺς καρβαλιστάς, ἐνθουσιώδεις ὁπαδοὺς τῆς ἑβρ. Καρβάλας. Τὸ Ζ. ὑπενθυμίζον ὅτι ὁ ἄνθρ. ἐπλάσθη κατὰ τὴν ἑβρ. ἡμ. τῆς γενέσεως ἔξηγεῖ τὸ γεγονός ὡς ἔξῃς : Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μί

ὑπέροχος σύνθεσις ὄλων τῶν κόσμων. Διότι, ἡ ψυχὴ του εἶναι ἀρρηκτικῶς συνυφασμένη με ὅλας τὰς Σεφίρωθ. Συνεπῶς ὁ ἄνθρ. δέν ἀποτελεῖται ἀπλῶς ἀπό σάρκα καί ὀστέα, ἀπό φλέβας καί τένοντας. "Ὅλα τὰ ὄργανά του εἶναι συμβολα τοῦ σύμπαντος καί ἀνταποκρίνονται εἰς τοὺς διαφόρους κόσμους. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἄνθρ. εἶναι ἓνα βασίλειον ὅπου ἐπιτελοῦνται διαδικασίαι ποῦ εἶναι τὸ ἀκριβές ἀντίτυπον ἐκείνων ποῦ διαδραματίζονται εἰς τόν ἄνω Κόσμον.

Ἡ Ψυχὴ εἶναι τριπλῆ : περιλαμβάνει τὴν Νεσαμάχ (τὸ ἀνώτερον συστατικόν τῆς ὑπάρξεως), τὸ Ρουάχ (τὴν πνοήν ἢ τὸ πνεῦμα) ποῦ εἶναι ἡ ἔδρα τῶν ἀγαθῶν καί κακῶν ροπῶν, τὰς ἠθικὰς δηλ. ιδιότητας καί τὸ Νεφές ποῦ εἶναι ἡ πλέον λεπτοῦφής ἐκδήλωσις τῆς ψυχῆς, διότι μεταβιβάζει εἰς τὸ σῶμα με τὸ ὅποῖον συνδέεται καί προκαλεῖ τὰ κινήσεις, τὰς ὥσεις τῆς φυσικῆς ζωῆς.

"Ἐκαστον τῶν συστατικῶν αὐτῶν τῆς ψυχῆς, ἔχει τὴν πηγὴν του ἀπό μίαν ἐκ τῶν Σεφίρωθ" (J. ABELSON, Εἰσαγωγή εἰς τὸ Ζοχάρ, μτφ. H. SPERLONG & M. SIMON, Λονδῖνον 1949)

Ἐάν ἀνατρέξωμεν εἰς τόν πλατωνικόν Φαῖδρον (σχετικῶς με τὸ ἄρμα τῆς ψυχῆς) θά διαπιστώσωμεν ὅτι πολλὰ σημεῖα αὐτοῦ παρουσιάζουν συγγένειαν με τὴν πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

Εἶπομεν ὅτι τὸ ἰδανικόν τέρμα τῆς Ἰουδαϊκῆς φιλοσοφίας, ὅπως καί ὄλων σχεδόν τῶν μυστικισμῶν, εἶναι ἡ Ἐνωσις τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔνωσις αὕτη τοῦ ἄνθρ. με τόν Θεόν, ἐκφράζεται συνηθέστατα με τὴν ἐρωτικὴν ἐπαφήν, διότι ἡ κέθοδος τοῦ Ἐρωτος πρὸς τὴν ψυχὴν, διὰ τὴν περιγραφῆ παρουσιάζει συγγένειαν με τὴν γενετήσιον ἔνωσιν. Διὰ τοὺς συντάκτας τοῦ Ζοχάρ ἡ Θεκινά (ἡ θεία Παρουσία) κατέρχεται εἰς τὴν νημφικὴν ἑλίξιν, ὅταν ἐπιτελεῖται ἡ γαμήλιος ἔνωσις. Συμφῶνως με τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν, κατὰ τὴν ἔνωσιν αὕτην, οἱ ἀνώτεροι κόσμοι ἐνούνηται μετὰ τῶν κατωτέρων. Τὸ Χαδός μετουσιοῦται εἰς "Ὀν" : ἔχομεν πρὸ ἡμῶν τὸ μέγα θεοσοφικόν μυστήριον καί τὸ κλειδί πάσης κοσμογονίας, πάσης ἀπορροίας ("προόδου") τῶν ψυχῶν. M. DAVY, I, 278)
⊕ Σίμων μπέν Γιοχάϊ.

Ζ Υ Γ Ο Σ. - (Ζυγαριά). - Σύμβολον τῆς δικαιοσύνης τοῦ μέτρου, τῆς ἰσορροπίας, τῆς συνέσεως ἀπαντᾶται εἰς ὄλους τοὺς λαοὺς. Ἀναφέρεται ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ζύγισιν τῶν πράξεων καὶ αὐτῶν τῶν ψυχῶν ἐν τῷ Ἄδρ @ Ψυχοστασία). Ὁ Ὅσιρις ἐξῴγιζε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, εἰς δὲ τὴν χριστιανικὴν εἰκονογραφίαν, ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ, ποῦ ἦτο ὁ ἄγγελος τῆς θείας Κρίσεως. Εἰς τὴν Περσίαν, ὁ ἄγγελος Ρασνοῦ, παραπλευρῶς τοῦ Μίθρα ἰστάμενος, ζυγίζει τὰ πνεύματα ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς Εἰμαρμένης. Ἐπὶ τινος ἑλληνικοῦ ἀγγείου, παρίσταται ὁ Ἑρμῆς, ζυγίζων τὰς ψυχὰς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Πατρόκλου.

Τὸ ζωδιακὸν σημεῖον τοῦ Ζυγοῦ, συμπίπτει μὲ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν, ἐνῶ ἡ ἑαρινὴ ἰσημερία, ἀρχίζει εἰς τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον σημεῖον τοῦ Κριοῦ. Ὅπως ἡ λέξις "ἰσημερία" δηλοῖ, κατὰ τὰς δύο αὐτὰς ἡμερομηνίας αἱ ὥραι τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός εἶναι ἴσαι ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν. Ἀξιοσημεῖωτον εἶναι ὅτι τὸ σασκρικτὸν ὄνομα τοῦ Ζυγοῦ (Τοῦλα), εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὴν πρωταρχικὴν Ἀγίαν Γῆν, κειμένην εἰς τὴν Ὑπερβορείαν, δηλ. εἰς τὸν Πόλον, τὸ βασικὸν κέντρον τῆς ἄριας μυσταγωγίας, ὅπου ὁ πολικὸς ἀστήρ καὶ αἱ δύο ἄρκτοι.

Εἰς τὴν ἀραβικὴν γραμματείαν, ἀνήκει καὶ τὸ ΝΒιβλίον τοῦ Ζυγοῦ" τοῦ Ζαμπέρ Ἰμπν Χαγυάν, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται τὰς ἀντιστοιχείας μεταξὺ τοῦ ὕλικου σύμπαντος καὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ὁ ἰσλαμικὸς ἔσωτερισμὸς ἀνάγει τὸ σύμβολον τοῦ Ζυγοῦ (Μιζάν) μέχρι τοῦ ἐπιπέδου τῆς γλώσσης καὶ τῆς γραφῆς καὶ ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἰσορροπίας τῶν γραμμάτων". Ἡ ἐξισορρόπησις τῶν ἐννοιῶν εἰς τὴν μεταφυσικὴν, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν κατέκτησις τῆς ὑπάτης Σοφίας.

Εἰς τοὺς Ἑλληνας εἶναι ἐπίσης τὸ σύμβολον τοῦ καθολικοῦ νόμου τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ μέτρου, τῆς ἰσορροπίας καὶ ἀνάγεται εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Θέμιδος. Εἶναι, κατὰ τὸν Ἡσίοδον θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας τῶν δύο πρωταρχικῶν θεοτήτων (τοῦ Οὐρανοῦ

καί τῆς πρωταρχικῆς "Υλης".

Εἰς τὴν Ἰλιάδα (Η, 69-77) ὁ Ζεὺς, κρατῶν χρυσῆς ζυγαριές, ζυγίζει τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων (συμβ. τῆς Εἰμαρμένης). Ὡσαύτως εἰς τὸν ὄμηρον ("Ἰλιάς Χ, 208-213) ὁ ἀγὼν μεταξύ Ἀχιλλέως καὶ Ἑκτορος, σταθμίζεται μὲ χρυσῆς ζυγαριές. Εἰς τὴν Π.Δ. συμπλησιάζεται τὸ σύμβολον τοῦ Ζυγοῦ μὲ τὰς ἐννοίας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς ('Ἰώβ 31, 6-7) καὶ αὐτῆς τῆς τὴν Γνώσεως ('Ἐκκλησιαστής).

Ἡ ἰσορροπία ἢ συμβολιζομένη δοᾶ τοῦ Ζ., ὑποφοιτᾶ τὴν ἐννοίαν τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν Μονάδα, δηλ. εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνεκδηλώτου, ἀφοῦ κάθε ἐκδήλωσις ὑπάγεται εἰς τὴν δυαδικότητα καὶ τὰς ἀντιθέσεις (πολλότης). Χάρις εἰς τὴν ἰσορροπίαν καταργοῦνται αἱ διαμάχαι, ποῦ ἀνάγονται εἰς τὸν χῶρον-χρόνον, εἰς τὴν ὑλικότητα. Μὲ τὴν σταθεροποίησιν τῆς βελδῆς τοῦ Ζ., αἱ ἀντιθέσεις ἤμποροῦν νᾶ θεωρηθοῦν ὡς παραπληρωματικαὶ ἀπόψεις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος (τῆς Μονάδος)

Ἀστρολογικῶς τὸ 7ον σημεῖον τοῦ ζωδιακοῦ, συνδεόμενον μὲ τὸν συμβολισμόν τοῦ ἀριθμοῦ 7 (παριστῶντος τὴν ἰσορροπίαν ἐπὶ τῶν πεδίων κοσμικοῦ καὶ ψυχικοῦ), ὑποφοιτᾶ τὴν ἰσορροπίαν μεταξύ καλοῦ καὶ κακοῦ: ἢ μία ροπή τείνει πρὸς τὸν Σκορπίον (κόσμος τῶν ἐπιθυμιῶν) ἢ ἑτέρα πρὸς τὴν Παρθένον (ἐξαύλωσις). Εἶναι σύμβολον τῆς ἐσωτέρας ἀρμονίας καὶ τῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ ἀφ' ἐνὸς τῆς συνειδήσεως ἢ τοῦ πνεύματος καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἀσυνειδήτου ἢ τῆς ὕλης. Παριστᾶ τὴν οἰκουμένην ἰσότητα, τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης, ὡς καὶ τὴν καθολικὴν ἀρμονίαν, κοινωνικὴν καὶ ἀτομικὴν. (ANDRÉ BARBAULT, ἐν SEGH. I, 165). Θ Βύρηλλος, Γαγάτης, Ζωδιακὸς κύβητος, Θεούλη, 186, Τροχὸς VI, 119 (-10).

Z Y Θ Ο Σ (Μκύρα).- Ποτὸν εὐφραντικόν, γνωστόν ἤδη εἰς τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς Κέλτας. Ἀντιθέτως πρὸς τὸ Ὑδρόμελι, ποῦ ἐχρησιμοποιοῦσιν οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ θὴ Κέλται καὶ ἦτο πρόνομιον τῆς ἱερατικῆς τάξεως καὶ αὐτῶν τῶν θεῶν, ὁ Ζ. κατηναλίσκετο ἀπὸ τοὺς Κέλτας

τῆς τάξεως τῶν πολεμιστῶν. Ἐθεωρεῖτο ὡς ποτόνμπαρέχον τὴν ἀθανασίαν. Ἐκτός τῆς κριθῆς πρὸς παρασκευὴν Ζ. ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων, μία φυλὴ τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς χρησιμοποιεῖ διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν, δηλ. ὡς ποτόν τῆς ἀθανασίας τῶν πολεμιστῶν, τὸν χυμὸν τῆς μπανάνας. Εἰς τὴν νδτ. Ἀμερικὴν, οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς κορδιλιέρας τῶν Ἀνδεῶν, παρασκευάζουν Ζ. ἀπὸ ἀραβόσιτον ἢ ἀπὸ μανιόκαν (Ἀμαζόνιος) ὅπου τὸ ποτόν παίζει σημαντικὸν ρόλον εἰς τὰς μνητικὰς τελετὰς. Ἀλλὰ ὄχι μόνον χρησιμεύει ὡς ποτόν, ἀλλὰ καὶ ὡς μοναδικὴ τροφή τῶν "γερόντων" δηλ. τῶν σοφῶν τῆς φυλῆς. SEGH I, 200

Z Y M Ω Σ Ι Ξ (FERMENTATION). - Ἡ Ζ. εἶναι συνυφασμένη εἰς τὴν Ἀλχημείαν, μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ὀριμάνσεως καὶ προαγγέλει τὴν ἀναγέννησιν, τὴν μετάβασιν ἀπὸ τῆς καταστάσεως τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. Τὰ μέταλλα καὶ οἱ λίθοι, διὰ τοὺς ἀλχημιστὰς, ὑφίστανται Ζ. εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς.

Τὰ ποτά καὶ ὑφίστανται Ζ. συμβολίζουσι τὴν ἀναβρασθῆσαν καὶ ἀφρίζουσαν γνῶσιν καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸ πνεῦμα νὰ ὑπερσκελίσῃ τὰ συνήθη ὅρια καὶ νὰ ἀχθῆ κατὰ τὸ πιν ἐνοράσεως ἢ καὶ ἐν ὄνειρῳ, εἰς τὴν γνῶσιν τῆς βαθυτέρας αἰτίας τῶν ὄντων, εἰς τὴν ἀπόκρυφον γνῶσιν τῶν πραγμάτων. Δι' αὐτοῦ ἐξηγεῖται ἡ τελετουργικὴ κατανάλωσις ὑπὸ τῶν μερμημένων τῶν παραδοσιακῶν λαῶν ποτῶν ὑποστάντων Ζ. † Ζύθος, μανιόκα, ἀραβόσιτος καὶ.) τόσον εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. SEGH II, 308. † Μῦγμα, πηλός, Φύραμα

Z Ω A. - Τὰ Ζῶα ὑπῆρξαν αἱ ἀρχέτυποι παραστάσεις τῶν ἀρχῶν καὶ κοσμικῶν συμβόλων, ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν. Παράδειγμα τὰ σύμβολα τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. Οἱ Αἰγύπτιοι θεοὶ εἰκονίζονται μὲ ζωικὰς κεφαλὰς, οἱ Εὐαγγελιστὰί διὰ κεφαλῶν ζῶων, τὸ Ἅγ. Πνεῦμα μὲ μίαν περισσότεράν. Εἰς τὸ σχετικὴν λήμματός τοῦ παρόντος Δεξικοῦ, ἀναφέρονται αἱ συμβολικαὶ ἀντιστοιχίαι πλειστον ὄσων ἱερογλύφων. Ἀνάγονται εἰς τὰς τρεῖς περιοχὰς

τοῦ Σύμπαντος : Οὐρανός, Γῆ, "Αἴθρ.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡ ζωολατρεία εἶναι ἀρχαιοτάτη (βλ. Π. Γράβ. "Ἡ Μυσταγωγία εἰς ἀρχ. Αἴγ.") Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ἓνα Αἰγύπτιον ὅστις ἀφηγεσεν ἄλλασσὺν ὄλα ἕτοικά ἐπιπλα καὶ ἐξέθεσε εἰς κίνδυνον καὶ αὐτὴν τὴν ζῶν του διὰ νὰ σώσῃ μίαν γάταν ποῦ ἐκινδύνευε νὰ καῖ. Ἀνευρέθησαν πολυάριθμοι μωμῖαι ταριχευμένων ζῶων καὶ ἡ περιποίησις τῶν γάτων τῶν ζῶων ἦτο καθῆκον ἐπιβεβλημένον. Εἰς τὴν ἀπολογία ἐνός νεκροῦ διὰ τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον του ἀναφέρεται : ἔδωσα ψωμί στοὺς πεινασμένους, νερό στοὺς διψασμένους... Περιποιήθηκα τὰς ἴβρις, ἱερακας, γάτες καὶ σκύλους (θεῖκά ζῶα) τὰ ἐνεταφίασα θρησκευτικῶς, τὰ ἄλοιφα μὲ ἀρωματικὰ ἔλαια καὶ τὰ περιτύλιξα μὲ ὑφάσματα. (Ἀναφ. ὑπὸ G. POSENER, DICTIO, DE LA CIVILISATION EGYPTIENNE, PARIS 1959).

Εἰς τὴν Κίνα μόνον τὰ ἄγρια θηρία ἀναφέρονται, ἐνῶ τὰ οἰκδοῖτα οὐδένα συμβολικὸν ρόλον παίζουν. Τὰ πλεῖστα εἶναι φανταστικά (δράκοντες, τέρατα). Οἱ Κέλται εἶχον ἐπίσης ἀνεπτυγμένον τὸν ζωομορφισμόν ἀντικατασταθέντα ἀργότερον μὲ ἀνθρωπομορφισμόν κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἑλλήν. θεῶν. Πάντως πολλὰ ζῶα χρησιμοποιοῦν ὡς σύμβολα : ὁ ἀγριόχοιρος παριστᾷ τὸ ἱερατικὸν λειτουργημα, ἡ ἄρκτος τὸ σασιλικόν, ὁ κόραξ εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ θεοῦ Λούγκ. Ὁ Κύκνος καὶ γενικῶς τὰ πτηνὰ, εἶναι οἱ μεσῖται τοῦ ἄλλου κόσμου. Ὁ ἵππος εἶναι ψυχοπομπός κ. κ.

Εἰς τὴν Π. Δ. τὰ συμβολικὰ ζῶα ἐρμηνεύονται κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἠθικῆς πλευρᾶς. Ὁ ἄελλων παραβάλλει τὰ ἄγρια θηρία μὲ τὰ ἀνθρώπινα πάθη. Ἐπίσης τὰ 4 συμβολικὰ ζῶα τῶν Εὐαγγελίων τῆς Κ. Δ. Μόλις εἰς τὸν Ἡσαΐαν καὶ τὸ τετράμορφον τοῦ ὁράματος τοῦ Ἰεζεκιήλ παρέχονται ὑπὸ τῶν Καββαλιστῶν νύξεις περὶ ἐσωτέρας καὶ μεταφυσικωτέρας σημασίας τῶν ζωομόρφων συμβολικῶν παραστάσεων. — Θ Τὰ ἐπὶ μέρος ζῶα, Ζωολατρεία, Ἀράχνη, Δράκων, Ζωολογία (ἀπόκρ.), Ἰχθύς, Λύκος, Κάνθαρος, Μονόκερως (LICORNE, UNICORN, Καρκίνος, Νυκτερίς, Ἴππος,

"Ονος, "Οφιος, Πτηνόν, Σκορπιός, Σφίγξ, Τετράμορφον, Κοϊτρος, Φοϊνιξ, Χρυσσαλις- SEGH I, 73

Z Ω Γ Ρ Α Φ Ι Κ Η.- Θ Είκόνες, Τέχναι

Z Ω Δ Ι Α.- Φ "Άγγελοι, "Άστρολογία, Ζωδιακός κύκλος
SEGH IV, 421

Z Ω Δ Ι Α Κ Κ Ο Σ.- Καθολικότης τοῦ Ζ.Κ. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ παγκοσμιότης τοῦ Ζ.Κ. εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τοῦ κόσμου καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς, ἐπαντᾶται σχεδὸν ὁμοίως μὲ τὴν κυκλικὴν του μορφήν, μὲ τὰς 12 ὑποδιαίρεσεις του, μὲ τὰ 12 σημεῖα φέροντα συμβολικὰ ὀνόματα, κατὰ τὸ πλεῖστον ζῶων καὶ ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τοὺς 7 πλανήτας. Εἰς τὴν Βαβυλῶνα, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἰουδαίαν, Περσίαν, Ἰνδίαν, Θιβέτ, τὴν Σκανδιναυίαν, τὰς μουσουλμανικὰς χώρας, τὴν νότιον καὶ βόρειον Ἕμερικὴν, ὅχι μόνον μελετᾶται ὁ Ζ.Κ. ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐπιδίδονται εἰς τὴν διερεύνησιν τοῦ συμβολισμοῦ του. Εἰς πλεῖστα σημαντικὰ μνημεῖα ποῦ κατεσκεύασεν ὁ ἄνθρ. πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν του, παντοῦ ἀναπαρίσταται τὸ οἴκου-μενικὸν αὐτοῦ σύμβολον, συνυφασμένον μὲ τὴν λατρείαν, τὰ μυστήρια καὶ τὰς μυσταγωγίας.

Θ Ἄστερισμοί, Δώδεκα 402 (-10), Ζῶδια, Ράζι-Τσακρά.

Z Ω Η.- Θ Βιολογία, Βίος, Ζίβα, Κύμα ζωῆς, Λόγος 70 (11), Τέχνη τῆς ζωῆς (Βιονομία).

Z Ω Ν Η.- Κατ'ἀρχὴν εἶναι σύμβολον προσκόλλήσεως καὶ ἀφοσιώσεως. Ἐπὶ τῆς ἀνδρικῆς Ζ. τοποθετοῦνται ὅλα τὰ ἐξαρτήματα ποῦ χρειάζεται ὁ ἐργάτης ἢ ὁ πολεμιστής: ἐργαλεῖα, ὄπλον, εἶφος, φυσίγγια, χρήματα, κλειδιά... Ἡ ἀφαίρεσις τῆς Ζ. ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὑποβιβασμὸν τοῦ ἄνθρ (αἰχμαλωσία, φυλάκισις).

Κατὰ τὸν Διονύσιον Ἀρεοπαγίτην, συμβολίζει τὴν πνευματικὴν γονιμότητα.

Διὰ τοὺς Ἕλληνας εἶναι δεῖγμα χάριτος καὶ πηγῆς παντός ἀγαθοῦ. Ἡ Ζ. τῆς Ἀφροδίτης ἦτο διὰ τὸν Ἡσίοδον καὶ Ὅμηρον ἓν εἶδος θεοῦ φυλακτηρίου ποῦ παρεῖχεν

ἀκατανίκητον ἰσχύος καὶ ἔθελγε τὰ πάντα. Καὶ ἡ Ἱρις ἔφερε Ζ. διασπείρουσαν πᾶν ἀγαθόν. Τὸ σύμβολόν της, τὸ οὐράνιον τόξον, προήγγελε καλοκαιρίαν.

Εἰς τὴν Χριστιανωσύνην εἶναι ὡσαύτως σύμβολον προφυκᾶξως, ἀσφαλείας καὶ ἁγνείας, χρησιμοποιομένη κυρίως ὑπὸ τῶν ἀναχωρητῶν καὶ μοναχῶν.

Ἐχει ὅμως καὶ ἀμφίδρομον σημασίαν : ἂν συντηρῆ καὶ ὑπερασπίζεται τὴν ζωὴν (ζῶνη ἀσφαλείας, ζῶνη σωσίβιου) εἶναι συγχρόνως τὸ σύμβολον τοῦ καταστρέφει αὐτήν. Κατὰ τὸν Μεσαίωνα εἰς τὰς φυλακάς, τὸ νά ἀφεθῆ ἢ ζῶνη εἰς ἓνα κατὰδικον ἐσήμαινε ὅτι δι' αὐτῆς ἡ δύνατο νά ἀπαγχονισθῆ ἢ νά κρεμαθῆ. Ἐχρησιμοποιεῖτο, ὡς γνωστόν, ἡ ζῶνη τῆς ἀγνότητος ὑπὸ τῶν πολεμιστῶν ποῦ ἀπεμακρύνοντο τῆς συζύγου των, λόγῳ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς συζυγικῆς πίστεως.

Οἱ Ἰάπωνες ποῦ ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἄθλημα τοῦ Γιοῦντο, φέρουν ζῶνην διαφόρων χρωμάτων ποῦ μαρτυροῦν τὸν βαθμὸν τῆς προαγωγῆς των.

Εἰς τὴν Ἰνδλίαν, ὡς ἐλέχθη, ἡ περιβόλη τοῦ 7-ετοῦς νεανίου διὰ τῆς μθητικῆς Ζ., ἀποτελεῖ θέμα σοβαροτάτης τελετपुरγίας. Ἡ Ζ. ἔχει μαγικὴν δυνάμιν διότι κρατεῖ μακρὰς πάσης φύσεως δυσμενεῖς ἐπηρείας καὶ συγχρόνως προσελκύει τὰς εὐμενεῖς "πνοᾶς". Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀποκαλεῖται "φιλικὴ θεότης". Οἱ κόμβοι ποῦ φέρει εἶναι συγγενεῖς πρὸς τὴν σημασίαν τῶν κόμβων τῆς "Ἰσιδος (Θ "Ανκῆ) καὶ συμβολίζουσι ἐπίσης τὴν προστασίαν, τὴν ἀγνότητά, τὴν δυνάμιν καὶ ἀθανασίαν. SEGH I, 293

Z O P O A Σ T P H Σ. - Θ EX ORIENTE LUX (603 (-3),

Μάγος 148 (8).

Z O T I K H Δ Y N A M I Σ. - Θ Βιταλισμός, Αὔρα,

ἔνστικτῶδες ὄν, Ρευστόν.-

H

H Θ Ι Κ Η.- Θ 'Ἠθικός Νόμος, 'Αγάπη, 'Αγωγή,
'Αρετή, Βιονομία, Νιάρμα, Πυθαγόρειος 'Η.
(βλ. Π. Γ. Πυθαγόρας 105), Χρηστοθήκης

H Δ Α Κ Α Τ Η (QUENOUILLE) Θ SEGH IV, 77

H Δ Ε Κ Τ Ρ Ο Ν.- Κατά τόν SEGH (I 45) τό Η.

παριστᾷ τό ψυχικόν νῆμα ποῦ συνδέει τήν ἀτομικήν
ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρ. μέ τήν κοσμικήν ἐνέργειαν, τήν
ἀτομικήν ψυχὴν μέ τήν Ψυχὴν τοῦ Κόσμου. Συμβολίζει
τήν ἡλιακήν, πνευματικήν καί θεϊαν ἔλξιν.

'Ο 'Απόλλων ἐγκαταλείπων τόν "Όλυμπον διὰ νά με-
ταβῆ εἰς Ἰππεβοραϊαν, λέγεται ὅτι ἔχυνε δάκρυα ἀπό Η.
Παρίστων ταῦτα τόν λεπτοῦφῆ δεσμόν ποῦ τόν συνέδεε
μέ τόν κόσμον τοῦ ἀγνοῦ πνεύματος.

'Ο Διονύς. 'Αρεοπαγίτης, ἐξηγεῖ ὅτι τό Η. ἀνάγεται
εἰς τὰς θεϊκὰς οὐσίας, διότι, συνδέον τὰς ιδέας τοῦ
χρυσοῦ καί τοῦ ἀργύρου συμβολίζει τήν ἀφθαρτόν ἀγνό-
τητα ποῦ ἀποδίδεται εἰς τόν χρυσόν καί τόν ἄργυρον.

Οἱ 'Αλεξανδρινοί καί Βυζαντινοί ἀλχημισταί ἀπε-
κάλουν Η. ἔν κράμμα ἐκ χρυσοῦ καί ἀργύρου, εἰς τό
ὁποῖον ἀπέδιδον ἰδιότητα συγγενεῖς πρός τήν φιλοσ.
Λίθον.

H Δ Ι Κ Ι Α Ι ΠΛΑΝΗΤΙΚΑΙ.-SEGH I 16 "Αν καί οἱ νεώ-
τεροι 'Αστρολόγοι ὀλίγον ἐνδιαφέρονται μέ τὰς ἀνα-
λογίας τῶν πλανητῶν μέ τὰς ἐτησίαις περιόδους τοῦ ἀνθρ.
βίου, ἐν τούτοις συμφωνοῦν ὅτι ἡ πρώτη ἡλικία (4 ἢ 7
ἔτη) κυβερνᾶται ὑπό τῆς Σελήνης, τὰ ἔτη 5 - 14 (ἢ 7-
15) ὑπό τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ 14 (ἢ 15) μέχρις 22 ὑπό τῆς
'Αφροδίτης, τό 22 - 34, 37 ἢ 41 ὑπό τοῦ Ἡλίου, τὰ

34 - 45 (ὕπο τοῦ Ἄρεως, ἀπό 45 - 56 (ἢ 68) ὑπό τοῦ Διός καί ἐν συνεχείᾳ ἐπί 28- 30 ἔτη ὑπό τοῦ Κρόνου.

Οἱ νεώτεροι ἐρευνηταί τῆς Ἀστρολ. παραδέχονται τόν Ἑρμῆν σάν ἓνα παιδί, τήν Ἀφροδίτην ὡς νεαράν κόρην, τόν Δία ὡς ἄνδρα ὠριμόν καί τόν Κρόνον ὡς γέροντα. Εἰς τήν παραδοσιακῆν Ἀστρολ. ἡ Σελήνη εἰκονίζει τήν παιδικήν ἡλικίαν, ὁ Ἑρμῆς τήν νεανικήν, ἡ Ἀφροδίτη τήν ἐφηβείαν, ὁ Ἄρης τήν ἀνδρικήν, ὁ Ζεὺς τήν ὠριμον, καί ὁ Κρόνος τὸ γῆρας. Εἰς τὰ ἔλλην. ἀγάλματα ὁ Ἀπόλλων ἐμφανίζεται ἀγένειος, ὅπως καί ὁ Ἑρμῆς, ἐνῶ ὁ Ζεὺς παρίσταται μέ ἄνδρα πλήρη σφρίγγους καί ὁ Κρόνος ὡς γέρον.

Η Λ Ι Ο Γ Α Β Α Λ Ο Σ. - Θ. Ἥλιος 63 (-8).

Η Λ Ι Ο Λ Α Τ Ρ Ε Ι Α. - Θ. Πυρολατρεία, Ἡλιακή προσευχή

Η Λ Ι Ο Σ. - Κατὰ τήν ἔλλην. μυθολογίαν, ὁ Ἥ. ἀνατέλλει

κάθε πρωί διά νά φωτίσῃ τοὺς ἄνθρ., καί ὄσκει κάθε βράδου μεταβαίνων εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν νεκρῶν διά νά βοηθήσῃ τὰς ψυχὰς νά διασχίσουν τὰς περιοχὰς τοῦ Ἄδου καί νά ἐπιστρέψουν τήν ἐπομένην εἰς τὸ φῶς μέ τήν ἀνατολήν, ἐκτελῶν χρέη ψυχοπομποῦ (ὅπως ὁ Ἑρμῆς). Εἰς τήν "Πολιτείαν" (508 BC) ὁ Πλάτων τόν θεωρεῖ ὡς εἰκόνα τοῦ Ἀγαθοῦ ἐπὶ τῆς σφαίρας τοῦ ὄρατου κόσμου, διά δέ τοὺς Ὀρφικούς, εἶναι ὁ Νοῦς τοῦ Κόσμου).

(Βλ. M. ELIADE, HIST. DES RELIGIONS, PARIS 1964).

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ Ἥ. εἶναι κατὰ τήν παράδοσιν 7, κατ' ἀντιστοιχίαν πρὸς τὰς 6 διαστάσεις τοῦ χώρου, καί τήν ἐξωκοσμικήν, εἰκονιζομένην μέ αὐτὸ τοῦτο τὸ κέντρον τοῦ Ἥ. εἶναι ὁ Ἀρχαῖος τῶν ἡμερῶν τῆς Βίβλου, ποῦ μετρᾷ τὴν καί οὐρανόν δι' ἐνός διαβήτου. Ἡ σχέσις αὐτῆ μεταξύ ἀκτινοβολίας Ἥ. καὶ κοσμικῆς Γεωμετρίας ἐκφράζεται εἰς τήν Ἑλλάδα διά τοῦ πυθαγορικοῦ συμβολισμοῦ. Τὰ ἐνδίκᾳ κείμενα, ἐξυμνοῦν τόν Ἥ. ὡς τήν καταγωγὴν παντός ὑπάρχοντος, τήν ἀρχὴν καί τὸ τέλος πάσης ἐκδηλώσεως, ὡς τόν κατ' ἐξοχὴν τροφοδότην (SAVITRI). Κατὰ τόν ἀμφίδρομον συμβολισμόν εἶναι ὁ καταστροφεὺς ἢ ἀρχὴ τῆς ξηρασίας - εἰς ἣν ἀντιπαρίσταται ἡ γονι-

μοποιός υγρασία (βροχή).

Ο "Η. κείται εις τό κέντρον τοῦ πλανητικοῦ συστήματος, ὅπως, ὅπως ἡ καρδία εἶναι τό κέντρον τοῦ ἀνθρ. σβματος. Ὑπονοεῖται ἐδῶ ὁ πνευματικός "Η. τόν ὁποῖον αἱ Βέδαι παριστοῦν ὡς ἀκίνητον εἰς τό Φ Ζενιθ καί τόν ἀποκαλοῦν καρδίαν ἢ ὄφθαλμόν τοῦ Κόσμου. Εἶναι διά τούς Ἰνδοῦς, ἡ κατοικία τοῦ Πουροῦσα (πνεύματος) ἢ τοῦ Βράχμα. Εἶναι τό "Ατμα, τό παγκόσμιον Πνεῦμα. Παρίσταται συχνά εἰς τό κέντρον τοῦ τροχοῦ τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου καί ὡς ἐπιστέγασμα τοῦ τροῦλου τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν. Εἰς τήν τελευταίαν περίπτωσιν, ὁ Χριστός μέ τάς 12 ἀκτῖνας (πού παριστοῦν πῶς 12 Ἀποστόλους) καλεῖται "Η. τῆς δικαιοσύνης" ἢ SOL INVICTUS (ἀήτητος "Ἡλιος). Ὑπό τήν αὐτήν ἔννοιαν καλεῖται καί "Παντοκράτωρ". "Ἡ Ἰησοῦς, εἶναι δι' ἡμᾶς ἕνας ἥλιος πού ἀκτινοβολεῖ τήν Δικαιοσύνην, γράφει ὁ μυστικός Ἡσυχίος ἐκ Βάτου, ἥτοι ὁ πνευματικός Η. ἢ ἡ καρδία τοῦ Κόσμου. Καί ὁ Φιλόθεος ὁ Σιναΐτης, τόν ἀποκαλεῖ "Ἡλιον τῆς ἀληθείας, ὅπερ ὑπενθυμίζει τήν ἠλιακήν μεταμόρφωσιν τοῦ Θαβῶρ. Εἰς ταῦτα ἀξίζει νά προσθέσωμεν ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων, ἔφερον ἐπὶ τοῦ στήθους ἕνα χρυσοῦν δίσκον, σύμβολον τοῦ θεοῦ Ἡλίου.

Εἶναι γνωστόν ἀκόμη ὅτι ὁ ἀνατέλλων "Η. εἶναι τό ἔμβλημα τῆς Ἰαπωνίας.

Ἡ ἠλιακή Ἀρχή, εἰκονίζεται, διά πλήθους ἀνθέων καί ζῶν (χρυσάνθεμον, λωτός, ἠλιοτρόπιον, ἀετός, λέων, ἔλαφος κ.ἄ, ὡς καί διά τοῦ μετάλλου Χρυσός, ἀποκαλουμένου ὑπό τῶν ἀλχημιστῶν ἥλιος τῶν μετάλλων.

Ο "Η. εἶναι ἡ ἄρρηνη-θετικὴ ἀρχή (Γιάγκ), ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ Σελήνη, ἡ θηλεῖα-ἀρρητικὴ Ἀρχή. Ο "Η. ἀκτινοβολεῖ τό φῶς, ἐνῶ ἡ Σελήνη ἀντανακλᾷ τό φῶς τοῦ "Η. Συμβολικῶς τό φῶς τοῦ Η. εἶναι ἡ ἐνορατικὴ γνῶσις ἢ ἄμεσος, ἐνῶ τό φῶς τῆς Σελήνης εἶναι ἡ ἐξ ἀντακλέσεως γνῶσις, ἡ λογική, ἡ διαλεκτική. Κατά συνέπειαν ὁ "Η. καί ἡ Σελήνη ἀνταποκρίνονται ἀντιστοιχῶς εἰς τό Πνεῦμα καί τήν Ψυχὴν (SPIRITUS καί ANIMA) ὅπως καί ἐπὶ τῶν ἑδρῶν τῶν τῆς καρδίας καί τοῦ ἐγκεφάλου.

Εἶναι ἡ Οὐσία (ESSENCE) καὶ ἡ ὑπόστασις (SUBSTANCE), ἡ μορφή (τὸ εἶδος) καὶ ἡ ὕλη.

Ὑφίσταται ὁμως κάποια ἀντινόμια, ποῦ χρήζει μελέτης. Εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ εἰς τοὺς ὀρεισιβίους λαοὺς τοῦ νοτίου Βιετνάμ, ὁ Ἡ. εἶναι θηλυκοῦ γένους καὶ ἡ Σελήνη ἀρσενικοῦ (γερμαν. DIE SONNE, DER MOND). Τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ θηλεῖα ὄφει θεωρεῖται ὡς ἐνεργὸς, διότι εἶναι γόνιμος. Ἡ θηλεῖα θεᾷ Ἡ. γονιμοποιεῖ, κυοφορεῖ καὶ δίδει ἐν τέλει τὸ ζῶν πλάσμα. Ἀναλογίαι ὡσαύτως συνάγονται μεταξύ Ἡ. καὶ Σελήνης με τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς τῶν πρωταρχικῶν θεοτήτων Σίβα, Βαΐσβανάρα, Πάν-Κού, Λάο-Κιουν. Κατὰ τὰς ἀντιστοιχοὺς μυθολογίας ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς ἰσοῦται πρὸς τὸν Ἥλιον, ὁ ἀριστερὸς πρὸς τὴν Σελήνην. Ὑφίσταται ὁμως καὶ πάλιν ἐξαίρεσις εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν Ἰζανάγκι, ὅπου ἡ ἀντιστοιχία ἀντιστρέφεται. Δυνατὸν ὁμοίως νὰ ἀποδοθῇ ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς εἰς τὸ μέλλον, ἐνῶ ὁ δεξιὸς εἰς τὸ παρελθόν. Ἐπίσης ὁ Ἡ. εἰς τὴν διανόησιν καὶ ἡ Σελήνη εἰς τὴν μνήμην. (SEGHE IV, 218). Γενικῶς ἡ ἀνταπόκρισις Ἡ.-Σελήνης, ἀνάγεται εἰς τὸν οἰκουμηνικὸν Νόμον τῆς δυαδικότητος. Θ Δυάς. Ἡλίας ὁ τεχνίτης, Ἡλιολατρεία, Ἰουλιανὸς 256(8), Αὐκάβας, Σουρβιά.)

Η Α Ι Ο Σ Τ Α Σ Ι Α. - Τὸ χειμερινὸν Ἡ. δίδει τὴν ἀπαρχὴν εἰς τὴν ἀνιούσαν φάσιν τοῦ ἐτησίου κύκλου τὸ θερινὸν Ἡ. ἀνοίγει τὴν κατιούσαν φάσιν. Εἰς τὴν πρώτην φάσιν (Αἰγδοκρωσ) αἱ ἡμέραι ἀρχίζουσι νὰ αὐξάνουν εἰς διάρκειαν, εἰς τὴν δευτέραν Καρκίνος), ἡ διάρκεια τῶν ἡμερῶν ἐλαττοῦται (Θ Πυλαί, Ἰανὸς). Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ χειμερινὸν Ἡ. καὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ κατὰ τὸ θερινὸν, ἐξηγεῖ τὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν περικοπὴν τοῦ κατὰ Ἰωάν. Εὐαγγελίου (3, 30): "Πρέπει Ἐκεῖνος (ὁ Χριστὸς) νὰ αὐξῆθῃ, ἐνῶ ἐγὼ (ὁ Βαπτιστὴς) νὰ ἐλαττωθῶ. (παρατήρησις τοῦ R. GUENON).

Εἰς τὸν κινεζικὸν συμβολισμόν, τὸ θερινὸν Ἡ.

ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ τρίγραμμα ΔΙ, εἰς τὸ πῦρ, τὸν "Ἥλιον, τὴν κεφαλὴν" τὸ τρίγραμμα ΚΑΝ, εἰς τὸ ὕδωρ, τὴν ἄβυσσον, τοὺς πόδας. Εἰς τὴν μυστικὴν Ἀλχημείαν τὸ ἐνεργειακὸν ρεῦμα ἀνέρχεται ἐκ τοῦ ΚΑΝ πρὸς τὸ ΔΙ καὶ κατέρχεται ἐκ τοῦ ΔΙ πρὸς τὸ ΚΑΝ. Λέγεται περαιτέρω ὅτι ἡ γραμμὴ ΓΙΔΑΧ τοῦ τρίγράμμου ΚΑΝ, τείνεται νὰ μετατεθῆ πρὸς τὸ τρίγραμμον ΚΙΕΝ ποὺ εἶναι τὸ καθαρὸν ΓΙΔΑΧ, ἡ ἐνεργὸς τελειότης, ἐνῶ ἡ γραμμὴ ΓΙΝ τοῦ ΔΙ τείνει πρὸς τὸ Κουέν, τὸ καθαρὸν ΓΙΝ, ἡ παθητικὴ τελειότης. Πρόκειται εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν περὶ ἀνιδόντος ρεύματος, εἰς τὴν δευτέραν περὶ κατιόντος. Ἡ φωτεινὴ προδιάθεσις ὑπάρχει ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὸ ΚΑΝ, ἡ σκοτεινὴ εἰς τὸ ΔΙ. Ἄλλως τε τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, ἂν ἀντιστοιχῇ πρὸς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν, εἶναι συγχρόνως σημεῖον τῆς ἀναγεννήσεως τῶν συνδέεται μὲ τὴν κυοφορίαν εἰς τὴν τεκνογονίαν ἢ εἶναι ἡ εὐνοϊκὴ ἐποχὴ διὰ τὰς συλλήψεις.

Παρομοίως εἰς τὴν ἰνδοικὴν Παράδοσιν, τὸ χειμερινὸν Ἡ. ἀνοίγει τὴν Πύλην τῶν θεῶν (DEVA YANA), ἐνῶ τὸ θερινὸν Ἡ. τὴν πύλην τῶν θνητῶν ἢ τῶν προγόνων (PITRI YANA) ἐκ συμφώνου μὲ τὴν πυθαγόρειον Παράδοσιν. Εἰς τὴν χριστιανικὴν εἰκονογραφίαν, τὰ Ἡ. παίζουσι σημαντικὸν ρόλον. Τὸ θερινὸν Ἡ. (24 Ἰουνίου) παριστᾷ τὸ ἀπόγειον τῆς ἡλιακῆς διαδρομῆς "Ὁ Ἥλιος εὔρηται εἰς τὸ ζενίθ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐφ' ὅσον ὁ Χριστὸς παραβάλλεται πρὸς τὸν Ἥλιον, εἰκονίζεται διὰ τοῦ ἡλιοστασιακοῦ Καρκίνου. Ἐκεῖθεν ὁ συμβολισμὸς τοῦ Χριστοῦ ὡς Κοσμοκράτορος, εἰς τὴν ρωμανικὴν Τέχνην. (SEGH IV, 223) Π. Γράβ. Πυθαγόρας 462. -Μελισσαροπ.Κ. Ἰλιός: 1982, 329

Η Λ Ι Ο Τ Ρ Ο Π Ι Ο Ν. - Φυτόν. - Τὸ ἄνθος εἶναι συμβολὸν φωτός. Ἀποὺ ἐκόσμησε τὰς κεφαλὰς τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, τῶν βασιλέων τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὴν χριστιανικὴν εἰκονογραφίαν διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ θεῖα πρόσωπα, τὴν Παρθένον, Ἀγγέλους, Προφήτας, ἀποστόλους καὶ Ἁγίους. Εἰς ἓν VITRAIL τοῦ SAINT REMI τῆς REIMS παρίσταται

αί εἰκόνες τῆς Παρθένου καὶ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου, ἐκ τοῦ φωτοστεφάνου τῶν ὁποίων φύονται δύο Ἡ. Δόγμ τῆς ἰδιότητός του νά περιστρέγεται ἀκολουθώντας τὴν διαδρομὴν τοῦ Ἥλιου, ἀνεγνωρίσθη ὡς ἡλιακὸν φυτὸν παρακολουθοῦν μὲ πιστὴν καὶ ἀφοσίωσιν τὸ ἄστυρον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ πνευματικὸν φῶς. Ὁ Πρόκλος ἀναγνωρίζει εἰς τὸ Ἡ. τὸ σύμβολον τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Δημιουργὸν του, ἀποδίδον εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἀρχηγέτην τῆς θείας σειρᾶς εἰς ἣν ἀνήκει καὶ προσευχόμενον διηνεκῶς πρὸς αὐτόν.

Εἰς τὴν ἑλλην. Μυθολογίαν ἡ Κλυτία, τὴν ὁποίαν ἠράσθη ὁ Ἥλιος, ἐγκατελείφθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ μετεμορφώθη εἰς Ἡ. καὶ ἔκτοτε παρακολουθεῖ διηνεκῶς τὸν ἀπιστήσαντα ἔραστήν.

Ἡ ἡλιακὴ ἀντιστοιχία δικαιολογεῖται ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν ἡλιοτροπισμὸν τοῦ ἄνθους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ χρυσοκίτρινον χρῶμα καὶ αὐτὴν τὴν διάταξιν τῶν πετάλλων του.

Εἰς τὴν Κίβαν τὸ Ἡ. θεωρεῖται καὶ ὡς τροφὴ παρέχουσα τὴν ἀθανασίαν. Ἐχρησιμοποιήθη ὡς τοιοῦτον ἰδίως ἀπὸ τὸν Κουαΐ-Φού. SEGH III, 13- IV, 315.-

Η Δ Ι Ο Υ Π Ο Λ Ι Σ. - ⊕ Ἀμμων- Ρᾶ

Η Δ Υ Σ Γ Ι Α Π Ε Δ Ι Α. = Ἀνάλογος πρὸς τὰ ἑλληνικὰ θρυλούμενα, ἐπεκράτει καὶ εἰς τοὺς Αἰγυπτίους παράλληλος δοξασία, ὅπου ἐκαλοῦντο πεδία τοῦ Ἰαλοῦ, ἢ πεδία τῶν καλαμιῶν ἢ τῶν προσφορῶν, Ἐκεῖ μετέβαινον αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν, ὅταν ἡ προηγηθεῖσα ψυχοστασία ἦτο εὐνοϊκὴ, διὰ τὰ ἀπολαύσουν τὰς θείας ἀγαθιάσεις τῆς αἰωνιότητος. SEGH I, 323.

Η Μ Ε Ρ Α. - Ἑβρ. - Κατὰ τὴν ἰουδαϊκὴν Παράδοσιν (Ρένασις) ἡ διάρκεια τῆς Δημιουργίας παρίσταται δι' ἕξ ἡμερῶν, ἐνῶ ἡ ἑβδόμη τῆς ἀναπαύσεως, συμβολίζει τὴν αἰώνιον Ζωὴν. Τὸ θέμα τῆς ἑξαήμερου δημιουργίας τοῦ Κόσμου, ὑπῆρξε τὸ ἀδελφικὸν πολυαριθμῶν σχολίων ἰουδαϊκῶν καὶ χριστιανικῶν. Εἰς τὸ IVον βιβλ. τοῦ Ἑσδρα, ἐπινομαζόμενον ἐπίσης ἡ Ἀνάληψις τοῦ Ἡσαίου, ἡ ψυχὴ ἀπελευθερωθεῖσα τῆς δουλείας τοῦ σώματος, ἀναλαμβάνει

περιοδείαν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὰς ἕξ ἡμέρας τῆς Δημιουργίας καὶ πρὸς τὴν 7ην συμβολίζουσαν τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ψυχὴ διέρχεται διὰ τὸ οὐρανῶν. Κάθε ἡμέρα συμβολίζει καὶ μίαν βαθμίδα τῆς πνευματικῆς ἀνατάσεως.
 SEGH III, 84. Πρβ. G.SCHOLEM, LES GRANDS COURANTS DE LA MYSTIQUE JUIVE.-

Η Μ Ε Ρ Ο Λ Ο Γ Ι Ο Ν.- Τὰ πρῶτα Ἡ εἶχον σεληνιακὴν βάσιν, διότι αἱ περιοδοὶ τῆς Σεληήνης εἶναι συντομώτεραι τῶν ἡλιακῶν καὶ ἐπομένως ἀπλουστεύουν τὰς παρατηρήσεις. Ἡ κατάστρωσις ἑνὸς Ἡμερολογίου, ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὀργάνωσιν τοῦ χρόνου, πρὸς ρυθμισιν ἐκείνου τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἀντιπαρέλθωμεν. Εἶναι ἓνας τρόπος καθορισμοῦ τῶν σταδίων τῆς ἰδίας μας ἐξελιξεως, ὅπως καὶ κατατάξεως εἰς καθορισμένην ἡμερομηνίαν τῶν συναρτήσεων μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῶν θεῶν καὶ τοῦ κόσμου, ἢ καὶ μετὰ τῶν νεκρῶν. Ἡ θεώρησις ἑνὸς Ἡμερολογίου, ὑπενθυμίζει τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀναγέννησιν, ὡς καὶ τὴν νοεράν τάξιν ποῦ ὑφίσταται καὶ προΐσταται εἰς τὴν ροὴν τοῦ χρόνου. Εἶναι τὸ μέτρον τῆς κινήσεως.
 SEGH I 252.- Πρβ. "Ἐτος σελ. 738 (-14)

Η Ν Ι Ο Χ Ο Σ.- Ἦτο ὁ ὁδηγὸς τῶν ἀρμάτων εἰς τὰς ἵπποδρομίας. Ἦτο κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ἓνας ἀφοσιωμένος καὶ ἐπιδέξιός ὑπῆρέτης τοῦ κυρίου του, ὥστε ὁ τελευταῖος τοῦ ἀνήγειρε ἀνδριάντα. Εἰς τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ περίφημος Ἡνίοχος τῶν Δελφῶν. Φορεῖ μακρὸν χιτῶνα καὶ κρατᾷ ἀσφαλῶς τὰ ἵντα διὰ τῆς δεξιᾶς. Παριστᾷ τὴν ψυχραιμίαν, τὴν αὐτοκυριαρχίαν, τὸν κύριον τῶν παθῶν τοῦ ἀνθρώπου. Συναθροίζει μὲ ἀυτοπεποιθήσιν τὴν ἐν ἡμῖν πολλότητα τῶν ὀρέξεων, ἀνστίκτων, παθῶν καὶ ἀτελειῶν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς θελήσεως καὶ κατευθύνσεως. Κυρίαρχος τῶν ἀτάκτων παθῶν καὶ ἐνστίκτων συμβολίζει τὴν λογικὴν τὴν ἐπαγρυπνοῦσαν καὶ ἄκαμπτον. Δι' ἀπλῆς κινήσεως τῆς χειρὸς του ἐπαναφέρει τὸν ἀτίτατον ἵππον ποῦ παρεκκλίνει τῆς εὐθεΐας ὁδοῦ, ὅπως ὁ λόγος ἐπαναφέρει τὴν ἰσορροπίαν καὶ φρονησεν.

Τόν συμβολισμόν τοῦ ἔρματος καί τοῦ ἠνιόχου, ἐξέ-
θεσεν, ὡς γνωστόν, μέ περισσῆν ἐπιβλητικότητα, ὁ Πλά-
των εἰς τόν φαῖδρον του (246 A-E). SEGH I, 141

Η Π Α Ρ (χολή).- Τό Η. εἶναι κοινῶς συνυφασμένον
μέ τὰς ὀρμάς τοῦ θυμικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς,
(τῆς ὀργῆς), ἐνῶ ἡ χολή μέ τας πικρίας τῶν προθέσεων
τῆς ψυχῆς. Τό Ἰσλάμ, ἀποδίδει εἰς τό Ἡ. τὰ πάθη, εἰς
τήν χολήν τόν πόνον.

Εἰς ἓνα βασικόν ἱατρικόν ἔργον τῶν Κινέζων, ἀνα-
γνωρίζεται τό Ἡ. ὡς γεννήτωρ δυνάμεως· εἶναι ὁ στρα-
τηγός ποῦ ἐκπονεῖ τὰ σχέδια τῶν ἐπιχειρήσεων, ἐνῶ ἡ
χοληδόχος κύστις, εἶναι ἡ κριτής ποῦ ἀποφασίζει.
Ὡς σύμβολον τῆς δυνάμεως, εἶναι συγχρόνως καί κρόξε-
νος τῆς ὀργῆς καί τοῦ θάρρους, τῶν κατ' ἐξοχήν πολεμι-
κῶν ἀρετῶν.- SEGH II, 335.

Η Π Ε Ι Ρ Ο Ι.-⊕ Ἀτλαντίς, Λεμουρία, Ὑπερβόρειος

Η Ρ Α.-⊕ Ζεὺς 13 (18), 15 (3). SEGH III, 92

Ναός τῆς Ἡρας (Ἡραῖον) Βλ. Δημ. Ἰωαννίδη

Ἐκλογαί Ἰαλισοῦ Δ, 175.

Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Τ Ο Σ ἅ Ἐφέσιος.- M.M.DAVY, I, 112.

Βιβλ. AUROBINDO, HERACLITE.

Η Ρ Α Κ Λ Η Σ.- Τό ὄνομα Ἡ. (κλέος Ἡρας) τοῦ ἐδόθη
ὑπὸ τῆς Πυθίας καί ὑποδηλοῖ τήν ἀποστολήν του
νά δοξάσῃ τήν ὑπέτην θεάν, τήν σύζυγον τοῦ Διός.

Ὁ Ἡ. συμβολίζει τήν νίκην καί τας δυσκολίας
ποῦ ἔχει ὁ ἄνθρωπος νά ὑπερπηδήσῃ ἐπὶ τῶν ἀδυναμιῶν του.

Εἰς τοὺς Κέλτας ἦτο πολύ γνωστός, ὅπως δὲ ἀνα-
φέρεται ἀπὸ τοῦ ἀρχ. Ἑλληνας συγγραφεῖς, ὁ ἥρωας εἶχε
διατρέξει ὅλην τήν Παλατίαν καί ἦτο πατήρ τοῦ Κέλτου
καί τοῦ Παλάτου. ὁ σχετικὸς ὁμηρικὸς ὕμνος, ἐξυμνεῖ
τό θάρρος, τήν δύναμιν, ἀλλά καί τας πολλὰς δοκιμασί-
ας του. Τέλος θνήσκει ἐπὶ τοῦ πυρός καί ἀποθεοῦται,
λαμβάνων ὡς σύζυγον τήν Ἥβην, τήν θεάν τῆς αἰωνίας
νεότητος. SEGH III, 16

Η Ρ Ι Κ Ε Π Α Ι Ο Σ. - Θ Φάνης, Ὀρφεύς

Η Ρ Ω Σ. - Ὁ Ἥ. συμβολίζει τὴν ἐπαφὴν καὶ τὴν
συνλενωσιν τῶν οὐρανίων δυνάμεων μετὰ τὰς γῆνους.

Παρά ταῦτα δὲν κέχρηται τὴν θεϊκὴν ἀθανασίαν, ἂν καὶ
διατηρεῖ καθ' ὅλον του τὸν βίον κάποιαν ὑπερφυσικὴν δύ-
ναμιν : εἶναι εἰς πεπτωκὸς θεὸς ἢ θεοποιηθεὶς ἄνθρω-
πος. Εἰς ἐξαιρετικὰς ὁμῶς περιπτώσεσι δύνανται οἱ Ἥ.
νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἀθανασίαν ὅπως ὁ Ἑρακλῆς καὶ ὁ
Πολυδεύκης. Δύνανται μάλιστα νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τοὺς τὰ-
φους των διὰ νὰ ἡπερασπισθοῦν τὴν πόλιν ποῦ ἔχει τεθῆ
ὑπὸ τὴν προστασίαν των.

Εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ἡ λατρεία τῶν Ἥ. εἶναι σπα-
νια. Ἀναφέρεται μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Ἴμχοτέπ (Ἕλλην.
Ἴμοθθη) ἱατροῦ καὶ ἀρχιτέκτονος, ὅστις μετὰ θάνατον
ἔλαχε θεϊκῶν τιμῶν καὶ ἀνηγέρθησαν πρὸς τιμὴν του ναοί.
Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἄρα
εἰς ὀψιμωτέραν ἐποχὴν, ὁ πνιγμὸς εἰς τὸν Νεῖλον, εἰσήγε
τὸν νεκρὸν εἰς τὴν χορείαν τῶν θεῶν. Ὁ εὐνοούμενος τοῦ
Ἀδριανοῦ, ὁ Ἀντίνοος, ποῦ εὗρε τὸν θάνατον διὰ πνιγ-
μοῦ του εἰς τὸν Νεῖλον, ἀπεθεώθη καὶ μία πόλις ἰδρύθη
μέ τὸ ὄνομά του (ἢ Ἀντινόη) εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀνεκα-
λύφθη τὸ πτώμα του.

Εἰς τοὺς Κέλτας τιμᾶται ὡς Ἥ. ὁ Κουχουλέν, ὅστις
ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας διακρίνεται διὰ τὰ πολε-
μικὰ του κατορθώματα. Ἀναφέρεται ὅτι ἐπὶ ὀλοκλήρους
μήνας ἀνεχαίτισε τὸ στρατὸν τεσσάρων ἰρλανδικῶν ἐπαρ-
χιῶν εἰς τὰ σύνορα τοῦ Οὐλστερ. Ἐθεωρεῖτο ὡς υἱὸς τοῦ
Κέλτου θεοῦ Λούγκ. - Θ Βελλερεφόντης, Ἰάσων, Κάδμος,
Κέκρωψ, Μίνως, Μουσαῖος, Περσεύς. - Βιβλιογρ. Π. Γ. Πυθαγ-
337. - SEGH III, 23.

Η Σ Υ Χ Α Σ Μ Ο Σ. - Συνήθως οἱ Ἑσυχασταί, ἀποκαλοῦν-
ται Νηπτικοὶ Πατέρες, ἐκ τοῦ ὅρου Νῆψις - Νῆψω, πο
σημαίνει ἐπαγρυπνίσις, ἐπαγρυπνῶ, ἥτοι ἐκεῖνοι ποῦ ἐπα-
γρυπνοῦν, ἐπὶ τῆς ἀδιαλείπτου ἐγρηγόρσεως τοῦ νοῦ καὶ
τῆς καρδίας, καταπολεμοῦντες οὕτω τὸν ὕπνον, ποῦ ἰσο-
δυναμεῖ μέ τὸν θάνατον τοῦ πνεύματος.

Η Σ Υ Χ Α Σ Μ Ο Σ. - Θ' Ασκητισμός, Ζαΐνισμός, Ντίκρ, Ομφαλοσκόποι, Ὀρθοδοξία, Παλαμάς Γρηγόριος, Χριστιαν. Μυστήρια. Βιβλ. Μ.Μ. DAVY, I, 508-II, 76

Η Σ Υ Χ Ι Ο Σ Ο Σ Ι Ν Α Ι Τ Η Σ (VIII - Χος αί.)

Ἠγούμενος τοῦ μοναστηρίου τοῦ Βάτου. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν "Φιλοκαλίαν" ἀναφέρεται Ἠσύχιος ὁ Βάτου. Κληρονόμος πνευματικὸς τοῦ Ἰωάννου Κλίμακος καὶ Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα συχνὰ ἀναφέρει, προτείνει μίαν μέθοδον πνευματικῆς ἀναγωγῆς, νέαν. Διὰ τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ πρόδρομος τῆς ἡσυχαστικῆς κινήσεως. Κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀληθοῦς ἀναχωρητοῦ εἶναι ἡ μετριοφροσύνη, ἡ ἀπάθεια, ἡ ἡσυχία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἡ ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τῶν καθῶν. Τοῦτο προϋποθέτει συνεχῆ ἀγῶνα καὶ ἀδιάλειπτον προσευχὴν. Ἀποδίδονται εἰς αὐτόν αἱ "πνευματικαὶ ἑκατοντάδες" (CENTURIIS) ἃν καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης τοῦ ἔργου, DAVY I 539

Η Φ Α Ι Σ Τ Ε Ι Ο Ν (κοινῶς Θησεῖον). - Βλ. Δημ. Ἰωαννίδη, Ἰλιός 1968, σ. 37

Η Φ Α Ι Σ Τ Ο Σ. - (VULCANUS). - Τὴν οἰκουμενικότητα τοῦ συμβόλου Ἠφαιστος, διατρανώνει μὲ ἰδιαιτέραν ἐκφρατικότητα ὁ 67ος Ὀρφικὸς Ὑμνος ποῦ ἐπικαλεῖται τὸν θεὸν " νὰ ἔλθῃ μὲ ἀπαλότητα καὶ εὐφροσύνην, καταπαύων τὴν τὴν λυσιῶσαν μανίαν τοῦ ἀχόρταγου φυσικοῦ πυρός, διαχέοντας ἐντός τῶν σμμάτων μας τὴν φυσιολογικὴν καῦσιν.

Οἱ L. SECHANT καὶ PIERRE LEVEQUE (LES GRANDES DIVINITES DE LA GRECE, PARIS 1966) ἀναγνωρίζουν τὸν "Η. τὸν ἄνευ ἡθικοῦ ὑποβάθρου θεὸν, μεταμορφούμενον εἰς ἐμπνευσμένον ἀπόστολον". (SEGH III, 15)
Θ' Ἀφροδίτη, Βουλκάνους, Τουβαλκάϊν.

Η Χ Ο Σ. - Ὡς ἀνεγράψαμεν προηγουμένως (Ἐγκυκλοπ. T. III, 184), ὁ Ἦχος κατὰ τὰ ἀρχαῖα Ἰνδικὰ κείμενα ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Κόσμου. Ἐάν ὁ Λόγος, ἡ φωνὴ (Βάκ), διαπλάσσει τὸ σύμπαν, τοῦτο γίνεται διὰ

τῶν ρυθμικῶν δονήσεων τοῦ πρωταρχικοῦ ἤχου (Νᾶντα). Τό Νᾶντα εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τοῦ "Η. (σάμπτα) τῆς ἠχητικῆς ποιότητος πού ἀπαγορεύεται εἰς τό 5ον στοιχείον ('Ακάσα). Κάθε τι πού διακρίνεται ὡς "Η., λέγουν τᾶ ἱερά κείμενα, εἶναι μία Σάκτι δηλ. μία θεία δύναμις. "Ο,τι στερεῖται ἤχου, εἶναι αὐτή αὐτή ἡ Ἀρχή. Ὁ ἤχος ὑπάρχει πρό τῆς μορφῆς, ἄρα ἡ ἀκοή προηγείται τῆς ὁράσεως. Ἡ Γνώσις δέν ἀποκαλύπτεται ὡς ἓνα ὄραμα, ἀλλ' ὡς ἀκουστική ἐκδήλωσις ("ἀκουστικόν φῶς" ἀποκαλεῖται εἰς τό 'Ἐγχειρίδιον τοῦ χρυσοῦ ἄνθους" ὅπου ἡ ταντρικὴ ἐπίδρασις εἶναι καταφανής. Ἴσοδυναμεῖ πρός τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀρχικῆς δονήσεως ἐκδηλουμένης ὑπὸ τῶν Μάντραμ, τῶν ὁποίων τό μονοσύλλαβον "Ωμ εἶναι τό θαυμασιώτερον πάντων, διότι ἀναπαράγει τὴν διαδικασίαν τῆς ὅλης κοσμικῆς ἐκδηλώσεως. Τὰ μάντραμ ἢ νοητικοὶ τύποι (FORMULES) τῶν ὁποίων ἡ καταγωγὴ ἀνάγεται εἰς τόν Μανού, τόν πρωταρχικόν Νομοθέτην, εἶναι φορτισμένα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς Σάκτι Θ ἡ ὁποία ἐνασκεῖται ἀκόμη καὶ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ πεδίου. Κυρίως ὅμως ἐπιτρέπουν τὴν ἀκοὴν μέσα στὴ καρδιά (τσάκρα Ἀναχάτα) τῶν μὴ ἀκουστῶν ἠχῶν, πρᾶγμα πού ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν ὁράσιν τοῦ Βράχμα διὰ τοῦ ὄματος τῆς ψυχῆς (καρδιάς). Εἰς τὴν Ἰνδίαν ὑπάρχουν πολλαὶ τεχνικαὶ (ἀσκήσεις) διὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐσωτέρου ἤχου καὶ ἀκόμη μία εἰδικὴ Γιόγκα πού λέγεται Γιόγκα τοῦ ἤχου (Σάμπτα Γιόγκα.

Ἀνεπίλογοι ἀκροάσεις συνδέονται συχνά μὲ τὴν μουσουλμανικὴν πρακτικὴν τοῦ Θ Ντίκρ. Θ Δόνησις, Ἑσυχασμός, Κῶδων, Νεμπουτσού. SEGH IV, 224.-

Η Χ Ω .- Βλ. SEGH II, 242.

Θ Α Λ Α Μ Ο Σ (μυστικός).— Εἰς ὅλας σχεδόν τὰς μυστη-
ριακὰς τελετὰς, ἀναφέρεται μία δοκιμασία ποῦ συνί-
σταται εἰς τὴν παραμονὴν τοῦ δοκίμου πρὸς μῦθων ἐντὸς
σκοτεινοῦ καὶ μυστικοῦ θαλάμου. Εἶμαι οὗτος σπήλαιον,
κρύπτη, ὑπόγειος ὄπη ἐντὸς τοῦ ἀδάφους, ἢ ἀκόμη ἐν
ἄδενδρον μέρος δάσους. Εἶναι πάντως χῶρος ἀπομεμακρυσ-
μένος ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν ἀμύητων. Ὁ δοκι-
μος ραντίζεται μὲ καθηγιασμένον ὕδωρ ἢ μὲ τὸ αἶμα ἐ-
νὸς θύματος. Συχνὰ διέρχεται ἐκεῖ ὄλην τὴν νύκτα, δια-
λογιζόμενος. Ὑποτίθεται ὅτι δέχεται εἴτε καθ' ὕπνου,
εἴτε ἐν ἐγρηγόρσει ἀποκαλύψεις ἐκ μέρους τῶν θεῶν.

Ὁ μαγικός πάπυρος Σάλτ τῆς ἀρχ. Αἰγύπτου, κάμνει
λόγον περὶ μυστικῶν θαλάμων καὶ περὶ τοῦ σημείου τῶν
πνοῶν, ὅπου οἱ νεκροὶ (ἀμύητοι) ἀναγεννῶνται καὶ προε-
τοιμάζονται διὰ τὴν νέαν ζωὴν.

Ὁ Ἀπουλήιος (Χρυσοῦς "Ὄνος 11,25) περιγράφει
ἓνα τῶν Θ: αὐτῶν, κατὰ τὴν μῦθον τοῦ Λουκίου εἰς τὰ
Μυστήρια τῆς Ἰσιδος.

Ὁ μυστικός Θάλαμος συμβολίζει τὸν τόπον ὅπου
ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος θνήσκει καὶ ὁ νέος ἄνθρωπος γεννᾶται.
Ἡ τελετουργία αὕτη δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ χριστι-
ανικὸν βάπτισμα καὶ τὸν "σκοτεινὸν Θάλαμον" τῶν τεκτο-
νικῶν μυστηρίων. Θ Κλεφύδρα. SEG H I, 320.

Θ Α Λ Α Σ Σ Α.—Γενικῶς ἡ Θ. εἶναι τὸ σύμβολον ἐξ οὗ
τὰ πάντα ἐκπηγάζουν καὶ τὰ πάντα ἐπιστρέφουν.
Τόπος τῶν γεννήσεων, τῶν μεταμορφώσεων καὶ τῶν ἀνα-
γεννήσεων. Μὲ τὴν ἀεικίνησιν της ὑποφωτῆ τὴν μεταβα-
τικὴν κατὰστασιν μεταξύ τῶν δυνατοτήτων, εὐάτι.

ἀμφορων, καί τῶν μορφικῶν πραγματικοτήτων, μίαν ἀμφοδρομον κατάστασιν ποῦ εἶναι ἡ ἀβεβαιότητα, ἡ ἀμφιβολία, τὸ ἀναποφάσιστον καί ποῦ δύναται νά καταλήξῃ τόσον εἰς τὸ καλὸ ν, ὅσον καί εἰς τὸ κακόν. Διὰ τοῦτο ἡ Θ. δύναται νά ἐκληφθῇ τόσον ὡς ἐκκῶν τῆς ζωῆς, ὅσον καί τοῦ θανάτου. Ἡ Θ. συνδέεται γεινικῶς μὲ τὸν συμβολισμόν τοῦ ὕδατος Θ καί τοῦ Θ Ὠκεανοῦ. Παίξει σημαντικόν ρόλον εἰς τὰς παραδοσιακὰς ἀντιλήψεις τῶν Κελτῶν.

Σύμφωνα μὲ τὰς κοσμολογίας τῶν Βαβυλωνίων, ἡ θεὰ Τιαμάτ (θάλασσα), ἀφοῦ συνετέλεσεν εἰς τὴν γέννησιν τῶν θεῶν, ἐνίκηθη καί ὑπεταχθῆ ἀπὸ ἓνα ἐξ αὐτῶν. Εἰς τὸν Ἰαχβέ ἀπεδίδετο ἀνάλογος νίκη πρὸς τῆς ὀργάνωσης τοῦ Χάους (Ἰώβ, 7, 12). Ὁ Ἰεζεκιήλ προφητεύει κατὰ τῆς Τύρου καί ἐξαγγέλει τὴν ὕψωσιν τῆς ἀβύσσου ἐκ τῶν βαθῶν ὑδάτων (26, 19). Ὁ ὀραματιστής τῆς Ἀποκαλύψεως ψάλλει τὸν νέον κόσμον, ὅπου ἡ Θ. δὲν θά ὑπάρχει πλέον (Ἀποκάλ. 21, 1). Πολλαχοῦ τῆς Π. Δ. τονίζεται ὅτι ἡ Θ. εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ καί διὰ τοῦτο ὀφείλει νά τοῦ εἶναι ὑποτελής.

Εἰς πολλοὺς μυστικούς γίνεται χρῆσις τοῦ συμβόλου τῆς Θ. ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸ πλοῖον τῆς σωτηρίας, διὰ τοῦ ὁποῦ αἱ διασωθεῖσαι ψυχαὶ ὑπερσκέλιζον τὴν τρικυμίαν τοῦ βίου. — SEGH III, 202

Θ Α Ν Α Τ Ο Σ. — Τὸ σύμβολον τοῦ Θ. ἐπιδέχεται πολλαπλὰς ἐρμηνείας. Αὐτῶν τῶν πόνων καί τῶν θλίψεων, εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἀνοίγει τὸν ὄρομον πρὸς τὸ βασίλειον τοῦ πνεύματος, πρὸς τὴν αἰώνιαν ζωὴν. MORS JANUA VITAE, ἔλεγον οἱ Ῥωμαῖοι : Θ. ἡ θύρα τῆς ζωῆς. Ἀπὸ ἐσωτερικῆς ἐπόψεως, συμβολίζει τὴν ριζικὴν μεταβολὴν ποῦ ὑφίσταται ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς μύησης. Ὁ ἀμθητός, ὀφείλει νά ἀποθάνῃ, διὰ νά ἀναγεννηθῇ εἰς τὴν ἀνωτέραν ζωὴν ποῦ παρέχει ἡ μύησις. Ἐάν δὲν ἀπαλλαγῇ τῆς καταστάσεως τῆς ἀτελείας, στερεῖται πάσης μυητικῆς προόδου (O. WIRTH). Αὐτὸ τοῦτο συμβολίζεται εἰς τὴν Ἀλχημείαν, διὰ τῆς φάσεως τῆς Θ Ζυμώσεως, τῆς σήψεως, ποῦ εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τοῦ Μ. Ἔργου. (SEGH III, 241)

Θ Θ 'Αθανασία, Δρέπανον, 'Ελιξήριον τῆς ζωῆς, Κεραυνόπληκτος οἶκος, Σκιά, Στοιχειώδη, Χιράμ 'Α 'Αβίφ 332, 339.- Βιβλιογρ. Κ. Τσάτσου, μία προεισαγωγή εἰς τὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου, 'Ιλισός 1976, σ. 205

Θ Α Υ Μ Α Τ Ο Π Ο Ι Ο Σ (1η Κλεις τοῦ Ταρώ) ΣΕΓΗ I, 180.

Θ Α Υ Μ Α Τ Ο Υ Ρ Γ Ε Ι Α. - Θ Δυνάμεις ψυχικαί, Ξίντις, Χαρίσματα.

Θ Ε Α Τ Ρ Ο Ν. - 'Ο ANTONIN ARTAUD, διαστέλλει τὸ ἀνατολικόν Θ. πού τοῦ ἀποδίδει μεταφυσικὰς τάσεις, ἀπὸ τὸ δυτικόν Θ. μὲ ψυχολογικὰς ροπὰς. Ὑπάρχει πρᾶγματι μεγάλη διαφορά μεταξύ τοῦ ἑνός Θ. πού παρέμεινε συνδεδεμένον μὲ τὸ λειτούργημα τῆς θείας προελεύσεως, καὶ ἐκείνου πού διακατέχεται ἀπὸ βέβηλον χαρακτῆρα. Τὸ Ἰνδικόν Θ. ἀποτελεῖ μέρος τῶν Βεδῶν, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὡς ἔργον τοῦ ἰδίου τοῦ Βράχμα. Ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ παριστᾶ συμβολικῶς τὴν Ὁδὸν τῆς Ἀρετῆς. Ἀποδίδει τὸν αἰώνιον ἀγῶνα τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων (DEVAS) κατὰ τῶν Ἀζούρας (δαιμόνων) πού ἐκτυλίσσεται μέσα στὸν ἴδιον τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ σημασία καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ παραδοσιακοῦ Θ. ἀπαντᾶται εἰς τὸ κλασσικόν ἑλληνικόν Θ., εἰς τὰ θεατρικά ἔργα τοῦ Μεσαίωνα (πού ἀπεκαλοῦντο χαρακτηριστικῶς "μυστήρια") εἰς τὰ τελοῦμενα καὶ δρῶμενα κατὰ τὰς μυστηριακὰς τελετὰς τῆς ἀρχαιότητος καὶ κατὰ τὰς μυθικὰς ἀναπαραστάσεις τῶν ὑφισταμένων εἰσέτι τελετουργιῶν τῶν μυστικῶν ὁργανώσεων, ὅσον καὶ τῆς Δύσεως. Τὸ ἑλλην. κλασσικόν Θ. εἶναι ἓνα μνημεῖον, συνδεδεμένον μὲ τὸν ἱερατικόν χαρακτῆρα τῶν Ναῶν καὶ τῶν ἐκαστοτε λατρευομένων θεῶν.

"Ἄμεσος σκοπὸς τοῦ Θ. εἶναι ἡ Κάθαρσις τοῦ θεατοῦ, συμμετέχοντος εἰς τὰ συναισθήματα πού διεγείρονται κατὰ τὴν "παράστασιν" τοῦ δράματος. Εἰς τὸν θεατὴν ἐναποκεῖται νὰ καθοδηγηθῆ εἰς τὴν πνευματικὴν του ἀνάστασιν καὶ νὰ μὴ θεωρήσῃ τὸ Θ., ὅπως γίνεται δυστυχῶς σήμερον, ὡς μέσον "φυγαγωγίας" καὶ διασκέδασις καὶ ἀπέρχεται τῆς παραστάσεως περισσότερο κενὸς καὶ ἀκαλλιέργητος, ἀπὸ ὅ,τι ἦτο πρότερον. ΣΕΓΗ IV, 292

Θ Ε Ι Α Ε Υ Χ Α Ρ Ι Σ Τ Ε Ι Α. * Θ "Αρτος & Οίνος,
Ευχαριστεία Θεία, Λειτουργία 19 (10)

Θ Ε Ι - Ο Ν (SULFUR, SOUFRE, SCHWEFEL).-

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι τὸ συμβολικόν Θ.
δέν ἔχει παρά μακρυνήν σχέσιν μέ τὸ σύνθετος στοιχεῖ-
ον τῆς Χημείας (τὸ θείφι). "Ἄξιον προσοχῆς εἶναι
ὅτι τὸ Θ. τῶν ἀλχημιστῶν, παρουσιάζει εἰς τὴν ἑλλη-
νικὴν ὀμωνυμίαν μέ τὸ Θεῖον (τὴν θεότητα) ἢ ὁποία σχε-
δόν τελείως ἀρμόζει πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀλχημ. συμβό-
λου, εἰκονίζοντος τὸ Πῦρ.

Θ Θ 'Αλχημεία 180, 'Ἀρχαί 381 (9), 'Ἀστῆρ 416 (-3), Βα-
σιλεύς, Γάμος, Δώδεκα (402 (-7), Εἰκῶν T.II, 22,
'Ἐπτάς, Λέων (38,18), Λίθος 58 (-8), Πατήρ, Σαλαμάν-
δραι, Ψυχὴ 405 (14), 412 (-6).

Θ Ε Λ Η Μ Α (THELEME).- Θ Μέτογκερ, Ο.Τ.Ο., Πέτερσεν

Θ Ε Μ Ε Α Ι Ο Σ Α Ι Θ Ο Σ.- Θ Λίθοι 52,)1)

Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α.- Ἡ νεωτέρα Ψυχολογία, ἐπεδόθη μέ
ζῆλον εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν θεογονικῶν μύθων,
δώσασα ὅμως περιωρισμένης σημασίας ἐξηγήσεις κυρίως
μέσα στόν κύκλον τοῦ ἀσυνειδήτου, τοῦ συνειδητοῦ καί
ὑπερσυνειδήτου τοῦ ἀνθρώπου.

Θ Ε Ο Ι (ἀρχαῖοι).-Θ 'Ἀθηνᾶ, 'Ἀνθρωπομορφισμός, 'Ἀπόλ-
λων, "Ἄρτεμις, "Ἄρης, "Ἀφροδίτη, Γαῖα, Δῆμητρα,
'Ἑρμ., 'Ἑστία, Ζεὺς, "Ἥρα, "Ἥφαιστος, Θεογονία,
'Ἰανός, Οὐρανός, Πλούτων, Ποσειδών.

Θ Ε Ο Λ Ο Γ Ι Α (πλατωνική καί πυθαγόρειος).

Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας, 262, 275, 289

Θ Ε Ο Σ.- Βιβλ. SEGH II, 195 Θ Θ "Ἄδι Βοῦδδας,
Αἰτία πρώτη, Μ.Α.Τ.Σ., Μονοθεϊσμός, "Ὄνομα
τοῦ Θεοῦ.- Πολυθεϊσμός. Ταῦρος 32 (-5).

Θ Ε Ο Σ Ο Φ Ι Κ Α Ι ΕΤΕΙΨΙΑΙ.- Θ "Ἄντυαρ, Βουδδισ-
μός, ἐσωτερικός, Διεθνῆς θεοσοφ. συναδέλφωσις,
'Ἐσώτερος κλάδος, Θεοσοφία (136 (-8), Τάγμα 'Ἀστέρων
τῆς 'Ανατολῆς, Τάγμα τῆς 'Υπηρεσίας.

Θ Ε Θ Σ Ο Φ Ι Κ Η ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ. - Θ Πρόθεσις θεοσοφ.

Αναγωγή θεοσοφική.

Θ Ε Θ Σ Ο Φ Ο Ι (νεώτεροι). - Θ Θ 'Αραυτέλλ,

Γιήτις, Γούνι, Ζιναραγιαντάζα, Κέϊζερλιγκ, Κόλλινς,
Κρισναμοῦρι, Αδουπερτ, Λεντμπήτερ, Μέϋριγκ, Μπαϊλλυ,
Μπέζανι, Μπλαβάτσκυ, Όλκοτ, Πουροῦνκερ, Σαρασβάτι,
Σίνεϊτ, Τζάτζ, Χάϊντελ, Χέρτμαν, Χόμπε, Σλάϊντεν.

Θ Ε Θ Υ Ρ Γ Ι Α. - Θ Θαυματουργία, 'Ιάμβλιχος

Θ Ε Ο Φ Α Ν Ι Α. - Θ Αύτοφία

Θ Ε Ρ Α Π Ε Ι Α ἐξ ἀποστάσεως. Θ 'Επήρεια, 'Υπηρεσία
θεράπειας.

Θ Ε Ρ Α Π Ε Υ Τ Ι Κ Α Μέσα. - Θ 'Ακουπουνκτοῦρ (Βελονισ-

μός), 'Αστροϊατρική 141 (-9), 'Εμφύσησις, Εὐλογία,
θεραπεία διὰ τῆς σκέψεως, Θεραπεία ἐξ ἀποστάσεως,
θεραπευτικά φυτά, Δίθιοι πολυτιμοί, Μεταλλοθεραπεία,
Μέτρησις (ἀσθενούς), 'Ομοιοπαθητική, Πνευματική θερά-
πεία, Επαχειρική, Ταφή τῶν ἀσθενειῶν, Ὑπνοθεραπεία,
'Υποβολή, Φυσιοθεραπεία, Χριστιανική 'Επιστήμη, Χρω-
ματοθεραπευτική.

Θ Ε Ρ Α Π Ε Υ Τ Ι Κ Η 'Απόκρυφος. - Θ 'Ἐντροσοφία,

'Ασθένεια, Θεραπευταί, Θεραπευτικά μέσα.

Θ Ε Ρ Μ Ο Τ Η Σ. - Η Θ. συνεργάζεται φυσικῶς μέ τό

Φῶς, ὅπως ὁ 'Ερως μέ τήν ἐνορατικήν πῶσιν,
ἡ ὀργανική ζωή μέ τήν ὄρασιν τοῦ πνεύματος. Κατά τόν
Πλούταρχον, ἡ θερμότης καί τό φῶς τίθενται εἰς κίνη-
σιν ὑπό τοῦ 'Ηλίου, ὅπως τό αἷμα καί ἡ πνοή, ἀρχαί
ζωϊκή καί νῶητική, ὑπό τῆς καρδίας. Ἡ ἀποφίς αὕτη
δέν στερεῖται ἀναλογίας μέ τās ἀπόφεις τοῦ Ταντριζμοῦ.
Κατά τās ἀναπαραστάσεις τοῦ 'Ηλίου, τά θερμικά κύμα-
τα ποῦ ἐκπέμπονται ἐξ αὐτοῦ, παρίστανται διά κυματο-
ειδῶν γραμμῶν, ἐνῶ αἱ φωτειναί ἀκτῖνες δι' εὐθειῶν
γραμμῶν. Ἡ . εἶναι μία κρσμική δύναμις, εἶναι ἐκεῖ-
νη, κατὰ τό εἶγκ. Βέδα, ποῦ ἐπιτυχάνει τήν ἐκπα-
σιν τοῦ ὡοῦ τοῦ Κόσμου, ὅπως συμβαίνει καί μέ

τήν ὄρνιθα. Διὰ τῆς Θ. συντελεῖται ἡ γένεσις. Εἶναι γνωστός ὁ ρόλος τῆς Θ. εἰς τὴν Χημείαν, διὰ τὴν πραγματοποίησιν ἢ τοῦλάχιστον διὰ τὴν ἐπίπευσιν τῶν χημικῶν ἀντιδράσεων :

Διὰ τοὺς Ἴνδους ἡ Θ. εἶναι τὸ σύμβολον καὶ ὁ παράγων τῆς συγκεντρώσεως τοῦ πνεύματος ἐντός τῆς καρδίας με ἀποτέλεσμα τὴν γένεσιν τοῦ "Ἐμβρύου τῆς ἀθανασίας". Κατὰ ταῦτα ἡ Θ. εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν πάντων, εἶναι ὁ παράγων ποῦ ὠριμάζει τὰ ὄντα φυσιολογικῶς καὶ πνευματικῶς.

Εἰς τὰς ἀσκήσεις Γιόγκα τὸ στοιχεῖον Τάπας (θερμότης, εἶναι ἡ βασικὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐπίτευξιν θαυμασίων φαινομένων. Ἐπίσης εἰς τὸν Σαμανισμόν (Θ) ἐκφράζεται διὰ μιᾶς ἀσυνήθους ἀντιστάσεως εἰς τὸ ψυχὸς τοῦ περιβάλλοντος. Ὑπὸ τὴν ἐσωτερικότεραν ὁμῶς ἔνοιαν, πρόκειται περὶ τῆς ἔνδον καθύσεως ἢ τῆς πνευματικῆς ἀναλήψεως, τῆς φθορᾶς διὰ τοῦ πυρός τῶν αἰσθησιακῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν περιορισμῶν τῆς ἀτομικῆς ὑπάρξεως. Ἐξ οὗ συνάγεται ἡ καθαρτικὴ ἰδιότης τοῦ πυρός ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ διαφωτιστικὴ ἰδιότης τοῦ φωτός.

Εἰς τὸν Θ Ταντριισμόν τὸ στοιχεῖον Τάπας (πῦρ) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Θ Τσάκρα τῆς καρδίας ('Ανεχάτα). Μερικαὶ βουδδιστικαὶ σχολαὶ ἐπιδίδονται εἰς τὸν διαλογισμόν ἐπὶ τοῦ στοιχείου αὐτοῦ. Αποβλέπουν κυρίως εἰς τὴν ἀνοδὸν τῆς Θ Κουνταλίνης καὶ παράβλλουν τὸ ἀποτέλεσμα πρὸς πραγματικὴν πυρκαϊάν. Σύμφωνα με μερικὰ κείμενα, ἡ ἀναπτυσσομένη Θ. εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνόδου τᾶυτης καὶ κυρίως τῆς μετουσιώσεως τῆς ἐνεργείας τοῦ γενετησίου σπέρματος.

Ἡ Θ. ~~ἢ~~ ἑτέρου, ταυτίζεται ἐπὶ ἄλλου ἐπιπέδου πρὸς τὸν "θυμόν" ἢ ὀργὴν τῶν πολεμιστῶν ὠρισμένων μνησέων ποῦ εἶναι συνυφασμένος με τινὰς ψυχο-σωματικὰς ἱκανότητας, π.χ. νὰ πολεμοῦν ὑπὸ δριμύτατον ψυχὸς καὶ νὰ διαλυθῶν ἐξ ἀποστάσεως τὰ χιόνια. Ὡς γνωστὸν καὶ οἱ κέλται πολεμιστὰ ἐμάχοντο γυμνοί, ἀφηφοῦντες τὸ ψυχὸς. Δὲν παθεῖ ὁμῶς νὰ τονίζεται εἰς πολλὰ κείμενα, τὸ ἐπικινδύνον τῶν τοιούτων πρακτικῶν, διότι τόσοσ ὁ "θυμός" ὅσον καὶ ἡ Θ. ἢμποροῦν νὰ προέρχωνται ἀπὸ σατανι-

κάς ἐπηρείας ποῦ θά πρέπει νά ἐξορκισθοῦν διά νά μὴ καταστοῦν ἐπιβλαβεῖς.- (SEGH I, 319)

Θ Ε Ω Ρ Η Τ Ι Κ Ο Σ Τεκτονισμός. Θ Πρακτικός Τ.

Θ Ε Ω Ρ Ι Α ἢ Θέασις (CONTEMPLATION).- Θ Αὐτοφία, Θέασις.

Θ Ε Ω Σ Ι Σ (Θεοκρασία, Ἕνωσις, DEIFICATION).-

Εἶναι ὁ τελικός σκοπὸς καὶ τὸ μέγιστον ἐπίτευγμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ τέλος τοῦ μυστικοῦ βίου, διά τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχὴ ἀνακτᾷ τὴν ἀληθινὴν πνευματικὴν φύσιν της, ἐνουμένη μὲ τὸν Θεόν.

Διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἡ Θ. συνίσταται εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς ψυχῆς εἰς τὸ θεῖον Φῶς χάρις εἰς τὴν χάρις εἰς τὴν ἐνσάρκωσιν ἐν ἡμῖν τοῦ Λόγου -Χριστοῦ. Διὰ τοῦ βαπτίσματος μετέρχεται ὁ ἄνθρωπος τυπικῶς ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, γίνεται δεκτὸς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Πατρὸς καὶ καθίσταται θεοφόρητος. Διὰ τοῦ περαιτέρω ἐναρέτου βίου καὶ τῶν μυστικῶν πρακτικῶν (ἀσκήσεων) κατάκτᾷ τὴν ἐξομοίωσιν μὲ τὸν Θεόν, ἐνοῦται μετ' Αὐτοῦ καὶ πληροῦται θεότητος (ἕνθους γενόμενος). Τὴν ὅλην διαδικασίαν διατυπώνουν εἰς τὰ ἔργα τῶν μὲ εὐφράδειαν ὅλοι οἱ μυστικοὶ τοῦ Βυζαντίου (οἱ τρεῖς Καπαδόκαι, Μάξιμος ὁ ὁμολογητῆς, ὁ ἡσυχαστῆς Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς κ. ἄ. π.) Πρῶτος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, δὲν ἐδίωξε νά ὁμολῆσῃ περὶ "θεώσεως" τὸν ἠκολούθησαν ὁ Ἀθανάσιος, Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης, τέλος ὁ Μάξιμος ὁ ὁμολογητῆς ἤγαγε τὴν θέωσιν εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς τελειότητος. Ἡ Θεωσις δὲν δύναται νά συγκριθῇ μὲ τὴν "ἔκστασιν" διότι ἡ ψυχὴ δὲν ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα, οὐδὲν τὸ παθολογικὸν διαπιστοῦται. Ἐν ἄπλετον φῶς περιλουεῖ τὸν ἀπαθανατισμένον μοναχὸν καὶ παύει νά ἔχη συναίσθησιν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου. Οὐδεὶς κοινωνικὸς περιορισμὸς ὑπάρχει δι' αὐτὸν καὶ εἶναι κατὰ τὴν ἀπόλυτον ἔννοιαν ἐλεύθερος. τὸ Φῶς ποῦ τὸν περιβάλλει δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ γήινον φῶς : εἶναι Φῶς νοητικόν, πνευματικόν, ἀγάπης καὶ ζωῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπιτελεῖται διά μόνης

Κάριτος, τοῦ θείου Λόγου, αὐτὸς δὲ ἀπλῶς τὴν δεχεται ὡς θεῖον δῶρον, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν μακρῶν του ἀγῶνων (προσευχῆς, στερήσεων) πάντως ὁμως ἐκουσίως καὶ ὄχι παθητικῶς. M.M.DAVY II, 25)

Θ Η Β Α Ι @ Ἄμμων - Ρά

Θ Η Ρ Ε Σ Ι Α (Ἄγ. τῆς Ἄβιλα, 1515-1582)

Τὰ περισσότερα ἔργα τῆς συνετάγησαν μεταξὺ 1562-1582) ἔτος τοῦ θανάτου τῆς. Διὰ τὴν Ἄγ. Θηρεσίαν τὴν βασικὴν θέσιν διὰ τὴν Ἑνωσιν κατέχει ἡ ἔνθερος προσευχή, ἐνῶ ἀποδίδει μικρὰν σημασίαν εἰς τὴν λειτουργικὴν ζωὴν. Δέν φαίνεται νά συνέβαλον οὐσιαστικᾶ εἰς τὴν φώτισιν τῆς ἐκεῖνα ποῦ ἀνέγνωσεν εἰς προγενέστερα ἔργα. Πιστεύεται ὅτι αἱ Ἑξομολογήσεις καὶ ὁ Πύργος τῆς Ψυχῆς, εἶναι ἡ περιγραφή τῶν ἰδίων τῆς ἐμπειριῶν, ὡς πρὸς τὴν διαβάθμισιν τῶν τῶν βαθμίδων τῆς προσευχῆς ποῦ ἀποτελοῦν τὸν δρόμον τῆς ἀνόδου μέχρι τοῦ πνευματικοῦ γάμου μὲ τὸν Χριστόν. (DAVY, II, 201)

Θ Η Σ Α Υ Ρ Ο Σ. - Ὁ κεκρυμμένος Θ. εἶναι σύμβολον τῆς τῆς ἐσωτερικῆς Γνώσεως. Εἰς τὴν Ἰνδικὴν παράδοσιν, ἡ θεότης Κουβέρα διαφυλάσσουσα τοὺς 8 θησαυρούς, ὑποδηλοῖ τὰ ἐμβλήματα τῶν θείων δυνατοτήτων καὶ τῆς παγκοσμίου ἐκδηλώσεως. Συνεπληρίασαν τὴν θεάν - ἐπειδὴ ἵππευει κριθῆν - πρὸς τὸν μῦθον τοῦ Χρυσοῦ δέρατος τῶν Ἀργοναυτῶν. Γενικῶς οἱ Θ. συμβολίζουν τὴν Γνώσιν, τὴν ἀθανασίαν, τὰ πνευματικὰ ἀποθέματα τὰ ὁποῖα κατακτῶνται κατόπιν μεγάλων κόπων καὶ ἐπικινδύνων ἐπιχειρήσεων. Φυλάσσονται ὑπὸ δρακόντων ἢ τεράτων, ποῦ εἰκονίζουν τὰς ἐπιφθόβους ψυχικὰς ὀντότητας ὑπὸ τῶν ὁποίων ὁ ἦρωας κινδυνεύει νά εἶναι τὸ θῦμα, ἔλλειψαι καταληλθότητος, ἢ μὴ τηρήσεως τῶν ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων. Οἱ Θ. κρύπτονται κατὰ κανόνα εἰς τὸ βάθος σπηλαίων ἢ ὑπογείων στοῶν, ποῦ συμβολίζουν τὰς δυσκολίας ποῦ πρέπει νά ὑπερνικηθοῦν ἀπὸ τὰς ἡρωικὰς ψυχὰς ποῦ ἀναλαμβάνουν τὸν ἄθλον. Ὁ πνευματικὸς Θ. χαρίζεται χαρίζεται, ἀλλὰ κατακτᾶται κατόπιν μεγάλων προσπαθειῶν καὶ δοκίμασιῶν. Ἐκ τῶν μυθικῶν περιγραφῶν συνάγεται

ὅτι, οἱ κεκρυμμένοι Θ. εἶναι φύσεως πνευματικῆς. Μὲ ἄλλας λέξεις ὁ Θ. εἶναι σύμβολον τοῦ πνευματικοῦ βίου τὰ δὲ τέρατα ποῦ τὸν φυλάσσουν εἶναι ἀποδείξεις ἡμῶν ἰδίων, ποῦ πρέπει νὰ ἀναπτύξωμεν ἡρωισμόν διὰ νὰ δυνήθωμεν νὰ ὑπερνικήσωμεν τὰ ἐμπόδια ποῦ παρεμβάλλονται· εἰς τοῦτο ἀπέβλεπον αἱ μητρικαὶ δοκιμασίαι τῶν δοκίμων πρὸς μύησιν κατὰ τὰς μητρικὰς "περιοδείας" τῶν Μυστηρίων. SEGH IV, 324

Θ Η Σ Ε Υ Σ.- Θ "Ἡρωες, Λαβύρινθος.

Θ Ι Β Ε Τ.-Θ Γκοβλίνα, "Ἐβανς - Βέντς, Λαμαϊσμός, Μιλαρέπα.

Θ Ο Λ Ο Σ.- (VOUTE, COUPOLE).- Εἴπομεν ἀνωτέρω (Ἐγκυκλ. Ἑσωτερ. III, 184) ὅτι τὸ σύμβολον τοῦ Θόλου (κυκλικόν) ὑπερκείμενον τετραγωνικῆς ἢ κυβικῆς βάσεως, συναντᾶται εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς παραδοσιακοὺς λαοὺς. Οὕτω εἰς τὰ Ντόλμεν (Θ) τῶν κελτικῶν ναῶν, εἰς τοὺς μυκηναϊκοὺς τάφους, εἰς λιθίνοὺς ναοὺς τῆς Ἰνδίας μέχρι Κορέας, ἀπαντῶμεν τὸ ἴδιον ἔμβλημα. Οἱ ὀρεσίβιοι τοῦ Νοτ. Βιετ-νάμ, παραδέχονται τὸν οὐρανὸν ὡς ἡμικυκλικὸν κάλαθον, τοποθετημένον ἐπὶ ἐπιπέδου δίσκου. Λογικῶς ἠμποροῦμεν νὰ ταυτίσωμεν τὴν ἰδέαν αὐτὴν μὲ τὸ σύμβολον τῆς κινεζικῆς Θ Χελβνης, τῆς ὁποίας τὸ κέλυφος εἶναι κυρτὸν πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἐπίπεδον πρὸς τὰ κάτω. Οἱ Αἰγύπτιοι παρίσταν τὸν Οὐρανὸν διὰ τῆς θεᾶς Νούτ τῆς ὁποίας τὸ σῶμα ἦτο κυρτὸν καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς Γῆς διὰ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν. Ὁ βυζαντινὸς ὁθλος τῶν ἐκκλησιῶν, τὰ "στούπα" τῶν Βουδδιστῶν, τὸ μουσουλμανικὸν τέμενος (Κουμπά) εἶναι ταυτόσημα ἔμβληματα. Εἰς τοὺς βυζαντινοὺς ναοὺς ἢ σχέσις αὕτη μεταξὺ σφαίρας καὶ κύβου (τριάδος καὶ τετράδος, ἐντείνεται μὲ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ὁθλος, κοσμοῦμενος μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Παντοκράτορος Χριστοῦ, στηρίζεται κατὰ τὰς 4 γωνίας ὑπὸ τῶν 4 Εὐαγγελιστῶν ἢ τῶν 4 συμβολικῶν ζῶων ποῦ τοὺς ἀντιπροσωπεύουν.

Ἄλλὰ καὶ αἱ σκηναὶ τῶν πρωτογόνων, φέρουν εἰς τὴν κορυφὴν στρογγύλον ἀνοιγμα, ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ εἰσέρχεται τὸ ἡλιακὸν φῶς, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐξέρχεται ὀκαπνός

πού θεωρείται ως στήλη συνδέουσα τόν ἄνω μετὰ τῷ κάτω κόσμου. Εἰς τὴν κεντρικὴν ταύτην θύραν καταλήγει ὁ Ἄξων τοῦ κόσμου. Ἡ κεντρικὴ αὕτη ὀπή τῆς σκηνῆς προσομοιάζεται συχνὰ μὲ τόν πολικόν ἀστέρα, πού εἶναι ὁ ὄφθαλμὸς τοῦ κόσμου". Πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀνατείνει ὁ μύστης καὶ προσπαθεῖ νὰ διασχίσῃ πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς τὴν ὀπὴν τῆς σκηνῆς, διὰ νὰ ἐξέλθῃ (ἀπὸ τὸ ἄντρον ἢ σπήλαιον) πρὸς τόν κόσμον τοῦ αἰθέρος καὶ τοῦ θεοῦ πνεύματος. Ἡ ὀπή τοῦ θόλου ἀντιστοιχεῖ ὁμοίως πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ καρνίου (πού εἶναι καὶ αὐτός εἷς θόλος) ἀπὸ τὴν ὅποίαν οἱ Ἴνδοι πιστεύουν ὅτι διαφεύγει ἡ ψυχὴ τοῦ σοφοῦ, ἀπαλλαγεῖσα ἀπὸ ὅλας τὰς σχετικότητάς τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου.

SEGH II, 208- IV 407. Θ Ἀψίς, Κλείς, Κύβος ..

Θ Ο Υ Λ Η. - (THULE). Ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν

ἑλληνικῶν καὶ λατινικῶν κειμένων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν γεωγραφικὴν θέσιν τῆς μυθικῆς Θούλης, συνάγεται ὅτι αὕτη ἀνάγεται εἰς τὴν βορειοτέραν τῶν νήσων Σέτλανδ (σήμερον καλουμένην UNST. Τὰς σαφεστέρας πληροφορίας ἐν προκειμένῳ μᾶς παρέχει ὁ Πλίνιος (H. NAT. IV, 16, 30) ὅστις παραδέχεται τὴν Θ. ὡς τὸ ἀκρότατον μέρος τῆς βορ. Εὐρώπης, τὸ ἔσχατον ὄριον τοῦ κόσμου τούτου, πέραν τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται ἓνα ἄλλος κόσμος ὅπου οἱ συνήθεις ἄνθρωποι δὲν δύνανται κατὰ κανόνα νὰ εἰσέλθουν. Οἱ οἰδημονες παραδέχονται τελικῶς τὴν Θ. ὡς τὴν ἑδραν τῆς βορείου καταγωγῆς τῆς πρωταρχικῆς εὐρωπαϊκῆς Παραδόσεως (FRANCOISE LE ROUX : LES ILES DU NORD DU MONDE, εἰς MELANGES GRENIER, BRUXELLES 1962, σ. 1051-1062). SEGH IV, 294. - Π. Γράβ. Πυθαγόρας. Θ Ἀγκάρθα, Πολικοί (143 (-3), Ὑπερβοραία, Ὑπερβόρειος, Ὠγυγία.

Θ Ρ Α Κ Ι Κ Α ΜΥΣΤΗΡΙΑ. - Θ Ἀλέξανδρος Ἀβωνοτειχίτης, Ὀρφεύς, Αἴνος, Μουσαῖος, Ζάμολεξίς.

Θ Ρ Η Σ Κ Ε Ι Α. - Θ Ἐγκυκλ. Ἐσωτερισμοῦ, Τ. Ι, 8 (15). Καθολικισμὸς, Λατρεία, Λύτρωσις, Μυστήρια, Παράδοσις (TRADITION).

Θ Ρ Ο Ν Ο Σ .- Είναι τό σύμβολον τῆς οἰκουμενικῆς ὑποστηρίξεως, τῆς δόξης ἢ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου καί θείου μεγαλείου. Ὁ Θρόνος ποῦ ἰδρύθη εἰς τόν οὐρανόν, κατὰ τήν Ἀποκάλυψιν, περιβαλλόμενος ὑπό τῶν 4 συμβολικῶν ζώων, εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῆς θείας δόξης εἰς τό τέλος τῶν χρόνων. Συμβολίζει κατὰ τόν BURCKHARDT, τήν τελικήν ἔξισορρόπησιν τοῦ Κόσμου ποῦ θά ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀφομοιώσεως καί ὀλοκληρώσεως ὄλων τῶν φυσικῶν ἀντιθέσεων.

Ὁ Θ. ἐπί τοῦ βάθρου τοῦ σημαίνει εἰς τήν Κίβαν τήν διάκρισιν τοῦ γήινου καί οὐρανίου Κόσμου καί τήν ὑπεροχήν τοῦ δευτέρου ἐπί τοῦ πρώτου.

Οἱ Θ. εἰς τοὺς Ἰνδοὺς εἶναι πολλῶν εἰδῶν : ὁ Πάντμασάνα, ἔδρα τοῦ λωτοῦ, ἐκφράζει τήν κοσμικήν ἁρμονίαν εἶναι ἡ ἔδρα τοῦ Βισοῦ ἢ ἀκόμη καί τοῦ Βουδά, ἀλλά δύναται ἐπίσης , κατὰ τήν ταντρικήν ἄποψιν, νά εἶναι καί ὁ λωτός τῆς καρδίας. Ὁ Σιμχασάνα Θ. τοῦ Σίβα, συγκρατεῖται, ὅπως καί ὁ τῆς Ἀποκαλύψεως ὑπό 4 ζώων, ἀντιστοιχοῦντων πρὸς τὰς τέσσαρας ἡλικίας τοῦ Κόσμου καί πρὸς τὰ 4 συμβολ. χρώματα : καλοῦνται Ντάρμα, Γνιάνα, Βαῖράτζενα καί Ἀἰσβάρνα. Ὁ Θ. οὗτος εἶναι τό ὑποστήριγμα τῆς ἀναγωγῆς τοῦ πνεύματος πρὸς τήν ὑπάτην Γνώσιν, διὰ τῆς κυριαρχίας ἐπί τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κόσμου. Πράγματι ἡ λέξις Σίμχα εἶναι τό δηλωτικόν ὄνομα τοῦ λέοντος, ὁ δέ Θ. αὐτός ἀναφέρεται γενικώτερον, ὡς ὁ Θ. τοῦ λέοντος ἢ τῶν λεόντων.

Εἶς τιμα κείμενα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς καί τοῦ τοῦ Ἰσλάμ , ὁ θεῖος Θ. λέγεται ὅτι ὑποστηρίζεται ἀπό 8 ἀγγέλους, ἀντιστοιχοῦντας εἰς τὰς 8 διευθύνσεις τοῦ χώρου. Ὁ Βουδδισμός τοποθετεῖ τόν ἀδαμάντινον Θ. τοῦ Βουδά, εἰς τήν ρίζαν τοῦ δένδρου Μπόντι, ἔνθα οὗτος ἐδέχθη τήν Φώτισιν, δηλ. εἰς τό κέντρον τοῦ Κόσμου. Ὁ καθήμενος ἐπί τοῦ Θ., κατέχει, ἔστω καί προσωρινῶς τόν θεϊκόν χαρακτῆρα. Πρβ. τόν ὄρον EX CATHEDRA ποῦ διακατέχει ὁ Πάπας τῆς ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὁσῶν τό λειτούργημα τοῦ ἀλαθήτου Ποντίφηκος.

Εἰς τόν Ἰσλαμικόν Ἐσωτερισμόν, ὁ Θρόνος

(ἔλ "Αρσχ), εἶναι τὸ στήριγμα τῆς ἀμόρφου ἐκδηλώσεως, ἀδόμη καὶ τῆς ὑπερβατικότητος τῆς Ἀρχῆς. Ἐκφράζει τὴν σχέσιν μεταξύ Ἀρχῆς καὶ Ἐκδηλώσεως. Παρὰλλήλως τὸ βάθρον τοῦ Θ. (ἔλ Κουρσι), εἶναι ὁ πρῶτος διαφορισμός, ἡ πρώτη Δημιουργία. Ὁ Κύριος τοῦ Θρόνου, εἶναι τὸ συχνώτερον ὄνομα τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ἀλλάχ εἰς τὸ Κοράνκον. Ἀποκαλεῖται ὡσαύτως ὁ Κύριος τῶν οὐρανῶν. Ὁ Θ. περαιτέρω ταυτίζεται μὲ τὴν θεῖαν Γνώσιν. Ἀναφέρεται ὅτι ὁ θεῖος Θ. ἐπιπλέει ἐπὶ τοῦ ὕδατος (Κοράν. 11, 9) ἢτοι κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν κοσμικῶν δυνητικοτήτων ἢ ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ τῆς πρωταρχικῆς Οὐσίας. Ταῦτα ὑπενθυμίζουν τὸ βουδδιστικόν καὶ ἰνδουϊστικόν σύμβολον τοῦ λωτῶ ποῦ θάλλει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὕδατων καὶ εἶναι συγχρόνως ἡ ἀπεικόνισις τοῦ Σύμπαντος καὶ ἡ ἔδρα τῆς ἀποκαλυφθείσης θεότητος. Κατ' οὐσίαν ὁ Θ. ταυτίζεται πρὸς τὸ παγκόσμιον Πνεῦμα.

Κατὰ τὸν σουφί Τζαλάλ ἔντι Ντίν ἔλ Ρουμί, ἡ καρδία τοῦ πιστοῦ, εἶναι ὁ Θ. ("Αρσχ) τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θ. τοῦ Σολομῶντος περιγράφεται εἰς τὴν Βίβλον (I Βασιλ. 10, 18-20) καὶ ἀποκαλεῖται ἓν τῶν πλέον ἀξιοθαυμάστων μεγαλουργημάτων. Τὰ ὑλικά ἐξ ἧν ἀποτελεῖται, (ἐλέφαντοστοῦν, χρυσός, πολύτιμοι λίθοι, οἱ ἀριθμοὶ 6, 2, 12, τὰ ζῆα λέοντες καὶ ταῦροι, εἶναι πάντα συμβολικά.- Βιβλιογ. SEGH IV, 339.

- ΘΡΟΝΟΙ (χριστ.) βλ. Ἐγκυκλ. Ἐσῶτ. III, 191.

Θ Υ Μ Ι Α Μ Α Τ Α. - Θ Ἀρώματα, Μόσχος, Ρητῖναι

Θ Υ Σ Ι Α. - Γενικῶς ἡ Θ. εἶναι σύμβολον ἐγκαταλείψεως τῶν ἐγκοσμίων εἰς ἔνδειξιν ἀγάπης καὶ δοξασμοῦ τοῦ πνεύματος ἢ τῆς θεότητος. Εἰς ὅλας τὰς παραδόσεις ἀναφέρονται περιπτώσεις Θ. προσφικῶν προσώπων ἢ ἀντικειμένων κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ. Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀβραάμ, προσθύμου νά θυσιάσῃ τὸν υἱὸν του Ἰσαάκ, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Ἰαχβέ, εἶναι τὸ γνωστότερον. Ἐπίσης ἡ Θ. τῆς Ἰφιγενείας ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Τὰ ἐλατήρια τῆς Θ. εἶναι πολλὰ: κύριως εἶναι ἡ ἐξιλέωσις, ἡ καθάρισις, ὁ κατευνασμός τῆς θείας ὀργῆς,

καί ἡ ἐπίκλησις τῆς εὐμενείας τῶν θεῶν.

Εἰς ἀρχαιοτάτας ἐποχάς φαίνεται ὅτι ἐτελοῦντο καί ἀνθρωποθυσίαι. Ὀλίγον καί ὀλίγον ὅμως τό ἔθιμον τοῦτο καταργεῖται καί αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται. Εἰς τοὺς θεοὺς προσφέρονται εἰς ἀντικατάστασιν, ζῆα, ἀργότερον φυτά καί καρποὶ καί τέλος "λογικαὶ θυσίαι. (Τρισμέγιστος). Ἐπί τῆς ἐξελιξέως ταύτης τοῦ ἔθιμου, δύνανται πολλὰ νά διατυπωθοῦν καί νά ἀποτελέσουν θέμα διαλογισῶν. Κυρίως ἡ ἀπουσία αἵματος.

Κύρια χαρακτηριστικὰ διὰ τὸν Ἰνδοῦισμόν, εἶναι ἡ ὀρθή πρόθεσις, ὁ λόγος καί ἡ χειρονομία. Ἡ ἀντικατάστασις τῶν αἱματηρῶν θυσιῶν μὲ ἄλλας ἐκ τοῦ φυτικού βασιλείου, τελεῖται ὁμαλῶς, δηλαδή χωρὶς τὴν ἐντύπωσιν ἢ καί ἀντίδρασιν ὅτι πρόκειται περὶ τινος θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως. Καθ' ὅμοιον τρόπον, ἀθροῦ-βως θὰ ἐλέγγωμεν, μεταλλάσσειται ἡ σύνθεσις τοῦ ποτοῦ Σῶμα τῆς βεδικῆς Παραδόσεως (ποῦ ἀρχικῶς ἐμπεριεῖχε παραισθησιογόνους οὐσίας) εἰς ποτόν ἐστερημένον τοξικῶν ἢ διεγερτικῶν οὐσιῶν) καί συνεπῶς τελείως ἀκίνδυνον. Τό σοβαρόν αὐτό σημεῖον, ἐξηγεῖται κατὰ τὸν JEAN VARENNE (ENCYCLOPEDIE DES MYSTIQUES, III, 183) ἐκ τοῦ ὅτι ὁ σημερινὸς Βραχμᾶνος παραδέχεται τὴν μεταλλαγὴν ταύτην, ὡς ἓν σημεῖον τῶν καιρῶν. ἀποδίδει δηλ. τὴν μετατροπὴν καί αὐτῆς τῆς λειτουργίας, εἰς τὴν γενικὴν ἀναστάτῳσιν εἰς ἣν ἔχει περιέλθει ἡ Γῆ ἐνεκα τῆς τελευταίας φάσεως τῆς Κάλι-Πιούγκα. Καί οὕτω βλέπομεν τὴν σημερινὸν Βραχμᾶνον νά προσφέρῃ εἰς τὸν Σίβαν (τὸν πλέον αἰμοδιφῆ θεὸν τοῦ Ἰνδικοῦ πανθέου) ἄνθη καί θυμιάματα φυτικῆς προελεύσεως..

SEGH IV, 138.- M. DAVY III, 180.-   Θ Αὐτοθυσία, Βισβα-κάρμα, Διесπαρμένα, Δολοφονία, Λάμεδ, Σόλβε-Κοάγκουλα, Σταύρωσις.

Θ Ω Μ Α Σ Ο Α Κ Υ Ι Ν Α Τ Η Σ. (+ 1274) DAVY II, 189

Θ Χομοῦνκουλους.

Θ Υ Ε Λ Λ Α. - Εἰς τὴν Π.Δ. ἡ Θ. εἰκονίζει μίαν θείαν ἐπέμβασιν καί συνήθως τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἐπίσης, ἐν μέσφ Θ. ἀναπτύσσεται ἡ δημιουργὸς δρᾶσις

Τῆ ὄντα ἐμφανίζονται ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτου καὶ χαώδους ἀνατροπῆς τῶν πάντων. Ἐν μέσῳ θυέλλης ἐκδηλοῦνται αἱ μεγάλαι ἀπαρχαὶ καὶ πέρατα τῶν κοσμικῶν ἐποχῶν.

Ἐπαναστάσεις, ριζικαὶ ἀλλαγαί, ἐσχατολογικὰ γεγονότα, αἱ Ἀποκαλύψεις. Οἱ δημιουργικοὶ θεοὶ καὶ οἱ ὀργανωταὶ τοῦ Κόσμου, εἶναι θεοὶ τῆς Θυέλλης. Ζεὺς εἰς τοὺς Ἕλληνας, Μπέλ, εἰς τοὺς Ἀσσυροβαβυλωνίους, Ντο-νερ εἰς τοὺς Γερμανοὺς, Θώρ εἰς τοὺς Σκανδιναβοὺς, Ἄγνι Ἴνδρα εἰς τοὺς Ἴνδοὺς.

Εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν μία θυελλα παθῶν, ἀλλὰ καὶ διακαοῦς ἐξάρσεως τοῦ πόθου πρὸς ἀπλλαγὴν τῶν ἐγκοσμίων ἀτελειῶν καὶ ἐξόρμησιν πρὸς μίαν νέαν κατὰστασιν πνευματικῆς ἡρεμίας καὶ ἡσυχίας. SEGH III, 325 IV 278.-

Θ Υ Μ Ι Α Μ Α.- Τὸ Θ. ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἐξέφωσιν τῆς προσευχῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔχει σαφῶς ἱερατικὸν χαρακτῆρα. Διὰ τοῦτο, μεταξὺ τῶν δώρων τῶν 3 μάγων πρὸς τὸ νῆπιον Ἰησοῦν, καταλέγεται καὶ τὸ Θ.

Εἰς τοὺς Ἴνδοὺς τὸ Θ. (DHUPA) χρησιμοποιεῖται κατὰ ἑξῆς ἱερουργίας καὶ ἀνάγεται εἰς τὸ στοιχεῖον Ἄηρ. Θεωρεῖται ὡς ἀντιπροσωπεῦον τὸ μέσον ἀντιλήψεως τῆς πανταχοῦ παρούσης συνειδήσεως. Κατὰ τοῆς διαλογισμοῦ τῶν Γιόγκι, γίνεται χρῆσις εἰδικῶς παρεσκευασμένων ραβδίων ἐκ πολλῶν ἀρωματικῶν φυτῶν καὶ ρητινῶν, τὰ ὁποῖα, καιόμενα, ἀναδίδουν εὐχαρίστους ὀσμάς, αἱ ὁποῖαι διευκολύνουσι τὴν συγκέντρωσιν τοῦ πνεύματος καὶ ἔξαρσιν αὐτοῦ. SEGH II, 262.

Θ Υ Ρ Α .-(πρβ. Πύλη).-Ἡ Θ. συμβολίζει τὸν τόπον διελεύσεως μεταξὺ δύο καταστάσεων, μεταξὺ δύο κόσμων, μεταξὺ γνωστοῦ καὶ ἀγνώστου, μεταξὺ φωτός καὶ σκότους, πλοῦτου καὶ πενίας. Ἀνοίγει πρὸς κάτι νέον ἀλλὰ καὶ συγχρόνως προσκαλεῖ νὰ διαπεράσωμεν τὸ κατώφλι πρὸς τὸ πνευματικὸν πεδίου, ἐκ τοῦ βεβήλου κόσμου πρὸς τὴν ἱεράν περιοχὴν.

Αἱ θύραι τῶν Ναῶν ἐπομένως εἶναι τὸ σημεῖον εἰσόδου τοῦ προσκηνυτοῦ εἰς τὸ Ἅγιον τῶν Ἁγίων, εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἐδρεῦει ἡ θεία Παρουσία

Προστατεύεται ἡ εἴσοδος ὑπὸ ἀδυσωπητῶν φυλάκων, ἀγρίων θηρίων, φυλάκων ὠπλισμένων διὰ ξιφῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐντεταλέμενοι νὰ ἀπαγορεύσουν τὴν εἴσοδον εἰς πάντα βέβηλον.

Εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν καὶ τὸν Χριστιανισμόν, τὸ σύμβολον τῆς Θ. ἐπαναλαμβάνεται πλείστακις, αὐτὸς δὲ ὁ Χριστὸς ἀναγνωρίζεται ὡς ἡ ἀληθὴς θύρα (CHRISTUS JANUA VERA). Οὕτω εἰς τὸ Εὐαγγέλιον (Ἰωάν. 10, 9) ὁ Χριστὸς λέγει: "Εἶμαι ἡ θύρα, καὶ ὅποιος εἰσέλθῃ δι' ἐμοῦ, θέλει σωθῆ". Τὸ αὐτὸ προσηγορικὸν ἀποδίδεται καὶ εἰς τὴν Παρθένον. Κατὰ τὰς λειτουργίας πρὸς τιμὴν τῆς.

Ἡ Θ. τοῦ τεκτον. Ναοῦ, θεὸν νὰ εἶναι πολὺ χαμηλὴ, κεῖται δὲ εἰς τὴν Δύσιν. Ὁ πρὸς μῦθόν δόκιμος ὀφείλει νὰ κύψῃ, ὅχι ὅπως συνήθως λέγεται ὡς δεῖγμα ταπεινοφροσύνης, ἀλλὰ διὰ νὰ καταδειχθῇ ἡ δυσκολία τῆς διελεύσεως ἐκ τοῦ βεβήλου κόσμου εἰς τὸν κόσμον τῆς μυσταγωγίας. Εἶναι ἡ στενὴ Θ. τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ὁποίαν πρέπει μετὰ κόπου νὰ διαπεράσωμεν.

Κατὰ τὸν DOM PERNETY (DICTION. MYTHOHERMETIQUE σ. 396) ἡ Θ. συμβολίζει ἀναλόγως τὴν κλεῖδα διὰ τῆς ὁποίας ἠποδηλοῦται ἡ εἴσοδος, ἢ τὰ μέσα ποῦ θὰ χρειασθῇ ὁ φιλόσοφος-ἐρμητιστής, διὰ νὰ ὀλοκληρωθῇ τὸ Μ."Ε. τῆς πνευματικῆς ἀποκαταστάσεως. SEGH IV, 50.

Θ Ω Μ Α (Εὐαγγέλιον) 'Εκλ. Ἰλισοῦ Γ, 18.-

I

Ι Α Γ Ο Υ Α Ρ Ο Σ.—Σύμβολον άπαντών εἰς τοὺς ἀρχαίους λαοὺς τῆς Μέσης καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς. Εἰς τοὺς Μάγυα ἀναφέρεται εἰς τὴν γεωργίαν καὶ παριστᾷ τὴν θεότητα Σελήνη -Γῆ. Εἰς τὰ χειρόγραφα Μάγυα καὶ Μεξικοῦ, ἡ θεὰ παρουσιάζεται συνήθως μὲ χεῖρας φερούσας ὄνυχας 'I. Εἰς τοὺς ἰδίους Μάγυα, αἱ γόησαι παριστάνονται μὲ μορφήν 'I. καὶ ἐκφράζουν τὰς φάσεις τῆς Σελήνης. Εἶναι δι' αὐτοὺς μία χθονία θεότης ὑπᾶτη ἔκφρασις τῶν ὑποχθονίων δυνάμεων. Ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἀριθ. 9 πού εἶναι ὁ κάτω κόσμος. Ὡς τοιοῦτος ἐκτελεῖ καὶ χρῆθ ψυχοπόμποῦ. Ἡ Γῆ παρίσταται καταβροχθίζουσα τὸν Ἥλιον κατὰ τὸ λυκόφωσ ὑπὸ μορφήν στόματος ἑνός 'I.

Εἰς τοὺς Ἀζτέκους, συμμετρικῶς πρὸς τὸν ἀετὸν, δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ 'I εἰς μίαν τῶν ἀνωτέρων ἱπποτικῶν τάξεων, ἐνῶ ἡ ἑτέρα εἶναι τῶν ἀετῶν. Ἀντιθέτως εἰς τὴν φυλὴν τῶν Τουπινάμπας, εἶναι μία οὐρανία θεότης φέρει δύο κεφαλὰς διὰ νά καταβροχθίζῃ τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην (ἐξήγησις τῶν ἐκλειψῶν). Δύναται κανεὶς νά διερωτηθῇ ἐάν αἱ δύο αὗται ἐκφράσεις τοῦ συμβόλου τοῦ 'I., χθονίας καὶ οὐρανίας, εἶναι ἴσως παραπληρωματικαί, δηλ. αἱ δυνάμεις τοῦ ἄνω καὶ κάτω κόσμου συνεργάζονται διὰ νά ἐπιτύχουν τὴν τελικὴν καταστροφήν τοῦ κόσμου, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Κύκλου.

Παρόμοιοι μῦθοι, άπαντῶνται εἰς πολυαρίθμους φυλάς τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς, εἰς τὸ Περού, τὴν Βολοβίαν, τὸν Ἰσημερινόν, εἰς τὴν Γουϊάναν, τὴν Βραζιλίαν, εἰς τὰς νήσους τῆς Καραϊβικῆς κ.ά. Εἰς πολλοὺς μῦθους τῶν

'Ινδιάνων τῆς νοτ. Ἀμερικῆς, ἐμφανίζεται ἓνας 'Ι. μέ 4 ὀφθαλμούς (διορατικότης). Εἰς ἄλλους μύθους τῆς Βραζιλίας, σχετικούς μέ τήν προέλευσιν τοῦ πυρός, ἐμφανίζεται ὡς ἥρωα ἐκπολιτιστικός ποῦ διδάσκει εἰς τόν ἄνθρωπον τήν χρῆσιν τοῦ πυρός καί τά πρῶτα τεχνικά ἐπιτεύγματα (κυρίως τήν ὑφανσιν τοῦ βάμβακος). Ἐν τοῦτοις δέν παρίσταται ὡς ὁ ἐφευρέτης τοῦ πυρός, ἀλλά μᾶλλον ὡς ὁ φύλαξ αὐτοῦ, ὁ διαθέτης καί ὡς ὁ πρῶτος χρησιμοποήσας αὐτό. Ὑπογραμίζεται οὕτω τὸ χθόνιον λειτουργημά του, δέν εἶναι δημιουργός, ἀλλ' ἴσως κάποιος "πρόγονος".- SEGII III,64

Ι Α Κ Χ Ο Σ.- @ Διόνυσος, Ἐβοχέ, Ἐλευσίνια Μυστήρια.

Ι Α Κ Ω Β.- @ Βαίτυλος, Λίθοι, Λίθος, Δούζ.

Ι Α Κ Ω Β Ο Σ.-@ Ἰωάννα "Ἄγιοι

Ι Α Κ Ω Β Ο Σ ντέ Μολαί.-@ Μολαί Ἰάκωβος, Φίλιππος Δ.

Ι Α Λ Δ Α Β Α Ω Θ.-@ Γνωστικισμός 213 (-1), 215. (14), 224 (10,-3), 225 (5). Ἰλδαβαώθ, Ὀφῖται 554 (-15)

Ι Α Μ Β Λ Ι Χ Ο Σ.- Πρό τοῦ Πορφυρίου, ὑπῆρξε μαθητής τοῦ περιπατητικοῦ Ἀνατολίου. Ἐζησε 250-335 μ.Χ. Ἐκτός τῶν ἀναφερθέντων ἔργων του συνέγραψε καί διεξοδικόν ἔργον περὶ Χαλδαϊκῶν Λογίων, τὸ ὁποῖον ὁμῶς ὀλοκληρωτικῶς ἀπώλεσθη. (Χαλδαϊκὴ θεολογία)

Διὰ τοῦ 'Ι. ἐπέρχεται βαθεῖα μεταρρυθμισις εἰς τόν Νεοπλατωνισμόν. Εἶναι προσκολλημένος περισσοῦτερον πρὸς τήν Θεουργίαν, παρά εἰς τήν Φιλοσοφίαν. Μὲ τήν Θεουργίαν, ἀντιλαμβάνεται μίαν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν μεθόδων καί πράξεων, δανεισμένων ἐξ Ἀνατολῶν, μέ σκοπὸν τήν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀμεσον καί ὀπτικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν θεῶν, δηλ. τῶν ἀγγέλων τοῦ ἀοράτου βασιλείου. Παρ' ὅλα ταῦτα, διατηρεῖ στενήν ἐπαφήν μέ τήν ἑλλην. Παράδοσιν καί δύναται νά θεωρηθῇ ὡς ὁ πιστός ἐκπρόσωπος αὐτῆς. Εἶναι ὑπέρμαχος τῶν ἱεραρχικῶν ὑποδιαίρέσεων καί ταξινομήσεων τῶν θεοτήτων, πρῶγμα ποῦ θά μιμηθῇ καί τελειοποιήσῃ ὁ Πρόκλος.

Ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰς πανθειζούσας ἀντιλήψεις

τῶν Στωικῶν, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀνθρ. ψυχὴ δὲν εἶναι ὄντοτης διακεκριμένη ἀπὸ τὴν ἀνωτάτην οὐσίαν ἐξ ἧς καὶ ἀπορρέει. Ἐκ τῆς πρώτης Ψυχῆς ἀπορρέουν δύο ἄλλαι διαφορετικαί, ἀλλὰ πρὸς ἀλλήλας συνδεδεμένα. Ἐκ τούτων, ἡ μία ἐμψυχώνει τοὺς ἀστέρας, ἡ ἄλλη τὴν γῆ- νην σφαῖραν. Ἡ Πρῶτη, ἔξω πάσης ἐπικοινωνίας εἶναι ὑπερκόσμιος, ἡ ἄλλη ἔγκόσμιος.

Ἡ ἔπαφὴ τῶν λογικῶν ψυχῶν μὲ τὸν ὕπατον Νοῦν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς μεσολαβήσεως μιᾶς ἐνδιαμέσου ὄντοτητος μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ἀπολύτου Αἰτίας. Ὡς ἐκ τούτου ἀποκαθίσταται εἰς ἀναγκαῖος δεσμός, μεταξὺ τῶν διαφόρων βαθμίδων συνειδήσεως ποῦ ἀποτελοῦν τὰς ἱεραρχίας τῶν κόσμων μεταξὺ των.

Ἡ τριαδικὴ ταξινόμησις τοῦ Πλωτίνου (Ἐν, Νοῦς, Ψυχὴ) ἀναπτύσσεται τριαδικῶς καὶ ὀλοκληροῦται ὑπὸ τοῦ Πρόκλου εἰς σειρὰν ὅλην τριάδων. (Βλ. Π. Γράβιγγερ, Πυθαγόρας. Ἡ πρωτοτυπία τοῦ Ἰ. συνίσταται εἰς τὴν ἱεράρχησιν τῶν νοητῶν εἰς θεοὺς, Ἀρχαγγέλους, Ἀγγέλους, Δαίμονας, Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου ἢ τῆς Ὑλης καὶ τῶν ψυχῶν. Κάθε ἱεραρχία εἶναι ἕν αὐτόνομον σύστημα, περιλαμβάνον τόσο τὴν ἐνότητα, ὅσον καὶ τὴν διάκρισιν. Ὑπάρχουν διαβαθμισμένα ἐνδιάμεσοι ὄντοτητες κάθε κατωτέρα τάξις εἶναι ἐξειδικευμένον σύστημα τῆς ἀνωτέρας τάξεως : ἡ πρώτη τάξις ἀποτελεῖται ἐκ μιᾶς ἀρχῆς ταυτότητος, ἐκ τῆς Μονάδος ἢ δευτέρα ἐκ μιᾶς ἀρχῆς διακρίσεως ἢ "προόδου" ἐκ τῆς δυάδος ἢ τρίτη τάξις ἐκ τινος ἀρχῆς συγκράσεως, τῆς τριάδος.

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων πρώτων ἀριθμῶν σχηματίζονται οἱ κόσμοι πολλαπλασιαζόμενοι κατὰ σύστημα. Ἡ συνεχτικὸτης μεταξὺ μακρο- καὶ μικροκόσμου, μεταξὺ τοῦ "πληρώματος" τῆς θεϊκῆς τάξεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ κυρία ἐνασχόλησις τῆς ἱερᾶς Ἐπιστήμης, τὴν ὅποιαν ὁ Ἰ. ἐνασχεῖ καθ' ὅλον του τόν βίον.

Ἡ μυστικὴ διδασκαλία τοῦ Ἰ. εἶναι μία "θεουργικὴ πρακτικὴ" δηλ. ἕνας σκοπὸς βίου ποῦ ἀνατείνει εἰς τὴν λύτρωσιν, ὄχι διὰ τῆς λογικῆς καὶ μαθησεως, ἀλλὰ διὰ τελέσεως μυσταγωγικῶν τύπων (RITES). Εἶναι μία ἱερὰ μυσταγωγία. Διὰ τῆς διαδικασίας ἐπικλήσεων

καί προσευχῶν, ἐπιτυγχάνεται ἡ κάθαρσις, διὰ τῆς ὁποι-
 ας καί μόνης ἡμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἀναχθῆ μέχρι τῶν
 ἀγνῶν θεῶν. Ὁ νέος αὐτός τρόπος βίου, ὀδηγεῖ τὴν
 ψυχὴν ἔξω τοῦ δημιουργημένου κόσμου. Ὁ ἄνθρωπος, ὀφεί-
 λει νά ἀποκενωθῆ ἑαυτοῦ, διὰ νά ἀφήσῃ τὴν ψυχὴν νά
 δράσῃ ἐλευθέρως. Δεδομένου ὅτι τὸ θεῖον εἶναι ἀσώματον
 ἀπλοῦν καί μὴ σύνθετον, ἡ ἐπαφή ποῦ ἐνεργεῖται διὰ
 τῆς προσευχῆς καί τῶν τυπολογικῶν πράξεων, ἐπιτυγχάνει
 τὴν σύνδεσιν μὲ τὸν νοητὸν, ἀγνὸν κόσμον. Διὰ τῆς
 "θεαγωγίας" ταύτης, τὸ θεῖον παρέχει τὴν λύτρωσιν καί
 πραγματοποιεῖ τὸ "θέλημα" του εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύ-
 κλους. Ὁ θεουργὸς δέχεται τὴν θείαν Ἐπιφάνειαν ἢ τὸ
 Πῦρ τῆς ἀποκαλύψεως.

Ὁ Ἰ. παραδέχεται πλήρως τὴν ἀναγωγὴν τοῦ πνεύ-
 ματος διὰ τῆς καταλήψεως ὑπὸ τοῦ θείου, διὰ τοῦ θείου
 ἐν-θουσιασμοῦ, γεγονός ποῦ ὑπενθυμίζει τὴν θείαν "μανί-
 αν" τοῦ Φαίδρου. Ἄλλως τε ἡ λέξις ἐνθουσιασμός, σημαί-
 νει τὴν ἔνθεον κατάστασιν, δηλ τὴν κατοχὴν ὑπὸ τοῦ
 θεοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς (ἐν-θεος, ἢ ἐνθους γενόμενος)"
 M. DAVY I, 161.

ΙΑΝΟΣ.- Βλ. SEGH III, 67.- @ Ἀλημεῖα 175(-5)

ΙΑΣΠΙΣ.- Αἱ γυναικολογικαὶ ἰδιότητες τοῦ λίθου
 τούτου ἀνεγνωρίσθησαν κατ' ἀρχάς ὑπὸ τῶν Βαβυ-
 λωνίων. Ἐκεῖθεν μετεβιβάσθησαν εἰς τὸν ἑλληνορωμαϊ-
 κὸν κόσμον καί διετηρήθησαν μέχρι τοῦ Μεσαίωγου.
 Ὁ Πλίνιος ὁμιλεῖ περὶ αὐτῶν : "UTILIS EST MULIERIBUS
 PRAEGRNATIBUS". Ὀφείλονται ἴσως εἰς τὸ γεγονός ὅτι
 ὁ λίθος ἀνακινούμενος ἀναδίδει ἤχον ὡς ἐάν ἐνέκλειε
 ἐν αὐτῷ ἓνα ἄλλον λίθον καὶ ἐνομιζέτο ὅτι ἦτο ἔγκυος.
 Τὸν ΧΙον αἰ. ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ρουένης Μάρβδος, ὑποστη-
 ρίζει ὅτι Ἰ. ἐπιτιθέμενος ἐπὶ τῆς κοιλίας ἐγκύου
 γυναικὸς, ἐνεργεῖ ἀνακουφιστικά. SEGH III, 73

ΙΑΤΡΙΚΗ.- Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς ὅλους τοὺς
 ἀρχαίκοις (ἀρχεγόνους" λαοὺς, ἢ προσωπικότης
 τοῦ ἱατροῦ-ἱερέως (⊕ Σαμάν) εἶναι ἡ πλέον ἰσχυρὰ καί
 ἀξιοσέβαστος. Εἰς αὐτὸν ὑπακούουν ὅλα τὰ μέλη τῆς

φυλῆς καὶ εἰς αὐτὸν προστρέχουν διὰ τὸν συμβουλευ-
θούν, διότι θεωρεῖται ὅτι ἐπικοινωνεῖ μὲ τοὺς θεοὺς καὶ
εἶναι σοφὸς καθοδηγητῆς ψυχῶν καὶ σωμάτων.

Εἰς τοὺς ἀρχ. Ἕλληνας, ὁ Κένταυρος Χείρων εἶχε δι-
δάξει τὸν θεὸν Ἀσκληπιὸν. Ἡ αἵτια τῶν θεραπειῶν, ἀκό-
μη καὶ νεκραναστάσεων ποῦ ἐπετύγγανε οὗτος, ὀφείλετο
εἰς τὸ αἷμα τῆς Γργούς (Γοργόνας) τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε
δώσει τὰ πῆρ ἢ θεὰ Ἀθηνᾶ. Τὸ αἷμα αὐτὸ, ὅταν εἶχεν
ἐκχυθῆ ἀπὸ τὰς ἀριστερὰς φλέβας τοῦ τέρατος, ἦτο
ἰσχυρὸν δηλητηριον, ἐνῶ ἐκεῖνο τῶν δεξιῶν φλεβῶν εἶ-
χε θεραπευτικὰς ἰδιότητας. Ὁ Ἀσκληπιὸς, ἐχειρίζετο
μὲ ἐπιδεξιότητα τὰς ἀναλογίας καὶ πολλαπλασίαζε τὰς
θεραπείας καὶ νεκραναστάσεις. Ὁ Ζεὺς ὁμως, φθονήσας
καὶ φοβούμενος ὑπερσκελίσιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ,
τὸν κατεκεραύνωσε καὶ μετεμόρφωσεν εἰς ἀστερισμὸν,
τὸν Ὀφιοῦχον (⊕ Κηρύκειον).

Ἐὰν θελήσωμεν τὰ ἐρμηνεύσωμεν τὸν μῦθον (παρά-
λληλίζοντες μὲ τὸν τοῦ Ἀδάμ, ἐκδιωκομένου ἐκ τοῦ Παρα-
δείσου, διότι καὶ αὐτὸς ἠθέλησε τὰ γευθῆ τὸ δένδρον
τῆς γνώσεως καὶ τῆς ζωῆς) δυνάμεθα τὰ εἶπωμεν ὅτι ἀμφό-
τεροι ἐπέδωξαν τὰ οἰκειοποιηθῶν τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς
ποῦ εἶναι κατὰ τὸ ἱερὸν καὶ ἀνήκει μόνον εἰς τὸν θεόν.
Ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶναι κύριος τῆς ζωῆς, ὑποκαθιστᾷ τὸν
θεὸν καὶ διὰ τὸν ἐγκλισμὸν του τιμωρεῖται.

Εἶναι τοῦτο μίᾳ προειδοποίησις διὰ τοὺς ἄνευ μέ-
τρου ἀναζητοῦντας τὴν Γνώσιν ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι
ἔμποροῦν τὰ παρεκκλίνουσι πρὸς τὴν ἀκρατὸν ὑπεροφίαν,
ὥστε τὰ θελήσουν τὰ ὑπερσκελίσουν τοὺς θεῖους νόμους.
SEGH III, 199.

ΙΑΤΡΟΣ (ἀπόκρυφος Ἰατρική). - ⊕ Ἀγρίππας Κορνῆλ.)

Ἀσκληπιὸς, Βιλιανοβάνος, Ἰπποκράτης, Καρντάνο,
Καρρέλ, Καρτόν, Μάγιερ, Παράκελσος, Πλανισκάμπυ, Σάρπι.

ΙΑΤΡΟΣ ΟΦΙΑ. - ⊕ Θεραπευτικὴ ἀπόκρυφος, Σπαγει-
ρικὴ, Φαρμακοσοφία, Ἰατρός.

ΙΑΧΒΕ. - ⊕ Ἰεχωβά

ΙΑΧΕΙΝ. - ⊕ Ἰαχεὶν καὶ Μπότζ.

Ι Β Ι Σ (ΘΩθ).- 'Ενσάρκωσις τοῦ θεοῦ Θ Ωθθ,
 ἑκπροσώπου τοῦ δημιουργικοῦ Λόγου, παίρονος
 τῶν ἀστρονόμων, τῶν διανοητῶν, τῶν μάγων, τῶν θερα-
 πευτῶν καὶ τῶν γοητῶν. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ 'Ιώβ (38,36)
 ἀποδίδονται εἰς τὸν 'Ιβιν, ὅπως καὶ εἰς τὸν ἀλέκτορα
 προγνωστικαὶ ἰκανότητες ὁ πρῶτος ἀνήγγελε καὶ προέ-
 βλεπε τὴν αὔξησιν τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου, ἐνῶ ὁ δευτε-
 ρος τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου : "Ὁ θεὸς ποῦ ἔδωσεν εἰς
 τὸν 'Ιβιν τὴν σοφίαν καὶ εἰς τὸν πετεινὸν τὴν εὐφυΐαν."

Ι Γ Ν Α Τ Ι Ο Σ τῆς Λογυόλα.-Ὁ 'Ιγνάτιος χαρακτηρίζε-
 ται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ θεωρία ποῦ διδάσκει εἶναι ἀπόρ-
 ροιὰ τῆς ἰδίας του μυστικῆς ἐμπειρίας καὶ τῶν ἀσκήσεων
 εἰς ἃς ὑπεβλήθη. Αἱ σημειώσεις ποῦ ἀφήκε ἐπὶ τῶν ἀσκή-
 σεων αὐτῶν εἶναι εἰς ὁδηγὸς διὰ τοὺς ἄλλους συνανθρώ-
 πους του ποῦ θέλουν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ἰδίαν μὲ αὐτὸν
 πορείαν διὰ νὰ ἀχθοῦν εἰς τὴν λύτρωσιν καὶ τὴν δόξαν
 τοῦ Κυρίου. Παραδίδει εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐκεῖνο
 ποῦ ἀπεκόμισεν ἐξ ἰδίας πεύρας. Ἡ 'Εταιρία τοῦ 'Ιησοῦ
 (SOCIETAS JESU, S.I. ἢ S.Y) ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξυπηρέ-
 τησιν τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν του ὁ 'Ιγνάτιος
 περιγράφει τὰ ὁράματά του πάντοτε ἐν συνδυασμῶ μὲ τὴν
 λατρείαν του ἔναντι τῆς 'Αγ. Τριάδος, Καταξιούται νὰ
 ἴδῃ τὸ θεῖον Μυστήριον καὶ ἐπικουρούμενος ὑπὸ τῶν "νο-
 ητῶν ὄντων" θά γίνῃ μέτοχος τῶν ἀπορρήτων τῆς 'Αγίας
 Τριάδος, ἢ θά διακρίνῃ αὐτὸ τοῦτο τὸ "Αγ.Πνεῦμα μέσα
 σὲ μίαν φωταύγειαν ἀπεριγράπτου κάλλους. Ἡ ψυχικὴ
 εὐαισθησία, τὰ ἄφθονα δάκρυα, συμβάλλουν εἰς τὴν
 συνάντησιν τῆς Θείας Παρουσίας. + 1556.- DAVY II,257
 @ 'Αλουμπράδος, 'Ιησοῦται, Ποστέλ 172 (10)

Ι Δ Ε Ο Κ Ρ Α Τ Ι Α.- @ Πνευματοκρατία.
Ι.μαγική . @ Βίερτις (VIERUS), Κβάντε, Κρένερ,
 Λάαρς, Μαγεία 124 (-16).

Ι Δ Ι Ο Σ Υ Γ Κ Ρ Α Σ Ι Α.- 'Ιδιοσυστασία (TEMPERAMENT)
 @ Χυμοί.

Ι Ε Ζ Ε Κ Ι Η Λ.-@ "Αντα Νάρι, , "Αρμα, 'Ηλίας
 ὁ τεχνίτης, Καββάλα (303 -2),Μερκαβά, Τετράμορφον.

Ι Ε Ρ Α Ε (FAUGON).- Είς τὴν Αἴγυπτον, λόγῳ τῆς ἰσχυρῆς καὶ τοῦ κάλλους του, ἐξεπροσώπει τὸν βασιλεῖα τῶν πτηνῶν καὶ ἐσυμβολίζε τὸν θεὸν Ὁρον, τὸν υἱὸν τοῦ Ὁσίριδος καὶ τῆς Ἰσιδος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀντεστοίχου πρὸς τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην. Κατὰ ταῦτα ὁ Ὁρος παρίστατο μὲ ἀνθρώπινον σῶμα καὶ κεφαλὴν Ἰ. Οἱ ὕιοι Αἰγύπτου εἶχον ἐντυπωσιασθῆ ἀπὸ τὴν περίεργον κηλίδα πού διακρίβεται κάτω ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ἰβρος καὶ ἐθεωρήθη αὕτη ὡς ὁ τρίτος ὀφθαλμὸς τοῦ Ὁρου πού ἔβλεπε τὰ πάντα. Συγχρόνως ἦτο καὶ ἐν ἔμβλημα τοῦ θεοῦ Ρά, ἢ Ρέ, τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Καὶ εἰς τοὺς Ἰγκας τοῦ Περοῦ, τὸ σύμβολον τοῦ Ἰ. ἐκέκτητο ἰδιάζουσας σημασιαν. Ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ δευτερός (πνευματικὸς) ἀδελφὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἐν εἶδος "φύλακος ἀγγέλου" ἐκαλεῖτο δὲ Ἰντι (ἥλιος).

Ὁ Ἰβρις παρίστατο συχνὰ δεσμευμένος δι' ἄλλῶν συμβολίζει τότε τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρώπου πού ζεῖ εἰς τὸ σκότος. Πολλοὶ τυπογράφοι τῆς Ἀναγεννήσεως ἐξέλεξαν ὡς ἔμβλημα τῶν ἐκδόσεών των τὸν δεσμώτην Ἰβριν μὲ τὸ ἔξεργον : POST TENEBRAS SPERE LUCEM. SEGH II, 301

Ι Ε Ρ Α Ρ Χ Ι Α (θεία). ⊕ Ὁργάνωσις μυητικῆ.

Θεία πυθαγόρειος : Ὑπερβατικοὶ θεοί, Κοσμικοὶ ἢ ἐγκόσμιοι, Ὑπουράνιοι, Παγκόσμ. φύχαί.-βλ.Π.Γράβ.

Πυθαγόρας 294.-

Θεία ὀρφικῆ.- βλ.Π.Γράβ.Πυθαγόρας, 304

Ι Ε Ρ Α Τ Ι Κ Η Τ Ε Χ Ν Η.- ⊕ Βασιλικὴ Τέχνη

Ι Ε Ρ Ε Ι Α (ἡ 2α Κλείς τοῦ Ταρώ, Πάπισα) SEGH III, 354

Ι Ε Ρ Ο Γ Α Μ Ι Α. Μία παραλλαγή τῆς Ἰ. τῶν Μυστηρίων.

εἶναι καὶ ὁ Ἱερὸς Γάμος πού ἐτελεῖτο εἰς ὄλουσ σχεδὸν τοὺς λαοὺς ἢ λεγομένη Ἱερά πορνεία (PROSTITUTION SACREE). Μία τῶν ἱερείων τοῦ Ναοῦ ἐξεδίδετο εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα μεγαστᾶνα ἐπισκέπτην, ἐναντι ἀμοιβῆς, πού διετίθετο διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ναοῦ. Τὸ ἀκατανόητον αὐτὸ ἔθιμον δι' ἡμᾶς τοὺς δυτικοὺς χριστιανούς. ἔχει φαίνεται ὡς βάσιν τὸν τύπον τῆς γονομο-

ποιήσεως τῆς Γῆς, διὰ τῆς ἐνώσεως τοῦ θείου μετὰ τοῦ θνητοῦ.- SEGh IV, 62.- @ Ἐλευσίνα Μυστήρια

Ι Ε Ρ Ο Κ Α Η Σ.- @ Χρυσᾶ Ἔπη τῶν πυθαγορείων

Ι Ε Ρ Ο Ν (SANCTUARIUM).- Βλ. Ναός SEGh IV, 143

Ι Ε Ρ Ο Υ Σ Α Λ Η Μ.-Ἐτυμολογικῶς ἡ λέξις Ἰ. σημαίνει τὴν γῆν τῆς εἰρήνης, τῆς μακαριότητος, τῆς ἐνώσεως (Γιεροῦ-Σαλέμ). Κατὰ τὴν περιγραφὴν ποῦ δίδει ἡ Ἀποκάλυψις (21, 1-6) ἡ Ἰ. συμβολίζει τὴν νέαν τάξιν τῶν πραγμάτων ποῦ θά ὑποκαταστήσῃ τὸν παρόντα κόσμον, εἰς τὸ τέλος τοῦ κύκλου. Δέν σημαίνει τὸν "Παράδεισον", ἀλλ' ἀντιθέτως ἐκεῖνο ποῦ ὑπερβαίνει κάθε παράδοσιν : ἐν νέον Ἀπόλυτον : "Ἐίδον ἕνα νέον κόσμον, μίαν νέαν Γῆν... τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα".

Ἀετίζει νά παραμεινωμεν ἐπὶ τῆς τετραγωνικῆς μορφῆς τῆς νέας οὐρανοῦ Ἱερουσαλήμ ποῦ τὴν διαστελλεῖ ἀπὸ τοῦ γήινου Παραδείσου, παριστωμένου γενικῶς ὑπὸ κυκλικὴν μορφήν : τοῦτο διότι ὁ δεῦτερος ἦτο ὁ οὐρανός ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐνῶ ἡ νέα Ἱερουσαλήμ εἶναι ἡ γῆ εἰς τὸν οὐρανόν. Αἱ κυκλικαὶ μορφαὶ ἀνάγονται εἰς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ αἱ τετραγωνικαὶ εἰς τὴν γῆν. Ἡ μετουσίωσις τοῦ σύμπαντος, ποῦ σημειοῦται διὰ τῆς Ν. Ἱερουσαλήμ, δέν εἶναι ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸ παρεθόν, ἀλλ' ἡ προβολὴ εἰς ἕν μέλλον ἄνευ προηγουμένου.- (SEGh III, 77) @ Ἰεζεκιήλ, Παράδοσις, Σφαῖρα, Χιράμ-Ἀβίφ (330, 15.- 331, 2-9, 332, 1.-

Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ.-(+ 420).-Μεταφραστῆς τῆς Βίβλου, συγγραφεὺς, πολεμιστής, ἀσκητής καὶ πνευματικὸς διδάσκαλος. Εἶναι τῶν πλέον ἐξεχούσων φυσιογνωμιῶν τοῦ Μυστικισμοῦ, τοῦ IVου καὶ Vου αἰῶνος. Ὁ βίος του εἶναι μοιρασμένος μεταξύ ἀσκήσεως, μοναχικοῦ βίου καὶ συγγραφῆς. Παρουσιάζει ἀδιαλαξίαν εἰς τὰς ἀπόψεις του περὶ φυγῆς ἀπὸ τῶν ἐγκοσμίων ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσεων, καὶ ὑποδεικνύει ἐμπράκτως τὴν ὁδὸν τῆς τελείας ἀποχῆς ἀπὸ τὰ γήινα. Γράφων εἰς τὸν φίλον του Ἠλιόδωρον, τὸν προτρέπει νά ἀκολουθήσῃ τὴν ρῆσιν τοῦ Ἐθαγγελίου :

(Ματθ. VI, 33): "Αναζητήσατε πρώτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ πάντα τὰ λοιπὰ θά ἔλθουν μετὰ τὸ περιπλέον".

Ὁ μοναχὸς- ἐρημίτης, κατὰ τὸν Ἱ. εἶναι ἓνα Χριστιανὸς ποῦ ἀποφεύγει τὸν κόσμον, τὸν πλήρη ἐλαττωμάτων, διαφθορᾶς, ποῦ παρακωλύουν τὴν ψυχὴν νὰ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν. Ὁ ἄνθρωπος ἐν ἐξορίᾳ, ὀφείλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἀνθρώπινα, καὶ νὰ ἀναζητήσῃ τοὺς ἀγγέλους, νὰ ἀπομακρυνθῇ τῶν πόνων διὰ νὰ εὔρῃ τὸν Χριστὸν εἰς τὴν μόνωσιν. Τότε ἡ ἔρημος θά μετατραπῇ εἰς Παράδεισον. Μ.Μ. DAVY I, 484). ⊕ Καββαλ. Ροδοστ. Τάγμα

Ι Ε Σ Ω Δ.- Βλ. Γιεσώδ.

Ι Ε Χ Ω Β Α.- ⊕ "Αἴν, Ἀμήν, Ἰαχβέ ἢ Γλαχβέ, Ἰαώ, Ἰαλδαβαώθ, Ἀδὸγος (95 (-11), Μετὰθρονος.

Ι Η Σ Ο Υ Ι Τ Α Ι.- DAVY II, 254.- ⊕ Ἰγνάτιος Λογυόλα.

Ι Η Σ Ο Υ Σ.- ⊕ Ἀλφάβητος 16 (15), Γκλάν, Γολγοθάς, Διδάσκαλοι 333 (-14), Ἑσσαῖοι, Εὐαγγελισταί, Ἰχθύς 284, 8. Ἰωαννῖται, Κρίος 477 (-14), Ὅφις 550 (-14-11) Χριστός.- Βιβλιογρ. Κ. Μελισσαροπούλου, Ἀπὸ ὅσα εἶπεν ὁ Ἰησοῦς (Ματθ.) Ἰλιός 1981, σ. 27.- (Μάρκος), Αὐτόθι 1981, 93.- (Λουκάς Αὐτόθι 1981, 143.- (Ἰωάν) αὐτόθι 1981, σελ. 277.

Ι Κ Α Ρ Ο Σ.- Υἱὸς τοῦ Δαιδάλου καὶ μιᾶς δούλης : θνήσκει ἐφευρέσεις τοῦ πατρὸς του τὰς ὁποῖας μεταχειρίζεται χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄφει τὰς ὑποδείξεις αὐτοῦ, νὰ μὴ πετάξῃ ὑψηλότερον τοῦ δέοντος καὶ νὰ τηρήσῃ ἐν μέσον ὕψος. Δεσμώτης ἐντόξ τοῦ λαβυρίνθου τῆς Κρήτης μαζί με τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος εἶχε βοηθήσει τὴν Ἀριάδνην καὶ τὸν ἠθῆα νὰ φονεύσουν τὸν Μινώταυρον κατορθώνει νὰ ἀποδράσῃ τὴν εἰρκτῆς μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς Πασιφᾶς καὶ χάρις εἰς τὰ πτερὰ ποῦ ὁ πατέρας του κατεσκεύασε καὶ προσεκδόλησε ἐπὶ τῶν ὤμων του διὰ κηροῦ : ἵπταται ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Ἄλλ' ἀνυφοῦται ὅλο καὶ περισσότερον πρὸς τὸν ἥλιον ὁ κηρὸς τήκεται καὶ ὁ Ἱ. πνίγεται πλῆτων εἰς τὸ πέλαγος. Εἰκῶν τῶν ὑπερμέτρων φιλοδοξιῶν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὑπεροφίας ὠρισμένων μεγαλομανῶν στερουμέ-

νων τοῦ γινῶθι σαυτὸν. Οἱ χριστιανοὶ συγγραφεῖς τῶν πρῶτων αἰῶνων, διέκρινον εἰς τὸ ἀτυχημά τοῦ 'Ι. τὴν εἰκόνα τῆς ψυχῆς ποῦ θέλει νά ἀνέλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ πτερὰ ψευθοῦς ἔρωτος, ἐνῶ μόνον τὰ πτερὰ τοῦ θείου ἔρωτος δύνανται νά συμβάλουν εἰς τὴν ἀνάτασιν.

Ι - Κ Ι Γ Κ.- Οἱ δυτικοὶ ἐρευνηταὶ μετέφρασαν τὸν τίτλον τοῦ παναρχαίου τούτου κινεζικοῦ βιβλίου εἰς τὴν γαλλικὴν : LE LIVRE DES MUTATIONS, δηλ. βιβλίον τῶν μεταλλαγῶν καὶ ἀπέδωσαν εἰς αὐτὸ μαντικὰς ἰδιότητες ὑπὸ τὴν στενωτέραν των σημασίαν. Πολλοὶ νεώτεροὶ ἐρευνηταὶ, ἐμελέτησαν βαθύτερον τὸ ζήτημα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ETIENNE PERROT, μεταφράσας τὸ ἔργον τοῦ RICHARD WILHELM, I-KING (LIBRAIRIE DES MEDICIS, PARIS 1968, T.2) καὶ κατέληξαν ὅτι τὸ I-Κίγκ, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νά πραγματευεῖται μεταλλαγὰς, μαγείας καὶ μαγείας κατὰ τὴν δυτικὴν ἀντίληψιν, ἀποτελεῖ βασικώτατον ἔργον τῆς κινεζικῆς μεταφυσικῆς. Περίληψις τῶν ἀπόψεων τούτων ἀναγράφεται εἰς τὸ σχετικὸν κεφάλαιον τῆς ENCYCLOPEDIE DES MYSTIQUES, SEGHERS, PARIS 1978, T.IV σελ. 75-81 ἐν συναρτήσει πρὸς τὰ ἐξάγραμμα τοῦ Ταοῦ-σμοῦ. Ἐνδιαφέροντες εἶναι οἱ παραλληλισμοὶ ποῦ κάμνει πρὸς τὰς πλατωνικὰς καὶ ἠρακλειτικούς ἀπόψεις. (DAVY, IV, 75)
⊗ Y-Κίγκ.

Ι Λ Α Ρ Ι Ω Ν.- ⊗ Διδάσκαλοι 333 (20)

Ι Λ Δ Α Β Α Ω Θ.- ⊗ Ἰαλδαβαῶθ.

Ι Λ Ι Α Σ Τ Ε Ρ.-⊗ Βουλκάνους, Καγάστερ, "M" (9)

Ι Μ Α Μ Η Σ.- ⊗ Ἀνώτεροι Ἄγνωστοι, Μπαμπισμός,
Ναῖται 411 (2), Σουφισμός 448 (-14).

Ι Μ Χ Ο Τ Ε Μ.- ⊗ Ἰμούθης

Ι Ν Δ Ι Α Ν Ο Ι.- ⊗ Καλάσσα, Μεξικανικὰ Μυστ., Περουβία

Ι Ν Δ Ι Κ Α ΜΥΣΤ.-⊗ Παρισσάϊ, Σάλσετ

Ι Ν Δ Ο Υ Ι Σ Μ Ο Σ.- Εἶναι ἄξιον νά προσθέσωμεν ὅτι παρὰ τὰ 400 ἑκατομύρια ὀπαδῶν τοῦ 'Ι. εἶναι μία θρησκεία χωρὶς ἐπίσημον ἰδρυτὴν, μία πίστις ἄνευ

ιστορίας. Όπως λέγει ο JEAN VARENNES, εἰς τὴν ENCYCLO-
 PEDIE DDES MYSTIQUES, T. III, σ. 151, PARIS, SEGHERS 1978,
 εἰάν ἐρωτήσωμεν ἅα Ἰνδοῦϊσθὴν περὶ τῆς πίστεώς του, θά
 μᾶς ἀπαντήσῃ ὅτι τὸ πιστεύω του εἶναι ἡ πλέον ἀδέκαστος
 ἔκφρασις τοῦ αἰώνιου Νόμου (σανσκριτ. Σανατάνα Ντάρμα)
τῆς πρωταρχικῆς Παραδόσεως. Θά παραδεχθῇ ὅτι αἱ ἐξωτε-
 ρικαὶ μορφαὶ ποῦ παρελήφθησαν ἐκ τῆς Παραδόσεως ταύ-
 της σήμερον, ὀφείλουν ἀρκετὰ εἰς τὰς ἰδιαζούσας συν-
 θήκας τῆς ἐποχῆς μας ὁ πυρὴν ὅμως τοῦ Ἰνδοῦϊσμοῦ
 δὲν ἐπηρεάσθη ἀπὸ τὰς σχετικότητας ταύτας.

⊗ ⊗ Ἄντιτυ, Ἄντβαῖτια, Ἄτμα, Βαρούνα, Βέδαί, Βισβακάρμα, Βούδδι, Βράχμαν, Βραχμάναι, Βραχμανάντα, Βραχμανισμός, Βριχασπάτι, Ζαῖνισμός, Ζιβάτμα, Ἰνδικὰ Μυστήρια, Ἰνδρα, Ἰσβάρα, Κῆσαι, Κουνταλίνη, Μάγχα, Μανού, Μαχαβαράτα, Μουλαπρακρίτη, Ντάρμα, Νταρσάνα, Οὔπανισάδ, Παραβράμ, Πουράναι, Πουρούσα, Πρακρίτη, Πράνα, Πριτίβι, Σάκτι, Σαρίρα, Τάντρα, Τάτβα, Τριμούρτι, Τσάκρας, Χιράννα Γκάρμπα. Βιβλιογρ. Δημ. Ἰωαννίδη, Ἡ Ἰνδικὴ Σοφία, ἐν Ἐκλογαὶ Ἰλισοῦ Α 281.

I N Δ P A Σ. - ⊗ Βρίτρα, Κοσμολογία 450 (20)

I N K A Σ. - ⊗ Περουβία

I E I Ω N. - Μετά ἀπὸ μίαν δολοφονικὴν ἐνέδραν εἰς βά-
 ρος τοῦ πενθεροῦ του, ὁ Ἰξίων κρατεῖται εἰς ἀπό-
 στασιν ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ θεοὺς. Ὁ Ζεὺς ὅμως τὸν συγ-
 χωρεῖ, τὸν ἀπαλλάσσει τῆς φρενοβλαβείας του καὶ τὸν
 παραλαμβάνει εἰς τὸν Ὀλυμπον. Ἐν τούτοις ὁ Ἰξίων
 καταλαμβάνεται ὑπὸ ἐρωτικῆς μανίας πρὸς τὴν Ἥραν.
 Ὁ Ζεὺς τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ μεταμορφώνει τὴν Ἥραν
 εἰς ἕνα νέφος. Ὁ Ἰξίων ἐναγκαλίζεται τὴν νεφέλην,
 ἐνοῦται μετ' αὐτῆς καὶ ἐκ τοῦ ἐναγκαλισμοῦ τουτου
 γεννᾶται ἕνα τέρας, ἐκ τοῦ ὁποῦ θά προέβησαν οἱ
 Κένταυροι. Γιὰ νᾶ τὸν τιμωρήσῃ ὁ Ζεὺς, τὸν δένει μὲ
 ὄφεις ἐπὶ τινος τροχοῦ, πτερωτοῦ καὶ πυρίνου.
 Ἀποῦ ὁ Ἰ. ἐπέταξε στὸν ἄερα, καταλήγει εἰς τὸν Ἄδην,
 μαζί μὲ ὄλους ἐκείνους ποῦ προσέβαλον τοὺς θεοὺς.

Μέσα στή ν συμβολικήν αὐτὴν εἰκόνα τῆς νέας πτώσεως εἶναι συμπεπυκνωμέναί αἱ ἔννοιαι τῆς διαστροφῆς τοῦ πνεύματος, τῆς ματαιοδοξίας (νά μοιρασθῆ τὴν θέσιν τοῦ Διός) καὶ τῆς γενετησίου διαστροφῆς (νά παρασύρῃ τὴν Ἦραν) καὶ νά συνευρεθῆ μὲ μίαν νεφέλην ποῦ ἐνδμιζεν ὡς τὴν πραγματικὴν Ἦραν. Ὁ Ἰεζίων ἐπέσθη ὅτι εἶχε κατακτῆσει τὴν σύζυγον τοῦ Διός καὶ καθίσταται τὸ θῦμα μιᾶς μεγαλομανοῦς ὑπεροφίας, ποῦ τὸν κάμνει νά πιστεύσῃ ὅτι κατέχει τὴν τελείαν ὑπεροχὴν ἐπὶ τοῦ θείου πεδίου. Ὁ Μῦθος συμβολίζει τὴν πνευματικὴν ἀνικανότητα ποῦ τὸν ρίπτει εἰς τὰ Τάρταρα εἰς τὸν τύπον τῶν μεταλλαγῶν καὶ τῆς κολλότητος. Εἶναι ὁ φεῦτικος ἥρωας ποῦ ἐπιδίδεται εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς αἰωνιότητος, χωρὶς προηγουμένως νά ἔχη ἀπαλλαγῆ τῶν παθῶν ὑπεροφίας, θράσους, ἀπερισκεψίας. Ὁ τροχός, ὁ πτερωτός καὶ πυριφλεγῆς εἶναι βεβαδώς ἐν ἡλιακόν συμβολον, ἀλλὰ ὁ Ἰ. δέν ἔχει μεταυρισθῆ πρὸς αὐτό, ἀρὰ αὐτός ὁ ἴδιος δέν ἀντιπροσωπεύει τὸν Ἥλιον. Εἶναι ἀπλῶς προσδεδεμένος εἰς τὸν τροχόν τῶν μεταλλαγῶν, ἐξυψώθη μὲν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἥλιου, τὴν οὐράνιον καὶ θείαν, χωρὶς νά ἔχη ἀχθῆ ὁ ἴδιος εἰς τὴν θείαν φύσιν. Εἶναι δεσμευμένος μὲ ὄφεις τῶν ὁποίων δέν εἶναι κύριος καὶ διὰ τοῦτο περιφέρεται ἀδιαλείπτως εἰς τὸν κόσμον τῶν δοκιμασιῶν μαζί μὲ τὸν τροχόν τῶν ἀνεγεννήσεων. Συνεπῶς ὁ Ἰ. ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ τροχοῦ δέν εἶναι παρὰ ὁμοίωμα τοῦ Ἥλιου. Ἴσως κάποτε νά δυνηθῆ νά ἀποτίσῃ τὰ χρεῖα του καὶ καθαιρόμενος ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας του, νά καταστῆ ἀληθῆς ἥρωας. - SEGH III, 61.

Ι Ο Υ Δ Α Ι Σ Μ Ο Σ. - Περὶ τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τοῦ Ἰ. δέν προτιθέμεθα ἐνταῦθα νά ἐπεκταθῶμεν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Ἰουδαϊκὴ ἱστορία μᾶς εἶναι ἴσως περισσότερο γνωστῆ, ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν καὶ αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν.

Ἡ ἐσωτερικὴ ὁμῶς πλευρᾶ, εἶναι ἀξία ἐμβριθοῦς μελέτης ἀντιπροσωπευμένη ἀπὸ τὴν Θ Καββάλαν καὶ τὰ συναφῆ μὲ αὐτὴν θέματα. Θὰ ἀρκεσθῶμεν ἐδῶ νά ἀναγράψωμεν ὅτι ἡ Π.Δ., τὸ ἱερὸν βιβλίον τοῦ Ἰ. ἀποτελεῖται

ἀπό 40 ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 5 πρῶτα (ἡ Πεντάτευχος, Ἡ τορὰ τῶν Ἑβραίων) ἀσχολεῖται μέ τήν Γένεσιν, τήν Ἔξοδον, τὸ Λευϊτικόν, τοὺς Ἀριθμοὺς καί τὸ Δευτερονόμιον, ἐνῷ τὰ ἄλλα εἶναι μᾶλλον ἱστορικά, προφητικά, ἀγιογραφικά καί ποιητικά. Πάντα ταῦτα ὅμως ἐγκλείουν συμβολικὰς ἐννοίας, τήν ἐσωτερικὴν σημασίαν τῶν ὁποίων πλεῖστοι ὅσοι σοφοὶ καί μεμνημένοι ἀνέπτυξαν εἰς τὸ ὀγκῶδες Θ Ζοχάρ, τὸ Θ Σεφέρ Γιεζιράχ καί πολλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἐκθέτουν τήν ἐσωτερικὴν (προφορικὴν) διδασκαλίαν.

Ἡ Βίβλος πάντως εἶναι βιβλίον ἱερόν, ὅπως καί ὅλα τὰ λοιπὰ ἄλλων Παραδόσεων, διότι πραγματεύεται περὶ Θεοῦ καί τῶν σχέσεων αὐτοῦ μέ τόν ἄνθρωπον καί τόν Κόσμον. M.M.DAVY, I, 191, 240.

Θ Θ Παλ. Διαθήκη, Ἐπιστήθιον (τοῦ Ἀρχιερέως, PECTORAL), Ἑσσαῖοι, Ἡμερολόγιον, Ἰσραήλ, Ἰώσηπος, Μπνάι-Μπρίθ, Οὐρίμ καί Θουρίμ, Ραβιθισμός, Σαρπατάι-Ζέβι, Ταλμούδ, Φαρισαῖοι, Φύλων.-

Ι Ο Υ Δ Ι Α Ν Ο Σ (αὐτοκράτωρ).- Θ Μάξιμος ὁ Ἐφέσιος. M.DAVY I, 189.-Φωτόπουλος Ἀπόστ., Συμπόσιον ἢ Κρόνια, ἐν Ἰλιός 1974, 339.

Ι Ο Υ Σ Τ Ι Ν Ο Σ.- Ὅπως ἀργότερον καί ὁ Συνέσιος, ἐπίσκοπος Κυρήνης, ὁ Ἰ. μετὰ τήν μεταστροφὴν του εἰς τόν Χριστιανισμόν, οὐδέν ἔχει νά ἀπαρνηθῇ ἐκ τῆς ἀρχαίας του παιδείας. Δι' αὐτοῦ ἀρχίζει ἡ περίοδος τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας. Τὸ θέμα τῆς συσχέτισεως τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων μέ τήν χριστιανικὴν δέν παύει ἀναπτυσσόμενον ὁ Χριστός ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν φιλόσοφος, ἀργότερον δέ οἱ Πατέρες τῆς Ἐρήμου, οἱ ἀναχωρηταὶ καί μοναχοί, θά φέρουν τόν τίτλον τῶν τελείων φιλοσόφων.- DAVY, I 423.

Ι Π Η Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ.- Θ Θεραπευτικὴ 151 (-12), Νεο-ἵπποκρατισμός.

Ι Π Η Ο Σ.- Πολυσήμαντον καί ἀμφίδρομον σύμβολον, ὁ Ἰ. ἀπαντᾶται εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τῆς Γῆς,

ἀπό τῶν Σαμάνων τῆς κεντρικῆς Ἀσίας καί ἀπό τῶν Ἑλλήνων, μέχρι τῆς νοτ. Ἀμερικῆς. Βασικόν γνώρισμα εἶναι τὸ χρῶμα λευκὸς καὶ μαῦρος "Ι. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν εἶναι τὸ σύμβολον οὐράνιον, ἦτοι ἀναγωγικόν, εἰς τὴν δευτέραν χθόνιον κατὰ τὸν ἵππεα τοῦ (ἱππότην) εἰς τὰς περιοχὰς τοῦ κάτω κόσμου.

Αἱ ἱππόμορφοι εἰκόνες ἀφθονοῦν, εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ Διονύσου, τοῦ ἀρχηγοῦ θεοῦ τῶν ἐκστατικῶν πρακτικῶν : οἱ Σειληνοὶ καὶ οἱ Σάτυροι, συνοδοὶ τῶν Μαινάδων καὶ τοῦ Διονύσου, εἶναι ἄνθρωποι μὲ κεφαλὴν ἵππου, ὅπως καὶ οἱ Κένταυροι. Κατὰ τὸν JEANMAIRE (DIONYSOS) αἱ ἡρωίδες τῶν βακχικῶν ὀργῶν, φέρουν συχνώτατα ὀνόματα μὲ ρίζαν "ἵππι". Εἰς τὰς ἀρχαῖας κινεζικὰς παραδόσεις οἱ νεόφυτοι εἰς τὰ Μυστήρια ἐκαλοῦντο "πῶλοι" δηλ. νεαροὶ ἵπποι, οἱ δὲ μυηταὶ ἢ οἱ μεταδίδοντες τὰς μυστικὰς διδασκαλίας "ἔμποροι ἵππων".

Ἡ ἱπποτικὴ μῦσις τῆς μεσαιωνικῆς Δύσεως, δὲν στερεῖται ἀναλογίας μὲ τὸ σύμβολον τοῦ ἵππου ἐν τῇ πνευματικῇ ἀναζητήσει. Τὸ πρωτότυπον εὐρίσκεται κατὰ τινα τρόπον εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Χιμαίρας ποῦ διεξάγει ὁ Βελερεφόντης ἱππεύων τὸν Πήγασον.

Πραιτέρω ὁ "Ι. θεωρεῖται ὡς κατέχων τὰ ἀπὸρρητα τῶν ὑπογείων πηγῶν ποῦ γονιμοποιοῦν τὴν Γῆν. Ἀπὸ τὴν Εὐρώπην μέχρι τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, θεωρεῖται ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ πέλατά του ἀναβλύζουν πηγαί. Εἰς τὸν ἑλλην. Πήγασον ἀνάγεται ἡ ἴδια παράδοσις δημιουργοῦτος τὴν Ἰπποκρήνην πλησίον τοῦ ἱεροῦ δάσους τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὰς Μούσας· αἱ τελευταῖαι συνεκεντροῦντο περὶ αὐτόν, ἔφαλλον καὶ ἐχόρευον, διότι τὸ ἀναβλύζον ὕδωρ ἐθεωρεῖτο ὅτι εὐνοοῦσε τὴν ποιητικὴν φαντασίαν καὶ γενικῶς τὰς τέχνας.

Κατ'ἐπέκτασιν τῆς σεληνιακῆς-ὕδατῶδους φύσεως, ἦτο τὸ σύμβολον τῆς γονιμότητος, δι'ὃ καὶ ἡ θεὰ Δήμητρα, εἰμονίζεται πολλὰκις μὲ κεφαλὴν ἵππου.

Ἐνῷ ὅμως ἀρχικῶς ὁ ἵππος ἐθεωρεῖτο ὡς χθόνιον σύμβολον, ὀλίγον κατ'ὀλίγον μεταπηδᾷ εἰς τὴν οὐράνιον καὶ ἡλιακὴν κατὰστασιν. Οὕτω λευκοὶ ἵπποι σύρουν τὸ ἄρμα τοῦ Ἥλιου καὶ καθίστανται ἐμβλήματα τοῦ Ἀπόλλωνος.

Εἰς τὴν Βίβλον (II Βασιλ.23,11) γίνεται ἐπίσης λόγος περὶ τοῦ ἄρματος τοῦ Ἑλίου. Ὁ Ἑλίας, ὅπως καὶ ὁ Μίθρας ἀφαρπάζεται εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπιβαίνων πυρίνου ἄρματος ἐλκομένου ὑπὸ ἵππων.

Εἰς τὴν Ἰνδίαν ἔχομεν τὸν ἵππον "Ασα (ASHA) ποῦ σημαίνει ἐπὶ λέξει τὸν "διεισδυτικόν", δηλ τὴν διείσδυσιν τοῦ Φωτός. Οἱ Ἀσβίν μὲ κεφαλὴν ἵππου σχετίζονται μὲ τὸν ἡμερήσιον κύκλον τῆς ἡμέρας καὶ νυκτός καὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Ντάρμα (τοῦ Νόμου) καὶ τῆς Γνώσεως. Ὁ Μ. ELIADE ταυτίζει τοὺς "Ἀσβιν μὲ τοὺς Διοσκούρους. Εἰς τὴν ταντρικὴν διδασκαλίαν εἶναι ὁ "I. Ἐμβλημα τοῦ Μποντισάιβα Ἀβαλοκιτεσβάρα τοῦ διαχέοντος πρὸς τὰς 4 ἀνατολάς τὴν δύναμιν τῆς χάριτος καὶ ἀγάπης.

Εἰς τὰ βουδδιστικά κείμενα, ἀλλὰ καὶ εἰς πλατωνικά (Φαῖδρος) οἱ ἵπποι εἶναι τὰ σύμβολα τῶν ψυχικῶν ὁρμῶν, σύροντα τὸ ἄρμα τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἠνιόχεῖ μὲ σφαροσύνην τὸ ἀνώτερον ἐγὼ τοῦ μύστου.

Εἰς τὴν Ρώμην ἐθυσίαζον κατ' ἔτος ἓνα ἵππον ἀφιερωμένον εἰς τὸν θεὸν Ἄρην. Ἦτο χρώματος ἐρυθροῦ. Ὁ πολεμιστὴς ὄντως μετέχει ἀμφοτέρων τῶν πεδίων: τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ χθονίου. Σπορεύς τοῦ θανάτου, χθόνιος κατὰ τὸν ἀγῶνα ἀνυφοῦται μὲ εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τοῦ θριάμβου καὶ τῆς θυσίας του. Ὁ πολεμικὸς αὐτὸς ἵππος, εἶναι πανταχοῦ παρῶν εἰς τὰς κελτικὰς ἐποποιίας. Τὸ ἐρυθρὸν ἄλογον τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀναγγέλει τὸν πόλεμον καὶ τὴν αἰματοχυσίαν. Εἰς τὰς χριστιανικὰς εἰκονογραφίας, παρουσιάζεται ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, ἵππευον ὀλόλευκον ἵππον.

Εἰς τὴν Ἰνδίαν, ὁ μελλοντικὸς Ἀβατάρ Κάλκι ἔχει τὴν μορφήν ἵππου καί, θὰ ἔλθῃ ὡς λευκὸς Ἴππος. Καὶ ὁ προφήτης Μωάμεθ ἀναμένεται κατὰ τὴν προσεχῆ του ἐμφάνισιν, ἐπιβαίνων λευκοῦ ἵππου.

Εἰς τὴν μετώπην τοῦ Παρθενῶνος, ἄλλαγα σύρουν τὰ ἄρματα, τὸσσην τοῦ Ἑλίου, ὅσον καὶ τῆς Σελήνης.

Ἐν συμπεράσματι, φαίνεται ὅτι ὁ Ἴππος ἀποτελεῖ ἓν τῶν βασικωτέρων ἀρχετύπων τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ ἀμφίδρομος συμβολισμὸς τοῦ, ἐκτείνεται πρὸς τοὺς δύο πολούς : πρὸς τὰ κάτω εἶναι τὸ χθόνιον σύμβολον, πρὸς τὰ ἄνω τὸ οὐράνιον. Εἶναι ἐπομένως ὁ συνδυαστικὸς κρίκος τῶν ἀντιθέτων μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπίτευξιν ἁρμονίας καὶ κανονικότητος μέσα στὸ Σύμπαν. SEGHE I 350.
⊕ Κάλκι Ἀβατάρα.

Ι Π Π Ο Τ Η Σ. - SEGHE I 364

- Βασιλικῆς Ἀφίδος ⊕ Ζαβουλῶν

- τοῦ Ἁλίου ⊕ Περνετῦ 85 (-3).

- Στρογγύλης τραπέζης ⊕ 264 (-16). Ἐπη ἱπποτικά, Ἱπποτισμὸς, Κελτισμὸς 378 (4), Λόγος 87 (14)

Ι Ρ Ι Σ (θεά). - Εἰς τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ἡ Ἴρις

εἶναι ἡ ἀγγελιοφόρος τῶν θεῶν, ἰδίως μεταξὺ Διὸς καὶ Ἥρας. Εἶναι ἡ ἀντίστοιχος θηλεία θεοῦ τοῦ Ἑρμοῦ. Ὅπως αὐτὸς εἶναι πτερωτὴ, ἐλαφρὰ καὶ ταχεῖα φέρει καὶ αὐτὴ πτερωτὰ πόδια καὶ κρατᾷ κηρύκειον. Φέρει τὸ ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ τόξου καὶ συμβολίζει τὸν σύνδεσμον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὴν Θεογονίαν τοῦ Ἡσιόδου παρουσιάζεται ὡς κόρη τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἥλεκτρας (ἤλεκτρον) ἤγαγε μερικὸς ἐρμηνευτὰς, νὰ ἴδουν εἰς αὐτὴν τὸ σύμβολον καὶ τὸ ὄχημα (φορέα) ἑνὸς ψυχοῦρρευστοῦ θείας προελεύσεως.

(ἄνθος). - Εἶμαι ἄνθος τῆς ἀνοίξεως. Εἰς τὴν

Ἰαπωνίαν τῆς ἀποδίδονται ἰδιότητες καθαρτικαὶ καὶ προασπιστικαί. Φύλλα Ἰ. ρίπτονται εἰς τοὺς λουτήρας (προφήλαξις τοῦ σώματος ἀπὸ ἀσθενείας καὶ κακόφουλα πνεύματα) καὶ ρίπτονται εἰς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν κατὰ τῶν πυρκαϊῶν καὶ ἐπιβλαβῶν ἐπιδράσεων, ἐκ τῶν ἔξωθεν. Τὴν 5ην Μαΐου, οἱ Ἰάπωνες λαμβάνουν λουτρόν μὲ φύλλα Ἰ. διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ὅλας αὐτάς τὰς εὐνοίας κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους. SEGHE III, 58.

Ι Σ Η Μ Ε Ρ Ι Α Ι καὶ Τ Ρ Ο Π Α Ι. - Βιβλιογρ.

Δημ. Ἰωαννίδου, Ἐκλογαὶ Ἰλισοῦ Β 187

Ι Σ Α Α Κ Ὁ Σ Υ Ρ Ο Σ ἡ τῆς Νινευῖ. - (VIIος αἰ.)

Μοναχὸς καὶ ἐπίσκοπος ἐπέδρασεν ἐντόπως ἐπὶ τοῦ

βυζαντινοῦ καὶ σλαυϊκοῦ Μυστικισμοῦ. Ἡ Φιλοκαλία τοῦ ἀφιερώνει πολλάς σελίδας. Μετάφρασις τῶν ἔργων του ἐκ τῆς συριακῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκδίδεται τῷ 1770 εἰς Λειψίαν, κατόπιν μία μετέφρασις εἰς τὴν ἀγγλικὴν ὑπὸ τοῦ WENSINCK, ἀποτελεῖ τὴν θεμελιακὴν ἐργασίαν διὰ τὴν ἐπαφὴν μὲ τὰς ἀντιλήψεις του. Μελετᾶται μὲ ζῆλον ἀπὸ τοὺς Ρώσους μυστικούς. Τὸ λεκτικόν του εἶναι ἥττον στρυφνόν ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Εὐάγρου τοῦ Ποντίου.

Ἀποδίδει μέγιστην σημασίαν εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν γνῶσιν μέσῳ τοῦ συνεχοῦς διαλογισμοῦ. Δὲν ἀπορρίπτει τὴν μάθησιν, ἀλλὰ τὴν θεωρεῖ ἀνεπαρκῆ. Ἡ γνῶσις χωρὶς τὴν ἀσκήσιν, ὀδηγεῖ εἰς ἀδιέξοδον. Τὸ σημαντικόν διὰ τὸν Ἰ. εἶναι ἡ ἀπόκτησις πείρας ἐν τῇ πράξει, καὶ ὄχι θεωρητικῆς καταρτίσεως. Διὰ τῆς συνεχοῦς προσπαθείας, δι' ἀδιαλείπτων διαλογισμῶν, δι' ἀφθόνων δακρύων, μὲ τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην, ὁ μοναχὸς ἄγεται εἰς τὴν θέασιν τῶν κεκρυμμένων πραγματικοτήτων ("τοῦ βασιλικοῦ μυστικοῦ") καὶ λυτροῦται ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν τόπον εἰρήνης καὶ μακαριότητος.

Ἀποφεύγει νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἀσκήσεις "ἐκ φόβου μήπως ὁ ἀνίκανος ἀναγνώστης δὲν τὰς κτανόῃσιν καὶ τὰς θεωρήσῃ ὡς παραλόγους". Εἶναι ἐπομένως πολέμιος τῆς ἐκλαϊκεύσεως καὶ δὲν θέλει νὰ ρίψῃ τοὺς μαργαρίτας ἐνώπιον τῶν χοίρων.

Ἀναφέρεται εἰς τρία στάδια ἀναγωγῆς. Τὰ δύο πρῶτα ἐπιδιδῶσιν τὴν ἐπίτευξιν ἁρμονίας, τὸ τρίτον, τὸ "πνευματικόν" ἀφορᾷ τὴν ἀπόκτησιν εἰρήνης ἐν τῷ διαλογισμῷ καὶ τῆς θεάσεως, ὅπου παύει κάθε τι ποῦ δὲν εἶναι προσευχῆ. Ἡ Γνῶσις διὰ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἔκστασιν καὶ φθάνει εἰς τὴν περιοχὴν τῆς μυστηριώδους "ἀγίας ἀγνώσεως" ποῦ εἶναι ἡ ὑπᾶτη Γνῶσις. Ἐκ τῆς προσευχῆς πηγάζει ὁ "Ἔρωσ καὶ ἡ Ἀγάπη γεννᾶται διὰ τῆς Γνώσεως, διότι "Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ" (Ἰωάν I, IV, 8) DAVY I, 525)

Ι Σ Ι Σ. - Εἰς τὰς πολυαριθμοὺς ἀναγλύφους παραστάσεις εἰκονίζεται εἴτε ἀνιστώσα τὸν φονευθέντα ὑπὸ

τοῦ Σήθ καὶ διαμελισθέντα σύζυγόν της "Οσιριν, ἔμφυ-
σῶσα πνοήν ζωῆς, ἔγχε θηλάζουσα τὸν υἷόν της "Ωρον.
Λαμβάνει μέρος ἐνεργόν εἰς τὰς ἐπικηδεύους τελετάς
προφυλάσει διὰ τῶν πτερύων της τοὺς τεθνεώτας, ἐνίοτε
ἀνιστῶσα αὐτούς. Ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων προσωμοιάσθη, ὡς ἐλέ-
χθη, μὲ τὴν Δήμητραν, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ ῥόλου της εἰς τὴν
περιθαλφίν τῶν νεκρῶν εἰς τὸν ὑποχθόνιον κόσμον, δύνα-
ται νὰ παραβληθῇ καὶ μὲ τὴν Περσεφόνην.

Φαίνεται ὅτι κατ'ἀρχὰς ἦτο ἡ θεὰ τῆς συζυγικῆς
πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως. Ἀλλὰ ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ ἔμαθε
τὸ μυστικὸν ὄνομα τοῦ ὑπάτου θεοῦ Ρά ἢ Ρέ, κατὰ τινὰ
παράδοσιν, ἡ ἐπιρροή της ἐξετάσθη ἐφ' ὄλου τοῦ σύμπαντος
καὶ ἐξιῶθη μὲ τὴν ὑπάτην ἱεραρχίαν τῶν θεῶν. Κάθε ζωσα
ὄντοτης περιέχει μίαν σταγόνα ἐκ τῆς φύσεως τῆς "Ι.
Κατ' οὐσίαν εἰς ὄλην τὴν Μέσην Ἀνατολήν, εἰς Ἑλλάδα
καὶ Ρώμην καὶ εἰς ὄλην τὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου, ἡ
Ἰσις ἐλατρεύθη ὡς ἡ ὑπάτη καὶ οἰκουμένη θεὰ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα διασώθησαν ἐρείπεια πολυαριθμῶν ναῶν
ἀφιευμένων εἰς τὴν "Ισιδα ("Ἰσεῖα"). Ὁ Πλούταρχος,
ἔγραφε λίαν ἐμπειροστατωμένην μελέτην περὶ "Ἰσιδος καὶ
'Οσίριδος" (μτφρ. εἰς τὴν Νεοελλην. ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις
Παπύρου). Εἰς πολλοὺς ἐσωτερικοὺς κύκλους ἐκλαμβάνεται
ὡς ἡ μεγάλη Μυσταγωγός, ἡ κατέχουσα τὰ μυστικά τῆς
ζωῆς, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως. Ὁ ἀλυσωτός
σταυρός ("Ανκχ) καὶ ὁ ☉ κόμβος τῆς "Ἰσιδος εἶναι σύμ-
βολα ἀπείρων ἱκανοτήτων καὶ δυνάμεων. Κατὰ τοὺς πρῶ-
τους ἑλληνιστικοὺς αἰῶνας, θεωρεῖται ὡς ἡ ἐνσάρκωσις
τῆς θηλείας Ἀρχῆς, μαγικὴ πηγὴ κάθε γονιμότητος καὶ
κάθε μεταμορφώσεως. - SEGH. III 58

☉ Ἰσιακὴ πινακίς, Κόρη Κόσμου, Μοῦθ, Χήρα, Μυστήρια
"Ἰσιδος, Κόλεμαν.

Ι Σ Λ Α Μ - Ι Σ Λ Α Μ Ι Σ Μ Ο Σ. - ☉ Ἀδίτ, Ἀλαου-
ῖται, Ἀλλάχ, Ἰσμαηλίται, Καάμπα, Μποχάι,
Μωάμεθ, Μωαμεθανισμός, Ντίκρ, Εουνῖται:

Ι Σ Μ Α Η Δ Ι Τ Α. - ☉ Ἀνοσρία:

Ι Σ Ο Ρ Ρ Ο Π Ι Α. - ☉ Πόλωσις

Ι Σ Ο Τ Η Σ.- Θ 'Αδελφοσύνη, Σταθήμη.

Ι Σ Ρ Α Η Λ.- Θ 'Ιουδαϊσμός, Φυλαί 'Ισραήλ.

Ι Ε Ε Α (SAULE).- 'Η "κλαίουσα, ἡ λυσίκομος",
'Ιτέα ('Ιτιά) τίθεται εἰς τὴν Δύσιν εἰς σχέσιν μὲ
πενθέιμους ἐννοίας καὶ μὲ αὐτὸν τὸν θάνατον, λόγῳ τῆς
μορφολογικῆς ἐμφανίσεως τοῦ δένδρου. Ἀντιθέτως ὁ
'Ερμᾶς (Ποιμήν), λόγῳ τῆς ζωτικότητος καὶ θαλερότητος
αὐτοῦ, τὸ θεωρεῖ ὡς σύμβολον τοῦ ἀειθαλοῦς θεοῦ Νό-
μου. Παρὰ τὴν ἄγ. Βερνάρδος, διὰ τοὺς ἰδίους λό-
γους, συσχετίζει τὴν 'Ι. μὲ τὴν Παρθένον Μαρίαν.

Αἱ ἰδιότητες αὗται εἶναι στενῶς συνυφασμένα μὲ
τὸν συμβολισμὸν τῆς "Ἀπὸ Ἀνατολῆς περὶ 'Ιτέας.
Κατ' αὐτοὺς εἶναι σύμβολον τῆς ἀθανασίας, ἀνάλογον
πρὸς τὴν Θ 'Ακακίαν τῶν Τεκτόνων. Διὰ τὸν λόγον τοῦ-
τον, τὸ κεντρικὸν τμήμα τῶν στοῶν τῆς Τριέν-Τί-Χουέϊ
ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου εἶναι τοποθετημένον ὁ Μόδιος BOIS-
SEAU) καλεῖται ἡ πολιτεία τῶν 'Ιτεῶν (Μοῦ-Γιάγκ-Τσέγκ):
ἡ πολιτεία αὕτη θεωρεῖται ὡς διαμονὴ τῆς ἀθανασίας.

'Η 'Ι. παίζει προφανῶς καὶ εἰς τὸ Θιβέτ τὸν ρόλον
τοῦ κεντρικοῦ Θ Δένδρου, τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς, καὶ διὰ
τὸν λόγον αὐτὸν φαίνεται ὅτι ἐσημαιοῦν αἱ 'Ι. ποῦ ἦσαν
φυτευμένα ἔμπροσθεν τοῦ Ναοῦ τῆς Λήσσα (S.HUMMEL).
Οἱ τάφοι τῶν μυθικῶν προσωπικοτήτων ἐτοποθετοῦντο
ὑπὸ τὴν σκιάν μιᾶς 'Ι. Λέγεται ἐπίσης ὅτι ὁ Λάο-Τσέ
ἠρέσκετο νὰ διαλογίζετο ὑπὸ τὴν σκιάν μιᾶς 'Ιτέας.

'Η 'Ι. χρησιμεύει εἰς τὴν Ἰνδίαν ὡς ἔμβλημα τοῦ
Μποντισάτβα, 'Αβαλοκιτεσβάρα, θεωρουμένου μεταξὺ ἄλλων
καὶ ὡς χορηγοῦ τῆς γονιμότητος. Κατὰ τοῦτο δὲν διαφέ-
ρει τῆς θηλεῖας κινεζικῆς μορφῆς, τῆς Κουάν-Γίν.
'Αντιθέτως ἡ ἄρρην 'Ι., ἐπειδὴ δὲν παράγει καρπούς,
ἐθεωρήθη ὡς σύμβολον τῆς ἀγνότητος.

Εἰς τοὺς Ἰνδιάνους τῆς Ἀμερικῆς, ἡ 'Ιτέα
εἶναι ἐπίσης ἓν ἱερὸν δένδρον, συμβολίζον τὴν κυκλι-
κὴν ἀνανέωσιν. Ὁ κλάδος ποῦ ἐκόμισε τὸ Πιτηνόν, ἦτο
ἐπίσης εἰς κλῶνος 'Ι. καὶ ἔφερε πράσινα φύλλα.

SEGH IV, 153.- R.GUENON, GRANDE TRIADE, LA CITE DES
SAULES, σ.165.

Ι Χ Θ Υ Σ.- Σύμβολον τῶν ὑδάτων, φέρων ἐπὶ τῆς ράχεως του τὸν Βαροῦνα (τὸν Ἰνδὸν Ποσειδῶνα, ὁ 'Ι. συνδέεται συμβολικῶς μὲ τὴν γένεσιν ἢ τὴν κυκλικὴν ἀποκατάστασιν. Ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, ἔνθα συντελεῖται καὶ ἡ οἰκουμένη ἐκδήλωσις. Ὁ 'Ι. (Μάτσα) εἶναι ἓν ἀβατᾶρα τοῦ Βισνοῦ, ὅστις σῶζει ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τὸν Μανού, τὸν Νομοθέτην τοῦ παρόντος κύκλου· ἐν συνεχείᾳ τοῦ παραδίδει τὰς Βέδας, δηλ. τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ σύνολον τῆς ἱερᾶς Γνώσεως. Ἐάν ὁ Χριστός ἀναφέρεται συχνά ὡς ὁ "μέγας 'Ιχθύς", οἱ χριστιανοὶ εἶναι οἱ μικροὶ 'Ιχθεῖς, διότι τὸ ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος εἶναι τὸ μέσον τῆς ἀναγεννήσεως των. Οἱ ἱεροὶ ἰχθεῖς τῆς ἀρχ. Αἰγύπτου, ὁ φοινικικὸς Νταγκόν, ὁ Ῥάνης τῆς Μεσοποταμίας, παρουσιάζουν ἀναλόγους συμβολισμοὺς, ἰδίᾳ ὁ τελευταῖος ποῦ ἐθεωρήθη ὡς ὁ 'Αποκαλυπτής. Εἰδικά εἰς τοὺς Ἕλληνας, τὸ σύμβολον τοῦ 'Ι. κυρίως ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ἀελφίνος, εἶναι συνυφασμένον μὲ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὸ μάντειόν τῶν Ἀελφῶν. Εἷς δελφίν ἐπὶ πλέον ἔσωσε τὸν Ἀμφίωνα, κατὰ τι ναυάγιον.

Ἐπειραιτέρῳ ὁ 'Ι. εἶναι σύμβολον ζωῆς καὶ εὐγονίας, λόγῳ τῆς καταπλησσοῦσης ταχυτήτος ἀναπαραγωγῆς καὶ τοῦ ἀπειραριθμοῦ τῶν αὐγῶν του. Σύμβολον πρόφανές ποῦ δύναται νὰ ἀναχθῆ καὶ εἰς τὸ πνευματικὸν πεδίον. Ὁ Ἀναξίμανδρος παραδέχεται ὅτι εἶναι ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ὄλων τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάλωσις αὐτοῦ πρὸς διατροφήν. SEGH IV,42.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ὁ 'Ι. ἦτο συνήθης τροφή διὰ τὸν λαόν, ἀπηγορεύετο ἡ κατανάλωσις αὐτοῦ ὑπὸ καθιερωμένων προσώπων, ὅπως οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς.

Τὸ ἰδεόγραφον τοῦ 'Ι. δύναται νὰ ἀναλυθῆ εἰς δύο ἀντίθετα S : πρᾶγμα ποῦ ὠδήγησε νὰ ἐρμηνεύσουν τὰ δύο αὐτὰ S, ὡς τὰ ἀρχικά τοῦ : SPIRITUS SANCTUS. Ἡ ἐρμηνεῖα αὐτὴ δέν νομιζομεν ὅτι εὐσταθεῖ : ἡμεῖς διαβλέπομεν μᾶλλον τοὺς δύο ὄφεις τοῦ κηρυκείου τοῦ Ἑρμοῦ, τὰς δύο φάσεις (ἀνοδικὴν καὶ καθοδικὴν) τοῦ παγκοσμίου κύκλου τῆς ἐκδηλώσεως καὶ τὸ σύμβολον τοῦ Ἑρμοῦ- Διόγου- Χριστοῦ.-

I O A K E I M DE FIORE.- Ἡ ἐποχὴ τοῦ Παρακλήτου (τοῦ Ἁγ. Πνεύματος) θὰ εἶναι ἐκεῖνη τῶν θεωρητικῶν (CONTEMPLATIFS) ἐστραμμένων πρὸς τὰς οὐρανίους περιοχάς, ἡ ἐποχὴ τῶν πτωχῶν καὶ φωτισμένων. Ἡ ἔμπνευσις τοῦ Ἰ. ἀρμόζει πρὸς τὸ κλίμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Ἕλληνας Πατέρας.

Οἱ σύγχρονοι μυστικοὶ τοῦ Ἰ. καὶ ἰδίᾳ οἱ Φραγκισκανοί, ἀντελήφθησαν τὴν σημασίαν τῶν ἀποκαλύψεων αὐτοῦ, ἀργότερον δὲ ὁ Δάντης (Παράδεισος XI, 40) θὰ τοποθετήσῃ τὸν καλαβρῆζον προφήτην εἰς τὸν Παράδεισον...

Ἐμπνεόμενος ὁ Ἰ. ἀπὸ τὴν Ἀποκάλυψιν, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ποῦ γίνεται λόγος περὶ τοῦ Ἀγγέλου ἱπταμένου μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κρατοῦντος ἀνά χειρας τὸ Αἰώνιον Εὐαγγέλιον (XIV, 6) ἐρωτᾷ:

"Τι περικλείεται μέσα στὸ Εὐαγγέλιον ἐκεῖνο; Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑπερβαίνουν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Διδότι τὸ γράμμα κτείνει καὶ τὸ πνεῦμα ζωοφονεῖ".

Ἡ Νέα Ἐκκλησία, τοῦ Παρακλήτου, τὴν ὁποῖαν προαγγέλει ὁ συντάκτης τοῦ "Αἰωνίου Εὐαγγελίου" εἶναι μίᾳ ἐσωτερικῆς Ἐκκλησίας. Συμβολίζει τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλήμ, τὸ ὄραμα τῆς θείας εἰρήνης. Οἱ Πάπαι Λούκιος III, καὶ Οὐρβανός III, περιβάλλουν μὲ εὐμένειαν τὰ ἔργα καὶ τὰς προφητείας τοῦ Ἰ. Ἀργότερον ὅμως θὰ κριθῆ ὡς αἰρετικὸς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ ἀναθεματισθῆ ὑπὸ τῆς IVης συνόδου τοῦ Λατερανοῦ. Ἐν τούτοις ὁ Ἰ. ὑπέβαλε τὰ ἔργα του εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπέθανε ὑπὸ τὸ ἄρωμα τῆς ἀγιδότητος. Αἱ ἀπόψεις του παρελήφθησαν ἀργότερον ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον Μπαϊμε καὶ τὸν Νικόλ. Μπερδιὰφ. Τὸ ἐκστατικὸν στᾶχειον προβάλλεται ἐντόπως καὶ συνοδεύεται ἀπὸ ὀπτικά καὶ ἀκουστικά φαινόμενα. Ἀποδίδονται εἰς αὐτόν, ἐκτός τοῦ Αἰωνίου Εὐαγγελίου, τὸ ἔργον περὶ Ὁμονοίας (CONCORDIA) μεταξὺ Π. καὶ Κ. Διαθήκης, ἓν σχόλιον εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν καὶ ἓν Ψαλτήριον.- M. DAVY II, 227

⊕ FEDELI D'AMORE, Κύκλοι 510 (-3).

I O A N N A I.- ⊕ Ἰανός, Ἰωαννῖται

I O A N N H S (Εὐαγγελ.) Ἡ διδαχὴ τοῦ Ἰ. ἐκφράζεται

είς τό 4ον Εὐαγγέλιον καί, ἐπανερχεται εἰς τήν ἑλλην-
δουαδικότητα. Συναντῶμεν τήν φωτίθεισιν τῶν δύο κόσμων
τοῦ κάτω μέε τήν σκοτίαν καί τὰ ψεύδη του, καί τοῦ
ἄνω μέ τήν ἀλήθειαν καί τό φῶς του. Οἱ ἐκλεκτοί εἶναι
τό ἀντικείμενον τοῦ μίσους ὑπό τοῦ κόσμου, ἐν τούτοις
ὁ ἀναστάς Χριστός τοῦς ὑπερασπίζεται. (XV 18-20, XVI, 2.
Εἰς τήν 'Αποκάλυψιν πνευματικῆς καί ἡ ἔσχατολογία
κρατοῦν τῆ πρωτεία καί ὁ 'Ι. κραυγάζει: "Ἐπάνελθε,
Κύριε, ἐπάνελθε!". @ 'Ιωάνναι"

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ ὁ Κλίμαξ.- Εἶπομεν ὅτι ἡ πνευματικῆ
Κλίμαξ ἔχει 30 βαθμίδας, πού ἀντιστοιχοῦν πρός
μίαν προοδευτικὴν ἀπόσπασιν ἀπό τῶν γήινων δι' ἀναπτύ-
ξεως σειρᾶς ἀρετῶν. Μεταξύ τῶν οὐσιωδεστέρων ὁ συγγρα-
φεύς διακρίνει τήν μετριοφροσύνην (25ος βαθμῆς), κατό-
πιν τήν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος (ἡσυχία) πού
προϋποθέτει ἐρημητικόν βίον (27ος βαθμῆς) τήν ἡρεμίαν
ταύτην διαδέχεται ἡ ἀπουσία παθῶν (29η βαθμῆς). Ἡ
ἀπάθεια αὕτη συνίσταται εἰς τήν ἀδιαφορίαν πρός πᾶν
τό γήινον, διὰ τῆς ὁποίας ἀναλίσκονται πάντα τὰ ἐλατ-
τώματα. Ἡ 'Ι. παραβάλλει αὐτήν πρός ἕνα πάνθηρα πού
δύναται νά κατακαύσῃ ὀλόκληρον δάσος.

"Ὅλαι αὐταί αἱ ἀρεταί περιγράφονται ὑπό τοῦ 'Ι.
ὡς προΐόντα προσωπικῆς ἐμπειρίας καί βιωμάτων. Εἰς τήν
εἰκονογράφεισιν τῶν ἀρχαιοτέρων χειρογράφων τῆς Κλί-
μακος, ὁ Χριστός ἴσταται εἰς τήν τελευταίαν βαθμίδα
μέ ἀνοικτάς τᾶς ἀγκάλας διὰ νά ὑποδεχθῇ ἐκείνους πού
κατῴρθωσαν νά φθάσουν μέχρι τέλους. Εἰς τό κατώτατον
ἄκρον τῆς Κλίμακος παρίσταται εἰς δράκων ἔτοιμος νά
καταβροχθίσῃ ἐκείνους πού ἐγκατέλειψαν τόν ἀγῶνα τῆς
ἀνόδου, καταληφθέντας ὑπό ἰλίγγου καί πού ἐδίστασαν
νά συνεχίσουν.

Πρός ἐπίτευξιν τῆς ἡσυχίας καί εἴσοδον τῆς ψυ-
χῆς εἰς τήν ἄβυσσον τοῦ Μυστηρίου, ἡ διανοητικῆ γνῶ-
σις καί ἡ διαλεκτικῆ δέν εἶναι ἐπαρκῆ στηρίγματα διὰ
τόν μοναχόν. Ἐάν ἔν τούτοις ὁ 'Ι. φωρᾶται ὡς ἀντιδια-
λεκτικός, τοῦτο δέν πράττει ἐκ περιφρονησεως πρός τᾶς
βεβήλους ἐπιστήμας καί δέν τᾶς ἀπορρίπτει διαρρηδῶν.

Τό σημαντικόν δι' αὐτόν εἶναι ἡ εὐποιΐα (CHARITE) καί ὄχι ἡ διάλεξις ἢ διαπραγματεύσεις περί αὐτῆς.

Ἡ ἄσκησις θεωρεῖται ὑπό τοῦ Ἱ. ὡς ταυτοσημος μέ τήν ἀναζήτησιν τῆς ἀγνότητος. Τό νά καταστήντις ἀγνός, εἶναι ταυτοσημον πρός τό νά καταστή ἱκανός νά ἀγαπῇ, πρός τό νά εἰσδύσῃ μονίμως εἰς τήν κατάστασιν τῆς ἀπαθείας πού εἶναι ἰσοτιμος μέ τήν ἀγάπην.

"Ἀγαθοεργία, καλωσύνη, ἀπάθεια εἶναι μόνον διαφορετικά λέξεις, ὅπως καί αἱ λέξεις πῦρ, φῶς, φλόγα, πού σημαίνουν τό αὐτό πράγμα".- Θ Κλίμαξ

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ τοῦ Σταυροῦ (DELA GROCE) (+ 1591)

Διάσημος μυστικιστής, ἰσπανός μοναχός καρμηλίτης. Υἱός πτωχοῦ ὑφαντοῦ ὁ Ἰωάννης DE YEPES, εἰσέρχεται εἰς τό μοναστήριον τῆς MEDINA DEL CAMPO. Ὁλος ὁ βίος τοῦ διαμορφοῦται μετὰ ἀπό τήν συνάντησιν του μέ τήν Ἀγ. Θηρεσίαν τῆς Ἄβιλα. Ἐξείνη τόν πείθει νά ἀναλάβῃ τήν ἄρρενα μεταρρύθμισιν τοῦ Κάρμελ. Μετά ἀπό πολλοὺς διωγμούς, ἐξορίζεται εἰς τό μοναστήριον τῆς UBEDA, ἔνθα καί ἀποθνήσκει τῷ 1591.

Τά ἔργα του, χωρὶς νά ἀποτελοῦν συστηματικόν ἔγχει-ρίδιον, περιγράφουν τὰ στάδια ἐξυψώσεως καί καθάρσεως τῆς ψυχῆς, μέχρι τῆς ἐνώσεως μετὰ τοῦ θείου. Θέρουσιν τόν τίτλον "Γινῶμαι καί παραινέσεις", ἡ ἀνοδος τοῦ Κάρμελ, Ἐκοτεινὴ νύκτα, Ζωηρὰ φλόγα Ἀγάπης. Μεταβιβάζει εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τήν πορείαν τῆς ἀναγωγῆς μέχρι τοῦ Θεοῦ, πορείαν τῆς ὅποιαν ὁ ἴδιος ἠκολούθησεν. Τό ὅλον του ἔργον διαπνέεται ἀπό ἀγάπην ἀγνήν πρός τό θεῖον, ἀλλά κυρίως καί προπαντός πρός τοὺς ἀνθρώπους. Ὅπως ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, χρησιμοποιεῖ ὡς σύμβολον ἀνόδου τήν κλίμακα, ὁ Ἱ. τοῦ σταυροῦ μεταχειρίζεται τήν ἀνάβασιν ἐπὶ τοῦ ὄρους.

Ἀκολουθῶν τό παράδειγμα τοῦ Μωυσέως ἐπὶ τοῦ Σινᾶ, τοῦ Ἥλιε ἐπὶ τοῦ Χωρέβ, ὁ Ἱ. τοῦ σταυροῦ παρουσιάζει τήν ἀνοδόν, μέ τό κάρμηλον ὄρος, ὅπου συντελεῖται ἡ μυστικὴ θεοφανία.

Ἀποῦ ὁ Θεός δέν εἶναι ἀντικείμενον ὑποπίπτον εἰς τήν διανοητικὴν ἢ αἰσθησιακὴν ἔρευναν, ἓνα δρόμος

ὑπάρχει διὰ τὴν Γνώσιν Αὐτοῦ: Ἡ Ἀγάπη, ἀφοῦ προηγη-
θῆ ριζική κάθαρσις, διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν ἐγκοσ-
μίων, καὶ τῶν παθῶν ἐκ τῶν αἰσθήσεων.

Ἡ πίστις διὰ τὸν Ἰ. εὔρηται εἰς τὸ κέντρον τῆς
μυστικῆς νυκτός. Ἡ ὑπάτη κάθαρσις πρὸ τῆς φωτεινῆς
ἐμφανίσεως τοῦ Θεοῦ, συνίσταται εἰς μίαν ἄσπιλον καὶ
ἀμόλυντον πίστιν, ἐν μέσῳ τῆς ἀβυσσαλέας σκοτίας.

Ἡ ὑπάτη αὕτη Ἐνωσις (θεοκρασία), ἀναγγέλλει τὴν
στιγμὴν τῆς ὑστάτης ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, ὅποτε ἡ
ψυχὴ ταυτίζεται μὲ Ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπᾷ, ἀνευρίσκει τὸν
πλάστην του καὶ πραγματοποιεῖ τὸν τελικὸν σκοπὸν της.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ Χ Ρ Υ Σ Ο Σ Τ Ο Μ Ο Σ.-(+ 407). Ἐγεννήθη εἰς
Ἀντιόχειαν τῷ 354. Ἐβαπτίσθη πιθανῶς καὶ ἀπὸ
νεαρῶτάτης ἡλικίας ἐσυχνασεν ὁμάδας ἀσκητῶν οἱ ὁποῖοι
τὸν ἐμήσαν εἰς τὰ πνευματικὰ ζητήματα. Ἐκεῖθεν θᾶ
διατηρήσῃ καθ' ὅλον του τὸν βίον τὴν ἀγάπην του πρὸς
τὸν ἀσκητισμὸν. Ἐγκαταλείπει τὴν γενέτειράν του καὶ
διᾶγει βίον μοναχικὸν ἐπὶ 4 ἔτη ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν
ἐνδὸς ἀσκητοῦ μέσα σὲ ἓνα σπήλαιον. Ἐπανέρχεται εἰς
Ἀντιόχειαν, ἐξηνητημένος ἀπὸ τὰς στερήσεις ποῦ
ὑπερέβαινον τὰς δυνάμεις του. Γίνεται τότε διάκονος.
Προτρέπει, παρηγορεῖ, πολλαπλασιάζει τὰς ἐπιστολάς
του καὶ καθοδηγεῖ μτὰς ψυχὰς. Χρεΐεται ιερεὺς τῷ 386.
Ἀναλαμβάνει τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ συν-
τάσσει τὸ πρῶτον του ἔργον: Περὶ ἀκατανοησίας τοῦ Θεοῦ.
Εἰς αὐτὸ ἀναπτύσσει τὰ ὅρια τῆς ἀνθρ. λογικῆς ἀπέναν-
τι τοῦ Θεοῦ Μυστηρίου. Διδάσκει τὸ ποίμνιόν του μὲ
Κατηχήσεις καὶ σχολιάζει μὲ τὰς περιφήμους Ὁμιλίαις
του τὴν ἔννοιαν τῶν χριστιανικῶν ἐορτῶν. Ἐκλεγείς
ὡς διάδοχος τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως Νεκταρίου, ἀνα-
διοργανώνει τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον, ποῦ εἶχε τὴν
ἐποχὴν ἐκεῖνην κάπως ὑποβαθμισθῆ. Ὁ ζῆλος του προε-
κάλεσεν ὠρισμένας ἐχθρότητας. Ἐξορίζεται προσωρινῶς,
ἐπανέρχεται, ἀλλ' ἡ ἐπίθεσις του ἐναντίον τῆς αὐτο-
κρατορικῆς ἐξουσίας, τοῦ κοστίζει μίαν νέαν ἐξορίαν,
αὐτὴν τὴν φορὰν ὀριστικὴν. Καταδικαζόμενος ἐγκαθίστα-
εἰς Πυθιοῦντα, ἀνατολικά τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὅπου

καὶ ἀποθνήσκει τὸν Σεπτ. 407, ἐξηντηλέμενος ἀπὸ ὑπερκό-
πωσιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μακρῶν ταξιδίων του καὶ
κατὰ τὰς ἐξορίας του, γράφει εἰς τοὺς φίλους του, το-
νώνει τὸ ἠθικόν των ἔναντι τῶν διώξεων διεφθαρμένης
πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ παρηκμασμένου ἱερατείου.

Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ ἐν ἐξορίᾳ καὶ τὸ περὶ θείας
Προνοίας ἔργον του, θέτουν ἐπὶ τάπητος τὸ πρόβλημα
τοῦ Κακοῦ καὶ τῶν ἠθικῶν δοκιμασιῶν.

Διακρίνεται διὰ τὴν γλαφυρότητα τοῦ ὕφους
καὶ τὴν εὐγλωττίαν του. Εἰς τοὺς λόγους του ἀναφέρε-
ται συχνά περὶ τῶν ἔργων τῶν ἀσκητῶν, τῶν μοναχῶν
καὶ τῶν παρθένων, οὐδαμοῦ ὅμως παρέχει συστηματικὰς
ἀναφορὰς περὶ τοῦ ἀσκητικοῦ καὶ μοναχικοῦ βίου.

Ἡ πνευματικότης του, ἐμπλουτισμένη ἀπὸ πολλὰς
ἐλλην. πηγὰς, ἀναπτύσσει τὰ μεγάλα ζητήματα τοῦ Εὐαγ-
γελίου. Μέγας λάτρης τῆς παρθενικότητος, τὴν θεωρεῖ
ὡς ὄρον ἀπαράβατον διὰ τὴν ἐξύψωσιν τῆς πνευματικώ-
τητος. Συμφωνεῖ ὅμως μὲ ἄλλους Πατέρας οἱ ὅποιοι δια-
τείνονται ὅτι ὑπανδρὸι ἡμπεροῦν νὰ εἶναι παρθενικώτε-
ροι κατὰ τὴν καρδίαν, ἀπὸ τινὰς μοναχοὺς καὶ ἱερωμέ-
νους. Παρθενικὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ καρδιά πὸς πλησιάζει
τὸ ἱερὸν ὄρος τῆς θεοφανίας". Ἀφοῦ ἀνακτῆσθ ὁ
ἄνθρωπος τὴν πρωταρχικὴν ἀγνότητα, ἐπανευρίσκει τὴν
θέσιν του μεταξὺ τῶν ἀγγέλων καὶ γίνεται δεκτὸς
"κατ' αὐτὴν τὴν ζωὴν" ἀπὸ τὸν οὐράνιον Κύριον.

Χωρὶς νὰ ἐπιδιώκῃ νὰ ἐγκλείσῃ ὅλον τὸν κόσμον
εἰς μοναστήρια, ἐπιθυμεῖ ὅπως ὅλαι αἱ πράξεις τοῦ
βίου θεωρηθοῦν καθηγιασμέναι καὶ ὡς ἀτραπὶ ἀγουσαί
εἰς τὸν κοινὸν σκοπὸν ἰ τὴν Θεοφανίαν. (DAVY, I, 472)

Ι Ω Α Ν Ν Ι Τ Α Ι. - ⊕ Τάγμα τῶν Ἰωαννιτῶν.

Ι Ω Δ . - ⊕ Ἀφροδίτη 475 (-7), Κῶφ, Τετραγράμματος.

Ι Ω - Ε Β Ο Χ Ε. - ⊕ Ἐβοχέ.

Ι Ω Δ Ε Σ Χ Ρ Ω Μ Α. - Κράμα ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ,
εἶναι τὸ χρῶμα τῆς ἀρμονικῆς μίξεως, τῆς ἰσορ-
ροπίας μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς., τῶν αἰσθήσεων καὶ
τοῦ πνεύματος, τοῦ πάθους καὶ τῆς νοήσεως, τῆς

ἀγάπης καὶ τῆς σοφίας. Σχετίζεται μὲ τὴν κρᾶσιν τῶν δύο ὑγρῶν (ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ) τῆς XIVης κλειδῆς τοῦ Ταρώ (ποῦ ἔχει ἐπικρατήσει νὰ μεταφράζεται κακῶς εἰς τὴν ἑλληνικὴν "Ἐγκράτεια (TEMPERANCE). Τὸ ἐπιτυχανόμενον ἰῶδες ὑγρὸν, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αἰωνίου αὐτῆς ἀναμίξεως τοῦ χθονίου ἐρυθροῦ καὶ τοῦ οὐρανοῦ κυανοῦ.

Ἐπὶ τῶν συμβολικῶν εἰκόνων τοῦ Μεσαίωνα, ὁ Χριστὸς φέρει κατὰ τὴν περίοδον τῶν παθῶν μανθῶνα ἰῶδη πρὸς κατάδειξιν τῆς τελείας καὶ ἁρμονικῆς μίξεως τοῦ γήινου στοιχείου μετὰ τοῦ θείου.- SEGH IV, 396.

I Ω N A X. - @ Κόραξ, "Ομπ, Περιστερὰ 83 (19)

I Ω X A B E N. - @ Ζαβουλών.

K

K A .π (Αἴγυπτ.) .Παρ' ὅλας τὰς δοθεῖσας ὑπὸ τῶν δυτικῶν ἐρευνητῶν ἐρμηνείας τοῦ συμβόλου Kā, παραμένει τοῦτο πολὺ δυσνόητον. Ὁ Σέργιος SAUNERON, τὸ ἐκλαμβάνει ὡς μίαν ἐκδήλωσιν τῶν ζωτικῶν ἐνεργειῶν, τόσον ἐν σχέσει πρὸς τὰς δημιουργικὰς του ἰδιότη-
τας, ὅσον καὶ πρὸς τὰς συντηρητικὰς. Τὸ Kā ἴσως ἴσως νὰ θεωρηθῆ ὅτι ὑποσημαίνει τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τῆς θεότητος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὰς δυνάμεις συντηρή-
σεως ποῦ ἐμψυχώνει ἢ θεὰ Māat, δηλ. τὴν οἰκουμενικὴν τάξιν. Εἶναι τρόπον τινα δοχεῖον (RESERVOIR) τῶν ζω-
τικῶν δυνάμεων ἐξῶν πηγάζει πᾶσα ζωὴ καὶ διὰ τῶν ὁποίων αὕτη συντηρεῖται. Τέλος ὁ ἴδιος συγγραφεὺς δια-
κρίνει ἀτομικὸν καὶ συλλογικὸν K.ā. SEGH III, 96.

K A A M Π A. - @ Kāφ (QAF), Λίθος.

Κ Α Β Α Σ Ι Λ Α Σ Νικόλαος (†1371) Περί τοῦ βίου τοῦ Κ. ὀλίγα γνωρίζομεν ἔζησε πάντως εἰς περίοδον ταραχῶδη τοῦ Βυζαντίου. Πόλιτικῶς μεταξὺ τοῦ 1341 καὶ 1355 ὅπου ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μεταξὺ Καντακουζηνῶν καὶ Παλαιολόγων, πνευματικῶς κατὰ τὴν ἀναταραχὴν ποῦ προηγήθη καὶ ἠκολούθησε τὴν διαμάχην περί τὸν Ἔ. Ἡσυχασμόν. Ἦτο ἀνεψιός, ἀπὸ μητρικῆς πλευρᾶς τοῦ Νεῖλου Καβάσιλα, μαθητοῦ καὶ ὁπαδοῦ τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ. Ἡ μητέρα του, πολὺ εὐλαβῆς, ἀπεσύρθη κατὰ τὸ τέλος τοῦ βίου της εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἀγ. Θεοδώρας, εἰς Θεσ/νίκην. Τῷ 1354 προτείνεται ὁ Νικὸλ. Καβάσιλας νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν πατριάρχικόν θρόνον. Ἐν τούτοις κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους ὁ Αὐτοκράτωρ ἀποσύρεται, καὶ ἠμποροῦμεν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Νικὸλ. Κ. τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ μοναχικὸν του ἐρημητήριον. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου καὶ ἐφεξῆς, τὰ ἱστορικὰ τεκμήρια παραμένουν ἄφωνα. Ἐγένετο ἐπίσκοπος ; Οὐδεμίαν πληροφορίαν τὸ ἐπιβεβαιώνει.

Κατὰ ταῦτα ὁ Κ. ἔδρασε μέσα στὴν ὑψηλὴν δοξολογίαν τοῦ Βυζαντίου. Ἀνὴρ μεγάλης πνευματικῆς καλλιέργειας, ἀνῆκεν εἰς τοὺς πεπαιδευμένους καὶ λογίους, πολὺ ἐγκύφας εἰς τὴν ἑλλην. Παιδείαν. Ἐν τούτοις ὅλη του ἡ δραστηριότης ἐστράφη πρὸς τὰς ἀπόψεις τοῦ Ἡσυχασμοῦ, καὶ λόγῳ τῆς στενῆς του σχέσεως μὲ τὸν Γρηγ. Παλαμᾶν, ὁ μυστικισμὸς του προσανατολίζεται εἰς τὴν οὐσιαστικὴν μέθεξιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπιδίδεται εἰς τὴν βίωσιν τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Ἐνσαρκώσεως, διὰ μέσου τῶν χριστιαν. μυστηρίων.

Ἐκ τῶν πολυαρίθμων ἔργων του, δύο ἐξ αὐτῶν τονίζουν τὴν βυζαντινὴν πνευματικότητα. :

Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ ἡ ἐξήγησις τῆς θείας λειτουργίας (PARIS 1960 καὶ 1967)

Ἡ πνευματικὴ διδασκαλία τοῦ Κ. παρουσιάζει μιαν καινοτομίαν διὰ τὴν ἐποχὴν του, ποῦ εἶναι ἀξία ἰδιαιτέρου τονισμοῦ. Δέν θέτει οὐδέν κώλυμα εἰς τὴν ἀσχῆσιν ἑνὸς ἐπαγγέλματος ἢ μιᾶς τέχνης. Ὁ στρατηγὸς διατηρεῖ τὸ ἀξίωμα νὰ διατάσῃ, ὁ γεωργὸς νὰ καλλι-

εργῶ το κτῆμα του, ὁ τεχνίτης νά ἐξασκῆ τὸ ἐπάγγελμά του. Διὰ νά ἀκολουθήσῃ τὸν Χριστόν, δέν εἶναι ἐπάναγκες νά τρέφεται μὲ ἀσυνήθεις τροφάς, οὔτε νά ἀλλάξῃ περιβολήν, οὔτε νά θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ὑγείαν του." Ὁκαθένας ἤμπορεῖ νά μεθέξῃ τοῦ ἀγγελικοῦ βίου", χωρὶς νά γίνῃ μοναχός ἀναγκαστικά. Ὁ συγχρωτισμὸς μὲ τὸν βίον τοῦ αἰῶνος δέν ἐνοχλεῖ τὸν πνευματικὸν βίον, ἀλλ' ἀντιθέτως καθαγιάζεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ ἀνάγει τὸν βίον "εἰς τὴν ὑψηλοτέραν του ἔντασιν" εἰς οὐδέν βλάπτει αὐτόν, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν ἀντιθέτως ἐνδυναμώνει τὰς ζωτικὰς ἀνάγκας τοῦ Χριστιανοῦ καὶ τοῦ προσφέρει χαρὰν καὶ ἀγαθίαν." Γιατὶ νά μὴ καθαφιάσωμεν ὅλας τὰς ἐνασχολήσεις ποῦ ἔχουν ἄξιαν καὶ νά ἀφιερῶσωμεν τὸν βίον εἰς κοπιώδεις προσπάθειας ;" Ἡ Πνευματικὸς τοῦ Κ. στρέφεται περὶ δύο ἄξονας, καὶ συμπληρῶνουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον : πρῶτον ἡ βίωσις τῶν "μυστηρίων" τῆς θείας λειτουργίας καὶ δευτέρον ἡ συγκέντρωσις τῆς προσοχῆς μας εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ χριστιανὸς ποῦ ζεῖ ἐν Χριστῷ, εἶναι μέρος τοῦ σώματος αὐτοῦ, σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς του καὶ ὅσα ἐκ τῶν ὀστέων του (I Κορινθ. XII, 27). Μέσα στὴν ἐκκλησίαν ζεῖ τὴν μυστικὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ χριστιανὸς διὰ τῆς θείας μεταλήψεως τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, καθίσταται ὁμοίωμα μὲ αὐτόν. Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ φύλαξ τῶν αἰσθησέων μας. καὶ δέν ἀφήνει νά διεισδύσῃ κανένα φθοροποιὸν στοιχεῖον. "Τὸ αἷμα αὐτό, μεταμορφῶναι τὴν καρδίαν ὅπου εἰσρέει εἰς ναὸν Θεοῦ, ὡραιότερον καὶ ἀπὸ αὐτόν τοῦ Σολομῶντος." Παρατηροῦμεν τὴν ἡσυχαστικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ Κ. διὰ τῆς ἐξομοίωσης τῆς καρδίας μὲ τὴν καρδίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυκλοφορίας δι' αὐτῆς τοῦ θείου αἵματος τοῦ Σωτῆρος. Διὰ τοῦ βαπτίσματος δεχόμεθα νέαν ζωὴν, διὰ τοῦ χρίσματος τὸ Ἁγ. Πνεῦμα ποῦ ἐμφυχώνει τὸ νέον ὄν, ἡ δὲ Εὐχαριστεία διατηρεῖ τὴν νέαν ζωὴν.

Ὁ μυστικὸς βίος λοιπόν, κατὰ τὸν Κ. στηρίζεται ἐπὶ τῶν Μυστηρίων. Ἡ δὲ Εὐχαριστεία, μυστήριον τῶν μυστηρίων, μᾶς εἰσάγει εἰς τὸ ἀποκορύφωμα τῆς νέας Ζωῆς.

Οὕτω ὁ Κ. ἠδυνήθη, μὲ ἀπλὴν γλῶσσαν, νά ἀνα-

ζωογονήση τὰς μεγάλας ἀρχὰς τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος καὶ νὰ στηρίξη τὴν ἀληθῆ χριστιαν. πίστιν ὄχι εἰς ἀσκητικὰς ὑπερβολὰς, ἀλλὰ μέσα σὲ μίαν λογικὴν ζωὴν, , πρακτικὴν ἐφαρμοσίμον διὰ τὸν καθένα πιστὸν εἰς τὴν χριστικὴν παράδοσιν. (DAVY II, 70)

Κ Α Β Β Α Λ Α. - Καταγωγή, βλ. M. DAVY I, 263

⊕ 'Αβραμελέν 37 (6), 38 (19), 'Αγγελολογία, 'Εβραϊκὴ γλῶσσα, Τ. II 240. Θεμοβρά, 'Ιεδεχίας, Λόγος 69 (19), 'Οδοί, Οὐρανός, Χασσιδὲμ 298 (-11)

Κ Α Β Β Α Λ Ι Σ Τ Α Ι /- ⊕ 'Αγρίππας, 'Αμπουλαφία, Γκαφαρέλ, 'Ιεχιήλ, 'Ιμπν Γκαμπιρόλ, Καρντάγο, Κίρχερ 'Αθαν., Κνὸρ φόν Ρόζενροτ, Κοθνρατ, Λούρια, Μιλοσζ, Μιραντόλα (Πίκο ντέ λά-), Μολιτόρ, Μποντέν, Ντῆ (JOHN DEE), Ρώυχλιν (Καπνίμαν), Σίμων μπέν Γιοχάϊ, Σδλεμ (SCHOLEM), Φράνκ 'Αδόλφος, Φρανκισταί.

Κ Α Β Β Α Λ Ι Σ Τ Ι Ο Ν ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΚΟΝ ΤΑΓΜΑ. -

⊕ Ροδοσταυρικά οργανώσεις.

Κ Α Β Ε Ι Ρ Ι Α ΜΥΣΤΗΡΙΑ. - ⊕ Θῆβαι, Σαμοθράκη, Λῆμνος.

Βιβλ. Εὐ. Σταμάτης, Τά Κ.Μ. 'Ιλιός 1981, σ. 6

Κ Α Β Ε Ι Ρ Ο Ι. - 'Αποτελοῦν τμήμα τῆς συνοδείας τῆς Ρέας, συζύγου τοῦ Κρόνου. Λόγω τῆς ἐπαφῆς ταύτης, πολλάκις συγχέονται μὲ τοὺς Κορύβαντας καὶ τοὺς Κουρήτας. Ἐπειδὴ δὲ ἀργότερον ἐθεωρήθησαν καὶ ὡς προστάται τῶν ναυτιλομένων, συγγενεθουν καὶ μὲ τοὺς Διοσκούρους. Τὸ μυστήριον ὅμως πέριξ αὐτῶν καὶ τῶν Καβειρίων μυστηρίων, παραμένει ἀδιεξήγητον: τοσοῦτον διετηρήθη πιστός ἢ διδόμενος ὄρκος περὶ τῶν ἀπορρήτων τῆς μύσεως. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶχον σχέσιν μὲ πλέον κρύφιον ὄφιν τῆς θεότητος, μὲ τὸ ἀμεταβίβαστον ἀπόρρητον τῆς θείας Ἐνεργείας καὶ τοῦ κοσμικοῦ πυρός. SEGHE I, 244. - ⊕ 'Αξίερος, 'Αφροδίτη, 'Ελευσίνα Μυστ. 512, (2). "Ἠφαίστος, Καβεΐρια Μυστ. Βιβλιογρ. 'Ιω. Δάμπαση, 'Ιλιός 1975, σ. 227. Δημ. 'Ιωαννίδη, 'Εκλ. 'Ιλισοῦ Α, 307

Κ Α Γ Α Σ Τ Ρ Ο Υ Μ. - "Ὄρος Παρακέλσου ⊕ "MM"

K A Δ I P I .- Θ Καντιρίγια.

K A Δ M O Σ.- Θ 'Αργοναῦται, Διδυμοί 359 (2),
Κριός 478, 19

K - A Δ O Σ (ἱππότης Κ.) .- Θ 'Ἰππότης 264 (12)

K A Θ A P E I O I (CATHARES).- Γεγονός είναι ὅτι ἡ κίνησις τῶν Κ. διηγείρε, τόσον κατὰ τὸ παρελθόν, ὅσον καὶ σήμερον μέγα ἐνδιαφέρον μετακῦ τῶν πολεμίων των, καὶ ἔντονον φανατισμὸν μεταξύ τῶν ὁπαδῶν των. Τὰ νεώτερα ἔργα τῶν BRU, DONDAINE, PUECH, FAURE, VAILLANT, THOUZELLIER καὶ ἰδίᾳ τοῦ RENE NELLI Βλ. Βιβλιογραφίαν, ἐπιτρέπουν νὰ σχηματίσωμεν μίαν ἰδέαν περὶ τοῦ Καθαρισμοῦ, ἀποφεύγοντες ὅμως νὰ παρασυρῶμεν ἀπὸ τὰς ἀφθόλους φανταστικὰς διηγήσεις.

'Ἐν συνόψει ὁ Καθαρισμὸς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία κίνησις νεο-μανιχαϊκῆ, ὅπου πολλὰ στοιχεῖα Γνωστικισμοῦ, Θ Βογομιλισμοῦ ἀκόμη καὶ Παυλικιανισμοῦ ἔχουν παρεισφύσει. Εἰς τοὺς Καθαρείους ὁ δυῖσμός (διαρχία) εἶναι ἐμφανής, μεταξύ πνευματικοῦ καὶ ὑλικοῦ κόσμου, ὅχι ὅμως κατὰ τὴν παλαιάν ἐκδοχὴν τοῦ Μάνητος, περὶ αἰωνίου ἀγῶνος μεταξύ Θεοῦ καὶ 'Αρειμάν. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀμιγῆς ἀγαθότης, ἀποκλειομένης κάθε σχετικότητος: τὸ κακὸν τοῦ εἶναι τελείως ξένον. Τὸ 'Αγαθὸν ἀνήκει εἰς τὸ "Ὀντως-Ὀν, τὸ κακὸν εἰς τὸ Μῆ-Ὀν, τὴν ὕλην. Τὸ Ἐν εἶναι ἡ Μονάς καὶ τὸ Πέρασ τῶν Πυθαγορείων, ἡ Δυάς εἶναι ἡ ἀτέλεια, ἡ ἀπειρία, ἡ πολλότης, τὸ κακόν.

"Ἡ κακὴ Ἀρχὴ καθ' ἑαυτὴν, δὲν ὑπάρχει: ὑπάρχει μόνον δι' ὅσους πιστεύουσιν εἰς τὴν ὑπαρξίν του καὶ τὸ ἐνσαρκῶνουν διὰ τῶν σκέψεων καὶ πράξεων των. Μὲ ἄλλας λέξεις Διάβολος δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς κακῆς μας συμπεριφορᾶς, καθιστάμεθα πραγματικοὶ δαίμονες καὶ τοῦ δίδομεν ἀληθινὴν ὑπόστασιν, τόσον ἐπὶ τῆς Γῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀστρικοῦ πεδίου ἐμφανιζομένου τοῦ κακοῦ ὡς ὀντότητος συγκεκριμένης (μὲ ὀνόματα, σημεῖα, σύμβολα). Εἶναι ὁ παραλογισμὸς καὶ τὸ φεῦδος, ἡ ἀνυπαρξία, ἀφοῦ δύο αἰώνιοι Ἀρχαί, δὲν ἔμπορῶν λογικῶς νὰ ὑπάρχουν. Ὡς ἐκδήλωσις καὶ

ἄθροισμα τῶν ἀνηθικῶν πράξεων μᾶς ὑφίσταται, ὡς προσωρινόν πλάσμα τοῦ ἀνθρώπου καί εἶναι ἀναπόφευκτον κάποτε νά ἐκλειψῇ. Ὅλοι αἱ ψυχαί ἔχουν κληθῆ νά καταστειλοῦν τοπο κακόν, καί νά ἐκδηλώσουν μόνον τό Ἄγαθόν, δηλ. τόν Θεόν. Ἡ Ὑλη, αὐτή καθ' ἑαυτήν δέν εἶναι κακή, ἐμφανίζει ἀπλῶς τήν κατωτάτην βαθμίδα τῆς ἀπορροίας καί παγκοσμίου ἐκδηλώσεως.

Ὅπως ὅλοι αἱ μυστικά καί ἐσωτερικά μυστήρια, βασίζεται εἰς τήν ἀναζήτησιν καί συγχώνευσιν μετὰ τῆς Ἐνδοτικῆς. Ἡ ἔνωσις αὕτη ἀπαιτεῖ ἀσκησιν καί πραγματοποιοῦνται κατά στάδια, τό τελευταῖον ἐξ αὐτῶν, τό τρίτον εἶναι τό CONSOLAMENTUM.

Ἡ τελείωσις προϋποθέτει τό τέλειον Ἀνδρόγυνον τήν ἐπιστροφήν εἰς τήν πρωταρχικήν κατάστασιν τοῦ Ἀδάμ, ὅπως περιγράφεται εἰς τήν Γένεσιν. Ἡ διακρίσις, ὁ διαχωρισμός μεταξύ Ἀδάμ καί Ἐῤῥας εἰσαγεῖ μίαν διαίρεσιν, μίαν πολλοότητα, μίαν ἀντίθεσιν μεταξύ ἔρωτος καί μίσους, ἀγάπης καί κακίας. Ἡ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας καί τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους, δέν εἶναι, ὅπως ἐνομίσθη, μία ἀπάρνησις τῆς υπάρξεως (ἄποψις ἐπίσης τῶν Γνωστικῶν) ἀλλά μία διδασκαλία τείνουσα εἰς τήν ἐνοποίησιν τῆς Δυάδος μέ τήν ἔννοιαν τοῦ Ἀπ. Παύλου (Γαλᾶτας III, 28) ὅτι δέν θά ὑπάρξη οὔτε Ἑβραῖος, οὔτε Ἕλληνας, οὔτε δοῦλος, οὔτε ἐλεύθερος, οὔτε ἀνήρ, οὔτε γυνή, δι' ὅσους ἐνεδύθησαν τόν Χριστόν.

Διά νά κατανοήσωμεν τό μυστικόν βάθος τοῦ Καθαρισμοῦ, δέν χρειάζεται νά στραφῶμεν πρὸς τοὺς πρώτους Γνωστικούς (Οὐαλεντίνον, Βασιλειδην κ. ἄ.) ἀλλά πρὸς τήν αἰώνιαν Γνώσιν, ὅπως αὕτη διατυπῶνται π.χ. εἰς τόν Μάϊστερ Ἐκχαρτ καί τόν Ἰάκωβον Μπαϊμε.

(M. DAVY, T. II. σ. 163) Ἡ τεκνοποιία διὰ τοῦς Κ. δέν ἀρμόζει διὰ τοῦ τελείου, διότι ἡ ἐξάπλωσις τῶν σμμάτων συντελεῖ εἰς τήν ἐξάπλωσιν τῆς δυαδικότητος δηλ. τῆς μεριστικῆς καί ὑλικῆς οὐσίας τοῦ εἶναι παροδικότης. Ἡ ἀποφυγή συνεπῶς τῆς φυσικῆς τεκνογονίας ἐπιτρέπεται μόνον εἰς ὅσους ἀπεφάσισαν νά δοθοῦν πληρῶς εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ πνεύματος. Ἄλλως τε ἡ γενετήσιος ἐνέργεια δύναται νά χρησιμεύσῃ δι' ἄλλους

σκοπούς, ὅπως καὶ ἀναλογίαν ἢ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἐπιτρέπει τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ζωτικῶν ἐνεργειῶν διὰ πράξεις καὶ ἐπιτεύγματα ὑψηλότερα.

Ἡ θωροία αὐτῆ, ποῦ διήγειρε τὴσιν ἀποστροφῆν καὶ δίωξιν, συμφωνεῖ ἐν τούτοις μὲ τὰς ἀπόψεις τῶν ἀσκητῶν ὄλων τῶν παραδόσεων, εἴτε πρόκειται περὶ τῶν θεραπευτῶν τοῦ Φίλωνος, εἴτε τῶν Γιόγκι, εἴτε τῶν μοναχῶν τοῦ Βουδδισμού Ζέν, εἴτε καὶ τῶν χριστιανῶν μοναχῶν. Ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν πρωταρχικὴν κατάστασιν εἰς τοὺς Κ. ἀπαντᾶται εἰς ὄλους τοὺς μυστικούς· πρόκειται νὰ ἀνακτήσωμεν, ἀκόμη πρὸ τοῦ θανάτου κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν οὐράνιον καὶ θεϊκὴν κατάστασιν. (DAVY. ἔ. ἀν.) καὶ DAVY II, 596) * Ἀλβίγιοι, Βογομίλοι, Ροδόσταυροι τοῦ Χάρλεμ (LECTORIUM Ροζικρουτσιάνουμ.)

Κ Α Θ Α Ρ Σ Ι Ε.— Καθαριστικοὶ τύποι ἀπαντῶνται εἰς ὅλας τὰς θρησκείας, ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις σειρᾶς ὅλης τροφῶν, ποτῶν καὶ ἄλλων ἀπαρεσκόντων εἰς τοὺς θεούς. Ἡ ἔννοια τοῦ ἠθικοῦ καθαρμοῦ, τῆς συνειδησίως, τῶν ρύπων τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μετανοίας, ἐμφανίζεται ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἀρχ. Ἑλλάδα μὲ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τοὺς Δελφοὺς. Αἱ νίφεις καὶ τὰ λουτρά προηγοῦντο πᾶσης τελετουργίας. Εἰς τὰς Βέδας περιγράφεται ὁ καθαριστικὸς τύπος διὰ τοῦ πυρός, μὲ τὸ ὄνομα, Ἀγνιχότρα. Ὡστε πρῶτον τὸ ὕδωρ, εἴτα τὸ πῦρ καὶ τέλος ὁ ἄῃρ ἐθεωροῦντο ὡς πρωτεύοντα ἐξαγνιστικὰ στοιχεῖα. Ἀλλ' ἡ κάθαρσις ἐνός φθνον ἐτελεῖτο διὰ τοῦ αἵματος : ἐχρησιμοποιεῖτο ἓν θῦμα (ζῆον) τὸ ὁποῖον ἐθυσιάζετο καὶ δι' αὐτοῦ ἐραντίζετο ὁ ὀφνεύς. (SEGH IV, 65) * Λουτρόν 110 (-13)

Βαθμοὶ καθάρσεως : Π. Γράβ. Πυθαγόρας, σ. 427, 430, 436, 444.

Κ Α Θ Η Κ Ο Ν Τ Α Μ Υ Ε Τ Ο Υ.—* Ἀγωγή, Βιονομία, δικαίωματα, προσόντα μύστου.—

Κ Α Θ Ο Λ Ι Κ Ι Σ Μ Ο Σ.—* Ἀλβέρτος Μάγνος, Ἄνσελμος, Αὐγουστίνος, , Θηρεσία (Ἄγια), Θωμᾶς Ἀκινάτης, Λογύλα, Μολινός, Φραγκίσκος Ἀσίζης, Χιλδεγάρδη τοῦ Μπίγκεν .—

K A I N. - @ 'Αβελ, Γνωστικισμός 226, 227, Δημιουργός (299 (-11)), 'Εβλίζ, Καϊνῖται Σήθ, Χιράμ 'Αβίφ {329 (-6), 330 (13)}. SEGH I 249.

K A I N I T A I. - @ 'Οφῖται 552 (2).

K A K O N. - @ 'Αββαδών, "Αγνῶλια, 'Α/φοί τῆς Σκιᾶς, 'Αντίχριστος, Γνωστικισμός 211 (-11), 'Ελάττωνα, 'Επάνοδος, Ζοχάκ, Θάνατος 112 (-19), Καθάρειοι 319 (10), Καλόν, Κρίσις (τοῦ πολιτισμοῦ), Μαύρη Μαγεία, Μανιχαϊσμός, Μάρα, "Οφίς, Πτώσις, Σαμαήλ, Σατάν, Τυφών.

K A Λ A M I. - (ROSEAU). Τό Κ. ἐκλαμβάνεται συνήθως ὡς τὸ σύμβολον τῆς εὐκαμψίας καὶ τοῦ ἀθραυστου. Εἰς τὸν μύθον τοῦ Λαφονταίν ἀναφέρεται ὑπὸ τὴν ἐ-
διδοτητα αὐτῆν ὀυνάμεθα νὰ παραλληλίσωμεν καὶ τὸ σκεπτόμενον Κ. τοῦ Πασκάλ, ποῦ ὑπονοεῖ τὸν ἀδύναμον ἄνθρωπον, καὶ ὅμως σκεπτόμενον.

Εἰς τὴν "Ἄνω Ἀνατολήν τὸ φυτὸν αὐτὸ ἐμφανίζεται κατὰ δύο τρόπους: εἰς τὴν μυθολογίαν τοῦ Σίντο ἢ βλάστησις τοῦ Κ. φπὸ τὰ πρωταρχικά ὕδατα, ὑποφοιτᾷ τὴν 'Εκδήλωσιν, ἀνάλογον πρὸς τὸν @ Λωτὸν. Ἡ μυθικὴ 'Ἰαπωνία εἶναι μία πεδιάς πλήρης Καλάμων.

Εἰς τὸ Κ. ἀποδίδονται περαιτέρω καθαρτικαὶ καὶ προφυλακτικαὶ ἰδιότητες. Βοηθεῖα Κ. ἢ 'Ἰζανάγκη καθαίρεται μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἐκ τῆς χώρας τῶν νεκρῶν. Εἷς τινὰς λειτουργίας τοῦ Σίντο, οἱ μετέχοντες καθαίρονται διασχίζοντες τὸ Σχί-Νόβα ποῦ εἶναι ἓνα στεφάνι ἀπὸ καλάμια.

Τὸ Καλάμι (βετάζα) θεωρεῖται πολλαχοῦ εἰς τὴν 'Ἰνδλίαν ὡς εἰκὼν τοῦ ἄξονος τοῦ Κόσμου, ποῦ δύναται νὰ συμπλησιασθῇ μὲ τὸ ἀξονικόν καλάμι ποῦ φθεται ἀπὸ τὰ πρωταρχικά ὕδατα τῶν 'Ἰαπώνων.

'Ἀπὸ τὸ Κ. ποῦ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν γῆν, κατασκευάζουν οἱ Πέρσαι Μεβλεβῆ (Οἱ περιστροφόμενοι Δερβίσοι) τὸ Νέϋ, τὸν ἱερὸν αὐλὸν τους, τὸ κυριώτερον μουσικόν ὄργανον κατὰ τοὺς πνευματικοὺς χοροὺς των. τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Τζαλάλ ἔνι ντίν Ρουμί - τὸν ἰδρυτὴν

τοῦ Τάγματος, φάλλει τοὺς πόνους τοῦ χωρισμοῦ, δηλ. τῆς φυχῆς τῆς ἀποχωρισθείσης ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὸν διακαῆ πόνον τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Τὸ αὐτὸ σύμβολον τοῦ Κ. ἐκφράζοντος τὰς ἰδίαις διακαεῖς ἐπιθυμίας, ἐμφανίζεται καὶ εἰς ἄλλας περιοχὰς τῆς ἀνατολ. Αἰκῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας (Οὐκρανία, Λιθουανία).

Τέλος τὰ ἔτη τοῦ ἡμερολογίου τῶν Ἀζτέκων ὑπάγονται εἰς 4 σημεῖα, ἔν τῶν ὁποίων εἶναι τὸ Κ. Τὸ πρᾶσινον καλᾶμι, ἀποδίδεται εἰς τὴν Ἀνατολήν, τὴν περιοχὴν τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Φύσεως.— SEGH IV, 116.

Κ Α Λ Α Μ Ο Σ. (γραφίς).— Κατὰ τοὺς Σουφί, τοὺς ἀσωτεριστάς τοῦ Ἰσλάμ, ὁ Θεὸς (Ἀλλάχ) ἔπλασε τὸν Κ. χίλια ἔτη πρὶν δημιουργήσῃ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο συμβολίζει τὸν οἰκουμενικὸν Νοῦν.

Ἡ πινακίς ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Κ. χαράσσει τὰς τύχας τοῦ Κόσμου, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν πρώτην ὕλην, τὴν ἀδημιουργητὸν ἢ ἀνεκδήλωτον Οὐσίαν, ἡ ὁποία ὑπὸ τὰς ὤσεις τοῦ Νοῦ ἢ τῆς ὑπάτης Νοήσεως, παράγει ὀλόκληρον τὴν Δημιουργίαν. (SEGH I, 251)

Κ Α Λ Β Ι Ν Ο Σ (Ἰωάννης, 1509-1564).— Ἐγεννήθη εἰς NOYON τῆς Γαλλίας. Ὑπῆρξεν ἄνθρωπος μαχητικὸς καὶ δημιουργικὸς, λέγει ὁ κριτικὸς Ἐμίλ Φαγκέ, πού ἠδύνατο νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ ἀναστηλώσῃ, μὲ τῶν ζωτικωτέρων φυσιογνωμιῶν καὶ πεπροικισμένους θάρρους ἀκαταβλήτου. "Ὁμοιον τοῦ Κ. δὲν ἀνέδειξαν οἱ αἰῶνες".

Εἰς τὴν Μεταρρύθμισιν προέβη μὲ σύνεσιν καὶ βραδέως, τότε δὲ μόνον, ὅταν ἀπέισθη ὅτι ἐξελέγη ὄργανον τοῦ Θεοῦ. Τὸ κύριον ἔργον του εἶναι ἡ INSTITUTION CHRETIENNE, τὴν ὁποίαν ἔγραψε τὸ 1736 εἰς ἡλικίαν μόλις 25 ἐτῶν Ἐσπερέωσε τὸ ἔργον τοῦ Λουθήρου, προσθέτων εἰς τὸν ρόλον τοῦ Λόγου καὶ τῶν Μυστηρίων, τὸν τῆς Ἀγωγῆς. Εἰς τὸ 3ον βιβλ. τοῦ ἀναφερθέντος ἔργου του, ὁμιλεῖ περὶ τῆς Ἐνώσεως μετὰ τοῦ Θείου.

Καχεκτικὸς καὶ πυρέσσωσιν συνῆψε τεραστίαν ἀλληλογραφίαν μὲ ὄσους ἐνόμιζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ βοηθήσῃ καὶ, καθοδηγήσῃ. Ἐγκατέλειψε πῆον τῶν 2000 χειρογράφων λόγων, τὸ δὲ σύνολον τῶν ἔργων του περιέχεται

είς 60 τόμους μεγάλου σχήματος. Χωρίς να ρέπη προς την μυστικοπάθειαν, εμφανίζεται ως άνθρωπος τῆς προσευχῆς πού ἀποβλέπει ἀδιακόπως εἰς τὴν ἀφύπνισιν ἐπὶ τῶν συνανθρώπων του τοῦ αἰσθήματος τοῦ διαλογισμοῦ καὶ τῆς μελέτης τῆς Βίβλου. DAVY II, 378.

K A A I. - Ἡ θεὰ Κάλι, λατρεύεται εἰς ὅλην τὴν Β.Α. περιοχὴν τῆς Ἰνδίας καὶ ἰδίως εἰς Καλκούταν. Ἡ τερατώδης καὶ ἀπεχθὴς μορφή ὑπὸ τὴν ὅποιαν παρουσιάζεται, ἐνέπνευσε παρά ταῦτα τὰ ὠραιότερα ποιήματα τῶν Ἰνδῶν. Ὁ διάσημος Ραμακρίσνα, ἦτο λάτρης τῆς Κάλι. Ὅταν τὴν ἐννοήσωμεν κατὰ βάθος, λέγει, ἀντιλαμβάνομεθα ὅτι δὲν πρόκειται περὶ δυσμόρφου γραΐας, ἀλλὰ περὶ νεάνιδος γελαστῆς καὶ χαρούμενης. Θεωρεῖται ὡς ὁμόλογος τῆς ἄλλης θεᾶς, τῆς Ντούργκα ἢ ὁποία παρίσταται ἐξίσου μὲ ἀπαισίαν μορφήν ἀμφοτέραι ἀνάγονται εἰς τὸν Σιβαϊσμόν καὶ Τακτριισμόν. - DAVY III, 301. - Βλ. εἰκ. σ. 334. - ☉ Δούργκα.

K A A I - Γ I O Y Γ K A. - ☉ Αἰῶν τοῦ σκότους.

K A A I O Σ T P O (κόρης) JOSEF BALSAMO (1743-1795)

DAVY II, 319. - MARC HAVEN, LE MAITRE INCONNU.

☉ Αἰγυπτιακὸν Τάγμα, Γκαῖτε (162 (-7), Δουμάς Ἀλέξ. πατήρ), Σαίν, Ζερμαίν 320 (-15). -

K A A O N. - ☉ Εὐτυχία, Πόνος.

K A A H A. - ☉ Κύκλοι (510 (15)).

K A A Y B H (HUTTE). - Συμβολίζει τὸ κατάλυμα τῶν

νομάδων, τῶν μὴ κατοικούντων μονίμως εἰς πόλιν καὶ μὴ κατέχοντων μόνιμον ἐνδιαίτημα. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴν αἰωνίαν Πατρίδα, τὸν Παράδεισον καὶ περιπλανῶνται εἰς τὸ ἔρεβος.

Εἶναι παραλλήλως ἢ εἰκῶν τοῦ καταλύματος τῶν ἐρημιτῶν, ὁ τόπος συγκεντρώσεώς καὶ διαλογισμοῦ.

Εἰς τὸ γερμαν. E. T. χρησιμοποιεῖται συχνά ὁ ὄρος HÜTTE, πρὸς σήμανσιν αὐτῆς ταύτης τῆς Στοᾶς ὅπου τελοῦνται αἱ ἐργασίαι. (SEGH. III, 42)

Κ Α Μ Α .- @ Κάμα ρούπα, Κάμα Λόκα, Γιάμα λόκα

Κ Α Μ Ι .- ('Ιαπωνικός θεός) DAVY IV, 354, 361.

Επικοινωνία με τὰ κάμι .DAVY IV, 375

Ἡ ἔννοια τῶν κάμι εἶναι πολὺ στρυφνὴ ἂν καὶ γενικῶς παραδέχονται ὅτι εἰς τὴν ἰαπωνικὴν θρησκείαν τοῦ Σίντο, πλησιάζει πολὺ τὴν σημασίαν τοῦ ἀνωτέρου πεδίου, τῶν θεῶν, ἢ τοῦ θεοῦ, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Οὐ ἀρχαῖοι Ἰάπωνες προσεπάθησαν μὲ διαφόρους τρόπους νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὰ Κάμι διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς μαντικῆς.

Κ Α Ν .- @ Σουφισμός 452 (12)

Κ Α Ν Θ Α Ρ Ο Σ .- @ Καρκίνος 354 (-9), Σκαραβαῖος.

Κ Α Ν Ο Ν Ι Κ Ο Τ Η Σ . @ Ἀναγνώρισις, διαδοχή, Σύνοδος 534 (-14)

Κ Α Ν Τ Ι Β Ι Ο Υ Μ . @ Τέχνη 65 (-9)

Κ Α Ν Τ Ρ Ι Γ Ι Α .- @ Ἀλγκαζάλι, Καδιρί.-

Κ Α Ν Ω Ν (χάραξ.- @ Κανών καὶ διαβήτη, Κανών καὶ μοχλός.- SEGH IV, 84

Κ Α Π Ν Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α .- @ Ἰνδιάνοι 239 (1).-

Κ Α Π Ν Ο Σ .- Ὁ Κ. ἀλληγορεῖ τὴν σύνδεσιν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τῆς γῆς, ἀνυψώνει τῆν προσευχὴν πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸν θεόν. Εἰς τὴν Κίναν καὶ τὸ Θιβέτ, ὁ Κ. ποὺ ἀναδίδεται ἐκ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, θεωρεῖται ὅτι ἀνάγει τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ ὑπερέραν. Ὅπωςδὴποτε ἡ στήλη Κ. ταυτίζεται μὲ τὸν ἄξονα τοῦ κόσμου. Ἡ ἔξοδος τοῦ Κ. ἀπὸ τὴν κεντρικὴν ὀπὴν τῆς σκηνῆς ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀποψιν ταύτην καὶ συνάπτεται μὲ τὴν ἰδέαν τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν ἀρχ. Κίναν ὁ Κ. ἐκ καύσεως καλαμιῶν, εἶχε καθαρτικὰς ἰδιότητας ὅπως τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ.

Εἰς τοὺς Ἰνδιάνους τῆς Β. Ἀμερικῆς μεταξὺ τῶν τυπολογικῶν καπνῶν μὲ καθαρτικὰς ἰδιότητας, ἀναφέρονται ὁ λιβανωτός καὶ ἄλλαι ρητῖναι (κοπάλ), ὁ καπνός (TAVAC) καὶ ἡ κέδρος.

Οἱ Δρυΐδαι ἠδύναντο νά μαντεύσουν ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ ἐξερχομένου ἀπὸ μίαν οἰκίαν, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀσθενῶν καὶ τὴν φύιν τῆς νόσου ἐξ ἧς ἔπασχον... (WINDISCH ERNST, IRISCHW TEXTE, 5 VOL., Λειψία 1880-1905.-'Αναφ. εἰς SEGII II 365).

Κ Α Π Ρ Ο Σ ('Αγριόχοιρος, SANGLIER).- Ὁ συμβολισμὸς τοῦ Κ. ἀνάγεται εἰς πολὺ παρωχημένας ἐποχὰς καὶ εἶναι διαδεδομένος εἰς τὸ μέγιστον τμήμα τοῦ ἰνδο-ευρωπαϊκοῦ κόσμου. Ὁ LE ROUX (DICTION. DES SYMBOLES, PARIS, SEGHERS) διατείνεται ὅτι κατὰγεται ἀπὸ τὴν Ἑπερβόρειον Παράδοσιν καὶ περιστῆ τὴν πνευματικὴν αὐθεντίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν "Ἄρκιον τοῦ εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.

'Απαντῆ ἰσσον εἰς τοὺς Βραχμάνους, ὅσον καὶ εἰς τοὺς Δρυΐδας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔχομεν τὸν Κ. συλλαμβάνοντα τὸν Κ. τοῦ Ἑρμᾶνθου. Ὁ Ἑλεῆγρος, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Θησεῖα καὶ τὴν Ἀταλάντην κυνηγᾷ τὸν Καλυδόνιον Κάπρον. Ὁ διανυόμενος κοσμικὸς κύκλος (μάλλα) εἶναι διὰ τοὺς Ἰνδοὺς ὁ τοῦ λευκοῦ Κ. Εἴπομεν ὅτι ὁ Κ. παρουσιάζει ὑπερβόρειον χαρακτῆρα, ἄρα πρωταρχικόν. Εἶναι τὸ Ἄβατᾶρα κατὰ τὸ ὅπτιον ὁ Βισνοῦ, ἐπανεφέρει τὴν γῆν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων καὶ τὴν ὠργάνωσε.

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὁ Κ. εἶναι τὸ 12ον ἐκ τῶν ζωδίων καὶ σχετίζεται μὲ τὸ θᾶρος καὶ τὴν ἀνδρείαν. Τὸ ἰππεύει ἡ θεοτῆς (Κάμι) τοῦ πολέμου. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ βουδδικοῦ τροχοῦ τῆς ὑπάρξεως, παρίσταται εἰς Κ. μὲ ὄφιν μελανὴν, πολλάκις εἰς χοῖρος, σύμβολον τῆς ἀγνοίας καὶ τῶν παθῶν. Εἶναι ἀκριβῶς ὁ ἀντίπους τοῦ Κ. ἢ ἡ ἀντίθετος ὄψις τοῦ εὐγενοῦς συμβόλου τοῦ Κάπρου. Ὁ χοῖρος, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀσελείας καὶ τῆς βαναυσότητος. Εἰς τοὺς Δρυΐδας ὁ Κ. παρίσταται συχνά εἴτε ἐπὶ ἀναγλύφων, εἴτε ἐπὶ νομισμάτων, ἀκόμη καὶ ὑπὸ μορφὴν ἀγαλματιδίων ἐκ χαλκοῦ, ἴσως διὰ νά σημειοδοτήσῃ τὴν ἱεροσύνην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τάξιν τῶν πολεμιστῶν. Σημειωτέον ὅτι μοναδικὴ τροφή τοῦ Κ. εἶναι οἱ καρποὶ τῆς δρυὸς (ιεροῦ δένδρου τῶν Δρυΐδων).

Ἀντιθέτως εἰς τὴν Χριστιαν. Παράδοσιν, ἐκλάμ-
βάνεται ὡς σύμβολον τοῦ Διαβόλου, εἴτε λόγῳ ὁμοιό-
τητος πρὸς τὸν χοῖρον, εἴτε λόγῳ τῶν καταστροφῶν ποῦ
πρακαλεῖ εἰς τοὺς ἄγρους, λόγῳ τῆς θυελλώδους ὁρμῆς του
ποῦ ταυτίζεται μὲ τὰς παρορμήσεις τῶν παθῶν.-(SEGH IV,145)

Κ Α Ρ Α Ν Α.-Θ Ἰνδουϊσμός 248 (-13)

Κ Α Ρ Δ Ι Α.- Ἐάν εἰς τὴν Δύσιν ἡ Κ. ἀναγνωρίζεται;
ὡς ἡ ἔδρα τῶν συναισθημάτων, ὅλοι οἱ ἄλλοι πο-
λιτισμοὶς τοποθετοῦν ἀντιθέτως εἰς αὐτὴν τὴν νδῆσιν
καὶ τὴν ἐνδράσιν. Ὁ Ἄγγελος Σιλέσιος λέγει ὅτι ἡ Κ.
εἶναι ὁ Ναός, ὁ βωμὸς τοῦ Θεοῦ ὁ δύνάται νά περιλάβῃ
αὐτόν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐάν ἡ σταυρομορφος Ἐκκλησία, ἐξο-
μοιοῦται πρὸς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ θέσις τῆς Κ. ἐκ-
προσωπεῖ τὸν βωμόν. Τὸ Ἅγιον τῶν Ἀγίων, λέγεται ὅτι
εἰς τὸν Ναόν τῶν Ἱεροσολύμων εἶναι ἡ Καρδία, καταλαμ-
βάνουσα τὴν θέσιν τοῦ Ἁγιαστηρίου. Λέγεται ἐπίσης
τὸ Ἅγιον τῶν Ἀγίων καρδία τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ,
εἶναι δέ οὗτος ἡ Καρδία τῆς Σιών, ὅπως καθέ πνευματι-
κόν Κέντρον εἶναι ἡ Κ. τοῦ Κόσμου.

Ἡ διπλῆ ἐπίσης κίνησις τῆς Κ. (συστολή καὶ δια-
στολή) παριστᾷ τὴν διπλῆν κίνησιν τῆς ἐκτινάξεως καὶ
ἀναρροφήσεως τοῦ Σῦμπαντος.

Οἱ Κινέζοι φέρουν εἰς ἀντιστοιχίαν τὴν Κ. ὡς
κέντρον μὲ τὸ στοιχεῖον Γῆ καὶ τὸν ἀριθμὸν 5, ἀλλὰ
λόγῳ τῆς φύσεώς της - ποῦ εἶναι ὁ Ἥλιος - τῆς ἀποδί-
δουν συγχρόνως καὶ τὸ στοιχεῖον Πῦρ. Ἄνυφοῦται μέχρι
τῆς ἀρχῆς τοῦ Φωτός, σχολιάζει ὁ Σου-Βέν.

Τὸ πνευματικόν φῶς, ἐκεῖνο τῆς νοητικῆς ἐνορά-
σεως, τῆς ἀποκαλύψεως, λάμπει ἐντός τοῦ σπηλαίου τῆς Κ,
διδάσκει ὁ Σουφισμός. Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς Κ. (Ἅγιον ἐλ
Κάλμπ) εἶναι ἔκφρασις ἀπαντῶσα εἰς πλῆθος χριστιανι-
κῶν κειμένων, ἰδίως εἰς τὸν Ἅγ. Αὐγουστίνον.

Ἡ Κ. εἶναι ὁ βασιλεὺς, ἔλεγεν εἰς Κινέζος σο-
φός. Ὁ δὲ Ταοῦστῆς διδάσκαλος Λιοθ - Τσοῦ, ἐπιλέγει:
Ἡ Κ. εἶναι ὁ Κύριος τῆς πνοῆς, ἔνεκα τῆς ἀναλογίας τοῦ
καρδιακοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ἀναπνοῆς, ἀπὸ κοσμικῆς ἀπόψεως.

Ἄλλὰ καὶ Πλούταρχος μεταχειρίζεται τὴν ἰδίαν

είκόνα : ὁ "Ἡλιος διαχέει τὸ φῶς, ὅπως ἡ καρδία διαχέει τὴν πνοήν."

Εἰς τὸν Ταοϊσμόν ἡ πνοή (ΚΙ) εἶναι τὸ φῶς· εἶναι τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον ὁ Λιού-Τσου συγκεντρώνει μεταξὺ τῶν δύο ὀφρύων (εἰς τὸ μεσόφρυον), ἐκεῖ ὅπου ἡ Γιόγκα τοποθετεῖ τον "Ἄτζνα Τσακρά.

Ἐάν μετέλθωμεν τώρα εἰς τὴν Αἴγυπτι.Παράδοσιν θά διαπιστώσωμεν ὅτι ἡ Κ. παίζει σημαντικόν ρόλον : σύμφωνα μὲ τὴν μεμφιτικὴν Κοσμογονίαν, ὁ θεὸς Φθᾶ ἐσκέφθη τὸ σύμπαν διὰ τῆς Κ. του πρὶν τὸ ὑλοποιῆσθαι διὰ τῆς ἰσχυροῦ τοῦ δημιουργικοῦ του λόγου. Σὲ κάθε ἄνθρωπον εἶναι τὸ κέντρον τῆς Ζωῆς, τῆς βουλήσεως, τῆς νοήσεως. Κατὰ τὴν Θ Ψυχολογίαν, ἡ καρδία τοῦ νεκροῦ - τὸ μόνον ἐκ τῶν σπλάγχων ποῦ διατηρεῖ τὴν θέσιν του εἰς τὴν μωρίαν - τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ ἐνὸς δίσκου τῆς ζυγοῦ, ἢ ἀντ' αὐτῆς ὁ καρδιακὸς σκαρναῖος, ἓν οὐσιώδες φυλακτήριον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι χαραγμένος ὁ μαγικὸς τύπος ποῦ ἐμποδίζει τὴν Κ. νὰ μαρτυρηθῆσθαι ἐναντίον τοῦ μετροῦ, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ὁσφιδος. Οὕτω ἡ Κ. παρουσιάζεται ὡς τὸ σύμβολον τῆς θείας Παρουσίας καὶ αὐτῆς τῆς θείας συνειδήσεως.

Εἰς τὴν Ἑλλην.Μυθολογίαν, ἡ καρδία ἐμφανίζεται εἰς τὸν μῦθον κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς, καταβροχθίσας τὴν ἀκόμη πάλλουσαν καρδίαν τοῦ Ζαγρέως, ποῦ οἱ Τιτᾶνες εἶχον διαμελίσαι, ἀνεγέννησε τὸν υἱὸν του Διόνυσον συνευρεθεὶς μὲ τὴν Σεμέλην· ἡ Καρδία τοῦ Ζαγρέως, ἀναγεννημένη, δίδει γένεσιν εἰς τὸν Διόνυσον.

Εἰς τὴν Ἰσλαμικὴν Παράδοσιν ἡ Καρδία (Κᾶλμπ) παριστᾷ ὄχι τὸ ὄργανον τῶν συναισθημάτων, ἀλλ' ἐκεῖνο τῆς θεάσεως καὶ τοῦ πνευματικοῦ βίου. "Ἐνα Χαντίθ τοῦ Κορανίου ἀποδίδει εἰς τὸν Ἄλλάχ τὴν Φράσιν : "ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ δέν δύνανται νὰ μὲ περιλάβουν ἀλλὰ περιέχομαι εἰς τὴν Κ. τοῦ Κυρίου μου."

Θά ὑπενθυμίσωμεν τέλος ὅτι εἰς τὴν ἀρχ.Αἴγυπτον, τὸ δοχεῖον ἦτο τὸ ἱερογλυφικὸν τῆς καρδίας καὶ ὅτι εἰς τὴν Ἰνδίαν τὸ ἀνεστραμμένον τρίγωνον εἶναι ἓν τῶν κυριωτέρων συμβόλων τῆς Σάκτι, τοῦ θήλεος στοιχείου τοῦ ὄντος καὶ τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων.-

SEGH II, 55) Θ Καρδία (σ.350). 'Αγάπη 47 (-8), 48 (23)
'Αντρον, Βραχμανάνδα, Λόγος 71 (-2), Νταχάρα
'Οφθαλμός (τρίτος) 548 (5)

Κ Α Ρ Κ Ι Ν Ο Ξ. - σ350. 'Ιανός, Ζωδιακός (39), Κάν-
θαρος, Σελήνη 376 (16). - Βιβλιογρ. Π. Γ. Πυθαγό-
ρας 464, SEGH I, 258.

Κ Α Ρ Α Φ Ο Ν Ε Σ Σ Ε Ν - Κ Α Σ Ε Λ (1744-1836).

Ο βίος του Γερμανού τούτου πρίγκηπος, χαρακτη-
ρίζεται από ενεργόν συμμετοχήν εις τὰ διάφορα τεκτο-
νικά τάγματα τῆς ἐποχῆς του. Γαμβρός του βασιλέως τῆς
Δανίας Χριστιανού VIIου καὶ κυβερνήτης του δουκάτου
Σλέσβικ-Χόλσταϊν, εἶναι ἤδη ἀπὸ τοῦ 1775 μέλος τῆς
Αὐστηρᾶς Τηρήσεως τοῦ βαρῶνου Κούντ. Τὸ 1779 μετακα-
λεῖ πλησίον του τὸν Σαῖν-Ζερμαῖν (Θ). Μέλος ἐπίσης
τῆς κινήσεως τῶν Φωτισμένων τῆς Βαυαρίας ἀπὸ τοῦ
1783 ἀποσύρεται ταχέως ὅπως καὶ ὁ Θ "Εκάρτςχάουζεν
ἀντιληφθεὶς τὰς ἀληθεῖς βλέψεις τοῦ Θ Βάϊσχάουπτ.

Παρά τὰς ποικίλας ἀποκρυφιστικὰς ἐνασχολήσεις
του, δὲν παύει νὰ εἶναι εἰς ἀληθινὸς Χριστιανός, ἐπι-
θυμῶν τὴν ἐπίσπευσιν τῆς καθιδρύσεως τῆς βασιλείας
τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ μέσῳ τοῦ Ε. Τεκτονισμοῦ. Ἡ κλήσις
του πρὸς τὴν ἀποκαλυπτικὴν ἐσχατολογίαν, πού τὸν
συμπλησιάζει στενῶς μὲ τὸν φίλον του Θ Γιούγκ-Στίλ-
λιγκ, τὸν κάμνει νὰ πιστεύσῃ ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος
τοῦ κόσμου. Ἡ πραγματικὴ του θεοσοφικὴ ἀφύπνισις,
ἀνάγεται εἰς τὸ 1777, ὅταν ἐγνώρισε τὸ ἔργον τοῦ
'Ιακ. Μπαϊμε (Θ). Μὲ τὴν μύησίν του εἰς τὸ Τάγμα τῶν
Μεμνημένων Ἀδελφῶν τῆς Ἀσίας καὶ βοηθεῖα εἰδικῶν
ἀσκήσεων ἐπιτυχᾶνει νὰ βλέπῃ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ὄραμα-
τα, εἰκόνας, φωτεινὰ σημεῖα. Κατὰ τὰς στρατιωτικὰς του
ἐπιχειρήσεις δὲν ἀποφασίζει τίποτε πού δὲν διατάσ-
σεται ἀπὸ τιν ἑθόν ἢ τὰ "πνεύματα". Ἐπιδίδεται ὡσαύ-
τως εἰς τὴν αὐτόματον γραφήν καὶ γράφει ὅ,τι V 'ο
Χριστός τοῦ ὑπαγορεύει". Εἶναι συνεπῶς ἓνας τῶν προδρό-
μων τοῦ νεωτέρου πνευματισμοῦ. Εἰς ἡλικίαν 92
ἐτῶν θνήσκει περιβαλλόμενος ἀπὸ τὰ ἀλχημ. Χωρευτήριά του.

Ἔχθε ματακαλέσει ἐπίσης καὶ τὸν Θ Λαβάτερ εἰς Κοπεγ-
χάγην διὰ τὸ τοῦ ἐπιδείξῃ τὰ "Θαύματα" τοῦ ἐπετύχα-
νε εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσαν "Σχολὴν τοῦ Βορρά".
Ἡ μακρὰ καὶ ὀγκώδης ἀλληλογραφία του μὲ τὸν Θ Βιλερ-
μόζ εἶναι μία πλουσία πηγὴ πληροφοριῶν διὰ τὴν ἱστο-
ρίαν τοῦ Ἰλλουμινισμοῦ.- (DAVY II, 329)

K A P M A.—Κατὰ τὴν M.M.DAVY (IV, 37) εἰς τὸν Βουδ-
δισμόν τοῦ Θιβέτ ἀπαντῶνται ἀπόψεις περὶ Κάρμα συγ-
γενεῖς πρὸς ἐκείνας τῶν θεοδόξων τῆς Θεοσοφ. Ἑταιρίας.

Θ Ἀντιπεπονθός, Κάρμα Γιόγκα, Κάμα, Λιπῖκαι,
Μιμάνσα, Μοιραῖον.

K A P M A A I T A I.— Τὸ μυστικιστικὸν Τάγμα τῶν K.
ἀντιπροσωπεύει εἰς τὴν Δύσιν ἓνα κρίκον ἐνωτικῶν
μὲ τὸν ἀνατολικὸν μοναχισμόν, ἀκόμη τὸν σύνδεσμον
τοῦ Μυστικισμοῦ καὶ τῆς Προφητικῆς μὲ τὴν Π.Δ., δεδο-
μένου ὅτι τὰ Τάγμα προσάπτεται μὲ τὴν ἑβρ. παράδοσιν
τοῦ Ἑλίας καὶ τοῦ Ἑλισαίου (I, Βασιλ. XVIII, 20, II Βασ.
2, 25.) Διὰ τῆς μεταφυτεύσεως τοῦ Τάγματος εἰς τὴν Δύ-
σιν, χάνεται αἰσθητῶς ἡ ἐπιθυμία τῶν μοναχῶν διὰ τὴν
ἀναχώρησιν καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἐρήμου. Μὲ τὴν ἐμφάνισιν
τῆς Θηρεσίας τῆς Ἀβίλα καὶ Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ, ἀνα-
γενᾶται ὁ ζῆλος τοῦ ἀρχ. Τάγματος διὰ τὸν μοναχισμόν
καὶ τὴν ἀποξένωσιν ἀπὸ τοῦ Κόσμου. Τὸ κύριον μέσο
ἀναγωγῆς πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι ἡ προσευχὴ καὶ ὁ διαλο-
γισμὸς.

Ἀγάπη ἀπεριοριστος, διάπυρος ἔρως πρὸς τὸ Πῦρ τῆς
Πεντηκοστῆς καὶ χαρὰ, ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιτυχοῦς πάλης
καὶ τῆς ἀγωνίας τῆς πρὸς ἐξύψωσιν κατατεινουσῆς ψυχῆς,
εἶναι ὅροι ἀλληλένδετοι διὰ τοὺς μοναχοὺς τοῦ Κάρμελ.

K A P Π Ο Σ.— Πολλοὶ τῶν καρπῶν ὄσκη, ροδιᾶ, μῆλον)
ἔλαβον συμβολικὴν σημασίαν καὶ κατέστησαν σύμβο-
λα τῆς εὐγονίας, τοῦ πολλαπλασιασμοῦ, τῆς γονιμότη-
τος καὶ αὐτῆς τῆς ἐπιθυμίας πρὸς ἀθανασίαν. Ὁ RENE
GUENON παραλληλίζει τὸν K. μὲ τὸ Ὄν τοῦ Κόσμου.

K A P T O N (DR CARTON).—Θ Θεραπευτικὴ 161 (-12)

K A P Y Δ I A (NOYER).— Κατὰ τὴν ἑλλην. παράδοσιν

ἡ Κ. εἶναι συνυφασμένη μετ' τὸ προφητικὸν χάρισμα.
 Ἀπεδίδετο λατρεία εἰς τὴν Ἀρτεμίν Καρυάτιδα
 τὴν ὅποσαν ἠράσθη ὁ Διδόνυσος, μεταμορφωθείσα εἰς Κ.
 μετ' τοὺς γονίμους καρποὺς της.

Αἱ Καρυάτιδες τοῦ Ἐρεχθίδου τῆς Ἀκροπόλεως τῶν
 Ἀθηνῶν φαίνεται νὰ ἔχουν σχέσιν μετ' αὐτὴν τὴν λατρεί-
 αν, στηρίζουσαι τὸν Ναὸν ἐν τῷ ὅποιῳ ἐτελοῦντο Μυστήρια.

Κ Α Σ Ι Α Ν Ο Σ Ἰωάννης (γέν. περ. 360.

Ὁ μυστικὸς Κ. θὰ ἠδύνατο νὰ καταλεχθῆ μεταξὺ
 τῶν πατέρων τῆς Ἐρήμου τῆς Ἀνατολῆς. Ὑπῆρξεν ὅμως
 σημαντικὸς ἐκπαιδευτὴς τῶν μοναχῶν τῆς Δύσεως, καὶ ὡς
 ἐκ τούτου ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν δυτικῶν Πατέρων. Εἶναι
 κατὰ ταῦτα ὁ συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ Ἀνατο. καὶ Δύ-
 σεως. Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας εὗρηται εἰς ἐπαφὴν μετ' τοὺς
 μοναχοὺς τῆς Παλαιστίνης, μεθ' ὃ μεταβαίνει εἰς Αἴγυ-
 πτον, γνωρίζεται μετ' τοὺς μοναχοὺς τῆς σκήτης, ἀργότε-
 ρον δὲ ἰδρύει δύο μοναστήρια εἰς Μασσαλίαν. Δι' αὐτοῦ
 ὁ δυτικὸς μοναχισμὸς παραλαμβάνει τὴν πνευματικὴν
 κληρονομίαν τῶν ἐρημιτῶν τῆς Αἰγύπτου ὡς καὶ τὴν διδασ-
 καλίαν τοῦ Ὠριγένους, τοῦ Εὐάγγελου καὶ Ἰωάννου τοῦ
 Χρυσοστόμου. Τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν πεποιθήσεων τοῦ Κ.
 ἔγκειται εἰς τὴν ἀπάμβλυσιν τῆς ἄκρας αὐστηρότητος
 τῶν ἀναχωρητῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Δύο εἶναι τὰ βασικὰ ἔργα τοῦ Κ : τὸ πρῶτον ἐπι-
 γράφεται INSTITUTIONES CENOBITICAE καὶ τὸ ἄλλο: Ὁμι-
 λίαι. Τὸ πρῶτον ἀποτείνεται εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ἄνθρω-
 πον καὶ τὸν προετοιμάζει διὰ τὸν θεωρητικὸν βίον,
 ὄχι δι' ὑπερμέτρων στερήσεων ποῦ τοῦ ἀφαιροῦν τὴν
 χαρὰν τῆς ζωῆς. " Ἄς ἐνδιαφερώμεθα περισσότερο, γράφει,
 διὰ τὴν διόρθωσιν τῶν ἐλαττωμάτων μας καὶ λεψάνωσιν
 τῶν ἡθῶν μας διὰ νὰ ζήσωμεν ἐν ἀγαστῇ ἁρμονίᾳ μετ' τοὺς
 ἀνθρώπους, τὰ ζῶα καὶ τὰ ἄγρια ἀκόμη θηρία".

Αἱ "Ὁμιλῖαι" ἀποτείνονται πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν ἄνθρω-
 πόν ἀναχωρητὴν τὸν ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἀγγελίαν τῆς καρ-
 δίας, ποῦ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς θεώσεως."

Ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸν Εὐάγγελον καὶ τοὺς Καπα-
 δόκας ρέπει πρὸς τὴν ἀπάρνησιν τοῦ γάμου καὶ συνιστᾷ

εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του συζύγου, νὰ ἀπαλλαγοῦν τῆς σαρκί-
κῆς ἐπαφῆς καὶ νὰ ζοῦν ὡς ἀδελφοί. Ἐν συνεχείᾳ τονί-
ζεται ἰδιαιτέρως τὸ ζήτημα τῆς παρθενίας..-

Κ Α Σ Τ Α Ι.- @ Τάξεις, Χάνσα. Βιβλιογρ.

SĒGH I, 281, M.DAVY III, 213

Κ Α Τ Α Β Α Σ Ι Σ ΒΙΣ ΑΔΗΝ.- @ Μητέρες

Κ Α Τ Α Κ Λ Υ Σ Μ Ο Σ.- Δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὸν
καταποντισμὸν τῶν ἡπείρων, ὡς μέσον καθάρσεως καὶ
+αναγεννήσεως, ὡς ἓν τεράστιον συλλεκτικὸν βάπτισμα,
ποῦ ἀποφασίζεται ὄχι ἀπὸ ἓν ἀνθρώπινον ὄν ἀλλὰ συνει-
δήσεως ὑπερτέρας καὶ κυριάρχου τοῦ κόσμου καὶ τῶν
ψυχῶν. Προκαλεῖται συνήθως ὡς συνάρτησις σφαλαμῶν
καὶ ἡθικῆς παρακμῆς τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τοῦ καθολικοῦ
τοῦτου καθαρμοῦ ἡ νέα ἀνθρωπότης γεννᾶται καὶ ἀρχίζει
ἕνας νέος κοσμικὸς κύκλος. Φ Γίμα, Κόραξ (431 (-8),
Νῶε, Χού.- M. ELIADE, HIST. 144, 183.-

Κ Α Τ Α Λ Η Ψ Ι Α.- @ Ὑπνωσις

Κ Α Τ Α Λ Λ Η Λ Ο Τ Η Σ.- @ Σωματικὰ ἐλαττώματα.

Κ Α Τ Α Σ Τ Α Σ Ε Ι Σ (συνειδήσεως.-@ Γνάνα 195, 8.

Κ Α Τ Α Σ Κ Ε Υ Η, (οἰκοδομή, πλάσις.- Οἱ Ἴνδοί
ἀποδίδουν εἰς τὸν Βράχμαν τὸ πρῶτον Ἐγχειρίδιον
ἀρχιτεκτονικῆς. Παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν ὄψιν τοῦ Βισβα-
κάρμα, ὡς ἀρχιτέκτων κρατῶν μικρὸν πέλεκυν καὶ ρά-
βδον διὰ τὴν μέτρησιν, τὸ χρυσοῦν καλάμι τῆς Ἀποκα-
λύψεως. Ἡ οἰκοδόμησις ἐμφανίζεται οὕτω ὡς σύμβολον
τῆς οἰκουμένης Ἐκδηλώσεως.

Ἡ συμβολικὴ αὕτη τῶν οἰκοδόμων παρελήφθη
τῶν νεωτέρων Ἐλευθ. Τεκτόνων, οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ
παραδέχονται ὅτι συντρῆχον εἰς τὸ Ἔργον τοῦ
M.A.T.S. διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ πνευματικοῦ ναοῦ
τοῦ Σολομῶντος. Βλ. Οἰκοδομ. & Τεκτον. Συμβολισμός)

Κ Α Τ Ε Ν Α.- @ Ο ὕμνιτας

Κ Α Τ Ο Π Τ Ρ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α.- @ Λεκανομαντεία

Κ Α Τ Ο Π Τ Ρ Ο Ν.— Τί ἀντικατοπτρίζει τό Κ.; Διά τούς

ἀρχ. Ἑλληνας, τό εἶδωλον τῆς ἀληθείας.

Διά τούς Κινάζους ὅμως, αὐτήν ταύτην τήν Ἀλήθειαν, τήν εἰλικρίνειαν, τήν ἀγνότητα, τό περιεχόμενον τῆς συνειδήσεως καί τῆς καρδίας. Εἰς τήν Ἰνδίαν ὁ Γιάμα, ὁ κριτής τῶν ψυχῶν τοῦ Ἄδου, χρησιμοποιεῖ ἕν Κ. τοῦ Κάρμα. Ἀλλαχοῦ ἀποκαλεῖται Κ. τοῦ Νιάρμα (τοῦ Νόμου) καί γενικῶς θεωρεῖται ὡς τό σύμβολον τῆς Ἐκδηλώσεως, ἀνακλῶν τόν Νοῦν τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ Ἅγιος Παῦλος

(II Κορινθ. 3, 18) καί πολλοί ἄλλοι πνευματικοί ἄνδρες τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Μουσουλμανισμοῦ παραδέχονται τό αὐτό, ὁ δέ Ἄγγελος Σιλῆσιος βεβαίως ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά εἶναι τό Κ. πού ἀντανακλᾷ τόν Θεόν". Διά τούς Βουδδιστάς τό Κ. τῆς καρδίας, ἀνακλᾷ τήν φύσιν τοῦ Βουδδα, διά τούς Ταοῖστᾶς, τόν οὐρανόν καί τήν Γῆν. Ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός ἢ τῆς πραγματικότητος δέν μεταβάλλει φυσικά τήν φύσιν αὐτοῦ, περικλείει ὅμως μίαν ὄφιν ψευδαισθήσεως, τό ψεῦδος ἔναντι τῆς Ἀρχῆς. Τό σύμβολον τῆς φωτεινῆς ἀκτίνος, ἀνακλωμένης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, εἶναι τό κοσμογονικόν σύμβολον τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκδηλώσεως; εἶναι ὁ Πουρούσα (τό παγκόσμιον Πνεῦμα) ἐνεργοῦν ἐπὶ τῆς παθητικῆς Πρακρίτη, ὁ κάθετος οὐρανός ἐπὶ τῆς ὀριζοντίου Γῆς. Παρά ταῦτα ἡ παθητικότης αὐτή, πού ἀντανακλᾷ τὰ ὄντα, χωρίς νά ἐπηρεάζεται ἀπό αὐτά, εἶναι εἰς τήν Κίναν, τό σύμβολον τῆς Μῆ-Δράσεως τοῦ σοφοῦ καί τῆς Μονάδος. Εἰς πολλά σιντοῦστικά ἱερά, εἶναι ἀνηρημένος εἰς ἱερός καθρέπτης, ὅπως ὁ ἐσταυρωμένος εἰς τᾶς δυτικᾶς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἐπίσης ἐπίσημον ἀντικείμενον τοῦ Θρόνου. Εἰς τό αὐτοκρατορικόν ἀνάκτορον τό ἱερόν Κ. διαφυλάσσεται εἰς ἰδιαίτερον κτίριον.

Τό θέμα τῆς ψυχῆς, θεωρουμένης ὡς κάτοπτρον, ἤρχισε μέ τόν Πλάτωνα καί τόν Πλωτῖνον, ἀνεπίτυχθῆ δέ ὑπό τοῦ Ἀθανασίου καί τοῦ Γρηγορίου Νύσσης. Κατά τόν Πλωτῖνον ἡ εἰκὼν ἑνός ὄντος εἶναι οὕτω διατεταγμένη ὥστε νά δέχεται τήν ἐπίδρασιν τοῦ πρωτοτύπου τῆς, ὡς ἕν κάτοπτρον (Ἐνν. D, 3). Ἀναλόγως τῆς συμπεριφορᾶς του

ὁ ἄνθρωπος, σάν ἓνα Κ, ἀνακλῶ εἶτε τό κάλλος, εἶτε τήν ἀσχημίαν. Σημαντικόν εἶναι κατά πρῶτον ἡ ποιότης τοῦ Κ. : ἡ ἐπιφάνειά του πρέπει νά εἶναι τελείως λεῖα, καθαρᾶ, διὰ ν' ἀποδίδῃ κατά τό δυνατόν σωστήν ἀναπαράστασιν. Διὰ τοῦτο, κατά τόν Γρηγόρ. Νύσσης, ἡ ψυχῆ, ὡς Κ. μέ λεῖαν ἐπιφάνειαν, κεκαθαρμένη ἀπό ὄλους τοῦς γηίνους ρύπους, δέχεται ἐν τῇ ἀγνότητι αὐτῆς τήν εἰκόνα τοῦ ἀφθάρσου κάλλους.

Τό σύμβολον τοῦ Κ. εἶναι τό κατ' ἐξοχήν εὐνοοῦμενον θέμα τῆς ἰσλαμικῆς φιλοσοφίας καί μυστικισμοῦ, ἐμπνεομένου ὑπό τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ.

Ἡ ἰδέα τοῦ τελευταίου ὅτι ἡ ψυχῆ κέκτηται δύο ὄψεις, ἐξ ὧν ἡ μία, ἡ κατωτέρα εἶναι ἐστραμμένη πρός πρός τό σῶμα καί ἡ ἀνωτέρα ὄψις πρός τόν Νοῦν (Πλωτ. Ἐνν. 4, 88 - 3, 43) ἐχρησιμοποιήθη ὑπό τοῦ Ἄλ-Γκαζάλι καί ἤσκησε σημαντικήν ἐπίδρασιν ἐπί τῶν Σουφί. SEGH, III, 220.

Κ Α Τ Ω Φ Λ Ι Ο Ν. - Ἡ ἐσωτέρα σημασία τοῦ Κ. προέρχεται ἀπό τόν ρόλον του διαβάσεως ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ (βεβήλου) πρός τό ἐσωτερικόν (ιερόν). Ἡ ὑπερβασις τοῦ Κ. ἐνός Ναοῦ, οἰκίας, μασωλείου κ.λ. προϋποθέτει κάποιαν προηγουμένην καθάρσιν σώματος καί ψυχῆς. π.χ. ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ὑποδημάτων εἰς ἓν τέμενος ἢ ἰαπωνικήν οἰκίαν. Εἰς πολλάς παραδόσεις τό Κ. ἐνός ἱεροῦ κτιρίου, δέν πρέπει νά κατηθῆ· πρέπει ὁ ἐπισκεπτής νά τό διασκελίσῃ, χωρίς νά τό πατήσῃ. Προηγουμένως γονατίζουσι πρό αὐτοῦ καί τό ἀσπάζονται.

Οἱ σχιῖται Σουφία τῆς Μ. Ἀσίας, λέγουσι : ὁ Μωάμεθ εἶναι ἡ αἴθουσα, ὁ Ἄλῃ εἶναι τό Κ. SEGH IV, 199.

Κ Α Υ Ζ Ε Ρ (KAYSER) ⊕ Ἀρμονική πυθα.συμβολ. Θέτους

Κ Α Υ Ζ Ε Ρ Λ Ι Γ Κ. - ⊕ Σχολή τῆς Σοφίας

Κ Α Υ Σ Ι Σ. - ⊕ Ἀποτέφρωσις, Μαζδαϊσμός 160 (18)

Κ Α Φ Ε Σ. - ⊕ Διεγερτικᾶ.

Κ Β Α Ν - Σ Ι - Γ Ι Ν. - ⊕ Κβάν - Γίν

Κ Ε Λ Τ Ι Σ Μ Ο Σ. - ⊕ Κρόμλεχ, Μεγάλῃ Μήτηρ Κελτῶν
Μένχιτρ, Ντόλμεν, Στόουνχέγκε, Χούς-Καντάρν.

Κ Ε Λ Υ Φ Ο Σ. - Θ Σκια, Στοιχειώδη 799(2)

Κ Ε Ν Ο Ν. - Θ Λόγος 77,5

Κ Ε Ν Τ Α Υ Ρ Ο Ι. - Τα παραδοξώτερα πλάσματα της έλλ.

Μυθολογίας, τών όποιων ή κεφαλή, οί βραχίονες και τό στήθος ήσαν άνθρωπόμορφα, ένψ τό υπόλοιπον του σώματος και αί κνήμαι, όμοιαζον πρός ίππον. "Έζων μετά τών θηλυκών συντρόφων τους είς τά δάση και τά όρη και έτρέφοντο μέ κρέατα άψητα. Είχον είδικότητα είς τό νά άπάγουν γυναίκας και νά τάς βιάζουσι. Ός έλέχθη, κατανόμονται είς δύο οίκογενείας. Οί υίοί του Ιχθύωνος και Ηλιάς νεφέλης συμβολίζουν τήν κτηνώδη δύναμιν, τήν άσυνειδητον και τυφλήν. Οί υίοί τής Φιλύρας και του Κρόνου, έξ ήν ο Χείρων, είσαι ό πλέον διάσημος, παριστούν άντιθέτως τήν δύναμιν τής καλωσύνης που θέτουσιν είς τήν ύπηρεσίαν τών αγαθών πράξεων και άγώνων.

Ό Χείρων τραυματισθείς άπό άνίατον τραύμα είς τό γόνατον, μεταβιβάζει είς τόν Προμηθεά τήν άθανασίαν του.

Οί Κ. συμβολίζουν τήν διπλήν δύναμιν τών ανθρώπων, ή μία θηριώδης και κτηνώδης, ή έτέρα θεϊα και πνευματική. Αποτελούν τήν άντίθεσιν του Ίππότη (Θ) όστις δαμάζει και κυριαρχεί επί τών στοιχειωδών δυνάεων μεωνένψ οί Κ. έξαιρέσει του Χείρωνος και τών αδελφών του, κατέχονται άπό θηριώδη ένστικτα. Θ Τοξότης Βλ. Δημ. Ίωαννίδη, έν Έκλ. Ίλισσών Δ 287.

Κ Ε Ν Τ Ρ Ο Ν. - Έν τών βασικών συμβόλων : Κέντρον, Θ Κύκλος, Θ Σταυρός, Θ Τρίγωνον, Θ Τετράγωνον.

Τό Κ. είναι πρό παντός άλλου ή Άρχή, ή άπόλυτος πραγματικότης τό Κέντρον τών Κέντρων είναι ό Θεός. "Οί πόλοι τών σφαιρών, διδάσκει ό Νικ. Κουζάνος, συμπιπτουν μέ τό Κέντρον που είναι ό Θεός. Είναι περιφέρεια και κέντρον, εκείνος που εύρηται παντού και ούδαμοϋ". "Άς ύπενθυμίσωμεν άκόμη τόν Πασκάλ, άναφερόμενον είς Έρμην τόν Τρισμέγιστον : ό Θεός είναι μία σφαίρα τής όποιας τό κέντρον είναι παντού και ή περιφέρεια ούδαμοϋ" που σημαίνει ότι ή παρουσία του είναι οίκουμενική και άπεριόριστος, ότι συνεπώς

ὑπάρχει εἰς τὸ ἀόρατον Κέντρον τοῦ "Οντος, ἀνεξαρτήτως χώρου καὶ χρόνου.

Ἐὰν τὸ Κ. εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς συμπτώσεως τῶν ἀντιθέτων, κατὰ τὸν ἴδιον Κουζάνον, δύναται νὰ νοηθῇ ὡς μιὰ ἐστία δυναμικῆς ἐνεργείας. Εἶναι ὁ τόπος τῆς συμπυκνώσεως καὶ συνυπάρξεως τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων, τὸ μέρος τῆς πλεον συμπεπυκνωμένης ἐνεργείας. Εἶναι ἡ ἐστία ἐκ τῆς ἧποιας ἀπορρέει ἡ κίνησις τῆς μονάδος πρὸς τὴν πολλότητα, ἐκ τοῦ ἐσωτέρου πρὸς τὸ ἐξώτερον, τοῦ ἀνεκδηλώτου πρὸς τὸ ἐκδηλωμένον, ἐκ τοῦ αἰωνίου πρὸς τὸ παροδικόν· εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ἀπορροίας καὶ διακρίσεως καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀνασυντάσσονται, ὡς εἰς τὴν ἀρχὴν των, ὅλαι αἱ διαδικασίαι τῆς ἐπανόδου καὶ συγκλίσεως κατὰ τὴν ἀναζητήσιν των τῆς ἐνδότητος.

Ὁ MIRCEA ELIADE (HISTOIRE DES RELIGIONS) διαστέλλει τὸ σύμβολον τοῦ Κ. εἰς τρία ἀνεξάρτητα καὶ παραπληρωματικά: α) Εἰς τὸ Κ. τοῦ Κόσμου, ὅπου εὑρηται τὸ ἱερόν ὄρος, ἐκεῖ ὅπου συναντῶνται ὁ οὐρανὸς μὲ τὴν γῆν. β) Κάθε Ναὸς ἢ Ἀνάκτορον καὶ κατ'ἐπέκτασιν κάθε πόλις ἱερά ἢ βασιλικὴ διαμονή, γ) κάθε Ναὸς ἢ ἱερόν ἐνδοιαίτημα, ποῦ εἶναι ὁ τόπος διελευσεως τοῦ "Ἄξιου τοῦ Κόσμου καὶ ἀποτελοῦν τὸ σημεῖον συζεύξεως Οὐρανοῦ, Γῆς καὶ "Αδου. Εἰς τὸ ἴδιον Κ. τοῦ Κόσμου βλαστάνει τὸ δένδρον τῆς Ζωῆς. "Ἄξων καὶ Κέντρον εἶναι τὸ αὐτὸ: διαφέρουν μόνον ἀπὸ τὸ σημεῖον παρατηρήσεως. Μία στήλη, θεωμένη ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς, εἶναι ἓν κεντρικόν σημεῖον· θεωμένη ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος εἶναι εἷς "Ἄξων. Ὅστε ὁ ἴδιος ἱερός τόπος εἶναι συγχρόνως κέντρον καὶ ἄξων. εἰς τὴν βάσιν δὲ αὐτῆς τελοῦνται αἱ Θεοφανεῖαι. Τὸ Κ. τοῦ Κόσμου εἰκονίζεται συχνά μὲ μίαν ἕξαρσιν τοῦ ἐδάφους: ὄρος, λόφος, ὄμφαλός, λίθος. Ἄλλ' ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι τὸ Κ. αὐτὸ, ἔαν εἶναι μοναδικόν εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν εἶναι τὸ μόνον ἐπὶ τῆς Γῆς. Κάθε λαός, θὰ μπορούσαμεν νὰ εἴπωμεν ἔχει ἴδιον κοσμικόν Κ: εἶναι ἡ ἴδια ἐνὸς ἐκάστου ἀποφίς, ἡ μαγνητισμένη προσωπικότης του, ποῦ στρέφεται εἴτε πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν γνώσεως, εἴτε πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἀγάπης καὶ δράσεως. Ἐκεῖ ὅπου συναντῶνται

καί συνδέονται ἢ ἐπιθυμία καί ἡ ἰσχύς πραγματώσεως τοῦ πόθουμένου, ἐκεῖ εὐρίσκεται καί τὸ ἀτομικόν ἢ συλλεκτικόν Κέντρον τοῦ Κόσμου.

Διὰ τοὺς Ἑλλήνας, τὸ Κ. τοῦ κόσμου ἐσυμβολίζετο μὲ τὸν Θ Ὀμφαλὸν τῶν Δελφῶν. (CHAMPEAU G. ET DOM STERCKX S., INTRODUCTION AU MONDE DES SYMBOLES, PARIS 1966, 166). Ἡ ἔννοια τοῦ Κ. εἶναι θὰ ἐλέγωμεν παγκόσμιος. Τόσον εἰς τοὺς Κέλτας, ὅσον καί εἰς τοὺς πολιτισμοὺς τῆς Μέσης Ἀμερικῆς παίζει σημαντικόν ρόλον ὡς σύμβολον περιέχον ἐν αὐτῷ ὀριζοντίως τὸ σύμβολον τῶν δυνητικοτήτων τῆς ἐκδηλώσεως, καί καθέτως τὸν τρόπον τῆς διασπάσεως τῶν πεδίων, ἥτοι τῆς μύθσεως καί λυτρώσεως.

Κέντρα μυθικὰ . Θ Λόγος 83 (1)

Κ Ε Ρ Α Μ Ο Σ (TUILE, BRIQUE).- Βλ. SEGHE IV 344, I 237

Κ Ε Ρ Α Σ.-Τὸ Κ. ἔχει ἀρχικῶς τὴν σημασίαν τῆς ἐξοχότητος, τῆς περιωπῆς καί ἐξάρσεως, συμβολίζει ἄρα τὴν Ἰσχύν. Περαιτέρω εἶναι ὄπλον ἐπιθέσεως ἀλλὰ καί ἀμύνης διὰ τοῦτο χαρακτηρίζει ἄλλοτε τὸν Ἀπόλλωνα, καί ἄλλοτε τὸν Διόνυσον. Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἔλαβεν ὡς ἔμβλημα τὰ Κ. τοῦ θεοῦ Ἀμμωνος. (κριοῦ) ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς δεῖγμα ἰσοτιμίας του πρὸς τὸν ὕπατον ἐκεῖνον θεόν. Ἡ Βίβλος τῶν Νεκρῶν ἀποκαλεῖ τὸν Ἀμμωνα "τὸν κύριον τῶν δύο κεφάτων". Οἱ πολεμισταὶ διαφόρων λαῶν, ἰδίως οἱ Γαλάται, ἔφερον κράνη μὲ κέρατα. Ὁ Μωσῆς ἐμφανίζεται εἰς τὸ περίφημον ἄγαλμα τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, φέρων κέρατα ποῦ εἶναι φωτεινὰ ἀκτῖνες. Αὐταὶ συμβολίζουν τὴν πνευματικὴν δυνάμιν ποῦ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ τὸν Προφήτην, μετὰ τὴν ἐπαφὴν ποῦ εἶχε μὲ τὸν Ἰαχβὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ. Ὡς παρατηρεῖ ὁ GUENON, τὰ κέρατα τοῦ κριοῦ ἔχουν κριαῦ ἔχουν ἡλιακὸν χαρακτῆρα, ἐνῶ τὰ τοῦ βοός ἢ ταύρου, ἔχουν σεληνιακόν. Εἰς τὴν Μαχαβαράταν γίνεται λόγος περὶ τοῦ Κ. τοῦ Σίβα.

Τὰ Κ. τῶν βοοειδῶν ποῦ χαρακτηρίζουν τὰς μεγάλας θεότητας τῆς γονιμότητος, εἶναι ἐμβλήματα τῆς Μεγ. Μητρός (MAGNA MATER). Ὡς τοιαῦτα ἐμφανίζονται εἰς τὴν εἰμονογραφίαν ἢ τὴν γλυπτικὴν τῆς Νεολιθικῆς ἐποχῆς

υποφοιτούντα τὴν παρουσίαν τῆς Μεγ.θεᾶς τῆς γονιμότητος.
Ἐξ ἄλλης συγγενοῦς ἀπόψεως τὸ Κ.συμβολίζει τὴν ἄρρενα γονιμοποιὸν δύναμιν, τὸ Φαλλόν.

Κεράτινος βωμὸς ἢ Κερατῶν. Θ Βωμὸς.

Κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἢ τῆς Ἀφθονίας.— Εἰς τὰς ἑλληνορωμαϊκὰς παραδόσεις, εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀφθονίας, τῆς γονιμότητος καὶ εὐτυχίας. Συνάπτεται εἴτε μετὸν μῦθον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀμαλθείας — τῆς αἰγὸς ἢ νύμφης ποῦ ἔθρεφε μὲ τὸ γάλα τῆς τὸν νήπιον Δία — εἴτε μετὸν μῦθον τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Ἀχελώου. Πλήρες καρπῶν καὶ σπερμάτων, μὲ τὸ ἄνοιγμα πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὄχι πρὸς τὰ κάτω, ὅπως συνηθίζεται εἰς τὴν νεωτέραν τέχνην, εἶναι τὸ ἔμβλημα πολλῶν θεοτήτων τοῦ Βᾶκχου, τῆς Δήμητρος κ.ἄ.

Κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν, τὸ Κ. τῆς ἀφθονίας, ἦτο κέρας τοῦ Ἀχελώου, τοῦ μεγαλειότερου ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος, υἱοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος, μιᾶς τῶν νηρηίδων. Εἰς κάποιον ἀγῶνα του μὲ τὸν Ἡρακλῆν, διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Διανείρας, ὁ Ἀχελῶς μετεμορφώθη εἰς ταῦρον· ὁ Ἡρακλῆς ὅμως τοῦ ἀπέσπασεν ἕν κέρας καὶ ὡς τοῦτου ἀνεκηρύχθη νικητῆς. Εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ Κ.τούτου, προσέφερον ὁ Ἀχελῶς εἰς τὸν ἥρωα ἕνα ἀπὸ τὰ κέρατα τῆς Ἀμαλθείας ποῦ κατεῖχε· ἀφοῦ τὸ ἐγέμισε μὲ παντοῖα δῶρα, τὰ ὅποια προέρχονται ἀπὸ τὴν γόνιμον δύναμιν τῶν ὑδάτων. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ Κ. τῆς ἀφθονίας, συμβολίζει τὴν ἄνευ ἀνταμοιβῆς δωρεάν τῶν ἀγαθῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τῶν θεῶν. "Ἄλλως τε τὸ ὕδωρ (Ὠκεανός, ποταμός) ἐθεωρήθη ἢ γόνιμοιαι ἀρχὴ τῶν πάντων. (SEGH II, 99)

Κερασφόρος θεός.— Βλ. Ἐγκυκλοπ. Ἑσπ. III, 384)

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ.— Ὁ Κ. εἶναι τὸ σύμβολον τῆς παντοδυναμίας τοῦ ὑπάρχοντος Θεοῦ. Σύμβολον ἀμφίδρομον τῆς δημιουργικῆς καὶ καταστρεπτικῆς δυνάμεως τῆς θεότητος. Ὁ Σίβας καὶ ὁ Βισνοῦ εἰς τὸν Ἰνδουισμόν, ὁ Ἰνδρας εἰς τὸν Βεδισμόν, ὁ Ζεθς εἰς τὴν ἑλλάδα, συνδυάζουν τὰς δύο αὐτὰς ἰδιότητας.

Εἰς ὅλας τὰς μυθολογίας, τὸ μέρος ποῦ προσβάλλ-

λεται υπό τοῦ Κ. , εἶναι καθηγιασμένον, ὅπως καί ὁ ἄνθρ. πού κεραυνοβολεῖται.

Ὁ Κ. εἶναι παράλληλον σύμβολον πρὸς τοὺς Θ κεραυνίους λίθους (ἀστροπελέκια) τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς, πρὸς τόν Θ Πέλεκυν ἐκ λίου τοῦ Παρασοῦ -Ράμα, τόν Θ διπλοῦν πέλεκυν τῶν κρητικῶν μυστηρίων καί πρὸς τὴν Θ Σφύραν τοῦ Θῶρ. "Ὅλα αὐτά τὰ "ἔργαλεῖα" πίπτουν ἐπὶ τῆς Γῆς καί τὴν διασχίζουν. Δέν καταστρέφουν μόνον, ἀλλὰ καί γονιμοποιοῦν. Ὁ Κ. ὄθεν φθείρει ἀλλὰ καί δημιουργεῖ συγχρόνως, εἶναι ζωὴ καί θάνατος. Τό μέγα αὐτό ἀπόρητον τοῦ Πυρός, εἶναι κοινόν δι' ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀναγραφέντα σύμβολα. Ὁ Ταντρισμός ἔχει ὡς ἀνάλογον ἔμβλημα τὸ Θ Βάτζρα (πού σημαίνει Κ.) Εἶναι γενικῶς τὸ ἔμβλημα τῆς οὐρανίπυ δραστηριότητος, τῆς μεταμορφωτικῆς ἐνεργείας τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Συνταυτίζεται ἄλλως τε πρὸς τὴν βροχὴν, ἥτις παριστᾷ τὴν καθαυτὴ εὐμενῆ ὄψιν τῆς δράσεως ταύτης.

Ἀξία τονισμοῦ καί παραλληλισμοῦ εἶναι ἡ κροῦσις τοῦ πελέκεως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς πού γεννῶνται ἡ Παλλάς Ἀθηναῖα καί ἡ "χρυσὴ βροχὴ", πού παρελαβον οἱ ἀλχημισταί καί ἐπεξηργάσθησαν ὡς σύμβολα τοῦ Μεγάλου Ἔργου. SEG II, 345 Θ "Ἡφαιστος, Ζεὺς, Κεραῦνιοι λίθοι.

Κ Ε Ρ Β Ε Ρ Ο Σ. -Υῖδος τῆς Ἐχίδνης καί τοῦ Τυφῶως (Τυφῶνος). Ἦτο ἓνα τερατώδης σκύλλος, μέ πολλάς κεφαλὰς (τρεῖς, πεντήκοντα, ἑκατόν) μέ οὐρανὸν δράκοντος καί ἐπὶ τῆς ράχεώς του ἐλίσσοντο ὄφεις. Ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς ζῶντας τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Ἀδην, ὅπως καί τὴν ἔξοδον τῶν νεκρῶν. Οἱ μόνοι ἥρωες πού τὸν ἐδάμασαν ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς μέ τὰς ἰδίας του δυνάμεις, καί ὁ Ὀρφεύς διὰ τῆς λύρας του. Μετὰ ὅμως ἀνελάμβανε τὴν προτέραν του τρομακτικὴν ὄψιν, εὐθύς ὡς ἐπανήρχετο ἐκ τῆς Γῆς εἰς τὸν Ἀδην.

Ὁ Κ. συμβολίζει ἀφ' ἑνὸς τὸν τρόπον ἐκείνων πού φοβοῦνται τὰς κολάσεις τοῦ Ἀδου, ἀφ' ἑτέρου αὐτὸν τοῦτον τὸν ἐν ἡμῖν ἄδην. Ἀξιοπρόσεκτον εἶναι τὸ ὅτι ὁ μὲν Ἡρακλῆς διὰ τῶν ἰδίων του δυνάμεων καί χωρὶς ἄλλο ὄπλον, ὁ δὲ Ὀρφεύς διὰ τῶν πνευματικῶν μέσων τῆς

λύρας του, ἐδάμασαν προσωρινῶς τὸ τέρας. Δύο αμεῖα τὰ ὁποῖα συμφωνοῦν μὲ τὴν ἑρμηνείαν τῶν Νεοπλατωνικῶν, ποῦ διέβλεπον εἰς τὸν Κ. τὸν ἐν ἡμῖν ἐσωτερικὸν δαίμονα, τὸ ἴδιον ἐν ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ πνεῦμα τοῦ κακοῦ. Μόνον ἐπὶ τῆς γῆς δυναταὶ νὰ ναδαμασθῇ διὰ μεταβολῆς τοῦ περιβάλλοντος, δηλ διὰ τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνατάσεως καὶ μόνον διὰ τῶν προσωπικῶν δυνάμεων πνευματικῆς φύσεως. Διὰ νὰ τὸν κατανικήσωμεν πρέπει νὰ βασιζώμεθα ἐπὶ μόνων τῶν ἱκανοτήτων μας. (SEGH I 302)

Κ Ε Ρ Ν Ι Γ Κ.- Θ Ἀσκήσεις (402 (-6), Εἶμαι

Κ Ε Τ Ε Ρ.- (Τὸ στέμμα, ἡ πρώτη Σεφίρα).-

Θ Ἀρχαῖος τῶν ἡμερῶν, Καββάλα (306 (-9 -17)
Μακροπρόσωπος, Σεφίρωθ.

Κ Ε Φ Α Λ Η.- Ἡ Κ. συμβολίζει γενικῶς τὴν δρᾶσιν τῆς ἐνεργοῦ ἀρχῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἱκανότητα τῆς διοικήσεως, τῆς ὀργανώσεως, τοῦ φωτισμοῦ. Παριστᾷ περαιτέρω τὸ ἐκδεδηλωμένον πνεῦμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σῶμα, ποῦ εἶναι ἐκδήλωσις τῆς ὕλης.

Δόγμ τοῦ σφαιρικοῦ τῆς σχήματος, παραβάλλεται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος πρὸς ἓν σύμπαν. Εἶναι ἓνας μικρόκοσμος. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἔννοιαι συνέρχονται πρὸς τὸν συμβολισμὸν τοῦ ἑνός, τῆς τελειότητος, τοῦ ἡλίου καὶ αὐτῆς τῆς θεότητος.

Εἰς τὰς μυθολογίας γίνεται ἀναφορὰ εἰς πολυκέφαλα ὄντα : ζῶα, ἀνθρώπους, τέρατα θεοῦς καὶ θεᾶς. Κάθε κεφαλή ἀντιπροσωπεύει καὶ μίαν ἰδίαν ἐκδήλωσιν. π.χ. εἰς θεὸς τρικέφαλος ἐκφράζει τρεῖς ὄψεις τῆς ἰσχύος του. Εἰς ὄφις μὲ 7 κεφαλὰς, ὁ Νάγυα) ἀποδίδει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπεριορίστου γονιμότητος. Αἱ 3 Κεφαλαὶ τῆς Θ Ἐκάτης καὶ τοῦ Θ Κερβέρου, ἀνάγονται εἰς τὰς τρεῖς ὄφεις ποῦ τὰ ὄντα αὐτὰ συνυφαίνοντο μέτοδες τρεῖς κόσμους. Ὁ Θ Ἰανὸς ἔχει δύο κεφαλάς, διὰ νὰ βλέπῃ τὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον. Ὁ Ἄμμων Ρά τῶν Αἰγυπτίων, παρίστατο μὲ σῶμα πράσινον καὶ μὲ 4 Κεφαλάς κριοῦ, πᾶγμα ποῦ ἐσυμβόλιζε κατὰ τὸν Σαρπολιδόν, τὸ πνεῦμα τῶν 4 στοιχείων, τὴν Ψυχὴν τοῦ Κόσμου.

Ὁ Ἰνδράς τῶν Ἰνδῶν φέρει τρεῖς κεφαλὰς, ποὺ διευθύνουν τοὺς τρεῖς Κόσμους. Ὅμοιως τὰ τρία πυρᾶ τοῦ Ἄγνι, θὰ ἐσήμαινον τὰ τρία φῶτα ποὺ λάμπουν εἰς τοὺς τρεῖς κόσμους. Ἡ βάσις τῆς ἐρμηνείας εἶναι ἡ ἰδίαις πρέπει νὰ συνδυᾶσθωμεν τὴν ἀριθμοσοφικὴν ἀξίαν πρὸς τὴν πολυκέφαλον εἰκόνα. (SEGH IV, 287)

Κ Η Π Ο Σ. — ὁ Κ. κέκτηται τεραστίαν σημασίαν εἰς ὅλους τοὺς παραδοσιακοὺς λαοὺς Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι παντοῦ συμβολίζει τὸν γήινον παράδεισον, ὀλόκληρον τὸν Κόσμον τοῦ ὁποῦ ἀποτελεῖ τὸ Κέντρον, ὡς καὶ τὸν Οὐράνιον Παράδεισον μὲ ὅλας τὰς πνευματικὰς καταστάσεις ποὺ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰς παραδεισιακὰς διαμονὰς. Εἰς τὴν Γένεσιν λέγεται ὅτι ὁ γήινος Παράδεισος ἦτο ἓνας Κ. τοῦ ὁποῦ ὁ Ἀδάμ. Τοῦτο σημαίνει τὴν ὑπεροχὴν τοῦ φυτικοῦ βασιλείου εἰς τὴν ὑπαρξὴν τῆς κυκλικῆς περιόδου, ἐνῶ ἡ Οὐρανία Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου θὰ εἶναι μία πόλις.

Ἐλέχθη ὅτι οἱ Κῆποι τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἦσαν ἀναπολήσεις τοῦ ἀπλωσθέντος Παραδείσου. Ἐθεωροῦντο ὡς μικρογραφίαι τοῦ κόσμου, ὅπως καὶ σήμερον ἀκόμη θεωροῦνται οἱ περίφημοι Περσικοὶ καὶ Ἰαπωνικοὶ Κῆποι. Ἡ τὸ Κουέν-Δουέν, κέντρον τοῦ Κόσμου καὶ πύλη τοῦ οὐρανοῦ εἶναι διακοσμημένος μὲ κρεμαστοὺς Κ. ποὺ ὑπενθυμίζουσι ἐκεῖνους τῆς Βαβυλῶνος, διασχιζόμενος ἀπὸ τὰ νερὰ μιᾶς κρήνης τῆς ἀθανασίας. Ὁ κυκλικὸς Κ., ὅπως ἐκεῖνος τῆς Ἐδέμ, ποὺ περιβάλλει τὸ Μίγκ-Τάγκ εἶναι ἐπίσης παραδοσιακῆς φύσεως εἰς τὸ κέντρον τῆς Αὐτοκρατορίας ποὺ παριστᾷ τὸ Κουέν-Δουέν.

Ὡσαύτως τὸ ἐσωτερικὸν τῶν μοναστηρίων καὶ τῶν οἰκιῶν τῶν Μουσουλμάνων, μὲ τὴν κεντρικὴν τῶν κρήνην, εἶναι ἀπεικονίσεις τοῦ Παραδείσου. Ὁ Ἀλλάχ εἶναι ὁ κηπουρός. (Παράβαλε τὴν διαρρυθμίσιν τῆς Ἀλάμπρας εἰς τὴν Γρανάδαν τῆς Ἰσπανίας.)

Αἱ ἑορταὶ τοῦ γάμου τοῦ Διδὸς καὶ τῆς Ἡρας ἐτελέσθησαν μέσα στὸν θαυμάσιον Κῆπον τῶν Ἐσπερίδων, σύμβολον τῆς ἀεὶ ἀναγεννωμένης γονιμότητος.

Οἱ Ρωμαῖοι, ἐπολαπλασίαν εἰς ἀπεριόριστον

βαθμόν τὰς καλλιτεχνικάς διασπομῆσεις τῶν κήπων των συμπλέκοντες καλλιτενήματα, ἀγάλματα, κλίμακας, πηγὰς, σπήλαια, πίδακας καὶ κρήνας, πάντοτε μὲ σκοπόν νά ἀντιπαραθέσουν τὴν καλλιέργειαν πρὸς τὴν ἀγρίαν φύσιν, τὸ προῖδον τῆς σκέψεως πρὸς τὸ αὐθόρμητον, τὴν τάξιν πρὸς τὴν ἀταξίαν, τὴν συνειδησιν πρὸς τὸ ἀσυνειδητόν.

Εἰς τὴν Περσίαν ὁ Κ. ἔλαβε συμβολικὴν σημασίαν ὅχι μόνον κοσμικὴν, ἀλλὰ καὶ μεταφυσικὴν καὶ μυστικὴν. Τὰ ὑραιότερα ποιήματα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔρωτος, σχετίζονται μὲ τὸν Κ. καὶ τὰ ἄνθη. Ἀκόμη καὶ τὰ μουσικά των θέμετα ἀναφέρονται εἰς Κήπους. Εἰς τοὺς περιφῆμους περσικοὺς τάπητας, προεξάρχον τὰ ἄνθη διατεταγμένα μὲ κοσμολογικὴν σημασίαν. Εἰδικὸς συμβολισμὸς προσάπτεται εἰς τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων. Τὸ γιασέμι εἶναι τὸ ἄρωμα τῶν βασιλέων. Τὸ τριαντάφυλλον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀγαπωμένης. Ὁ νάρκισσος τὸ ἄρωμα τῆς νεότητος. Εἰς τὸ Κοράνιον (18,55-46,14) περιγράφεται ἡ ὑπάτη μακαριότης μὲ λέξεις κήπων καὶ ἀνθέων. Εἶναι ἡ διαμονὴ τῶν Ἐκλεκτῶν καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν δικαίων.

Εἰς τοὺς Ἀμερινδικούς πολιτισμοὺς ὁ Κ. ἐθεωρεῖτο ἐπίσης ὡς μία σύνοψις τοῦ Σύμπαντος.

Τέλος τὸ ὑραιότερον ἄσμα διὰ τὸν Κ. παραδίδεται ἀπὸ τοῦ Ἄσματος Ἀσμάτων (4,12-16, 5,1) τοῦ Σολομώντος. (SEGH III,67) ☉ Δοχεῖον

Κ Η Ρ Ι Ο Ν (καὶ Λαμπάς).- Συμβολίζει γενικῶς τὸ πρὸς τὰ ἄνω τεῖνον Φῶς. Τὸ φωτὶλι τήκει τὸν κηρόν καὶ συντηρεῖ τὴν φλόγα. Ὁ κηρὸς ἀντιστῆχει πρὸς τὴν ἕλην, ἡ φλόγα πρὸς τὸ πνεῦμα. Μέσα στὴ φλόγα μιᾶς λαμπάδας, εἶχεν εἶπει ὁ NOVALIS, ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς φύσεως τελοῦν ἐν δράσει. Ὁ κηρὸς, τὸ φωτὶλι, τὸ πῦρ, ὁ ἄερας, συνδέοντα ἰ μέσα στὴ φλογερῆ, εὐκίνητη καὶ χρωματισμένη φλόγα ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μίαν σύνθεσιν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως. Ὅλα ὅμως τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἑξατομικοποιοῦνται μέσα στὴ μοναδικὴ φλόγα. Εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀτομικότητος, τῆς προσωπικῆς φλόγας, ὁ BACHELARD προσάπτει καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς

κατακορύφου διευθύνσεως. "Ἡ φλόγα τοῦ κηρίου ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ διαλογιζομένου ἑρημίτου, γράφει, προδιαθέτει εἰς ὅλα τὰ ὄνειροπολήματα τῆς καθέτου. Ἡ φλόγα εἶναι μία κάθετος, τρέμουσα καὶ εὐθραυστος. "Ἐνα φύσημα διαταράττει τὴν φλόγα, ἀλλ' αὐτὴ ἀναλαμβάνει τὴν κατακορύφον θέσιν της. Μία ἀναγωγικὴ δύναμις ἀποκαθιστᾷ τὴν ἰσορροπίαν". Ὡς σύμβολον τῆς ἀναγωγῆς ζωῆς, τὸ κηρίον εἶναι ἡ ψυχὴ τῶν γενεθλίων. "Ὅσα κηρίς, τόσα ἔτη, τόσαι θαυμίδες πρὸς τὴν τελείωσιν καὶ εὐτυχίαν. Ὅμοίως αἱ λαμπάδες ποῦ καίουν πλησίον τοῦ νεκροῦ, συμβολίζουν τὸ φῶς τῆς ψυχῆς ἐν τῇ ἀνοδικῇ της πορείᾳ, τὴν ἀγνότητα τῆς πνευματικῆς φλογὸς ποῦ ἀναβαίνει πρὸς τὸν οὐρανόν, τὴν αἰωνιότητα τοῦ προσώπου τοῦ βίου ποῦ ἤχθη μέχρι τοῦ ζηνίθ.

Ἡ γαμήλιος τελετὴ εἰς τοὺς ἀρχ. "Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους ἦτο συνυφασμένη μὲ τὴν περιφορὰν ἀνημμένων δαδῶν ὑπὸ τῶν δύο νεονύμφων κατὰ τὴν διαδρομὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς νύμφης μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ γαμβροῦ. (DAVY) SEGH II, 37)

Κ Η Ρ Υ Κ Ε Ι Ο Ν.— "Ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων ἐμβλημάτων.

Ἡ εἰκὼν τοῦ εἶχε χαραχθῆ ἐπὶ τοῦ κυπέλλου τοῦ βασιλέως Γουδέα τοῦ Λαγκᾶς, 2600 ἔτη π.Χ., ὡς καὶ ἐπὶ λιθίνων πινακίδων, καλουμένων εἰς τὴν Ἰνδίαν Νάγκακᾶλα. Τὸ Κ. τοῦ Ἑρμοῦ, ἦτο ὡς γνωστὸν ράβδος χρυσοῦ περιτὴν ἦν ἐλίσσοντο ἀντιστρόφως ὑπὸ μορφῆν 8 δύο ὄψεις. Ἀργότερον οἱ Ἕλληνες προσέθεσαν καὶ δύο πτέρυγας, οἱ δὲ Ἀλχημισταὶ καὶ μίαν χρυσοῦν σφαῖραν, τὴν ὁποῖαν ἀντικρύζουσι οἱ δύο συνεστραμμένοι ὄψεις.

Ὁ Θ "Ὀφίς, ἔχει ἀμφίδρομον σημασίαν: ἢ μίαν εὐμενῆς καὶ ἢ ἄλλη δυσμενῆς: τὸ Κ. κατὰ ταῦτα συμβολίζει τὸν ἀνταγωνισμόν καὶ τὴν ἰσορροπίαν. Ἡ διπλῆ αὕτη πῶλσις εἶναι ἡ τῶν δύο κοσμικῶν ρευμάτων, εἰκονιζομένων ὡσαύτως ὑπὸ τῆς Θ διπλῆς σπειράς.

Ὁ Ἑρμῆς L'Υδράργυρος, λέγει ὁ Σαίν-Μαρτέν, διατηρεῖ τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ ὕδατος καὶ πυρός, δηλ. ἐπιτυγχάνει τὴν συμφιλίωσιν μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων κοσμικῶν δυνάμεων. Ὁ Νικδολαὸς Θ Φλαμέλ ὁμιλεῖ περὶ ἔξισορροπήσεως τῶν ἀλχ. ἀντιστοιχῶν ἀρχῶν πάλαι.

καί ὑδραργύρου.

Ὁ μῦθος τοῦ Κ. ἀναφέρεται σαφῶς εἰς τὸ πρωταρχικόν Χῶος (δύο μαχόμενοι ὄφεις) καί εἰς τὴν τελικὴν ἰσορροπίαν (πῶλωσιν) τοῦ ἐπιτυχάνεται ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν ὄφειων καί τελικῶς τῆς συστροφῆς των περὶ τὴν ράβδον, ἐπιτυχανομένης τῆς ἰσορροπίας τῶν ἀντιθέτων τάσεων περὶ τὸν ἄξονα τοῦ κόσμου διὰ τοῦτο ἐνίοτε καλεῖται τὸ Κ. καί σύμβολον εἰρήνης.

Ὁ αὐτὸς συμβολισμὸς ἐκφράζεται διὰ τῆς διπλῆς συστροφῆς πᾶριξ τῆς ράβδου τοῦ Βραχμάνος, διὰ τῶν δύο Νάντι τοῦ Ταντριμοῦ πᾶριξ τῆς Σουσοῦμνα, διὰ τῆς διπλῆς περιφορᾶς τῆς Ἰζανάγκι καί τοῦ Ἰζανάμι περὶ τὸν κοσμικόν κίονα (στήλην) πρὸ τῆς συζυγικῆς των ἐνώσεως· ἀκόμη διὰ τῆς παραστάσεως τοῦ Φοῦ-Χι καί τῆς Νιοῦ-Κουά, ἐνουμένων διὰ τῶν δύο ὀφιομόρφων οὐρῶν των καί ἀνταλλασσόντων τὰ ἐμβλήματα τῶν τοῦ κανόνο καί διαβήτου.

Μία ἄλλη ἐρμηνεῖα τονίζει τὸν συμβολισμὸν τῆς γονιμότητος. Αἱ δύο ἀντίθετοι ἀρχαί, συστρέφονται πᾶριξ ἐνός ἰθυφαλλικοῦ ἄξονος.

Ἡ ὀψιμωτέρα προσθήκη τῶν δύο πτερύγων, καθιστᾷ τὸ ἔμβλημα Χηρονο-ουράνιον καθιστόν ἐφικτὴν τὴν ὑπερβασινεῖς τὸ θεῖον πεδίον. Τοῦτο ὑπενθυμίζει τοὺς πτερωτοὺς δράκοντας τῶν Κινέζων καί τὴν παράστασιν τοῦ Ἀζτέκου θεοῦ ΚΒΕΚΖΑΛΚΟΧΤΛ, ὅστις μετὰ τὴν ἐκουσίαν θυσίαν του, ἀναγεννᾶται ἐξυψούμενος εἰς τὴν οὐράνιον περιοχὴν ὑπὸ μορφήν πτερωτοῦ δράκοντος.

Τὸ Ἰνδικόν Κηρύκειον συνδυάζεται πάντοτε μὲ τὸ ἱερόν Θ Δένδρον. Ἐχομεν ἐπομένως τὸ δικαίωμα νὰ θεωρήσωμεν τὴν ράβδον τοῦ Κ. τοῦ Ἑρμοῦ (ὅπως ἄλλως τε καί τὴν ράβδον τοῦ Ἀσκληπιοῦ) ὡς τὸ σύμβολον τοῦ δένδρου τῆς Ζωῆς, κατοικίας καί ἐκπροσώπου τῆς θεότητος. Τὸ ὅτι ἀργότερον ἀπέκτησεν ἰατρικὰς καὶ προφητικὰς ἰκανότητας, δὲν παύει νὰ συμβολίζῃ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς θεότητος τοῦ Δένδρου. Ὁ PAUL DIEL παραδέχεται τὸ Κ. ὡς τὸ προνομιοῦχον σύμβολον τῆς ψυχοσωματικῆς ἰσορροπίας. (SEGH I, 244) @ Ἄουρ (302), Ἑρμῆς (689 (13), Θύρσοσ, Συμφιλίωσις 526 (-3).

Κ Ι Β Ω Τ Ο Σ.—Ο συμβολισμός τῆς Κ. εἶναι συνυφασμένος με τὴν ναυσιπλοΐαν· ἡ Ἀργῶ τῶν Ἀργοναυτῶν πλέει διὰ τὴν Κολχίδα πρὸς κατάκτησιν τοῦ χρυσοβάλλου δέρατος. Ἡ Κ. τοῦ Νῦε πλέει καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ κατακλυσμοῦ, περιέχουσα ὅλα τὰ ἐφόδια διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ νέου κύκλου τοῦ Κόσμου. Τὰ κείμενα τῶν Ἰνδικῶν Πουρανῶν κάμνουν λόγον περὶ τῆς ἐπιβιβάσεως εἰς πλοῖον καὶ διασώσεως ὑπὸ τοῦ Ἰχθύος Βισνοῦ (Μάτσα Ἀβατάρα, τοῦ Μανοῦ τοῦ νομοθέτου τοῦ παρόντος κοσμικοῦ κύκλου καὶ τῶν Βεδῶν, ποῦ εἶναι τὸ σπέρμα τῆς κυκλικῆς ἐκδηλώσεως.

Ὁ R. GUÉNON κατέδειξε τὴν σημασίαν τοῦ οὐρανίου τόξου μετὰ τὴν Κιβωτόν, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται ὑεράνω αὐτῆς, ὡς σημεῖον σημαχίας μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Πρόκειται περὶ δύο παραπληρωματικῶν συμβόλων ἀναλογῶν ἀλλ' ἀντιθέτων ; τὸ ἓν παριστᾷ τὰ κατώτερα πρωταρχικὰ ὕδατα, τὸ δεύτερον τὰ ἀνώτερα ὕδατα ; ἀλληλοσυμπληροῦνται διὰ νὰ σχηματίσουν περιφέρειαν, τὴν ἐνότητα τοῦ κύκλου.

Ὁ Νῦε, ὅπως καὶ ὁ Μανὸς, εἶναι οἱ δημιουργοὶ τοῦ Νέου Κόσμου. Ἡ Κ. τῆς Διαθήκης τῶν Ἑβραίων, ἥτοι κατὰ τὴν Π.Δ. ("Ἐξ, κε' 10) ἐν κιβωτίῳ ἐκ ξύλου κέδρου ἢ ἀκακίας, περιέχον τὰς Πλάκας τοῦ Νόμου ποῦ ἐχάραξεν ὁ Μωυσῆς καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Ἰαχβέ ἐπίτου Σινᾶ, τὴν ράβδον τοῦ Ἀαρῶν καὶ δοχεῖον περιέχον Μᾶνα. Ἐφυλάσσετο ὡς ἱερόν κειμήλιον εἰς τὸ Ἅγιον τῶν Ἀγίων τοῦ Ναοῦ, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐχέγγυον τῆς θείας προστασίας. Κατὰ τὰς ἐκστρατείας των παρελάμβανον οἱ Ἑβραῖοι τὴν Κιβωτόν τῆς διαθήκης μαζί των. Εἰς τὸ β' βιβλ. τοῦ Σαμουήλ 6, ἀναφέρεται τὸ περιστατικόν. Ὅταν κατὰ τινὰ μεταφορὰν ἐν μεγάλῃ κομπῇ τῆς Κιβ. τῆς Διαθήκης ἐκ τοῦ Ναοῦ εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Δαυὶδ, οἱ βδες ποῦ ἔσυρον τὸ ἄρμα ἐγλύστρισαν καὶ ἐκινδύνευσεν τοῦτο νὰ ἀνατραπῇ, εἷς τῶν συνοδῶν ἔσπευσε νὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν Κιβωτόν· ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὁ κεραυνοβόλος θάνατος αὐτοῦ. Τὸ ἐπεισόδιον διδάσκει ὅτι οὐδεὶς ἀναρμόδιος δύναται νὰ θίξῃ τὰ ἱερά, τὴν παράδοσιν.

Ἡ Κιβ. τῆς Διαθ. εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς θείας Παρουσίας. Κατὰ τὸν Σαιν-Μαρτέν εἶναι ἡ πηγὴ ὄλων τῶν δυνάμεων τοῦ κοσμικοῦ κύκλου. Εἰς θρύλος ἀναφέρει ὅτι διεφυλάχθη ὑπὸ τοῦ Ἱερεμίου μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ ὅτι θά ἀναφανῆ κατὰ τὴν χαραυγὴν τῆς Νέας ἐποχῆς.

Εἰς τὸν Χριστιανισμόν ἡ Κ. τῆς Διαθ. παριστᾷ τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν νέαν Κ. ποῦ εἶναι ἀνοικτὴ δι' ὅλους, χάριν τῆς καθολικῆς σωτηρίας.

Πολλοὶ Ραββῖνοι, ἀλλὰ καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἠσχολήθησαν διὰ μακρῶν μὲ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ συμβόλου τούτου. Ἀναφέρομεν ἀπλῶς τὸν Φίλωνα, τὸν Κλήμην, τὸν Ὀριγένην, τὸν Ἁγ. Ἀμβρόσιον (DE NOE ET ARCA), τὸν Οὔγον DE SAINT VICTOR (DE ARCA NOE MORALI ET DE ARCA MYSTICA). Εἰς τὸ τελευταῖον ἔργον ἡ μυστηριώδης Κιβ. εἰκονίζεται διὰ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως καὶ μὲ ἓνα πλοῖον.

Ἡ Κ. θεωρεῖται ὡς τὸ θησαυροφυλάκιον πάσης ἱεράς γνώσεως. Ὁ Νῶε κατεῖχε τὴν προκατακλυσμιαίαν Γινῶσιν, ἡ δὲ Κιβ. τῆς Διαθήκης, ὅλην τὴν Γινῶσιν τῆς Τορά. Ἐν τῇ ἐξελιξεί ὁ Νῶε παραβάλλεται μὲ τὸν Χριστὸν καὶ ἡ Κ. τῆς Διαθ. μὲ τὸν στυαυρόν. (M.M. DAVY, ἐν SEGHE I, 121). * Ἀργῶ, * Ἡβαί 179(10), Κυφέλη, Λέμβος, Νῶε.

ΚΙ ΕΤΙ Σ Μ Ο Σ (QUIETISME). * Μολινός.

ΚΙ Κ Ε Ρ Ω Ν.- Ἀκοσπᾶσματα:

IV. TUSCULANES, κεφ. I.- Ἐγκώμιον Πυθαγόρου.

"Οἱ πατέρες μας εἶχον σχεδόν ὅλοι πρὸ ὀφθαλμῶν, τὸν Μεγάλον, τὸν Σοφὸν Πυθαγόραν, διότι ἔζει ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅπου ὁ Βροῦτος ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν δουλείαν τῆς πατρίδος. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, ἀφοῦ ἡ διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρου εἶχε διαδοθῆ παντοῦ, ὅτι αὕτη ἔφθασε μέχρι τῆς Ρώμης. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀπλῶς πιθανόν, ἀλλὰ καὶ ὑπάρχουν ἀναμφίλεκτα τεκμηρία περὶ τούτου. Εἶναι πράγματι δυνατόν νά φαντασθῶμεν, ὅτι καθ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ποῦ οἱ Ἕλληνες εἶχον τῶσον σημαντικὰς ἀποικίας εἰς τὴν Νότ. Ἰταλίαν, ποῦ ἐκάλουν Μεγ. Ἑλλάδα, οἱ Ρωμαῖοι νά μὴ εἶχον ἀκούσει τίποτε

περί τοῦ Πυθαγόρου, οὔτε περί τῶν μαθητῶν του, τῶν ὁποίων αἱ σοφαὶ διδασκαλίαι εἶχον τοιαύτην ἀπήχησιν ; ...Θά ἤμποροῦσα ποὶ νά ἀποδείξω ὅτι πολλὰ ἀπό τὰ σοφὰ μας ἔθιμα ἔχουν τήν ἰδίαν πηγὴν, ἐάν δέν ὑπῆρχεν ἡ σύστασις... νά μὴ ἀφήνωμεν νά διαφαίνεται ὅτι τὰς πεποιθήσεις μας ποὶ θεωροῦνται "ρωμαϊκαί", τὰς ἔχομεν ...δανεισθῆ !

DE SENECTUTE, κεφ. 20.- Κατὰ τῆς αὐτοκτονίας!

Ὁ Πυθαγόρας ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς μαθητὰς του νά ἐγκαταλείπουν τὴν "φρουρὰν" ποὶ εἶναι ἡ ζωὴ, χωρὶς τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, ποὶ εἶναι ἡ θεότης."

DE SENECTUTE, κεφ. 21.- Περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

"Ἐμαθα ὅτι ὁ Πυθαγόρας καὶ οἱ μαθηταὶ του, ποὶ ἦσαν συμπατριῶτες μας κατὰ τινα τρόπον, καὶ τοὺς ὁποίους τότε ἀπεκάλουν ἰταλικούς φιλοσόφους, οὐδέποτε ἀμφέβαλλον ὅτι ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἀπόρροια τῆς παγκοσμίου Ψυχῆς, ποὶ εἶναι ἡ θεότης. Ἡ ψυχὴ μας εἶναι πεπρωτισμένη δι' ἀένθου κινήσεως ποὶ εἶναι σύμφυτος μὲ τὴν φύσιν της: δέν ἔσχε οὐδέποτε ἀρχὴν καὶ δέν θά ἔχῃ ποτέ τέλος, διότι ἡ κίνησις αὐτῆ δέν εἶναι δυνατὸν νά μεταβληθῆ."

EX PLATONE TIMAEUS, κεφ. I.- Γνώμη περί Νιγίδίου Φιγούλου.

(ἀρχηγοῦ τοῦ Πυθαγορισμοῦ ἐν Ρώμῃ) : Εἰς πολλὰ σημεῖα τῶν ἀκαδημικῶν λόγων μου, ἐξέθεσα τὰς θεωρίας τῶν φιλοσόφων οἱ ὁποῖοι θέλουν νά διεισδύσουν στὰ μυστικά τῆς φύσεως. Μαζὶ μὲ τὸν φίλον μου Νιγίδιον Φιγούλον, ἀντηλάξαμεν πολλὰς ἀπόψεις κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Καρνεάδου. Ὁ Νιγίδιος Φιγούλος, πλούσιος εἰς ὅλας τὰς γνώσεις, ἀνταξίας ἐνός ἐλευθέρου ἀνθρώπου, μετεχειρίζετο κυρίως ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς μεγαλοφυΐας του εἰς τὴν μελέτην τῶν Μυστηρίων αὐτῶν. Τολμῶ μάλιστα νά εἶπω ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῶν διασημῶν ἐκείνων Πυθαγορικῶν τῶν ὁποίων ἡ σχολὴ ἐξακολουθεῖ νά ἐπιζῆ, ἀφοῦ διελαμψεν ἐπὶ τόσους αἰῶνας εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Σικελίαν, ὁ Νιγ. Φιγούλος εἶναι ὁ μόνος ἀνὴρ ποὶ εἶναι ἱκανὸς νά τὴν ἀνανεώσῃ. (εἰς τὰς Ἐπιστολάς του Κικέρωνος, AD FAMILIARES, IV, 13) ἀποκαλεῖ τὸν Νιγίδ.

Φίγυλον ὡς τὸν "σοφώτερον καὶ ὀσιώτερον μεταξὺ μας".

DE DIVINATIONE, βιβλ. I, κεφ. 30.— Περὶ ἀποχῆς τῶν κυάμων. Πιστάζεται ὅτι ὁ Πυθαγόρας ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς μαθητάς του τὴν βρώσιν κυάμων, διότι ἡ διογκωτικὴ αὐτῆ τροφή εἶναι ἀντιθετὸς τόσον διὰ τὴν ἡμερίαν τοῦ πνεύματος, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας.

"Ὅταν λοιπὸν ἡ ψυχὴ μας ἀποχωρίζεται διὰ τοῦ ὕπνου ἀπὸ τὰς ἀπασχολήσεις της μὲ τὸ σῶμα, εἶναι εἰς θέσιν νᾶ ἐνθυμῆται τὸ παρελθόν της" διακρίνει ἐπὶ πλέον σαφῶς τὸ παρὸν καὶ προβλέπει τὸ μέλλον. Διαρκοῦντος τοῦ ὕπνου τὸ φυσικὸν μας σῶμα εὕρισκεται εἰς καταστάσιν ἀδρανείας, σὰν ἓνα πτώμα. Ἡ ψυχὴ μας ἀντιθέτως, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ζωτικότητα καὶ ἰσχύν. Πόσες φορές ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ μίαν σοβαρὰν καὶ θανάσιμον νόσον, δὲν προβλέπουν τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου των; Κατὰ τὰς ἐσχάτας ἐκεῖνας στιγμὰς, διακρίνουν συχνὰ πλησίον των, τὰ εἶδωλα τῶν νεκρῶν συγγενῶν καὶ φίλων.

DE OFFICIIS, β. I, κεφ. 32.— Περὶ τῶν δύο ἀτραπῶν τοῦ βίου

"Ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἔφθασεν εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἐποχῆ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Φύσις μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἐκλέξωμεν ἓνα τρόπον ζωῆς, ἀπεσύρθη εἰς τὴν μοναξιάν καὶ διελογίσθη ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τῶν δύο ἀτραπῶν ποὺ δηλοιοῦντο πρὸ τῶν βημάτων του: ἐκείνην τῆς ἡδονῆς ἢ ἐκείνην τῆς ἀρετῆς. Εἰς ὃ, τι ἀφορᾷ ἡμᾶς, εἴτε ἐμπεποτισμένοι ἀπὸ τὰς ἰδέας τῶν γονέων μας, ἀρκοῦμεθα νὰ ἀντιγράψωμεν τὰς διαθέσεις καὶ συνηθείας των ἄλλοι προτιμοῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὰς ἰδέας τῆς μάζης τοῦ λαοῦ καὶ ἔπονται τοῦ ὄχλου, παραδεχόμενοι ὡς ὠραῖαν ἐκεῖνο ποὺ ἐκεῖνος θαυμάζει. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἄλλοι, οἱ ὀποῖοι, χάρις στὴν ἀγαθὴν Πρόνοιαν, ἢ εἰς τὴν εὐμενῆ προδιάθεσιν των, ἀκολουθοῦν σταθερὰ τὴν δεξιὰν ὁδόν."

TUSCULANES β. I, κ. 16.— Περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Πυθαγόρου εἰς Ἰταλίαν! Ὁ Πυθαγόρας, μαθητῆς τοῦ Φερεκχίδου ἀφίχθη εἰς Ἰταλίαν κατὰ τὴν βασιλείαν Ταρκυνίου τοῦ Μεγαλοπρεποῦς (SUPERBUS). Ἰδρυσε μίαν Σχολὴν εἰς Μεγ. Ἑλλάδα καὶ ἤεκτησε τσοαύτην ἐκτίμησιν ὥστε ἐπὶ

αίωνα που ἐπηκολούθησαν, ἐκεῖνος που δέν ἦτο πυθαγο-
ρικός, δέν ἐκρίνετο ὡς πεπαιδευμένος.

TUSCULANES, β.Ι, κ.17. Περὶ τῆς συμβολικῆς, -

Ἐκτός ἀπό τὴν περίπτωσιν ὅπου οὐ ἀριθμοὶ καὶ αἱ γεωμετρικαὶ εἰκόνες παρῆχον σαφῆ ἐρμηνείαν εἰς εἰς τὰς διδασκαλίας των οἱ ἀρχ.Πυθαγόρειοι, δέν ἔδιδον ἐξηγήσεις εἰς ὅ,τι ἐβεβαίωσαν. Ὁ Πλάτων ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν, διὰ νὰ τοὺς γνωρίσῃ ἐμυθήθη εἰς ὅλα τὰ μυστικῶν καὶ ὄχι μόνον ἠσπᾶσθη τὰς θεωρίας των περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος ὅστις παρέσχεν ἀποδείξεις ἐπ' αὐτῶν ἐν συνεχείᾳ.

DE FINIBUS, V,2,4.- Προσκήνυμα τοῦ Κικέρωνος εἰς Μετακόντιον. - "ILLUM LOCUM UBI VITAM EDITERAT PYTHAGORAS VIDI: SEDEMQUE" δηλ. εἶδα (προσωπικῶς) τὴν κατοικίαν ὅπου ὁ Πυθαγόρας διεμενε καὶ ἔζησε, καὶ εἶδα ἀκόμη καὶ τὴν ἔδραν του (τοῦ διδασκάλου). - (J.MALLINGER)

K I N A B A P I - Χημικῶς εἶναι ὁ ἐρθυρός θειοῦχος

ὕδραργυρος : ἄλλας συνιστάμενον ἐκ τῶν δύο βασικῶν στοιχείων τῆς οἰκουμενικῆς Ἀληθείας: ἐκ τοῦ θείου καὶ τοῦ ὑδραργύρου. Τὸ κινεζικὸν ὄνομα τοῦ Κιναβάρους εἶναι Τάν, που παριστᾷ ἰδεογραφικῶς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Θ' Ἀθάναρος τοῦ ἀλχημιστοῦ. Μία παλαιὰ παράδοσις ἀναφέρεται εἰς τὴν μετουσίωσιν τοῦ ἀνθρώπου διὰ χρησιμοποίησεως τοῦ Κ. Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακον τῆς ἀθανασίας. Ἡ χρῆσις τοῦ Κ. δέν εἶναι μόνον κινεζικῆς καταγωγῆς εἶναι γνωστὴ καὶ τὴν Ἰνδικὴν Ἀληθείαν. Εἰς τὴν Εὐρώπην ἀκόμη συνιστᾶται ὑπὸ τοῦ Παρακέλσου. Ἄξιον προσοχῆς, εἶναι ὅτι τὸ Κ. ὡς ἄλλας τοῦ ὑδραργύρου εἶναι ἐξόχως δηλητηριῶδες. Διὰ τοῦτο ὅταν οἱ ἀλχημισταὶ ὀνομάζουσι τὸ Κ. φάρμακον τῆς ἀθανασίας, δέν ἐννοοῦν, ὅπως συνήθως, τὸ κοινὸν Κ. τῆς Χημείας, ἀλλὰ τὸ προῖόν που παράγεται διὰ σπαγειρικῶν μεθόδων καὶ εἶναι τότε ἀκίνδυνον. Πρόκειται μᾶλλον περὶ τῆς συμβολικῆς ἀναγεννήσεως, τῆς πνευματικῆς Ἀληθείας.

K I N E Z I K A ΜΥΣΤΗΡΙΑ. - Θ Κίγκ, Λιέ Τσέ, Πάν-Κού, Τάϋ Κί , Ταοῖσμός, Φού Χί. -

Κ Ι Ν Η Σ Ι Σ

Κ Ι Ν Η Σ Ι Σ .- ⊕ 'Ακίνητον κινούν

Κ Ι Ρ Γ Κ Ε Γ Κ Ο Ρ Ν Τ .- 'Από τὸ 1846 ὁ Κ. μεταχειρίζεται τὸν ὄρον "ὑπαρξιστής" λέγων: Ἡ μόνη πραγματικότης εἰς ἕν ὑπαρκτὸν ὄν, εἶναι κάτι πολὺ περισσότερον ἀπὸ μίαν γνῶσιν* εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἢ ἰδέα τῆς πραγματικότητος, τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ἐδῶ, ὅτι ἔπαρχει, αὐτὴ δὲ ἡ πραγματικότης εἶναι τὸ ἀπόλυτον συμφέρον του." Ἡ πρωτοτυπία τοῦ Κ. συνίσταται εἰς τὴν δριμυτητά του τὰ πάντα δι' αὐτόν, εἶναι ἔντασις. Μάχεται ἐντόνως κατ' α τῆς ἀδρανείας εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι ἀρέσκονται νὰ ἐπαναπαύονται. "Ὅχι μόνον ἀναταράσσει τοὺς ἀναγνώστας του, ἀλλὰ καὶ γεννᾷ μέσα τους μίαν συνείδησιν ἐνοχῆς. Ἀπορρίπτει τὰς ἀφηρημένας ἐννοίας ποῦ ἤμποροῦν νὰ ἱκανοποιῦν τοὺς ἀδυνάτους* μόνη ἡ προσωπικὴ πεῖρα τοῦ φαίνεται ἀξία λόγου." "Νὰ εἶναι κανεὶς ἄνθρωπος πέρα ὡς πέρα".

Εἰς τὰ "φιλοσοφικὰ ψήγματα" καὶ εἰς τὸ "Ἵστερόγραφον" ὁ Κ. θέτει ἐπὶ τάπητος τὸ πρόβλημα τῆς σημερινῆς ἀξίας τοῦ Χριστιανισμοῦ. "Ὅσον περισσότερον ἐμβαθύνει, τόσον αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του ἀποξενωμένον τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Ἡ προσοχὴ του στρέφεται περισσότερον πρὸς τὸν Χριστὸν τοῦ Εὐαγγελίου τὸν ὁποῖον προσκαλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὸν ἀγαποῦν, παρά πρὸς τὴν ἐπίσημον αὐθεντίαν ποῦ τὸν ἀπογοητεύει.

Σέβεται τὸν Δουθερον, ἄν καὶ εἰς τὰς προσωπικὰς του σημειώσεις, τὸν ἐπικρίνει αὐστηρὰ διότι "ἐμείωσε τὰς ἀπαιτήσεις, ἐκεῖ ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰς ἐπαυξήσῃ."

Περὶσσότερον ρέπων πρὸς τὸν Μυστικισμόν, παρά εἰς τὰς κατεστημένας ἐκκλησίας προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι μυστικὸς χυμὸς κινδυνεύει πάντοτε νὰ προκαλέσῃ τὸν φόβον καὶ ἀκόμη τὸ σκάνδαλον. (DAVY II, 531)

Κ Ι Ρ Κ Η .- ⊕ Μήδεια, Σῶμα 562 (10), Μῶλυ.

Κ Ι Ρ Χ Μ Π Ε Ρ Γ Κ Ε Ρ (1739-1799).

Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς τῆς Βέρνης, δὲν ἀφῆκε συγγράμματα. Ἡ ἄφθονος ὁμως ἀλληλογραφία του μετὰ τοὺς διασημοτέρους θεοσόφους καὶ μυστικιστὰς τοῦ 18ου αἰ., παρέχει πολυτίμους πληροφορίας διὰ τὴν δράσιν καὶ τὰς

ἀπόψεις τῶν συγχρόνων του. Φίλος τοῦ J.J. Ρουσσώ, συναντᾷ τὸν Γκαϊτε, τὸν Σαίν Μαρτέν, ἀπὸ τῶν ὁποῖον γνωρίζει τὸ ἔργον τοῦ J. Μπαϊμε, στενός φίλος τοῦ Λαβάτερ, τοῦ Ιακώβου Σαραζέν, τοῦ Ντιβόν, τοῦ Γιουγκ Στίλλιγκ, γνωρίζεται μὲ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Καλλιότρο καὶ ἀλληλογραφεῖ ἐπὶ μακρὸν μὲ τὸν Σαίν Μαρτέν καὶ τὸν "Ἐκαρτοχάουζεν. Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ βίου χαρακτηρίζεται ἀπὸ χριστιανικὸν ἠθικισμὸν, εὐρισκόμενος εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς Ἑλβετοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Νπαϊμε καὶ τοῦ DUTOIT-MEMBRINI. DAVY II, 332. - Μάτερ, Ἑσωτ. βίος τοῦ Σαίν Μαρτέν. (B. ΣΦ.)

K I P A I A N. - Βιβλ. Τσαγκαλάκη Κωνστ.: Ἡ μέθοδος Κ. ἐν Ἰλισός 1976, σ. 356. - Τοῦ αὐτοῦ: Ἡ γνώσις τοῦ ἔσωτέρου μας κόσμου, ἐν Ἰλισός 1979, σ. 204.

K I Σ Σ Ο Σ (LIERRE). - Διὰ τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ παρουσιάζεται ὁ Διδόνυσος κοσμημένος. Ἀειθαλές καὶ πράσινον εἰς καθὲ ἐποχὴν, συμβολίζει εἰς τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τὴν ἀθανασίαν. Πολυάριθμα εἰδῶλια τῆς Τανάγρας, κοσμοῦνται μὲ φύλλα Κ. Παρεῖχεν εἰς τοὺς φέροντας προστασίαν ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ. Ὁ Διδόνυσος μετεχειρίζετο τὸν Κ. ὅπως καὶ τὴν ἄμπελον, διὰ νὰ προκαλέσῃ εἰς τὰς θηλείας ὁπαδοὺς του ἕνα μυστικὸν παροξυσμὸν πού τὰς ὀδηγεῖ νὰ συναφθοῦν μὲ τὸν χορὸν τῶν Βακχῶν εἰς τὰ ὄρη, ὅπως συνέβη μὲ τὰς Μιννυάδας. SEGH III, 121
Ὁ Κ. ἦτο ἐπίσης ἀφιερωμένος εἰς τὸν "Αἴτιν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐρωτευθῆ ἢ θεὰ τῆς γῆς καὶ τοῦ θερισμοῦ, ἢ Κυβέλη* παρίστα τὸν αἰώνιον κύκλον τοῦ θανάτου καὶ τῶν ἀναγεννήσεων, τὸν μῦθον τῆς αἰωνίου ἐπανακυκλώσεως.

K I Σ Τ Ε Ρ Σ Ι Α Ν Ο Ι (μοναχοί). - Μυστικιστικὴ - μοναστηριακὴ κίνησις τοῦ 12ου αἰ. ἐπηρεασμένη ἀπὸ πᾶν κανόνά τοῦ Ἁγ. Βενεδίktου καὶ Ἁγ. Βερνάρδου.
Ἡ πρωτοτυπία τῶν Κ. συνίσταται εἰς τὴν ἰσορροπίαν προσευχῆς καὶ χειρονακτικῆς ἐργασίας.

" Διατραφέντες ἀπὸ τὸν Κικέρωνα καὶ Ἁγ. Αὐγουστῖνον, ἀπηνήθησαν εἰς πάντα ἐκτός ἀπὸ τὴν τέχνην τῆς καλλιτεχνίας. Εἶχον εὐρυτάτην μόρφωσιν. Εἰς τὰ ἔργα των ἀναφέρονται συνεχῶς εἰς τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς

είς ἴσην μοῖραν μὲ τοὺς Πατέρας ᾿Αριγένην, Ἰρηγόριον Νύσσης, Μάξιμον, Κάσσιανόν, Γρηγ. τὸν Μέγα,
(ET. GILSON, DAVY II, 134)

Κ Ι Τ Ρ Ι Ν Ο Ν (χρῶμα). Ἐκτενές ἄρθρον ἐν SEGH, III, 74)
⊕ Χρῶματα.

Κ Λ Α Δ Ο Σ (RAMEAU). - Εἰς πολλὰς παραδόσεις, ἰδίως ὅμως εἰς τὴν χριστιανικὴν μίᾳ δέσμη κλάδων ἐξ ἀειθαλῶν φυτῶν (βατῶν, ἐλαίας, κισσοῦ, γκί εἰς τοὺς Κέλτας) συμβολίζει τὴν ἀναγνωρίσιν τοῦ θριάμβου τοῦ ἥρωος ἢ τῆς θεότητος. Ἐνα κλάδος πράσινος, καὶ ἐν ταῦτοις φλεγόμενος σημαίνει τὴν διαιώνισιν τοῦ ἔρωτος, ἔστω καὶ μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλπίδος. Ἐνα παράδειγμα φλεγόμενης βᾶιτιου, ἐκτίθεται εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ PALAZZO VECCHIO τῆς Φλωρεντίας.

Ἐνα χρυσοῦς κλάδος (RAMEAU D'OR) δύναται νὰ συμπλησιασθῇ πρὸς τὸν πράσινον κλάδον καὶ συμβολίζει τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν ἀθανασίαν. Εἰς τοὺς Κέλτας, ὁ χρυσοῦς κλάδος ἦτο ἀπὸ γκί, ποὺ ἐκόπτετο μὲ δρᾶπανον χρυσοῦν, ἀποκλειομένου τοῦ σιδήρου. Ὁ Δρυϊδὴς ἱερεὺς ἐκράτει κλάδους δρυὸς καὶ γκί, τ. ἔ. ἰσχύν καὶ σοφίαν. Ὁ Βιργίλλιος θέτει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Αἰνείου, ἕνα τέτοιον κλάδον προκειμένου νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν Ἄδην. (Αἰνειάς, ἄσμα θον.

Ἐνα χρυσοῦς κλάδος εἶναι σύμβολον τοῦ φωτός καὶ τῆς ἰσχύος, ποὺ ἐπιτρέπουν εἰς τὸν ἥρωα νὰ ἐξερευνησῇ τὰ σκοτεινὰ σπήλαια τοῦ Ἄδου, χωρὶς κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν προσωπικότητά του, χάρις στὴν ἰσχύν καὶ σοφίαν. SEGH IV, 79-80.

Κ Λ Ε Ρ Μ Ο Ν. - ⊕ Ἐρεδῶμ

Κ Λ Ε Ι Σ (κλειδί). - Ἡ Κ. ὅσο σύμβολον εὐρηταί προφανῶς εἰς σχέσιν μὲ τοὺς δύο ρόλους τῆς τοῦ κλειδομάτου καὶ τοῦ ἀνοίγματος μιᾶς Πύλης, τοῦ δεσμομάτου καὶ τῆς λύσεως. Εἰς τὴν ἀλχημ. λογοτροπίαν εἶναι τὸ SOLVE-COAGULA. Ἐπιτρέπει τὸ ἀνοίγμα τοῦ βασιλεῖου τῶν οὐρανῶν, χάρισμα ποὺ παρεχωρήθη εἰς τὸν Ἄγ. Πέτρον ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ.

Τό οἰκόσημόν τοῦ Παπα φέρει δύο κλειδάκια τῆν
 μίαν χρυσῆν, τῆν ἄλλην ἀργύρεαν. Ἡ διπλῆ αὐτῆ ὄψις
 παρίσταν τὴν πνευματικὴν αὐθεντίαν καὶ τὴν βασιλικὴν
 ἐξουσίαν, τῶν ὁποίων τὸ λειτούργημα εἶναι κατὰ τὸν
 δάκτυλόν τῆ προσπέλασις τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ γηίνου Παρα-
 δείσου, δηλ. τῶν ἐλασσόνων καὶ τῶν μειζόνων Μυστηρίων.

Καὶ ὁ Ρωμαῖος θεὸς Ἰανὸς (Θ) ἔφερε δύο Κ. ποῦ
 ἀνοίγουν τὰς δύο ἡλιοστασιακὰς πύλας.

Εἰς τὸν Ἐσωτερισμόν ἡ κτῆσις τῆς Κ. ἰσοδυναμεῖ
 πρὸς τὴν μύθισιν. Ἐπιτρέπει ὄχι μόν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν
 Ναὸν τῆς μυσταγωγίας ἀλλὰ καὶ τὴν κατάκτησιν μιᾶς πνευ-
 ματικῆς καταστάσεως, ἑνὸς βαθμοῦ φωτισμοῦ. (SEGH II,51)

Κ Λ Η Μ Η Σ Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ε Υ Σ. - Ἡ Γνώσις, γράφει,

(Στρωματ.) (VII,55,1) εἶναι μία τελειωσις τοῦ
 ἀνθρώπου μεταδιδομένη προφορικῶς μέσῳ διαδοχῆς, πῶ
 ἔφθασεν ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου μέχρι μικροῦ ἀριθμοῦ
 ἀποδεκτῶν. (Στρωμ. VI,61,3). Ἡ Γνώσις ποῦ εἶναι μυστικὴ
 προφορικὴ παράδοσις, δέν πρέπει νὰ παρέχεται παρὰ μέ
 μεγάλην σύνεσιν, διότι ἡ ἀποκάλυψις τῶν μυστηρίων προῦ-
 ποθέτει μακράν προπαρασκευὴν ἐκεῖνων ποῦ θὰ τὴν δεχθοῦν.
 Διὰ τῆς Γνώσεως ὁ ἄνθρωπος θὺναται νὰ ἀπακτήσῃ τὴν
 αὐτογνωσίαν, εἴτε πρόκειται διὰ τὴν καταγωγὴν του,
 εἴτε διὰ τὴν θεϊαν εἰκόνα ποῦ φέρει μέσα του, ἢ διὰ
 τὸ ὅλον, ἢ διὰ τὴν σχέσιν του μέ τὸν Θεόν".

M. DAVY, I, 425. - Θ Ἀμμώνιος Σακκάς

Κ Λ Ι Β Α Ν Ο Σ. - Εἶναι ἀμέσως συνυφασμένος μέ τὸν
 συμβολισμόν τῆς Μεταλλουργίας καὶ γενικῶς τῶν
 τεχνῶν κατεργασίας τῶν μετάλλων διὰ τοῦ πυρός..

Ὁ Κ. εἶναι τὸ χωνευτήριον, ἡ μήτρα, ὅπου ἐπιτελεῖται
 ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὴν ἐμβρυϊκὴν κατάστασιν μέ σκοπὸν τὴν
 νέαν γέννησιν ἢ τὴν ἀναγέννησιν.

Ὁ Κ. τῶν Κινέζων, παρουσιάζει μορφήν ἀμμομέ-
 τρου ἔνθα ἡ οὐσία θνήσκει διὰ νὰ ἀναγεννηθῇ ὑπὸ πλεον
 πνευματοποιημένην (ἐξαχνωμένην) μορφήν. SEHH II,350)

Κ Λ Ι Μ Α Ε. - Συγκεφαλαιοῦντες τὰ ἀνωτέρω περὶ
 τοῦ συμβόλου τῆς Κ. θὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὴ παρίσταν

α) τὴν ἄνοδον καὶ κάθοδον τῶν ψυχῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν Γῆν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ὑποχθόνιον κόσμον, εἶναι ἐπομένως τὸ σύμβολον τῆς ἐνώσεως τοῦ "Ἄνω μετὰ τοῦ Κάτω, ὅπως ἀκριβῶς ὁ "Ἄξων τοῦ Κόσμου, ὁ Σταυρὸς (μὲ τὰς ἀπεριορίστους τὸν ἀριθμὸν ὀριζοντίας βαθμί-δας), τὴν διαδρομὴν μῆσω τῶν 7 πλανητῶν τοῦ Μιθραϊσμοῦ. Πρὸς τὴν Κ. τοῦ 'Ιακώβ (Γέν. 28, 11) τὴν χρυσοῦν Κ. τοῦ Δάντου (Παράδ. ἄσμα 21, 28-34), τὴν ἀνάλογον Κ. τῶν Καδὸς (30οῦ βαθμοῦ τοῦ Ἐκωτ. Τεκτονισμοῦ.)

β) Παρουσιάζει ἀναλογίαν μὲ τὸν συμβολισμὸν τοῦ @ Δένδρου καὶ τοῦ @ "Ὀρους. Καὶ ὅπως τὰ δύο αὐτὰ ἔχουν τὰς ρίζας καὶ τὴν βάσιν ὑπὸ τὴν Γῆν, οὕτω καὶ ὁ Σταυρὸς ἐμπέγνυται ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ὁπλ. διαφωτίζει τὰς ψυχὰς περὶ τῶν μυστηρίων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοῦ "Ἄδου.

'Αερίζει νὰ ὑπομνήσωμεν τὸ ἔργον τοῦ ὑχριστιανοῦ μυστικοῦ @ 'Ιωάννου τοῦ Κλίμακος, ὅστις καὶ αὐτὸς μεταχειρίζεται τὸ σύμβολον τῆς Κ. διὰ νὰ περιγράψῃ τοὺς βαθμοὺς ἀναγωγῆς τῶν ψυχῶν.

γ) Αἱ πυραμίδες τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν "Ινκας εἶναι καὶ αὐταὶ ἀνάλογα σύμβολα τῆς Κ. Παριστοῦν τὴν προοδευτικὴν ἄνοδον πρὸς τὴν Γνώσιν καὶ τὴν Τελεωσιν, τὴν 'Επιστήμην τῶν ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν. (SEGH II, 279) @ 'Αλχημεία 172, Γέφυρα, 'Ιακώβ, 'Ιωάννης Κλίμαξ.

Κ Α Υ Σ Τ Ι Σ. - @ Ναγκλόφσκα, Ρασπούτιν, Ἐκόπτσις

Κ Ν Η Φ. - @ 'Αγαθοδαίμων

Κ Ο Γ Χ Υ Λ Ι Α. - "Ἐνεκα τῆς θαλασσίας τῶν προελεύσεως μετέχουν εἰς τὸν συμβολισμὸν τῆς γονιμότητος ἰδίως τῶν ὑδάτων. Συγγενεῦσιν μὲ τὰ σύμβολα τῆς γυναικός, τῆς Ἑλληνίης, τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων.

'Η Κ ὁ γ χ η εἰδικῶς εἶναι τὸ σύμβολον τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων καὶ τὸ ἡχητικὸν ὄργανον (πρόγονος τοῦ μουσικοῦ ὄργάνου τοῦ ἀγγλικοῦ κέρατος, CORNE ANGLAIS) τοῦ ὁποῦ ὁ ἐκπεμπόμενος ἦχος προεκάλει τὸν τρόπον εἰς τοὺς ἀντιπέλους κατὰ τὰς μάχας.

'Η ἑλλην. μυθολογία, παραδίδει ὅτι ἡ θεὰ 'Αφροδίτη

ἔγεννηθη ἐντός Κόγχης καί ἡ τελευταία ἦτο τὸ ἔμβλημα τῶν Τριτώνων. Εἰς πλεῖστα ἔργα τῶν ζωγράφων Μμοτι - τσέλι (BOTICELLI) καί Τιτιανουῦ παρίσταται ἡ Ἀφροδίτη ἀναδυομένη ἐκ τῶν ὑδάτων ἐπιβαίνουσα Κόγχης καί κρατοῦσα ἀνά χεῖρας κόγχην.

Τὰ Κογχύλια ὑπενθυμίζουν ἐπίσης τὸν μαργαρίτην ποῦ ἐγκλείεται ἐντός αὐτῶν, καί ἀποτελοῦν τότε τὸ σύμβολον τῆς ἀκοῆς ἢ τοῦ λόγου. Εἰς ἓνα ἀραβικὸν στίχον τὸ Κ. ἀποκαλεῖται ὁ προφορικὸς λόγος, ἐνῶ ὁ μαργαρίτης ἡ ἐπιστήμη τῆς καρδίας.

Εἰς τὴν Ἰνδλίαν ἡ Κόγχη εἶναι σύμβολον τοῦ Βισνοῦ τῆς ἀρχῆς συντηρήσεως πάσης ἐκδηλώσεως ὁ ἦχος, ὁ μαργαρίτης διαφυλάσσονται ἐντός τοῦ κογχυλίου. Διὰ τοῦτο ἡ Κόγχη εἶναι ἡ Λάκσμι, ἡ σάκτι (σύνευνος) τοῦ Βισνοῦ. Ἀναγνωρίζεται ἄλλως τε ὁμοιότης μεταξύ Κ. μήτρας καί ὠτός, ἅπαντα γεννητικὰ καί ἠχητικὰ ὄργανα.

Τὰ Κ. εἶναι σύμβολα οἰκουμενικὰ ἅπαντῶντα εἰς τοὺς Κινέζους, Ἰνδοὺς, Ἕλληνας, Ἀράβας, Ἀζτέκους κ.κ.

Κ Ο Ι Λ Α Σ. - Εἰς τὸν Σουφισμόν εἶναι τὸ ἀντίσταν-

χον μίᾳς ὁδοῦ πνευματικῆς, μίᾳς διελεύσεως (βλ. τὰς 7 κοιλιάδας τοῦ Ἀττάρ, καί προπαντὸς ἐν σύνηθεσὶ σύμβολον τῶν Ταοϊστῶν. Κατὰ πρῶτον μίᾳ Κ. εἶναι κενὴ καί ἀνοικτὴ πρὸς τὰ ἄνω, ἐπομένως δεκτικὴ διὰ τὰς ἐπηρείς ἀνωθεν. Εἶναι ἓνα κοίλωμα, μία ὑποδοχὴ εἰς τὴν ὁποῖαν συγκεντροῦνται τὰ ἐκ τῶν ἀνω προερχόμενα ὕδατα (ἐπηρεῖαι). Πολλὰ εἶναι αἱ ἐρμηνεῖαι τοῦ Ταοϊσμοῦ σχετικὰ μὲ τὸ κοῖλον τῆς Κ. Εἶναι τὸ συμβολικὸν συμπλήρωμα τοῦ ὄρους, ὅπως τὸ Γίν καί Γιᾶγκ.

Ὁ Ριχάρδος DE SAINT VICTOR παρατηρεῖ ὅτι ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν Μωυσῆν πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὄρους, καί εἶτα εἰς τὴν Κ. Τὴν θεωρητικὴν (CONTEMPLATIVE) ἐξέφωσιν διαδέχεται ἡ κἀθοδος τῆς θείας ἐπιφανίας (Ἦσαϊ. 40, 3-5. Ἱερεμίας 49, 4) SEGh IV, 358)

Κ Ο Ι Λ Ι Α. - Σύμβολον τοῦ τόπου τῶν διεργασιῶν, ἡ κοιλότης τοῦ σώματος, ἀνάλογος πρὸς τὸ Θ σπῆλαιον καί τὸν Θ Ἀθάναρα τῶν ἀλχημιστῶν. Διὰ τῆς θερμότητος ποῦ ἐπικρατεῖ ἐν τῇ Κ. ἐπιτυγχάνονται ὄλαι

αί κατεργασίαι τῶν ἐκ τοῦ στόματος εἰσαγομένων τροφῶν καὶ παρασκευάζονται οἱ χυμοὶ ποῦ θὰ συντελέσουν, εἰς τὴν θρέψιν. ὡσαύτως ἡ Κ. εἶναι ἡ ἔδρα τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, τῶν ἀποφέστων κῶδων τῶν ὁποίων ὁ μύστις ὀφείλει νά μετριάσῃ τὴν ἐπιβουλήν: ἐπιθυμίαν τῆς ὀρέξεως, ἐπιθυμίαν τῶν αἰσθήσεων. SEGH IV, 367

Κ Ο Ι Λ Ο Ν. - @ Μουλαπρακρίτη, Φῶχατ.

Κ Ο Ι Ν Ο Τ Η Σ ΤΟΥ Γ Κ Ρ Α Α Λ. - @ Ἐορταί τοῦ Γκράαλ, Σταυροὶ τοῦ Γκράαλ, Σφράγις.

Κ Ο Ι Ν Ω Ν Ι Ο Λ Ο Γ Ι Α. - @ Ἐθνικοσοσιαλισμός, Πολιτικοί.

Ἡ σύγχρονος νοσοῦσα κοινωνία: Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας, 120, 129.

Τὰ 3 εἶδη πολιτεύματος καὶ αἱ παρηκμασμένα μορφαί των Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγο. 122.-

Κ Ο Λ Α Σ Ι Σ. - @ Τάρταρος.

Κ Ο Λ Ε Μ Α Ν. - @ Ἴσις 274 (-11)

Κ Ο Λ Λ Ε Γ Ι Α ΡΩΜΑΪΚΑ .- @ Κομακινοὶ διδάσκαλοι, Λιθοδόμοι Ρωμαϊκὰ κολλέγια.

Κ Ο Λ Ο Σ Ο Σ. - Τὰ τεραστίων διαστάσεων ἀγάλματα τῶν θεῶν καὶ βασιλέων, ἀπαντῶνται εἰς τὴν ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν (κολοσσὸς τῆς Ρόδου) κυρίως ὅμως εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἀμερικὴν, τὴν νῆσον τοῦ Πάσχα, κ.ἄ. Οἱ περιφημότεροι εἶναι οἱ τοῦ Ἀμενόφιδος τοῦ IIIου εἰς Θήβας, τοῦ Ραμσή IIου εἰς τὴν Μέμφιδα, τοῦ Ραμσή III εἰς τὸ Ἄμπού Σιμπέλ. Τεραστιοὶ γίγαντες, εἴτε αὐτοῦσαι, εἴτε σκαλισμένοι ἐντὸς βράχων. Διὰ τῶν τεραστίων των διαστάσεων, παρίστων παρίστων τὰς ὑπερφυσικὰς δυνάμεις τῶν θεῶν καὶ Φαραῶ, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζον κεκτημένους θεϊκὰς καὶ ἐρπερανθρωπίνους ἰκανότητας. Ἐλατρεῦοντο ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ἰδιαίτερος ὑπὸ τῶν κῆδεμιστῶν.

Κ Ο Λ Π Ο Σ (μαστός, SEIN). - ὁ μαστός συμβολίζει τὴν

μητρότητα, τὴν καλωσύνην, τὸ καταφύγιον. Συνδεδεμένος μετὰ τὴν γονιμότητα καὶ τὸ γάλα, ποῦ εἶναι ἡ πρώτη τροφή τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπὸ τὴν μορφήν ἀνεστραμμένου κυπέλλου, ἐκρέει ἐξ αὐτοῦ, ὅπως καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ζωὴ. Εἰς τὴν ὡραίαν παράστασιν τῆς Ἐκάτης τῶν Χαλδαϊκῶν Λογίων, παρίσταται αὕτη μετὰ τοὺς κόλπου τῆς ἐλευθέρου ἐξ ὧν ρέει ἐπὶ τοῦ κόσμου τὸ θεϊκὸν γάλα. Ὁ δεξιὸς ματὸς εἰκονίζει τὸν ἥλιον, ὁ ἀριστερὸς τὴν Σελήνην.

Ἡ ἐπάνοδος εἰς τοὺς κόλπους τῆς Γῆς, συμβολίζει ὅπως κάθε θάνατος, τὸ προανάκρουσμα μιᾶς νέας γεννήσεως.

Οἱ κόλποι τοῦ Ἀβραάμ, εἶναι ὁ τόπος συγκεντρώσεως τῶν δικαίων ἐν εἰρήνῃ. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει πόνος, θλίψις, ἀγωνία.

Κ Ο Μ Α Κ Ι Ν Ο Ι Δ Ι Δ Α Σ Κ Α Λ Ο Ι. - @ Κολλέγια ρωμ.

С O - M A S O N R Y : @ Ἀνθρώπινον Δίκαιον

Κ Ο Μ Β Ο Σ (πρβ. Κόρυμβος). - Εἶναι πάλυσημαντον σύμβ.

ἀπαντὸν εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τῆς Γῆς. Εἶναι σύμβ. ἀμφίδρομον καὶ περιστάζοντες τὴν δέσμευσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ διαφόρους ἐπηρείας, τότε τὴν ἀπαλλαγὴν ἐξ αὐτῶν διὰ τῆς λύσεως τοῦ Κόμβου. Ἡ Λαογραφία γέμει τοιοῦτων περιπτώσεων, ἀλλ' ὁ βαθύτερος συμβολισμὸς φθάνει μέχρι τῶν ἐσωτερικωτέρων ἐφαρμογῶν τοῦ σχετιζομένου μετὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἰνδικὴ Γιόγκα παρέχει πλεῖστας ὅσας ἀσκήσεις καὶ πρακτικὰς διὰ τὴν λύσιν τῶν κόμβων, δηλ. τῶν @ Τσάκρας.

Ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως, λύειν τοὺς δεσμοὺς, σημαίνει νὰ ἀπελευθερωθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰς δεσμεύσεις ἀπὸ τὰς κατωτέρας παρορμήσεις γιὰ νὰ ζῆσῃ εἰς ἐπίπεδον ἀνώτερον, νὰ ἀναχθῇ δηλ. εἰς τὸν πνευματικόν, τὸν ἀμετάβλητον κόσμον.

Κατὰ τὸν Ἀβραάμ Ἀμπουλαφία (ΧΙΙος αἰ.) σκοπὸς τῆς ζωῆς εἶναι νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοὺς διαφόρους δεσμοὺς ποῦ τὴν κρατοῦν δέσμιον. Ὅταν οἱ κόμβοι λυθοῦν, τότε ἐπέρχεται ὁ θάνατος, δηλ. ἡ πραγματικὴ ζωὴ. Ἀνάλογος ἰδέα διατυποῦται εἰς τὸν Βουδδισμόν τοῦ Βορρᾶ, π.χ. εἰς ἓν βιβλίον τοῦ Θιβέτ μετὰ τὸν τίτλον:

" Ἡ Βίβλος τῆς λύσεως τῶν Κόμβων". Τό ἔμβλημα τοῦ κινεζικοῦ βαμβοῦ μέ τοὺς 9 κόμβους, σχετίζεται μὰ τὰς ταντρικὰς ἀσκήσεις διεισόδου τοῦ ψυχικοῦ ρεύματος κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ ἐπιτεύξεως τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς τελικῆς ἐνώσεως μετὰ τοῦ Θείου. Ἡ περιοχή τοῦ μεσοφρύου, ἔδρα τοῦ "Αἰζνα Τσακρά, καλεῖται "κόμβος τοῦ Ροῦδρα".

Εἰς τὴν Αἴγυπτον εἶναι γνωστὸν τὸ ἱερογλυφον : "κόμβος τῆς Ἰσίδος" τοῦ ταυτίζεται μὲ τὸ σύμβολον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας.- SEGH III, 267.

Κ Ο Μ Ε Ν Ι Ο Σ.- Εἰκὼν 429. Θ Πανσοφία.

Κ Ο Μ Η (τρίχες).- "Ὅπως οἱ ὄνυχες καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου, ἡ κόμη (αἱ τρίχες) πιστεύεται ὅτι διατηρεῖ ἄθρατον σχέσιν μὲ αὐτόν, μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν των. Μετέχουν πνευματικῶς τῶν ἀρετῶν του καὶ εἶναι συνδεδεμένα διὰ δεσμῶν συμπάθειας. Ἐκεῖθεν ἡ λατρεία τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων, ἰδίᾳ ἐνὸς βοστρύχου (κοτσίδας) αὐτῶν, λατρεία ποῦ δὲν περιορίζεται εἰς μίαν πράξιν εὐλαβείας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν συμμετοχῆς εἰς τὰς ἀρετὰς τῶν. Ἐκεῖθεν πηγάζει καὶ ἡ συνήθεια νὰ διαφυλλισσωμεν μέρος τῆς κόμης τῶν προσφιλῶν καὶ τοὺς πρώτους ὀδόντας (γαλαξίας) τῶν τέκνων. Πιστεύεται ὅτι κατ'αὐτόν τὸν τρόπον, διατηρεῖται ὄχι μόνον ἡ ἀνάμνησις τοῦ τιμωμένου μέλους τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ ἡ διατήρησις, ἡ συμμετοχὴ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως αὐτοῦ. Αἱ τρίχες τῆς κόμης ἀντιπροσωπεύουν μερικὰς ἰδιότητας ἢ καὶ ἰκανότητες τοῦ ἀνθρώπου: θυμῶν, γονιμότητος. Εἰς τὴν βιβλικὴν ἱστορίαν τοῦ Σαμῶν, ἡ κόμη του ἀναπληροῦ τὴν ὅλην ἰσχύν τοῦ ἥρωος.

Εἰς τὴν Κίναν ὁ αὐτοκράτωρ Τάγκ προσφέρει ὡς θυσίαν, ἐπ'ἀγαθῶ τοῦ λαοῦ του, τὴν κόμην καὶ τοὺς ὄνυχας του. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Μεγ." Ἐργου τῆς τῆξεως τῶν ξιφῶν, ὁ Κάντ-Τσιάγκ καὶ ἡ σύζυγός του, ρίπτουν ἐντὸς τοῦ κλιβάνου τὴν κόμην καὶ τοὺς ὄνυχας των. Ἀνάλογα περιστατικὰ ἀναφέρονται καὶ εἰς τὴν Δυτ. Ἀλλημεῖαν. Εἰς τὸ Βιέτ-Νάμ αἱ τρίχες καὶ οἱ ὄνυχες

ποῦ ἀποκόπτονται, δὲν ἀπορρίπτονται διότι δυνατόν νά χρησιμοποιηθοῦν διά μαγικὰς πράξεις ἐναντιοντῶν κατόχων των. Ἡ κοπή τῆς κόμης ἰσοδυναμεῖ πρὸς εἶδος θυσίας τῆς προσωπικότητος. Ἐξ οὗ καὶ ἡ κουρά τῶν μοναχῶν. SEGH I, 365.

Κ Ο Μ Η Τ Η Σ.— Εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ἡ ἐμφάνισις Κ. ἐξητάζετο μετὰ προσοχῆς ὑπὸ ἱερέων καὶ μάντεων. Ἦτο προάγγελος ἐθνικῶν καταστροφῶν. Ἡ ἰδία σημασία ἀπέδιδετο καὶ εἰς τὸ ἀρχ. Μεξικόν καὶ τὸ Περού. Ἡ παρὰδοσις τῶν Ἀζτέκων, ἀναφέρει τὴν ἐμφάνισιν Κ. ποῦ προήγγελε εἰς τὸν Μοντεζούμα τὴν εἰσβολὴν τῶν Ἰσπανῶν καὶ τὴν πτώσιν τῆς αὐτοκρατορίας. Εἰς κομήτης ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος. SEGH II, 73.

Κ Ο Μ Π Ο Λ Ο Γ Ι (CHAPELET).— Μακρὰν ἀπὸ τοῦ μᾶ εἶναι ἔν μέσον μηχανικῆς ἀπασχολήσεως τῶν δακτύλων, ὅπως κατέκχηεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, τὸ Κ. εἶναι διὰ τοὺς παραδοσιακοὺς λαοὺς, ἔν μέσον αὐτοσυγκεντρώσεως καὶ προσευχῆς. Εἰς τὸ Θιβέτ ἀπαρτίζεται ἀπὸ 108 κόμβους, ὅπου αἱ δεκάδες χωρίζονται ἀπὸ ἀργυροῦς δακτυλίου. Ἡ ὕλη καὶ τὸ χρῶμα τῶν κόμβων ποικίλει ἀναλόγως τῶν προσώπων. κίτρινον διὰ τοὺς Βουδδας, λευκά κογχύλια γιὰ τοὺς Μποντισάτβας, κόμβοι ἐκ κοραλλίων διὰ τοὺς μεταστρέφαντας τὸ Θιβέτ, καὶ διὰ τοὺς κοινούς ἐρημίτας ἐκ ξύλου. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν τὰ Κ. ἀποτελοῦνται ἀπὸ ὀδόντας ἀνθρώπων. Τὰ ἀραβικὰ Κ. τῶν Δερβισσῶν, ἔχουν τρεῖς σειρὰς ἀπὸ 33 κεχριμπάρια. Ἡ πρώτη ἀναφέρεται εἰς τὰ ἀνθρώπινα, ἡ δευτέρα σὶ τὸ ἠθικόν πεδίον, καὶ ἡ τρίτη σὶ τὸ ὑπερβατικόν, μεταφυσικόν πεδίον. (πρβ. Σωκρ. Προκοπίου, Τὸ Κ. τοῦ Δερβίση) 1943.

Κ Ο Μ Ω Σ Ι Σ.— Εἶναι συνυφασμένη μετὰ τὸν συμβολισμόν τῆς Θ. Κόμης, μετὰ τὴν διάταξιν των τριχῶν ἐν εἴδει διαδήματος, ἢ στέμματος. Ἐκ τῆς μορφῆς τῆς Κομώσεως διακρίνεται ἡ πνευματικὴ στάθμη τοῦ φέροντος αὐτὴν προσώπου ἢ θεότητος. Ὑπάρχουν Κ. τετραγωνικά, στρογγύλαι, ἀνυψωμένα, πεπλατυσμένα· κάθε μία ἐξ αὐτῶν συμβολίζει τὴν σχέσιν πρὸς τὴν Γῆν, τὴν ῥοπὴν πρὸς τὰ οὐράνια, ἢ τὴν συσσωρεύσιν ἐπὶ τοῦ φέροντος

προσώπου, ούρανών δυνατοτήτων. Συμβολίζει την βαθυτέραν προσωπικότητα.

Ἡ Μίτρα καί τὸ στέμμα ἢ τὸ διαδήμα, ἔχουν συγγενῆ συμβολισμόν. Ἡ Ἄρτεμις τῆς Ἐφέσου ἔφερε στέμμα μέ πύργους. Ἡ κόμβωσις τῆς Κυβέλης παρίστα ὁμοίως πύργους : Ἦτο ἡ πολιοῦχος, προστάτις τῆς Φρυγίας.

Εἰς ἔνδειξιν πένθους οἱ Ἕλληνες ἔκοπτον τὴν κόμην· οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι, ἀντιθέτως ἄφηναν μακρὰν κόμην. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἰσιδος καί τοῦ Σεράπιδος ἐξόριζαν τὴν κόμην των. Τὸ ξύρισμα τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου τῶν μοναχῶν, πρέπει νὰ συμβολίζῃ τὴν τὴν διάνοξιν πρὸς τὰς ἐπηρείας τῶν οὐρανίων ἑλλάμψεων. SEGH II, 61

Κ Ο Μ Φ Ο Υ Κ Ι Ο Σ.-(Κόγκ Φοῦ Τσε). Εἰκῶν σ.429

⊕ Κίγκ, Μένκλιος.- DAVY IV, 105

CONTRARIA CONTRARIIS.- Βλ. Ὁμοιοπαθητικὴ 491(1).

Κ Ο Ν Φ Ε Σ Ι Ο Σ.- ⊕ Φᾶμα καί Κονφέσιον

Κ Ο Ρ Α Ν Ι Ο Ν.- ⊕ Ἰσμαηλῖται, Καλάμ.

Κ Ο Ρ Α Ε.- ⊕ Ἑρεβος, περιστερὰ, Σῆψις, Τρύξ, Χερέμπ.

Κ Ο Ρ Υ Β Α Ν Τ Ε Σ.- ⊕ Ἐλευσίνα Μυστ. 511 (-14).

Ζεὺς 12 (19), 13 (11). Κυβέλη 507 (-12)

Κ Ο Ρ Υ Μ Β Ο Σ.- ⊕ Κόμβος.

Κ Ο Σ Α.- ⊕ Ἀναμάγα Κόσα, Ἀνάντα μάγα Κόσα,

Ἀνθρωπος (252 (12), Βιγκουαναμάγα Κ.,

Μονομάγα Κ. Πραναμάγα Κ.

Κ Ο Σ Κ Ι Ν Ο Ν.-Εἶναι σύμβολον τῆς διαλογῆς, τῆς κριτικῆς, τοῦ διαχωρισμοῦ. Ὅσον περισσότερο τὰ ἀνόλγματα εἶναι μικρά, τόσο αἱ ἀξιῶσεις διακρίσεις τῶν πράξεων εἶναι μεγαλεῖτεροι. Οἱ θεοὶ διασπείρουν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ παντοῖα ἀγαθὰ, τὰ ὅποια οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ διαλέξουν μέ σύνεσιν.

Τὸ ⊕ Σόμα, τὸ ἱερὸν ποτὸν τῶν ἱρانيκῶν μυστηρίων, ἀφοῦ ἐλειοτριβεῖτο, ἔπρεπε νὰ διηθηθῇ μέσθ Κ. ἐκ δέρματος νεαρῶν ἀμνῶν. SEGH II, 134-IV 259

Κ Ο Σ Μ Α Σ (Ἄν. ὁ Αἰτωλός).- Ἱεροδόναχος καί

ιεροκήρυξ τοῦ 1800 αἰ. ἔκ γονέων πτωχῶν καὶ ἀπαιδεύτων, ἀσχολεῖται τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἡλικίας μὲ τὴν γεωργίαν, ἔνωρίς μεταβαίνει εἰς τὸν Ἄθω καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Φιλοθέου εἰς ἡλικίαν 40 ἐτῶν χρεῖται ἱερωμένος. Ἡ κλίσις του εἶναι νὰ γίνῃ ἱεραπόστολος. Ἐπέφερον ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου. Ἀρχίζει κατόπιν τοῦτου νὰ διατρέχῃ ἀδύκως ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὴν Κρήτην, τὴν Ἀλβανίαν, τὰς Ἰουλοὺς νήσους καὶ τὰς τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἡ ἔλλειψις μορφώσεως τῶν κατοικῶν, ἡ κατάπτωσης τῶν ἡθῶν, καὶ ὁ ἐξισλαμισμὸς τοῦ ἀγαπτερώσαντος τὸ αἶσθημα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ πάντα διὰ τῆς διαδόσεώς τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ καρποὶ τῶν κόπων καὶ τοῦ ζήλου τοῦ δέν ἀργοῦν νὰ ἐμφανισθοῦν. "Πρέπει, λέγει, νὰ δοκιμασῶμεν δύο ἀγάπας : τὴν μίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἄλλην πρὸς τὸν πλησίον. Δέν πρέπει νὰ ἔχωμεν καρμίαν ἔγνοιαν, ἀφοῦ τίποτε δέν μᾶς ἀνήκει. Ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικῶς, εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ὁ Χριστός. Διδάσκει κυρίως τὴν φιλευσπλαγνίαν καὶ τὴν ἀγαθοεργίαν, μετὰ τὴν πίστιν. Οὕτω συμβάλει εἰς τὴν ἡσυχαστικὴν κίνησιν καὶ μαζί μὲ τὸν Νικόδημον τὸν Ἁγιορίτην, ἐπιδίδεται εἰς τὴν σύνταξιν τῆς "Φιλοκαλίας". Ἡ πρᾶξις αὕτη, διαδίδεται μέχρι τῆς Ρωσίας, καὶ δημιουργεῖται κατὰ τὸν 18ον αἰ. μία οὐσιώδης ἀναβάθμισις τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀπέθανε μὲ μαρτυρικὸν θάνατον. DAVY II, 74

Κ Ο Σ Μ Η Μ Α. - Γενικῶς τὸ Κ. ἀποτελεῖται ἐξ ὕλης τοῦ ὀρυκτοῦ βασιλείου, εἶναι λαμπρὸν καὶ πολυτίμον. Ὡς παράδειγμα ἀμαφέρομεν τὸν ἀδάμαντα, τὸν σμάραγδον, τὸ Κοράλλιον, τὸ τοπάζιον, τὸν μαργαρίτην, τὸν χρυσόν. Μὲ ἓνα κόσμημα χαρακτηρίζεται ὁ Ἰνδικὸς θεὸς Βισνοῦ. Ἀποκαλεῖται ὁ θησαυρὸς τοῦ ὠκεανοῦ, διότι ἐγεννήθη ἐκ τῶν ὑδάτων. Συμβολίζει τὸ Ἄτμα - τὸ παγκόσμιον Πνεῦμα. Εἰς τὸν ἰσλαμικὸν Ἑσωτερισμὸν τὸ "Ἰδιάζον Κόσμημα" περιλαμβάνει τὴν ἄνοιαν τοῦ ἀφθάρτου, τοῦ ἀνωλήθρου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Μαζί μὲ τὸ Θ Κάτοπτρον καὶ τὸ ἔξωπος, συνιστοῦν τὰ ἐμβλήματα τῆς Ἰαπωνικῆς δυναστείας. Σύμφωνα μὲ τὴν ταντρικὴν φυσιολογίαν,

Κ Ο Σ Μ Ι Κ Α Ι Π Ε Ι Ο Δ Ο Ι - 302 -

ὁ βωμὸς, ὁ διακοσμημένος μὲ πολυτέλειους λίθους στή
"νῆσον τῶν πετραδίων", ἐντοπίζεται ἐπὶ τοῦ μυριοπε-
τάλλου ἄνθους, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς ἡ νῆσος
αὕτη, εἶναι σύμβολον τῆς ὑπάτης συνειδήσεως.
SEGH III, 85.-

Τεκτον. - @ Ἐργαλεῖα, Κόρυμβος ὀδοντωτός,
Λίθος ἀκατέργαστος, Δ. κυβικός, Μωσαϊκόν δάπεδον,
Πίναξ χαραξέως, Στοιά

Κ Ο Σ Μ Ι Κ Α Ι Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ο Ι - @ Περίοδοι, Σφραγίς

Κ Ο Σ Μ Ο Λ Ο Γ Ι Α - @ Δημιουργία, Ἐκδήλωσις, Κοσ-
μογονία, Λόγος, Σουμέριοι, Στροφαί Τζιάν, Ἰαδάα, Χάος.
Χάος Κοσμολογία Πυθαγόρειος: Νηητός κόσμος, Ψυχή Κόσ-
μου, Φύσις, αἰσθητός κόσμος, Ἀτομικαὶ ψυχαί. Βλ. Π. Γράβ.
Πυθαγόρας 312-343.

Κ Ο Σ Μ Ο Π Ο Λ Ι Τ Η Σ - @ Σεντιβόγκιους.

Κ Ο Σ Μ Ο Σ - βλ. SEGH III, 227, - @ Ἀλχημεία 172, 173.
Ἄνθρωπος 251 (-2), Ἀρχή, Κόσμοι, Λόγος 100,
Μακροκόσμος, Πεδία, Φλοῦδδ (διάγραμμα)

Κ Ο Υ Α - @ Υ-Κίγκ, Φού Χί

Κ Ο Υ Κ (χειρόγρ.) @ Βαβέλ.

Κ Ο Υ Μ Α Ρ Α Σ - @ Ἄγνισβάτας πίτρεις, Προμηθεύς

Κ Ο Υ Ν Τ Α Λ Ι Ν Η - @ Ἰνδουϊσμός, Λάγου Γιόγκα,
Ράτζα Γιόγκα.

Κ Ο Τ - Χ Ο Υ Μ Ι - @ Διδάσκαλοι

Κ Ο Χ Α Ι Α Σ (Σαλιγγάρι). Εἶναι γενικῶς σεληνια-
κόν σύμβολον καὶ συνυφασμένον μὲ τὸ ὑγρὸν στοι-
χεῖον. Ὁ Κ. ἐξάγει καὶ εἰσάγει τὰ κέρατά του περιο-
δικῶς, ὅπως καὶ ἡ σελήνη ἐμφανίζεται καὶ ἐξαφανίζεται
κατὰ περιόδους ἄνατος καὶ ἀναγέννησις, τὸ θέμα τῆς
ἀδωνίας ἐκπαύδου.

Εἰς τὸ ἀρχ. Μεξικόν, ὁ θεὸς τῆς Σελήνης, παρ-
σταται κλεισμένος ἐντὸς τοῦ κοχχυλίου ἐνδὸς κοχχίου.
Εἰς τὰ αἰγυπτιακὰ ἱερογλυφα ἡ Σπεῖρα παρσιταται

δι' ἑνὸς κοιλίου καὶ ἀντιπροφως. Δύναται ἀκόμη νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ γεωμετρικὴ παράστασις τῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς. (SEGH II, 280)

Κ Ρ Α Ν Ι Ο Ν. - Ἐνεκα τῆς θέσεώς του εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, τῆς μορφῆς του ὡς θόλου καὶ τῆς λειτουργίας του ὡς πνευματικοῦ κέντρου, τὸ Κ. παραβάλλεται συχνά πρὸς τὸ οὐράνιον στερέωμα τοῦ ἀνθρώπου. Θεωρεῖται ὡς ἡ ἔδρα τῆς ζωτικῆς δυνάμεως τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πνεύματος. Εἰς τοὺς πρωτογόνους, ἡ ἀποκοπὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐχθροῦ παρέχει πλεῖστα χαρίσματα, κυρίως ὅμως τὴν οἰκοιοποίησιν τῆς ζωτικῆς δυνάμεως τοῦ ἀντιπάλου. Ἡ συγκέντρωσις πολλῶν Κ. ἐπαυξάνει τὴν δύναμιν ταυτην : ἐξ οὗ καὶ οἱ λόφοι ἐκ Κ. ποὺ ἀπεκαλύφθησαν κατὰ τὰς ἀνασκαφάς. Ἡ κατάκτησις τοῦ Κ. τοῦ ἐχθροῦ, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἀποκτησιν τῶν ὑψηλοτέρων ἀρετῶν αὐτοῦ. SEGH II, 124

Κ Ρ Α Ο Υ Ζ Ε.   ⊕ Πανενθελισμὸς.

Κ Ρ Α Τ Α Ρ Ε Π Ο Α. -   ⊕ Παστοφόρος

Κ Ρ Ε Ο Φ Α Γ Ι Α. - ⊕ Αὐτοθυσία, Διατροφή, Φυτοφαγία.

Κ Ρ Η Ν Η. - Ὁ συμβολισμὸς τῆς Κ. ἐκ τῆς ὁποίας ρεῖ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς, παρίσταται μὲ τὴν πηγὴν ποῦ εὕρισκεται εἰς τὸ μέσον τοῦ ⊕ Κήπου εἰς τὴν βάσιν τοῦ ⊕ Δένδρου τῆς Ζωῆς, εἰς τὸ μέσον τοῦ γήενου Παραδείσου· ἐκεῖ, τὸ ἐκρέον ὕδωρ διαχωρίζεται εἰς 4 ποταμοὺς μὲ κατεύθυνσιν τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Εἶναι ἡ Κ, τῆς ζωῆς ἢ τῆς διηνεχοῦς ἀνανεώσεως, ἡ Κ. τῆς νεότητος ἢ ἀκόμη ἡ Κ. τῆς διδασκαλίας. Τὰ ὕδατα τῆς Κ. νέκταρ, Σόμα, ὑδρομέλι, εἶναι θεῖα πόματα, παρέχουν ὄχι τὴν ἀθανασίαν, ἀλλὰ διατηροῦν τὴν αἰώνίαν νεότητα.

Ἐκεῖνος ποὺ πίνει ἐξ αὐτῶν, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τοὺς περιορισμοὺς τῆς προσκαιροῦ ὑπάρξεως καὶ ἀποκτᾷ μίαν μακροζωίαν, ποὺ συγγενεὺς μὲ τὸ Ἑλιζήριον τῶν Ἀλχημιστῶν. Μία ἀνατολικὴ παράδοσις ὁμιλεῖ περὶ μιᾶς Κ. τῆς ζωῆς, ὑπερβορείου ἢ πολιτικῆς, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ κατακτήσῃ ὁ Μέγ. Ἀλέξανδρος, ἐπιθυμίαν ποῦ

δέν ἐπραγματοποίησε, λόγῳ τῆς ἀνυπομονησίας του. Καί ἔτσι ἀπέθανε νέος, μόλις 33 ἐτῶν.

Πολλοὶ συμπλησιάζουν τὴν Κ. τῆς ζωῆς μὲ τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ ποῦ ἀνέβλυσαν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι συνέλεξεν Ἰωσήφ τῆς Ἀριμαθείας ἐντὸς τοῦ κυπέλλου τοῦ Γκράαλ. Εἶναι προφανές ὅτι ὁ ἄθλος τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου ποῦ ἀνεφέραμεν, συγγενεῦ-ει μὲ τὴν ζητήσιν τοῦ Γκράαλ τῶν Ἰπποτῶν τοῦ Μεσαί-ωνος. Αἱ ἀραβικαὶ κατασκευαὶ ποῦ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἓνα τετραγώνον περίβολον εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἀναβλῶ-ζει μία Κ. εἶναι μία εἰκὼν τοῦ γηίνου Παραδείσου.

Εἰς τοὺς ἀρχ. Γερμανοὺς, ἡ Κ. τοῦ Μίμιν περιεῖ-χε τὸ ὕδωρ τῆς Γνώσεως. Τὸ ὕδωρ αὐτὸ ἦτο τόσο πολυ-τιμον, ὥστε διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ πῆρ ἕξ αὐτοῦ ὁ Θεὸς Ὀντίν (ἢ Βδοταν) ἐφέχθη νὰ προσφέρῃ ἓνα τῶν ὀφθαλ-μῶν του. Μὲ τὴν θυσίαν αὐτὴν ἔπλε ἀπὸ τὸ ὕδωρ τῆς Γνώσεως, τῆς προφητείας καὶ τῆς ποιήσεως.

Κατὰ τὴν ὀρφικὴν Παράδοσιν, πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Ἄδου, ὑπῆρχον δύο Κρῆναι. Ἐπινον ἐκ τῆς Κ. τῆς μνημοσύνης μόνον οἱ θεωθῆντες καὶ ἀπέκτων οὕτω τὴν αἰωνιδίτητα (χρυσαὶ ὀρφικαὶ Πινακίδες). SEGH II, 337

Κ Ρ Η Τ Ι Κ Α ΜΥΣΤΗΡΙΑ.- Θ Ζᾶκρον, Ζεὺς (12-13),

Κνωσσός, Φαιστός. Ἡ θεὰ Κόρη ἦτις ἐγέννησεν εἰς τὸ Δικαστῶν ἄντρον τὸν νεαρόν θεόν Δία, ἐκα-λεῖτο Βριτόμαρτις, Ὀρεία Μήτηρ, Πότνια θηρῶν.

Θ Κορύβαντες.

Κ Ρ Ι Ν Ο Ν.- Γενικῶς εἶναι σύμβολον τῆς ἀγνείας, τῆς ἀθωότητος, τῆς παρθενίας. Ὁ Ἰ. Μπαῖμε ὅπως καὶ ὁ Ἄγγελος Σιλέσιος, τὸ βλέπουν ὡς σύμβολον τῆς οὐρανοῦ ἀγνότητος.

Ἡ Περσεφόνη ὀρέφασα ἓνα Κ. ἢ Ἰάκινθον, παρε-σβρθη ἢ ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν Ἄδδην, διὰ νὰ ὑποδεχθοῦν μαζί καὶ ἐκπαιδεύσουν τὰς προσερ-χομένας ψυχάς.

Ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τὴν θεάν τοῦ κάλλους Ἄφρο-δίτην. Σάν ὑδρόβιον ἄνθος, ὁ Κ. σχετίζεται μὲ τὴν Σελήνην, ὅπως καὶ ὁ λωτός, καὶ εἶναι σύμβολον τῆς

ἀγνῆς Ἀγάπης καὶ τῆς πνευματικῆς γονιμότητος.
Εἰς τὴν βιβλικὴν παράδοσιν ἡ Μήτηρ Θεοῦ Μαρία δέχεται
ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Ἐν Κ' καὶ ἐγκαταλείπεται ὀλοφύχως
εἰς τὴν μυστικὴν Ἐνωσιν μὲ τὴν Θεῖαν Χάριν. SEGH III, 135

Κ Ρ Ι Ο Σ. - Ἀστρολογικῶς ὁ ♂ Κριός εἶναι ὁ πρῶτος
ἀστερισμὸς τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου ἀντιστοιχεῖ πρὸς
τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνοδικῆς πορείας τοῦ Ἡλίου, πρὸς τὴν
διέλευσιν τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν θερμότητα, ἐκ τῆς σκιάς
πρὸς τὸ φῶς. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ
ἔτους διὰ τῆς ἐμφύτου φύσεως τοῦ ἐσωτέρου πυρός.
Ἡ πυρώσης αὕτη δύναμις ταυτίζεται μὲ τὴν ἐκδήλωσιν
τῆς πρωταρχικῆς ζωτικότητος, μὲ τὴν πρώτην ἐξόρμησιν
τῆς ζωῆς. Εὐρισκόμεθα ἐνώπιον ἀστρικῆς συγγενείας πρὸς
τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἥλιον, πρὸς τὰ χρώματα ἐρυθρὸν καὶ
χρυσοκίτρινον. Ὁ ἀστρικός τύπος ἐμφανίζει χαρακτῆρα
ἐπιθετικόν, σαφῶς ἄρρενα, χολερικόν, ἀδάμαστον. Τὰ ση-
μεῖα αὐτὰ συγγενεῦσιν πρὸς τὴν κινδυνώδη ἀποστολὴν
τῆς κατακτῆσεως τοῦ χρυσοῦ δέρατος ὑπὸ τοῦ παρατόλ-
μου Ἰάσονος. ♂ Ἀδάμας, Ἀμνός, Ἀνθράκιον, Ἀργο-
ναῦται, Παγάτης, Δώδεκα, Ζωδιακὸς κύκλος. SEGH I, 186

Κ Ρ Ι Σ Ι Σ (τοῦ νεωτέρου, συγχρόνου κόσμου).

⊕ Ἀγὼν τῆς ζωῆς, Ἀναρχία, Ἀρχαί, Βίος τελείος,
Γκενόν, Καθολικισμός, Κακόν, Κάλι Γ'ουγκα, Πολιτισμός,
Προτεσταντισμός, Σύγχρονος νοοτροπία.

Κ Ρ Ι Σ Ν Α. - Δεόν νά προστεθῇ ὅτι ἡ σχετικὴ μὲ τὸν
Κ. μυθολογία εἶναι τόσον πλουσία, ὥστε νά ἡμπο-
ρῇ νά δικαιολογησῇ τὴν ἀποφιν ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς
αὐτονόμου θρησκείας ἥδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἰνδουισμού.

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κ. λατρεύονται αἱ ὀφειεῖς ἀφ' ἑ-
νός τοῦ θεοῦ - παιδίου, ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἐρωτευμένου ἐφή-
βου καὶ τρίτον τοῦ ἠρωϊκοῦ πολεμιστοῦ. Ἡ τελευταία
αὕτη ἀποφιν τῆς κρισναϊτικῆς μυθολογίας, εἶναι ἡ πλέον
σημαντικὴ ἐξιστορουμένη ἀπὸ τὴν Μπαγκαβάτ Γκιτά (ἀπὸ
τοῦ 5ου π.Χ. αἰ.) ὅπου ὁ Κ. παρουσιάζεται ὡς ὁ μέντωρ
τοῦ Ἀρτζούνα κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου
μεταξὺ δύο ὁμάδων ἀρβας καταγωγῆς, ὅπως τὸν ἀφηγεῖται

ἡ ☉ Μαχαβαράτα καὶ λαβδόντα χώραν κατὰ τὴν χαραυγὴν τῆς τετάρτης κοσμικῆς περιόδου, τῆς Κάλι Γιουγκα, τὴν ἵσταν ἀκόμη διατρέχομεν. ☉ Δεβακή, Λευκόν, Μπαγκαβάτ Γκιτά, Μπαγκαβάτ Πουράνα. DAVY III, 286

Κ Ρ Ι Σ Ν Α Μ Ο Υ Ρ Τ Ι. - ☉ Ἀλκυῶν, Αὐγῆ, Τάγμα Ἀστέρως τῆς Ἀνατολῆς.

Βιβλιογ. Τὰ ἔργα του, ἕκδ. ὑπὸ τῆς ἐν Ἑλλάδι Θεοσοφ. Ἐταιρίας. Μελισσαροπούλου Κ. : Ἐκλογαὶ ἀπὸ τοῦ ἔργου του.

Κ Ρ Ο Κ Ο Δ Ε Ι Δ Ο Σ. - Εἰς τὴν κινεζικὴν μυθολογίαν, ἀναφέρεται ὁ Κ. ὡς ὁ ἐφευρέτης τοῦ τυμπάνου καὶ τοῦ ἄσματος. Θεωρεῖται ὡς σχετιζόμενος μὲ τὸ ὕδωρ καὶ τὴν βροχὴν. Εἰς τὴν Ἰνδίαν ἀναφέρεται ὡς τὸ ζῷον ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐπιβαίνει τὸ Μάντρα-Βάμ, ποῦ θεωρεῖται ὡς τὸ σπέρμα τοῦ ὕδατος. Συχνᾶ ταυτίζεται μὲ τὸν Μακάρα, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐπιβαίνει ὁ Βαρούνα, κύριος τῶν ὑδάτων.

Εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν μυθολογίαν ὁ Κ. Σομπέκ παρίσταται κατὰ τὴν Ψυχοστάσιαν καὶ εἶναι ἕτοιμος γὰ καταβροχθίσῃ τὰς ψυχὰς ποῦ δὲν ἐκρίθησαν εὐμενῶς παρὰ τοῦ συμβουλίου τῶν Θεῶν. Πρὸς τιμὴν του μέλισσα ὑπῆρχε καὶ ἰδία πόλις, ἡ Κροκοδειλδοπολις.

Διὰ τὸν Πλούταρχον ("Ἴσις καὶ Ὀσίρις 75) ἦτο σύμβολον τῆς θεότητος. Αἱ παρεχόμεναι ὅμως ἐξηγήσεις δὲν κρίνεται ὡς σαφεῖς καὶ διαφωτιστικαί.

Εἰς τὴν Π.Δ. ὁ Κ. ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λευϊάθαν, περιγράφεται ὡς τέρας τοῦ πρωταρχικοῦ Χάους ('Ἰώβ, 40, 25-41-26)

'Ο J. CL. DE SAINT MARTIN, ἔγραψε ἔργον μὲ τὸν τίτλον "CROCODILE)" πολὺ στρυφνὸν καὶ σπάνιον, τοῦ ὁποῦ διαθέτομεν δακτυλογραφημένον χειρόγραφον)

SEGH II, 137. ☉ Λευϊάθαν.

Κ Ρ Ο Λ Ε Υ . - ☉ Ἀβραμελέν, Ἀδελφότης τοῦ Κρόνου, Γνωστικαὶ ἔκκλησαι, Θέλημα, Μετεγνα, Μέτοσχερ, Πέτερσεν, Στήλη, Χρυσὴ Χαραυγῆ.

Κ Ρ Ο Ν Ο Σ. - Εἰς τὴν Ὀρφικὴν θεολογίαν, ὁ Κ. ἐμφανίζεται ἀπῆλλαγμένος τῷ δεσμῶν του, συμφιλωμένος μὲ τὸν Δία καὶ κατοικῶν εἰς τὰς νήσους

τῶν Μακάρων. Χάρις εἰς τὴν συμφιλίωσιν ταυτην τῶν δύο θεῶν, παρουσιάζεται ὁ Κ. ὡς ἀγαθὸς θεός, ὁ πρῶτος ποῦ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι κατέστησαν μοχθηροὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, ὁ Κ. τοὺς ἐγκατέλειψε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐν τούτοις ἡ παράδοσις κατὰ τὸν Ἡσίοδον (Ἔργα καὶ ἡμέραι) διαφέρει: ἀναγράφεται ὅτι ὁ Κ. πρὸ τῆς ἐκτομῆς τῶν γεννητικῶν ὀργάνων του, προΐστατο τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος. Ὁ Πλουταρχος (ἐκκλελ.χρηστ.18) ἀναφέρει τὰς μυστηριώδεις νήσους τῆς Ὑπερβοραίας, ὅπου ὁ Κ. ἐμφανίζεται ὡς δεσμώτης καὶ καταδικασμένος εἰς ὕπνον, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον φύλαξιν τοῦ Βριάρεω. Ὁ μῦθος τότε θά πρέπει νὰ σημαίη τὴν ἀνακοπὴν τοῦ χρόνου.
 ⊕ Ἀβαδύρ, Ἀμμόμετρον, Ἀντίθετα, Δρέπανον, ὄμπ, Οὐρανός, Ρέα, Σέμπ. SEGH II 153, IV 151.

ΚΡΟΥΕ (W.CROOKES) ⊕ Κίγκ (καίτη)

ΚΡΥΠΤΑΙΣΘΗΣΙΑ. ⊕ Κρυπτομνηστία, Κρυπτοσκπία

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΜΑΝΤΕΙΑ.-⊕ Κάτοπτρον μαγικόν

ΚΤΕΙΣ.- ⊕ Μήτρα

ΚΤΡΕΙΑΣΤΡΩΛΑ-⊕ Πάτριολατρεία, Ἡλιολατρεία

ΚΥΑΜΟΣ.-Κατὰ τὸν Πλίνιον ὁ Κ. ἐχρησιμοποιεῖτο κατὰ τὰς τελετὰς τῶν νεκρῶν, διότι ἐπιστεύετο ὅτι περιέκλειον τὴν ψυχὴν τῶν θανόντων. Οὕτω δύναται νὰ δοθῇ μία ἐξήγησις τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν Πυθαγορείων περὶ ἀποχῆς τῶν κυάμων, ποῦ ἔλεγον ὅτι τοῦτο ἰσοδυναμεῖ με τὴν βρῶσιν τῶν κεφαλῶν τῶν συγγενῶν των με ἄλλας λέξεις ὅτι ὁ Κ. ἦτο ἓν μέσον συγκρατήσεως τῶν ζώντων ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἐνσαρκώσεων καὶ τῆς ὑποδουλώσεως εἰς τοὺς νόμους τῆς ὕλης. ⊕ Λάρβαι.

ΚΥΑΝΟΙΒΑΘΜΟΙ.-⊕ Συμβολικοὶ βαθμοὶ

ΚΥΑΝΟΥΝ (χρῶμα).- Τὸ Κυανοῦν καὶ τὸ λευκόν, συναντᾶται εἰς τὰς ἀπεικομῖσεις τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ ἐκφράζουν τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν ἀξιῶν τοῦ κόσμου

τούτου και την ανάπτυξιν τῆς ἐλευθερωθεῖσης ψυχῆς πρὸς τὸν Θεόν, δηλ. πρὸς τὸν κίτρινον χρυσὸν τὸν ὁποῖον θά φθάσῃ συναντῶσα τὸ παρθενικὸν λευκὸν διερχομένη τὴν περιοχὴν τοῦ γαλάζιου στερεώματος. ⊕ Χρώματα.

Κ Υ Β Ε Λ Η, - Εἰς τοὺς "Ἑλληνας, ταυτίζεται μὲ τὴν Ρέαν καὶ Ραῖαν" ἐπὶ μακρὸν ἀντέδρασαν εἰς τὴν εἰσδοχὴν τῆς λατρείας τῆς ἀσιατικῆς Κυβέλης, μὲ τὴν ἐκστατικὴν καὶ ἄρυθμον μορφήν της. Ὁ ὁμηρικὸς ὕμνος ἀποκαλεῖ αὐτὴν Μοῦσαν τῆς ἁρμονίας, ἀπολαμβάνουσαν τὸν ἦχον τῶν κροτάλων καὶ τῶν τυμπάνων.

Ψιπετής εἶναι ὡσαύτως ὁ Δόγος τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς Κυβέλην, τὴν "Μητέρα τῶν θεῶν", ὅπου ὁ μυστικὸς αὐτοκράτωρ παρορᾷ τὰ βαρβαρικὰ ἔθιμα καὶ μετουσιώνει αὐτὴν μέχρις ἐξαλλώσεως, ἀποκαλῶν αὐτὴν δημιουργὸν τῆς Ζωῆς, Σοφίαν, Πρόνοιαν. ⊕ "Αἴτις, Κορύβαντες, Ρέα.

Κ Υ Β Ο Σ, - Ἀπὸ μυστικῆς ἀπόψεως ὁ Κύβος ἐθεωρήθη ὡς τὸ σύμβολον τῆς Σοφίας, τῆς ἀληθείας, τῆς ἠθικῆς τελειώσεως. Εἰς τὴν Ἀποκάλ. ἀναφέρεται εἰς τὴν Νέαν Ἱερουσαλήμ, ποῦ εἶναι ἴση κατὰ τὰς τρεῖς διαστάσεις της. Εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς αἰωνιότητος, τοῦ ἀμεταθέτου, τοῦ ἀμετακινήτου ἐξ ἐπόψεως ὄχι πνευματικῆς, ἀλλὰ στερεᾶς καὶ συμπαγοῦς.

Συνδυαζόμενος ὁ Κ. μὲ τὴν ⊕ σφαῖραν, συμβολίζει τὴν σύνδεσιν τῆς καὶ Οὐρανοῦ, πέρατος καὶ ἀπειροῦ, δημιουργίας καὶ ἀδημιουργήτου, τοῦ Κάτω καὶ τοῦ Ἄνω. SEG II, 156. - ⊕ Θόλος, Κάαμπα, Δέων (37, στ. 1), Αἶθοι, Σφαῖρα 545 (-10).

Κ Υ Κ Α Ο Σ, - Ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, περιέγραφε μὲ μυστικὴν καὶ φιλοσοφικὴν φρασεολογίαν τὰς σχέσεις τοῦ δημιουργημένου ὄντος μὲ τὴν Αἴτιαν του, χρησιμοποιοῦν τὸν συμβολισμόν τοῦ κέντρου καὶ ὁμοκέντρων κύκλων : ἀπομακρυνόμενον τῆς κεντρικῆς του ἐνότητος, τὸ Πᾶν ὑποδιαιρεῖται καὶ πολλαπλασιάζεται. Ἀντιθέτως εἰς τὸ Κέντρον τοῦ κύκλου, ὅλαι αἱ ἀκτῖνες συνυπάρχουν εἰς τινὰ ἐνιαίαν ἐνότητα καὶ ἓν μόνον σημεῖον περιέχει ἐν ἑαυτῷ ὅλας τὰς εὐθείας γραμμὰς.

ἐνοποιημένας τὰς μὲν πρὸς τὰς δὲ καὶ ὅλαι μαζί ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐνιαίαν Ἀρχὴν, ἐξ ἧς ἅπασαι ἀπορρέουν. Ὅσον περισσότερο ἀπομακρύνονται τοῦ Κέντρου, τόσον ἡ διαφορὰ των αὐξάνει.

Ὁ Κύκλος εἶναι τὸ σύμβολον τῆς πρωταρχικῆς μονάδος καὶ τοῦ Οὐρανοῦ : εἶναι τὸ ἀνάπτυγμα τοῦ κεντρικοῦ σημείου, ἡ ἐκδήλωσίς του. Ὅλα τὰ σημεῖα τῆς περιφερείας ἀνευρίσκονται εἰς τὸ κέντρον τοῦ Κ., πού εἶναι ἡ ἀπαρχὴ καὶ τὸ τέρμα του, γράφει ὁ Πρόκλος. Κατὰ τὸν Πλωτῖνον τὸ Κέντρον εἶναι ὁ Πατήρ τοῦ Κυκλου, κατὰ δὲ τὸν Ἄγγελον Σιλέσιον, τὸ σημεῖον (κέντρον) περιέλαβε τὸν Κύκλον. Καὶ ἄλλοι μυστικοί, ὅπως ὁ Ἑρβίκος Σουζο προτείνουν καὶ ἐφαρμόζουν τὴν ἰδίαν σύγκρισιν τοῦ Κέντρου καὶ τοῦ Κυκλου, μὲ τὸν Θεόν καὶ τὴν Δημιουργίαν.

Διατί ὁ οὐρανὸς κινεῖται κυκλικῶς; ἐρωτᾷ ὁ Πλωτῖνος : διότι μιμεῖται τὸ Νοητὸν. Ὁ συμβολισμὸς τοῦ ζωδιακοῦ εὐρίσκεται εἰς πολλὰς κυκλικὰς ἀνταποκρίσεις περὶ τὸ ἡλιακὸν Κέντρον. Ἀναφέρομεν τοὺς 12 Ἀντίτυας τῶν Ἰνδῶν, τοὺς 12 Ἰππότας τῆς Στρογγύλης Τραπεζῆς, τὸ κυκλικὸν συμβούλιον τοῦ Δάλαϊ-Δάμα.

Ὁ κυκλικὸς χορὸς τῶν Δερβισσῶν Μεβλεβῆ, ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν ἴδιον κοσμικὸν συμβολισμὸν : μιμεῖται τὴν περιστροφὴν τῶν πλανητῶν περὶ τὸν Ἥλιον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ θείου Κέντρου, δηλ. τοῦ Θεοῦ (θεία περιφορά, CIRCUMAMBULATIO).

Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Τάγματος τῶν περιστρεφόμενων Δερβισσῶν, Τζελαλ ἔντ ντίν Ρουμί, θέτει εἰς ἀντιπαράστασιν τὴν ὑλικὴν περιφέρειαν τοῦ Κόσμου τῶν φαινομένων μὲ τὸν Κόσμον τοῦ Ἀπολύτου ὄντος. Καὶ προσθέτει κατὰ τὸ ἐκπληκτικόν : ἐάν, λέγει, ἀνοίγαμε ἓνα κόκκον σκόνης, θὰ ἀνευρίσκαμε ἓνα ἥλιον καὶ πλανήτας πρὸς ἀστρεφόμενους γύρω του ! Μία πρόβλεψις πού μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἡρῆρη τὸν θαυμασμὸν ἑνὸς νεωτέρου ἀτομικοῦ φυσικοῦ ! Τέλος θὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Κ.υκλος ἐκφράζει τὴν πνοὴν τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ ἀνάρχου καὶ ἀτελευτήτου. SEGH, I, 302
 @ Ἀπομόνωσις. Τετραγωνισμὸς τοῦ Κ. σ. 517
Κύκλοι : @ Ριούγκα, Γύροι, Ἔτος, Ζαῦνισμὸς, Ἰωακείμ ντέ FIORE, Κάλπα, Μανβαντάρρα, Πραλάγυα, Μετᾶθ. ἰσημεριῶν.

ΚΥΚΛΩΨ.- Είς τὴν χριστιανικὴν εἰκονογραφίαν, ὁ Διάβολος παρίσταται συχνὰ μὲ ἕνα ὄφθαλμόν εἰς τὸ μέσον τοῦ Μετώπου· τότε συμβολίζει ὁ Κ. αὐτὸς τὴν ἐπικράτησιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τοῦ ἐνστικτοῦ καὶ τοῦ πάθους. Ἀποξενούμεναι αἴτται τοῦ πνεύματος, διαδραματίζουν ρόλον καταστροφικόν, τόσον ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Κ. τῆς ἑλλην. Παραδόσεως, ὑποδηλοῖ πρωτόγονον καὶ ἀνατρεπτικὴν δύναμιν, ὅπως ἐκείνην ἐνός ἡφαιστείου, κοῦ μόνον ὑπὸ θεοῦ ἡλιακοῦ θεοῦ, τοῦ Ἀπόλλωνος, ἤμπορεῖ νὰ νικηθῇ. Παράλληλως ὁμῶς πρὸς τὴν σημασίαν αὐτὴν, ὁ Κῶκλῶς ἐμφανίζεται καὶ ὡς ἐπιδέξιός χαλκεύς - σιδηρουργός, ἑξυπηρετῶν τὸν Δία καὶ τὸν Ἥφαιστον εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ Κεραυνοῦ Θ. Εἰς τὰ μυθικά αὐτὰ ὄντα ὄντα ἀπεδίδετο ἐπίσης ἡ κατασκευὴ τῶν τεραστίων τειχῶν, τῶν "κυκλωπέων", ἰδίως εἰς τὰς Μυκῆνας ὅπου ὀγκόλιθοι βάρους μέχρις 800 Τόνων, εἶχον συσσωρευθῆ καὶ ἐναποτεθῆ ὑπὸ τῶν Κυκλώπων.

Ἡ τυφλωσις γενικῶς ἢ ἡ μερικὴ, μονομερὴς τυφλότης τῶν Κ., ἀπσχόλησε πολὺ τοὺς συμβολιστάς. Διδότι, ἔάν οἱ δύο ὄφθαλμοὶ τοῦ φυσιολογικοῦ ἀνθρώπου, παρέχουν πλήρη, στερεοσκοπικὴν ὄρασιν τῶν ὁρατῶν πραγμάτων τοῦ φυσικοῦ κόσμου, ἢ ὑπαρξίς ἐνός μετωπιαίου κεντρικοῦ ὄφθαλμοῦ (ἢ ἐνός τρίτου ὄφθαλμοῦ) ἤμπορεῖ νὰ παρέχη εἰδήσεις καὶ ἐμπειρίας ἀναγομένας εἰς τὰς ἀοράτους καταστάσεις τῆς συνειδήσεως. Καὶ αὕτη ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος Κ. ὑποσημαίνει τὴν "κυκλικὴν ὄφιν" τῶν ὄντων τοῦ ὑπερβατικοῦ κόσμου.

Τὸ σύμβολον ἄρα τοῦ Κ. δέν περιορίζεται ἀπλῶς εἰς τὴν μονόπλευρον ἢ μονοδιάστατον ὄρασιν, ἢ τὴν ὑλικὴν δύναμιν, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν κυκλικὴν ὄρασιν τῶν ὄντων. Ἀνάλογος εἶναι καὶ ὁ συμβολισμὸς τοῦ Ἡρακλέους. Πρβ. Ἀναπήρεια, SEG II 160.-I 146

ΚΥΚΝΟΣ.- Ὁ Κ. ἐνδρακῶνει κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ ἄρρεν, ἡλιακόν, γονιμοποιῶν λευκὸν φῶς. Ὁ λευκὸς Κ. μὲ τὸ ἀγέρωχον πτέρωμά του ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ὡς τὸ ὄχημα τοῦ Βράχμα (Βράχμα-Χάμσα)· εἰς τὴν περι-

πτωσιν αὐτήν εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀνατάσεως τοῦ ἀμόρφου κόσμου εἰς τὸν οὐρανόν τῆς γνώσεως. (M. T. MALLMANN). Ἐπιβαίνων ἐξ ἄλλου ἔνθρος Κ. ὁ θεὸς Βισνοῦ καθίσταται τὸ σύμβολον τοῦ Παραγυάνα, ποῦ εἶναι ἐν τῶν ὀνομάτων τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τῆς προσωποποιημένης Ψυχῆς τοῦ Κόσμου.

Ὁ ἀντίπους τοῦ λευκοῦ Κ. εἶναι ὁ μαῦρος Κ. καὶ ἀντιστοιχῶς ἡ χήνα, ποῦ παριστᾷ τὴν θηλείαν ὄψιν τοῦ ἰδίου συμβόλου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δίδῃ λαβὴν εἰς τοὺς συμβολιστάς, νὰ θεωρήσουν τὸν Κ. μὲ τὰ ἀντίθετα χρώματα, ὡς μίαν ὄψιν τοῦ Θ. Ἀνόρογύνου.

Μία ἄλλη ὄψις διανοίγεται μὲ τὴν παράδοσιν ὅτι ὁ Κ. ἐπῶζει τὸ Ὄδον τοῦ Κόσμου. Τὸ θέμα εἶναι σήνηθες εἰς τὴν ἀρχ. Ἀίγυπτον καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν, ὅπου ὁ Κ. (Χάμσα) ἐπῶζει τὸ Βραχμανάνδα ἐντὸς τῶν πρωταρχικῶν ὕδατων. Παρόμοιον εἶναι τὸ Ὄδον τῆς Αἰῆδας, γεννηθὲν ὑπὸ τοῦ Διδος-Κύκνου ἐξ οὗ προήλθον οἱ Διδόσκουροι (οἱ Αἰδύμοι Κέστωρ καὶ Πάλυδεύκης) ποῦ ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ τοῦ ὄψου τούτου, πρὸς ὑποσφύμανσιν τῆς διαφθοροποιήσεως.

Εἰς τὸν ἀλλημηκὸν συμβολισμόν ἐκλαμβάνεται ὡς τὸ ἔμβλημα τοῦ Ὑδραργύρου: κέκμηται τὴν λευκότητα, τὴν πτητικότητα καὶ εὐκίνησιαν αὐτοῦ. Ἐκφράζει ἐν μυστικῶν κέντρον καὶ τὴν ἔνωσιν τῶν ἀντιθέτων (ὕδατος-πυρός) ὅπου ἀπαντᾷ καὶ πάλιν ἡ ἔννοια τοῦ Ἐρμαφροδίτου. "Ἄδει μυστικῶς δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὸν Κόσμον (κύκνειον ἄσμα). Τοῦτο, διότι, λέγει ὁ Βασίλ. Βαλεντίνος εἰς τὰς 12 κλεῖδας τοῦ (PARIS 1956. σ. 152) ὁ ὕδραργυρος προορισμένος εἰς θάνατον καὶ ἀποσύνθεσιν, θά μεταβιβάσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν σῶμα ποῦ ἀπορρέει ἐκ τοῦ ἀτελοῦς μετάλλου, τοῦ ἀδρανοῦς καὶ διαλελυμένου. Θ. Ἀπόλλων, Ἄρης, Κόραξ, Χάμσα.

Κ Υ Π Α Ρ Ι Σ Ο Σ. - Εἰς τοὺς περισσώτερους λαοὺς ταυτίζεται, χάρις στὴν μακροζωίαν καὶ τὸ αἰεθαλὲς ταῦ φυλλώματός του, μὲ τὸ Θ. δεῦδρον τῆς ζωῆς, καὶ εἶναι σύμβολον τῆς ἀθανασίας καὶ ἀθάστιάσεως.

Εἰς τὴν Κίναν ἡ βρώσις σπόρων Κ. ἐχάριζε μακροζωίαν καὶ ἐθεωροῦντο ὡς πλούσιοι εἰς οὐσίαν Γιάγκ.

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τὸ εὖλον τῆς κυκαρίσσου χρησιμο-
ποιεῖται διὰ τὴν κατασκευὴν ἱερατικῶν ὀργάνων (π.χ. τὸ
σκῆπτρον τῶν ἱερέων) ὡς καὶ θρησκευτικῶν κτιρίων. Θεω-
ρεῖται ὡς σύμβολον ἀφθαρσίας καὶ ἀγνότητος.

Ἐν τῇ Ὀριγένης θεωρεῖ τὴν Κ. ὡς σύμβολον τῶν πνευ-
ματικῶν ἀρετῶν, τὸ δὲ ἄρωμά της εἶναι δεῖγμα ἀγιωσύνης.

Παραδόξως εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους ἀναγνω-
ρίζεται ὡς ἔχον σχέσιν μὲ τὰς θεότητες τοῦ ὑποχθονίου
κόσμου (Πλοῦτωνος) καὶ ἐπεκράτησε μέχρι τῶν ἡμερῶν μας
νὰ εἶναι σύμβολον πένθους καὶ νὰ κοσμή τὰ κοιμητήρια.

Κ Υ Π Ε Λ Λ Ο Ν. - (Κῦλιε ἱερά, Γκράαλ). - Ὁ λίαν διαδε-
δομένος συμβολισμὸς τοῦ Κ. παρουσιάζεται εἴτε ὡς
τὸ δοχεῖον τῆς ἀφθονίας, εἴτε ὡς τὸ δοχεῖον τοῦ περι-
έχει τὸ ποτὸν τῆς ἀθανασίας. Τὸ περιεχόμενον ἀποκαλεῖ-
ται συμβολικῶς εἴτε γάλα, εἴτε σῶμα, εἴτε αἷμα.

Τὸ αἴγυπτιακὸν ἱερογλυφον τῆς καρδίας, παρίστα-
ται διὰ κυπέλλου, ἐξ οὗ ἀναβλύζει ἡ ζωή.

Δύο κύπελλα ἀνεστραμμένα παριστάνουν τὸ ὄρον
τοῦ Κόσμου, τὸ ὁποῖον τεμαχίζεται εἰς τὸ μέσον καὶ ἐκ
τοῦ ὁποῖου ἐξέρχεται ὁ Φάνης τῶν Ὀρφυκῶν. Εἶναι γνωστὴ
ἡ σημασία τῆς χριστιανικῆς θείας Μεταλήψεως τοῦ σώμα-
τος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς
θείας Λειτουργίας.

Εἰς τὸν Ἰσλαμισμόν, τὴν Ἰνδιαν (βεδικὴ θυσία),
τὴν Ἰαπωνίαν, τὸ Κ. χρησιμεύει ὄχι μόνον ὡς λειτουρ-
γικὸν σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ὡς περικλεῖον τὴν Ἀποκάλυψιν
καὶ Ἀθανασίαν. SEGH II, 113. - ☉ Λέμβος, Μῆτρα

Κ Υ Ρ Ι Α Ρ Χ Ι Α. - ☉ Ἀυτοκρατορία, Δύναμις "Ἐξοδος

Κ Υ Ρ Ι Ο Ι ΤΗΣ Φ Λ Ο Γ Ο Σ / - ☉ Ἀγνισάτιβας

Κ Υ Ω Ν (σκύλος). - Εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς μυθολογί-
ας ὁ Κ. μὲ τὰ ὀνόματα Κέρβερος, Ἄνουβις, Τιέν-
Κουάν, Ευλότλ, Γκάρμ κ. ἄ. σχετίζεται μὲ τὸν θάνατον
τὸν Ἄδην, τὸν ὑποχθονίον κόσμον. Εἶναι κυρίως ψυχοπομ-
πὸς, ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν εἰς τὸν Ἄδην.

Εἰς τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ἡ θεὰ Ἐκάτη, παρουσιάζ-
εται, εἴτε ὑπὸ τὴν μορφήν φορβάδος, εἴτε μὲ κεφαλὴν

Κυνός ἢ ἀκολουθουμένη ὑπὸ ἀγέλης κυνῶν.

Εἰς τοὺς ἀρχ. Γερμανοὺς, εἰς φοβερὸς Κ., ὁ Γκάριμ, φυλάττει τὴν εἴσοδον τοῦ Νιμπελχάιμ, τὸ βασιλείον τῶν νεκρῶν, τὴν χῶραν τοῦ παγετοῦ καὶ τοῦ σκότους. Ὁ 13ος καὶ τελευταῖος ἀσπερισμός τοῦ μεξικανικοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν Κῶνα.

Εἶναι σύμβολον ἀμφίδρομον : ἐνῷ εἰς τὸ Ἰσλάμ θεωρεῖται ὡς τὸ μιαιώτερον ζῶον, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν χαίρει εὐμενοῦς ἐκτιμήσεως, εἰς δὲ τὴν Ἄπω Ἀνατολήν ἢ σημάσια του εἶναι ἀμφίδρομῶς : ἄλλοτε τιμᾶται ὡς τὸ πνεῦμα τῆς προστασίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἄλλοτε ὡς στήριγμα θείας κατάρτας (εἰκὼν τοῦ πεπτωκότος ἀγγέλου.)

Διὰ τοὺς Ἀλχημιστάς, ὁ Κ. καταβροχθισόμενος ὑπὸ τοῦ λύκου, παριστᾷ τὴν κάθαρσιν τοῦ χρυσοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιμονίου, ποῦ εἶναι τὸ προτελευταῖον στάδιον ἢ φάσις τοῦ Μέγ. Ἔργου. Κατὰ τὸν AILLAIN CHEERBRAND, ὁ Κ. καὶ ὁ λύκος εἶναι δύο ἀπόψεις τοῦ ἰδίου συμβόλου ποῦ παρέχουν τὴν ἐσωτερικὴν ἐξηγήσιν τοῦ αὐτοῦ γεγονότος : Κ. καὶ λύκος, συγχρόνως ὁ σοφὸς ἢ ὁ ἅγιος, καθαιρέται αὐτοβιβρωσκόμενος, δηλ. θυσιαζόμενος ἐν ἑαυτῷ, διὰ νὰ ἀχθῆ τελικῶς εἰς τὸ ἔσχατον τέρμα τῆς πνευματικῆς τελειώσεως. — SEGH II, 18.

Κ Ω Δ Ω Ν (καμπάνα). — Γενικῶς ὁ Κ. εἶναι συνυφασμένος μετὰ τὴν Ἦχον καὶ τὴν Ἀκοήν. Εἰς ὅλας τὰς τελετουργικὰς πράξεις (ἰδίως εἰς τὴν Γιδόγκα) παίζει σημαντικὸν ρόλον εἰς κωδωνισμὸς ἡχῶν κατὰ ὄρισμένα χρονικὰ διαστήματα, με ἀποτελέσματα ὄχι μόνον τὴν συγκέντρωσιν τῆς προσοχῆς, ἀλλὰ καὶ θεοφάνιας.

Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς ἀποδιοκομπαῖον μέσον κακῶν ἐπηρεϊῶν. Ὁ Βουδδιστὸς κανὼν Πάλι, ταυτίζει τὰς θείας φωνὰς μετὰ τὸν ἦχον ἑνὸς χρυσοῦ κώδωνος. SEGH II, 53

Κ Ω Ν Ο Σ. — Ὑπὸ τοῦ FRAZER συνέπλησθαι τὸ σχῆμα τοῦ Κῶνου πρὸς τὸ τῆς Θ. Πύραμίδος, τοῦ Πύργου καὶ τῆς Θ. Ζιγκουράτ. Εἶναι ἐπομένως σύμβολον ἀναγωγικῶν τῆς ἐξελιξεως τῆς ὕλης πρὸς τὸ πνεῦμα, τῆς πρόσδευτικῆς ἐκπνευματώσεως τοῦ κόσμου, τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν Μονάδα, τῆς δημιουργίας μοναδικῆς προσωπικότητος.

Λ Α Β Α Ρ Ο Ν (BANNIERE). Είναι σύμβολον προστασίας.

Ο φέρων αὐτό, τὸ σήκωνει ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, κάμων τρόποντινα ἔκκλησιν πρὸς τὸν οὐρανόν, δημιουργεῖ ἓνα δεσμόν μεταξύ τοῦ ἄνω καὶ κάτω, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Διὰ τῆς Χριστιανοῦς συμβολίζει τὴν νίκην τοῦ Χριστοῦ ἀναστάντος καὶ δεδοξαμένου. Κατὰ τὸν Ριχάρδον DE SAINT VICTOR, τὰ Λ. σημαίνουν τὴν ἐξύψωσιν τοῦ πνεύματος..- SEGH I, 172

Λ Α Β Α Τ Ε Ρ (1741 - 1801).- Είναι χρώμα μυστικοῦ, θεοσόφου, πιστοῦ χριστιανοῦ, ἀλλὰ καὶ μέχρι μπάθους λάτρης τῶν ἐμφανίσεων τῶν φαινομένων καὶ τοῦ μαρνητισμοῦ. Διψᾷ διὰ θαύματα καὶ φθάνει μέχρι Κοπεγχάγης, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁ ἴδιος περὶ τῶν ὀπτασιῶν τοῦ KARL VON HESSEN KASSEL. Ἐκδηλώνει κάποιαν δυσπιστίαν ἀπέναντι τοῦ Σβέντεμποργκ, ἀντιθέτως αἰσθάνεται συμπάθειαν πρὸς τὸν Σαῖν Μαρτέν. Διαφεύδεται ἀπὸ τὸν Καλλιόστρο, διατηρεῖ ὅμως στενὴν φιλίαν μὲ τοὺς μαθητὰς τοῦ "Μεγάλου Κόβτου". Ἡ ἀπέραντος ἀλληλογραφία του ποὺ διαφυλάσσεται εἰς τὴν Κεντρικὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ζυρίχης, περιλαμβάνει ἐπιστολάς μὲ βασιλεῖς, πρίγκηπας, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ μὲ ὄλους σχεδὸν τοὺς μύστας τῆς ἐποχῆς του. DAVY II, 336

Λ Α Β Υ Ρ Ι Ν Θ Ο Σ.- Ἐτυμολογικῶς ἴσως ἐκ τοῦ "λάβρυς". Ἐξ πάσῃ περιπτώσει ὁ Λ. προσέτεται ὡς θέμα τὴν ἀνακάλυψιν, κατόπιν πολλῶν περιπλανήσεων, τοῦ Κέντρου. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ὁ Λ. δύναται νὰ συμπλησιασθῇ μὲ τὰ Ἰνδικὰ Θ Μάνταλα". Λαβύρινθοι φαντοῦν σχεδὸν παντοῦ καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν Κίναν, τὴν Αἴγυπτον κ.ά.

Ἡ μνητική παράδοσις περί τοῦ Ἰησῆως, δύναται νά προσομοιασθῆ πρός τήν ἀναζήτησιν τῶν χρυσοῶν μῆλων τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων, πρός τήν κατάκτησιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος εἰς τήν Κολχίδα. Παντοῦ πρόκειται περί δοκιμασιῶν τοῦ δοκιμοῦ πρός μῆσιν ποῦ πρέπει νά υπερνικήσῃ διὰ νά φθάσῃ εἰς τό Κέντρον ποῦ περικλείει τήν Ἴσχύν, τό ὄσιον καί τήν ἀθανασίαν. SEGH III, 99. Θ Ἰησεύς, Σπήλαιον, Ἄντρον.

Λ Α Γ Ο Σ (κόνικλος).- Τό συμβολόν τοῦ λαγοῦ ἢ τοῦ Κονίκλου, εἶναι ἀνά πᾶσαν τήν ὑψηλίον συνυφασμένον μέ τήν Σελήνην, τήν ἀγαθότητα, τό εὐμετάβλητον καί τήν περιοδικήν ἀναγέννησιν τοῦ Κόσμου. Ἀκόμη καί σήμερον οἱ Σχιῖται τῆς Ἀνατολῆς, θεωροῦν τό ζῷον ὡς μίαν ἐνσάρκωσιν τοῦ Ἄλλῃ.

Εἰς τήν Ἰνδίαν ὁ Μποντισάτβα, ἐκδηλοῦται ὑπό τήν μορφήν λαγοῦ, ἐτοιμοῦ νά ριψθῆ εἰς τό πῦρ καί νά θυσιασθῆ ὑπέρ τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς τόν Τασίσμδον, ἀναφέρεται ὅτι θνήσκει διὰ νά ἀναγεννηθῆ καί διὰ τοῦτο ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ παρασκευάζων τό φάρμακον τῆς ἀθανασίας.- SEGH III, 125.- M. ERLER, Ἡ ἱστορία τοῦ πασχαλινοῦ λαγοῦ, ἐν "ΣΦΙΓΕ" 1964, σ. 157.

Λ Α Γ Υ Α (Τριδγκα).- Θ Ἄβαλόν

Λ Α Ζ Ο Υ Ρ Ι Ο Ν ἢ Λαζούλιος λίθος (LAPIS LAZULI).- Ἐνεκα τοῦ κυανοῦ τοῦ χρώματος, ἐτιμήθη τόσον εἰς τήν Μεσοποταμίαν, ὅσον καί εἰς τήν Προκολομβιανήν Ἀμερικὴν καί εἰς τήν μουσουλμανικήν Ἀνατολήν, ὡς κοσμικόν συμβολόν τοῦ νυκτερινοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ. Ἀπεδόθησαν εἰς τόν λίθον θεῖκαί καί οὐράνιαι δυνάμεις. Εἰς τήν Ἀνατολήν, κάθε λίθος - ἔστω καί τεχνητός - χρώματος κυανοῦ, θεωρεῖται ὡς φυλακτήριον κατά τῆς βασκανείας. Ἀναρτᾶται ἀπό τοῦ λαιμοῦ τῶν παιδίων, ἀκόμη καί τῶν ἵππων, διὰ τοῦς ἰδίους λόγους προφυλάξεως. SEGH III, 112.

Λ Α Ι Μ Π Ν Ι Τ Σ.- Εἰκῶν τοῦ βλο. 5.-Θ Μοναδολογία, Χέλμοντ

Λ Α Μ Β Δ Ω Μ Α.- Θ Πυθαγόρ. ἁρμονική συμβολική

Λ Α Μ Ι Α Ι .-(LAMIÉS).- Κατά τόν σχετικόν ἑλλην.μύθον

Ἡ Λ. ἦτο μία γυναῖκα ἐξοχού καλονῆς, τὴν ὅποταν ἠράσθη ὁ Ζεὺς. Ἄλλ' ἡ Ἥρα, ζηλότυπος, τὴν κατεδίωξε καὶ ἐθανάτωσε ὅλα τῆς τὰ τέκνα. Τότε ἡ Λ. κατέφυγόν εἰς σπήλαιον, φθονοῦσα τὰς ἄλλας μητέρας καὶ ἀπ' ἐκεῖ παρεμόνευε τὰ παιδιὰ τους γιὰ νὰ τὰ καταφάγῃ. ΔΕΝ ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ. Συμβόλιζει τὴν γυναικείαν ζήλειαν ποῦ στερεῖται τέκνων.- SEGH III, 106

Λ Α Ο - Τ Σ Ε.- Ὁ ὑποθετικὸς συντάκτης τοῦ

Ταο-ΤΕ-Κίγκ.- (Ἑλλην. Μιττ. Μάνιας Σεφεριαδῆ, Ἀθῆναι 1971, "Ἐκδοτικὴ Ἑρμῆς, σσ.190. Θ Ταο, Ταοῖσμαδς Κ.Μελισσαροπούλου, Ἀπὸ ὅσα εἶπε ὁ Λδο-Τσε, Ἰλισαδς, 19080, σ.303

Λ Α Ρ Α Ι.-Θ Ἐφιάλται ἐρωτικοί, Ἰδέοληφία, Δεμοῦραι.

Λ Ε Υ Ϊ Α Θ Α Ν.- Εἰς τὴν Π.Δ. εἶναι ἕνας τεραστίων διαστάσεων ὑδρόβιος ὄφις, τόν ὅποιον δέον νὰ ἀποφεύγωμεν νὰ ἀφυπνίσωμεν. Γίνεται περὶ αὐτοῦ λόγος εἰς τὸν Ἰώβ, εἰς τοὺς Ψαλμοὺς καὶ τὴν Ἀποκάλυψ (21,3)

Φαίνεται πῶς τὸ ὄνομά του εἶναι φοινικικῆς καταγωγῆς καὶ ἀναφέρεται ὡς σύμβολον εἰς τὰς κοσμογονίας τῆς Βαβυλωνίας. Μήπως δύναται νὰ συμπλησιασθῇ μὲ τὴν ταντρικὴν Κουνταλίνη τῆς ὁποίας ἡ ἀφύπνισις εἶναι πρᾶξις εἰς ἄκρον κινδυνώδης ; SEGH III, 119
Θ Βεχεμῶθ, Κόσμος (διάγραμμα 456) ὄφις, Ὠκεανῶς.

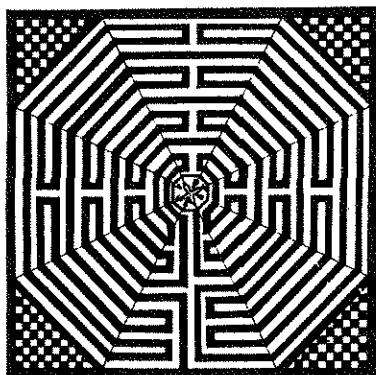
Λ Ε Κ Α Ν Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α.- Θ Ὑδατομαντεία

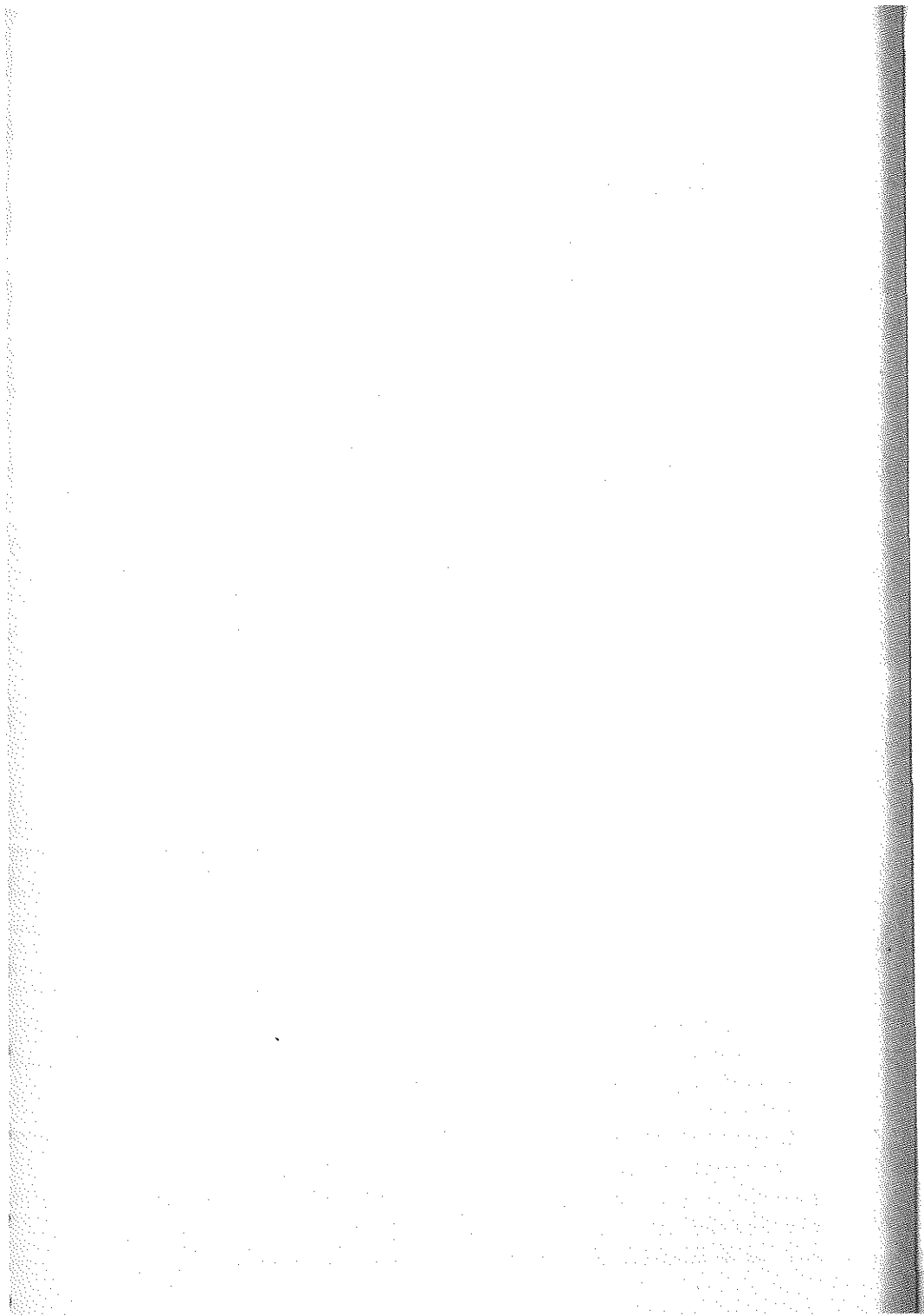
ΛΕΚΤΟΡΙΟΥΜ ΡΟΖΙΚΡΟΥΤΣΙΑΝΟΥΜ.-Θ Ἀλβίγιοι, Ἀρῖα μῦθ-
σις, Καθάρειοι, Ρίγκενμποργκ, Ροδδσταυροὶ τοῦ
Χάρλεμ, Χρυσῆ Ἀφίς.

Λ Ε Μ Β Ο Σ.- Συχνὰ τὸ συμβ. τῆς Λ. ἀναφέρεται εἰς

τὴν μεταφορὰν τῶν νεκρῶν ἐκ τοῦ ἄνω κόσμου εἰς τὸν Ἄδην. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑποτίθεται ὅτι ἡ ψυχὴ διακομίζεται εἰς τὸν κάτω κόσμον, διατρέχουσα μυρίους κινδύνους καὶ ἐπιβουλὰς ἐκ μέρους κακῶν πνευμάτων, ὄφρων κ.ἄ. Εἰς τὸ μέσον τῆς Λ. ἵσταται ὁ θεὸς Ρά ἢ Ρε ὁ ἡλιακὸς θεός. Ὁ νεκρὸς γονατίζει μὲ κατάνυξιν πρὸ

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ: Μέγας λαβύρινθος τοῦ πεντρικοῦ νάρθηκος
τῆς Μητροπόλεως τῆς Ἀμιένης. Λευκοί λίθοι καὶ σκοῦρο
μπλέ

τοῦ θεοῦ. Ἐμπρός καί ὀπίσω τῆς λέμβου ἢ Ἰσις καί ἡ Νέφθις, φαίνεται νά δείχνουν τήν κατεθυσίαν διά τῆς ἀριστερᾶς χειρός των, ἐνῶ διά τῆς δεξιᾶς κρατοῦν τό σμβ. τῆς αἰώνιας ζωῆς (τό "Ἄνκχ) ποῦ ἀναμένει τόν νεκρόν. Εἰς τά ἀριστερά τῆς εἰκόνος, ἀκολουθοῦμενος ὑπό τοῦ Ἀνούβιδος, μέ κεφαλὴν θωδς (σασκαλιού) ὁ ὁδηγός τῶν νεκρῶν ἢ τῶν ὀδῶν) ὁ νεκρός, κρατῶν ἀνά χεῖρας τήν λήκυθον ποῦ περιέχει τά σπλάγχνα τοῦ, κατευσθύνεται πρὸς τήν λέμβον. Ὅπως ἡ σπονδυλική στήλη, τά ἐντόσθια ἔχουν ἰδιότητα ὅπως ἰδιαζούσας κέκτινται τήν μαγικὴν δύναμιν, χωρὶς τήν ὁποῖαν δέν θά ἦδύνατο νά διατηρήσῃ τήν προσωπικότητα καί τήν συνείδησιν του. Τῆς μαγικῆς αὐτῆς δυνάμεως ἐπιβουλεύονται τά τέρατα καὶ οἱ ὄφεις ποῦ προσπαθοῦν νά καταβροχθίσουν. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ δράκων "Αποφίς, ὁ φοβερός δαίμων. Ἐάν ἡ ψυχὴ ὑπερισχύσῃ τῶν ἐπιβουλῶν αὐτῶν, φθάνει αἰσίως ἐνώπιον τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, τοῦ Χερσί, τοῦ χρυσοῦ ὁ σκαρβαίου καί ἀποκμᾶ τήν ἀθανασίαν.

Ἀπὸ τινος ἀπόψεως ὅλη αὐτὴ ἡ φαντασμαγορία εἶναι ἀναπαράστασις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὅποτε ἡ Λ. λαμβάνει τήν ἔννοιαν τῆς ἀσφαλείας καί προστασίας ἐκ μέρους τῶν θεῶν.

Εἰς τήν χριστιανικὴν παράδοσιν οἱ πιστοὶ εἰσέρχονται εἰς τήν Λ. διὰ νά προστατευθοῦν ἐκ τῶν ἐπιβουλῶν τοῦ βίου· τότε ἡ Λ. συμβολίζει τήν Ἐκκλησίαν, τό καταφύγιον τῶν ψυχῶν. Ἀνάλογον ρόλον παίζει καί ἡ Ⓞ Κιβωτός τοῦ Νῶε. SEGH I, 177. Ⓞ Κιβωτός, Κριός

Λ Ε Μ Ο Υ Ρ Α Ι. Ἡερὶ τῶν ἐορτῶν τῶν Δεμουρίων, ἔγραψεν ὁ Ὀβίδιος (FASTES) SEGH III, 114 Ⓞ Λάραι

Λ Ε Ε Ι Ψ (ἀπωλεσθεῖσα): Ⓞ Λόγος 82, 87 (-8), 96

ΛΞεις μαγικαί Ⓞ Δόνησις, Μάντραμ

Λ Ε Ο Π Α Ρ Δ Α Λ Ι Σ. Θί Αἰγύπτιοι ἱερεῖς περιεβάλλογτο κατὰ τήν τέλεσιν νεκρικῶν τελετῶν μέ δέρμα Λ. Τό δέρμα τοῦτο ἐσυμβόλιζε τό πνεῦμα τοῦ ΣΕθ, τόν θεόν τοῦ κακοῦ, τόν ἀντίπαλον τοῦ Ρά καί τῶν ἀνθρώπων. Περιβαλλόμενοι διά τῆς δορᾶς του, ὑπεδέχον ὅτι εἶχον

φονεύσει αὐτόν καί ἐπομένως ὁ ἀντίπαλος εἶχεν ἐξουδε-
 τερωθῆ. Ἀνάλογοι πρακτικαί ἀπαντῶνται εἰς τοὺς Θ
 Σαράνας τῆς Ἀσίας, ὡς καί εἰς τοὺς Ἀμερινδιάνους.
 Εἰς τὸ ἀποκαλυπτικόν δράμα τοῦ Δανιήλ, γίνεται ἐπί-
 σης λόγος περὶ μιᾶς Λ. ποῦ ἔφερε 4 πτέρυγας καί 4
 κεφαλάς. SEGH III, 114

Λ Ε Υ Κ Η (PEUPLIER).— Κατὰ τὴν ἑλλην. Παράδοσιν

ἡ Λ. ἦτο τὸ ἔμβλημα τοῦ Ἡρακλέους. Ὅταν ὁ
 ἦρωσ κατῆλθεν εἰς τὸν Ἄδην, ἔπλεξε στέφανον ἀπὸ
 κλάδους Λ. Ἡ πλευρά τῶν φύλλων ποῦ ἦσαν ἐστραμέ-
 να πρὸς αὐτόν παρέμεινε λευκή, ἡ ἀντίστροφος ὄψις
 ποῦ ἦτο ἐστραμένη πρὸς τὰ ἔξω, ἔλαβε χρῶμα σκοτεινόν.
 Ἡ διαφορά αὐτῆ τοῦ χρώματος παριστᾷ τὴν δυαδικότητα
 τοῦ ὄντος. Αἱ Ἡλιάδες, ἀδελφαί τοῦ Φαέθονος, ποῦ
 εἶχον ἐμπιστευθῆ, χωρὶς ἔγκρισιν, εἰς τὸν ἀδελφόν
 τοὺς νά ὀδηγήσῃ τὸ ἡλιακόν ἄρμα, μετεμορφώθησαν εἰς
 Λεοπαρόδεις. Μία τῶν Ἑσπερίδων μετεμορφώθη ἐπίσης
 εἰς Λ., διότι ἔχασε μῆλα τοῦ ἱεροῦ ἄλσους. Τὸ ἔϋλον
 τῆς Λ. ἦτο τὸ μόνον ποῦ ἐπετρέπετο νά χρησιμοποιῆται
 εἰς τὰς θυσίας πρὸς τιμὴν τοῦ Διός. Ὁ Πρωΐτων μετε-
 μόρφωσεν εἰς Λευκὴν τὴν θνητὴν ποῦ ἠράτο καί τὴν
 ἐφύτευσε πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου, διὰ νά τὴν ἔχη πλη-
 σίον του. (SEGH III, 383)

Λ Ε Ο Τ Α Ε Ι Λ .— Θ Βωγκάν, Θάλαμος καταχθόνιος,
 Παλλαδισμός.

Λ Ε Υ Κ Ο Ν.— Τὸ Λ. ὑπῆρξε τὸ χρῶμα τῆς μυσταγωγίας.

Εἰς τοὺς Κέλτας, οἱ ἱερεῖς Δρυῖδαι ἐφόρους λευ-
 κοὺς χιτῶνας, εἰς ἔνδειξιν τῆς ἱερατικῆς τῶν ἰδιοτήτος.

Εἶναι ἀκόμη τὸ σὺμβ. τῆς ἐλλάμπυεως, τοῦ φωτισμοῦ,
 τῆς ἀποκαλύψεως καί τῆς θείας Χάριτος.

Κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους
 Θαβώρ, τὰ ἰμάτια τοῦ Σωτῆρος "ἐγένοντο στίλβοντα
 λευκά λίαν ὡς χιῶν." (Μάρκ. 9, 2-3)

Θ Ἀμφίσεις, Χρώματα. Λευκόν-μέλαν Θ Μωσαϊκόν δάπεδον.

Λ Ε Ω Ν.— Σύμβολον ἰσχύος, ὁ Λ. ἀντιπροσωπεύει ἐπί-
 σης καί τὴν δικαιοσύνην, ἐκεῖθεν οἱ Λ. τοῦ Θρόνου

τοῦ Σολομῶντος, τῶν θρόνων τῶν ἐπισκόπων τοῦ Μεσαίω-
νος. Εἶναι ὡσαύτως τὸ σύμβ. τοῦ Χριστοῦ-Κριτοῦ.
Εἶναι ἐπίσης τὸ σύμβ. τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.
Ἐκεῖθεν προέρχεται καὶ τὸ ἔμβλημα τῆς Βενετίας (ὁ Α.
τῆς πλατείας τοῦ Ἀγ. Μάρκου). * Ζωδιακός, Ἡλεκτρον, Κίτρινον.

Λ Ε Ω Ν Ο Ε Β Ρ Α Ι Ο Σ. - * Ἀβραᾶμ τοῦ Βόρμς

Λ Η Κ Υ Θ Ο Σ (URNE). - Νεκρικόν δοχεῖον περιέχον τὴν
τέφραν ἑνός νεκροῦ, ἐνῷ ἡ σαρκοφάγος περικλεί-
ει ὀλόκληρον τὸ πῶμα, χωρὶς νὰ ἔχη ἀποτεφρωθῆ. Τὰ δο-
χεῖα αὐτά, στρογγύλα ἢ τετράπλευρα, ἐκ μαρμάρου, μεταλλ-
λου ἢ ὑάλου, ὑποσημαίνουν τὸν συμβολισμόν τῆς κατοικίας.
Εἰς τοιαύτας Α. ἐφυλάσσοντο εἰς τὴν ἀρχ. Αἴγυπτον τὰ
σπλάγχνα τῶν νεκρῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπεδίδετο ἰδιαιτέρα
μαγικὴ δύναμις.

Λ Η Ν Τ (LEAD). - * Ἀγγελικοῖ Ἀ/φοί, PANACEA SOCIETY

Λ Ι Γ Κ Α. - Ἡ λέξις προέρχεται ἀπὸ τὴν ὀγδοικὴν Λαγκάλα
(ἄροτρον) ῥίζα ποῦ σημαίνει συγχρόνως σκαπάνη καὶ φαλλός.
Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀνατομίαν τοῦ ἀνθρ. λίγκα-σαρίρα
εἶναι τὸ λεπτοῦφές συστατικόν, ἐνῷ τὸ στούλα-σαρίρα
εἶναι τὸ ἀπτόν καὶ ὄρατόν σῶμα.

Δατρευτικοὶ λίθινοι στῦλοι (κίονες) ἐγκατεστη-
μένοι ἐπὶ κορυφῶν ὄρεων μὲ βάσιν τετραγωνικὴν, μὲ
μέσον ὀκτογώνιον καὶ ἄνω ἄκρον κυλινδρικόν. Ἀντιστοι-
χοῦν πρὸς τὸ Βράχμα, τὸν Βισοῦ καὶ τὸν Ροῦδρα ἀντι-
στοιχῶς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν γῆν, τὸν ἐνδιαμέσον κόσμον
καὶ τὸν οὐρανόν. Τὸ Λίγκα ἐν τῷ συνόλω του εἶναι τὸ
σύμβ. τοῦ Σίβα, ὡς γεννήτορος. Μόνον του τὸ Α. ἀνήκει
εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἀνεκδηλώτου, τοῦ ἀμόρφου. Ἐν συν-
δυασμῷ ὡσαύτως μὲ τὴν Γιονί, εἰκόνα τοῦ θῆλεος γεννητι-
κοῦ ὀράφου, μεταφέρεται ἡ ἐννοία ἐκ τῆς ἀρχῆς εἰς
τὴν ἐκδήλωσιν. Ἡ Γιονί (μήτρα) εἶναι ὁ βωμός, τὸ πε-
ρίβλημα τοῦ Λίγκα : εἶναι ἡ δεκτικὴ ἀρχὴ ποῦ δέχεται
τὸ σπέρμα. Ἡ γονιμοποίησις τῆς Γῆς ἐκφράζεται διὰ τῶν
φυσικῶν Λίγκα-στηλῶν ποῦ ἀπαντῶνται εἰς τὰς κορυφὰς
τῶν βουνῶν τῆς Ἰνδίας. Ὑπενθυμίζουσι τοὺς * Βετύλους
καὶ τὰ * Μενχίρ τῶν Κελτῶν. Ἐσχετίσις ἡμπορεῖ ἀκόμη

νά γίνῃ μεταξὺ Δίγκα καὶ τοῦ Θ 'Ομφαλοῦ τοῦ Κόσμου.
'Ο Λ. εἶναι κατὰ ταῦτα ἀξονικόν καὶ κεντρικόν σύμβ.

'Ανάλογος συμβολισμὸς ἀνευρίσκεται καὶ εἰς τὴν
Κίβαν ὑπὸ τὴν μορφήν κρυτάλλου JADE, τριγωνικῆς τομῆς,
τοῦ Κουέϊ. Τὸ σύμβ. τοῦτο ἀπαντᾶται συχνά εἰς τὸ
κέντρον ναῶν, εἰς σταυροδρόμια, κορυφᾶς ὄρεων, ὑπο-
φοιτᾷ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ τὸν ἱερὸν χαρακτῆρα
τῆς γενετησίου πράξεως. SEGH III, 131.

Θ Αἰθερικόν σῶμα, Διπλοῦν αἰθερικόν, Εἴδωλον,
'Ἰνδοῦισμός. 248 (-14)

Λ'Ι Θ Ο Δ Ο Μ Ο Ι.- STEINMETZEN).- Θ 'Αδελφότης
Καλυβῶν Οἰκοδόμων, 'Ιωάννης Βαπτιστής, Ρωμαϊκῆς
Κολλέγια, Οἰκοδομ.συντεχνία, 4 ἑστεμένοι

Λ Ι Θ Ο Σ.- Βλ. SEGH IV, 9 (ἐκτενὲς ἄρθρον 1)

Θ 'Αδάμας, 'Ακατέργαστος Λ., 'Ακρογωνιαῖος, Βαίτυ-
λοι, 'Αλχημεία, 'Αμφίων, 'Αρκάνιον, "Ἔργον (Μέγα)
Θεμέλιος Λ., Μαγνήτης Λ., Μαρμαρίτης, , Πολύτιμοι Λ.
βλ. ὀνομαστικῶς), Φιλοσοφικὴ Λ.

Λ Ι Λ Ι Θ.- SEGH III, 129

Λ Ο Γ Ο Σ.- Θ 'Αβαταρ, 'Αδάμ-Κάδομος, Βάκ, Δαβάρ,
Δημιουργός, 'Εκδήλωσις, 'Ενσάρκωσις, 'Επάνοδος,
Ζαχίρ, Κῦμα ζωῆς, Οὐσία (πρωτάρχη), Τριάς, Φῶς, Χοκμ

Λ Ο Γ Χ Η .- Εἰς τοὺς "Ελληνας καὶ Ρωμαίους, ἡ Λ, ὅπως
καὶ τὸ δόρυ ἦτο πολεμικόν σύμβ. καὶ ἔν τῶν ἐμβλη-
μάτων τῆς Παλᾶδος 'Αθηνᾶς. Σαφῶς ἀξονικόν. (φαλλικόν)
σύμβολον. Εἰς τὸν ἐπικόν κύκλον τῶν ἵπποτῶν τοῦ Γκρά-
αλ, εἶναι ἡ Λ. διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἑκατόνταρχος Λογγί-
νος ἔπληξε τὸ σῶμα τοῦ "Ἐσταυρωμένου, ἐκ δὲ τῆς
πληγῆς ἔρρευσε τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ὁ 'Ιωσήφ τῆς 'Αριμα-
θείας περισυνέλεξεν εἰς κύλικα (τὸν Γκράαλ). 'Απεδί-
δοντο εἰς τὴν Λ. ταύτην θαυματουργοὶ ἰδιότητες, ὡς
τῆς ἐπουλώσεως πληγῶν. Ὅμοια ἀρετὴ ἀπεδίδατο καὶ
εἰς τὴν Λ. τοῦ 'Αχιλλέως.

Εἰς τὸν Πάρσιφαλ τοῦ Ρίχ. Βάγκνερ ἡ ἀνάκτησις
τῆς Λ. ταυτίζεται μὲ τὴν μηθισινμκαὶ ἀθανασίαν.

Λ Ο Υ Ζ (LUZ).-Θ 'Αγκάρθα, 'Ιακώβ, Λίθος 56(3).

Σουσούμνα 443 (11) SEGHE 334 III.

Εἶναι σάν τό ἀμύγδαλο.

Λ Ι Ο Υ Ι Ε (SPENSER) Θ Φουντόζι

Λ Ο Υ Θ Η Ρ Ο Σ (1483 - 1546) Βλ. DAVY, II, 376.

Λ Ο Υ Δ Δ Ο Σ (Ραϋμόνδος). Μεταξύ τῶν φραγκισκανῶν

μοναχῶν, ὁ Ρ.Δ. κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν. Εἶναι μαθητής τοῦ Μποναβεντούρα. Εἰς τὴν μυστικὴν τοῦ ἀναγωγῆν ἀκολουθεῖ ὡς κύριον ὁδηγόν καὶ τέλος τὴν 'Αγάπην.

'Αναφέρεται ἐὶ ὄ ἐξῆς διάλογος :

- Ποῖος εἶναι ὁ διδάσκαλός σου ;

- 'Η 'Αγάπη, ἀπήνησαε.

-'Από τί ζεῖς ; -'Από 'Αγάπην

- Ποῖον εἶναι τό ὄνομά σου ; -'Αγάπη

- Πόθεν ἔρχεσαι ; -'Από τὴν 'Αγάπην.

- Ποῦ ὑπάγεις ; - Εἰς τὴν 'Αγάπην.

'Η θέσις τοῦ Ρ.Δ. εἰς τόν μυστικισμόν τοῦ Μεσαίωνα εἶναι σημαντική. Παρουσιάζεται ὡς ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης καὶ τῆς μυστικῆς θεάσεως, ἡ δὲ διδασκαλία του του ἐμφανίζει ἄνθρωπον ποῦ ἐγνώρισε τὰ ἀνώτατα ἐπίπεδα τοῦ πνευματικοῦ βίου. DAVY II, 182

Λ Ο Υ Ρ Ι Α .- Θ Καρβάλα 308 (6, 13)

Λ Ο Υ Τ Ρ Ο Ν.- Εἰς τοὺς "Ἕλληνας τό Λ. εἶναι κατ'ἀρ-

χὴν πρᾶξις καθάρσεως. Τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν καὶ θεαινῶν ('Αθηνᾶς, 'Ηρας, Αἰτοῦς κ.ἄ.) ὑπεβάλλοντο εἰς λειτουργικὰ λουτρά εἰς τὰς πλησίον τῶν μυστηριακῶν χώρων πηγᾶς. Τό αὐτό ἔπραττον καὶ οἱ προσερχόμενοι εἰς τὰ 'Ἐλευσίνια πρὸς μῆσιν.

Μέ τοὺς χριστιανούς ἀσκητάς καὶ κατὰ τόν Μεσαίωνα τό Λ. διὰ τοὺς μοναχοὺς θεωρεῖται :

α) ὅτι προσηλώνει τὴν προσοχὴν τοῦ ἀσκητοῦ πρὸς τὸ σῶμα καὶ β) ὅτι διεγείρει τὴν γενετήσιον ὁρμὴν (ἰδίως τὰ θερμὰ Λ.

'Ο "Αγ. 'Ιερώνυμος ἀντιτίθεται εἰς τὴν χρῆσιν θερμῶν καὶ ὁμαδικῶν Λ. ὡς ἐπικίνδυνα διὰ τὴν ἀγνότητα. Μερικοὶ μάλιστα μοναχοὶ καὶ μοναχαί, ἀποφεύγουν κἄν

τήν χρῆσιν ὕδατος. Ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς ἐγκρίνει μόνον Δ. διὰ θεραπευτικούς σκοπούς. Ὁ Ἅγ. Αὐγουστῖνος εἶναι ἀνεκτικώτερος ἐγκρίνων ἕν θερμόν Δ. κατὰ μῆμα.

Διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ Πυθαγορείους, ἡ καθαρσις τοῦ σώματος ἦτο συνυφασμένη μετὰ τὴν καθαρσιν τῆς ψυχῆς ἃ συνετέλει εἰς τὴν ἀναζωογόνησιν τοῦ πνεύματος.

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς Χριστιανούς τοῦ Μεσαίωνα, βλέπομεν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν, νά βαπτίζει εἰς τὸν Ἰορδάνην τὸν Ἰησοῦν. Οἱ Ναζαρηνοὶ ἐλάβανον Δ. πρὸ τῆς μυσσεως των. Τὸ Δ. αὐτὸ ἦτο συνδεδεμένον μετὰ ἱερουργικὸν χαρακτῆρα καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβεν ἰδιαίτερον ὄνομα ἀποκληθῆν Βάπτισμα καὶ ἐθεωρήθη ὡς ἕν τῶν Μυστηρίων. Κατὰ τὸν ἱπποτικὸν Μεσαίωνα, τὴν προτεραίαν τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Ἰππασύνην, ὁ ὀδοκίμος ἱπποῦς ἐλάμβανε τελετουργικὸν Δουτρόν.

⊕ T. I, 31 (εἰκῶν) 162 (εἰκῶν). Ἀβραάμ ὁ Ἑβραῖος, Βάπτισμα, Ὑδωρ 156 (-13)

Λ Ο Υ Τ Σ Ε Ι Σ Τ Ρ Α Σ Τ. - ⊕ Ἀρκὰν Σχολή, Ἐξυπρη-
τήται τοῦ Κόσμου, Τάγμα καλῆς θελήσεως, Τρίγωνον
καλῆς θελήσεως.

L. S. D. - Φάρμακον ἀνῆκον εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν
⊕ παραισθησιογόνων (ψυχεδελικῶν) δρογῶν, τὰς ὁ-
ποίας ἡ ἀνεργία καὶ ἐστερημένη ἰδανικῶν σύγχρο-
νος κοινωνία μας, μετὰ παρανοϊκὸν ζῆλον χρησιμοποιοεῖ,
καὶ μετὰ ἐπιστημικὸν φανατισμὸν διαδίδει, ἰδίᾳ μεταξὺ
τῶν νέων ἡλικίας 17-25 ἐτῶν. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς
παλαιόθεν γνωστὰς δρόγας (χασίς, ὄπιον) ποὺ εἶχον
περισσότερον ναρκωτικὸν, ἠρεμιστικὸν χαρακτῆρα, τὰ
νέωτερα παραισθησιογόνῳ ποὺ εἶναι καθαυτὸ χημικὰ
συνθετικὰ σκευάσματα (L.S.D. Μαριζουάνα, Φιλοσυμπίνε,
μεσκαλίνη, ἠρωΐνη, κοκαΐνη κ.ἄ.π.) ἐνεργοῦν ἐπὶ τοῦ
νευρικοῦ συστήματος καὶ διεγείρουν εἰς τὴν ψυχὴν ἕνα
εἶδος ἐκστάσεως, μεταπηδήσεως εἰς ἕνα κόσμον ὀνείρου
καὶ φαντασίας, προσκαίρου ἀγαλιάσεως ἀλλὰ & ἀγωνίας.

Ἀποτέλεσμα τῆς χρήσεως καὶ καταχρήσεως τῶν τοῦ
L.S.D. ὅσον καὶ τῶν ἄλλων, εἶναι φθορὰ τῶν κυττάρων
τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν χρωμοσωμάτων τῆς ἀναπαραγωγῆς

καί τέλος αὐτός ὁ θάνατος. Ἡ χρῆσις ἤρχισεν ἀπό τόν Χιπιισμόν, τήν παράδοξον αὐτήν μυστικοπάθειαν, καί κατέληξε μέχρι τῶν θρανίων τῶν νεαρῶν μαθητῶν, ὥστε σήμερον νά ἔχη καταστή κοινωνικόν πρόβλημα καί φαινό- νον δεῖγμα τῆς αὐτοκαταστροφῆς καί τῆς πορείας τοῦ ἀν- θρωπίνου γένου πρὸς τόν ὄλεθρον.- DAVY II, 563, 567

Λ Υ Κ Α Ν Θ Ρ Ω Π Ι Α. - Θ Βαμπίρισμός.

Λ Υ Κ Ι Δ Ε Υ Σ (ΛΟΥΒΕΤΟΝ). - Θ Λύκος, Υἱοθεσία Λ.

Λ Υ Κ Ο Σ. - Ὁ συμβολισμός τοῦ Λ. εἶσα ἀμφίδρομος.

Ἄλλοτε εἶναι συνώνυμος τῆς θησριωδίας κατ' ἄλλοτε τοῦ Φωτός. Λόγω τῆς ὀξυδερκείας του κατὰ τήν νύκτα - βλέπει εἰς τό σκοτός - ἐξελήφθη ὡς σύμβ. τοῦ φωτός καί ἀπεδόθη εἰς θεούς τοῦ Φωτός : π.χ. ὁ Λύκος Ἀπόλ- λων εἰς τοὺς Ἕλληνας καί ὁ Μπελένεις τοὺς Σκανδι- ναυούς. Ἐπίσης ἡ Κίνα γνωρίζει ἕνα οὐράνιον Λ. τόν ἀστέρα Σείριον, ποῦ θεωρεῖται ὡς ὁ φύλαξ τοῦ οὐρανοῦ Ἀνακτόρου (τῆς Μεγ. Ἀρκτου).

Εἰς τήν ἀρχ. Ἑλλάδα ὁ Λ. ἦτο μία τῶν μερῶν που ἀπεδίδοντα εἰς τόν Δία (Λυκαῖος) καί ἐθυσίαζον εἰς αὐτόν ἀκόμη καί ἀνθρώπους, ὅταν ἡ ξηρασία ἐμάστιζε τοὺς ἀγροῦς. Ὡς γνωστόν μία λύκαινα ἐθήλασε τοὺς πρῶτους ἰδρυτάς τῆς Ρώμης, τόν Ρῶμον καί Ρωμύλον.

Ὁ Λ. παραλλήλως πρὸς τόν κύνα, ἔχει ιδιότητας ψυχοπομποῦ. Εἰς τήν μεσαιωνικὴν Εὐρώπην, οἱ γόητες μεταβαίνοντες εἰς τὰς σαββατιαίας συνελεύσεις των (Θ Σαββατισμός) ἐλάβανον τήν μορφήν Λ. Ἐκεῖθεν καί ἡ πίστις εἰς τοὺς Λυκανθρώπους (LOUP - GAROUS), ὅχι μόνον κατὰ τήν ἀρχαιότητα ἀλλὰ καί μέχρι τοῦ 1542 : ὁ Κολέν DE PLANCY (DICTION. INFERNAL) ἀναφέρει σοβαρῶς ὅτι κατὰ τό ἔτος αὐτό ἐνεφανίσθησαν 150 Λυκάνθρωποι εἰς μίαν πλατείαν τῆς Κων/πόλεως ! SEGH III, 143

Λ Υ Κ Ο Υ Ρ Γ Ο Σ. - Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 123

Λ Υ Κ Ο Φ Ω Σ. - Τό Λ. εἶναι συνυφασμένον μέ τήν ἔν- νοιαν τῆς Δύσεως, τοῦ σημείου τοῦ ὀρίζοντος ὅπου ὁ ἥλιος δύει καί θνήσκει. Ἐκφράζει τό τέλος ἑμὸς κοσμικοῦ κύκλου, καί τήν ἀπαρχὴν ἑνὸς νέου.

Μετά τήν έπερχομένην νύκτα, έλπίζεται ή άφιξις νέας Χαραυγής. Ούτω είς τόν σκανδιναυϊκόν μύθον του "Λυκό-φωτος τών θεών" (Βάγκνερ) υποδηλοῦται τό τέρας του κύκλου του Βόταν καί του 'Οντίν, καί ή έναρξις νέου κοσμικοῦ κύκλου.- SEGII, 131

Α Υ Ρ Α.- Έφευρεθεΐσα υπό του Θ 'Ερμου, ή υπό μιᾶς τών 9 Μουσῶν, τής Πολυμνίας, είναι τό μουσικόν ὄργανον του 'Ορφέως, διά του ὁποίου κατέθελε ὀλοκλήρον τήν Φύσιν καί αὐτούς ἄκομη τούς λίθους. Γενικώτερον είναι τό σύμβολον τής παγκοσμίου ἁρμονίας.

Υπό τούς ἥχους Α. ὁ 'Αμφίων ἔκτισε τά τείχη τών Θηβῶν. Είς τήν χριστιαν. εἰκονογραφίαν, ἐκφράζει τήν ἐνεργόν συμμετοχήν είς τήν ἔνωσην μετά του θείου. 'Ανάλογον σημάσιαν ἔχει καί ή ἄρπα του Δαυΐδ

Αί 7 χορδαί τής Α. ἀντιστοιχοῦν πρός τούς 7 πλανήτας. Όταν ὁ ἀριθμός τών χορδῶν ἀνηλθεν είς 12, ἐδόθη ή ἀντιστοιχία είς τά 12 ζῴδια. 'Ανάλογοι ἰδιότητες κοσμικῆς ἁρμονίας ἀπεδόθησαν υπό τών Κινέζων καί 'Ινδῶν, είς τήν κιθάραν, τό λαούτο. Ούτω ή ΒΒνα (ή ἰνδική κιθάρα) ἀνήκει είς τήν Σαρασβάτη (τήν Σάκτι του Βράχμα) καί είναι ή προσωποποίησης του Λόγου.

Ο Πάο-Πά, κρούων τās χορδās τής Α. του, ἔκαμε τά πτηνά καί τά φάρια νά χορεῖθουν. Η ἀρχική κινεζική Α. εἶχε μόνον 5 χορδās. Είς τόν τροχόν τής ὑπάρξεως τών Θιβετανῶν, ὁ 'Αβαλοκιτεσβάρα παρίσταται παίζων κιθάραν. Ὅμοιος είς τήν μητρόπόλιν τής Σάρτρ (τής Γαλλίας, είς τόν πρόναον εἰκονίζεται ὁ Πυθαγόρας, παίζων μουσικόν ὄργανον, είς ἀνάμνησιν τών ἐργασιῶν του ἐπί τών νόμων τής μουσικῆς ἁρμονίας τών κόσμων. Η Α. είναι τό σύμβ. του θεοῦ 'Απόλλωνος, ὡς θεοῦ τής ἁρμονίας καί τής μαντικῆς. Ἦτο ἐπίσης τό ἔμβλημα τών Μουσῶν Οὐρανίας καί 'Ερατῆς, ὡς ἐκπροσώπων τής κοσμικῆς ἁρμονίας, τής μουσικῆς καί τής ποιητικῆς ἐμπνεύσεως. SEGII, 163

Α Υ Σ Ι Σ.- Γνωρίζομεν ὅτι ὁ Αὔσις, ὑπῆρξεν ὁ ἅγιος πητὸς μαθητῆς του Πυθαγόρου καί ὁ γραμματεὺς του κατὰ τήν προχωρημένην του ἡλικίαν. Του ἀποδίδεται ή καταγραφή τών "Χρυσῶν 'Επῶν" του Ἀδάσκαλου, τά ὁποῖα

μέχρι τότε άπεστηθίζοντο υπό τῶν μαθητῶν, χωρίς νά γράφονται. Ἐκ φόβου μήπως, μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου ἔλησμονοῦντο ἢ παρεφθείροντο, ἐσκέφθη νά τά καταγράψῃ. Ὡς γνωστόν τό εὐαγγέλιον τοῦτο τῆς πυθαγορείου ἡθικῆς καί βιονομίας, πολύ ἀργότερον, τό ἐσχολίασεν ἐπακριβῶς ὁ Νεοπλατωνικός Ἰεροκλῆς, ἐξεδόθησαν δέ τά σχόλια αὐτά καί εἰς τήν Νεοελληνικήν (Βιβλιοθ. Σφιγγός 1969 Ἀθήναι).

Ἐκτός αὐτῶν ὁ Αὔσις μᾶς ἔφησε καί ἐν ἄλλο κείμενον, τοῦ ὁποίου ἡ αὐθεντικότης σήμερον πλεον δέν ἀμφισβητεῖται : εἶναι ὁ εὐγενικός ἀλλά καί αὐστηρός λόγος του πρὸς τόν Ἰππαρχον, κατηγορούμενον δι' ἀκρίτομυθείας ἔναντι τῶν ἐσωτερικῶν διδασκαλιῶν τοῦ πυθαγορικοῦ Τάγματος.

Τό κείμενον ἐδημοσιεύθη διαδοχικῶς υπό τοῦ Τιμαίου τοῦ Λοκροῦ καί τέλος υπό τοῦ Ἰαμβλίχου, ὅστις εἰς τόν "Πυθαγορικόν Βίον" του (75-78) παρέχει ὀλοκληρον τόν ἐν προκειμένῳ λόγον. Εἰς νεωτέραν ἔκδοσιν ἀναγράφεται υπό τοῦ HERSCHER, EPISTOLOGRAPHI GRAECI, PARIS DIDOT 1873, σ. 601 κ. ἐφ.

Τό κείμενον ἔχει ἐν μεταφράσει ὡς ἐξῆς :

Ἐπιστολή τοῦ Αὔσιδος πρὸς τόν Ἰππαρχον

"Κυκλοφορεῖ ἡ φήμη ὅτι καί σύ Ἰππαρχε, ἤρχισες νά διδάσκης δημοσίᾳ τήν πυθαγόρειον φιλοσοφίαν εἰς τοὺς πρώτους τυχόντας. Ἐν τούτοις θά ἐνθυμῆσαι ὅτι, ὅταν ὑπῆρξες μαθητής, ὁ Πυθαγόρας ἀπηγόρευεν ἐν γὰρ τέτοιαις πρωτοβουλίαις, λόγῳ τῶν φαναξίων (νά ἀντιληφθοῦν ὀρθῶς τήν ἀλήθειαν). Δυστυχῆς, ἀγαπητέ μου, ἀπεμακρύνθη ἀπό τήν προτροπήν του, ... Πολύ θά ἐχαίρομουν ἐάν μετέβαλλες συμπεριφοράν. Ἐάν δέν τό κάμης, γνώριζε ὅτι γιά μένα θά εἶσαι παντοτεινά νεκρός.

Πόσον θά ἦτο δικαιότερον νά παρέμενες πιστός εἰς τὰς προτροπὰς ποῦ εἶναι ταυτοχρόνως θεῖαι καί ἀνθρώπινοι, ποῦ Ἐκείνος μᾶς ἐκληροδότησε ἰδιαιτέρως πρὸς τήν σύστασιν νά μή μεταδίδωμεν τὰ προνόμια τῆς σοφίας, εἰς ἐκεῖνους ποῦ δέν ὑπεβλήθησαν ἐκ τῶν προτέρων εἰς τήν ψυχικήν καθάρσιν. Ὅχι, δέν ἐπιτρέπεται νά διασπείρωμεν εἰς τόν πρῶτον τυχόντα τοὺς καρπούς

πού χρειάζονται τόσες προσπάθειες για ν' ἀποκτηθοῦν, οὔτε νά κοινοποιοῦμεν εἰς τοὺς ἀμύητους τὰ ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐλευσίνος. Ὅλους αὐτοὺς πού ἐνεργοῦν. Ἔτσι, δέν εἶναι δίκαιον νά τοὺς ἀποκαλοῦμεν ἀσεβεῖς;

Εἶναι ἐπιωφελέες νά ἀναπολοῦμεν πόσον χρόνον κατηναλώσαμεν διά νά ἀπαλλαγῶμεν ἀπό τοὺς ρύπους μέ τοὺς ὁποίους ὁ βέβηλος βίος μᾶς εἶχεν ἐμποτίσει καί χάραξη βαθειά μέσα στή καρδιά μας, πρὶν καταστῶμεν μιαν ἡμέραν ἱκανοί νά δεχθῶμεν τὰ διδάγματα Ἐκείνου.

Οἱ βαφεῖς ἀφαιροῦν πρῶτα τὰ παλαιᾶ χρώματα ἀπό τὰ ὑφάσματα καί ἐν συνεχείᾳ τὰ βάφουν μέ νέα χρώματα χρησιμοποιοῦντες στερεωτικά μέσα γιά νά μή ξεθωριάσουν μέ τήν πλῆσιν καί μέ τόν καιρόν. Καθ' ὁμοῖον τρόπον καί ὁ θεῖος Ἐκεῖνος Ἀνήρ, προητοίμαζε τὰ ψυχάς τῶν ἐραστῶν τῆς Ἀληθείας, ὥστε νά μή ὑποστοῦν εἰς τό μέλλον διαφεύσεις. Δέν διέδιδε, ὅπως κάνουν οἱ σοφισταί, ἀπατηλές διδασκαλίαι· δέν μετεχειρίζετο τεχνάσματα πονηρᾶ δυνά τῶν ὁποίων οἱ σοφισταί δελεάζουν τοὺς νέους, χωρίς νά τοὺς διδάσκουν τίποτε τό ἀληθινά χρησίμον. Διέλαμπε ἀντιθέτως εἰς κάθε ἐπιστήμην ἐν σχέσει μέ θεῖα καί ἀνθρώπινα ζητήματα. Μερικοί ἀπό τοὺς σοφιστάς προσποιοῦνται ὅτι ἐπαναλαμβάνουν τὰς διδασκαλίαις Ἐκείνου τοῦ Ἀνθρώπου, προκαλοῦν μεγάλα κακά γύρω του καί μωιάζουν μέ τοὺς Παράδες πού συλλαμβάνουν νέους μαθητάς στά δίχτυα τοὺς κατά τρόπον ἀπαράδεκτον καί χωρίς ἐπιλογήν. Καί ἔτσι διαπαιδαγωγοῦν μαθητάς ὑπερόπτας καί στερημένους κοινωνικότητος· δέν δυστάζουν νά μολθνοῦν διδάγματα θείας φύσεως εἶναι ὡς νά ἔχυναν μέσα σέ πηγάδι βαθύ καί γεμάτο ἀπό λάσπη, ἕνα δοχεῖο μέ καθαρό καί διαυφές νερό. Ἀποτέλεσμα θά ἦτο νά ἀναταραχθῇ ἡ λάσπη καί τό καθαρό νερό θά ἐχάνετο. Αὐτό γίνεται μέ ἐκείνους πού διδάσκουν ἀπροετοίμαστοι καί μέ ἐκείνους πού διαπαιδαγωγοῦνται ὁμοίως. Διδάτι ἀγκάθια σκληρά καί μπερδεμένα ἀναπτύσσονται εἰς τὰ πνεύματα καί τὰς καρδίας ἐκείνων πού δέχονται τήν Ἐπιστήμην χωρίς προηγουμένως νά ἔχουν καθαρῆ καί προπαρασκευασθῆ. Ὀλοκληρη ἡ καλλιέργημένη, γυαλισμένη καί λογική πλευρά τῆς ψυχῆς τῶν συσκοτιζέται· τό φῶς δέν μπορεῖ νά αὐξηθῇ καί ἡ ἱκανότης

πρός κατανοήσιν (τῆς Ἀληθείας) δὲν θά πολλαπλασιασθῆ.

Ἡ πρωτεύουσα αἰτία τοῦ ἀποτελέσματος τούτου εἶναι ἡ ἔλλειψις ἐγκρατείας καὶ ἡ ἀλαζονία. Διότι τὰ δύο αὐτὰ ἐλαττώματα ἔχουν πολλὰς συνεπείας. Κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὴν ἀκράτειαν πηγάζουν ἀνώμαλοι δεσμοί, διαφθορά, ἀσέλγεις, ὑπέρμετρα πάθη καὶ ρίπτουν τὰ θύματα μῆσα σὲ βάραθρα καὶ κρημνοὺς. Μῆπως δὲν εἶδαμε πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παραπλανημένους νὰ μὴ σέβωνται οὔτε τίς μητέρες του, οὔτε τίς θυγατέρες τους ; Τέτοια πάθη, ποὺ παραβιάζουν νόμους καὶ πόλεις, ὅπως θά ἔπραττεν ἓνας οἰοσθήποτε τύραννος, τοὺς παρασύρουν δεσμῶτας μὲ τὰ χέρια δεμένα ὀπίσω, καὶ τοὺς ὀδηγοῦν ὀρμητικῶς πρὸς τὰς χειροτέρας καταστροφάς.

Περαιτέρω, ἀπὸ τὴν ἀλαζονίαν γεννῶνται ὁ ἐγωισμὸς, ἡ ἀπληστία, αἱ ληστεΐαι, αἱ πατροκτονίαι, αἱ ἱεροσυλίαι, αἱ δηλητηριάσεις, καὶ ὅλα τὰ παρεμφερῆ ἐγκλήματα.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξολοθρευθῶμεν διὰ πυρός καὶ σιδήρου καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς Ἐπιστήμης, τὴν φθοροποιὸν αὐτὴν βλάστησιν ἢ ὅποια διασπείρει παρόμοια πάθη. "Ἔτσι θά σώσωμεν τὸ πνεῦμα μας, θά τὸ ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν καὶ μετὰ μόνον θά εἶναι δυνατὸν νὰ φυτεῦσωμεν καὶ νὰ ἀναπτέξωμεν χρησίμους ἀρετάς."

Λ Υ Τ Ρ Ω Σ Ι Ε (DELIVRANCE).— Ὁ RENE GUENON κάμνει διέκρισιν μεταξύ Σωτηρίας καὶ Λυτρώσεως. Ἡ μὲν πρώτη ἐπανάγει τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν πρὸ τῆς πτώσεως παραδουλοκρατικὴν κατάστασιν, ἐνῶ ἡ δευτέρα ἐπιτυγχάνει τὴν τελικὴν Ἐνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ ("Ἄτμαν)

Κατὰ τὸν Σανκάρα ἡ Λ. (Μόκσα) κτᾶται μόνον διὰ τῆς Γνώσεως. Εἰς ταύτην ἄγει ἡ Γινιάνα Γιόγκα. Λαμβάνει τότε χώραν μία ὀριστικὴ ἀποκατάστασις τῶν συστατικῶν τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄτμαν, ποὺ εἶναι ἡ Ἀρχὴ καὶ τότε δύναται νὰ λέγη "εἶμαι τὸ Βράχμαν" !

⊕ Ἀναγέννησις, Ἀνάστασις, Ἐνωσις, Ἐπάνοδος, Εὐδαιμομία, Εὐτυχία, Θέωσις, Θεοκρατία, Μόκσα, Νιρβάνα, Τελείωσις, Ταύτισις.— Βιβλ. Π. Γράβ. Πυθαγ. 447 DAVY III, 260.

Α Υ Χ Ν Ι Α (Κηροπήγιον, CHANDELIER).- Ἡ Α. τῶν Ἑβραίων (Μεμοράχ), ἐτέθη εἰς ἀντιστοιχίαν μὲ τὸ βαβυλωνιακὸν δένδρον τῆς Γνώσεως. Διὰ τὸν Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρέα (Στρωματεῖς 5,6, 34,8) ἡ ἐπιτάφιος χρυσοῦ Α. ὑποδηλοῖ τὰς κινήσεις τῶν ἐπιτάφωτων ἀστέρων ποῦ διασχίζουσι τὸν οὐρανόν. Συσχετίζεται ἐπίσης, κατὰ τὸν Ἰδιὸν συγγραφεῖα, μὲ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ὅχι μόνον ὡς πρὸς τὸ σχῆμα, ἀλλὰ καὶ διότι ὑπενθυμίζει τὴν πηγὴν τοῦ φωτός.

Ἄλλὰ καὶ εἰς ἄλλας θρησκείας, ἡ Α. συμβολίζει τὸ πνευματικὸν φῶς. Ἡ μεταβίβασις τῆς φλογὸς τῆς Α. εἶναι διὰ τὸν Κινέζον Χουέϊ-Χέγκ, τὸ σύμβολον τῆς ἀνάου μεταδόσεως τῆς διδασκαλίας. Ὑπάρχει ἓν ἐνδιαφέρον ἔργον τοῦ Ζέν μὲ τὸν τίτλον "Περὶ τῆς μεταβιβάσεως τοῦ φωτός τῆς Α." Εἰς τὸν Βουδδισμόν γενικῶς εἶναι τὸ σύμβολον τῆς μεταβιβάσεως τῆς ζωῆς, τῆς ἀλύσου τῶν ἀναγεννήσεων. Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ἀλύσου ταύτης, δηλ. ἡ Νιρβάνα, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν σβέσιν τῆς Λυχνίας.

Ἐξ ἄλλου ὁ Σουφί Μαχμοῦδ Σαμπεστάρι, θεωρεῖ τὴν Α. ὡς τὸ σύμβολον τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ("Ἐρ Ρούχ) ἢ τῆς Ψυχῆς τοῦ Κόσμου. Ἀνάλογοι ἔννοιαι ἀποδίδονται εἰς τὴν Α. ὑπὸ τῶν Ταοϊστῶν. Εἰς τὴν κορυφὴν τῶν Ἰνδικῶν (βουδδιστικῶν) παγοδῶν καίει Α. ὡς φάρος τοῦ δάσμα (Νόμου).

Ἡ ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ἀσκουμένη συνήθεια νὰ καίουν κηρία καὶ λαμπάδας πρὸ τῶν εἰκονισμάτων τῶν Ἁγίων εἰς τὰς ἐκκλησίας, συμβολίζει ταυτοχρόνως τὴν θυσίαν, τὴν Ἀγάπην καὶ τὴν θεῖαν Παρουσίαν. Θ' Ἐπιτάφιος.

SEGH I 323, III 106

Α Ω Τ Ο Σ.-Εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν εἰκονογραφίαν, ὁ ἀνθισμένος Α. ὅπως καὶ ὁ Θ Φοῖνιξ συμβολίζει τὴν ἀγνότητα, τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἀναγέννησιν. Εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ πρωτογεννοῦ ἐκ τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων. Μεθ' ὃ ὁ Δημιουργὸς καὶ ὁ Ἥλιος ἐξεπορεύθησαν ἐκ τοῦ κάλυκος τοῦ Α. Ἐκ τῶν τριῶν ποικιλιῶν τοῦ Α. (λευκοῦ, ροδίνου καὶ κυανοῦ) ὁ τελευταῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἱερότερος ὄλων.

Εἰς τοὺς Ἑλληνας (Ὀδύσσεια) γίνεται λόγος περὶ

τῶν Λωτοφάγων. Τὸ γεγονός ὅτι τὸ φυτὸν ἔχει τὰς ρίζας του εἰς τὴν γῆν, τὸ στέλεχος ἐντός τῶν ὑδάτων καὶ τὸ ἄνθος του θάλλει εἰς τὸν ἀγνὸν ἥλιον, προϋξένησε τὸν θαυμασμόν τῶν παρατηρητῶν τῆς Φύσεως, οἱ ὅποιοι συνήγαγον μεταφυσικᾶς ἐννοίας. Ἐπίσης προσήλωσε τὴν προσοχὴν ὅτι θάλλει ἄσπιλον καὶ ἀγνόν, ἐν μέσῳ τῶν ἐλωδῶν καὶ ἀκαθάρτων ὑδάτων (σύμβ. ἀγνότητος καὶ πνευματικῆς ἀνατάσεως). Τὸ ὀκταπέταλλον ἄνθος του κατευθυνόμενον πρὸς τὰς 8 διευθύνσεις τοῦ χώρου, θεωρεῖτο ὡς σύμβ. τῆς παγκοσμίου ἁρμονίας.

Διὰ ταῦτα οἱ Ἴνδοί τὸ μετεχειρίσθησαν διὰ τὴν χάραξιν πολλῶν Θ Μάνταλα καὶ Θ Τάντρα. Εἰς τὴν εἰκονογραφίαν των περιστοῦν τὸν Βισνοῦ κοιμώμενον ἐπὶ ἀνθῶν Λωτοῦ. Ὁ ρόδιος Λ. εἶναι ἡλιακὸν σύμβολον, ἐνῶ ὁ κυανοῦς εἶναι σεληνιακὸν σύμβ. τοῦ Σίβα.

Ἐφ' ἑνὸς Λ. παρίσταται καθήμενος καὶ ὁ Βοῦδδας διὰ νὰ καταδειχθῇ ὅτι ὁ θεὸς κᾶθεται ἤρεμος ἐν μέσῳ τῆς ἰλῦος τοῦ κόσμου τῶν παθῶν καὶ τῶν ἀναγεννήσεων (τῆς καταστάσεως Σαμσάρα) Ἄλλοτε ὁ ἴδιος ὁ Βοῦδδας εἰκονίζεται κρατῶν ἀνα χεῖρας ἄνθρος 8-πέταλλου Λ. καὶ διαλογιζόμενος. Προσομοιάζεται εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην μὲ τὸν 8-κτινὸν Τροχόν καὶ τότε ἀποκαλεῖται Τσάκραβέρτι. Εἰς τὸν ταντρικόν συμβολισμόν τὰ 7 λεπτοῦφῃ κεντρα τοῦ ἀνθρώπου κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης (τῆς σουσοῦμνα) διατεταγμένα καλοῦνται καὶ "ἄνθη λωτοῦ" (Θ) καὶ φέρουν 4, 6, 10, 12, 16, 20, καὶ 1000 πέταλλα. SEGH III 141. Θ Καμάλα.-

M

Μ Α Γ Γ Α Ν Ε Ι Α.- (SORCELLERIE).- ⊕ 'Αντίκρουσις,
Γοητεία, Πλαγκών, Μαύρη Μαγεία.

Μ Α Γ Ε Ι Α.- ⊕ 'Αβρακαδάβρα, 'Αβραμελέν, 'Ακίδες,
'Ανθράξ, Βραχματζέλα, Διασπορά, Δυνάμεις, 'Επίκλη-
σις, "Έργα μαγ., 'Εργαστήριον Μαγ., Θαυματουργία,
Κάτοπιτρον μαγ., Κύκλος μαγ., Κυρανίδες, Κυριαρχία,
Λυχίς, Μάγισσαι, Μωϋσέως (βιβλία), "Όπλα μαγ.
Ράβδος, Σαμανισμός, Σφράγισις, Τετραγωνα μαγ.

Μ Α Γ Ε Ι Α Μ Α Υ Ρ Η.- ⊕ Γοητεία, Δαιμονιζόμενοι,
Δράσις έξ άποστάσεως, Κρόλεϋ, Μαγγανεία, Μαγικαί
ρήσεις, Μάγισσαι, Μπουλάν ('Ιωσήφ), Νιγρομαντεία,
Ντουγκπα, Σαββατισμός, Σολομωνικά, Συμβόλαιον μαγ.
Φίλτρα,

Μ Α Γ . Ι Α.- ΣΕΕΟΥΑΛΙΚΗ.- ⊕ Α.Α. 25 (7). 'Αδελφότης του
'Εβλίζ, 'Αδελφότης του Κρόνου, 'Αδωνισταί, Μπουλάν
Μύριαμ (Τάγμα τής -), Ναγκλόφσκα Μαρία, Ρασπούτιν,
Τάντρας, Φραγκισταί.-

Μ Α Γ Ι Κ Ο Ε Α Υ Λ Ο Σ.- ⊕ Μότσαρτ, Αύγουπ.Μυστ (98 ,6)

Μ Α Γ Ι Σ Τ Ε Ρ Ι Ο Ν.- ⊕ "Αλας 141 (8). Κόνις προ-
βλητική, Λίθος 58 (-8), "Ελαιον 464 (-3)

Μ Α Γ Κ Α.- Βισοϋδι Μάγκα, Μάργκα

Μ Α Γ Ν Η Τ Η Σ Λ Ι Θ Ο Σ.- Εΐναι γνωστόν ότι πρῶ-
τος έν 'Ελλάδι, περί τῶ 587 π.Χ. Θαλῆς ὁ Μιλήσιος
διεπίστωσε τὰς ἐλακτικὰς ιδιοτήτας ἐπὶ τοῦ σιδήρου

τοῦ ὀρυκτοῦ μαγνήτου λίθου, ἑνὸς ὄξειδίου τοῦ σιδήρου λαμπροῦ μαύρου χρώματος. Ἔνεκα τῶν ἑλκτικῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων του, τὸν παρεδέχθησαν ὡς σύμβ. τῆς παγκοσμίου ἔλξεως, τῆς συμπαθείας, τὸσον συναισθηματικῆς, ὅσον καὶ μυστικῆς.

Διὰ τοὺς Αἰγυπτίους ὁ φυσικὸς μαγνήτης, ποὺ τὸν ἔθετον εἰς συγγένειαν μὲ τὸν Ἔρω, φαίνεται νὰ ἔθεωρητο ὡς ἱερόν ἀντικείμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κοινὸν σίδηρον τὸν ὁποῖον ἐξελάμβανον ὡς κατηραμένον μέταλλον, προερχόμενον ἀπὸ τὸν Σῆθ ἢ Τυφῶνα. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον σπανιότατα ἀνεκαλύφθησαν ἀντικείμενα ἐκ σιδήρου εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἀντιθέτως ὁ μαγνήτης ἦτο ἔμπεποτισμένος μὲ τὰς ἡλιακὰς δυνάμεις τοῦ Ἔρω καὶ ὅπως αὐτὸς μετεῖχε εἰς τὴν κανονικότητα τῶν κινήσεων τοῦ Κόσμου. SEGH I, 31.

Μ Α Γ Ν Η Τ Ι Κ Ο Ν Ρ Ε Υ Σ Τ Ο Ν.-Θ Ἀκτινοβολία, Ζουάρ, Μαγνητισμὸς, Μάξουελ, Μπαραντύκ, Νταρζέ, Νιθ-Ποτέ, Ρεῦμα, Τρομελέν.

Μ Α Γ Ν Η Τ Ι Κ Ο Σ Τ Ε Κ Τ Ο Ν Ι Σ Μ Ο Σ.- Βλ. Ἱατρικὸς Ε.Τ.

Μ Α Γ Ν Η Τ Ι Σ Μ Ο Σ.-Θ Ἄλυσος (μαγνητικῆ), Ἀπομόνωσις, Γιόδοκ, Διελεύεις, Θεραπ. Μαγνητ., Μαγνητ. ρευστόν, Ντελέζ, Ντυρβίλ, Νιθ-Ποτέ, Πυΐζεγκυρ, Μιραντόλα (Πίκο DE LA), Σοφοὶ ἐξ Ἀνατολῶν.

Μ Α Γ Υ Α .-Θ Παρθένος, Πολλότης, DAVY I, 254

Μ Α Δ Υ Α Μ Ι Κ Α .-Θ Ἀσάγκα, Ναγκαρτζούνα

Μ Α Ζ Δ Α Ι Σ Μ Ο Σ.-Εἰς ἓνα τῶν κειμένων τῆς Ἀβέστα (τὸ 13ον Γιάστ, τὸ Φαρβαντίν Γιάστ), δίδονται λεπτομέρεια περὶ τῶν 5 συστατικῶν ἀρχῶν τοῦ ἀνθρ. εἶναι τὰ ἑξῆς: Τὸ ὑλικόν σῶμα (Τάν), τὸ ζωτικόν πνεῦμα (ἀχού ἢ Τζάν), ἡ ψυχὴ (οὐρβάν ἢ ραβάν), ἡ μορφὴ (αἰβινάκ) καὶ τὸ Φροχάρ (ἀρεστ. Φραβάσι) ποὺ δημιουργεῖται πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ τελευταῖον εἶναι στοιχεῖον ἀθάνατον, ἐνούμενον ἐνοῦμενον μετὰ τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ θάνατον. εἶναι ἡ ἀγνοτέρα ἀρχὴ καὶ ἡ μόνη ἀληθῶς ἀθάνατος, ποὺ

πού ἐπιτρέπει εἰς τὴν ψυχὴν νὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὸν ἀφανισμόν τοῦ σώματος. Ὑπάρχει ὄχι μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅλα τὰ ὄρυκτά, ὅλα τὰ πλάσματα, αἱ θεῖαι ὀντότητες, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ἄχουρα-Μάζδα κέκτηνται ἐνὸς Φροχάρ που εἶναι ἀπρόσβλητον εἰς τὰ βιάσματα καὶ τὰς ἁμαρτίας. Τὸ Φροχάρ ἀποδίδεται εἰς τὴν διάλεκτον Πεχλεβί μετὰ τὴν λέξιν αὐτὴν, ἐνῶ εἰς τὴν Ἀβεστα ἀποκαλεῖται Φραβάσι.

Παραβλέποντες τὸ Τάν (σῶμα) καὶ τὸ αἰβινάη (μορφὴν), τὴν εἰκόνα πού προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἥλιον καὶ πού ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἐστίαν αὐτὴν μετὰ θάνατον, τὸ Ἄχου καὶ τὸ Ντένα, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν χωὴν, εἰς τὸ Τζάν καὶ διακρίνονται σαφῶς ἀπὸ τῆς Οὐρβάν (ψυχὴν) καὶ τὸ Φροχάρ. Ἡ ἀρχὴ Νταένα (πεχλ.Ντίν) παρλισταται εἰς τὴν Ἀβεστα ὡς ἡ φωνὴ τῆς συνειδησεως, ἡ ἐκ τῶν ἔνδον φωνῆ, ποὴ προτρέπει τὸν ἄνθρ. νὰ ἀκοουθῆ τὸν ὄρθον ὁρῶμον καὶ νὰ συμπεριφέρεται μετὰ καλωσύνην εἰς τὰς σκέψεις, τὰς πράξεις, τὴν δράσιν του. Μετὰ τὸν θάνατον ἡ Νταίνα ἐμφανίζεται πρὸς τοῦ εὐσεβοῦς ἀνθρ. ὀρθία, ἐπὶ τῆς γεφύρας Τσινβάτ, ὡς νεάνις εὐειδῆς καὶ λάμπουσα. Ἀντιθέτως ἐνώπιον τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρουσιάζεται ὡς γραῖα δυσειδῆς, σὰν μιὰ μάγισσα, ἐμφανίζουσα διὰ τῆς ὄψεως αὐτῆς εἰς τὸν μοχθηρὸν ἄνθρ. τὰς πράξεις πού διέπραξε.

Ἡ ἰκανότης "μπάοντα" (πεχλ.μπόντ) εἶναι ἡ ἰδιότης τῆς διακρίσεως πού κατέχει ἡ μνήμη καὶ ἡ νόησις. Ἐπιζεῖ τοῦ σώματος καὶ συνοδεύει τὴν ψυχὴν (Οὐρβάν) εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἐνῶ τὸ Ἄχου (ἡ χωὴ) εἶναι τὸ στήχειον τὸ συνδεδεμένος μετὰ τὴν πνοήν,, ἐνῶ ἡ ψυχὴ (Οὐρβάν) φέρει τὴν βαρεῖαν εὐθύνην τῆς ἐκλογῆς μετὰ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Ἀναλόγως μετὰ τὴν στάσιν πού ἐτήρησε μέλλει νὰ ἀμοιφθῆ ἢ κολασθῆ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Τέλος, τὸ χαρακτηριστικώτερον συστατικὸν τοῦ ἀνθρ. εἰς τὸν Μαζδαϊσμόν, τὸ Φροχάρ ἢ Φραβάσι διακρίνεται καὶ εἶναι διάφορον τῆς ζωῆς, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς νοήσεως. Εἶναι ἡ θεία φύσις πού ἐδρεύει εἰς τὸ ἀνθρώπ. ὄν. Ἐπ'αὐτοῦ ἴδρυται ἡ σπία τῆς θείας οὐσίας.-

Θ 'Αβέστα, 'Αμοάπενδος, 'Αναχίδ, 'Αριμάν, Γίμα, Γκαγυομάρι, Ζερβάν- 'Ακαράνα, Ζόορ, Ζοχάκ, Ζωροάστρη Μαζνταζνάν, Μιθραϊσμός, Σαοσουάνι, Χαόμα, 'Ωρομάζδης.-

Μ Α Ι Α.- Νύμφη ή όποία συνευρίσκετο μετά τοῦ Διός ἐντός Θ σπηλαιου τῆς 'Αρκαδίας. Ἦτον ἡ μήτηρ τοῦ 'Ερμού. Διά τοὺς Ρωμαίους ἦτο σύμβ. τῆς ἀναγεννωμένης Φύσεως κατὰ τὴν ἄνοιξιν καί ἦτο πάρεδρος τοῦ 'Ερμού . 'Εορτή πρὸς τιμὴν τῆς Μαίας, ἐτελεῖτο κατὰ τὸ ἔαρ καί ἴσως διὰ τὸν λόγον αὐτόν ὁ μὴν Μάιος, ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τῆς νύμφης Μαίας. Εἰκόνιζε τὴν γονιμότητα, τὴν προβολὴν τῆς ζωτικῆς ἐνεργείας. SEGII III, 165

Μ Α Ι Ε Υ Τ Ι Κ Η.- Θ Πλάτων 112 (2)

Μ Α Ι Λ Α Ι Ν Τ Ε Ρ Θ Βάλνφοῦρτερ

Μ Α Ι Ν Α Δ Ε Σ.- Θ Βάκχαι

Μ Α Ι Σ Τ Ρ ('Ιωσήφ ντέ MAISTRE).- (1753-1821)

Προγραμματίζων ὁ δοῦξ τῆς Βρουνοβίκης διὰ τὸ ἔτος 1780 ἐν εὐρωπαϊκῶν συνέδριον ὄλων τῶν Τεκτόνων, ἀποστέλει πρὸς ὅλας τὰς τεκτον. ἀρχάς ἐν ἐρωτηματολόγιον ἐπὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Ε.Τ., τοῦ ἀληθοῦς σκοπῶν σου περὶ τῆς ὀργανώσεως τῶν τύπων καί τῶν ψελετῶν, περὶ τῆς θέσεως ποῦ πρέπει νά κατέχουν αἱ ἀπόκρυφοί ἐπιστήμαι ἐν τῷ Ε.Τ. Τὸ ὑπόμνημα ποῦ ἀποστέλλει ὁ Μαίστρ εἶναι θεμελιῶδες. Ἐξηγεῖ πρῶτον ὅτι δέν πιστεύει εἰς τὴν ναϊτικὴν προέλευσιν τοῦ Ε.Τ. Δέν παραδέχεται τὴν ὑπαγωγὴν εἰς 'Ανωτέρους 'Αγνώστους. Ὅσον διὰ τὰς ἀρχ. Μυσταγωγίας, γράφει: "Ἄς προσκοληθῶμεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον καί ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τοῦ παραλογισμοῦ τῆς Μέμφιδος. Προσθέτει ὅτι ἡ πνευματικὴ ἡγεσία ὑπὸ τοῦ Πάπα εἶναι ἡ ἰδανικὴ λύσις. Ἀποδεικνύεται κατὰ ταῦτα ἔνθερμος ὀπαδός τοῦ Καθολικισμοῦ. ὁ ρόλος τοῦ Ε.Τ. εἶναι νά ἐργασθῇ διὰ τὴν πρόδον τῆς θρησκείας καί τὴν ἔνωσιν τῶν 'Εκκλησιῶν.

Τὸ 1782 τὸ μέγα αὐτὸ Συνέδριον πραγματοποιεῖται εἰς τὸ WILHELMSBADT Αἱ σκέψεις καί ὑποδείξεις τοῦ Μαίστρ καί τοῦ Βιλλερμόζ θριαμβεύουν.

Ἄν καὶ ὁ Μαίστρ ἐκόηλοῦται ὡς ἄγνος χριστιανός, ὅθεν παθεῖ νὰ εἶναι πολέμιος τῆς τυφλῆς κληροκρατίας (κληρικαλισμοῦ). Καταδικάζει τὰς καταχρήσεις τοῦ κλήρου. Ἀντιστρατεύεται ἐπίσης τὰς πλεῖστας τῶν ἰδεῶν τοῦ ἄββᾶ BARRUEL, ποῦ εἶχε γράψει ἕν ὑπόμνημα διὰ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἰακωβινισμοῦ (1797) καὶ καταπολεμᾷ τὰς πλάνας ποῦ διέδωσε τὸ ἔργον αὐτὸ σχετικῶς μὲ τὴν ἐπιρροήν τοῦ Ε.Τ. εἰς τὴν Γαλλ. Ἐπανάστασιν. Τῷ 1816 γράφει: "Παρέμεινα ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ρωμαϊκὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν χωρὶς μὲ τοῦτο νὰ ἀπαρνηθῶ τὰ μεγάλα ὠφέλη ποῦ ἀπεκόμισα ἀπὸ τὸν συγχρωτισμὸν μου μὲ τοὺς Μαρτινιστὰς φωτισμένους". Διὰ τὸν MAISTR, ὅπως καὶ διὰ τὸν Ἀπ. Παῦλον "ὁ κόσμος εἶναι ἕν αὐτὸν συνολὸν ἀοράτων πραγμάτων, ἐκδηλουμένων ὀρατῶς". Ὁ Πανθεϊσμός τοῦ Σπινόζα καὶ τῶν Στωικῶν, εἶναι μία ἀπόκλισις ἀπὸ τὴν θεωρίαν ταύτην τοῦ Ἀποστόλου. Τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶναι ἡ ὡραιότερα καὶ βαθύτερα τῶν ἀναλογιῶν ποῦ ὑφίστανται μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Ἀντιτίθεται πρὸς τὴν τυφλὴν πίστιν καὶ τὴν ἀθηνεΐαν, χωρὶς ἠρωτικὴν ἐνατένισιν τῆς Ἀληθείας. Πολλὰκις ἀναφέρεται εἰς τὸν Ὀριγένην. Στηριζόμενος εἰς αὐτὸν πιστεύει ὅτι ὁ πρωταρχικός Χριστιανισμός ἦτο μία ἀληθὴς μύησις.

"Ἐκόηλος ἀντιμιλιταριστής, φοβεῖται ἐπίσης τὴν Δημοκρατίαν ἢ ὅποια ἐκφυλιζομένη, δύναται νὰ προκαλέσῃ πολέμους καὶ διαμάχας.- DAVY II, 339.

M A I T P Φ Ι Α Ι Π. - Θ Μαρτινισμός 202 (21)

Μ Α Κ Α Ρ Α. - Ἐκπροσωπεῖ τὸ ζωδιακὸν σημεῖον τοῦ χειμερινοῦ Ἡλιοστασίου (Αἰγόκερω). Ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβαίνει ὁ θεὸς Βαρούνα. Κατὰ τὴν Μπαγκαβάτ Γκιτᾶ, κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν ἐπὶ τοῦ ὕδατινου στοιχείου. Εἶναι "ἡ πύλη τῶν θεῶν" Θ. ἡ ἡλιακὴ τῶν ἠρώων.

Μακάρα σημαίνει κροκόδειλος. Τὸ σύμβ. τοῦ Κροκόδειλου, ἔχει ἀμφίδρομον σημασίαν. Ἡ ἀγαθοποιὸς ἰδιότης του, ταυτιζομένη μὲ τὸν Δελφῖνα, εἶναι σωτήριος, ἐνῶ ὡς κροκόδειλος εἶναι τὸ τέρας τῆς καταστροφῆς καὶ πρόξενος τοῦ θανάτου. SEGH III, 175

Μ Α Κ Ρ Ο Β Ο Σ ἢ ΜΑΚΡΟΒΙΟΣ Θεοδόσιος. - Ὑπῆρξεν εἰς

Ρωμαῖος γραμματικὸς καὶ διανοούμενος, ζῆσας περὶ τὸ τέλος τοῦ IVου αἰ. μ. Χ. Μᾶς ἄφησε δύο σημαντικὰ ἔργα: Ἐν φιλοσοφικόν-ἐρμηνευτικόν ἐπὶ τοῦ Ἐνυπνίου τοῦ Σκιπίωνος" τοῦ Κικέρωνος καὶ Ἐν σύγγραμμα φιλολογικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐμβριθείας: τὰ γνωστὰ SATURNALES. Ὁ Μάκροβος ὅστις, κατεῖχε σημαίνουσαν θέσιν εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν, παρέμεινε πιστὸς εἰς τὰ πνευματοκρατικὰ ἀντιλήψεις τοῦ Ἑθνισμοῦ καὶ τοῦτο, ἂν καὶ ὁ ἡγεμῶν του, ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος, ὑπῆρξεν εἰς Ἰουδαίω-χριστιανὸςμισαλλόδοξος καὶ πνευματικῶς περιωρισμένος. Ἡ τακτικὴ τῶν διανοουμένων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἦτο νὰ μὴ ἐπιτίθενται γραπτῶς κατὰ τῆς νέας θρησκείας τὴν ὁποῖαν ἡ πολιτικὴ ἰσχὺς ἐπέβαλε, ἀλλὰ νὰ ζοῦν ὡς αὕτη νὰ μὴ ὑπῆρχε ὁ μὴ συζητοῦν οὔτε ὑπὲρ οὔτε ἐναντίον αὐτῆς καὶ ἀπλῶς νὰ τὴν ἀγνοοῦν. Μία σιγὴ περιφρόνησικὴ ἦτο τὸ ὕστατον ὄπλον τῶν ὀπαδῶν τῶν ἀρχαίων Παραδόσεων, ἔναντι τοῦ ἐπισήμου Ἰουδαίω-χριστιανισμοῦ τοῦ κράτους. Εἰς τὰ ἔργα τοῦ Μ. ἀπαντῶνται πολυτιμώτατα ἀόψεις ἐπὶ τῆς ἑλλην. μυθολογίας, ἐπὶ τῆς ρωμαϊκῆς θρησκείας, ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν παραδόσεων τῶν μεμημένων εἰς τὰ ἀρχαῖα μυστήρια, χωρὶς νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῶν ἰδεῶν τῆς νέας θρησκείας.

Ἰδοῦ μερικὰ θέματα ποῦ πραγματεύεται εἰς τὰ SATURNALES: Περὶ τῶν προσευχῶν εἰς τοὺς θεοὺς, Περὶ τῶν ἀναιμῶντων θυσιῶν, Περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κρόνου Περὶ τοῦ συμβόλου τοῦ οὐροβόρου, Περὶ τοῦ ὀνόματος Φάνης, τοῦ ἀποδιδόμενου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, Περὶ τοῦ ρόλου τῆς Ἀθηνᾶς, Περὶ τῶν μυστικῶν τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς Κλάρου, Περὶ τῶν ἐπορρήτων τοῦ Κηρυκείου, Διαφορὰ μεταξὺ σπονδῶν (LUSTRATIO) καὶ ραντισμῶν (ASPERSIO), Πῶς πρέπει νὰ προσευχόμεθα, Περὶ τῆς λέξεως Βέβηλος (PROFANUS), Περὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Γεννήτορος εἰς Δῆλον, κ. ἄ.

Τὰ σχόλια τοῦ Μ. εἰς τὸ "Ἐνύπνιον τοῦ Σκιπίωνος" εἶναι συμβολικὴ ἀφήγησις τῆς μεταθανάτιου ζωῆς (ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀφήγησιν Ἡρῶς τοῦ Ἀρμενίου εἰς τὸ Χον βιβλ. τῆς Πολιτείας τοῦ Πλάτωνος) ἀποδι-

δομένη εις τόν Κικέρωνα. Ἡ τελευταία καὶ καλλιτέρα μετὰφρασις εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ LEONARD SAINT MICHEL, BOURGES 1949, ἔκδ. BOIN, ὑπὸ τὸν τίτλον : DEUX VOYAGES EN AU DELA: ER LE PAMPHYLIEN (Πλάτων) ET LE SONGE DE SCIPION (Κικέρων). Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ περιγράφεται ὁλόκληρος ἡ ἀστρικὴ φιλοσοφία τῶν Ρωμαίων.

Ἐπάρχουν εἰς τὴν ρωμαϊκὴν ἱστορίαν δύο στρατηγοὶ μὲ τὸ ὄνομα Σκιπίων. Ὁ πρῶτος, ὁ Πούβλιος Κορνήλιος Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς (235-183 π.Χ.) ὑπῆρξεν ἕπατος καὶ ἐνίκησε τὸν Ἀννίβαν. Οὗτος παρουσιάζεται ἐν ὄνειρῳ εἰς τὸν θετὸν ἔγγονόν του Σκιπίωνα Αἰμίλιον (184-129 π.Χ.) διαρκούσης τῆς παραμονῆς του εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Ὁ γηραιὸς Σκιπίων τοῦ διδάσκει ὅτι οἱ παλαιοὶ ποιμένες τῶν λαῶν ἔχουν κερδίσει τὴν ἀθανασίαν ὑπεράνω τοῦ Παλαξία συνεχίζουσι νὰ ἐπιβλέπουσι ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ζητημάτων. Ὁ νεώτερος Σκιπίων ζητεῖ ἀπὸ τὸ φάσμα νὰ μάθῃ ἕάν, ἂν καὶ ἀποθανὼν ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ ἕάν δὲ τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας. Καὶ τὸ φασματικὸν ὄραμα τοῦ λέγει : "Ζῶντες εἶναι μᾶλλον ἐκεῖνοι ποὺ ἀπηλλάγησαν τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος καὶ ἀπέδρασαν ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου. Αὐτὸ ποὺ σεῖς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἀποκαλεῖτε ζωὴν, εἶναι μᾶλλον εἰς τὴν πραγματικότητα θάνατος". Εἰς τὸ Ἴον βιβλ. κεφ. ΙΙ, τοῦ ἰδίου Σχολίου, γίνεται λόγος περὶ τοῦ ὁράματος τοῦ φιλοσόφου Νουμηνίου, ἐξ Ἀπαμείας, Πυθαγορικοῦ.

Ὁ φιλόσοφος Νουμηνίος, ἦτο ἔνθερμος ἐρευνητὴς τῶν φιλοσοφικῶν μυστικῶν. Ἐδέχθη ἐν ὑπῆρ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν δύο μεγάλων θειανῶν τῆς Ἐλευσίνας, Δημητρος καὶ Περσεφόνης, αἱ ὁποῖαι εἶχον προσβληθῆ ἀπὸ μερικὰς δημοσίας ἐρμηνείας ποὺ εἶχε παρουσιάσει ἐπὶ τῶν Μυστηρίων των. Κατεπλάγη ἰδὼν αὐτάς ἐνδεδυμένας μὲ πέπλους ἐταίρων τὰς ἠρώτησε περὶ τῆς αἰτίας τῆς τοιαύτης ταπεινῆς ἐμφανιζέως των. Τοῦ ἀπήντησαν μὲ κατάφορον ὀργὴν ὡς ἐξῆς : "Τοῦτο ὀφείλεται εἰς σέ καὶ μόνον, ἄφρων ! Μὰς ἐξωμοίωσες πρὸς ἐταίρας, ἐκριζώνοντας ἡμᾶς ἀπὸ τὸ ἱερόν ἄσυλον τῶν Ναῶν μας." Ὅσον καὶ ἂν ἄληθεύῃ ὅτι οἱ θεοὶ ἠθέλησαν

νά γίνουν γνωστοί από τόν ὄχλον ὑπό τὰς μορφάς τὰς ὁποίας ἡ Ἀρχαιότης τοὺς παρουσίασε διὰ νά ἐντυπωσι-
 αση τόν λαόν καί τοὺς ἔμπυσε μέ σώματα καί μέ πολυτι-
 μα καί ἐπιβλητικά φορέματα, ἐξίσου εἶναι ἀληθές ὅτι
 οἱ θεοί εἶναι ὄντα πολὺ ἀνώτερα τῆς ἀνθρωπότητος."

Βιβλ. V, κεφ. I. - Ἐπὶ τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ 8. -
 "Οἱ Πυθαγόρειοι ἐξέλεξαν τόν ἀριθμόν 8 ὡς σύμβολον
 τῆς ἰσοδητικῆς διότι ἀπό τῆς Μονάδος εἶναι ὁ πρῶτος
 ἀριθμός ποῦ δίδει δύο συστατικά ἄρτια καί ἴσα ($4 + 4$)
 τὰ ὁποῖα δύνανται καί αὐτὰ νά ἀποσυντεθοῦν εἰς δύο
 ἄλλας ποσότητας ἄρτιας καί ἴσας ($2 + 2$). "Ἄς προστεθῆ
 ὅτι ἡ ἀνασυνθεσις του ἠμπορεῖ νά ἐπιτευχθῆ διὰ τοῦ
 2×2 , ὅς ἐπαναλαμβανομένης. "Ἐνας τέτοιος ἀριθμός
 ποῦ ὑποῦται εἰς τὴν δύναμίν του διὰ συντελεστών ἴσων
 καί ἄρτιων καί ἐπίσης ἄγεται εἰς τὴν ἀνάλυσίν του μέ
 διαιρέτας ἴσους καί ἄρτιους μέχρι τῆς Μονάδος ἀποκλει-
 στικῶς καί ποῦ δέν ἠμπορεῖ νά ἔχη ἄλλον ἀκέραιον
 ἀριθμόν ὡς διαιρέτην, ἀξίζει νά θεωρηθῆ ὡς τὸ σύμβο-
 λον τῆς ἰσοδητικῆς. Κατόπιν τούτων, δέν ἠμποροῦμεν νά
 ἀμφιβάλωμεν περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ τίτλου τοῦ τελειοῦ
ἀριθμοῦ."

Βιβλ. I, κεφ. IV. - Περὶ τῆς Ἱερᾶς Τετρακτύος
 " Ἡ τετράς εἶναι διὰ τοὺς Πυθαγορείους, ἕνας μυστη-
 ριῶδης ἀριθμός, τὸ τέλειον σύμβολον τῆς τελειότητος
 τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Διὰ τοῦτο καί ἐμφανίζεται εἰς
 τὸν ἱερῶτατον τύπον τοῦ ὄρκου των ποῦ λέγει:
 "Ναί, ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα Ἐκείνου ποῦ ἐσχῆμάτισε
 τὴν ψυχὴν μας, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τέσσαρα!" (Ἀπό χει-
 ρόγραφον τοῦ JEAN MALLINGER)

Βιβλ. I, κεφ. XX. - Ὁ εἰς δύο θάνατοι τῆς ψυχῆς, μετὰ ὁ Ζος. -
 " Ὁ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου καί μετ' αὐτοὺς οἱ μαθηταὶ
 τοῦ Πλάτωνος, παραδέχονται ὅτι ὑπάρχουν δύο διακεκρι-
 μένοι θάνατοι: ἐκεῖνος τῆς ψυχῆς καί ἐκεῖνος τοῦ
 ζωικοῦ ὄντος. Τὸ τελευταῖον τοῦτο θνήσκει ὅταν ἡ
 ψυχὴ ἐγκαταλείπη τὸ σῶμα, ἐνῶ ἡ ψυχὴ ἀποσπᾶται ἀπὸ
 τὴν ἀπλὴν καί ἐδιαίρετον πηγὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβε
 γένεσιν διὰ νά κατανεμηθῆ εἰς τὰ μέρηματα τοῦ σώματος.

Ὅτι εἶς ἐκ τῶν θανάτων αὐτῶν εἶναι προφανῆς δι' ὅλον τὸν κόσμον, ὁ ἄλλος ὅμως εἶναι ἀντιληπτός μόνον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν σοφῶν, διότι ὁ κοινὸς ἄνθρωπος φαντάζεται ὅτι οὗτος (ὁ ὀρατός) ἀποτελεῖ τὴν ζωὴν.

"Μεταξὺ τῆς Γῆς καὶ τῆς Σελήνης εἶναι ἐγκατεστημένος ὁ ὑποχθόνιος κόσμος, καὶ ἐπειδὴ ἡ Σελήνη εἶναι τὸ μεταίχμιον μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, δυνάμεθα νὰ πιστευθῶμεν ὅτι αἱ ψυχαὶ ποῦ ἀνάγονται ἀπὸ τῆς Σελήνης πρὸς τὸν ἄστεροδεντα οὐρανόν, ἀρχίζουν μὲν νέαν ζωὴν, ἐνῶ ἐκεῖναι ποῦ κατὰγονται ἐξ αὐτῆς πρὸς τὴν Γῆν, παύουσι νὰ ζοῦν... Ἡ ψυχὴ ποῦ κατέρχεται ἐκ τῶν Ἡλυσιῶν πεδίων διὰ νὰ ἐπενδυθῇ ἓνα σῶμα, ἔχει νὰ διασχίσῃ τριῶν τάξεων στοιχεῖα καὶ νὰ ὑποστῇ τρεῖς θανάτους, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν της."

Βιβλ. I. κεφ. XII. - Αἱ πύλαι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ὁ Παλαξίας.

"Ἐκ τοῦ Καρκίνου ἀπορρέουσι αἱ ψυχαὶ αἱ ὀδεύουσαι πρὸς τὴν Γῆν. Διὰ τοῦ Αἰγόκερω, τῆς πύλης τῶν ἀθανάτων, ἐπαγακάμπτουσι αὐταὶ πρὸς τὴν ἔδραν τῆς ἀθανασίας των." Ἐρχονται τότε νὰ καταλάβουσι θέσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν. Ὁ Ὀμηρος παρέστησε τοῦτο μὲ τὸ ἄντρον τῆς Ἰθάκης (ἄντρον τῶν νυμφῶν). Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ Πυθαγόρας διδάσκει ὅτι ἀπὸ τὸν Παλαξίαν ἀρχίζει ἡ κἀθοδὸς πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ἄδου, διότι αἱ ψυχαὶ ἐν τῇ πτώσει των κατὰ τὴν στιγμήν αὐτήν, ἀποστεροῦνται ὠρισμένων οὐρανίων ἰδιοτήτων. Τὸ γάλα λέγει ὁ Πυθαγόρας, εἶναι ἡ πρώτη τροφή τῶν νεογνῶν, καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ γάλακτος (Παλαξίου) δέχονται τὴν πρώτην ὠθησιν ποῦ τὰς ἐξωθεῖ πρὸς τὰ γήινα σώματα"... Ὅθεν, ἐκεῖνοι ποῦ εἶναι ἔτοιμοι διὰ νὰ κατέλθουσι δέν ἔχουσι ἀκόμη ἐγκαταλείψει τὴν ὁδὸν τοῦ γάλακτος ἐνδὸς εὐρηνηταὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ Καρκίνου καὶ συνεπῶς ὑπάγουσι ἀκόμη εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν θεῶν ἅμα ὅμως κατέλθουσι μέχρι τοῦ Λέοντος, ἀρχίζουν νὰ μαθητεῦσιν προετοιμαζόμενοι διὰ τὴν μελλοντικὴν κατάστασιν ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ μαθητεία ἑνὸς νέου τρόπου ὑπάρξεως εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τὰς ὑποβάλλῃ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις.

... "Όταν κατέλθουν αἱ ψυχαὶ εἰς τὰ οὐράνια ὄρια, ὅπου ὁ ζωδιακὸς καὶ ὁ Γαλαξίας ἐφάπτωνται, τότε χάνουν τὴν σφαιρικὴν τους μορφήν καὶ μετασχηματίζονται εἰς κῶνον. Ἀπὸ μονᾶς ἡ ψυχὴ γίνεται δυᾶς, διότι τότε τὸ σημεῖον ποῦ διαγράφει μῖα γραμμὴ, χάνει τὴν ἀτομικότητά της.

.... "Όταν τότε ἡ ψυχὴ ἀφεθῆ νὰ παρασυρθῆ πρὸς τὸ σῶμα, εὐθύς ὡς προεκταθῆ ἐπέκεινα τῆς πρωταρχικῆς της σφαῖρας, ἀρχίζει νὰ δοκιμάζῃ τὴν ἀταξίαν ποῦ ἐπικρατεῖ ἐπὶ τῆς ὕλης... Τὸ κύπελλον τοῦ Διονύσου εἶναι τὸ σύμβολον τῆς μέθης ποῦ αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ· τὸ κύπελλον τοῦτο κεῖται μεταξὺ καρκίνου καὶ λέοντος. Συμβολίζει, ὡς ἐλέχθη, τὴν κατάστασιν τῆς μέθης, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπήρεια τῆς ὕλης, θυελλωδῶς ταρασσομένη, προκαλεῖ εἰς τὰς ψυχὰς ποῦ κατέρχονται ἐδῶ κάτω. Τότε ἀκριβῶς ἐπέρχεται καὶ ἡ λήθη, συνοπαδὸς τῆς μέθης ἐκεῖνης, ἡ ὁποία δεῖσιδύει ἀνεπαισθήτως εἰς αὐτάς.... "Ὅλαι (αἱ ψυχαὶ) ὅσαι πίπτουν ἐδῶ κάτω, πίνουν ἀπὸ τὸ κύπελλον αὐτὸ τῆς λήθης (τὸ πόμα τῆς Λήθης)... Ἡ ψυχὴ, παρασυρομένη ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μεθυστικοῦ ποτοῦ, κυλᾷ κατὰ μῆκος τοῦ ζωδιακοῦ, μέχρι τῶν κατωτέρων σφαιρῶν· κατὰ τὴν κάθοδόν της, ἀποκτιᾷ ἀπὸ τὰ φωτεινὰ αὐτὰ σώματα διάφορα περιβλήματα (ὄχηματα) καὶ οὕτω γίνεται κάτοχος τῶν διαφορῶν ἰκανοτήτων ποῦ τῆς εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ νὰ ζῆσῃ ἐντὸς ἀνθρωπίνου σώματος... Ἡ Σελήνη τῆς παρέχει τὴν ψυχὴν της, σῶμα λεπτοῦφές κατάλοιπον τῆς οὐρανίου οὐσίας καὶ ἀπόσταγμα ἐκ τῶν ἀγνοτέρων τῆς γῆϊνης ὑποστάσεως." (Χειρόγρ. τοῦ JEAN MALLINGER)

M A K P O K O Σ M O Σ. - ☉ Κόσμος, Μικρόκοσμος

M A K P O Π P O Σ Ω Π O Σ. - ☽ Ἄϊν, Γιεσῶδ, Καββαλα 307.
T. I. εἰκόν 277, σ. 173, Ἄρχαϊος τῶν ἡμερῶν

M A A X O Y T. - ☽ Βασιλεία, Ἰσχέμ, Ποταμὸς, Σεκινάχ.

M A N A. - Ἡ λέξις κατάγεται ἀπὸ τὴν Μελανησίαν, καὶ σημαίνει τὴν μυστηριώδη καὶ δραστικὴν ἰκανότητα ποῦ δαθαθετοῦν ὠρισμένα ἄτομα, ἰδίως ὅμως αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων καὶ ὅλα γενικῶς τὰ πνεύματα. Ἡ ἰδέα αὐτῆ

είναι λίαν διαδεδομένη κάπὸ τοὺς Εἰοῦ τῆς Β. Ἀμερικῆς (βακάν) μέχρι τῆς Ἀντίλλας καὶ τοὺς Πυγμαίους τῆς Ἀφρικῆς. Ὀλόκληρον τὸ Ἔργον τῆς Δημιουργίας δὲν θὰ ἐπετελεῖτο χωρὶς τὴν μαγικὴν αὐτὴν δύναμιν, τὸ Μάνα τῆς θεότητος. Ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἔμβια ὄντα, οἱ ἡγεμόνες, οἱ ἄνθρωποι, τὰ προϊόντα τῆς ἑβσεως ἀκόμη καὶ οἱ λίθοι κατέχουν τὸ Μάνα, ποῦ εἶναι τὸ μέσον δράσεως, δημιουργίας, ἀποτελεσματικότητος. (Βλ. Μ. ELIADÉ, HIST. 30). SEGH III, 176.

ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΑΣ.- Εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκαλεῖτο "τὸ φυτὸν τῆς Κίρκης, τῆς μαγίσσης. Ὁ Πλίνιος, ἀκόλουθῶν τὸν Θεόφραστον παρέχει πληροφορίας περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν προφυλάξεων ποῦ πρέπει νὰ λαμβάνωνται κατὰ τὴν περισυλλογὴν αὐτοῦ.

Κατὰ τὸν 18ον αἰ. ἀκόμη ἐκαλεῖτο εἰς τὰς "Σολομνικὰς" ἢ "χεῖρ τῆς δόξης" (MAIN DE GLOIRE". Εἶναι ἓν τῶν φυτῶν ποῦ περιεβλήθησαν μὲ τὰς περισσοτέρας προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας. SEGH III, 180

ΜΑΝΒΑΝΤΑΡΑ.-⊕ Κύκλοι 510 (20), Μάχα-Μανβαντάρα, Πραλίγυα.

ΜΑΝΝΑ.- Διὰ τὸν Φίλωνα εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Λόγου, τῆς οὐρανίου τροφῆς τῶν ψυχῶν, ὁ ἄρτος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄρτος τῆς Ζωῆς. Τὸ γεγονός ὅμως εἶναι ὅτι, κατὰ τὴν Βίβλον ("Ἐξοδ. 16) διέθρεψεν ἡ οὐρανὸς πεμπτὰς αὐτῆ τροφῆ τοὺς Ἰσραηλίτας ἐπὶ 40 ἔτη εἰς τὴν ἔρημον. Περὶ τοῦ Μάνα κάμνει λόγον καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος (I Κορινθ. 10, 3-16) καὶ πολλοὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.- SEGH III, 181.

ΜΑΝΔΑΙΟΙ .-⊕ Σαβαϊσμός.

ΜΑΝΗΣ (ἢ Μανιχαῖος) γεν. 246 μ.Χ. Ὅπως ἦτο ἡ ἑλληνιστικὴ Ἀλεξάνδρεια, οὕτω καὶ τὸ Ἰράν τοῦ IIIου αἰ ἀπετελεῖ ἓνα σταυροδρόμι ὅπου συνηντῶντο Ἑβραῖοι, Γνωστικοί, Χριστιανοί, Ναζαρηνοί, Βουδδισταί μοναχοί, Βραχμάνοι κ.ἄ. Ὁ Μάνης ἐπέδιώξε νὰ συντήσῃ ὅσας αὐτὰς τὰς παραδόσεις, ἀνατολικὰς καὶ

καί δυτικᾶς, εἰς μίαν οἰκουμένην διδασκαλίαν.

Ὅπως οἱ Σημίται, ὁ Μάνης αἰσθάνεται ὅτι εἶναι προφήτης, σωτῆρ ὅπως οἱ Ἰράνιοι, φιλόσοφος ὅπως οἱ Ἕλληνες, σωτῆρ ὄχι διὰ τῶν πράξεων καί τοῦ μαρτυρίου του, ἀλλά διὰ τῆς διδασκαλίας του. Θέλει νά διαπλάσῃ μίαν παγκόσμιον θρησκείαν, ταυτοχρόνως ἀνατολικήν καί δυτικήν, περικλείουσαν ὅλας τὰς προϋπαρξάσας θρησκείας.

Αἱ ἰδέαι του διεδόθησαν μέ ἀστραπιαίαν ταχύτητα. Ἡδὴ κατὰ τὸν 4ον αἰ. ἀνευρίσκονται παντοῦς εἰς Βόρ. Ἀφρικὴν, εἰς ὅλην τὴν Μ. Ἀσίαν, εἰς Ἰταλίαν, Γαλιαν καί Ἰσπανίαν. Πρὸς ἀνατ. μέχρι Κίνας. Παρ' ὅλου τοῦ διωγμοῦ ποῦ ὑπέστη ἔσχεν ἔνθουσιώδεις ὁπαδοὺς καί φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ ἔμπνευστῆς τῶν Βογομίλων τῆς Βουλγαρίας, ἐν συνεχείᾳ τῶν Καθαρείων Θ καί τῶν Θ Ἀλβιγίων καί τέλος τῶν VAUDOIS. DAVY I, 415.

ΜΑΝΙΑΙ (τῶν Πλατωνικῶν). Θ Μάντης, Πλάτων 117 (16)

ΜΑΝΙΑΙΙΣΜΟΣ.-Θ Διάβολος, Μανδαῖοι, Πσυλικιανοί.

ΜΑΝΤΑΛΑ.- Ἐξαιρετικᾶ λεπτολόγοι κανόνες ἰσχύουν διὰ τὴν χάραξιν ἑνὸς Μ. Ὁ πρῶτος κύκλος, ὁ ἐξωτερικὸς περιετῆ φλόγας πέντε ἀποχρώσεων : τὸ φράγμα τοῦτο πυρὸς, προορίζεται εἰς τὸ νά ἐμποδίσῃ τὸν ἀμύητον εἰς τὸ νά προχωρήσῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικόν, ἀλλὰ καί συγχρόνως νά κατακαίῃ ὅλας τὰς ἀκαθαρσίας, δηλ. ὅλους τοὺς διανοητικοὺς σχηματισμοὺς ἐκείνου ποῦ θέλει νά προχωρήσῃ πρὸς τὴν καρδίαν τοῦ Μάνταλα. Εἰς τὸν δεῦτερον κύκλον παρίσταται τὸ Θ βάζρα, ὁ ἀδαμάντινος κεραυνὸς, ὅστις θά παράσχη εἰς τὸν μαθητὴν τὴν ἰσχύν τῆς ἐλλάμψεως καί θά τοῦ ἐπιτρέψῃ νά πλησιάσῃ τὸ κενόν, ὅταν, φθάσας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μ. θέλει ἐνωθῆ καί ταυτισθῆ μέ τὴν θεότητα ποῦ εἶναι ἐκεῖ ἐγκαθιδρυμένη.

Ὁ τρίτος κύκλος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὰς ἐξοργισμένας θεοτήτας ποῦ παρίστανται δι' ἄ κοιμητηρίων τὰ ὅποια συμβολίζουσι τὰς 8 μορφὰς σθνειδόσεως, ἧτοι

τάς 5 αἰσθήσεις, τὴν διάνοιαν, τὴν ἀτομικὴν συνείδησιν καὶ τὴν παντογνωσίαν. Διασχίζων τὸν κύκλον τοῦτον ὁ διαλογιζόμενος θ' α ἔγκαταλείψῃ κάθε αἴσθησιν ὡς καὶ κάθε συνείδησιν συνυφασμένην μὲ τὸν κόσμον τῶν φαινομένων. Ὁ 4ος κύκλος παριστᾷ ἓνα στέφανον ἀπὸ λωτοῦς, σύμβολον τῆς ἁρμονικῆς ἀναπτύξεως τῶν δυνάμεων ἐλλάμψεως καὶ τῆς ἀπολύτου ἀγνότητος τῆς συνειδήσεως, ἀπληθαγμένης ἀπὸ κάθε ἐπίδρασιν τοῦ Ἐγῶ.

Ὅταν ὁ διαλογιζόμενος ὑπερβῇ τοὺς 4 αὐτοὺς φραγμοὺς, θά εὐρεθῇ ἔνωπιον τοῦ κυρίως Μάνταλα ποῦ εὔρηται εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀγνοῦ χώρου.

Μία κατασκευή ἐξ ἀλληλοδιαδόχων τετραγώνων, φυλασσομένων ὑπὸ δρακόντων, εἶναι τὸ ἀνάκτορον ὅπου διαμένουν αἱ θεότητες, ἐνῶ εἰς τὸ κέντρον, τὴν καρδίαν τοῦ Μ. ἐμφαίνεται ἡ προστάτις θεότης, ἡ ὅποια ὀρίζεται ἀπὸ τὸν Γκουρού διὰ τὸν δοκιμον.

Τὰ Μ. ἐπομένως εἶναι ἔγχρωμα συμβολικὰ ἐμβλήματα, χαραγμένα μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιμέλειαν ὑπὸ τῶν μορφαῶν τοῦ Θιβέτ καὶ εἰς τὰ ὅποια ἀποδίδεται μεγίστη ἀξίς ἐξ ἐπόψεως μυστικῆς ἀνατάσεως..-

Βιβλιογρ.- SEGH III, 177 (PIERRE GRISON), DAVY IV, 68 (T.V.DOKAN).-CORBIN H., TRILOGIE ISMAELIENNE, PARIS-TEHERAN 1961.- DAVID-NEEL, INITIATIONS LAMAIQUES, PARIS 1957.-M.ELIADE, LE YOGA, PARIS 1954.-MALLMANN M.-T.LES ENSEIGNEMENTS ICONOGRAPHIQUES DE L'AGNI-PURANA, PARIS 1963.-SECKEL, DIETRICH, L'ART DU BOUDDHISME, PARIS 1964.

⊗ Σχήματα 186,187.- Γιάντρα.

ΜΑΝΤΕΙΟΝ.- ⊗ Δελφοί, Δωδώνη, Τροφωνειος, Χρησμοί.

ΜΑΝΤΙΚΗ.- ⊗ Ἀερομαντεία, Ἀλφειτομαντεία, Ἀριθμομαντεία, Βροντοσκοπία, Γεωμαντεία, Ἡπατοσκοπία, Καπνομαντεία, Κατοπιρομαντεία, Κεραυνοσκοπία, Κλειδομαντεία, Κληρομαντεία, Κρυσταλλομαντεία, Λεκανομαντεία, Μετωποσκοπία, Μολυβδομαντεία, Νεκρομαντεία, Νοομαντεία, Ευλομαντεία, Οἰωνοσκοπία, Ὄρنيθοσκοπία, Παιδοαμτεία, Ραβδομαντεία, Ταρῶ Χαρτομαντεία, Ὑδατομαντεία., Χειρομαντ., Σίβυλλα .

M A N T P A - Γ Υ Α Ν Α. - Θ Βάτζρα - Γυάνα.

M A N T P A M. - Θ 'Επωδή, 'Ηχος, Δόγος, Μάντρα Γιόγκα,
Τζάπα, "Ωμ.

M A N T Y A M I K A. - (Ναγκαργιούνα). Σχολή βουδδιστικής διδασκαλίας ίδρυθείσα υπό του Ναγκαργιούνα κατά τον 1ον μ.Χ. αί. Χαρακτηρίζεται από αντιλήψεις συμφωνούσας προς την Μέσην 'Οδόν του Βουόδα και άσκούσας άυστηράν κριτικήν επί των έγκοσμίων συνηθειών. Αί τελευταίαι πηγάζουν από την άγνοϊαν της άληθούς φύσεως των όντων, που είναι κενότης. Διά τουτο και άποκαλείται Σχολή του κενού. Τά φαινόμενα που μās παρουσιάζονται όχι ότι δέν υπάρχουν, αλλά είναι μηδανινά, διότι στεροϋνται πνευματικότητος. Δέν πρόκειται λοιπόν περί μηδενισμοϋ, όπως τινές των συγχρόνων μας υπέθεσαν και διά την κατάστασιν της Νιρβάνας.
DAVY IV, 23 και III 367.

M A P Γ A P I T H Σ (PERLE) - Είς τους "Ελληνας ήτο τό έμβλημα της άγνότητος, του θείου "Ερωτος.
'Η 'Αφροδίτη παρίσταται συχνά ως Μ. έξερχομένη έξ ενός κογχυλλίου. Είς την 'Ατάρβα - Βέδα άποκαλείται ό Μ. ή θυγάτηρ του Σόμα, του πόματος της άθανασίας. Είς την ίδϊαν περιοχόν έν κομβολόγιον από Μ. συμβολίζει την άλυσον των κόσμων διαποτιζομένων και συνδεομένων προς άλλήλους υπό του "Ατρα (Σουτράτρα) του οίκουμενικοϋ πνεύματος. Μέ τους Χριστιανούς και τους Γνωστικούς ό συμβολισμός του Μ. επεκτείνεται. 'Ο 'Ωριγένης έπαναλαμβάνει συχνά την ταυτότητα του Χριστοϋ με τον Μ. Είς τās Πράξεις του Θωμά, περίφημον γνωστικόν έργον, παραβάλλεται ή αναζήτησις του Μ. με τό οράμα της πτώσεως του ανθρώπινου πνεύματος και την σωτηρίαν του. - SEGH III, 377

M A P I O Λ O Γ I A. - Θ 'Αγρέδα Μαρία, Βίντρα, Παρθένος.

M A P K I Ω N ό Παντικός. - Θ Γνωστικισμός 230 (-6)

M A P T I N E Z N T E ΠΑΣΚΟΥΑΛΑΥ. (-1710 -1774)

Βλ. DAVY II, 346 - Θ 'Αδελφότης Φωτός,

⊕ 'Εκλεκτοί Κοέν, Μαρτινεζισμός, Ρεώ-Κρουά.

Μ Α Ρ Τ Ι Ν Ι Σ Μ Ο Σ.- ⊕ 'Αγαθοεργός ιππότης τῆς
ἀγίας πόλεως.- Γνωστικά ἐκκλησιαί, Ρίμπεργκ,
Σαίν - Μαρτέν, Σεβιλλόν, Φιλαλήθων (τεκτ. Τύπος.)

Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ Ι Ε Χ Θ Ω Β Α.- ⊕ Χιλιασταί, 'Ερευνηταί
τῶν γραφῶν (σ.679)

Μ Α Σ Τ Ι Γ Ω Σ Ι Σ.- Τό μαστίγιον ἀνευρίσκεται εἰς
χεῖρας θεῶν καί ἡγεμόνων, ὡς σύμβολον ἐπιβολῆς
τοῦ δικαίου ἢ τιμωρίας τῶν ἐνόχων. Εἰς τὴν 'Ελλάδα
εἶναι ἔμβλημα τῆς 'Εκάτης, ὡς τιμωροῦ τῶν ἀδίκων
καί τῶν 'Ερινύων. 'Αναφέρεται ἐπίσης ὡς σύμβολον
ἐκδιώξεως τῶν χαμηλῶν πνευμάτων καί τῶν δαιμόνων.

Πολλοί ἀσκηταί ἐμαστιγοῦντο ἐκουσίως μέχρις αἵ-
ματος διὰ νά ἀποφύγουν τοὺς πειρασμοὺς καί μὲ τὴν
πρόθεσιν νά προσφέρουν κάποιαν θυσίαν εἰς τόν Θεόν.
'Ἡ μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ ἀσκητικὴ εἶναι ὄντως ὑπερ-
βολή καί ἔπιεται τοῦ παραλογισμοῦ. SEGH II, 323, 349

Μ.Α.Τ.Σ.-(τεκτον. Μέγας 'Αρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος)
⊕ 'Αρχέτυπος ἄνθρωπος, 'Αρχιτέκτων, Δημιουργός

Μ Α Χ Α Β Ι Ρ Α.- ⊕ Ζαΐνισμός.

Μ Α Χ Α Γ Υ Α Ν Α.- Βλ. DAVY III, 363 ⊕ "Ἄδδι Βοῦδδας,
'Ασάγκας, Δυάνι Βοῦδδαι, Μποντισάτβα, Ναγκαρ-
τζούνα.

Μ Α Χ Α Ι Ρ Α.- Εἶναι σύμβολον τῆς ἐνεργοῦ ἀρχῆς ποῦ
μεταλλάσσει τὴν παθητικὴν "Υλην. Εἶναι τό οὐσιῶ-
δες ὄργανον τῶν θυσιῶν. 'Ανευρέθησαν νεολιθικά Μ.
ἀπὸ ὄστουν, πυριτικά ὄρυκτά (SILEX) ὀφιδιανόν ποῦ
ἐχρησιμοποιοῦντο δι' ἰεροτελεστίας (θυσίας), ἐνῶ ἀρ-
γότερον ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ σιδηρᾶς διὰ τὰς συνῆ-
θεις ἀνάγκας τοῦ βίου. SEGH II, 122

Μ Α Χ Α Ρ Ι Σ Ι Μ Α Ε Σ.- Διεθνῆς 'Ετ. Διαλογισμοῦ.

Μ Α Χ Α Ρ Σ Ι (ραμάνα) (1879-1950). 'Ἡ ἐπίδρασις του
εἰς τὴν Δύσιν ὑπῆρξε σημαντικὴ, πολλοί δέ τῶν δυ-
τικῶν μυστικῶν προσῆλθον πρὸς αὐτόν διὰ φῶτισιν.

ΜΕΓ. ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ. - Θ 'Ελευθεροτεκτονισμός
485 (16-26), Λαϊκισμός

ΜΕΓ. ΘΩΝΙΚΗ ΣΤ. ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ. - Θ 'Αγαθοεργός ιππο-
τής τῆς 'Αγ. Πόλεως. - Μεγ. Στοά Γαλλίας, Όπερα.

ΜΕΓ. ΘΩΝΙΚΗ ΣΤΟΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ. - Θ 'Αγίου 'Ανδρέου (ἡμέρα),
'Αναπληρωτῆς Σολομῶντος, Γνωστικά ἔκκλησiai,
'Ερμητικὸς Τεκτον., 'Ηνωμένη Μεγ. Στ. Γερμανίας,
Ρεφεκτόριουμ, Χριστιανικὸς Τεκτονισμός.

ΜΕΓ. ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΣΤ/ ΓΑΛΛΙΑΣ. - βλ. Γυναικεῖος Τεκτονισμός

Μ Ε Γ Α Σ Μ Α Γ Ι Κ Ο Σ Π Α Ρ Α Γ Ω Ν. Θ 'Αστρικὸν
φῶς. - Βούλησις.

Μ Ε Θ Η. - 'Η πνευματικὴ μέθη εἶναι σύμβολον παγκόσ-
μιον. Ἀνήκει ὄχι μόνον εἰς τοὺς Χριστιανοὺς καὶ
μουσουλμάνους μυστικούς, ἀλλὰ καὶ διὰ τινὰς ἑσωτερι-
στάς. Λέγεται διὰ τὸν Θ Παράκελσον ὅτι διετέλει συνε-
χῶς εἰς κατάστασιν μέθης. 'Η Μέθη τοῦ πνεύματος εἶναι
συνυφασμένη μετὰ τὴν γνῶσιν, τὴν 'Αλήθειαν. 'Ο οἶνος
ἔθεωρήθη τὸ ἱερόν ποτόν τῆς θεότητος (Διονύσου) διὰ
τοῦ ὁποίου ἐκδηλοῦνται ἀνώτεραι πνευματικαὶ ἰκανότη-
τες, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ μέτρον καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν
τοῦ λόγου. "Άλλως ἢ Μ. παθεῖ νὰ ἔχη ἀναγωγικὸν καὶ
τυπολογικὸν χαρακτῆρα καὶ μεταβάλλει τὸν ἄνθρ. εἰς κτῆνος.

'Εδῶ βέβαια δὲν γίνεται λόγος περὶ τῶν καταχρήσεων
τῆς νεωτέρας μας ἐποχῆς, διὰ τῆς χρησιμοποίησεως ἰσχυ-
ρῶν ἀλκοολοῦχων ποτῶν, ἀλλὰ καὶ παραισθησιογόνων
διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνονται ὄραματα καὶ παραισθη-
σεις ἑνὸς τεχνητοῦ κόσμου καὶ τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν ὄχι
εἰς πνευματικὴν ἀνάτασιν καὶ μᾶλλον εἰς ἀσφαλῆ θάνα-
τον (Θ κοκαΐνη, ἠρωΐνη, L.S.D., μαριχουάνα κ.ά.π.)
τὰ ὁποῖα ἔχουν κατακλείσει τὴν ἔχρουν καὶ ἑστερημένην
ἀνωτέρων ἰδεωδῶν σύγχρονον κοιμωνίαν. - SEGH III, 60.
Θ Οἶνὸπνευμα, Παραφροσύνη.

Μ Ε Λ Α Μ Π Ο Υ Σ. Θ 'Αμφιάρως, Λερναῖα Μυστ.

Μ Ε Λ Α Ν. - Συμβολικῶς κατατάσσεται εἰς τὴν κατηγορίαν

τοῦ ψυχροῦ, τοῦ ἀρνητικοῦ. Ἀντίπους κάθε χρώματος, συγγενεὺς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς πρωταρχικῆς σκοτίας, τοῦ ἀδιαφοροποιήτου χάους. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀντίθεσις τοῦ Ⓞ λευκοῦ, ποῦ ὑπέρκειται ὄλων τῶν χρωμάτων καὶ ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ μελανοῦ τὰ δύο ἀκράτα σημεῖα, διὰ τῆς συνεργασίας τῶν ὁποίων τελεῖται ἡ ἐκδήλωσις. Πρβ. τὸ Ⓞ Μωσαϊκὸν δάπεδον τοῦ Ε.Τ.)

Ὁ Πρῶτος ὀρφικὸς ὕμνος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὴν Νύκτα. Αἱ πολυάριθμοι "μαῦραι Παρθένοι" τῶν ἐκκλησιῶν καὶ αἱ Ἄφροδίται, αὐτὴν ἔχουν τὴν σημασίαν. Ὑπενθυμίζομεν ἐπίσης τοὺς Διοσκούρους οἱ ὅποιοι ἔπυον δύο ἵππους, τὸν ἕνα μαῦρον καὶ τὸν ἄλλον λευκόν.

Διὰ τῆς μίξεως τοῦ μέλανοῦ καὶ τοῦ λευκοῦ, τελεῖται μία ἱερογαμία· δίδει γένεσιν εἰς τὸ τεφρόν, ποῦ εἶναι τὸ μέσον φηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος.

Εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν ἡ δουαδικότης λευκοῦ καὶ μέλανοῦ, εἶναι συνακόλουθον τοῦ φωτός-σκοτός, τῆς γνώσεως καὶ ἀγνοίας, τοῦ Γράκ-Γίν, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τὸ Μέλαν εἶναι τὸ σύμβολον τῆς πρωταρχικῆς Οὐσίας (Πρακρίτη), τῆς πρώτης ὕλης, τῶν κατωτέρων ὑδάτων, τοῦ βορᾶ, τοῦ θανάτου, τῆς πρωταρχικῆς παρθενίας. Ἡ θεὰ Κάλι εἶναι ὁμοίως μία μαύρη παρθένος, ὅπως καὶ ὁ Σίβα. Ὁ Ἰνδὸς μεμυημένος κάθεται ἐπὶ δορᾶς, φεροῦσης στίγματα ἐναλλάξ λευκὰ καὶ μαῦρα. Ὑπενθυμίζομεν ἐπίσης τὴν λέξιν Κεμί (ἡ μαύρη γῆ τῶν Αἰγυπτίων) ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθε καὶ ἡ λέξις "Ἀλχημεία. Γνωρίζομεν τὴν μεγάλην σημασίαν ποῦ ἀπεδίδετο ὑπὸ τῶν Ἀλχημιστῶν εἰς τὴν φάσιν τῆς Μελανώσεως τοῦ Μ. Ἔργου, ποῦ ἐχαροποιεῖ τὸν πειραματιστὴν, ὅσοι ἐπέθετο ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸν ὀρθὸν ὁρδόν. Κατόπιν τῆς φάσεως ταύτης ἐπηκολοθεῖ ἡ Δεύκωσις καὶ τέλος ἡ Ἐρύθρωσις.

Ἡ νεωτέρα Ψυχανάλυσις ἠσχολήθη διὰ μακρῶν μὲ τὸν συμβολισμὸν τοῦ μέλανοῦ χρώματος. - SEGH III, 272
Ⓞ Χρώματα

Μ Ε Λ Α Ν Η (ἐρυθρᾶ, πορφυρά). - Εἶναι τὸ χρώμα τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν μαρτύρων. Ἐχει τὴν

σημείαν τῆς τελειότητος, τοῦ κατ' ἔξοχὴν ἱεροῦ χυμοῦ, ποῦ εἶναι "EIN GANZ BESONDERE SAFT" (Φάουστ).

Διὰ πορφυρᾶς μελάνης ἔγραφον τὰ διατάγματά των οἱ βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες. Δι' αὐτῆς, ὅπως καὶ διὰ τοῦ αἵματος, ἐπιτυγχάνεται εἰς ἄλυτος δεσμός.

Ἐρυθρᾶν μελάνην ἐχρησιμοποιοῦν καὶ οἱ Ροδδοσταυροὶ διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῶν ἀποφάσεών των, πρᾶγμα ποῦ ἔξακολουθεῖ νὰ γίνεται καὶ σήμερον ὑπὸ τῶν νεωτέρων διαδόχων των (18ος βαθμὸς τοῦ Ε.Τ.). SEGH II, 265

Μ Ε Λ Ι Α.- Συμβολίζει τὴν πνευματικὴν τροφήν τῶν θεῶν καὶ τῶν σοφῶν. Λέγεται ὅτι ὁ Πυθαγόρας ἐτρέφετο μόνον μὲ μέλι (ὕλικόν καὶ πνευματικόν).

Κατὰ τὸν "Αγ. Διονύσιον Ἄρεοπ. τὰ φιδάγματα τοῦ Θεοῦ δύνανται νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὸ Μ. λόφω τῶν καθαρτικῶν καὶ συντηρητικῶν τοῦ ἰδιοκτήτων. Ὑποφοιτᾷ τὴν μυστικὴν γνῶσιν, τὰ πνευματικὰ ἀγαθά, τὴν ἀποκάλυψιν εἰς τὸν Μύστην. Ὁ Βιργίλιος ἀποκαλεῖ τὸ Μ. οὐράνιον δῶρον τῆς δρόσου, ἡ ὁποία εἶναι καὶ αὐτὴ σύμβολον μυσσεως. Εἶναι ἐκεῖνο ποῦ σκορπίζει τὸν πόνον καὶ τὰς πικρίας.

Οἱ Ἀθηναῖοι προφέφερον κλακοῦντας ἐκ Μ. εἰς τὸν μέγαν Δράκοντα, διὰ νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ σπήλαιόν του. Ὁ Πορφύριος ("Ἄντρον τῶν νυμφῶν) ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν μύησιν τῶν Λεοντικῶν (βαθμὸς μυσσεως τῶν ἱρρανικῶν Μυστηρίων) ἔχουνον εἰς τὰς χεῖρας τῶν μυστῶν μέλι καὶ ὄχι ὕδωρ, διὰ νὰ τὰς ἀποπλύνουν.

"Ἦδη εἰς τὰς Βέδας τὸ Μέλι ἐξυμνεῖται ὡς γονιμοποιὸς δυνάμεις, κηγὴ ζωῆς καὶ ἀθανασίας, ὅπως τὸ γάλα καὶ τὸ σόμα. Κατὰ τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων, προσεφέρετο μέλι εἰς τοὺς μύστας ἀνωτέρου βαθμοῦ, ὡς δεῖγμα τῆς νέας ζωῆς εἰς ἣν εἰσῆρχοντο. SEGH III, 215 Θ Μέλισσα

Μ Ε Λ Ι Α (FRENE).- Εἰς τοὺς "Ἐλληνας, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἡσιόδου, ἡ Μελία εἶναι δένδρον ἐξαιρετικῆς ἀντοχῆς. Εἰς τὸν γνωστὸν μῦθον περὶ τῶν κοσμικῶν περιόδων, ἡ Μελία γεννᾷ τὸ γένος τοῦ Χαλκοῦ, ἀνθρώπους φοβεροὺς διὰ τὴν ἰσχύν των. Εἰς τὰς σκανδιναυικὰς παραδόσεις, εἶναι σύμβολον ἀθανασίας καὶ συνδέσμου τῶν τριῶν περιοχῶν τοῦ κόσμου.

Διὰ τοὺς γερμανικοὺς λαοὺς ἡ Μελία Θ 'Υγκόραζιλ εἶναι τὸ δένδρον τοῦ κόσμου. Οἱ γερμανοὶ θεοὶ συνέρχονται παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ 'Υγκόραζιλ, ὅπως οἱ Ἕλληνες θεοὶ εἰς τὸν Ὀλυμπόν. Κατὰ τοὺς κοσμικοὺς κατακλισμοὺς ὅπου τὰ πάντα εἰς τὸ Σύμπαν ἀφανίζονται διὰ νὰ παραχωρήσουν τὴν θέσιν των εἰς νέον σύμπαν, μόνον τὸ δένδρον 'Υγκόραζιλ παραμένει ὄρθιον, ἀμετάθετον καὶ εἶναι τὸ καταφύγιον τῶν δικαίων ποῦ θὰ δώσουν γένεσιν εἰς τὸν νέον Κόσμον. SEGII II, 360

Μ Ε Λ Ι Σ Σ Α. - Ἡ Μ. ἔπαιξε σημαντικόν ρόλον εἰς τὸν συμβολισμὸν ὅλων τῶν παραδόσεων. Εἰς τὴν Ἑλευσίνα καὶ τὴν Ἐφεσον, αἱ ἱερεῖαι ἀπεκαλοῦντο Μελίσσαι. Θεωρεῖται ὡς σύμβολον τοῦ Ἀδύτου καὶ τῆς ἀναστάσεως. Εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης διαφυλάσσεται ἓν χρυσοῦν κόσμημα ποῦ παριστάνει δύο μελίσσας τῆς μινωικῆς περιόδου. Εἶναι σύμβολον σοφίας, τάξεως, ἐργατικότητος, περαιτέρω εἰκονίζει τὸν ἄρχοντα βασιλεῖα, τὸν μύστην, τὸ τέκνον τοῦ φωτός, τὴν ψυχὴν ἐνδεδομένην μετὰ τὸ θεῖον. Εἰς τὴν ἑλληνικὴν θρησκείαν ἡ Μ. συμβολίζει τὴν ψυχὴν ποῦ κατήλθεν εἰς τὸν Ἄδην, διὰ νὰ ῥοπειοιμάσῃ τὸν ὁδόν τῆς ἐπανόδου. Πολλὰκις ἐταυτίσθη μετὰ τὴν Δήμητραν. - SEGII I, 1.

Μ Ε Λ Χ Ι Σ Ε Δ Ε Κ. - Θ Λειτούργημα.

Μ Ε Μ Φ Ι Σ - Μ Ι Σ Ρ Α Η Μ. - Θ Ἑρμητ. Τεκτονισμὸς.
Μέμφις, Μισραήμ, Μπρικῶ, Ρῶς, Σεβιλλόν, Φθᾶ.

Μ Ε Ν Χ Ι Ρ. - Ἐνεκα τοῦ ὅτι εὐρίσκονται πλησίον τᾶψων, ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τινῶν ὡς φῆλακες τῶν ψυχῶν. Χάρις εἰς τὴν ἀφθαρσίαν τοῦ λίθου, ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ ἔμελλε νὰ διατηρηθῇ ἐπ' ἀδριστον ἀφθαρτος. Ὡστε δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὰ Μενχίρ (μετὰ τοῦ Μ. ELIADÉ) ὡς ἄρρενα σύμβολα προστασίας καὶ ἐπαγρυπνήσεως. Εἰς τὰς κελτικὰς παραδόσεις, τὰ κενοτάφια, ἐγκαθίσταντο Μενχίρ πρὸς τιμὴν τῶν μεγάλων Δρυϊδῶν.

Οἱ λίθινοι μεγάλιθοι συγγενεῦσιν πρὸς τὸ Θ δένδρον τῆς ζωῆς καὶ πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ κόσμου.

Ἄνάλογοι μεγάλιθοι (βράχοι) εὐρέθησαν καὶ μεταξὺ

πολιτισμένων μοναχῶν τῆς κεντρικῆς Ἀσίας πλησίον τάφων, ὡς φαίνεται διὰ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς λόγον: τὴν διατήρησιν τῶν ψυχῶν τῶν θανόντων.

SEGH III, 201.- Βιβλιογρ. ROBERT AMBELAIN : AU PIED DES MENHIRS, PARIS, NICLAUS, 1945.-

Μ Ε Ε Ι Κ Α Ν Ι Κ Α ΜΥΣΤΗΡΙΑ.- ⊕ Ἀζτέκοι, Ἰνδιάνοι, Μάγυα.

Μ Ε Ρ Κ Α Β Α.- ⊕ Ζοχάρ 27 (18)(-14), Ἰεζεκιήλ.

Μ Ε Ρ Ο Υ.-⊕ Ἠπειροί, Λούζ, Μαλχούτ, Ὄρος, Σβάργκα.

Μ Ε Σ Α Ζ Ο Ν Τ Ε Σ (MEDIUMS).- ⊕ Ἐσπεράνς, Μεσαζοντισμός, Παλλαντίνο, Χόμε.

ΜΕΣΗΜΒΡΙΑ-ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΝ.-Δύο ἀκράθα σημεῖα τοῦ ἡμερο-
νυκτίου, ἀνάλογα πρὸς τὰ ἡλιοστασιακά σημεῖα τοῦ ἔτους. Ὁ ταντρικὸς ἐσωτερισμὸς θέτει εἰς ἀντιστοιχίαν τὸ μεσονύκτιον πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς τελείας ἀναπαύσεως, τῆς μακαριότητος. Ὁ R. GUENON παρατηρεῖ ὅτι τὸ μεσουράνημα τοῦ πνευματικοῦ ἡλίου, λαμβάνει χώραν κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν φυσικὸν ἥλιον. Διὰ τοῦτο αἱ μῆσεις ἐτελοῦντο εἰς τὴν ἀρχαιότητα κατὰ τὴν νύκτα. SEGH III, 214.

Μ Ε Σ Μ Ε Ρ.- ⊕ Μαγνητισμός, Μαγνητ. Τεκτονισμός

Μ Ε Τ Α Β Ι Β Α Σ Ι Ε.- ⊕ Ἄλυσος μητικῆ

Μ Ε Τ Α Θ Ε Σ Ι Ε (ἰσημεριῶν). ⊕ Ἀστερισμοί, Κύκλοι, Λέ Κοῦρ .-

Μ Ε Τ Α Θ Ρ Ο Ν Ο Σ (Μετατρὸν).- ⊕ Ἀγγελολογία 56, 57. Δεκάς 280 (-10), Ἀδγός 72, Οὐρανοί, Σαντάι.

Μ Ε Τ Α Λ Λ Ο Ν.- Ὁ συμβολισμὸς τῶν μετάλλων ἐπιδέχεται διπλῆς ἐκδοχῆς ἅφ' ἑνὸς ἐκεῖνοι ποῦ κατεργάζονται αὐτά (χαλκεῖς, σιδηρουργοί) ἐτηροῦντο εἰς ἀπόστασιν καὶ μερικῶς ἀπεκλείοντο τῆς κοινοῦτητος, διότι ἡ δραστηριότης των ἐθεωρεῖτο ὑποχθόνιος καὶ ἐπικίνδυνος ἅφ' ἑτέρου, ἀντιθέτως, ἔπαιζαν βασικὸν κοινωνικὸν ρόλον, τὸ δὲ ἐπάγγελμά των ἐχρησίμευεν ὡς βᾶσις εἰς πλείστας μητικὰς ὀργανώσεις (καβεῖρια, κινεζικαὶ

καί αφρικανικά αδελφότητες. Ἡ πρώτη ἐκδοχή ἐσχετί-
ζετο μὲ τὴν τήξιν τῶν μετάλλων βοηθεῖα τοῦ ὑποχθονίου
πυρός ἢ ἄλλη, εὐμενῆς, βασιζέται ἐπὶ τῆς καθάρσεως
καί μετουσιώσεως αὐτῶν. Διὰ τῆς τήξεως τοῦ μεταλλευ-
ματος ἀπεκτᾶτο τὸ καθαρὸν μέταλλον. Ἐπὶ τῆς τελευταί-
ας ταύτης ἐκδοχῆς ἐστηρίζετο ἡ θεωρία τῶν ἀλχημιστῶν.

Ἡ παρασκευὴ κραμάτων, ὅπως ὁ οὐρείχαλκος παρο-
μοιάζεται πρὸς τὸν γάμον δύο ἑτεροφύλων μετάλλων.
Ἐξ ἄλλου τὰ Μ. εἶναι τὰ πλανητικὰ στοιχεῖα τοῦ ὑπο-
γείου κόσμου, ἐνῶ οἱ πλανῆται τὰ μέταλλα τοῦ οὐρανοῦ.
Ἄρα τὰ Μ. συμβολίζουν τὰς κοσμικὰς ἐνεργείας, στερεο-
ποιημένας, συμπεπυκνωμένας καί ἀποκρυσταλλωμένας μὲ
ποικίλας ἐπηρεῖας καί χαρακτῆρας.

Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν μετάλλων, εἶναι τύπος ἀρχαιό-
τατος τῆς μυσταγωγίας. Συνδέεται ἀναμφιβόλως μὲ τὸν
ἀκάθαρτον χαρακτῆρα ποῦ ἀπεδίδετο εἰς τὰ μέταλλα.
Τὴν ἐταύτισαν πρὸς τὸν βαβυλωνιακὸν μῦθον τῆς Ἴσταρ,
ἀναγκασθείσης, κατὰ τὴν κἀθοδὸν τῆς εἰς τὸν ὑποχθό-
νιον κόσμον, νὰ ἀποθέσῃ διαδοχικῶς ὅλα τῆς τὰ κοσμη-
ματα διὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τοὺς 7 περιβόλους, πρὶν παρου-
σιασθῆ ἐντεκῶφ γυμνή ἐνώπιον τῆς τρομερᾶς ἀδελφῆς τῆς
τῆς ἡγεμονίδος τοῦ βασιλεῦος τῶν νεκρῶν.

Ἀνάλογος τύπος ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὴν εἰσδο-
χὴν τοῦ δοκίμου Τέκτονος : ὑποχρεοῦται νὰ ἀποθέσῃ
ὅλα τὰ μεταλλικὰ ἀντικείμενα ποῦ φέρει (χρήματα,
νομίσματα, δακτυλίδια, ἀλυσίδες, ὠρολόγιον κ.κ.)
διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ κάθε ὑλικὸν
ἀγαθὸν καί τὴν θέλησίν του νὰ ἐπανάκτῃ τὴν πρω-
ταρχικὴν του ἀθωότητα. SEGH III, 210

⊗ Βιολογία T. II, 492), Δέπρα, Δίθος, Μαγνήτης Δ.,
Μεταλλοθεραπεία, Μεταλλουργία, Μεταστοιχειώσεις,
Τουβαλκᾶϊν, Ὑδράργυρος, Ὑλοζωϊσμός, Χαλκός,
Χάλυψ, Χρυσός.

Μ Ε Τ Α Μ Ο Ρ Φ Ω Σ Ι Σ. - Ὅλοι αἱ μυθολογίαι εἶναι
γεμάτες ἀπὸ ἀφηγήσεις περὶ Μ. Οἱ θεοὶ μεταμορ-
φοῦνται ποικιλοτρόπως ἢ μεταμορφώνουν ἄλλα πλάσματα
εἰς ἀνθρ., ζῶα, πηγᾶς, ποταμούς, ἀγάλματα. Διὰ μὲ-
ν τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ὁ P. GRIMAL (DICTIONNAIRE

D.L.MYTHOLOGIE GRECQUE, PARIS, 1963) ἀναγράφει περισσοτέρας ἀπὸ 100 περιπτώσεις. Ἀποκαλύπτουν τὴν πίστην εἰς τὴν βασικὴν ἰδέαν τῆς ἐνότητος τῶν ὄντων, ὅπου αἱ αἰσθηταὶ φαινομενικότητες ἔχουν μόνον παροδικὴν καὶ ἀπατηλὴν ἀξίαν. Δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τὴν Θ μετεμψύχωσιν, ἡ ὁποία, ἀντιθέτως πρὸς τὴν μεταμόρφωσιν ποῦ εἶναι κάτι τὸ παροδικόν, ἡ μετεμψύχωσις εἶναι μία μετὰστάσις ὀριστικὴ καὶ ὀλοκληρωτικὴ μιᾶς καταστάσεως εἰς κάποιαν ἄλλην.

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῶν συνοπτικῶν Εὐαγγελίων καὶ ἡ κατακλείς πάσης μυστικῆς ζωῆς. Ὁ Ἰησοῦς, γράφει ὁ Λουκάς (ΙΧ, 29) ἐκάλεσε παρ' αὐτῶ τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ὅλοι μαζί ἀνῆλθον εἰς τὸ ὄρος Θαβῶρ διὰ νὰ προσευχηθοῦν. "Καὶ ἐνῶ προσήχετο (ὁ Ἰησοῦς) ἠλλοιώθη ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔγιναν λευκὰ ἕξαστράπτοντα. Καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο συνελάλουν μετ' αὐτοῦ, οἵτινες ἦσαν Μωυσῆς καὶ Ἡλίας... Καὶ ἐνῶ (ὁ Πέτρος) ἔλεγε ταῦτα, ἦλθε νεφέλη καὶ ἐπεσκέασεν αὐτοῦς... καὶ ἔγινε φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα: " οὗτος εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός" αὐτοῦ ἀκούετε." Ἡ μεταμόρφωσις αὕτη εἶναι τὸ ὑπόδειγμα καὶ ὁ σκοπὸς παντός προσευχομένου καὶ ἐπικαλουμένου τὴν θείαν Χάριν. Καταλγεί εἰς τὴν ἔλλαμψιν, τὸν φωτισμὸν παντός ἀγνοῦ μυστικοῦ. M.DAVY I, 351.- SEGH III, 212.

Μ Ε Τ Α Σ Τ Ο Ι Χ Ε Ι Ω Σ Ι Σ.- TRANSMUTATION)

Θ Βάμμα, Βάπτω, Βαφή, Ἐλβέτιος, Ζολιβέ Καστελὸ, Λίθος φιλοσοφ., Μέταλλα, Μετουσίωσις, Στοιχεῖα (493), Χρυσοποιΐα.-

Μ Ε Τ Α Ψ Υ Χ Ι Κ Η.- Θ Ἀκσακῶφ, Ἀνρῦ, Ἀπάται, Κέρνερ, Κροῦξ, Λοτζ, Ρισέ, Τηλενέργεια, Φλαμμαριών.

Μ Ε Τ Ε Μ Ψ Υ Χ Ω Σ Ι Σ (TRANSMIGRATION).-

SEGH IV, 319, III, 213.- DAVY III, 206. Π. Γράβ. Παρελθόν- Παρόν - Μέλλον. Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα γίνεται ἐμπεριστατωμένη ἀνάλυσις τόσον τοῦ θέματος τῆς Μετεμψύχωσης, ὅσον καὶ τῆς Μετενσαρκώσεως καὶ περιέχονται

σοβαράι νύξεις ἐπ' αὐτῶν. Ὁμοίως εἰς τὸ ἔργον Π. Γράβ. Πυθαγόρας. Παρὰλληλως εἰς τὸ περιοδικὸν Ἴλισδος, Ἀθηναί, παρέχεται πληθώρα ἄρθρων τοῦ ὑποστηρίζου τὴν θεωρίαν τῆς Μετενσαρκώσεως ἀπὸ τῆς Θεοδοφικῆς σκοπιᾶς (τῆς Α. Μπέζαντ καὶ Λεντμπήτερ, τὰς ὁποίας δὲν κρίνομεν ὡς ἱκανοποιητικὰς.

⊕ Ἐμπεδοκλῆς, Ἐνανθρώπισις, Καββάλα (308 (-6), Πυθαγορισμός 231 (-9) Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πυθαγ 110, 392 Σαμσάρα.-

Μ Ε Τ Ε Ν Σ Α Ρ Κ Ω Σ Ι Σ . - (REINCARNATION).

⊕ Ἀνάμνησις, Γκατσί, Ἐνανθρώπισις, Ἡράκλειτος, Κεραυνόπλητος οἶκος, Κόλασις, Σαμσάρα, Ψυχωσις, Βιβλιογρ. Δημ. Ἰωαννίδη, Μετενσάρκωσις, Ἐκλ. Ἴλισοῦ Β, 31.- Κ. Μελισσαρόπουλος, Ἡ ἄποψις τῆς Μ., Ἐκλογαὶ Ἴλισοῦ Α, 267.- Τοῦ ἰδίου περὶ Μ. Ἐκλ. Ἴλισοῦ Γ, 84 Π. Ἀναγνώστου, Ἡ Μ. καὶ τὰ εὐαγγέλια, Ἴλισδος 1981, 213 Πυθ. Δρουσιώτης, Ἡ Μ. διὰ μᾶσου τῶν αἰῶνων, Ἴλισδος 1978, σ. 225 CR. FRUND, Ἡ βίβλος γιὰ τὴ Μ. Ἴλισδος 1960, σ. 189.- Κ. Μελισσαροπούλου, ὁ Μόμος τῆς Μ. Ἴλισδος 1979, σ. 19.- Ἰωάν. Χαρίτος, ἡ Μετενσάρκωσις Ἴλισδος 1982, 283, 345.- ABDI, Ἡ ἰσλαμικὴ ἀντίληψις περὶ Μ. Ἴλισδος 1979, σ. 91.- H. P. BLAVATSKY, Ἡ Μετενσάρ. Ἴλισδος 1970, 241.- ERWIN COOPER, Μετενσάρκωσις. Π. Γράβιγγερ, Πυθαγόρας 399.- Π. Γράβ. Παρελθόν Παρόν, Μέλλον.

Μ Ε Τ Ε Ρ Ρ Υ Θ Μ Ι Σ Μ Ε Ν Ο Σ ΤΥΠΟΣ. - ⊕ Ἀγαθοεργός Ἰππότης τῆς Ἀγ. Πόλεως, Αὐστηρά τήρησις, Μαίστρ (Ἰωσήφ ντέ-).

Μ Ε Τ Ο Υ Σ Ι Ω Σ Ι Σ . - ⊕ Δύναμις 398 (-10), Μεταστοιχείβωσις

Μ Ε Τ Σ Γ Κ Ε Ρ . - ⊕ Θέλημα

Μ Ε Φ Ι Σ Τ Ο Φ Ε Λ Η Σ . - Ἐτυμολογικῶς "ὁ μισῶν τὸ φῶς". Δαίμων τῆς μεσαιωνικῆς γραμματείας ποῦ παραστέκει τὸν Δρ Φάουστ, ὅταν οὗτος ἐκχωρεῖ τὴν ψυχὴν τουεῖς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Κολάσεως. Πικρόχολος καὶ σαρκᾶ-

στική ή εἰρωνία του ὑποκρύπτει τὸν ἀπέλπιδα κόνον τοῦ πλάσματος ἀνωτέρας προελεύσεως, πού στερημένος τοῦ θείου καὶ ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν κοσμικὴν γνῶσιν, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του ἐγκαταλελειμένον, ἀσκόπως ἀγόμενον καὶ φερόμενον καὶ κατατροχόμενον ὑπὸ τῆς ἀμφοβολίας. Ὁ Γκαῖτε μετέτρεψε μὲ πολλὴν μεγαλοφυΐαν τὸ μεσαιωνικὸν πνεῦμα τοῦ κακοῦ, εἰς σύμβολον μεταφυσικόν πού παίζει σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν προοδευτικὴν ἐξέλιξιν τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἀγάπης. SEGH III, 202.- © Ἄρης, Φάουστ, Γκαῖτε, κακόν.

Μ Η Δ Ε Ι Α.- © Ἄργοναῦται 349 (9).-Κριδός 478 (11)

Μ Η Δ Ε Ν.-Οἱ Μάγας, τὸ ὑλάχιστον 1000 ἔτη πρὸ πάσης ἐννοίας τοῦ Μηδενός ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων, εἶχον διατυπώσει μεταφυσικὰς πεποιθήσεις, παριστῶντες τὸ Μηδέν ὑπὸ μορφήν © κογχυλίου ἐλικσειδοῦς ἢ διὰ σπειροειδοῦς © κοχλίου (πρβ. © Σπεῖρα).

Ὅπως τὸ κοσμικόν © Ὄδον, τὸ Μηδέν συμβολίζει ὅλας τὰς δυνητικότητας ἐν ἀνεκδηλώτῳ καταστάσει. Εἰς τὸ Ταρῶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀνάριθμον μείζονα κλεῖδα τοῦ © Παράφρονος.- © Ἄϊν, Ἥλιος 64 (1), Μη- Ὀν, Παράφρων, Τεχῶν, Ὀρφικόν Ὄδον. Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Πυθαγόρας 147.-

Μ Η Λ Ο Ν.- Τὸ Μ. χρησιμοποιεῖται συμβολικῶς ὑπὸ διαφόρους ἐννοίας ἐκ πρώτης ὄψεως διακεκριμένας, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἐν τελικῇ ἀναλύσει συνέρχονται ἐπὶ ταυτὸ. Οὕτω ἔχομεν τὸ Μ. τῆς διχονοίας τοῦ Πάριδος, τὰ χρυσᾶ Μ. τῶν Ἑσπερίδων πού παρέχουν τὴν ἀθανασίαν, τὸ Μ. πού τρώγουν οἱ πρωτόπλαστοι, τὸ Μ. τοῦ Ἄσματος Ἄσμάτων πού σημαίνει κατὰ τὸν Ὠριγένην τὴν γονιμότητα τοῦ θείου Λόγου. Πρόκειται συνεπῶς περὶ σύμβολον τῆς Γνώσεως πού εἶναι ἄλλοτε ὁ καρπὸς τοῦ Δένδρου τῆς Ζωῆς καὶ ἄλλοτε τοῦ Δένδρου τῆς Γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Πρὸ πολλοῦ διεπιστώθη ὅτι, ἐὰν κόψωμεν ἐγκαρσίως πρὸς τὸν ἄξονά του ἓνα μῆλον, ἔχομεν πρὸ ἡμῶν πεντάκτινον διάταξιν τῶν σπερμάτων του. Ἐκ τούτου οἱ μεμνη-

ημένοι συνήγαγον ὅτι τὸ Μ. συμβολίζει τὴν Γυνῶσιν.

Εἰς τοὺς Κέλτας ἦτο ὁμοίως τὸ σύμβολον τῆς Γνώσεως, τῆς ἀποκαλύψεως. Ἐπίσης ἦτο μία τροφή παρατείνουσα τὴν ζωὴν μέχρι 400 ἐτῶν ! SEGH IV, 45

Μ Η Ν Ι Σ Κ Ο Σ (Ἡμισέληνος, CROISSANT).- Μία τῶν χαρακτηριστικῶν μορφῶν τῆς κινήσεως τῆς Σελήνης. Σύμβολον ἐπίσης τῆς μεταβολῆς καὶ ἐπανόδου τῶν μορφῶν. Συνάπτεται μὲ τὴν συμβολικὴν τῆς θηλείας ἀρχῆς, τῆς παθητικότητος, τοῦ ὕδατος.

Ἡ Ἄρτεμις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐταυτίζετο μὲ τὴν Σελήνην νυκτερινῆ θεᾶ, ἔφερε μηνίσκον ἀνά χεῖρας, ἢ ὡς κόσμημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ὁ Μηνίσκος, εἶναι ταυτῶσημος μὲ τὸ Θ Κύπελλον, ἢ τὴν Κύλικα. Συνδυασμένος μὲ ἓνα ἀστέρα εἰς τὰ πλεῖστα μουσουλμανικὰ ἔθνη (Ἰσλάμ), συμβολίζει τὸν Παράδεισον ἢ τὴν Ἀνάστασιν. Διὰ τοῦτο ἀπαντᾶται χαραγμένον ἐπὶ τῶν μουσουλμανικῶν τάφων. Ἐμβλημα τῶν Ὄθωμανῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν σταυροφοριῶν, ἐγένετο τὸ σύμβολον τῶν σημαίων τῶν (Πακιστάν, Ἀραβικὴ Δημοκρατία, Τουρκία, Τυνησία...) SEGH II 140.

Μ Η - Ο Ν.- Θ Διαφόρισις, Λυαδικότης, Μηδέν, Ὅν καὶ Μή Ὅν. οὐνγκρουντ, Παραβράμ, Ταδ.

Μ Η Τ Η Ρ.- Ὅλαι αἱ Μεγάλαι Μητέρες τῆς ἀρχαιότητος ὑπῆρξαν θεότητες τῆς γονιμότητος. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν ἔχομεν τὴν Γαῖαν, Ρέα, Δήμητραν, εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς ἑλληνιστικὰς περιοχὰς τὴν Ἰσιδα, τὴν Ἰστάρ, εἰς τοὺς Ἀσσυρο-βαβυλωνίους, τὴν Ἀστάρτην, εἰς τοὺς Φοίνικας, τὴν Κάλι εἰς τοὺς Ἰνδοὺς.

Ἡ Γῆ καὶ ἡ θάλασσα εἶναι τὰ ἀμφίδρομα σύμβολα τοῦ θανάτου καὶ τῆς γεννήσεως ταυτοχρόνως. Γέννησις εἶναι ἡ ἔξοδος ἐκ τῆς μήτρας τῆς μητρός ὁ θάνατος ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν μητέρα Γῆν.

Ἡ θεία Μητήρ συμβολίζει τὴν τελείαν ἐξαύλωσιν, τὴν βαθυτέραν τοῦ Ἔρωτος. Ἡ Μητήρ Θεοῦ εἶναι εἰς τὴν χριστιανικὴν Παράδοσιν, ἡ Παρθένος Μαρία, ἡ γεννήσασα τὸν Ἰησοῦν, ἡ Θεοτόκος. Εἰς τὸ σύμβολον

τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν, ὁ Ἰουλιανὸς ἀφιέρωσεν ἀποκαλυπτικὸν Λόγον. (Βλ. Βιβλιοθ. Σφιγγός) SEGH III, 206

Μ Η Τ Ε Ρ Ε Σ. - Θ Κατάβασις εἰς Ἄδην, Μπαῖμε, Φθουστ 119.

Μ Η Τ Ι Σ. - Θ Ἄθηνᾶ

Μ Η Τ Ρ Α. - Ὁ συμβολισμὸς τῆς Μήτρας εἶναι παγκοσμίως συνυφασμένος μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν, τὴν γονιμότητα τῆς Φύσεως, περαιτέρω μετὰ τὴν πνευματικὴν ἀναγεννησιν. Εἰς τὴν ἀρχ. ἑλληνικὴν τὸ ὄνομα τῆς Μήτρας ἦτο "Δελφίς" καὶ ἐκεῖθεν φαίνεται νὰ προέρχεται τὸ ὄνομα τῶν Δελφῶν (MIRCEA ELIADE). Εἰς τὰς Βέδας ἡ μήτρα τοῦ Σὺμπαντος, εἶναι ἡ Πρακρίτη, ἡ παγκόσμιος Οὐσία τὴν ὅποιαν ἡ Μπαγκαβάτ Γκνιτᾶ ταυτίζει μετὰ τὸν Βράχμαν: "Ὁ μέγας Βράχμας εἶπαι γιὰ μένα ἡ μήτρα ἐκεῖ μέσα ἐναποθέτω τὸ σπέρμα". Εἰς τὰς Πουράνας, ἡ Γιονί αὕτη εἶναι ἐνίστασις ὁ Βισνοῦ, ἐνῶ ἡ γονεβουσα ἀρχὴ εἶναι ὁ Σίβας. Εἶναι ἐπίσης ἡ Παρβάτη, ἡ Σάκτι τοῦ Σίβα. Τὸ γραφικὸν σύμβολον τῆς Γιονί, εἶναι ἓν ἀνεστραμμένον τρίγωνον (μετὰ τὴν μίαν γωνίαν πρὸς τὰ κάτω). Ἀνάλογος συμβολισμὸς ἀπαντᾶται καὶ, εἰς τὸν Πυθαγορισμὸν, ποῦ συμβολίζει τὸ γυναικεῖον γεννητικὸν ὄργανον (αἰδοῖον).

Μ Η Τ Ρ Ο Λ Ε Ι Σ. - Θ Παναγία τῶν Παρισίων, Ρεῖμς, Σάρτρ.

Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Ψ Υ Χ Η Σ. - Θ Ὑπηρεσία Θεραπείας.

Μ Η Χ Α Ν Ο Κ Ρ Α Τ Ι Α. - Θ Αἰτιότης, Βιταλισμὸς.

Μ Ι Δ Ρ Α Σ. - Θ Καββάλα 303 (-18)

Μ Ι Θ Ρ Α Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ Μαζδαϊσμός, Μάξιμος Ἐφέσιος, Μίθρας

Μ Ι Θ Ρ Α Σ. - Θ Βέλενος, Κοσμολογία 447 (18). Μαζδαϊσμός, Μιθραϊσμός, Ταῦρος, Τίγρης. Βιβλιογρ. Β. Παπακωνσταντίνου, Ὁ Μίθρας καὶ τὰ μυστήριά του, Ἰλισός 1983, σ. 378

Μ Ι Κ Ρ Ο Κ Ο Σ Μ Ο Σ. - Θ Μακρόκοσμος, Ταῖσμος 24 (-15)

Μ Ι Κ Τ Ο Σ Τ Ε Κ Τ Ο Ν Ι Σ Μ Ο Σ. - CO-MASONRY

Μ Ι Λ Α Ρ Ε Π Α

- 356 -

Μ Ι Λ Α Ρ Ε Π Α.- Βιβλιογρ. DAVY IV, 7.-

MILITIA CRUCIFERA EVANGELICA.- ⊕ Στοβόντιον Σίμων.

Μ Ι Α Ο Σ Ζ.- ⊕ Σβάλερ ντέ Πούμπιτς

Μ Ι Ν Ω Τ Α Υ Ρ Ο Σ.- ⊕ Θησεύς SEGH III, 220

Μ Ι Ρ Β Ι Α.- ⊕ Μποντέν 'Ιωάννης.

Μ Ι Σ Ρ Α Η Μ.- ⊕ Μέμφις Μισραήμ

Μ Ι Χ Α Η Λ.- ⊕ 'Αγγελολογία

Μ Ν Η Μ Ε Ι Α.- ⊕ 'Αρχιτεκτονική, Θαύματα, Μητροπόλεις, Πυραμίδες, Στόουνχέγκε.

Μ Ο Δ Ι Ο Σ.- 'Ητο καί εἶναι ἀκόμη σήμερον ἕν μέτρον ὄγκου. Περιεῖχε περίπου 13 λίτρας σπερμάτων ἢ κόκκων (π.χ. σίτου, ὀρύζης κ.ἄ.). Σήμερον εἰς τὴν Κίναν χρησιμοποιεῖται, ἂν καί ἡ περιεκτικότης του ἔχει ἐλαττωθῆ εἰς 10,31 λίτρας.

'Η συμβολικὴ χρῆσις τοῦ Μοδίου, ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ὄργανώσεως Τιέν-Τί-Κουέι ('Ἐταιρία τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς). Εἰς τὸ κέντρον τῆς Στοᾶς ποῦ ἐκαλεῖτο "Πολιτεία τῶν ἰτεῶν" εὔρηται εἰς Μόδιος πλήρης ἐρυθροῦ ρυζιοῦ. Ἀνεγείροντες τὸν Μόδιον (Τεοῦ) οἱ νεόφυτοι λέγουσιν ἐπὶ λέξει: "Ἀνεγείρομεν τὴν πολιτείαν τῶν ἰτεῶν διὰ νὰ καταστρέψωμεν τὸ Τσίγκ καὶ νὰ ἀναστώσωμεν τὸ Μίγκ". Ἀλλὰ τὸ Μίγκ δέν εἶναι μόνον μία δυναστεία, ἀλλὰ κυρίως τὸ Φῶς. Ἡ ἀνέγερσις τοῦ Μοδίου ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὸ γνωστὸν ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ὀρυζα εἶναι ἡ τροφή τῆς ἀθανασίας εἰς τοὺς Κινάζους. Ἐξ ἄλλου Τεοῦ -Μόδιος εἶναι τὸ ὄνομα τῆς Μεγ. Ἀρχίου. SEGH I, 217.

Μ Ο Ι Ρ Α Ι Ο Ν.- ⊕ Ἀνάγκη, Περρωμένον, Πρόνοια, Εἰμαρμένη, Χιράμ Ἀβίφ.

Μ Ο Κ Σ Α .- ⊕ Μούκτα

Μ Ο Λ Α Ι (JACQUES DE MOLAY).- Προσωπογρ.303.-

⊕ Ἰάκωβος ντέ Μολαί, Χιράμ Ἀβίφ.

Μ Ο Λ Υ Β Δ Ο Σ.- Είναι τὸ σύμβολον τῆς βαρύτητος, τῆς ἀτομικότητος. Βαρύ μέταλλον, ἀποδίδεται εἰς τὸν διαχωριστὴν θεὸν Κρόνον. Διὰ τοῦτο οἱ ἀλχημισταὶ ἐπέδωκον συμβολικῶς νὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀτομικοὺς περιορισμοὺς, διὰ νὰ ἀναχθοῦν εἰς τὰς γενικὰς καὶ οἰκουμενικὰς ἀξίας. Κατὰ τὸν Παράκελσον, ἀντιθέτως, ὁ Μ. ἦτο ὑγρὸν στοιχεῖον ὄλων τῶν μετάλλων... Ἐάν οἱ ἀλχημισταὶ ἐγνώριζον τί περικλείει ὁ Μ. θὰ ἐγκατέλειπον κάθε ἄλλην προσπάθειαν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς πρώτης ὕλης, διὰ νὰ ἐργασθοῦν μόνον ἐπ' αὐτοῦ". (PERNETY, DICTION. MYTHOHERMETIQUE, σ.390). Ἦτο ἡ "Υλὴ τοῦ Ἔργου, ποῦ εἶχε φθάσει εἰς τὴν μελάνωσιν. Ὁ λευκὸς Μ. ἐταυτίζετο πρὸς τὸν ἐρμητικὸν ὑδράργυρον. Ἐπρεπε νὰ συμβολίζῃ τὴν Ὑλην, τὴν ἐμπεποτισμένην με πνευματικὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀπαρχὴν τῶν μετουσιώσεων, ἀπὸ τὰς γενικὰς ιδιότητος τῆς ὕλης, εἰς ιδιότητος πνευματικὰς. SEGH IV, 30.

Μ Ο Λ Ω Χ.- Ὁ Ἰαχβέ (Ἰεχωβά) διὰ τῆς φωνῆς τοῦ Μωυσέως εἶχε ρητῶς ἀπαγορεύσει τὰς ἀνθρωποθυσίας. Παρὰ ταῦτα οἱ Ἰουδαῖοι, περιλαμβανομένου καὶ τοῦ Σολομῶντος καὶ ἄλλων βασιλέων, ἠγγόνησαν τὴν ἐντολὴν αὐτῆν τοῦ Ἰαχβέ καὶ παρεξέτραψαν εἰς τὰς εἰδωλολατρικὰς αὐτὰ καὶ βαρβάρους πρακτικὰς. Ζῶντα παιδιὰ ἐθυσιάζοντο εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Μολώχ.- SEGH III, 226.

Μ Ο Ν Α Δ Ο Λ Ο Γ Ι Α.- ☉ Αἰῦμπνιτς, Χελμόντ.

Μ Ο Ν Α Σ.- ☉ Δυάς, Ἐν, Ἐπάνοδος, Μονισμός, Συστοιχία.- Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας, 152

Μ Ο Ν Α Χ Ι Σ Μ Ο Σ.- (Ἐρημητισμός).- M. DAVY I, 503. Μοναστήρια τοῦ Θιβέτ καὶ ἄσκησις DAVY IV, 49.

Μ Ο Ν Ο Κ Ε Ρ Ω Σ.- LICORNE, UNICORNU).- Ὁ Μ. συμβολίζει μετὰ τὸ μανδικόν του κέρασ εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου του, τὴν δύναμιν, ὅπως καὶ τὴν ἀγνότητα. Τὰς δύο αὐτάς ἀρετὰς ἀπαντῶμεν κυρίως εἰς τὴν Κίβαν ὅπου ὁ Μ. εἶναι βασιλικὸν ἔμβλημα καὶ εἰκονίζει τὰς βασιλικὰς ἀρετὰς. Συμβολίζει περαιτέρω τὸ

πνευματικόν βέλος, τήν ἡλιακὴν ἀκτίνα, τὸ εἶφος τοῦ θεοῦ, τήν θείαν ἀποκάλυψιν, τήν διεισδυσιν τοῦ θείου μέσα στό δημιούργημα. Εἰς τήν χριστιανικὴν εἰκονογραφίαν παριστᾷ τήν Παρθένον γονιμοποιουμένην ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Κατὰ τὸν Μεσαίωνα εἶχε καταστῆ τὸ σύμβολον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, μέσα στοὺς κόλπους τῆς Παρθένου Μαρίας. Εἶναι κατὰ ταῦτα τὸ σύμβολον τῆς πνευματικῆς γονιμοποιήσεως.

Μ Ο Ρ Α Β Ο Ι (Ἁδελφοί).- © Τσίτσεντορφ Νικόλ.

Μ Ο Ρ Υ Α.- © Διδάσκαλοι 333 (-2).-Μπλαβάτσκι 356 .

Μ Ο Ρ Φ Η - Σ Κ Ε Ψ Ι Σ (FORME-PENSEE).-

© Σκέψις 413 (-12). Μετασχηματισμῶν (Τέχνη).

Μ Ο Σ Χ Ο Σ.-(Μοσχάρι).- Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀφήγησις τῆς Ἐξόδου (32, 1-10) περὶ τοῦ εἰδώλου τοῦ χρυσοῦ Μόσμου τὸν ὁποῖον ὁ Ἄαρων συνεβούλευσε τοὺς Ἰσραηλίτας νὰ κατασκευάσουν καὶ νὰ λατρεύσουν ἀντὶ τοῦ Ἰαχβέ. Τὸ εἶδωλον τοῦτο συμβολίζει τὴν συχεῶς ἀνανευομένην τάσιν τοῦ ἀνθρ. νὰ ἀποθεῶνῃ τὰς ὑλικὰς του ἐπιθυμίας, εἴτε τὸν πλοῦτον, εἴτε τὰς ἡδονὰς, εἴτε τὴν ἰσχύν. Εἶναι τὸ εἶδωλον τοῦ Βάαλ κατὰ τοῦ ὁποῖου οἱ Προφῆται θά μάχωνται καθ' ὀληντὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰσραήλ, (I.Βασιλ.12,28) καὶ ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἀντιπροσωπεύει ὅλην τὴν χλιδὴν, τὴν ὑλικὴν ἀπόλαυσιν, καὶ τὴν λατρείαν τοῦ χρυσοῦ, ὑπὸ τῶν ὁποίων μαστίζεται ὁ σύγχρονος ἀνθρ.

Μ Ο Τ Ε Α Ρ Τ.- © Μουσικὴ τεκτον., Μαγικὸς αὐλὸς

Μ Ο Υ Δ Ρ Α Ψ.- © Χειρονομίαι, Χορὸς.

Μ Ο Υ Κ Τ Α .- © Μόσχα.

Μ Ο Υ Δ Α Π Ρ Α Κ Ρ Ι Τ Η.-© Ἄδιτη, Ἀσάτ, Κοῖλον, Κόρσξ, Πραντάνα, Ὑδάτα, Ὑλη.-

Μ Ο Υ Σ Α Λ Α Μ.- © Σαῖτλερ

Μ Ο Υ Σ Ι Κ Η.- Γενικῶς ἀποδίδεται ἡ ἐφευρεσις τῆς Μ. εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν Κάδμον, τὸν Ὀρφέα.

τόν Ἀμφίωνα. Εἰς τοὺς Αἰγυπτίους εἰς τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ὅσιριν· εἰς τοὺς Ἰνδοὺς εἰς τὸν θεὸν Βράχμαν, εἰς τοὺς Ἑβραίους εἰς τὸν Γιουβάλ. κ.κ.

Οἱ ἱστορικοὶ τῆς Μουσικῆς ἀναγνωρίζουν τὸν Πυθαγόραν ὡς τὸν εὐρέτην τοῦ Μονοχάρδου διὰ τοῦ ὁποῦ καθώρισε μαθηματικῶς τὰς μεταξὺ τῶν τόνων σχέσεις. Ἐκθειάζουν ὡσαύτως τὸν Δάσον τὸν Ἑρμιονέα, τὸν διδάσκαλον τοῦ Πινδάρου, πού ἔγραφε πρῶτος περὶ τὸ 340 π.Χ. περὶ τῆς θεωρίας τῆς Μουσικῆς. Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν Εὐρώπην.

Ἐν τούτοις. 2000 ἔτη πρὸ τῶν διδασκάλων αὐτῶν, οἱ Κινέζοι εἶχον ἀναγάγει τὴν Μ. εἰς ὑψηλὴν στάθμην.

Ἔτσι περὶ τὸ 2700 π.Χ. ἐπὶ βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος Χουάγκ-Τί, ὁ Λίν-Λέν, εἰς ἓκ τῶν ὑπουργῶν του, διήρρεσε τὴν ὀκτάβαν εἰς 12 ἡμιτόνια πού τ'α ἀπεκάλεσε Λιού. Τῆ 12 αὐτὰ Λιού, διεκρίθησαν εἰς Λιού-Γιάγκ καὶ Λιού-Γίν τῆς ὁποῖα ἀντιστοιχοῦν πρὸς τοὺς 12 μῆνας τοῦ ἔτους καὶ τῆς 12 ψυχικᾶς καταστάσεις. Ἐκαστὸν τῶν Λιού ἦτο συνυφασμένον μὲ σωρείαν συμβολικῶν σημασιῶν. Ἡ ἅλη θεωρία δὲν ἀπεσκοπεῖ ἀπλῶς εἰς τὴν σύνταξιν μιᾶς τεχνικῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς τεχνικῆς αἰτῆς ἦγοντο εἰς μίαν θαυμαστὴν εἰκόνα τοῦ Κόσμου.

Οἱ Πυθαγόρειοι παραλλήλως ἐθεώρουν τὴν Μ. ὡς τὴν τετάρτην βασικὴν Ἐπιστήμην τῆς Γνώσεως, ὡς μαθηματικῶς στηριγμένην ἀρμονίαν μεταξύ ἀριθμῶν καὶ Κόσμου, ἐξ οὗ καὶ ἡ περίφημος ἀρμονία τῶν σφαιρῶν. Ἦτο τὸ μέσον συνδέσεως μὲ τὴν πληρότητα τῆς Ζωῆς τοῦ Κόσμου. Οἱ Ἕλληνες διέκρινον τρεῖς τρόπους (ῥέλη) μουσικῆς: τὸν Λυδίον κατευναστικόν καὶ θλιβερόν, τὸν Δωρείον ἀνδροπρεπῆ καὶ πολεμικόν, καὶ τὸν Φρύγιον, ἐνθουσιαστικόν καὶ βακχικόν.

Ἡ παραδοσιακὴ Μ. τῶν Κελτῶν, παίζεται μόνον μὲ τὴν ἄρπαν, ἐνῶ τὰ πνευστὰ ὄργανα (CORNEMUSE) ἐκρησιμοποιοῦντο εἴτε κατὰ τὰς μάχας, εἴτε πρὸς ἀναψυχὴν. Ἀνεγνώριζον καὶ ἐκεῖνοι τρεῖς τρόπους: τὸν τρόπον τοῦ ὕπνου, τὸν τρόπον τοῦ μειδιήματος καὶ τὸν τρόπον τοῦ πένθους.

Ἡ χριστιανικὴ Παράδοσις διετήρησε μέγα τμῆμα τῆς πυθαγορείου συμβολικῆς τῆς Μ. μεταδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Αὐγουστίνου καὶ τοῦ Βόηθου (BOETHIUS).

Ὁ τριαδικὸς ρυθμὸς καλεῖται Τελειότητα, ἐνῶ ὁ δυαδικὸς Ἀτέλεια. Ἡ συμβολικὴ τοῦ ἀριθμοῦ 7 (ἀφιερωμένου εἰς τὴν Ἀθηνᾶν) ἀναλαμβάνεται ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ πεδίου με ὄργανον τὴν ἐπτάχορδον λύραν. Ὁ Βῆθος διακρίνει τρεῖς συμβολικοὺς τύπους Μουσικῆς. Ἡ Μ. τοῦ Κόσμου ποῦ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἁρμονίαν τῶν ἀστρῶν, ὡς συνέπεια τῆς κινήσεώς των, ἡ διαδοχὴ τῶν ἐποχῶν, ἡ μῆξις τῶν στοιχείων. Ὁ Κόσμος εἶναι μία μεγαλοπρεπῆς συμφωνία. Τὸ δεύτερον εἶδος Μ. εἶναι ἡ Μ. τοῦ ἀνθρώπου. Διακυβερνᾷ αὐτόν καὶ προϋποθέτει μᾶλλον ἁρμονίαν μεταξύ ψυχῆς καὶ σώματος. Τέλος ἡ ἐνδύργανος Μ. ποῦ ρυθμίζει τὴν χρῆσιν τῶν ὀργάνων.

Ἐάν ἡ Μ. εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν ρυθμῶν, τοῦ μέτρου, ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἐπιβάλλεται εἰς τὴν τάξιν τοῦ Κόσμου, εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως καὶ τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Εἶναι ἄρα ἡ Τέχνη διὰ τῆς ὁποιᾶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Τελειότητα. -
 Θ Ἀρμονία, Ἀρμονικὴ (πυθαγόρειος), Βᾶγκνερ, Βῆθος, Γκαντάρβα Βίντυα, Διανοητικὸν ὄν, Ἐπωδῆ, Ἦχος, Μότσαρτ, Τέχναι, Φλουόδδ. Βιβλιογρ. Π. Γ. Πυθαγόρας, 239.

Μ Ο Υ Χ Ι Α Ν Τ Ν Τ Ι Ν Ι Μ Π Ν Α Ρ Α Μ Π Ι . -

γεν. 560/ 1165, εἰς Μουρκίαν, + εἰς Λαμασκὸν 638/ 1240. Διάσημος Ἄραφ μυστικὸς (σουφί).

Ἐγράφε πολυάριθμα ἔργα μεταξύ τῶν ὁποίων:

FUSUS AL - HIKAM, PARIS 1955. -

FUTUHAT AL MAKKIYAH, Κάϊρον, 1329 / 1911.

Ἐκτενῆ σχόλια εἰς τὸ Κοράνιον κ. ἄ. π.

Ἐδέχθη τὰς ἐπιθέσεις πολλῶν ἀράβων μυστικῶν, οἱ ὅποιοι τὸν κατέκριναν ὡς αἰρετικόν.

Βιβλιογρ. Καθηγ. H. CORBIN, L'IMAGINATION GREATRICE DANS LE SOUFISME D'IBN ARABI, PARIS 1958.

Μ Ο Χ Α Ο Σ (LEVIER) . - Αὐτός καθ' ἑαυτόν ὁ Μ. εἶναι

ἐν ἐνδιάμεσον ὄργανον ἀδρανές καὶ παθητικόν.

Καθίσταται ἐνεργητικὸν μόνον διὰ τῆς ἰσχύος ἐκείνου ποῦ θά τὸν χρησιμοποιήσῃ. Ἡ δύναμις δὲ αὐτῆ πρέπει νὰ ἐλέγχεται ὑπὸ τοῦ κανόνος, τῆς Ὑδροστάτης καὶ τοῦ Νήματος τῆς στάθμης. - SEGH III, 120

Μ Π Α Α Ν Τ Ε Ρ (FRANZ XAVIER VON BAADER). - (1765-1841)

Ἐγεννήθη εἰς Μόναχον ἐκ πατρὸς ἰατροῦ. Ἦρχισε καὶ ἐκεῖνος νὰ σπουδάζῃ ἰατρικὴν, ἀλλὰ τὴν ἐγκατέλειψε διὰ νὰ σπουδάσῃ ὀρυκτολογίαν εἰς τὸ FREIBERG τῆς Σαξωνίας. Ἦδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης στρέφεται πρὸς τὰ ἔργα τῶν μυστικιστῶν. Μεταβαίνει εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἐξειδικεύεται εἰς τὰ ὀρυκτολογικὰ θέματα. Ἐπιστρέφει εἰς τὸ Μόναχον καὶ ἐπιδίδεται εἰς τὴν μελέτην τοῦ Θ Μπαϊμέ καὶ τοῦ Θ Σαίν Μαρτέν, γενόμενος παραλλήλως σύμβουλος τῶν Μεταλλείων τῆς Βαυαρίας. Συγχρόνως αλληλογραφεῖ μὲ τὸν Τσάρρον Ἀλέξανδρον τὸν Ἴον, καὶ μὲ τὸν Γκαλιστὶν μέχρι τοῦ 1822 καὶ ἀσκεῖ σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν προσέγγισιν Γερμανίας καὶ Ρωσίας. Καθολικός, εἰργάσθη καθ' ὅλον του τὸν βίον διὰ τὴν προσέγγισιν τοῦ Καθολικισμοῦ μὲ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ἄρσιν τοῦ σχίσματος. Ἄλλ' οἱ ἐπίσημοι θεολόγοι τὸν ἐκράτησαν εἰς ἀπόστασιν.

Ὁ Μπαάντερ τονίζει ὅτι ἡ Ἐρησικεία πρέπει νὰ εἶναι μία Ἐπιστήμη καὶ ἡ Ἐπιστήμη μία Ἐρησικεία, διότι πρέπει νὰ γνωρίζωμεν διὰ νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ πιστεύωμεν διὰ νὰ γνωρίζωμεν. Μόνον ποῦ ἡ Γνώσις δέν ἀρχίζει ἀπὸ τὸ COGITO τοῦ Καρτεσιου, ἀλλ' ἀπὸ τὸν θαυμασμόν διότι "γνωρίζω" εἶναι ἰσοδύναμον μὲ τὸ νὰ λάβω συνειδησιν τῆς γνώσεως ποῦ ἔχει ὁ Θεὸς δι' ἡμᾶς. Γιατί νὰ μὴ ξεκινήσωμεν ἀπὸ τὸ "Ὀν ποῦ εἶναι τὸ θεμέλιόν μας ;

Ὁ Μπαάντερ ἐμπνεόμενος καὶ ἀκολουθῶν τὰς διδασκαλίας τοῦ Μπαϊμέ, τοῦ Ἐτιγκερ καὶ τοῦ Σαίν Μαρτέν, ἀναπτύσσει εἰς τὰ πολυάριθμα ἔργα του τὰς βασικὰς ἐννοίας τῆς ζωματικότητος καὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ἐν ἔργον του (1798) φέρει τὸν τίτλον: "Περὶ τοῦ πυθαγόρειου τετραγώνου ἐν τῇ Φύσει, ἢ περὶ τῆς φύσεως τῶν 4 σημείων τοῦ ὀρίζοντος." Ἐκεῖ κάπου λέγει: "Ἡ διδασκαλία τῆς Τριάδος ταυτίζεται μὲ ἐκείνην τοῦ Κύκλου καὶ ἀνάγεται εἰς τὴν Τετρακτὺν τοῦ Πυθαγόρου." Κάπου ἄλλοῦ γράφει: "Ἡ αἰώνιος ζωὴ δέν ὑπάρχει χωρὶς τὴν σωματικότητα καὶ ἡ ἀληθὴς σοφία τῆς Φύσεως θὰ ἔπρεπε νὰ διδασκῆτι εἶναι τὸ πνευματικὸν σῶμα δηλ. τὸ σῶμα ποῦ ὑπέστη τὴν μεταμόρφωσιν". Καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπαναλαμβάνει τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Σμαραγδίνου Πίνακος

του 'Ερμού : "Ἡ δύναμις αὐτοῦ (τοῦ Τελεσματος, τῆς θείας Τελειότητος) γίνεται μεγίστη, ὅταν μετατραπῆ εἰς γῆν." DAVY II 312.

Μ Π Α Γ Κ Α Β Α Τ Γ Κ Ι Τ Α. - Ἡ διαδοχὴ τοῦ Ἰνδικοῦ τούτου "Ἐπους εἶναι τεραστία" ὅλοι οἱ μεγάλοι Ἰνδοὶ μυστικοί, ἀπὸ τὸν Σανκάρα μέχρι τοῦ Γκάντι, καὶ ἀπὸ τὸν Ραμανοβγια μέχρι τοῦ Ἀουρομπίντο, ἄφησαν λεπτομερῆ σχόλια ἐπὶ τοῦ "Ἐπους, χωρὶς νὰ παραλείψωμεν ὅτι ἑκατομῦρια Ἰνδῶν γνωρίζουν ἀπὸ στήθους ὀλόκληρον τὸ Ἔργον καὶ καθημερινῶς τὸ ἀπαγγέλλουν." Ἐχω πρὸ ὀφθαλμῶν μίαν ὠραιστάτην ἀπόδοσιν τῆς Μπ.Γκ. ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Θεοσοφ. Ἐτ. τῆς Καλιφορνίας (1976) κατὰ μετάφρασιν τῆς Α. BESANT, μὲ τὸ σύστημα BRAILLE (πρὸς χρῆσιν τῶν τυφλῶν. Μοὶ ἐδωρήθη ἀπὸ τὸν φίλον κ. Ἄγιν Σαρακηνδόν, ὃν καὶ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας. - DAVY III, 286. - Κ. Μελισσαροπούλου, Ἑκλ. Ἰλισοῦ Α, σ. 73.

Μ Π Α Γ Κ Α Β Α Τ Α Π Ο Υ Ρ Α Ν Α. - Εἶναι ἔργον τοῦ μεταγενέστερον τῆς Μπαγ.Γκιτά (VIII ; αἰὼν μ.Χ.) καὶ πολὺ πλεον ἐκτεταμένον (κατὰ 20.000 στίχους, ἦτοι τὸ δεκαπλάσιον εἰς ὄγκον). Συνετάγη ὑπὸ πιστῶν ὁπαδῶν τοῦ Κρίσνα καὶ σημαίνει "τὸ Βιβλίον τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου". Πρόκειται περὶ διδακτικοῦ ποιήματος, ὅπου τὰ περιστατικὰ ἀναφέρονται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς γενέσεως τοῦ Ἀβατάρ, μὲ πολλὰ φανταστικά στοιχεῖα· ὁ Κρίσνα ὁμοιάζει πρὸς τὸν Ἡρακλῆν, ἧ ἐκτελεεῖ καὶ αὐτὸς διαφόρους ἄθλους) καὶ πρὸς τὸν Διδόνυσον. Ἀργότερον ὁμοιάζει πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα (εἶναι καὶ αὐτὸς ἄτρωτος (ὅπως καὶ ὁ Ζίγκφριντ) ἐκτός ἀπὸ τὴν πτέρναν του. Πληγώνεται εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ καὶ θνήσκει (δηλ. ἀνακτᾶ τὸ ἀνώτερον εἶναι του). Τὸ Ἀβατάρ του ὁμως ἀναγεννᾶται διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ θεῖον ἔργον του.

Μ Π Α Ι Ι Δ Υ . - Ὁ Ἀρκάν Σχολή, Ἐπιστολαὶ Διδασκάλων, Θιβετανός, Λούτσις Τράστ.

Μ Π Α Ι Μ Ε (JACOB BOHME) (1575-1624). -

Ὁ φίλος καὶ μαθητῆς του FRANCKENBERG, ἐξέδωσε

τό 1682 ἅπαντα τὰ ἔργα του. Αἱ ἰδέαι του διεδόθησαν ραγδαίως εἰς ὀλλανδίαν, τό δέ 1646 Κάρολος ὁ Ἰος διέταξε τήν μετάφρασιν τῶν ἔργων του εἰς τήν ἀγγλικήν. DAVY II, 381.- Θ "Αἶν Σόφ (111 -2), Γκαῖτε, Γκίχτελ, "Εκάρτ, "Ετιγκερ, Κοσμικαί περίοδοι, Λήντ, MYSTERIUM MAGNUM, Μπάαντερ, Οὔνγκρουντ, Ροδοσταυρισμός, Σαῖν Μάρτεν, Σβεντεμπόργκειον Τάγμα, Σέλιγκ, Σεντίρ, Σοφία, Τσίγκλερ, "Υδωρ. Βιβλιογρ. Ἀναγνώστου Πάνου, : Μπαῖμε, Ἰλισός 1983, σ. 316.

Μ Π Α Κ Τ Ι.- Μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου τὰ συναισθήματα τῆς εὐλαβείας, εὐσεβείας καί Ἐρωτος πρὸς τό Θεῖον, ἐνεισδύουν εἰς τόν πρωταρχικόν ἀπαισιδοξόν Βουδδισμόν. Αἱ ἰδέαι τῶν μεγάλων Θ Μπόντισάτβα (τοῦ Μαιτρεγυᾶ, τοῦ Ἀβαλοκιτεσβάρα καί τῶν ἄλλων σωτήρων, ἐκτός τοῦ ἱστορικοῦ Βουδδα, ὅπως τοῦ Ἀμιτάμπα, διαδίδονται εὐρύτητα, ὥστε καί αὐτή ἡ προφορά τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀμιτάμπα, νά ἀποτελῇ τό μέσον ἀναγεννήσεως. Ἡ τροπή αὕτη εἶναι ἡ ἀπαρχή τοῦ Νεμπουτσού τῶν Ἰαπῶνων, παρομοία πρὸς τήν ἀδιάλειπτον προσευχήν τῆς καρδίας τοῦ Ἰησοῦ, τῶν χριστιανῶν νηπτικῶν. Ὅσον διὰ τόν Μαιτρεγυᾶ, τοῦ ὁποῦλου ἡ ἄφιξις ἀνεμένετο ὡς ἐνός Μεσσίου, εὐρηται εἰς σαφῆ ἀντίθεσιν πρὸς τόν Ψυχρόν ρεαλισμῶν τοῦ Βουδδα. Θ Ἀγάπη, Λατρεία.

Μ Π Α Λ Α Ν Σ (PIERRE SIMON BALLANCHE, 1776-1847).-

Μυστικὸς ροῦ XVIIIου αἰ. ἐκ Λυών, παραδεχόμενος ἓνα μυστικισμόν ἐσωτερικόν. Δύσπιστος ἐναντι τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, τοῦ Μεσμερισμοῦ, τοῦ Σβέντεμποργκ καί αὐτοῦ τοῦ Ἰωσήφ ντέ Μαίστρ ποῦ τόσην διάδοσιν εἶχον κατὰ τήν ἐποχὴν του. Πολλὰ ἀντλεῖ ἀπό τόν Σαῖν Μαρτέν, ἐνῶ οὐδόλως κάμνει λόγον περὶ τοῦ Βιλλερμόζ. Πρὸ παντός ἀναζητεῖ τὰς βάσεις τοῦ Πλατωνισμοῦ, ἐνδιαφερεται διὰ τόν Νεο-Πυθαγορισμόν καί διὰ τοῦ Φάμπρ ντ' Ὀλιβέ ἐλκύεται πρὸς τὰ αἰγυπτιακά μυστήρια καί τὰς ἀρχαίας μυθσεις. Παρὰ ταῦτα δέν εἶναι πολυθειστής, καίπραμενεῖ πιστός εἰς τήν λατρείαν τοῦ Χριστοῦ. Συμπράττει εἰς τήν ἴδρυσιν μιᾶς "Χριστιανικῆς Ἐταιρίας".

DAVY II, 315

Μ Π Α Μ Π Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ Μπαχάϊ.Μ Π Α Ρ Ν Τ Ο Τ Ε Ν Τ Ε Λ. (BARDO THODEL), -

Ἱερὸν Βιβλίον τοῦ Θιβετανοῦ μυστικισμοῦ ἀνάγεται εἰς τὸν VIIION αἰ. εἶναι εἰς ὁδὸν τῶν ψυχῶν μετὰ θάνατον. Περιγράφονται ἰσὺς τὸν τρόπον τοῦ θανάτου, 2ον οἱ τύποι διὰ τῶν ἔξορκισμῶν, ἔλεγχον καὶ ἐνδυνάμωσιν τοῦ θνήσκοντος, 3ον ὅλα τὰ περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ὁ θνήσκων δυνατόν νά συναντήσῃ, με συμβουλὰς πρὸς ἀποφυγὴν τῶν παγίδων.

Τὸ βιβλίον μετεφράσθη εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ ἀγγλικὴν. Δύναται νά παρομοιασθῇ με τὴν "Βίβλον τῶν νεκρῶν" τῶν Αἰγυπτίων. DAVY IV, 40

Μ Π Α Φ Ο Μ Ε. - Θ Ἑστία, Κερασφόρος θεός, Τράγος.Μ Π Α Χ Α Ι. - Θ Μπαμπισμός, Μπεχαϊσμός.Μ Π Ε Κ Α Σ Η Δ Ε Σ. - Θ Δερβίσαϊ.Μ Π Ε Λ. - Θ Ἑνλίλ, Μαρδοῦκ, Μπάαλ.Μ Π Ε Ρ Ε Σ Ι Θ. - Θ Ἀλφάβητος, Βασίλειος ὁ Μέγας, Γένεσις, Γιεζιρά, Ζοχάρ, Καββάλα 303, 304Μ Π Ε Ρ Ν Τ Ι Α Ε Φ (Νικόλαος, γεν. 1874, + 1948).

Διάσημος σύγχρονος φιλόσοφος γεννηθεὶς εἰς Κρεβον καὶ θανὼν ἐν Γαλλίᾳ. Μετὰ τὰς πανεπιστημιακὰς του σπουδὰς, ἄν καὶ ἀνήκων εἰς οἰκογένειαν ἀριστοκρατικὴν, στρέφεται πρὸς τὸν Μαρξισμόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐλπίζει νά εὕρῃ καλλιτέραν δικαιοσύνην. Συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, μαζί με ἄλλους σοσιαλδημοκράτας καὶ ἐξορίζεται εἰς τὰ βόρεια τῆς Ρωσίας. Μετὰ τὴν ἀποτίσιν τῆς ποινῆς του, ἐπανακάμπει καὶ ἐγκαθίσταται εἰς Πετρούπολιν καὶ Μόσχαν. Λόγῳ τῶν ιδεῶν του φυλακίζεται καὶ πάλιν καὶ ἐκ νέου ἐξορίζεται. Μεταβαίνει εἰς Γερμανίαν καὶ τέλος ἐγκαθίσταται ὀριστικὰ μέχρι τέλους τοῦ βίου του εἰς Γαλλίαν.

Γράφει πλῆθος ἔργων ἀφιερωμένων εἰς τὴν πνευματολογίαν καὶ τὰ πνευματικὰ πεκρωμένα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐπίδρασις τῶν ιδεῶν του εἶναι τεραστία, ὄχι μόνον

είς τήν Εὐρώπην, ἀλλά καί εἰς τόν κόσμον ὀλοκλήρον. Μὲ ἰδιοσυγκρασίαν προφητικὴν ὁ φιλόσοφος αὐτὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δημιουργικῆς πράξεως, ἐγκαινιάζει ἓνα νέον τρόπον μυστικισμοῦ ἀναγόμενον εἰς τόν ἄνθρωπον τὸν πεπρωτισμένον μὲ μίαν ὑπερσυνείδησιν. " Ἡ ἐργασία μου ἀναφέρεται εἰς τὴν πνευματολογία, γράφει, καὶ ὄχι εἰς τὴν ψυχολογία. Τὸ ἀντικείμενόν μου, εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου". Ὁρθόδοξος χριστιανός, ἂν καὶ παραμένων εἰς τὸ περιθώριον τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Μπ. παραδέχεται ὅτι ἡ ἄφιξις τοῦ Χριστοῦ ἔχει κοσμικὴν καὶ κοσμογονικὴν σημασίαν. Τὸ Ἅγιον δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ μίαν θεοποίησιν καὶ ἡ θεοποίησις αὐτῇ προϋποθέτει τὴν σημετοχὴν ὄλου τοῦ κόσμου".

Ἡ σκέψις τοῦ Μπ. μαρτυρεῖ περὶ ἐπηρείας τοῦ Ἐκκαρτ, τοῦ Μπαϊμε καὶ τοῦ Γρηγορίου τῆς Νύσσης, ὅπως καὶ τοῦ Ἄγγελου Σιλεσίου. "Τὸ ἀληθινὸν ἀνθρώπινον στοιχεῖον εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ἐνοικεῖ μέσα σαυτὸν καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ποῦ εἶναι τὸ Θεῖον". (Ἰγναξιακὴ διαλεκτικὴ, σ. 139-140). Ἐκ τῶν πολλῶν ἔργων του, ἀναφέρομεν τινὰ ἐξ αὐτῶν:

L'ESPRIT DE DOSTOIEVSKY, PARIS 1933

ESPRIT ET LIBERTE CHRETIENNE, 1933

CHRISTIANISME ET REALITE SOCIALE, 1934

DE LA DESTINATION DE L'HOMME, 1935

LA PHILOSOPHIE ET L'EXISTENCE

DE L'ESCLAVAGE ET DE LA LIBERTE DE L'HOMME, 1946

DEUX ETUDES SUR JACOB BOHME, 2 VOL. 1946

ESSAI DE METAPHYSIQUE ESCHATOLOGIQUE, 1946

AU SEUIL DE LA NOUVELLE EPOQUE, 1947

VERITE ET REVELATION, 1954 κ. ἄ. π.

Αἱ περὶ Μπ. γραφεῖσαι μελέται καὶ διατριβαὶ εἶναι ἐπίσης πολυάριθμοι. DAVY II, 538

Μ Π Λ Α Β Α Τ Σ Κ Υ, Θ' Ἀντιαρ Θεοσοφία, Ἄρκαν

Ἐσχολή, Διδάσκαλοι, Ἐπιστολαὶ Διδασκάλων,

Ἰστοὶς ἀποκεκαλυμμένη, Μυστικὴ Διδασκαλία (D.S.)

Πλάνα, Τζῶν Κίγκ, Φωνὴ τῆς Σιγῆς, Χόντιγκσον.

Βιβλιογρ. Ἀπὸ τῆ ζωῆ της, Ἐκλ. Ἰλισοῦ Α, 119

Μ Π Ο Α Ζ .- βλ. Βοάζ.Μ Π Ο - Γ Ι Ν - Ρ Α .- βλ. Βάϊνγκβερνερ, 'Εμπντάρ.Μ Π Ο Ν Α Β Ε Ν Τ Ο Υ Ρ Α .- Φραγκισκανός μυστικός. Βάσις τῆς
Βάσις τῆς διδασκαλίας του εἶναι ἡ μετριοφροσύνη
ἣτις ὁδηγεῖ μέχρι τῆς θεάσεως (CONTEMPLATION) τοῦ θείου.
DAVY II, 177, 178Μ Π Ο Υ Α Β Ε Ρ Δ Υ Τ Τ Ο Ν . ⊕ Βρίλ. ΖανόνιΜ Π Ρ Ο Υ Ν Ο Τζιοντάνο.-Βιβλ. BESANT, Τό μήνυμα τοῦ
Μπροῦνο, ἐν 'Εκλ. 'Ιλισοῦ Δ 198.- 'Αγλ. Ζάννου: Τζ.Μ.
'Ιλισός 1957, σ.47Μ Υ Η Σ Ι Σ .- Εἰς τὴν ἀρχ. 'Ελλάδα ἡ Μ. ἐκαλεῖτο "τε-
λετή", ὅρος τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων (Κρατύλος) προσεγ-
γίζει μὲ τὴν λέξιν "τελευτή"(θάνατος) Πρόκειται ἀληθῶς
περὶ τοῦ θανάτου τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ περὶ μιᾶς
γεννήσεως ἐνός νέου, πνευματικοῦ καὶ ἀπείρως τελει-
οτέρου. Πράγματι διὰ τῆς τελετῆς τῆς μύθσεως ὁ δό-
κιμος διασχίζει ἐν πύρινον παραπέτασμα πού χωρίζει
τὸ βέβηλον ἀπὸ τὸ ἱερόν καὶ ὄσιον. Μετέρχεται ἀπὸ
ἐνός κόσμου εἰς ἄλλον καὶ ὑφίσταται μίαν ἀληθῆ μετου-
σίωσιν, μίαν μεταμόρφωσιν. ὁ ὀ νεόφυτος ὑφίσταται ἐν
εἶδος ἀναδρομῆς εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ
μήτρᾳ τῆς μητρός του καὶ ἀναγέννησιν εἰς ἕνα νέον
κόσμον. Διέρχεται διὰ τοῦ σκότους διὰ νὰ ἀναβλέψῃ εἰς
τὸ ἀνέσπερον φῶς καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον τοῦ
φωτισμοῦ καὶ τῆς ἀθανασίας. Αἱ δοκιμασίαι καὶ αἱ περι-
οδεῖται εἰς ἅς ὁ δοκιμος ὑποβάλλεται εἶναι ἀναγκαῖαι
διὰ τὴν μεταβολὴν αὐτῆν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρ. εἰς νέον
ἀνθρ. καθηγιασμένον. Εἶναι "οἱ πειρασμοί" τῆς χριστι-
ανικῆς πίστεως τοὺς ὁποίους ὁ ἀνθρωπος πρέπει νὰ
ἔπερνικῆσῃ. Εἰσέρχεται διὰ τῆς θείας Χάριτος εἰς
τὴν αἰωνιότητα, διακοῦντος τοῦ παρόντος βίου, χω-
ρίς νὰ παθῇ νὰ ζῆ εἰς τὸν παρόντα.⊕ Ἄλυσος (μυητικῆ. Ἀψτομήσις, Καταλληλότης,
Μεταβίβασις, Μυστήρια, Ντίκσα, Σωματικά ἐλαττώματα,
ῥωραι (μυήσεως)

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.- Βιβλιογρ.Κ.Μελισσαρόπουλος,
Μυθολογία, ἐν 'Ιλιός 1979, 241, 341.

Δημ. 'Ιωαννίδης, Μυθολογία καὶ 'Εσωτερισμός
ἐν 'Εκλογαί 'Ιλισοῦ Γ 289.

ΜΥΘΟΣ.- Οἱ μῦθοι, ὅπως καὶ αἱ συμβολικαὶ πα-
ραστάσεις εἶναι στηρίγματα βαθέος διαλογισμοῦ, ἐκ
μέρους ἐκείνων ποῦ ἐπιθυμοῦν νά ὑπεισέλθουν εἰς τὸ
ἄφατον νόημα τῶν ἐσωτεριῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ τοῦ
Πνεύματος. Εἶναι τρόπον τινα τὰ ἐργάλεϊα διὰ τῶν ὀπι-
ων ὁ μεμημένος θάάσκηθῃ διὰ νά καταστῆ ἰκανός νά ἀν-
τικρύσῃ τὸ Θῶς τῆς μυσήσεως.- SEGH III, 250

⊕ Αἰγυπτιακά Μυστήρια, Δημιουργία, Κοσμολογία.

ΜΥΛΟΣ (προσευχῶν).- "Ὀργανον χρησιμοποιοῦμε-
νον ὑπὸ τῶν Θιβετανῶν κ.ἄ. μοναχικῶν κύκλων, κατὰ
τὴν ἀπαγγελίαν τῶν προσευχῶν των. Θέτοντες αὐτόν εἰς
περιστροφικὴν κίνησιν ἀποκαθιστοῦν σὺνδεσιν μεταξὺ
προσευχομένου (μικροκόσμου) καὶ τῶν θεῶν ποῦ κυβερ-
νοῦν τὸ Σύμπαν (μακροκόσμου). 'Εντὸς τοῦ Μύλου εἰσάγε-
ται τεμάχιον ψάρτου ἢ μετάλλου ἐπὶ τοῦ ὀποιοῦ εἶναι
ἀναγεγραμμένος ὁ τύπος τῆς προσευχῆς. Συνεπῶς ὁ Μυλος
εἶναι ὁ ὑποδοχεύς ἢ ὁ φορεὺς μιᾶς ἱερᾶς δυνάμεως,
ποῦ περιέχεται εἰς τὸν ἦχον τοῦ λόγου καὶ χρησιμεύει διὰ
τὴν σὺνδεσιν τοῦ "Ἄνω μετὰ τοῦ Κάτω. SEGH III, 246

ΜΥΡΙΑΣ (10.000).- 'Ὁ ἀριθμός αὐτός συμβολίζει
τὴν πληρότητα, τὸ ἀναρίθμητον, τὴν εὐγονίαν, τὴν
ἀφθονίαν. Εἰς τὴν Κίναν ἡ ἐκφρασις "μύρια ὄντα", ἴσο-
δυναμεῖ πρὸς κάτι ποῦ δέν ἐπιδέχεται πλέον ἀριθμήσεως.
Συμβολίζει τὸ σύνολον τῶν ὄντων, τῶν οὔσιων, τῶν πραγ-
μάτων ἐπὶ τῆς Γῆς. 'Ἡ κινεζικὴ εὐχή πρὸς ἓν σημαῖνον
πρόσωπον "νά ζῆση 10.000 χρόνια" σημαίνει νά τρηθῆ
τὴν τάξιμκαὶ τὴν ἀρμονίαν τοῦ κράτους του ἐπ' ἀόρι-
στον. Οἱ 'Ἕλληνες ἱστορικοί, λέγουσιν ὅτι οἱ φρουροί
τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν ἀπετελεῖτο ἀπὸ 10.000 ἄνδρας
ποῦ ἐλέγοντο "ἀθάνατοι". Χθλιοὶ ἄνδρες ἐκράτουν λόγχην
μὲ χρυσοῦν λαβὴν καὶ 9000 λόγχην μὲ ἀργυρᾶν. Τοῦτο
ἐδήλωνε τὸ ἀπεριόριστον τῆς ἰσχύος τῶν περσικῶν στρα-
μάτων.

ΜΥΣΤΗΡΙΑ.- ⊕ Γνωστικισμός, Ἑλλην.Μ., Ἰνδικά, Κινεζικὰ, Μεξικανικά, Μιθραϊκά, Μυσταγωγία, Οἰκοδομικὰ συντεχνίαι, Σαβάζιος, Χριστιανισμός.
Κρητικά Μ. Ἰωάν. Δάμπαση, Ἡ κρητικὴ Μῦσις, ἐν Ἰλισός 1969, σ.290.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ.-⊕ Βάπτισμα, Εὐχαριστεία, Δοξατισμός.-

ΜΥΣΤΗΣ.- ⊕ Κύπελλον 520 (19).

ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ.-⊕ Τ.Ι σ.7 (21).- Ἀγάπη 47(-13)
Ἑσωτερισμός, Αὐτήρωσις, Μυστικός.

Βυζαντινός : βλ. Μ. DAVY, II 1, I 544

Δυτικός ⊕ Μ. DAVY II, 99

Μεσαιωνικός : ⊕ Βενεδικτῖνοι, Κιστερσιανοί, Φραγκισκανοί, Καρμελίται, Βερναρδῖνοι, Δομινικανοί.-

Αἰρετικοί : Καθάρσιοι, Βογομίλοι, Βωντουά, Ταπεινοί (HUMILIES) Ἀδ/φοί τοῦ Ἐλευθερίου πνεύματος.

Μουσουλμανικός, ⊕ DAVY, II, 452

Ἀνατολικός. ⊕ DAVY III, 267

Βουδδιστικός ⊕ DAVY III, 313

Θιβετανός Μ.- DAVY IV, 1

Κινεζικός Μ. ⊕ DAVY IV, 75, 105, 138

Ἰαπωνικός Μ. (Ζέν) DAVY III, 273

" (Σιντο) DAVY IV, 353

Βουδδιστικός Μ. DAVY IV, 389

Ἰρανικός Μ. DAVY III, 119

Ἰουδαϊκός Μ. DAVY I, 241

Νεώτερος Μ. DAVY II, 528

ΜΥΣΤΙΚΟΙ.- ⊕ Ἐκκαρι, Θηρεσία (Ἀγ.)

Ἰωάννης τοῦ Σταυροῦ, Μπαῖμε, Σαιν Μαρτέν, Ἀγγελος Σιλέσιος, Φραγκίσκος Ἀσσίζης, Χιλδεγάρδη.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ (TRUELLE).- Συχνά εἰς τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ Μεσαιωνοῦ, ὁ Δημιουργός παρίσταται μὲ ἐν μυστήριον ἀθά χειρας. Εἶναι τότε σύμβολον τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως καὶ περαιτέρω αὐτοῦ τοῦτου τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ Λόγου.

Θεωρείται επίσης ως αντίστοιχον σύμβολον, τοῦ
Ἰνδικοῦ "Βάιτσα", τοῦ κεραυνοῦ.

Μ Ω Α Μ Ε Θ .- Θ 'Αλῆς, 'Ισλάμ, Κοράνιον

Μ Ω Σ Α Ι Κ Ο Ν Δ Α Π Ε Δ Ο Ν. Θ Λευκόν, μέλαν.

Μ Ω Υ Σ Ε Ω Σ Β Ι Β Λ Ι Α .-('Απόκρυφα). Θ 'Αβραμελέν,
Σολομβνικαί.

Μ Ω Ρ Υ Σ Η Σ .- Μωσαϊκός συμβολισμός, Βιβλία Μ.-Πεντάτευχος.

N

N A Γ Κ Α.-Εἰς τόν περιφημον Ἰνδικόν Ναόν
τοῦ ANGKOR THOM (Καμπότζη) εἰκονίζεται ἕνας ἐπτακέ-
φαλος ὄφις : οἱ θεοὶ τῆς νοτίας πύλης, κρατοῦν το
ἐν ἄκρον τοῦ ὄφους τοῦτου (Νάγκα) τοῦ περιβάλλει
συμβολικῶς τὸ ὄρος Μερσῦ (Θ) (τοῦ ὁποίου σύμβολον
εἶναι αὐτός οὗτος ὁ Ναός). τὸ δὲ ἄλλο ἄκρον συγκαταεῖ-
ται ὑπὸ δαιμόνων εἰς τὴν βορείαν πύλην. Διὰ τῆς τρι-
βῆς τοῦ ὄφους, ποῦ περιέζωνε τὸ ἱερόν ὄρος ἐπὶ τῶν
τοιχωμάτων, ἐκκρίνοντο χυμοὶ παρέχοντες τὴν ποθητὴν
ἀφθονίαν τῆς χώρας. Θ Δράκων σοφίας, "Οφίς.

N A Γ Κ Λ Ο Φ Σ Κ Α.- Θ 'Αδελφότης τοῦ 'Εβραίου

N A Γ Κ - Χ Α Μ Α Ν Τ Ι .-(κείμενα).-Μία ὀλοκληρὸς

βιβλιοθήκη ἐκ γνωστικῶν κειμένων ποῦ ἀνεκαλύφθη
προσφάτως εἰς τὴν "Ἀνω Αἴγυπτον, πλησίον τοῦ Νάγκ -
Χαμάντι. Ἀποτελεῖται ἀπὸ αὐθεντικά χειρόγραφα, μετα-
φρασμένα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς εἰς τὴν κοπτικὴν καὶ ἀνά-
γονται εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ Ἰου αἰῶνος.

Τὰ κείμενα αὐτὰ ἤνοιξαν νέας λεωφόρους εἰς τοὺς
ἐρευνητάς τῆς πρωτοχριστιανικῆς περιόδου.

"Εν ἑκ τῶν χειρογράφων φέρει τὸν τίτλον "Εὐαγγέλιον τῆς Ἀλληθείας" περί τοῦ ὁποίου ὀμιλεῖ ὁ Βίρνατος καὶ τὸ ἀποδίδει εἰς τὸν γνωστὸν Οὐαλεντίνον. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ περιγράφεται ὁφωτισμὸς καὶ ἡ Δύτρωσις κατὰ τοὺς Γνωστικούς.

Δύο ἄλλα Εὐαγγέλια ἀποδιδόμενα εἰς τὸν Θωμᾶν καὶ τὸν Φίλιππον, ὅπως καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Μαρίας (μαγδαληνῆς ;) συμπληρῶνουν τὰ ἀποσπάσματα ποῦ εἵχομεν καὶ ἀποκτιᾶται τὸ πλῆρες κείμενον τῶν μετὴν Ἑσχατολογίαν ἀσχολουμένων γνωστικῶν ἔργων. Ἡ ἀξία τῶν κειμένων τούτων τοῦ Ν.Χ. εἶναι ὑψίστη, ἀλλὰ θά ἀπατηθῆ ἰκανὸς χρόνος μέχρις, ὅτου ἐπεξεργασθοῦν ὑπὸ τῶν φιλολόγων ἐρευνητῶν. @ M.DAVY I, 392

N A Γ O Σ (Σπυρίδων).- Βιβλ. -Πυθαγόρας, Ἰλισὸς 1981.σ.87.- Τὸ ἱερόν τῆς Ἐλευσίνος, αὐτ.1981,230 50 ἔτη ἀπὸ τῆ μεταστάσῃ του, Αὐτῶν 1983, 297

N A I T A I .- Τ.ΙΙ, 479.- @ Ἅγιος Βερνάρδος, Γουεφρίδος ντέ Σαίντ Ὁμέρ, Ἐρεδῶμ, Ἰωαννίται, Μολαί, Μπαφομέ, Μπωσεάν, Ναϊτικὰ Τάγματα, Οὐγος ντέ Παγιάν, FEDE SANTA, Φίλιππος ὁ Ἰνός.Χριστός 370 (-7)

N A O Σ.- (TEMPLE).- Ἡ ἑλλην. λέξις Τέμενος ἔχει ὡς ρίζαν τὴν ἰνδοεσρωπαϊκὴν συλλαβὴν "Τέμ", ποῦ σημαίνει τέμνω, διαχωρίζω, διαμοιράζω τὸν χῶρον εἰς βέβηλον καὶ ἱερόν, ἄθικτον. Εἰς τὸν πρῶτον διαμένουν οἱ ἄνθρωποι, εἰς τὸν δεύτερον οἱ θεοί. Εἶναι ὁ χῶρος ἔνθα φυλάσσονται τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, χῶρος ἀπροσπέλαστος εἰς τὸν ὄχλον τῶν ἀμυήτων. Οἱ Ναοὶ τῶν Δελφῶν, τῆς Ἱερουσαλήμ, τοῦ Ἀγκόρ, τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, εἶναι @ Κέντρα τοῦ Κόσμου* ἐξ οὗ καὶ ἡ σημασία τοῦ προσανατολισμοῦ των. Ὁ Ναός ἔχει σχέσιν μετὰ @ Μάνταλα καὶ τὰς @ Ζιγκουράτ. SEGH IV,279.
@ Ἀρχιτεκτονικῆ, Ναός τοῦ Σολομῶντος.

N A P A.- @ Νόμοι τοῦ Μανουῦ, Πουρούσα.

N A P Δ O Σ.- Ἀρωματικὸν φυτὸν, ἄγνωστον εἰς τὴν Δύσιν. Ἐξ αὐτοῦ ἐξήγετο ἄρωμα πολυτίμον καὶ

έντονον, χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχόντων καὶ βασιλέων. Μὲ Νάρδον, κατὰ τὸν Ἰωάννην (12,3) ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἐπήλειψε τοῦ πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐσπόγγισε μὲ τὴν κόμην τῆς. "ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου". Οἱ συγγραφεῖς τοῦ Μεσαίωνα ἀναφέρουν συχνὰ τὴν Νάρδον, ἀντλοῦντες πληροφορίας ἀπὸ τὴν Φυσ. Ἱστορίαν τοῦ Πλινίου.- SEBH III, 256

Ν Α Ρ Κ Ι Σ Σ Ο Σ.- Ἑτυμολογικῶς προέρχεται ἀπὸ τὴν λέξιν "νάρκη", τὴν ὁποῖαν προκαλεῖ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τοῦ φυτοῦ. Διὰ τοῦ Ν. ἡ Περσεφόνη ἐμεθύσθη καὶ ἀκήθη ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος εἰς τὰ ὑποχθόνια βασίλεια τοῦ Ἄδου (Ὁμήρου, Ὕμνος εἰς Δῆμητραν, στ.4-20- ἑλλην.μτφρ.Εἰς Λειτουργικοὺς Ὕμνους τῆς ἀρχ. Ἑλλάδος, ἔκδ. Β.Σφιγγός). Εἶναι συμβολὸν τῆς τριάδος ὕπνος, θάνατος, ἀναγέννησις.-

Μυθολογ.- Νεαρός Βοιωτὸς ποῦ περιεφρόνησε τὸν Ἔρωτα τῆς Ἥχοῦς, ἠράσθη τῆς μορφῆς του τὴν ὁποῖαν ἀπεθαύμαζεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων μέχρις ὅτου ἀπέθανεν ἐκ μαρασμοῦ μεταμορφωθείς εἰς τὸ ὄμῶνυμον ἔνθος (κ.ζαμπάκι, μανουσάκι). SEBH III, 254

Ν Α Υ Σ Ι Π Λ Ο Υ Ι Α.- Ἡ μετάβασις πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ κατὰκτησιν ἑνὸς θησαυροῦ ὑπὸ τῶν ἡρώων, γίνεται πάντοτε διὰ τινος πλοίου ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν νηεῶν (⊕ Λέμβος, Ἀργοναῦται, Ἀργῶ κ.κ.) Συμβολίζει τὴν ἀναζήτησιν τοῦ πνευματικῆς Κέντρου καὶ τῆς ἀθανασίας.

Ν Α Χ Α Σ.- ⊕ Διάβολος, Ἐπάνοδος, Κακόν, Ὅφις.

Ν Ε Α Ε Π Ο Χ Η.- ⊕ Ὑδροδόου ἐποχή, Οὐρανός, Πλούτων.

Ν Ε Ι Κ Ο Σ - Φ Ι Λ Ι Α.- ⊕ Ἐμπεδοκλῆς

Ν Ε Κ Τ Α Ρ.- ⊕ Ἀμβροσία

Ν Ε Κ Ρ Α Σ Θ Α Λ Α Σ Σ Η Ψ (χειρόγραφα).- Βλ. Ἐσσαῖοι

Ν Ε Κ Ρ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α.-⊕ Ἐπίκλησις νεκρῶν, Ἐπικωνία, Πνευματισμός.

Ν Ε Μ Π Ο Υ Τ Σ Ο Υ.- Μία μορφή τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς τῶν χριστιανῶν μοναχῶν (νηπτικῶν) τῆς προσευ-

χῆς τῆς καρδίας ἢ τοῦ Ἰησοῦ." Ἐλαβε γένεσιν εἰς Ἰαπωνίαν ὑπὸ μοναχῶν τῆς αἰρέσεως Τέν - Τάι, τοῦ Χόνεν ὃ ὁποῖος χατήρησε τὴν μακροχρόνιον ἄσκησιν τοῦ Βουδδισμού καὶ τὴν ἀντικατέστη μετὰ τὴν ἀπλὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Βουδδα Ἀμίντα. Ταχέως ἀποκτῆ μαθητὰς καὶ ὁπαδοὺς ποῦ διαδίδουν τὴν ὁδὸν τοῦ Νεμπουισοῦ κυρίως μεταξὺ τῶν χωρικῶν καὶ τοῦ λαοῦ. Ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον νὰ εὐδοκιμῇ. Μετὰ τὸν Χάνεν, ἀκολουθοῦν ὁ Σινράν, ὁ Ἴππεν, καὶ ὁ Νισίρεν, ὡς κύριοι ἐκπρόσωποι τῆς ἀσκητικῆς ταύτης μεθόδου.- DAVY IV, 406.

Ν Ε Ο Ν Π Ν Ε Υ Μ Α (NEUGEIST). - Θ Ἐβανς, Κουϊμπυ, Τσίμερμαν.

Ν Ε Ο Π Α Α Τ Ω Ν Ι Κ Ο Ι. - Θ Ἀρμώνιος Σακκάς, Δαμάσκιος, Ἐκλεκτισμὸς, Ὠριγένης, Ἰάμβλιχος, Ἱεροκλῆς, Ἰουστῖνοα, Μάξιμος Ἐφέσιος, Μπροῦνο, Πλήθων, Πλωτῖνος, Πορφύριος, Πρόκλος, Συνέσιος, Φικῖνος Μαρσ. Χαλδαϊκὰ Λόγια, Χαλκήδιος, Ψελλός.

Ν Ε Ο Π Υ Θ Α Γ Ο Ρ Ι Ε Μ Ο Σ. - Θ Ἀπολλώνιος Τυανεύς, Βασιλικὴ τῆς PORTA MAGGIORE, Μοδέρατος, Νιγίδιος Φίγούλος, Νουμήνιος ἐξ Ἀπαμείας, Φιλῶσφρατος.-

Ν Ε Σ Α Μ Α Χ. - Θ Καββάλα 309 (10), Ψυχῆ

Ν Ε Φ Ε Σ. - Θ ΚΑ, Καββάλα 309)8), Ψυχῆ 403 (10)

Ν Ε Φ Ο Σ - Ν Ε Φ Ε Λ Η. - Ὁ ῥόλος τῆς Νεφέλης ὡς προκαλοῦσης τὴν βροχὴν, εὐρηταί ἐξ ὀχέσιν μετὰ τὴν οὐρανίαν δραστηριότητα : ἐκεῖθεν προφητικαί ἀποκαλύψεις, θεοφανεῖται.

Εἰς τὴν ἑλλην. Μυθολ. ἡ Νεφέλη εἶναι τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο νέφος εἰς ὃ μετεμορφώθη ὁ Ζεὺς διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Ἰερίονος πρὸς τὴν Ἥραν. Ἐκ τῆς ἐνώσεως τῆς μεφέλης ταύτης μετὰ τοῦ Ἰερίονος ἔλαβον γένεσιν οἱ Κένταυροι. Αἱ Νεφέλαι, εἰς τὰς ὀρφικὰς πεποιθήσεις - τῶν ὁποίων ἴσως ὁ Ἀριστοφάνης, εἰς τὴν ὀμῶνυμον κωμῶδιαν τὸν ἔλαβεν ὡς πρότυπον, συνδέονται μετὰ τὸ σύμβολον τοῦ ὕδατος καὶ συνεπῶς τῆς εὐφορίας. Ἡ σανσκριτικὴ λέξις Γκάνα, ἄπτεται τοῦ

πρωταρχικοῦ ἔμβρυου (Χιράνναγκάρμπα).

Εἰς τόν ἰσλαμικόν Ἐσωτερισμόν, ἢ, Νεφέλη εἶναι ἡ πρωταρχικὴ κατάστασις, ἡ ἀδιανόητος τοῦ Ἄλλαχ, πρὸ πάσης ἐκδηλώσεως. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Ἄλλαχ ὑπόπτῃν σκιάν ἐνός νέφους ἀναφέρεται εἰς τὸ Κοράνιον, ἀλλ' ὄχι ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ αἰωνίου Πατρὸς, τῆς κλασικῆς εἰκονογραφίας.

Καὶ εἰς τὴν Κινεζικὴν Παράδοσιν, ὑποδηλοῖ τὴν μεταμόρφωσιν ποῦ πρέπει νὰ ὑποστῇ ὁ σοφὸς διὰ νὰ ἐκμηδενισθῇ, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρωταρχικὴν κατάστασιν. SEGH III, 284

N E Φ P I T H Σ (JADE).- Εἰς τὴν ἀρχ. Κίναν, ὁ Ν. ὅπως καὶ ὁ χρυσοῦς εἶναι φορτισμένος μετ' ἠλιακὴν ἐνέργειαν Γιάγκ καὶ διὰ τοῦτο εἶναι σύμβολον ἠλιακῶν ιδιοτήτων, αὐτοκρατορικῶν, ἀδιαφθόρων. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν κέκτηται σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ἀρχ. Κίναν. Σύμφωνα μετ' ἕνα ἀρχ. κινεζικόν ἀλχημικόν κείμενον: "Ἐάν εἰσαγάγωμεν χρυσοῦν καὶ Ν. εἰς τὰς 9 ὁπὰς ἐνός πρῶματος τοῦτο θά διατηρηθῇ ἀνέπαφον καὶ ὄθεν θά ὑποστῇ σῆψιν." Ἐάν ὅμως ὁ Ν. ὡς ὑλοποίησις τοῦ Γιάγκ, προεφύλασσε τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν σῆψιν, οἱ Μαργαρίται, φορτισμένοι μετ' Γιν, ἐξησφάλιζον εἰς τὸν θανάτῳ μίαν νέαν γέννησιν. (M. ELIADE, HIST. D. RELIG., 178, 368).

N E Φ P O I.- Σχολιάζων τὸν συμβολισμόν τῶν Νεφρῶν, Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἀγγέλους, γράφει ὅτι οἱ Ν. εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς ἰσχυρᾶς γονιμότητος τῶν οὐρανίων πνευμάτων.

Εἰς τὴν βιβλικὴν σκοτεινὴν φρασίαν "ἐτάζειν (βολιδόσκοπεῖν) καρδίαν καὶ νεφρούς" οἱ εἰδήμονες παρέχουν τὴν ἐξήγησιν ὅτι ἐν προκειμένῳ οἱ Νεφροὶ νοοῦνται ὡς ἡ ἔδρα τῶν μυστικῶν ἐπιθυμιῶν, ἐνῶ ἡ καρδία τῶν ἐσωτέρων σκέψεων". Οἱ Ν. συμβολίζουν συχνά τὴν δύναμιν, εἴτε τὴν γενετήσιον, ἢ τὴν δύναμιν ἀντιστασεως ἐναντίον πάσης ἀντιξοότητος.- SEGH IV, 85

N H M A.-⊕ Ὑφανσις. Ὁ συμβολισμὸς τοῦ Νήματος εἶναι κατ' οὐσίαν ὁ παράγων ποῦ συνδέει ὅλας τὰς καταστάσεις τῆς ὑπάρξεως μεταξὺ των καὶ μετ' τὴν Ἀρχὴν των.

(R. GUENON). Τοῦτο ἐκφράζεται κυρίως εἰς τὰς Οὐπανισάδ, ὅπου τὸ Νῆμα (Σούτρα) ἀναφέρεται ἐπὶ λέξει ὅτι συνδέει τὸν Κόσμον τοῦτον μὲ τὸν ἄλλον καὶ μὲ ὅλα τὰ ὄντα. Τὸ Νῆμα, ἀναγνωρίζεται συγχρόνως ὡς "Ἄτρα (Αὐτό) καὶ Πράνα (Πνοή). Τοῦτο μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ Ν. τῆς Ἀριάδνης ποῦ εἶναι ὁ παράγων ποῦ συνδέει τὸν κέντρον τοῦ Λαβυρίνθου καὶ ὁδηγεῖ ἐκ τοῦ κόσμου τοῦς σκοτούς εἰς τὸν Κόσμον τοῦ Φωτός. SEGH II, 318.

Ν Η Μ Α Σ Τ Α Θ Μ Η Σ (FIL A PLOMB).- Παριστιᾶ τὸν κοσμικὸν ἄξονα, τὴν δρᾶσιν τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς, τὴν κᾶθετον γραμμὴν. Εἷς τινὰς περιπελώσεις εἰκονίζεται ὡς ἡ γραμμὴ ἢ συνδέουσα τὴν Μεγ. Ἄρκτον (ἢ τὸ γράμμα G ποῦ τὴν ὑποκαθιστᾶ) μὲ τὸ κέντρον μιᾶς Σβάστικας χαραγμένης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἥτοι τὸν οὐράνηον Θ Πόλον μὲ τὸν γήινον Πόλον. SEGH II, 319
Θ Στάθμη, Στάθμης Νῆμα.

Ν Η Ρ Η Ι Δ Ε Σ.- Θ Ἀσάρας

Ν Η Σ Ο Σ Λ Ε Υ Κ Η (Θούλη).- Εἶναι τὸ σὺμβολον τοῦ Θ Κέντρον τοῦ Κόσμου, τοῦ πρωταρχικοῦ πνευματικοῦ Κέντρον εἰς τὸ ὁποῖον φθάνουν οἱ ἥρωες κατόπιν κοπιῶδους Θ ναυσιπλοίας, ἢ Θ Πτήσεως.

Τὸ σὺμβολον εἶναι παγκόσμιον. Ὁ Ὅμηρος ὁμιλεῖ περὶ μιᾶς Συρίας, ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἡ ρίζα ὁμοιάζει μὲ τὸν Ἰνδικὸν θεὸν Σουρβα τοῦ φωτός. Ταυτίζεται μὲ τὴν ὑπερβόρειον Θ Θούλην ἢ Τοῦλα. Ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα εἰς τοὺς Τολτέκους, τοὺς καταγομένους ἀπὸ τὴν νῆσον Ἀζελάν ἢ Ἀτζλάν ἢ Ἀτλαντίδα. Τοῦλα, εἶναι ἡ λευκὴ νῆσος τῆς ὁποίας ἀνευρίσκομεν τὸ ὄνομα (Σβέτα Ντβίπα) εἰς τοῦς Βισνουίτικους μύθους τῆς Ἰνδίας, μέχρι τῆς Καμπότζης. Ἡ λευκὴ νῆσος εἶναι ἡ διαμονὴ τῶν Μακάρων, ὅπως καὶ ἡ πράσινη Νῆσος τῶν Κελτῶν (περικλείουσα ἄλλως τε τὸ πολιτικὸν λευκὸν ὄρος).

Κατὰ τὴν μουσουλμανικὴν Παράδοσιν ὁ γήινος Παράδεισος κεῖται ἐπὶ μιᾶς νήσου : τῆς Κεϋλάνης ;.

Ὁ Ζεὺς ἐπίσης ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἐπὶ τῆς ἱερᾶς νήσου τοῦ Μίνωος (Κρήτης) πατρίδος τῶν μινωικῶν

Μυστηρίων. Ἡ κεντρικὴ Νῆσος, ὅπου τελοῦνται τὰ Μυστήρια τοῦ Ἁγ. Γκράαλ, καλεῖται Μοντσαλβάτ: περιβάλλεται ἀπὸ λίμνην τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα θεραπεύουν ὅλας τὰς νόσους σώματος καὶ ψυχῆς.

Διὰ τοὺς Κέλτας, ἡ κατ' ἔξοχὴν ἱερά Νῆσος, ἦτο ἡ Μεγ. Βρετανία (ἔξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἀλβίων (ALBIO ἦτοι λευκόν)· ἐκεῖ μετέβαινον οἱ ἱερεῖς Δρυῖδαί, διὰ νὰ τελειοποιήσουν τὰς ψυχοποιήσεις των. Ἐκεῖ φαίνεται ὅτι ἔδρων ἀποκλειστικῶς γυναικεῖα μυστήρια: αἱ ἱερεῖαι ἦσαν προφήτιδες καὶ ἐπίστευον ὅτι δύνανται νὰ μετατραποῦν εἰς οἰοδῆποτε ζῶον κατὰ βούλησιν.

Εἶναι συνπτικῶς τὸ Κέντρον τῶν Μακάρων, τῶν σεσωσμένων (MONTSALVAT). SEGH III, 50.

Ν Η Ψ Ι Ξ Ε.— Ἡ νῆπις τῶν χειρῶν δι' ὕδατος ἢ μέλιτος ἦτο τελετουργικὴ πράξις (Ἰλ.Α, 450). Ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἱερουργίας, οἱ ἱερεῖς, ἔπλενον τὰς χεῖρας πρὸς τῆς τελέσεως μιᾶς θυσίας. Ἡδὴ ἀπὸ τοῦς ὀμηρικοῦς ὕμνους ἐμφαίνεται ἡ ἰδέα δὲν ἀρκεῖ ἡ πλῆσις τῶν χειρῶν διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ρύπου τῆς συνειδήσεως, ἦτοι ἀπὸ τὰς ἠθικὰς παρεκτροπᾶς. Γνωστὸν τὸ βυζαντινὸν ρητὸν: Νῆψον ἀνομήματα μὴ μόναν ὄψιν (καρκίνος, διότι ἀναγιγνώσκεται καὶ ἀντιστρόφως, πού ἦτο χαραγμένον εἰς μίαν κρήνην τῆς Κων/πόλεως. SEGH I, 5

Ν Ι Γ Ι Δ Ι Ο Σ Φ Ι Ρ Ο Υ Λ Ο Σ.— (Πομπλιος).

Ὀλίγοι εἶναι αἱ φυσιογνωμίαι αἱ τόσον ἐνδιαφέρουσαι, ὅπως εἶναι ἡ τοῦ Μεγ. Διδασκάλου τοῦ ρωμαϊκοῦ Πυθαγορισμοῦ, τοῦ συκλητικοῦ PUBLIUS NIGIDIUS FIGULUS. Εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν Ἐτρουρίαν περί τὸ 95 πρὸ Χριστοῦ. Οἱ γονεῖς του τὸν ἔστειλαν εἰς Ἀθήνας ὅπου ἔλαβε παιδείαν πλήρη ἱστορικὴν, φιλοσοφικὴν καὶ ἀνθρωπιστικὴν. Ὑπῆρξεν εὐφυέστατος μαθητὴς καὶ κατέστη διδάσκαλος λόγιος, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη διετρανώθη ὑπὸ πολλῶν κλασικῶν συγγραφέων. Ἐξειδικεύθη εἰς τρεῖς κλάδους: εἰς τὴν φιλολογίαν, τὴν μαντικὴν καὶ τὴν μυσταγωγίαν. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Ρώμην, οἱ γονεῖς του τὸν προωθοῦν εἰς τὴν πολιτικὴν, ὅπου ἀνέρχεται ὅλας τὰς

βαθμίδας τοῦ κοινωνικοῦ τοῦ γίνεται διαδοχικῶς Κέστωρ, συγλητικὸς, Πραίτωρ. Ἄλλ' ὁ Νιγίδιος ἦτο πολὺ περισσοτέρον ἀπὸ ἕνα πολιτικὸς ἀνὴρ ἔξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως ἢ φιλολογικῆ του κατάρτισις, αἱ θρησκευτικαὶ του γνώσεις καὶ ἡ πρακτικὴ του ἐμπειρία ἐπὶ τῶν μυσταγωγικῶν θεμάτων, ἰδίως ἐπὶ τῆς Ἀστρολογίας.

Πότε ἐμυήθη εἰς τὸν Πυθαγορισμὸν ; Ἀσφαλῶς πρὸ τοῦ 63 π.Χ. διότι τότε κατέστρωσε τὸ ὄροσκόπιον τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, καὶ προέβλεψε ὅτι τὸ βρέφος ποῦ ἐγεννήθη παρὰ τῷ Ὀκταβίῳ, θά καθίστατο μίαν ἡμέραν ὁ δημιουργὸς τῆς ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ὁ "Κύριος" τοῦ Κόσμου. Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν περίοδον τοῦ ἀπ.Χ. αἰῶνος, ὁ Νιγίδιος δονεῖται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας διαδόσεως τοῦ Πυθαγορισμοῦ. Μεμνημένοι Ἕλληνες, ἔρχονται εἰς Ρώμην διὰ νὰ τὸν διδάξουν. Εἷς ἐξ αὐτῶν πρέπει νὰ ὑπῆρξεν ὁ μνητὴς του. Ἦσαν ὁ Διδόδοτος, φίλος τοῦ Κικέρωνος, ὁ Πασειδῶνειος ἐξ Ἀπαμείας, ὁ Σέξιτιος, ὁ Οὐάρρων, ὅστις ἀπέθανε τῷ -27 καὶ ἐνεταφιάσθη σύμφωνα ὀρός τοὺς πυθαγορικοὺς κανόνας. Περαιτέρω ἡ Διδώρος Ἄρειος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Ἀλέξανδρος Πολυῆτωρ. Ἐπενθυμίζομεν ὅτι ὁ μέγας ποιητὴς Βιργίλλιος, ἔσχε τὸν ἴδιον μνητὴν μὲ τὸν Νιγιδίον.

Ἐνεκα τῶν μνητικῶν του γνώσεων, ὁ Νιγίδιος κατέστη εἷς τῶν ἀνεγνωρισμένων διδασκάλων τοῦ Πυθαγορικοῦ Τάγματος καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ποῦ ἱδρυσεν εἰς Ρώμην τὸν πρῶτον πυθαγορικὸν Ναόν, προσωρινῶς, ποῦ ἀργότερον θά ἐπεκταθῆ εἰς ἐκεῖνον ποῦ γνωρίζομεν εἰς τὴν PORTA MAGGIORE.

Τὸ Ἔργον του, δὲν ἀπώλεσθη ὀλοσχερῶς διότι πολλοὶ κλασικοὶ συγγραφεῖς (Κικέρων, Πλίνιος, Λουκιανός, Δίων Κάσσιος, AULU GELLE, Βιτρούβιος, Σουετόνιος, Πλούταρχος, Ὀβίδιος, Μάκροβος, Κουνητήλιανός) ἀναφέρουν ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ ἔργου του περὶ Ἐνυπνίων, περὶ Ψυχολογίας, περὶ Μαντικῆς κ.ἄ. Ἐκ τῶν ἀποσπασμάτων τούτων συνάγεται ὅτι τὰ ἔργα του δὲν ἦσαν ἀπλῶς θεωρητικὰ ὁ Νιγίδιος φαίνεται ὅτι ἤσκει καὶ τὰς ἐφηρμοσμένας ἐσωτερικὰς ἐπιστήμας .-

(Ἐκ χειρογρ. τοῦ JEAN MALLINGER.) Βιβλιογρ.
L.LEGRAND, P.NIGIDIUS FIGULUS, PARIS 1931).

N I K Η Φ Ο Ρ Ο Σ ΕΡΗΜΙΤΗΣ.-(δεύτ., ἡμῖσι τοῦ XIII αἱ)

Ἀποκαλούμενος ἐπίσης ὁ Ἀγιορίτης ἢ Ἠσυχαστής. Εἶναι ὁ πρῶτος εἰσαγαγὴν τὴν ἄσκησιν τῆς Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ, (βλ. Ἠσυχασμός), τὴν ὅποισιν συνέδεσε μὲ τὴν ἄσκησιν τῆς ἀναπνοῆς. Τὰ ἔργα του καὶ αἱ διδασκαλίαι του ποῦ ἔκαμε εἰς τπον Ἄθω, διεσώθησαν. Βάσις εἶναι ἡ ἔνωσις τοῦ νοῦ μετὰ τῆς καρδίας. Ἡ ἄσκησις αὐτῆς εἶναι ὄχι μόνον δύσκολος, ἀλλὰ καὶ δύναται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς σοβαρὰς σωματικὰς ἀνωμαλίας διὰ τοῦτο συνιστᾶται ἢ ἀπαρέγκλιτος παρακολούθησις ὑφ' ἐνόου κειραμένου "γέροντος" διδασκάλου). DAVY II, 52

N I K Ο Δ Η Μ Ο Σ ΑΓΙΟΡΙΤΗΣ (+ 1809). Διάσημος μοναχός τοῦ Ἀγ. Ὄρους. Ἐγεννήθη εἰς Νάξον τὸ 1748. Εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν Ἀγ. Διονυσίου καὶ διεμείνεν ἐκεῖ καθ' ὅλον του τὸ βίον σκήτην ἐξηρητημένην ἀπὸ τὴν μονὴν τοῦ Παντοκράτορος.

Τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ Ν. ἀνέρχεται εἰς 30 καὶ πλεον ἔργα συγκεντρωθέντα εἰς τὴν "Φιλοκαλίαν τῶν Νηπτικῶν Πατέρων." Ἀναφέρομεν μόνον τὸ "Πηδάλιον", "Περὶ τῆς φυλακῆς τῶν 5 αἰσθήσεων, τῆς φαντασίας καὶ τοῦ νοῦ", ὕμνοι, Πνευματικαὶ ἀσκήσεις, Ἑρμηνευτικὰ σχόλια εἰς τὰς 4 ἐπιστολάς τοῦ Παύλου κ.ἄ. DAVYII, 76

N I P B A N A.- Εἰς τὸν Βουδδισμόν ἢ κατάστασις Ν.

ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ὀριστικὴν κατάσβεσιν τῆς ἐπιθυμίας ποῦ ὀδηγεῖ τὴν ψυχὴν νὰ ἐνσαρκουταί ἀπὸ τῆς μιᾶς ὑπάρξεως πόνου, εἰς ἄλλην ὑπαρξιν πόνου. Εἶναι τὸ τέρμα τῶν ἀντιφάσεων, ἡ λύτρωσις ἀπὸ κάθε ταραχῆν, ἀπὸ κάθε θλίψιν, εἶναι ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀπελευθέρωσις, τὸ τέρμα τῶν ἀπατηλῶν φαντασιώσεων, ἡ διάρρηξις τοῦ πέπλου τῆς Μάγυα. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα παύει νὰ βασιλεύῃ ἡ σκοτεινὴ νύκτα τοῦ τάφου, ἀλλὰ τοῦναντιον ἡ τελεία λαμπρις, τὸ Φῶς τοῦ ὀποίου δέν δύναμεθα ἐδῶ κάτω εἰς τὸν κόσμον μας νὰ ἀντιληφθῶμεν παρά μόνον ἀσθενεῖς ἀντανακλάσεις, ἐξησθενισμένας καὶ παραμορφωμένας.

Τό "Ον , ἀπηλλαγμένον τῆς ἐπιθυμίας τῶν σκιῶν, τῆς ἀγνοίας, ἀποκαλύπτεται εἰς ἑαυτὸ ὡς ἀγνὸν Φῶς καὶ ὡς ἐκ τούτου διάκεκριμένον ἀπὸ τοῦ Πᾶν, ἀπὸ 'Εκεῖνο ποῦ εὐρηται ἐπέκεινα τῆς διακρίσεως μεταξύ "Οντος καὶ μὴ "Οντος. 'Εκεῖνο ποῦ ὁ 'Ινδουισμὸς ἀποδίδει μὲ τὸν ὄρον "Ατμαν (πνοή, πρὸς τὴν γερμανικὴν λέξιν ATMEN = ἀναπνέω) καθίσταται ἐκεῖνο ποῦ ὄντως εἶναι, δηλαδὴ ὅμοιον μὲ τὸ Βράχμαν.

Συνεπῶς ἡ Ν. εἶναι ἡ σύντηξις τῆς Ψυχῆς μὲ τὸ Θεόν, τὸ ὕψιστον σημεῖον εἰς ὃ ἀποβλέπουσιν οἱ δυτικὸι μυστικοὶ 'Ιουδαῖοι, Χριστιανοί, Μουσουλμάνοι. Ἡ Ν. ἐπομένως δὲν εἶναι μία ἀρνητικὴ ἔννοια, ἀλλ' ἀντιθέτως εἰς τὸ ἔπακρον θετικῆ, πολὺ περισσοτέρων θετικῆ ἀπὸ κάθε δυιστικὴν ἀποφιν, διότι ἡ θετικότης αὐτῆ περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀρνητικότητα ποῦ ὑπερακοντίζει καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην. Ἐπίσης ὁ ὄρος "σουυάτα" (τὸ κενὸν τοῦ Βουδδισμού), δὲν εἶναι ἡ κενότης, ἀλλ' ἡ ἀπουσία πάσης ἐκδηλώσεως, δηλαδὴ ἡ πληρότης τῶν δυνατικότητων τοῦ Ἀπολύτου. Εἶναι τέλος ἡ ἀπόκτησις τῆς τελείας κενότητος, τῆς ἀπολύτου ἡρεμίας (τῆς ἡσυχίας τῶν 'Ησυχαστῶν). DAVY III, XXXI. @ Βουδδισμός, Διτρωσις, Ζαΐνισμός.

Ν Ο Β Α Λ Ι Ε (FRIEDRICH VON HARDENBERG) + 1801

Ὁ πρόωρος θάνατος τῆς μητῆς του Σοφίας VON KUHN), τὴν ὅποιαν ὑπερηγάπα, προεκάλεσε σοβαρὸν ψυχικὸν κλονισμὸν εἰς τὸν ποιητὴν, καὶ τὸν ἔστρεψε πρὸς μίαν μυστικοπάθειαν, ἐπίκεντρον τῆς ὁποίας ἦτο ἡ στροφὴ του πρὸς τὴν ἐξύμνησιν τῆς Νυκτὸς καὶ ἡ ἀκατάληπρος λατρεία τῆς "Σοφίας" τὴν ὅποιαν θεωρεῖ ὡς πνευματικὸν του ὁδηγόν, ὅπως ἡ Βεατρίκη διὰ τὸν Δάντην. DAVY II, 301

Ν Ο Η Τ Ι Κ Ο Ν ΠΕΛΙΟΝ. - @ Βάϊ, Ντεβακάν.

Ν Ο Μ Ι Σ Μ Α. - Ἀρχικῶς ἡ σημασία καὶ ἡ ἀξία τοῦ Ν. δὲν ἦτο, ὅπως σήμερον ἔχει παραμορφωθῆ, ποσοτικῆ, ἀλλὰ ποιοτικῆ. Τοῦτο ἐπιβεβαιουῦν αἱ ἐγχάρακτοι εἰκόνες καὶ σχήματα ἐπ' αὐτῶν, ποῦ ἦσαν σαφῶς συμβο-

λικά, ως και ή επίβλεψις τουμιάρατειου εις την κοπήν και αξιολογήσιν.

Περί του θέματος πολλά έγραφεν ό R.GUENON, ιδίως εις την "Βασιλειαν της ποσότητος", εις την "Μεγάλην Τριάδα" και εις την "πνευματικήν αυθεντίαν και κοσμικήν έξουσίαν". Το συμπέραμα του είναι ότι το Νόμισμα πρέπει να αναχθῆ μάλλον εις την κατηγορίαν των Θελεσμάτων και όχι εις την του μέσου ποσοτικής συναλλαγής. Αντιθέτως χάνει όσημέραι την αξίαν του και προκαλείται ό "πληθωρισμός" έκ του όπολου μαστίζεται ή ημερίνη άνθρωπότης.

Ν Ο Σ Τ Ρ Α Δ Α Μ Ο Σ Μιχαήλ. Βιβλ.Μηνάς Λογοθέτης, Νοστράδαμος, 'Ιλισός 1977,σ.17,92,177

Ν Ο Υ Μ Α Σ Π Ο Μ Π Η Λ Ι Ο Σ.- Θε 'Ηγερία, Κολλέγια ρωμαϊκά, Μίνως, Πυρολατρεία

Βιβλιογρ.- Δημ.'Ιωαννίδης, 'Εκλ.'Ιλισού Δ, 277

Ν Ο Υ Φ Α Ρ Α. (Νυμφαία).- 'Η λέξις "νουφαρο" προέρχεται από την αίγυπτιακήν "NANOUFAR" που σημαίνει "αί ώραϊται". Είς την έλληνικήν αποδίδεται με τό όνομα "νυμφαία" και συγγενεθει με τον Θε Λωτόν.

Είς τά γλυπτά των Μαγνα παρίσταται ως σύμβολον της αφθονίας και γονιμότητος, συνδεδεμενον με την γῆν, τό ύδωρ και τον άέρα.

Ν Ο Υ Σ.- Βλ. Π.Γράβ. Πυθαγόρας, 389

Ν Τ Α Κ Ι Ν Ι.- Θεϊται όντότητες που παίζουν εις τό Οιβετανόν σύστημα διαλογισμου έξέχοντα ρόλον.

'Υποβοηθοῦν τους γιόγκι που συχνάζουν κοιμητήρια και μοναχικούς τόπους για να διαλογισθοῦν, εις τό έργον της αποσπάσεως και πραγματώσεως. Είς τον Ταντριισμόν θεωροῦνται ως ούράνια όντα, γυνακείς όφως, έχοντα τον άναφη και φωτεινόν χαρακτήρα του αίθέρος και οδηγούν τους άσκουμένους προς την ύψιστην Γνώσιν.

Ν Τ Α Ν Ο Φ.- Θε Εύρυθμία.

Ν Τ Α Ρ Μ Α.- Θε 'Ηθικός Νόμος.

Ν Τ Α Ρ Σ Α Ν Α Ι.- Θ Βαΐσεσικά, Βεδάντα, Γιδόγκα, Μιμάνσα, Νιδάγυα, Σάνκυα.

Ν Τ Β Α Ι Τ Α.- Θ Μάντβα

Ν Τ Ε Ζ Α Γ Κ Υ Δ Ι Ε.- Εϊκών εις Τ.ΙΙ, 482

Ν Τ Ε Λ Α Π Ο Ρ Τ Α.- Θ Πόρτα (σ.457)

Ν Τ Ε Μ Π Α Ρ Ο Λ.- Θ 'Ελιφάς Λευτ , 529 (15)

Ν Τ Ε Φ Ι (TAMBOURIN).- Διαφορετικόν κατά τό μέγεθος καί τόν βαρύν ήχον τοῦ Θ Τυμπάνου, τό Ντέφι, ἀνατολικῆς καταγωγῆς, προκαλεῖ ήχους ἑλαφροῦς καί προσκαλεῖ εἰς χορόν. Εἰς τήν ἀρχ. 'Ελλάδα, ἡ Κυβέλη, ἡ Μήτηρ τῶν Θεῶν, θέλεται ἀπό τοῦς ήχους τοῦ Ν. καί τῶν κροτάλων ('Ομηρικὸς ὕμνος εἰς Κυβέλην, ὅπου χρησιμοποιεῖται ἀδιακρίτως ὁ ὄρος "τύμπανον"). Εἰκονίζεται συχνά εἰς τάς σκηνάς διονυσιακῶν, ὀργιαστικῶν χορῶν, πού κρατοῦν αἱ Βάκχαι. Λαμβάνει συνήθως κοσμικὴν διάστασιν, συνδεδόμενον μέ τήν ἔννοιαν τῆς ρυθμικῆς μουσικῆς τῶν ἄστρον.

Ν Τ Η (JOHN DEE).- Θ 'Ιερογλυφικὴ Μονάς.

Ν Τ Ι Β Ο Ν Ν.- (LOUIS DE DIVONNE) 1765-1838

Μυστικιστής τοῦ κύκλου τῶν "Φωτισμένων τῆς Α'-βινιόν. Στενὸς φίλος τοῦ Σαίν-Μαρτέν. Τό 1791 μεταναστεύει εἰς Ἑλβετίαν, συνδέεται μέ τόν Θ Κίρχμπεργκερ καί ἐν συνεχείᾳ ἐπισκέπτεται ἐπανελλημένως τό Λονδῖνον ὅπου συχνάζει εἰς τοῦς κύκλους τοῦ Σβέντεμποργκ καί τοῦ ἀββᾶ Φουρνιέ. Τῷ 1802 συναντᾷ τόν Θ "Ἐκκαρτσάουζεν εἰς Μόναχον, τῷ 1810 τόν Θ Μπάαντερ. Τῷ 1815 εἰς Παρισίους συχνάζει τό σαλόνι τῆς Καρ Κρύντενερ εἰς τό ὅποιον προσέρχεται σχεδόν κάθε βράδυ ὁ Τσαρὸς Ἀλέξανδρος ὁ Ἴος καί λαμβάνει μαθήματα περί προσευχῆς ἀπό τόν Ντιβόν. Μετέφρασε τά ἔργα τοῦ DUTOIT-MEMBRINI καί τοῦ WILLIAM LAW.-

Ν Τ Ι Κ Ρ.- "Άσκησις πού ἐκτελοῦν οἱ Θ Σουφι μουσουλμάνοι, παρουσιάζουσα σαφή συγγένειαν μέ τήν Προ-

Ν Τ Η (JOHN DEE). 'Εξώφυλλον τοῦ ἔργου του : MONAS
 HIEROGLYPHICA. 'Υπῆρξεν ὁ ἀστρολόγος τῆς Μεγάλης
 'Ελισάβετ, περισσότερον μάγος παρά ἀλχημιστής. Πρέπει
 ἐπίσης νὰ συνέβαλεν ἐνεργῶς εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ Ε.Τ.
 μαζὶ μὲ τὸν 'Ασβολ. 'Οργάνωνε συφεντρώσεις μὲ πρὸς
 ἐπίκλησιν πνευμάτων ὅναται συνεπῶς νὰ ἀποκληθῇ
 πρόδρομος τοῦ Πνευματισμοῦ.

σευχήν τοῦ Ἰησοῦ ἢ τῆς καρδίας τῶν ὀρθοδόξων Χριστι-
νῶν καί μέ τό Θ Νεμπουτρού" τῶν Ἰαπῶνων. Συνίστα-
ται εἰς τήν ἀέναον ἐπανάληψιν τῆς φράσεως "Δά ἰλαχά
ἰλλά' Ἄλλάχ" (δέν ὑπάρχει ἄλλος Θεός ἐκτός ἀπό τόν
'Ἄλλάχ) διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται "ἀναμνημόνευσις"
τοῦ "ὑπερόχου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ". Κατορθώνει οὕτω ὁ
ἀσκητής νά συγκεντρώσῃ ἐντός τῆς καρδίας του τό λεπτο-
ῦφές τοῦ κεκρυμμένου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ καί νά συνδε-
θῇ μέ αὐτόν.- DAVY II, 517

N T O Y P B I A.-(DURVILLE) Θ+Εὐδριακόν Τάγμα, Μαγνητι-
κόν ρευστόν.

N T O Y P Γ K A.- Εἶναι, μαζί μέ τήν Κάλι, ἡ μεγάλη
θεά τῆς συγχρόνου Ἰνδίας. Ὁ σχετικὸς μῦθος ἀπο-
δίδει εἰς τήν Ν. τήν σωτηρίαν τοῦ Κόσμου ἀπό τὰς ἐπι-
βουλάς τοῦ Κακοῦ, κατανικήσασα αὐτό καί ἀποκαταστή-
σασα τό Καλόν εἰς τόν Κόσμον. Εἰς τόν μῦθον α) παρου-
σιάζονται οἱ θεοὶ ἐστερημένοι τῆς ἀμυντικῆς τῶν ἰσχύ-
ος, β) μία μόνη θεά ἐκμηδενίζει κατατροπώνουσα τό
Κακόν, γ) τῆ ἔφεμα τῆς σωτηρίας τοῦ Κόσμου ἀπό τῶν ἐπι-
βουλῶν τοῦ Κακοῦ.- DAVY III, 301 Πρβ. Δούργκα

N T Y A N I B O Y Δ Δ A I.- Θ Δυάνι Βοῦδδαι

NTYTOYA MEMBRINI (JEAN PHILIPPE DUTOIT MEMBRINI)
(1721-1793)

Ἐλβετός μουσικός, καταγόμενος ἐξ οἰκογενείας
Εὐσεβιστῶν (PIETISTES). Κατόπιν ἀσθενείας, τῷ 1752
ὑψίσταται ψυχικὴν ἐσωτερικὴν κρίσιν ἣτις τόν ὀδηγεῖ
νά μεταστραφῇ ἐκ τοῦ προτεσταντισμοῦ εἰς ἄκρατον κα-
θολικισμόν καί νά αἰσθανῇ μίαν ἐσωτερικὴν πνευματι-
κὴν ἀναγέννησιν, ἀποδίδων ἰδιαιτέραν λατρείαν πρὸς τὴν
Παρθένον Μαρίαν. Ἐδράσασε κυρίως ὡς εὐφραδὴς καί πεισιτι-
κὸς ἱεροκέρυξ, ὅταν δὲ αἱ σωματικαὶ του δυνάμεις ἤρ-
χισαν νά ὑποχωροῦν, ἐπέδωθη εἰς τὴν συγγραφὴν ἔργων
σαφῶς εὐσεβιστικῶν. Ἀσκεῖ κριτικὴν κατὰ τῶν ἀντιλή-
ψεων τοῦ BUTLER, ποῦ ἤθελε νά ἐξηγήσῃ τὴν πίστιν διὰ
μιᾶς "φυσικῆς θρησκείας", ἐναντίον τοῦ Σβέντεμποργκ
ποῦ παραμένει ὑπερμέτρως εἰς τό "ἀστρικόν" καί τοῦ

Θ Σαίν Μαρτέν διότι διύλιζει τήν ἀλήθειαν τῆς Γραφῆς "μέσω τῆς φαντασίας του" ἄγ καί ἀναγνωρίζει τήν ἀξίαν του. Τέλος ἐναντίον τοῦ Καλλιόστρο καί τοῦ Μέσμερ, διότι οὗτοι "παρεξέκλιναν τῆς Ἰδέας ἀναμειχθέντες εἰς ἀπάτας ἀναξίας σοβαρῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας". Τό κύριον ἔργον του φέρει τόν τίτλον "Θεῖα Φιλοσοφία". Εὔρητο εἰς ἐπαφὴν μέ τὴν MADAME DE GUYON, τὴν Καν DE STAEL κ.ἄ. θεοσόφους τῆς ἐποχῆς του.

Ἀναπτύσσει πολλὰς περιέργους ἰδέας, ἰδίως τὴν ἰδιόρρυθμον θεωρίαν τῆς μετενσωματώσεως καί διακείται συμπαθῶς πρὸς τόν Χιλιασμόν.- DAVY II, 321.

Ν Υ Κ Τ Ε Ρ Ι Ε.- SEGH I, 344.- Θ Δαιμονιζόμενοι

Ν Υ Μ Φ Α Ι (FEES).-Συχνὰ παρουσιάζονται ἀνά τρεῖς γεγονόσ φού τὰς κατέστησε συγγενεῖς μέ τὰς Μοίρας PARQUES).- SEGH II, 301- III, 289

ELFES (τοῦ ἀέρος): SEGH II, 257.

Νηρηίδες (UNDINES) (τοῦ ὕδατος) Αἰθέρια πλάσματα τῶν διαυγῶν ὑδάτων καί τῶν πηγῶν: Θ Νηρηίδες, Ναιάδες, Ὁκεανίδες, Ἀδελφαί τῆς Θετιδος.

Ν Υ Ε.- Ὁ 3ος ὀρφικὸς ὕμνος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὴν Νύκτα, τὴν ποίαν ἀποκαλεῖ "γενέτειραν ἀνδρῶν καί θεῶν καί τὴν συμπλησιάζει πρὸς τὴν Ἀφροδίτην. Κατὰ τὴν ἑλλ. μυθολογίαν ἦτο θυγάτηρ τοῦ Χάους καί μήτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γαίας.

Διέσχισε τὸν οὐρανόν, περιβεβλημένη μέ σκοτεινὸ-χρουν πέπλον, ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ 4 μαύρων ἵππων, συνοδείᾳ τῶν θυγατέρων τῆς Ἐρινύων.

Ἐθυσίαζον εἰς τὴν χθονίαν ταύτην θεάν θῆλυ μαῦρον πρόβατον. Ἀνάλογοι ἰδέαι περί τῆς Νυκτός ἐκράτουν εἰς τοὺς Μάγυα καί Κέλτας, ὅπου ἐσυμβόλιζεν ἐντονώ-τερον τὴν ἰδάν τῆς ἐνάργεως τῆς ἡμέρας. SEGH III, 288
Θ Γνόφος θεῖος, Σκότος.

Ν Ω Ε.- Θ Βαβυλων. Μυστήρια, Γίμα, Ἰωνάχ, Κατακλυσμὸς, Κιβωτός, Νωαχῆται, Οὐράνιον τόξον, Πανδώρα.-

Ξ Ξ Α Ν Θ Ο Ν (χρῶμα).- Εἰς τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα, θεοί, θεαί, ἥρωες, περιγράφονται ὡς ξανθοί. Ἀκόμη καὶ ὁ Διόνυσος, παρὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ὁμηρικῆς ὕμνου ὅτι ἦτο καστανός, ὁ Εὐριπίδης μᾶς τὸν παραδίδει ὡς ὠραῖον νέον μὲ μαῦρα μάτια καὶ ξανθὴν κόμην. Ἀλλὰ καὶ ἡ Βίβλος ἐπαναλαμβάνει τὴν παράδοσιν : ὁ βασιλεὺς Δαῖδ εἶναι ἐρυθρόξανθος (I Σαμ. 16, 12) ὅπως καὶ ὁ Χριστός, εἰς πολλὰ ἔργα τέχνης. Τοῦτο πρέπει νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὸ ξανθὸν χρῶμα τοῦ Ἥλιου, τὸ χρῶμα τοῦ ἐφημένου ἄρτου καὶ τοῦ ἄριμᾶσαντος σίτου. Μῆπως ὅμως τὸ χρῶμα τῶν θεῶν αὐτῶν σχετίζεται καὶ μὲ τὴν Ὑπερβόρειον Παράδοσιν ; Κατὰ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς οἱ Γλάται ἀπεχρωμάτιζον τὴν κόμην των μὲ σόδα. SEGH I, 213

Ξ Ξ Ν Ο Φ Α Ν Η Σ.- Βιβλιογρ. Ἰω. Δάμπαση, ἐν Ἰλιός 1966, σ. 115

Ξ Ι Φ Ο Σ.-(πρβλ. Δόγη.- Πολεμικὸν σύμβολον τῆς ἀνδρείας, εἶναι συγχρόνως καὶ ἔμβλημα τοῦ ἐσωτερικοῦ πολέμου, τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος πρὸς ἐπίτευξιν τῆς πνευματικῆς νίκης ἐπὶ παντός ταπεινοῦ καὶ ἐγωιστικοῦ. Εἶναι συγχρόνως τὸ ἔμβλημα τοῦ Λόγου. Συγγενεὺς πρὸς τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀστραπὴν, τὸν κεραυνὸν (Φ Βάτζρα) τοῦ Ταντριζμοῦ. Εἶναι περαιτέρω σύμβολον τῆς βουλήσεως τοῦ μύστου, διὰ τοῦ ὁποῦ διαλύει τὰ ἄσπρικὰ συγκρίματα καὶ τὰ κατευθύνει πρὸς ἀγαθοποιούς σκοπούς. Τὸ τρίγραμμον Λί τῶν Κινέζων ἀντιστοιχεῖ ταυτο-

χρόνως προς τον "Ήλιον, την άστραπήν και το Ξίφος. Είναι όμοιως άξονικόν και κεντρικόν σύμβολον.

Είς τας χριστιανικέ παραδόσεις, τό Ε. είναι όπλον που φέρους οί ίπποδται και οί ήρωες, εις ένδειξιν τής πνευματικής των εύγενείας. (Πρβ τά Ξίφη των ίπποτών τής στρογγύλης τραπέζης και των ίπποτών του Γκραλ) SEGH II, 270.- @ 'Ακτινοβόλον Ε., Μυστήριον, Ρομφαία

Ε Υ Λ Ο Ν.- Είναι γενικώς τό σύμβ. τής "Υλης .

Είς τήν άρχ. Έλληνικήν, τό δάσος καλεϊται "ύλη" (πρβ. 'Υλοτόμος). Είς τήν 'Ινδιαν, συμβολίζει τήν παγκόσμιον Ούσίαν, τήν Πρώτην "Υλην. Είναι τό δάσος και ή πρώτη ύλη, έξ ης έγένετο ο Κόσμος.

Είς τήν χριστιαν. λειτουργίαν τό Ε. έκλαμβάνεται ταυτοχρόνως ως συνώνυμον του Σταυρου & του δένδρου. Είς τας βορειους παραδόσεις, τόσον τό Ε. όσον και τό Δένδρον μετέχει τής έννοιας τής Γνώσεως.

Τόσον εις τους "Έλληνας, όσον και εις τους Ρωμαους κ.ά. λαους υπήρχον ιερά άλση, αφιερωμένα εις θεοτή-
τας' έσυμβολιζαν τήν διαμονήν των θεών, και διά του-
το άπηγορευετο ή εξύλευσις (ύλοτομία) ή φθορά αύτων.
Είς αυτά έμπερικλείεται μία υπερανθρώπινος σοφία και Γνώσις. Βιβλιογρ. SOT, MAYASSIS, ARCHITECTURE, RELI-
GION, SYMBOLISME: VOL. I: LE BOIS, 'Αθήναι 1964
σσ.701. Μία έξαιρετική έργασία περί Εύλδου, Δένδρου,
κ.ά. ως οίκοδομικών υλικών διά τήν άνέγερσιν των
Ναών και 'Αγιαστηρίων.

Ο (κύκλος ή ὄμικρον).- Τό Ο ὡς σύμβολον ἔσχε μεγά-
λην χρῆσιν ὑπό τῶν ἀλχημιστῶν. Εἰς ἓνα πίνακα
τοῦ DICTION. MYTHOHERMETIQUE, τοῦ DOM PERNETY (1787,
νεωτ. ἔκδ. 1975, PAPIE) εἰκονίζεται σειρά ὅλη ἐκ 40
ἀλχημ. συμβόλων ὅπου τό κύριον συνθετικόν εἶναι ἕνας
κύκλος ἢ τό γράμμα "Ὀμικρον. Πρβ. Ἀλχημεία, Τ.Ι, σ. 182.
βλγρ. Π. Γράβιγγερ, Πυθαγόρας σ. 211. SEGH III, 290.
Π. Γράβ. Ἑρμητική Φιλοσοφία Ι, σ. 161 @ Μηδέν

Ο Γ Δ Ο Α Σ.-βλ. Ὀκτώ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 187

Ο Δ.- @ Ἑρμῆς 693 (-9). "Ὀρπ, Ἑρμῆς ἐνμπαχ.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α.- "Ὅπως μέ ἐξαιρετικήν γλαφυρότητα
σημειώνει ἡ MAD. DAVY (ENCYCL. D. MYSTIQUES, Τ.Ι,
σελ. 104) "ἡ ἑλληνική Μυθολογία, τό δράμα, αἱ ἐποποι-
ταί, αἱ ὄρφικαί θεογονίαι, οἱ πλατωνικοὶ μῦθοι, αἱ
ἀλληγορίαι τῆς ἀρχαϊκῆς λογοτεχνίας, οἱ τύποι καί
οἱ ὄμβρικοὶ ὕμνοι, εἶναι ἡ σαφεστέρα ἔκφρασις μυητι-
κῶν μεθόδων. "Ὅλαι αἱ καταστάσεις καί βαθμοὶ συνειδη-
σεως εὐρίσκονται ἐν σπέρματι καί εἰς βάθος διατυπωμέ-
ναι εἰς γλῶσσαν ἐνιγματικὴν καί προφητικὴν. Ἡ Ὀδύσ-
σεια π.χ. μέ ἄλλας τὰς περιπετείας τοῦ ἥρωός της,
δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν πραγματικῶν μιᾶς ψυχῆς ποῦ
διανύει τό πεπρωμένον της, ἐνελίξεως καί ἐξελίξεως.
Τό συμβολικόν τοῦτο πρότυπον τοῦ ἥρωος ποῦ ἐπανακάμ-
πτει μόνος εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν Ἰθάκην, ἀποῦ
ἔχασεν ὅλους τοὺς συντρόφους του, ἀντιμετώπισε Κῦ-
κλωπα, Σειρήνας, μαγίσσας καί κατῆλθεν ἀκόμη εἰς
τόν Ἄδην, εἶναι ἀφήγησις ποῦ ὁδηγεῖ εἰς τὰς λεπτοῦ-

φεῖς καταστάσεις τῆς ἀπάλυτρώσεως.

⊕ "Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, Γεωγραφία, Κίρκη, Ὀδυσσεύς.

Ο Ι Δ Ι Π Ο Υ Σ.— Μὲ τὸν ἴδιον συμβολικὸν τρόπον μὲ τὸν Ὀδυσσεά, ὁ Οἰδίπους, πατροκτόνος καὶ μοιχὸς "ὄμοιος πρὸς τίποτε καὶ ὅμως ἰσόθεος" ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ ἡ ὁμώνυμος τραγωδία τοῦ Σοφοκλέους, ὑπὸ τὴν ἀποψιν αὐτῆν, τὴν διαφορουμένην καὶπραγικὴν, εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἥρωος ποῦ συμβολίζει τὰς διαφόρους μεταβάσεις τῆς καθόδου καὶ ἐπανόδου τῆς ἀνθρ. ψυχῆς. Πληθὸς ἄλλων ὁμοίων ἀρχετύπων μᾶς ἀναφέρει ἡ ἑλλην. μυθολογία καὶ φιλοσοφία. "Ἀπασαὶ αἱ ἀφηγήσεις αὐταὶ κρύπτουν ὑπὸ μυστηριώδη καὶ ὑπερβατικῆν γλῶσσαν, ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς μυσταγωγίας εἰς τὴν ὑπάτην σοφίαν καὶ τὴν ὄντως ἀλήθειαν. (M. DAVY, DICTION. D. MYSTIQUES, T. I, 104). Ὁ μῦθος εἶναι γνωστός: Εἰδοποιηθεὶς ἀπὸ ἓνα χρησμὸν ὅτι, ἐὰν ἀποκτήσῃ υἷον οὗτος θᾶ τὸν ἐφόνευε, ὁ Λαῖος, ὁ πατὴρ τοῦ Οἰδίποδος, ἔδωσε δι' ἱμάντος τοῦ ἀστραγάλου τοῦ υἱοῦ του, μόλις ἐγεννηθῆ (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Οἰδίπους, ὁ ἔχων πρισμένους πόδας) καὶ παρέδωκεν αὐτόν εἰς ἓνα ὑπῆρέτην μὲ τὴν ἐντολὴν νᾶ τὸν κρεμάσῃ εἰς ἓν δένδρον διὰ νᾶ ἀποθάνῃ. Ὁ ὑπῆρέτης ὅμως, παρήκούσε τὴν ἐντολὴν τοῦ Λαῖου, καὶ παρέδωσε τὸ βρέφος εἰς ποιμένας, οἱ ὅποιοι ἐδέχθησαν νᾶ τὸ ἀναθρέψουν. Ὄταν ἐμεγάλωσεν, ὁ Οἰδίπους, μεταβαλὼν εἰς Δελφούς, συναντᾷ εἰς μίαν στενὴν δίοδον, συναντᾷ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ τὸν Λαῖον, συμπλέκεται μὲ αὐτόν καὶ τὸν φονεύει, ἀγνοῶν ὅτι εἶναι ὁ πατέρας του. Καὶ ἔτσι ἐπραγματοποιεῖτο ὁ χρησμὸς. Πορευόμενος πρὸς τὰς Θῆβας, συναντᾷ τὴν ⊕ Σφίγγα, ἓνα τερας ποῦ ἐλυμαίνετο τὴν περιοχὴν, τῆς ὁποίας τὸ περίφημον αἶνιγμα λυεῖ καὶ κατόπιν τοῦτου τὴν φονεύει. Ὁ λαὸς τὸν ἀνακηρύσσει βασιλεῖα διὰ τὸν ἄθλον του καὶ τοῦ προσφέρεται ὡς σύζυγος ἡ Ἰοκάστη, ἡ χήρα τοῦ Λαῖου, ἡ ἰδία του μητέρα. Κατόπιν σκοτεινῶν χρησμῶν τοῦ Τειρεσίου, ὁ Ο. μαθαίνει ὅτι εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα του καὶ εἶχε συζευχθῆ τὴν μητέρα του. Ἡ Ἰοκάστη αὐτοκτονεῖ καὶ ὁ Ο. τυφλώνεται.

Γνωρίζομεν πῶς ἡ νεωτέρα Ψυχανάλθσις (FREUD) προσεπάθησε νά ἐρμηνεύσῃ τὸν μῦθον, διὰ νέου μῦθου "τοῦ οἰδίοποδειου συμπλέγματος" γενικοποιῶντας τὴν ἐρωτικὴν ροπὴν πρὸς τὸ ἀντίθετον φύλον τῶν γονέων του καὶ δημιουργῶντας τερατώδη συμπεράσματα, ἀντάξια τῆς νοσηρᾶς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Ο Ι Κ Ο Δ Ο Μ Ι Κ Α Ι ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΙ. - Θ *Αλβανός (Ἄγ.)

Διονυσιακοὶ τεχνῖται, Ἐλευθεροτεκτονισμός, Κομανικοὶ Διδάσκαλοι, Λιθοδόμοι, Ρωμαϊκὰ κολλέγια, Συντεχν.

Ο Ι Κ Ο Σ (MING TANG). - Ὅπως ἡ πόλις, ὅπως ὁ Νὰος, οὕτω καὶ ἡ οἰκία (ἢ ἀνάκτορον) ἀποτελεῖ

οὐμβολον τοῦ κέντρου τοῦ κόσμου. Ἡ παραδοσιακὴ οἰκία τῶν Κινέζων (MING-TANG) εἶναι τετράγωνη, μὲ πρόσοφιν πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον. Ἡ ἐγκατάστασις γίνεται βάσει γεωμαντικῶν κανόνων. Ἡ σκεπὴ ἄκαπερᾶται ἀπὸ μίαν ὀπὴν διὰ νά ἐξέρχεται ὁ καπνός (καὶ νά συνδέεται μὲ τὸν οὐρανόν), τὸ ἔδαφος φέρει ἐνσκαφὴν διὰ νά συλλέγεται τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς. Εἰς τὸ μέσον ὑπάρχει ἡ στήλη στηρίζουσα τῆς αἰθούσης, εἰς τὴν βάσιν τῆς ὁποίας καίει τὸ πῦρ τῆς ἐστίας. Τοιοῦτοτρόπως ἡ αἴθουσα διαπερᾶται ὑπὸ τοῦ ἄξονος ποῦ συνδέει τοὺς τρεῖς κόσμους : οὐρανόν, γῆν καὶ ὑποχθόνιον κόσμον.

Ἡ ἀραβικὴ οἰκία εἶναι καὶ αὕτη τετράγωνος. Εἰς τὸ μέσον περιβάλλεται ὑπὸ αὐλῆς ἐπίσης τετραγωνικῆς, ποῦ ἔχει εἰς τὸ μέσον κῆπον ἢ πίδακα, ὑπενθυμίζοντας τὴν ἐδενικὴν διάταξιν.

Ἡ μογγολικὴ σκηνὴ εἶναι κυκλικὴ ἐν σχέσει μὲ τὸν νομαδικὸν βῆτον, διότι τὸ προσανατολισμένον τετράγωνον, ὑπονοεῖ σταθεροποίησιν ἐν τῷ χώρῳ. Ὁ κεντρικὸς ἴστος, ἢ ἀπλῶς ἡ στήλη τοῦ καπνοῦ ποῦ ἐξέρχεται ἄνωθεν, συμπίπτει μὲ τὸν κεντρικὸν ἄξονα τοῦ κόσμου.

Εἰς ὅλους, πάντως, τοὺς παραδοσιακοὺς λαοὺς ἡ οἰκία, ὁ Νὰος καὶ ὁ Κόσμος νοοῦνται ὡς κεντρικὰ κτίσματα, συνδεόμενα πρὸς ἄλληλα βάσει νόμων οἰκουμενικῶν καὶ οὐχί τυχαίων, οἱ ὁποῖοι ἐξασφαλίζουν τὴν σταθερότητα καὶ ἀφθαρσίαν ποῦ διακρίνει τὴν οὐρανίαν τάξιν.

Παραδείγματα τοιοῦτων κτισμάτων ἀπαντῶμεν ὀχθί

μόνον εἰς τὴν Κίναν, Ἀραβίαν, τὴν Ἰνδίαν, τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἰρλανδίαν καὶ εἰς τοὺς Ἑυρωπαικοὺς Σινοὺς τῆς βορ. Ἀμερικῆς. SEGH III, 172.

Ο Ι Κ Ο Σ (ἢ πύργος) κεραυνόπληκτος. (16η τοῦ Ταῦ)

⊕ Κεραυνόπληκτος οἶκος ἢ πύργος. SEGH III, 174

Ο Ι Ν Ο Π Ν Ε Υ Μ Α. - ⊕ Ἀλκοὸλ, Μέθη, Οἶνος.

Ο Ι Ν Ο Σ. - Πρβ. Ἀμπελος. - Εἰς τοὺς ⊕ Σουφι, ὁ οἶνος συμβολίζει τὴν ἀγάπην, τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν πνευματικὴν μέθην (ἐνθουσιασμόν).

Ὁ οἶνος ἐθεωρήθη ὡς τὸ αἷμα τῆς ἀμπέλου ἐν αὐτῷ ἐτελεῖτο ἢ ἐνωσις τοῦ πυρός μετὰ τῆς ὑγρᾶς ἀρχῆς.

Ἡ χρῆσις τοῦ οἴνου ἦτο ἀπηγορευμένη εἰς τὰς νεκρικές σπονδάς, διότι ἦτο τὸ πόμα τῶν ζώντων. Ἦτο ἐπίσης ἀπηγορευμένος εἰς τὴν Μνημοσύνην καὶ τὰς Μουσας, διότι θολώνει τὴν μνήμην. SEGH IV, 391.

⊕ Ἄρτος καὶ οἶνος, Θεῖα Εὐχαριστία, Οἶνοπνευμα.

Ο Κ Τ Α Γ Ω Ν Ο Ν. - Αἱ βάσεις τῶν βαπτιστηρίων ἔ-

χουν συνήθως ὀκτάγωνον σχῆμα ἢ ἐγείρονται εἰς ροτόνδαν μὲ 8 στήλους. Τὸ ὀκτάγωνον σχῆμα, συμβολίζει κατὰ τὸν Ἀγ. Ἀμβρόσιον, τὴν ἀνάστασιν. Κατὰ ταῦτα τὸ ὀκτάγωνον σχῆμα τῶν βαπτιστηρίων ὑποδηλοῖ τὴν αἰώνιον ζωὴν ποῦ ἀποκτᾶ ὁ νεόφυτος, βαπτιζόμενος εἰς τὴν κολυμβήθραν. SEGH III, 292

Ο Κ Τ Α Ε Δ Ρ Ο Ν. - Βιβλιογρ. Π. Γράβ, Πυθαγόρρας 235

Ο Κ Τ Ω. - Κατὰ τὴν M. M. DAVY, ὀκτώ εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς κοσμικῆς ἰσορροπίας. Εἶναι ὁ εἰκονιζόμενος διὰ τοῦ ρόδου τῶν ἀνέμων, ὅπως παρίσταται εἰς Ἀθήνας διὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Αἰόλου. Εἶναι ἐπίσης ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀκτίνων τοῦ ⊕ Τροχῶ ἢ τοῦ ἡλιακοῦ ⊕ Ἄνθους, ἀπὸ τοὺς Κέλτας μέχρι τοῦ Τροχῶ τοῦ Νόμου τῶν Βουδδιστῶν. Εἶναι ἀκόμη ὁ ἀριθμὸς τῶν πετάλλων τοῦ ⊕ Ἀωτοῦ καὶ τῶν ἀτραπῶν τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀρετῆς. Περαιτέρω ὀκτώ εἶναι τὰ τρίγραμμα τοῦ Φδ-Χι εἰς τὸ "I- Κίγκ καὶ οἱ κίονες τοῦ MING-TANG.

Ὡς συνέγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναλογιῶν ὁ ὀκτώ

καί τὸ ὀκτάγωνον ἔχουν σχέσιν συνδέσεως καί μεσολαβήσεως μεταξύ τετραγώνου καί κύκλου τ. ἔ. μεταξύ Γῆς καί Οὐρανοῦ. Εἰς τὴν ἰνδικὴν ἀρχιτεκτονικὴν καί εἰκονογραφίαν, ὁ συμβολισμὸς τῆς ὀκτάδος συχνά ἐπαναλαμβάνεται : ὀκτῶ εἶναι οἱ βραχίονες τοῦ Βισνοῦ. Οἱ πλανῆται εἶναι ἐπίσης ὀκτῶ, διατεταγμένοι περὶ τὸν Ἥλιον. Εἰς τὸν Ναὸν Αγκόρ-Τὼμ τῆς ΒΥΟΝ, παρίσταται ὁ Βοῦδδας τοποθετημένος εἰς τὸ κέντρον λωτοῦ περιβαλλόμενος ἀπὸ 8 παρεκκλήσια ἀκτινοβόλα, ὑποδηλοῦντα διὰ τῆς διατάξεως αὐτῆς τὰ λειτουργήματα τοῦ Σιβαΐσμοῦ σχετικᾶ μὲ τὸν βασιλέα Τσακραβαρτι, πού στρέφει τὸν τροχόν τοῦ Κόσμου. Ὁ συμβολισμὸς αὐτὸς τῆς κεντρικῆς ἰσορροπίας, ἀνοιδίδει τὴν ἔννοιαν τῆς Δικαιοσύνης καί ἀνευρίσκεται εἰς τὴν πυθαγόρειον καί γνωστικὴν Ὀγδοάδα.

Ἡ Μ.Μ. DAVY (SEGH III, 39) ἀναφέρει τὸ ἔξης γεγονός τῆς συγχρόνου ἐποχῆς μας. Εἰς τὴν Γιοκοχάμα, ἰδρύθη τῆ 1932, ἓν ἐθνικὸν κέντρον πνευματικῆς ἀγωγῆς.

"Ἐχει ὀκτογώνιον σχῆμα καί στεγάζει τὰ ἀγάλματα τῶν 8 σοφῶν τοῦ Κόσμου: Σακυαμουνι, Κομφούκος, Σωκράτης, Ἰησοῦς, περὶτέρω τοῦ πρίγκηπος Σοτοκου (7ος αἰ) τοῦ Κόμπο Νταῖτι (Ἰάπων IXος αἰ) καί τοὺς ἱερεῖς Σινράν καί Νιχίρεν (XIIIος αἰ. Ἰάπωνες). Τοῦτο δὲν σῆμαίμει ὅτι 8 μόνον σοφοὶ διεκρίθησαν εἰς τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ διὰ τοῦ οἴκουμενικοῦ ἀριθμοῦ 8 δηλοῦται ἀντιθέτως τὸ ἀεριόριστον ποσὸν ὄλων τῶν σοφῶν τῆς Γῆς.

Τέλος ἡ ὀγδοῆ ἡμέρα τῆς ἐβραϊκῆς Γενέσεως, ποῦ διαδέχεται τὰς 6 ἡμέρας τῆς Δημιουργίας καί τὴν ἐβδόμην τῆς Ἀναπαύσεως (Σαμπάτ), ἐξαγγέλει τὴν νέαν ἐποχὴν ποῦ ἀκολουθεῖ, περικλείουσιν ἔχι μόνον τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καί ἐκείνην τοῦ Ἀνθρώπου. Ἐάν ὁ ἀριθμὸς 7 εἶναι ὁ τῆς Π. Διαθήκης, ὁ 8 ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐποχὴν τῆς Κ. Δ. Ἐξαγγέλει τὴν μακαριότητα τοῦ "μέλλοντος αἰῶνος" συμβολίζει τόσο τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὅσον καί τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἁσπασεως τοῦ Ἀνθρώπου κατὰ τὴν μεταμορφωσιν αὐτοῦ διὰ τῆς Θείας Χάριτος". (Μ.Μ. DAVY.-

Ο Μ Η Ρ Ο Σ. - Θ 'Ιλιάς, 'Οδύσσεια

Βιβλ. Π. Γράβ. Φιλοσοφ. "Υμνοι. - Φωτόπουλος 'Απ.
'Αλληγορίαί εις τὰ ποιήματα τοῦ Ὅμηρου, 'Ιλισός 1974, 103.

Ο Μ Π . - Θ 'Αζώθ, 'Αούρ, 'Ερμής, 'Ιωνάχ, 'Οδ ,
Σόλβε-Κοάγκουλα.

Ο Μ Π Ε Ρ Λ Ι Ν JOHANN FRIEDRICH OBERLIN) (1740-1826.

Μυστικιστής διαμαρτυρόμενος ἱερεὺς, ἀσκήσας ἰσχυ-
ρᾶν ἐκείδρασιν ἐπὶ τῶν ἄλλων μυστικῶν τῆς ἐποχῆς του.
Πατὴρ 9 τέκνων, ζῶν μὲ παραδειγματικὴν λιτότητα,
εἶναι εὐτυχῆς καὶ σπουδάζει ἀδυσκόπως. Διδάκτωρ τῆς
φιλοσοφίας, τῆς θεολογίας καὶ τῆς ἰατροκῆς. Ἡ Ka
KRUDENER τὸν ἐπισκέπτεται καὶ διαμένει παρ' αὐτῷ
ἐπὶ ἰκανὸν χρόνον. Συντελεῖται παρ' αὐτῇ μίᾳ ἀληθῆς
μεταμόρφωσις καὶ πείθεται πλήρως περὶ τῆς ἀποστο-
λῆς τῆς. ὁ OBERLIN ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν μαγνητισμὸν,
τὴν φυσιογνωμικὴν, ἀκόμη καὶ διὰ τὰς ἐπικοινωνίας με-
τὰ τῶν πνευμάτων. Ἐκτιμᾷ ἰδιαζόντως τὸν Σβέντεμποργκ,
μελεῖ τὸν Μπαϊμε, τὸν "Ετιγκερ καὶ τὸν Λαβάτερ, δια-
τηρεῖ σχέσεις μὲ τὸν Γιούγκ-Στίλλιγκ. Ἀσχολεῖται ἐπί-
σης μὲ τὴν Ὀνειρολογία, καὶ ἀποδίδει μεγάλην ἀξίαν
εἰς τὰ ὄνειρα καὶ τὰ ἐνύπνια.

Γιὰ ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς τὴν ἀδάμαστον καὶ ἀσυνῆθη
δραστηριότητα, ἀρκεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἰδιαιτερόν του
Μουσεῖον εἰς WALTERSBACH, εἰς Ἀλσατίαν καὶ νὰ θου-
μάσῃ τὰς συλλογὰς του ἀπὸ λίθους, γεωγραφικοὺς πίνα-
κας καὶ ὄλο τὸ ὑλικὸν τὸ ὁποῖον ἡ φαντασία του ἔπλα-
σε, πρὸς διαπαιδαγώγησιν καὶ ἀφύπνισιν τῆς πίστεως τῶν
ὀπαδῶν του. Χωρὶς νὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς διανοητῆς
πρώτης τάξεως καὶ συγγραφεὺς, ἤμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς
ἐνσαρκωτῆς τοῦ θεοῦ Ἰδανικοῦ, τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς
βασιλείας αὐτοῦ, ἐργασθεὶς σθεναρῶς διὰ τὴν μεταρ-
ρυθμισιν τῆς Μεταρρυθμίσεως. M.M. DAVY) II 333 393

Ο Μ Φ Α Λ Ο Σ (LINGA). - Πολλοὶ παραδέχονται τὸν Ὅ.

τῶν Δελφῶν ὡς ἓνα ἀερόλιθον, πεσόντα ἐξ οὐρανοῦ.
τ. Ἐ. ὡς ἓνα Βέτυλον. Ὁ Ὅμηρος ἀποκαλεῖ τὴν νῆσον
'Ῥγγυλιαν ἐν μέσῳ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐπίσης ὡς Ὁ. τοῦ Κόσ-
μου. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ συγγένεια μὲ τοὺς γεραστίους.

λίθους Θ Μενχίρ τῶν Κελτῶν. Ὁ Ὁ. τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εἶναι ὁμοίως τὸ κέντρον τοῦ μικροκόσμου: τόσον εἰς τὴν Γιδόγκα, ὅσον καὶ εἰς τὸν Θ΄ Ἡσυχασμόν ἐπὶ τοῦ ὁποῦ οἱ Θ΄ Ὀμφαλοσκόποι ἀτενίζουσι διὰ νὰ συγκεντρωθοῦν. Ὁ Ὁ. εἰς τὴν Γιδόγκα ἀνάγεται εἰς τὸ Μανιπούρα τσάκρα (Θ) ποῦ εἶναι τὸ κέντρον τῶν μεταπλαστικῶν ἐνεργειῶν καὶ τοῦ στοιχείου Πῦρ. Ὁ Βοῦδδας παρίσταται μὲ εὐμεγέθη κοιλίαν συγκεντροῦμενον ἐπὶ τοῦ τσάκρα αὐτοῦ.

Ὁ Ὁ. τῶν Δελφῶν λέγεται ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ Ἀπόλλων εἶχε τοξεύσει καὶ φονεύσει τὸν δράκοντα Πύθωνα. Οὗτος ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ζωτικῆς δυναμείας ἢ ὅποια κυριαρχεῖ ἐπὶ τῶν τυφλῶν καὶ τερατωδῶν δυνάμεων τοῦ Χάους, ποῦ πρέπει νὰ χαλιναγωγηθῇ δι' ἐσωτέρας ἀγωγῆς καὶ καθάρσεως διὰ τῆς νίκης ἐπὶ τοῦ ἰδίου μας ἑαυτοῦ καὶ ὄχι τῇ ἐπιδράσει ἐξωτερικῶν παραγόντων ἢ τεχνητῶν μέσων (παραισθησιογόνα κ.ἄ.)

Ὁ Ὁ. τῶν Δελφῶν, ψάλλει ὁ Πίνδαρος, ἦτο περισσότερο ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς Γῆς, περισσότερο ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ δημιουργημένου σύμπαντος: ἐσυμπόλιζε τὴν ὁδὸν ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν 3 ἐπιπέδων τῆς ὑπάρξεως ἦτοι τῶν 3 κόσμων: τοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς ζῶντος ἀνθρώπου, τῆς διαμονῆς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν Ἄδην καὶ τοῦ ἄνω κόσμου τῆς θεότητος.

Ὁ κοσμικὸς Ὁ. ἐκρίθη ὑπὸ τινῶν, ὡς τὸ ἀντίθετον τοῦ κοσμικοῦ Ὁοῦ. Ὁ κόσμος παρήχθη διὰ τῆς ἱερογαμίας τῶν δύο πρώτων Ἀρχῶν. Ἡ περισφιξις τοῦ Ὁ. ὑπὸ τοῦ ὄψεως ἢ τῶν ταινιῶν, ὅπως καὶ περὶ τοῦ ἰνδικοῦ Λίγκα (φαλλοῦ) συμβολίζει ἀκριβῶς τὴν σύνδεσιν ἢ τὴν ἔνωσιν τῶν δύο φύλων.

Καὶ ὁ πολιτικὸς ἀστήρ ἐθεωρήθη ἀντιστοιχῶς ὡς ὁ Ὁ. τοῦ στερεώματος. — Θ Ἀβαδίρ, Βαίτυλος (ἢ Βέτυλος) Ζεῦς.

Ο Ν & Μ Η Ο Ν. — Θ Δυαδικότης, Ἐκδήλωσις, Μή-Ἄν, Σημεῖον, Σδλβε-Κοάγκουλα.

Ο Ν Ε Ι Ρ Ο Ν. — Θ Ἀρτεμίδωρος, Ὀνειρομαντεία, Συνέσιος, Κικέρων. — Βιβλιογρ. SEGH IV, 93

Ο Ν Ο Μ Α. — Θ Γραφή, Γλῶσσα, Γράμματα, Λόγος, Ἦχος, Βιβλιογρ. SEGH III, 278

ΟΝΟΜΑ ΑΝΕΚΦΡΑΣΤΟΝ

ΟΝΟΜΑ ΑΝΕΚΦΡΑΣΤΟΝ. @ @ 'Εγώ είμι ὁ "Ὀν.-" Ὄνομα Θεοῦς, Σεμχάμφορας.

Ο ΝΟΜΑ ΘΕΟΥ.- @ Ἄγλα, Δωδεκαγράμματον ὄνομα, 'Ελοχίμ, 'Ήσυχασμός, Δέξις, Δόγος, Νάμα, "Ὄνομα ἀνεκφρασ- στον, Τετραγράμματον, 'Ὀριγένης 442 (8)

Ο Ν Ο Σ .- @ 'Απουλήιος.- SEGH I, 65

Ο.Ρ.Α. @ 'Αρμονία, 'Ιερώνυμος (Σάρ), Πυθαγ.Τάγμα

Ο Ρ Α Σ Ι Σ.- @ Αἰσθήσεις

Ο Ρ Γ Α Ν Ω Σ Ι Σ ΜΥΗΤΙΚΗ.-@ 'Αρχαιότης 386 (2).
Μυστικά 'Εταιρίαι, 'Ιεραρχία.

Ο Ρ Γ Ι Α.- SEGH III, 330.- @ Διονυσιακά Μυστήρια, Κωρύκειον "Αντρον.

Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ι Σ.- @ Βασίλειος Μέγας, Γρηγόριος Να- ζιανζηνός, Γρηγόριος Νύσσης, Διονύσιος 'Αρεοπα- γίτης, 'Ιωάννης Κλίμακος, Μάξιμος ὁμολογητής, Παλα- μᾶς Γρηγόριος, Συμεών Θεολόγος, Συνέσιος.

Ὀ Ρ Κ Ο Σ.- 'Ο ὄρκος διδόμενος ἐπισημῶς καὶ βάσει τυπολογικῶν προδιαγραφῶν, ἀποτελεῖ μέσον συνδέ- σεως (συμμαχίας), ἀμοιβαιότητος καὶ ἀλληλεγγύης με- μίαν ἄλυσον πνευματικῆν. Συχνᾶ συμπληροῦται διὰ τῆς ἐπισφραγίσεως τοῦ λόγου με ἀνταλλαγὴν αἵματος (ἀδελ- φοποίησις, ἀδελφοποιητός). Τό ἔθιμον τῆς ὀρκομωσίας ἀπαντᾷται εἰς πολλὰς ἀδελφότητας τῆς Ἀθσεως, εἰς τοὺς Κέλτας, ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς Ναΐτας. Χαρακτηριστικὴ εἶ- ναι ἡ ὀρκομωσία με ἀνταλλαγὴν αἵματος εἰς τὴν "Απω 'Ανατολήν. Οἱ ὀρεσίβιοι τοῦ βορρᾶ τῆς Καμπότζης καὶ τοῦ νοτῆου Βιετνάμ, τὴν χρησιμοποιοῦν καὶ σήμερον ἀκόμη. Ἀνάλογον σημασίαν ἔχει καὶ ὁ ὄρκος ὁ διδόμε- νος ὑπὸ τῶν 'Ιπποτῶν τοῦ Μεσαίωνος καὶ τῶν Ε.Τ.
SEGH IV, 180.

Ο Ρ Ν Ι Σ (κόττα).- SEGH IV, 58 @ 'Αλέκτωρ.

Ο Ρ Ν Τ Ο Α Μ Π Χ Α Ο.- βλ.σελ.524

Ο Ρ Ο Σ.- Τῶσον εἰς τὴν Π.Δ. ὄσον καὶ εἰς τὴν Κ.Δ.

Τό σύμβολον τοῦ "Ο. ὡς κέντρου θεοφανειῶν συχνά ἀπαν-
τᾶται. Ἡ ἐπικοινωνία τοῦ Μωυσῆ μετὰ τοῦ Θεοῦ καί ἡ
παράδοσις τοῦ Νόμου, γίνεται ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ. Ὁ
Ἅλιος ἐπιτυγχάνει τό θαῦμα τῆς βροχῆς μετὰ τὴν προ-
σευχὴν του ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου (I, Βασ. 18, 42). Ὁ Θεὸς
ἀποκαλύπτεται εἰς αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Χωρήβ (I Βασ. 19, 9).
Εἰς τὴν Κ.Δ. τό ὄρος συχνά ἐπανέρχεται: Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄ-
ρους ὀμίλια (Ματθ. 5, 1), ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ
ὑψηλοῦ ὄρους (Μάρκ. 9, 2), ἡ ἀνοδος εἰς τό ὄρος τῶν ἐ-
λαιῶν (Λουκ. 24, 50, Πράξ. 1, 12) εἶναι τὰ κυριώτερα δεῖγ-
ματα. Εἰς τὸν Ψαλμ. 47 (48) εἶδεται ὀδοκλήρος ἡ κλίμαξ
τῆς ἱερᾶς ἀλύσου: "Μέγας Κύριος καί αἰνετός ἐν πόλει
Θεοῦ, ἐν ὄρει ἀγίῳ Αὐτοῦ, ὄρη Σιών, .. ἡ πόλις τοῦ Βα-
σιλέως..." Ἐς τὴν Ἑλλάδα ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν
κεῖται ἐπίσης ἐπὶ λόφου, ὅπου εἶχεν ἰδρυθῆ ὁ ἱερώτα-
τος Ναός τῆς Παλλάδος καί ἄλλοι ναοί (Ἐρεχθεῖον),
Ναός Ἀπτερου Νίκης). Εἰς τὴν μουσουλμανικὴν κοσμολο-
γίαν, ἐδόθη τό ὄνομα Κάφ εἰς τό ὄρος ποῦ περιβάλλει
τὸν γήινον κόσμον. Τί ἱερόν τοῦτο "Ο. ἀποτελεῖται
ἀπὸ σμάραγδον, ἀντικατοπτρίζοντα τό πρασινο-κίανον
τοῦ οὐρανοῦ. Ἀποκαλεῖται καί Θ Ὀμφαλὸς τοῦ κόσμου
ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἐδρεύει τό μυθικὸν πτηνὸν Σιμόργκ. Εἶναι
ὁ σύμβουλος τῶν βασιλέων καί ἡρώων. Ἐσωτερικῶς εἶναι
ἡ αἰώνια πραγματικότης τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπενθυμίζομεν τὰ σπουδαιότερα ἀξονικά ὄρη :

τό Μερου εἰς Ἰνδίαν, τό Κουέν-Λουέν εἰς Κίναν, τό
Φοτσι-Γιάμα τῆς Ἰαπωνίας, πρὸ τῆς ἀναρριχῆσεως τοῦ
ὁποίου προηγεῖται τελετουργικὴ κάθαρσις. Ὁ ἑλληνικὸς
"Ὀλυμπος, τό Ἀλμπόρτζ τῶν Περσῶν, τό Γκαριζίμ τῆς
Σαμαρρίας, τό Ἐλμπρούτζ, τό Θαβῶρ καί τό Σινᾶ, ἡ
Καμπα τῆς Μεκκας, τό Κάφ τοῦ Ἰσλάμ, τό Μουσαλβάτ
τῶν Ἰπποτῶν τοῦ Γκράαλ, Τό Ποτάλα, τό λευκὸν ὄρος
τοῦ Τιβέτ κ.ἄ.

Τό Μουσαλβάτ καί τό Λιέ-Κού-Γιέ, εὔρηται εἰς τό
μέσον νήσων, ἀπροσπελάστων εἰς τοὺς κοινούς θνητοὺς.
Τό Κάφ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τό προσπελάσῃ κανεὶς, οὔτε
διὰ ξηρᾶς, οὔτε διὰ θαλάσσης. Τοῦτο σημαίνει μίαν ἀπο-
μάκρυνσιν ἀπὸ τῆς πρωταρχικῆς καταστάσεως, ποῦ εἰκονί-

ζεται διά τῆς μεταφορᾶς τοῦ πνευματικοῦ κέντρου ἀπό τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρατοῦ ὄρους εἰς τὸ "Ἄνωρον ἢ τὸ Ἐπῆλαιον ποῦ ἐκεῖ διαφυλάσσεται. Ἐκτός ὅμως τῶν "φυσικῶν" ὀρέων, πλεῖστα ἄλλα τεχνητὰ οἰκοδομήματα συμβολίζουν τὴν πρὸς τὰ "Ἄνω (οὐρανόν) ἔξαρσιν καὶ τᾶσιν ἐνώσεως μετὰ τοῦ θεοῦ, ὅπως αἱ Πυραμίδες, οἱ Ὁβελίσκοι, αἱ Ζιγκουράτ τῆς Βαβυλῶνος, αἱ Παγόδαι, οἱ Πύργοι, τὰ κώδωνοστάσις τῶν ἐκκλησιῶν κ.ἄ. SEGH III, 234
 Θ Κάφ, Μεροῦ, "Ολυμπος.

Ο Ρ Υ Ζ Α (Ρύζι). - Ὅπως ὁ σῖτος καὶ ὁ ἄρτος εἰς τὴν Δύσιν, τὸ ρύζι ἀποσελεῖ διά τὴν Ἀνατολήν (Ἀσίαν) τὴν βασικὴν τροφήν. Μετέχει ἄρα τῆς ἰδίας συμβολικῆς καὶ τυπολογικῆς σημασίας. Τὸ ρύζι εἶναι θείας προελευσεως, ὅπως καὶ διὰ τοῦςμ Ἕλληνας ὁ σῖτος (Δημήτερ). "Ὅλοι οἱ μῦθοι τῆς ἀνατολ. Ἀσίας κἀμυρον λόγον περὶ τούτου. Τὸ ρύζι μετεφέρθη εἰς Ἰαπωνίαν ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος ΜΝινίγκι, ἐγγονοῦ τῆς θεᾶς Ἀματερασού καὶ ἔχει σχέσιν μὲ τήπον εὐχαριστείας κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ γεύεται τοῦ δημητριακοῦ μετὰ τῆς θεᾶς. Κατὰ τοῦς Ἰάπωνας εἶναι σύμβολον τῆς ἀφθονίας, λόγῳ τῆς οὐρανοῦ προελευσεως του. Εἶναι ὄχι μόνον τροφή σωματικῆ, ἀλλὰ καὶ πνευματικῆ, παρέχουσα τὴν ἀθανασία. Τὸ κόκκιον ρύζι διαφυλάσσεται ὑπὸ τῶν μυητικῶν Ἑταιριῶν κάτωθεν "μοδίου". Προέρχεται, λέγουσιν τὰ σχετικὰ τυπικά, ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου Μίγκ, δηλ. ἀπὸ τὸ Φῶς ἢ ἀπὸ τὴν Γνώσιν. Διὰ τοῦς Ἰάπωνας ἀλχημιστάς μετασχηματίζεται εἰς κινάβαρι, δηλ. εἰς ἐρυθρόν θειοῦχον ὑδράργυρον. Τοῦτο δύναται νά προσεγγισθῇ πρὸς τὸ ἐρυθρόν θεῖον τοῦ ἰσλαμικοῦ ἐσωτερισμοῦ καὶ τὴν ἐρύθρωσιν τῶν ἀλχημιστῶν τῆς Δύσεως. Συμβολίζει τὸν πλοῦτον, τὴν ἀφθονίαν, τὴν πρωταρχικὴν ἀγνότητα. Ἀξίζει νά σημειωθῇ ὅτι καὶ εἰς τὴν Δύσιν θεωρεῖται ὡς σύμβολον τῆς εὐτυχίας κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, ρίπτονται ἐπὶ τοῦ ζεύγους τῶν νεονύμφων κόκκοι ὀρυζης. - SEGH IV, 105

Ο Ρ Φ Ε Υ Σ. - Τὸ θέμα τῆς προσωπικότητος τοῦ Ὁ. ἐπεξετάθη καὶ ἐν πολλοῖς παρεμορφώθη ὑπὸ τῶν

ποιητῶν. Ὁ κεντρικὸς ὅμως χαρακτήρ παραμένει εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐμπνευσμένος κιθαρωδὸς ὁ ὁποῖος διὰ ἤχων τῆς λύρας του καὶ τῆς φωνῆς του, κατευνάζει ὄχι μόνον τὰ στοιχεῖα τῆς Φύσεως, ἀλλὰ καὶ τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα, τοὺς λίθους, τοὺς ἀνθρώπους καὶ αὐτοὺς τοὺς θεοὺς. Διὰ τῶν χαρισμάτων του αὐτῶν πείθει τὸν Πλούτωνα νὰ τοῦ μῆπιτρέψῃ νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ παραλάβῃ μετ' αὐτοῦ τὴν σύζυγόν του Εὐρυδίκην, πληγωθεῖσαν θανασίμως ὑπὸ ὄφως ἐνῷ προσεπάθει νὰ διαφύγῃ τὰς ἐρωτικὰς διαχύσεις τοῦ Ἀρισταίου. Ἐτέθη ὅμως ἕνας ὅρος: νὰ μὴ στρέψῃ πρὸ βλέμμα του πρὸς αὐτήν, πρὶν ἀνέλθῃ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Καταληφθεὶς ὅμως ἀπὸ ἀνυπομονησίαν, στρέφει τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ Εὐρυδίκη τὸν ἀκολοθεῖ, καὶ τότε αὕτη ἐξαφανίζεται διὰ παντός. Ἀπαρηγόρητος ἐπιστρέφει εἰς τὸν ἄνω κόσμον, μόνος καὶ ἀποστρεφόμενος κάθε γυναῖκα. Ἐκ φθόνου κατασπαράσσεται ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν ἡ Ἰδρυσις τῶν διονυσιακῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων.

Μερικοὶ χριστιανοὶ συγγραφεῖς παρωμοίασαν τὸν Ὁ. μὲ τὸν Ἰησοῦν, ὡς δαμάσαντα, ὅπως καὶ ἐκεῖνος, τὰς σατανικὰς δυνάμεις τῆς Φύσεως. Εἰς πολλὰς κατακόμβας παρίσταται ὁ Ἰησοῦς μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ θεοῦ κιθαρωδοῦ, κατευνάζοντος διὰ τοῦ ἤχου τοῦ θεοῦ Λόγου καὶ τῆς μουσικῆς ἁρμονίας τὰς ψυχὰς. SEGh III, 333 Βιβλιογρ. Φωτόπουλος Ἄπ. ἐν Ἰλισὸς 1970, 339

Ο Ρ Φ Ι Σ Μ Ο Σ.—Θ Δρυάς, Ἐπιμενίδης, Ἥρω, Ἐρικεπαῖος, Κοττυτίας, Ὀνομάκριτος, Ὀρφεύς, Ὀρφεοτελεσταί, Πρωτόγονος, Θάνης, Ῥμοφάγια.—

Βιβλιογρ. Ἰωάννη Δημ. Ὀρφικά, Ἐκλ. Ἰλισοῦ A 429 Π. Γράβιγγερ, Ὀρφικοὶ Ὕμνοι, Ἀθ. 1977.—Ἰωάν. Πασσᾶ, Ὀρφικά, Ἀθήναι 1984

Ο Σ Ι Ρ Ι Σ.— Ὁ μῦθος τοῦ Ὁ. παρουσιάζει μεγάλας ὁμοιότητας μὲ ἐκεῖνόν τοῦ Διονύσου καὶ ἄλλων θεῶν. Κατέρχεται εἰς τὸν κόσμον τῶν νεκρῶν (τὸν ὕλικόν Κ.) διὰ νὰ τοὺς ἀναγεννήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀναγάγῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἀθανάτου ὄντος.

Ο Σ Τ Ο Υ Ν.— Τὸ Ὁ. ὡς σύμβολον διακρίνεται εἰς δύο:

πρώτον, ὡς ὁ στερεὸς σκελετὸς τοῦ σώματος καὶ δευτε-
ρον, ὡς περικλεῖον τὸν μυελόν, ὅπως ὁ πυρὴν περιέχει
τὸ ἀμύγδαλον (⊕ Λουζ). Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν τὸ
'Ο. εἶναι σύμβολον τῆς ἀντοχῆς, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς
ἀρετῆς (Σαίν Μαρτέν). Εἶναι τὸ σταθερὸν καὶ μόνιμον
καὶ κατὰ τινὰ τρόπον τὸ βασικὸν στοιχεῖον τοῦ ὄντος.
Διὰ τοῦτο καὶ λέγεται ὁ "πυρὴν τῆς ἀθανασίας", τὸ
"λουζ" (ἀμύγδαλον ἢ τπὸ ΧΕ -ΔΙ τῶν Κινέζων: τὰ ὀστᾶ
εἶναι λίαν σκληρᾶ. Ὁ διαλογισμὸς τοῦ σκελετοῦ ὑπὸ
τῶν Σαμάνων, εἶναι ἓν εἶδος ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πρω-
ταρχικὴν κατάστασιν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν φαρτῶν
περιβλημάτων (σαρκῶν) τοῦ σώματος. Ἡ χρησιμοποίη-
σις ἀνθρωπίνων ὀστέων εἰς Ἰνδίαν καὶ Θιβέτ πρὸς κα-
τασκευὴν θεϊκῶν ὄπλων ἢ μουσικῶν ὀργάνων, δέν εἶναι
ξένη πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἰδέας: ἄσκησις, ὑπέρβασις τῆς
ἐννοίας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἐπίτευξις τῆς ἀθα-
νασίας. Ἐάν τὸ λουζ ποῦ σημαίνει ἀμύγδαλον - παρίστα-
ται ὑπὸ μορφήν ὀστοῦ, εἶναι διότι ἡ ἀναζωογονησις τῶν
ὀστέων "τῶν τεταπεινωμένων" (τῶν ἀποξηρανθέντων) ἠπεν-
θυμίζει τὴν ἔνδοξον ἀνάστασιν, ἀλλὰ καὶ διότι περιέ-
χει τὸ σπέρμα τῆς ἀποκαταστάσεως, ὅπως τὸ ὀστοῦν πε-
ρικλεῖει τὸν μυελόν.

Ἡ συνήθεια τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων νὰ προσφέρουν εἰς
τοὺς θεοὺς τὰ ὀστᾶ τῶν θυσιασθέντων ζῶων, ἀφοῦ προ-
ηγουμένως τὰ ἐπήλοιπον μὲ λίπος, ἐξηγεῖται μὲ το ὅτι
ἐπίστευον πῶς τὰ οὕτω καιόμενα ὀστᾶ ἐπὶ τῶν βωμῶν
θα ἐγίνοντο εὐπρόσδεκτα ὑπὸ τῶν οὐρανίων δυνάμεων
καὶ οὕτω τὸ ζῶον ἤθελεν ἀναγεννηθῆ. (Ἡσιόδος, Θεογ.
στ. 555-560). SEGH III, 534

Ο / Τ . Ο . ⊕ Ἀβραμελέν, Γκέρμερ, Γνωστικαὶ ἑκκλη-
σῖαι, Θέλημα, Κέλνερ, Κροὺμ Χέλλερ, Λέκβε, Μέτζκερ,
Πέτερσεν, Ρῶυς, Φωτισμένοι, Ψυχοσοφικὴ Ἐταιρεία.

Ο Υ Α Λ Ε Ν Τ Ι Ν Ο Σ.- Μ. DAVY, I 386.

⊕ Πίστις- Σοφία: DAVY I, 389 ⊕ Ἀχαρῶθ,
Γνωστικισμὸς, -

Ο Υ Ρ Ο Σ Ν Τ Ε Π Α Γ Ι Α Ν.- ⊕ Ἰωαννῖται

ΟΥΡΑΝΙΤΑΣ. - Θ Στάϊνμπεργκερ.

ΟΥΝΓΚΕΡ. - Θ 'Ανθρωποσοφία 272 (9)

ΟΥΠΑΝΙΕΑΔ. - Βλ. DAVY III, 198

ΟΥΡΑ. - Είς πολλούς άσιατικούς και άμερικανικούς λαούς, περικλείει φαλλικήν σημασίαν και είναι σύμβολον συνυφασμένον με την γενετήσιον δύναμιν του ζώου. Συγλησιάζεται πολλάκις με την συμβολικήν έννοιαν του ὄφως και του Θ ούραίου. Ευχότερον παρίσταται διά του ούρας ἴππου, βουβάλου ἢ Γιδάκῃ πολεμική άνδρεία και ἡ άρρενωπή δύναμις των πολεμιστων (πρβ τό "Τουγκ, τό λάβαρον των Τουρκομογγόλων).

ΟΥΡΑΙΟ. - Παρίστατο συνήθως ως μία θηλεία κόμπρα έν εξάφει, με τον λαιμόν φουσκωμένον. Ἐσυμβόλιζε και έπροσωποποιεί τό καυστικόν βλέμμα του Ρά. Κατά τον A. CHAMFODOR (LE LIVRE DES MORTS, PARIS 1963, σ.46) πρέπει να έσυμβόλιζε τό ζωτικόν ρεϋμα, τό πνεϋμα ζωής, την θερμότητα της "Γαιδος. SEGH IV, 350

ΟΥΡΑΝΙΑΔΑΙ. - Θ 'Αγνισβάτας Πίτριες, Ἐνώχ, Κάιν.

ΟΥΡΑΝΟΙ. - Είς την ιστορικήν έποχήν (1000 μ.Χ.) οί Μεξικανοί παραδέχονται 9 ούρανοϋς, συμβολιζόμενους με τους 9 ὀρόφους των πυραμίδων των. Οί Ἄτζέκοι, έπεξετέλειον την κοσμολογίαν τους διέκριναν 13 ούρανοϋς και 9 κατωτέρους κόσμους.

Οί τελευταίοι λάτρεις του Μίθρα ἤρχισαν να ὀμιλοϋν περί 9 ούρανων κατά την έποχήν του Ἰουλιανου του Παραβάτου. Είς τον Παράδεισον του Δάντου αναγράφονται, εκτός των 7 πλανητικων κύκλων, ως ὄγδοος ὁ ούρανός των άπλανων άστέρων και ως ἔνατος ὁ ούρανός του Πρώτου κινουντος (PRIMUM MOBILE)

ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΕΟΝ. Τό Ο.Τ. συμβολίζει συνήθως την γέφυραν μεταξύ ούρανοϋ και γῆς. Ἰποφοιτῆ πάντοτε και είς ὅλας τάς παραδόσεις τον συνδεσμον, τάς σχέσεις και άνταλλαγás μεταξύ του Ἄνω και Κάτω.

Τό Ο.Τ. είς την Σκανδιναυτιαν είναι ἡ γέφυρα

Μπύφροστ * εἰς τὴν Ἰαπωνίαν εἶναι ἡ ἐπιπλέουσα γέφυρα τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ κλίμαξ διὰ τῆς ὁποίας ὁ Βουόδας κατέρχεται ἐκ νέου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, παρίσταται μὲ ἕν Ο.Τ.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἀπαντᾶται ἀπὸ τὸ Ἰράν μέχρι τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἀπὸ τῆς βορ. Ἀμερικῆς μέχρι τῆς Κίνας. Εἰς τὸ Θιβέτ δὲν εἶναι ἀπλῶς μία γέφυρα, ἀλλ' ἡ κλίμαξ ποῦ μεταφέρει τοὺς ἡγεμόνας εἰς τὸν οὐρανόν. * πρᾶγμα ποῦ μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν ὄρον PONTIFEX (ποντίφηξ) ποῦ συμβολίζει τὸν ὑπατον γεφυροποιὸν μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ Ο.Τ. εἶναι ἡ θεὰ Ἴρις ποῦ μεταβιβάζει τὰς θελήσεις τοῦ Διὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν εἶναι τὸ σημεῖον κατευμασμοῦ τῆς ὁργῆς τοῦ Θεοῦ, ἡ εἰκὼν μιᾶς νέας περιόδου, μιᾶς νέας Διαθήκης (Γεν.9,12-17)

Ο Υ Ρ Α Ν Ο Σ. - Κοσμολ. Ὁ Ο. ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ στερεώματος, εἶναι σύμβολον παγκόσμιον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζεται ἡ πίστις εἰς ἕν Ὄν θεῖον, δημιουργὸν τοῦ Σμπαντος καὶ ἐξασφαλίζον τὴν γονιμότητα διὰ τῶν βροχῶν ἐπὶ τῆς Γῆς. Τὰ οὐράνια αὐτὰ ὄντα εἶναι πεποικισμένα διὰ προγνωστικῶν ἰκανοτήτων καὶ δι' ἀπεράντου σοφίας. Οἱ ἠθικοὶ νόμοι καὶ συχνὰ τὰ τυπικὰ λατρείας των, ἔχουν ἰδρυθῆ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων, κατὰ τὴν βραχεῖαν διαμονὴν των ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἐπαγρυπνοῦν ἐπὶ τῆς τηρήσεως τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν νόμων καὶ κατακεραυνώνουσι τοὺς παραβάτας. (M. ELIADE, HIST, 46)

Ὁ Οὐ. εἶναι ἡ ἄμεσος ἐκδήλωσις τῆς ὑπερβατικότητος, τῆς ἰσχύος, τῆς αἰωνιότητος, τοῦ Ἱεροῦ.

Ἡ θεία ὑπερβατικότης ἀποκαλύπτεται ἄμεσως διὰ τοῦ ἀπροσπελάστου, τῆς ἀπειρωσύνης, τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς δημιουργικῆς ἰσχύος τοῦ Οὐ.

Ὡς ρυθμιστὴς τῆς τάξεως ἐν τῷ κόσμῳ, ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ Πατὴρ τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν βασιλέων τῆς Γῆς.

Εἰς τὴν Κίνα ὁ αὐτοκράτωρ θεωρεῖται ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Οὐ. "Εἰς θεὸς εἰς τὸν Οὐ. καὶ ὁ Κᾶν ἐπὶ τῆς Γῆς".

Ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως, ὁ Οὐ. μαζί μὲ τὴν Γῆν, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πρώτην πόλωσιν εἶναι τὸ ἄνω τμήμα τοῦ Ὄου τοῦ Κόσμου. Διὰ τῆς δράσεως τοῦ Οὐ. ἐπὶ

τῆς Γῆς δημιουργοῦνται ὅλα τὰ ὄντα. Ἡ διεϊσδυσις τοῦ Οὐ. ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀνταποκρίνεται πρὸς μίαν γενετήσιον πρᾶξιν, πρὸς μίαν θεογαμίαν. Ὁ μῦθος τοῦ γάμου τοῦ Οὐ. μετὰ τῆς Γῆς, ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Ἀσίας μέχρι τῆς Ἀμερικῆς, μέσῳ Ἑλλάδος, Αἴγυπτου καὶ μαυρῆς Ἀφρικῆς. Ἡ ἔκφρασις "υἱὸς Οὐ. καὶ γῆς, ἀνήκει εἰς τὰ ὀρφικὰ μυστήρια, ὅπως καὶ εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία τῆς Κίνας. Ὁ πραγματικὸς υἱὸς Οὐ. καὶ Γῆς, εἶναι ὁ τέλειος Ἄνθρωπος, ὁ Ἀληθῆς Ἄνθρ. τοῦ I-Κίγκ.

Ἡ σινική Ἀλχημεία μεταφέρει τὸν Οὐ. εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀνθρωπίνου μικροκοσμου, εἰς τὴν καρδίαν. Ὁ ὄσλαμικὸς ἐσωτερισμὸς, παραδέχεται ὁμοίως ὅτι ὁ Οὐ-εὐρήται εἰς τὸ ἐσῶτερον τῆς ψυχῆς καὶ οὐχὶ ἀντιστρόφως. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ὁ ἄνθρωπος, διαβάζει χρήσιμα πράγματα εἰς τὸν Οὐ. (Ἀστρολογία).

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν κιναιζικὴν Παράδοσιν, ὁ Οὐ. τῶν Αὐγουπτῶν εἶναι μία θηλεία ἀρχή, πηγὴ πάσης ἐκδηλωσεως. Ἡ θεὰ Νεϋτ, κυρτωμένη ὑπὸ μορφὴν θόλου, παριστᾷ τὸν Οὐ. (γνωστὴ ἢ παράστασις τῆς σαρκοφάγου τῆς 30ῆς δυναστείας).

Εἰς τὴν Βιβλικὴν Παράδοσιν, χρονογράφοι καὶ προφῆται, ἀποφεύγοντες νὰ ἀναγράψουν τὸ ἱερὸν ὄνομα τῆς θεότητος (Ἰαχβέ) χρησιμοποιοῦν τὴν ἔκφρασιν Θεὸς τοῦ Οὐρανοῦ. Τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ Εὐαγγέλια ὅπου γίνεται λόγος περὶ Βασιλείας τῶν Οὐραμῶν ἢ περὶ βασιλείας τῶν Οὐρανῶν (Ματθ. 3,2). Εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ὁ Οὐ. καλεῖται τὸ "ἐνοσίτημα τοῦ Θεοῦ", δι' οὗ γίνεται διάκρισις μεταξὺ Δημιουργοῦ καὶ δημιουργίας.

Συμβολικῶς.— Θεὸς τοῦ στερεώματος κατὰ τὸν Ἡσίοδον. Σύμβολον μιᾶς ὑπερμέτρου καὶ ἀφθονοῦ δημιουργίας, ἣτις κατὰστρέφει διὰ τῆς ἀφθονίας της ὅ,τι ἄγει εἰς γένεσιν. Χαρακτηρίζει τὴν πρωταρχικὴν φάσιν μιᾶς πράξεως μετὰ τὴν ἐναλλαγὴν ἐξάρσεως καὶ ὑποβαθμίσεως, ἐκτινάξεως καὶ μεταπτώσεως, ζωῆς καὶ ἀφανισμοῦ τῶν προθέσεων. Οὐράνιος θεὸς εἰς τὰς ἔνδο-μεσογειακάς θρησκείας, ἔν τῶν συμβόλων τῆς γονιμότητος, παρίστατο διὰ ταύρου. Ἡ ὑπερμέτρος ἄμωσ αὐτῆ γονιμότητος καταντᾷ

ἐπικίνδυνος. Όπως παρατηρεῖ ὁ P. MAZON εἰς τὰ σχόλιά του ἐπὶ τῆς Ἡσιοδείου Θεογονίας (THEOGONIE, PARIS 1928, 285) ὁ ἀκρωτηριασμός τοῦ Οὐ. ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Κρόνου, θέτει τέρμα εἰς τὴν ἀπεχθῆ καὶ ἄκαρπον αὐτῆν γονιμότητα, εἰσάγων εἰς τὸν κόσμον, διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Ἀφροδίτης (γεννηθείσης ἐκ τοῦ αἱμάσσοντος ἀφροῦ τοῦ γεννητικοῦ ὄργάνου τοῦ Οὐ.) τὴν τάξιν, τὸ μέτρον, τὴν σταθερότητα εἰς τὰ παράγωγα καὶ καθιστῶν ἀόθνηατον πᾶσαν ἄτακτον καὶ νοσηρὰν γένεσιν" (M. BELLADE, HIST. DES RELIGIONS, 75).

Ὁ ANDRÉ VIREL, HIST. DE NOTRE IMAGE, GENEVE 1965, 84-86) περιέγραφε, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἑλλην. μυθολογίας, ὡς ἐξῆς τὰς τρεῖς οὐσιώδεις φάσεις δημιουργικῆς ἐξελιξεως: Ὁ Οὐρανός (χωρὶς λατινικὸν ἀντίστοιχον) ἴσταται εἰς τὴν πρώτην φάσιν: ἀναβρασμός χαοτικὸς καὶ ἀδιαφοροποίητος. Ὁ Κρόνος (SATURNUS) ἐπεμβαίνει εἰς τὴν δευτέραν φάσιν: διακόπτει, ἀποτέμνει., καὶ θέτει τέρμα εἰς τὰς ἀπεριοριστοὺς ἐκκρίσεις τοῦ πατρὸς του. Παριστᾷ τὸν χρόνον διακοπῆς, εἶναι ὁ ρυθμιστὴς ποῦ σταματᾷ τὴν φορὰν τῆς ἀκαθέρτου καὶ ἀκαθορίστου δημιουργίας... ὁ κόμβος τοῦ σταθεροῦ κύματος ποῦ κωλύει τὴν ἐπεκτατικὴν δράσιν. Εἶναι ὁ συμμετρικὸς χρόνος. Κατὰ τὴν 3ην φάσιν, ἡ βασιλεία τοῦ Διὸς (JUPITER) χαρακτηρίζεται ἀπὸ νέαν ἐκκίνησην, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ὀργανωμένην, τακτικὴν καὶ ὄχι πλεον ἀναρχικὴν καὶ ἄτακτον. Τότε ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει σαφῆ συνείδησιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐνῶ συγχρόνως λαμβάνει εἶδησιν τῶν σχέσεων αἰτιότητος πρὸς τὰ ἄλλα ὄντα".-

Ἀστρολογικῶς.- Ὁ πλανήτης οὗτος παριστᾷ εἰς τὴν Ἀστρολογίαν, τὴν κοσμικὴν ἐπήρειαν ποῦ προκαλεῖ ἀποτόμους καὶ ἀπροσδοκῆτους ἀνατροπὰς, ἀνακαλύψεις, πρωτοτύπους ἐφευρέσεις, ποῦ ἀγστατώνουν τὴν καγονικὴν φορὰν τοῦ Κόσμου. Εἶναι ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, τῆς ἡλεκτρονικῆς, τῆς ἀεροπορίας, τοῦ κινηματογράφου τῶν διαστημοπλοίων κ. ἄ. Τὸ νέον πνεῦμα ποῦ ἐπικρατεῖ ἀπὸ δύο αἰώνων εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀποδίδεται κυρίως εἰς τὸν πλανήτην αὐτόν. Διὰ τοὺς ἀστρολόγους εἶναι

στηριζομένου επί τῆς γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἀπό κοινωνικῆς ἀπόψεως, καί τῆς μηχανοκρατίας καί βιομηχανοποιήσεως εἰς τὴν σφαίραν τῆς παραγωγῆς.

Οἶκος του εἶναι ὁ Ὑδροχόος, τὸν ὁποῖον μοιράται μέ τὸν Κρόνον. Χαρακτηριστικὴν σφραγίδα ἔχει ἐπιθέσει ἐπὶ τῶν Η.Π.Α., ὅπου τὰ πάντα, καλὰ ἢ κακὰ, εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ἀστέρος τούτου. (Νεωτερισμοί, ἰσοδότης τῶν δύο φύλων, μηχανοκρατία, τὸ φυλετικὸν πρόβλημα, ἡ τραχύτης τῶν νέων, ὁ γκαγκστερισμός, τὸ Χόλυγουντ, ἀκόμη καί ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ὅλα φέρουσ τὴν χαρακτηριστικὴν σφραγίδα τοῦ Οὐρανοῦ. "(VOLGUINE.)

Εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμόν ἐξουσιάζει τὸ νευρικὸν σύστημα. Αἱ ἀσθένειαι ποῦ προκαλεῖ εἶναι κατὰ τοῦτ'αανευρϊκῆς φύσεως (σπασμοί, ὡς καί ἐμβολαί καί καρδιακά σύνδρομα).

Αἱ μυθολογικαὶ ἀξίαι τοῦ Οὐ. παρουσιάζουν διαλεκτικὴν σχέσιν μέ ἐκείνας τοῦ παραπληρωματικοῦ του Θεοσειδῶνος. Ἐναντι τοῦ θεοῦ τῶν Ὁκεανῶν, προβάλλεται ὁ θεὸς τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ κυρία φιλοδοξία εἶναι νὰ ἀπαλλαγῆ τῆς ὠκεανικῆς ἀδιαφοροποιήσεως καί συνεπῶς νὰ ἀναγάγῃ τὰ ὄντα πρὸς αὐτόν, πρὸς τὰ Ἄνω. Ὅ,τι ἀποσπᾷ τὸν ἄνθρ. ἀπὸ τὴν Γῆν, ἀνέρχεται πρὸς τὸν Οὐ, πᾶν εἶναι ἡ μυθολογικὴ πατρὶς του. Ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ οὐρανοῦξυστου μέχρι τοῦ διαπλανητικοῦ δορυφόρου, ἐμφανίζεται ὁ προμηθεϊκὸς ἄνθρωπος μέ τὴν ἐπιρροίαν τοῦ Οὐ. Ὁ νέος ἄνθρ. τοῦ Ὑδροχόου θ' εἶ ὄλο καί ψηλότερα, προσπαθεῖ νὰ κατακτήσῃ ὄλο καί νέα ρεκὸρ. Κατεχόμενος ἀπὸ ἓνα αἶσθημα ἀμετρίας διὰ νέα καί τολμηρότερα ἐπιτεύγματα, ἴπταται, ὡς ἄλλος Εὐφορίων, ὄλο καί ψηλότερα. Θά ἐπιτύχῃ τῶν ἐξἄλλων ἐπιδιώξεων του ἢ θά πῆσῃ θῦμα τοῦ ἀκράτου ἐγωισμοῦ καί τῆς ὑπεροφίας; Θά κατορθώσῃ νὰ ἀνέλθῃ ψυχικῶς καί νὰ κατακτήσῃ τὸν πνευματικὸν οὐρανόν, ἢ θά κατακραυνωθῇ ἀπὸ τὰ βέλη ποῦ ὁ ἴδιος κατεσκεύασε, συντριβόμενος κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπεια ἐνός κόσμου τεχνητοῦ, ἀφύχου καί ἐστερημένου Ἀγάπης; Διότι μόνῃ ἡ Γνώσις, χωρὶς τὸ ἄρωμα τῆς Καλωσύνης, προοιωνίζει ὑποχθόνια τέρατα, Τιτάνας, Ἐκατόχειρας, Γίγαντας, ὅλα σύμβολα ἀρχεγόνων καί

ἀτάκτων κοσμικῶν δυνάμεων, πολεμίων τῆς τάξεως, τοῦ μέτρου καὶ τῆς ἁρμονικῆς ἐξελιξέως· εἶναι ἀκριβῶς αἱ εἰκόνες τοῦ πολλαπλασιασμοῦ, τῆς πολλότητος, τοῦ διχασμοῦ, τῆς ὑπεροφίας καὶ τοῦ Ἐγωισμοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ, διὰ νὰ ἀνα-
χθῆ εἰς τὴν Μονάδα.- Βιβλ. SEGH IV 350, III 338, II 31.
⊕ Γαλα, Κοσμολογία, Κρόνος, Στερέωμα, Τιτάνες.
- καὶ Ἄδης : ⊕ Ἄδης. Βιβλ. Π. Γράβ. Ἀστρολογία. II.

Ο Υ Ρ Ι Η Λ.- ⊕ Ἀγγελολογία, Ἀρχάγγελου

Ο Υ Ρ Ι Μ & ⊕ Ο Υ Μ Ι Μ. ⊕ Κιβωτός, Οὐρβμ

Ο Υ Ρ Ο Β Ο Ρ Ο Σ (ὄφις).-Τὸ σύμβολον τοῦ κλειστοῦ ἐξελικτικοῦ κύκλου, τῆς κινήσεως, τῆς συνεχείας, τῆς αὐτογονιμοποιήσεως καὶ συνεπῶς τῆς αἰωμιούανα-
κυκλώσεως. Ἡ κυκλικὴ μορφή του ἔδωσε λαβὴν εἰς μιαν ἄλλην ἐρμηνείαν : τὴν ἔνωσιν τοῦ χθονίου κόσμου (ὄφις) μετὰ τοῦ οὐρανίου (κύκλος). Ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι εἰς πολλὰς παραστά-
σεις τοῦ Οὐροβ. ὁ ὄφις παρουσιάζεται κατὰ τὸ ἥμισυ λευκός καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ μαῦρος. Θὰ ἐσήμαινε τότε τὴν ἔνωσιν τῶν δύο ἀντιθέτων ἀρχῶν, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ Γιάγκ καὶ Πῖν τῶν Κινέζων.

Ο Υ Σ (αὐτί).- Τὰ μεγάλα ὦτα, τόσον εἰς τὴν Ἰνδίαν (θεὸς Γκανέσα) ὅσον καὶ εἰς τὴν Κίναν, εἶναι δεῖγμα σοφίας καὶ παντογνωσίας. Λέγεται ὅτι ὁ Λάο-Τσέ εἶχεν ὦτα μήκους 7 δακτύλων. Τὸ αὐτὸ γνό-
ρισμα ἀπεδίδετο καὶ εἰς σειρὰν ὄλην διασήμων προσω-
πικοτήτων, συγχρόνως μακροβίων: Βού-Κουάγκ, Γιουάν-
Κιέου καὶ ὁ πᾶλυθρόλητος παραδοσιακὸς ἥρωϊς τῶν
μυστικῶν Ἐταιριῶν, Τσουέν-Μεϊ.

Ἀναφέρομεν ἀκόμη τὴν ταοϊστικὴν θεωρίαν περὶ
Φωτός τῆς ἀκοῆς (ἀντίληψις περὶ μιᾶς ὑπερκοσμίου ἀκο-
ῆς τῆς πρώτης δονήσεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεπηγα-
σεν ὁ Κόσμος.

Ἐνας αἰρετικὸς, ὀνόματι Ἐβλιανός, γράφει ὁ
REMY DE GOURMONT (LE LATIN MYSTIQUE, PARIS 1913, 315)

κατεδικάσθη από τήν Σύνοδον τῆς Νικαίας, διότι εἶχεν εἶπει ὅτι ὁ Λόγος εἶχεν εἰσέλθει διὰ τοῦ ὕτους τῆς Μαρίας καί τήν εἶχε καταστήσει ἕγκυον.... Ἀργότερον ὁ Ἐνδόσιος ἐπανελάβε τήν θέσιν τοῦ Ἐλιανοῦ, ἡ δέ Ἐκκλησία ἐπέτρεψε νά παρεμβληθοῦν εἰς τό λειτουργικόν τοῦ Σαλτοβούργου, οἱ ἕξῃς δύο στίχοι τοῦ ποιητοῦ:

GAUDE VIRGO MATER CHRISTI

QUAE PER AUREM CONCEPISTI"

(Καῖρε Παρθένε, μήτηρ τοῦ Χριστοῦ, πού συνέλαβες διὰ τοῦ ὕτός".)

Ἡ σύνοψις τῶν Μαρονιτῶν, προσθέτει ὁ R.DE G. ἕν ἀντίφωνον πού λέγει:

" VERBUM PATRIS, PER AUREM BENEDICTAE INTRAVIT".

(ἀναφ. ὑπό ALAIN GHEERBRANT, ἐν "DICTION.DES SYMBOLES" T. III, σ.328.-

Ο Υ Σ Ι Α (πρωταρχική).- Θ Βάπτισμα 32 (10),

Σφραγίς 553 (15), Τιαμάτ.-

Ο Φ Ι Σ.- Ούροβόρος.Θ Ἀλλημεῖα 177 (6), Σάμειχ.

Γενικῶς: Θ Ἀαρών, "Αβελ, Ἀετός, Ἀποφίς, Δένδρον, Δράκων, Ἐν καί Πᾶν, Ἐριχθόνειος, Ἐρμῆς 692, Κηρύκειον, Κοσμολογία, Λόγος, Μεχέν, Μωσαϊκός συμβολισμός 402 (11), Νάγκα, Ναχάς, Ὀφῖται.-

Βιβλιογρ.- Π.Γράβ. Πυθαγ.457,-Μυσταγ.ἀρχ.Αἰγύπτου.

Ο Φ Θ Α Λ Μ Ο Κ Α Λ Υ Π Τ Ρ Α.- (BANDEAU).- "Υφασμα

μέλαν μέ τό ὁποῖον καλύπτονται οἱ ὀφθαλμοί τοῦ δοκίμου, καί περριορίζεται οὕτω ἡ ὄρασις.

Ἡ Θέμις, ἡ θεά τῆς δικαιοσύνης, ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς της κεκαλυμμένους διὰ νά ὑπονοηθῇ ὅτι δέν εὐνοεῖ κανένα καί ἀγνοεῖ τοὺς ὑπ'αὐτῆς κρινομένους. Ὁ Ἔρωσ ἐπίσης, πού σημαίνει ὅτι τοξεύει μέ τά βέλη του ἐν τυφλῷ. Καί ἡ θεά Τύχη παρίσταται ὁμοίως μέ κεκαλυμμένους ὀφθαλμούς, διότι ἡ διανομη τῶν ἀγαθῶν γίνεται εἰς "τὴν τύχην". Ἡ κάλυψις τῶν ὀφθαλμῶν των μοναχῶν σημαίνει ὁμοίως τὴν τυφλότητα πού πρέπει νά ἔχουν ἀπέναντι τῶν ἕγκοσμίων καί περαιτέρω τὴν ἀποξένωσιν ἀπό τοῦ περιβάλλοντος διὰ νά δύνανται ἐλευθεροί νά

συγκεντροῦνται καὶ νὰ διαλογίζωνται ἐπὶ τῶν πνευματικῶν θεμάτων.

Ὁ Ὁ. χρησιμοποιεῖται ἐπίσης κατὰ τὴν τεκτονικὴν μύησιν διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ὀδοκίμος στερεῖται πνευματικοῦ φωτός πού προέρχεται ἀπὸ τὸν βέβηλον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ὁρᾶν, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνακτᾷ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς Ὁ. Ἡ ἡμιδιαφανῆς καλύτρα τῶν "λυκιδέων" (υἱῶν τεκτόνων) συμβολίζει ὅτι οἱ νέοι δὲν ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ σκοτους, ἀλλ' ἀπὸ περιβάλλον τὸ ὁποῖον φωτίζει μερικῶς τὸ πνεῦμα των, λόγῳ τῆς συναφείας πού ἔχουν μὲ τὸν ἤδη μεμυημένον πατέρα των.-

Ο Φ Θ Α Λ Μ Ο Σ.- Ἐὰν οἱ δύο φυσικοὶ Ὁ. ἀνταποκρίνωνται εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην, ὁ τρίτος ὀφθαλμὸς, ὁ μετωπικὸς τοῦ Σίβα καὶ τῶν Κυκλωπῶν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ πῦρ. Εἶναι ὄργανον τῆς ἐσωτερικῆς ὁράσεως, ἥτοι μία ἐξωτερικεὺς τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς καρδίας... Ἡ ψυχὴ ἔχει δύο ὀφθαλμούς, γράφει ὁ Ἄγγελος Σιλέσιος, μὲ τὸν ἕνα βλέπει τὸν χρόνον, μὲ τὸν ἄλλον τὴν αἰωνιότητα. Κατὰ τοὺς Βικτωρίνους, ὁ ἕνας εἶναι ἡ Ἀγάπη, ὁ ἄλλος ἡ Νόησις. Κατὰ τὸν Πλάτωνα καὶ Κλήμεντα τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Ὁ τῆς ψυχῆς εἶναι ὄχι μόνον μοναδικός, ἀλλὰ καὶ ἀκίνητος: εἶναι συνεπῶς ἐπίδεκτικὸς σφαιρικῆς καὶ συνθετικῆς ἀντιλήψεως. Ἡ ἴδια ἔκφρασις περὶ τοῦ Ὁ. τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ πνεύματος, ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὸν Πλωτῖνον, τὸν Ἄγ. Αὐγουστῖνον, καὶ τὸν Ἀπόστ. Παῦλον, περαιτέρω εἰς τοὺς μυστικοὺς Ἄγ. Κωάννην Κλίμακος, τὸν Φιλόθεον Σιβαΐτην καὶ Ἄγ. Γρηγόριον Ναζιανζηνόν.

Εἰς τὸν μουσουλμανικὸν ἐσωτερισμόν (καὶ σουφισμόν) ὁ Ὁ. εἶναι μόνιμος τὸ κέντρον τοῦ διαλογισμοῦ. Ὁ Ὁ. τῆς καρδίας εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού βλέπει τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς πού βλέπει τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι τὸ ὄργανον τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς ψυχῆς, τῆς Ἀρχῆς μὲ τὴν ἐκδήλωσιν.

Ὁ μοναδικὸς Ὁ. τοῦ Κύκλωπος, κατὰ τὸν P. GEEBHARDT, συμβολίζει ἀντιθέτως μίαν ὑπανθρώπινον

κατάστασιν, ὅπως καὶ ἡ πολλοῦτης τῶν 'Ο. τοῦ "Αργου, ποῦ οὐδέποτε κοιμοῦνται. Τοῦτο σημαίνει τὴν ἀπορροφήσιν τοῦ ὄντος ἀπὸ τὸν ἔξωτερικὸν κόσμον καὶ τὴν ἐπαγρύπνησιν συνεχῶς ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἄνω.

Εἰς τοὺς Αἴγυπτίους τὸ ἱερόγλυφον Οὐζάι, ἧτο δερὸν σύμβολον ἀπαντῶν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς παραστάσεις. Ἐθεωρεῖτο ὡς πηγὴ μαγικῆς δυνάμεως, ἐνεργείας καὶ καθάρσεως (βλ. Π. Γράβ. Μυσταγωγία εἰς ἀρχ. Αἴγυπτον). Ἡ ἱεροπραξία τοῦ ἀνοίγματος τῶν ὀφθαλμῶν, ὅπως καὶ τοῦ στόματος τῶν ἱερῶν ἀγαλμάτων, ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἐμφύχωσιν αὐτῶν. Ἐταυτίζετο μὲ τὸν 'Ο. τοῦ ἱέρακος ποῦ βλέπει τὰ πάντα. Ὁ Ρά ἐκέκτητο 'Ο. καίοντα, δηλ. πυρώδους φύσεως (ἡλιακῆς). Ἡ συγγένεια αὐτῆ ὀφθαλμοῦ-ἡλίου, συναντᾶται ἀργότερον εἰς τὸν Πλωτῖνον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ πνευματικὸς 'Ο. τοῦ ἀνθρ. δέν θά ἠδύνατο νὰ ἀτενίσῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (τοῦ ὑπάτου Πνεύματος) ἐὰν δὲν βετέλιχεν ἡλιακῆς-πνευματικῆς φύσεως. Τὴν σκεψὶν αὐτὴν ἐπανέλαβε καὶ ὁ Γκαῖτε.

Κατὰ τὸν J. BOUCHER (SYMBOLISME MAÇONNIQUE, PARIS 1953, σ. 91) εἰς τὴν Ε.Τ. Παράδοσιν ὁ 'Ο. συμβολίζει ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ πεδίου τὸν ὁρατὸν Ἥλιον ἐξ οὗ πηγάζουν τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ· ἐπὶ τοῦ ἐνδιαμεσούν πεδίου, τὸν Λόγον, τὴν δημιουργικὴν Ἀρχὴν· ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ πεδίου ἡ θείου, τὸν Μ.Α.Τ.Σ.

Ο Φ Ι Σ .- Ὁ R. GUENON (SYMBOLES FONDAMENTAUX, 159) παραδέχεται ὅτι ὁ συμβολισμὸς τοῦ "Ο. εἶναι οὐσιαστικῶς ἀλληλένδοτος μὲ αὐτὴν ταύτην τὴν ἰδέαν τῆς ζωῆς. Εἰς τὴν ἀραβικὴν ὁ "Ο. ὀνομάζεται "Ελ-Χαῦᾶχ, ἡ δὲ Ζωὴ "Ε-Χαῦᾶτ. Προσθέτει δὲ ὅτι ἐν τῶν κυριωτέρων ὀνομάτων τῆς θεότητος εἶναι τὸ "Ελ-Χάῦ, ποῦ δέον νὰ μεταφρασθῇ ὡς ἡ ζωογόνος δύναμις τοῦ Θεοῦ. Ὡστε ὁ ὁρατὸς "Ο. ἐμφανίζεται ὡς ἡ βραχεῖα ἐνσάρκωσις ἐνός μεγάλου, ὁρατοῦ "Ο., ἀχρόνου, κυρίου τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς καὶ ὄλων τῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως. Εἶναι ὁ ἀρχαῖος θεὸς ποῦ συναντῶμεν εἰς τὴν ἀπαρχὴν κάθε κοσμογονίας. Εἶναι, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πεδίου τὸ διπλοῦν σύμβολον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς Λίμπιντο (BACHELARD) ἐν τῶν σπουδαιο-

τέρων ἀρχετύπων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἀπὸ μακροκοσμικῆς πλευρᾶς ἡ Θ Κουνταλίνα τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει ὡς ὁμολογὸν τὸν Ὀφιν Ἀνάντα ποῦ συσφίγγει μὲ τοὺς δακτυλοὺς του, τὴν Ἐδραν τοῦ ἄξονος τοῦ Κόσμου. Συνοφασμένους μὲ τὸν Σίβα καὶ τὸν Βισνοῦ, ὁ Ἀνάντα συμβολίζει τὴν κυκλικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἀναρρόφησιν, ὡς φύλαξ δὲ τοῦ Ναδὶρ εἶναι ὁ φορεὺς τοῦ Κόσμου τοῦ ὁποῦ ἐξασφαλίζει τὴν εὐστάθειαν. Ὁμοίως καὶ ὁ Θ Οὐροβόρος Ὀφις. Ταυτίζεται πλειστάκις μὲ τοὺς μεγάλους ποταμοὺς τῆς Γῆς (Πατὴρ Ρῆνος, ἡ Σηκουάνας, ἡ μητέρα Πάγγης, ἡ μητέρα Βόλγας, ὁ Ἀχελῷος εἰς τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ποῦ λαμβάνει πότε ὄφιν ὄφρα καὶ πότε ταύρου διὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ τὸν Ἡρακλῆν.)

Εἰς τοὺς Τολτέκους καὶ Ἀτζέκους, ὁ Ὁ. θεωρεῖται ὡς μυθικὸς πρόγονος καὶ ἐκπολιτιστικὸς ἥρωας, ποῦ ἐνσαρκοῦται καὶ θυσιάζεται διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ Ὁ. παριστᾷ τὸν ζωογονοῦντα παράγοντα, περαιτέρω τὸν ἐμπνευστὴν, τὸν θεραπευτὴν, ἀκόμη καὶ τὸν μάντην. Χαρακτηριστικὸς εἶναι ὁ μῦθος τῆς Κασσάνδρας καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της τῶν ὁποίων τὰ αἰσθητήρια ὄργανα ἐκαθάρθθησαν ὑπὸ ὄμοιο καὶ ἔκτοτε ἀπέκτησαν τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς.

Ὁ Μελάμπους, μάντης καὶ ἰατρός, ὑψίσταται ὁμοίαν καθαρσιν τῶν ὠτων ὑπὸ ὄφρα καὶ ἔκτοτε προικίζεται μὲ τὸ δῶρον τὴν γλῶσσαν τῶν πτηνῶν τὴν μαντεῦν καὶ τὴν προφητεῦν.

Ὁ Ζεὺς μεταμορφοῦται εἰς Ὁ. διὰ τὴν ἐνωσθῆναι μὲ τὴν Περσεφῶνην γιὰ τὴν γεννήσῃ τὸν Διόνυσον Ζαγρέα ἢ Ζαβαδίον κατὰ τὴν κρητικὴν, φρυγικὴν καὶ ὄρφυκὴν Παράδοσιν. Δηλαδή, τὸ Πνεῦμα, ὅσον καὶ ἂν εἶναι θεῖον, ἀναγνωρίζει τὰ πρωτεῖα τοῦ πρωταρχικοῦ ἀδημιουργήτου Παράγοντος, ἐκ τοῦ ὁποῦ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον ἐξεπορεύθη· ξαναβυθίζεται εἰς αὐτόν, ἀναγεννᾶται καὶ κομίζει τὸν καρπὸν τὸν Διόνυσον, ποῦ καὶ αὐτὸς διαμελίζεται ὑπὸ τῶν Τιτάνων, διὰ τὴν ἀναγεννηθῆναι σύμφωνα μὲ τὴν βούλησιν τοῦ Διὸς - Πνεύματος.

Ὁ ἱερός Ὀφις τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὁ

Ἐρεχθεύς - Ἐριχθόνιος, μνημονευόμενος ὡς ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς πόλεως ἦτο ὁ προστάτης καὶ ἐκπολιτιστής, διότι εἰς αὐτὸν ἀπεδίδετο ἡ μεταφορὰ τοῦ σίτου ἐξ Αἰγύπτου. Εἰς τὰς θήβας ἐπιστεύετο ὅτι οἱ βασιλεῖς καὶ αἱ βασίλισσαι τῆς πόλεως, μετεμορφοῦντο μετὰ θάνατον εἰς Ὅφεις. (FRAZER, THE GOLDEN BOUGH, 3η ἐκδ. 12 Τόμοι, LONDON 1911-1915, T.IV, 84-86.-Ἀναφ. ἐν SEGH IV, 192). Λέγεται ὅτι μὲ τὴν τελευταίαν ἐκπνοὴν τοῦ Πλωτίνου, εἶς Ὁ. ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Τέλος εἰς τὴν ἀρχ. Ρώμην, τὸ σύμβολον τοῦ GENIUS (ἐν εἶδος προστάτου ἀγγέλου ἢ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους) παρίστατο ὡς Ὁ.

Ὁ ALAIN GHEERBRANDT, εἰς τὸ διεξοδικὸν ἄρθρον του "SERPENT" τοῦ Λεξικοῦ τῶν Συμβόλων (T.IV, ἐκδ. SEGH, PARIS 1974) ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ παρέχει λίαν διαφωτιστικὴ πληροφορία. Οὕτω ἀναφέρει τὴν φήμην περὶ τῆς μητρὸς τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ὅτι τὴν εἶχεν ἐπισκεφθῆ εἰς Ὁ. ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀπὸλλωνος καὶ καταστήσει ἔγκυον. Ἀνάλογος εἶναι ὁ μῦθος περὶ τῆς θαυμασίας γεννήσεως Σκιπίωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου. Κατόπιν αὐτῶν δὲν πρέπει νὰ μαζὶ ἐκπληξῆ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Παράδοσις εἰσέδυσεν εἰς τοὺς ἀποκρύφους βίους ἀκόμη καὶ τοῦ Χριστοῦ· οὕτω ὁ Αἰλιανὸς ἀναφέρει (DE NATURA ANIMALIUM) ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἡρώδου, μία Ιουδαία παρθένος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς Ὁ. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ, κατὰ τὸν FRAZER, ἀναφέρεται εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν. Χάρις εἰς τὴν ἀμφίδρομον σημασίαν τοῦ συμβόλου, ὁ Ὁ. ἐκλαμβάνεται τόσον ὡς μήτρα, ὅσον καὶ ὡς φαλλὸς, γενικῶς δὲ ὡς δύναμις ταυτοχρόνως γονιμοποιὸς καὶ γονεύουσα.

Ὅλη ἡ Ἐθνολογία εἶναι πλήρης σχετικῶν παραδειγμάτων ἀπὸ ὅλην τὴν Γῆν. Ἀναγράφομεν ἀπὸ τὸν M. ELIADE ἐλάχιστα ἐξ αὐτῶν. Σήμερον ἀκόμη εἰς τοὺς Ἀβροῦζους τῆς Ἰταλίας εἶναι διαδεδομένη ἡ πεποίθησις ὅτι Ὅφεις συνευρίσκονται μὲ γυναῖκας. Εἰς τὴν Γαλλίαν, Γερμανίαν, Πορτογαλίαν κ.ά. αἱ γυναῖκες φοβοῦνται μήπως κατὰ τὸν ὕπνον τοὺς εἰσέλθουν εἰς τὸ στόμα Ὁ. καὶ τὰς καταστήσουν ἐγκύους, ἰδίως κατὰ τὴν περίοδον τῆς

ἐμμήνου καθάρσεως.

Εἰς τὸν Χριστιανισμόν διειρηθή κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ ἀρνητικὴ πλευρὰ τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ "Ο.

Ἀντιθέτως εἰς τὴν Π.Δ. γίνεται λόγος περὶ τῶν δύο ὄψεων τοῦ "Ο (Ἀριθμοὶ 21,6-9). Ἀντιθέτως εἰς τὴν Ἀποκάλ. (12, 9) μνημονεύεται ὁ τεράστιος Δράκων, ὁ ἀρχαῖος "Οφίς καὶ ταυτίζεται μετὰ τὸν Σατάν. ὡς σύμβολον τῆς ἐπάρσεως καὶ ὑπεροφίας, ποθ' μέλλει νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς Γῆς μαζί με τοὺς ἀγγέλους του.

Ἰπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα γράφει καὶ ὁ J. BÖHME εἰς τὸ "MYSTERIUM MAGNUM", ἐνῶ εἰς τὴν Θεῖαν Κωμῳδίαν τοῦ Δάντου (Κόλασ. XXV) ἀναφέρονται αἱ δύο ὄψεις, ἡ καλὴ καὶ ἡ κακὴ τοῦ συμβόλου.

Ἐν συνόψει τὸ ἀμφίδρομον σύμβολον τοῦ "Ο. εἶναι τὸ ἀρχέτυπον τῆς Ζωῆς, ἡ πηγὴ τῆς ἰδέας τῆς ἑναρμονίσεως τῶν ἀντιθέτων πρὸς ἐπίτευξιν ἰσορροπίας τόσοσιν κοσμικῆς, ὅσον καὶ πνευματικῆς.- SEGHE IV, 181

Ο Φ Ι Τ Α Ι.- Φ Βαρούχ, Γνωστικισμός, Ἰαλδαβαῶθ, Καῖνίται, Λεβιάθαν, Περᾶται.- Ναασηνοί.-

Βιβλιογρ.- Ἰππολύτου, Ἐλεγχος.- LEISEGANG, GNOSIS.-

M. DAVY, I 379.-

ΠΑΙΓΝΙΑ.— Εἰς τοὺς παραδοσιακοὺς λαοὺς τὰ Π. δὲν εἶχον τὸν σημερινὸν χαρακτῆρα τῆς ἀπλῆς ψυχαγωγίας, ἀλλ' εἶχον συμβολικὴν σημασίαν καὶ ἀπειτέλουν ἕν συμπλήρωμα τῶν μυσταγωγικῶν τελετῶν, ἐτελοῦντο δὲ πρὸς τιμὴν μιᾶς θεότητος. Οὕτω οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἦσαν ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Δία, τὰ Πυθικά εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὰ Ἴσθμια εἰς τὸν Ποσειδῶνα. Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν αἱ διαμάχαι καὶ οἱ πόλεμοι κατέπαυον ὅπως καὶ αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις ἀνεστῆλλοντο, ἀκόμη καὶ αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις ἐπῆρχετο μία διακοπὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν καὶ ἀντεγκλήσεων καὶ ἐγκαθίστατο κατὰ τὴν διάρκειάν των μία καθολικὴ εἰρήνη.

Βάσις τῶν ἀθλημάτων εἶναι κατὰ κανόνα ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ δύο μερίδων· ἡ ἀπικράτησις τῆς μιᾶς δίδει τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβον εἰς τὸν νικητὴν.

Ἡ Ψυχανάλυσις ἐμελέτησε κατὰ βάθος τὴν ψυχολογίαν τῶν Π. καὶ ἐξήνεγκεν ἐνδιαφέροντα πορίσματα· Ἀκόμη καὶ το παιχνίδι μὲ τίς κοῦκλες καὶ τὸ ποδόσφαιρον ἤλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ψυχολόγων· εἰς τὸ τελευταῖον ἄθλημα διαβλέπουν τὴν φιλονικίαν μεταξὺ δύο ὁμάδων διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς οὐρανοῦ σφαίρας...

Τὸ παιχνίδι μὲ τοὺς χαρταετοὺς, ὡς γνωστὸν εἰς τὴν Κίναν χαίρει μεγάλης ὑπολήψεως καὶ παίζεται ὄχι μόνον ἀπὸ παιδιὰ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐνήλικας ποὺ εὐρίσκουν εἰς αὐτὸ τρόπον ἠρεμίσεως καὶ πνευματικῆς ἀνατάσεως.

Ὁ Ἔσωτερισμὸς ἀνεκάλυψεν ὀλόκληρον Ἐπιστήμην εἰς μέγαν ἀριθμὸν παιδειῶν καὶ παιχνιδίων : Ταρῶ, Ντάμα,

σκάκι, παιχνίδι τῆς χήνας κ.κ.
Βιβλιογρ. Θ SEGH III, 77.- 'Εγκυκλοπ. 'Ηλίου,
Τ.15. σ.308.- LE SYMBOLISME DES JEUX, εἰς τὸ περιοδ.
ATLANTIS, No 220,, 1963

Π Α Θ Ο Σ.- Θ 'Αγωγή, "Αρτεμις 375 (-3), Βίος
(τέλειος), Δύναμις, 'Ελάττωμα, 'Ἐπιθυμία, Κάμα,
Κίρκη, Κυριαρχία, Σῶμα 561 (-8)

Π Α Λ Α Μ Α Σ ('Αγ. Γρηγόριος) γεν.1296 ἐν Κων/πόλει
Βιβλιογρ. DAVY II, 59

Π Α Λ Α Μ Α Σ (Κωστής) Ριζόπουλος ἐν 'Εκλ. 'Ιλισοῦ Α, 13

Π Α Ν.- 'Ο γενειοφόρος, τραγοσκελής καὶ κερασφόρος
Πάν, διακρίνεται διὰ τὴν ἀπεριόριστον γονιμότητά
του καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐξεληφθη ὡς ὁ κατ'ἐξοχὴν φυσι-
κὸς νόμος τῆς γονιμότητος. 'Ἐξ οὗ καὶ ἡ μορφή τράγου
ποῦ τοῦ ἀπεδόθη (δεδομένου ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο, ὅπως
καὶ ὁ Θ 'Αλέκτωρ, χαρακτηρίζεται διὰ τὴν ὑπέρμετρον
γονιμότητά του.. 'Ο Πλούταρχος (π.ἐκκελοιπότων χρηστ)
ἀναφέρει τὴν παράδοσιν ὅτι ἐπὶ Τιβερίου ναυτικοί,
πλέοντες ἤκουσαν ἔντονον φωνὴν νᾶ λέγειν : "Ἐίπατε τῷ
βασιλεῖ ὅτι ΠΑΝ ὁ μέγας τέθνηκε". Διὰ τούτου ὑποση-
μαίνεται ὁ θάνατος τῆς ἀρχαίας θρησκείας καὶ ἡ
ἀνατολή τῆς Νέας. SEGH III, 350 Θ 'Αλχημεία 173 (5),
'Απόλλων 317 (16), "Αρτεμις 377 (-8), 'Ἐπίτα, Κωρύ-
κειον ἄντρον, Πρωτόγονος, Σάτυρος, Σελήνη 367,(13),
'Ιυξ. Βιβλ.Π. 'Αναγνώστου, 'Ιλισὸς 1972,σ.169

Π Α Ν Α Κ Ε Ι Α.- Θ 'Αζώθ, Παράκελσος, Πεμπτουσία,
Φοίνιξ.

Ρ Α Ν Α Σ Ε Α Σ Ο C I Ε Τ Υ.- Θ Νήντ.

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α.- SEGH III, 351. 'Ἡσιόδου "Ἔργα καὶ
ἡμέραι στ. 58-82

Π Α Ν Ε Ν Θ Ε Ι Σ Μ Ο Σ.- Θ Κράσυζε

Π Α Ν Θ Ε Ι Σ Μ Ο Σ.- 'Εγκοσμιότης Θεοῦ.

Π Α Ν - Κ Ο Υ Α.- Θ Νιού κούα.

ΠΑΝΣΟΦΙΑ. - Θ 'Αδελφότης Κρόνου, Τραϊνκερ.

ΠΑΠΥΣ (PAPUS, DR G. ENCAUSSE). - Θ Ματρ Φιλίπ,
Μαρτινισμός, Σαίντ Υβ ντ. Αλβέντρ.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ. - Είναι τό σύμβολον τοῦ πρώτου
πνευματικοῦ Κέντρου, ἐξ οὗ ἀπορρέει πᾶσα Παράδο-
σις. Ἀναγνωρίζεται ἐπίσης ὡς ἡ διαμονή τῶν ἀθανάτων,
ὡς τό ἀμετάβλητον κέντρον τοῦ Κόσμου, ἡμικαρδία αὐτοῦ,
τό σημεῖον ἐπικοινωνίας τοῦ οὐρανοῦ μετά τῆς γῆς.
Ταυτίζεται μέ τό κεντρικόν ἢ πολικόν ὄρος Μερου τῶν
'Ινδῶν, τό Κᾶφ τῶν μουσουλμάνων. Ὁ πρῶτος ἰνδικός Παρά-
δευσός "Οὐταρακούρα", εἶναι ἡ χώρα τοῦ Βορρά, τό ὑπερ-
βόρειον Κέντρον. Ἐάν ὁ γήινος Π. κατέστη ἀπροσπέλαστος
εἶναι διότι αἱ ἐπαφαί μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς διεκδόθη-
σαν λόγῳ τῆς Πτώσεως. Ἡ νοσταλγία διά τόν ἀπωλεσθέντα
Παράδεισον εἶναι παγκόσμιος. Οἱ δυτικοί Χριστιανοί
προσεύχονται ἐστραμμένοι πρός Ἀνατολάς. Ὁ Π. Ἀμίντα
ἐπί τοῦ ὄρους Κουέν-Δουέν, ἀντιστρόφως κεῖται πρός
Δυσμᾶς. Ὁμοίως οἱ ἀρχ. Ἕλληνες ἐστρέφοντο πρός Βορ-
ρᾶν ("Ὀλυμπος, Ὑπερβόρεια, Θούλη)" τοῦτο μαρτυρεῖ πε-
ρί παγκοσμίου πίστεως εἰς ἓν ἐνιαῖον πνευματικόν Κέν-
τρον, χωρίς γεωγραφικὴν θέσιν ἀσφαλῶς, διότι δέν πρό-
κειται περί τόπου, ἀλλά περί καταστάσεως.

Ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν ἐδενικὴν κατάστασιν, εἶναι ἡ
προσπέλασις μιᾶς κεντρικῆς καταστάσεως, κατὰ μῆκος τοῦ
ἄξονος Οὐρανοῦ-Γῆς.

Ἡ κατὰκτησις τῆς ἐδενικῆς καταστάσεως ἰσοδυναμεῖ
πρός τό τέρμα τῆς μύσεως εἰς τὰ ἐλάσσονα Μυστήρια
ἢτοι εἰς τὴν ἐπάνοδον τῆς ψυχῆς εἰς τὴν πρό τῆς πτώσεως
κατάστασιν. Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα, ἔπεται ἡ μύσις εἰς τὰ
μεῖζονα Μυστήρια, ἡ Ταύτισις, ἡ Ἐνωσις, ἡ Θέωσις.

Ἡ ἰσλαμικὴ Παράδοσις πολλαπλασίασεν εἰς ποιητι-
κᾶς λεπτομερείας τὴν ὄψιν τοῦ Π. Οὕτω ἡ εἴσοδος τοῦ Π.
ἔχει ὀκτώ θύρας. Κάθε ὄροφος τοῦ Π. ἔχει 100 βαθμίδας.
Ὁ ὑψηλότερος ὄροφος εἶναι ὁ 7ος οὐρανός, τό Οὐρὶ εἶναι
οὐράνιαι ψυχαί. (ἀγγελικαί)... SEGH III, 358.-

Θ Ἐδέμ, Ἱερουσαλήμ, Μαζδαϊσμός, Χρυσοῦς αἰῶν.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ. - (TRADITION). - Θ Ἅγιον, Ἀνάμιξις

(αραδοσιακῶν μορφῶν), Βίβλος, Ἐπιστῆμαι παραδοσιακαί, Ὄρησκελα, Δόγος, Μυστήρια, Ἑλλην. Παράδ.(διαδοχή)

Π.Γράβ.Πυθαγ. 20.

Π Α Ρ Α Θ Υ Ρ Α Ἰ Τεκτον.τάπητος). Ἐπί τοῦ Θ Τάπητος τοῦ τεκτ.Ναοῦ, εἰς τόν βαθμόν τοῦ Μαθ.καί Ἑτ. εἰκονίζονται 3 παράθυρα περιφραγμένα διά πλέγματος σύμφωνα μέ τήν περιγραφήν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος (Βασιλ.6,4) Τά 3 αὐτά Π. βλέπουν πρὸς ἀνατολήν, μεσημβρίαν καί δύσιν, δηλ πρὸς τοὺς τρεῖς σταθμοὺς τοῦ Ἥλιου κατὰ τήν πορείαν του τήν ἡμερησίαν.Πρὸς βορρᾶν δέν ὑπάρχει ἄνοιγμα. Οἱ Μαθ. καί Ἑτ., ποὺ κάθηνται εἰς τήν βορείαν στήλην, δέσσονται τό φῶς ἀπό τό Π. τῆς μεσημβρίας, ποὺ ἀντικρῦζουσι.

Τό Π. ἐπομένως συμβολίζει τήν δεκτικότητα τοῦ φωτός καί ἄν εἶναι στρογγύλον, ὑποφουτᾶ τήν δεκτικότητα φωτός, παρομοίαν πρὸς τόν ὀφθαλμόν καί τήν συνείδησιν, ἕάν εἶναι τετράγωνον τήν γήϊνην δεκτικότητα ἐν σχέσει πρὸς τὰς οὐρανίους ἐπηρείας. SEGH II, 306

Π Α Ρ Α Κ Ε Λ Σ Ο Σ. - Θ Ἀλχημεία 171 (8), Ἄνθρωπος 258 (-9), Ἀρχάνιον, Ἀστρικόν σῶμα, Βουλκάνους, Ἐνς, Ἥλιος τεχνίτης, Χελμόντ.- Βιβλιογρ.Μηνᾶ Δογοθέτου, ἐν Ἰλιός 1973, σ.260,377.

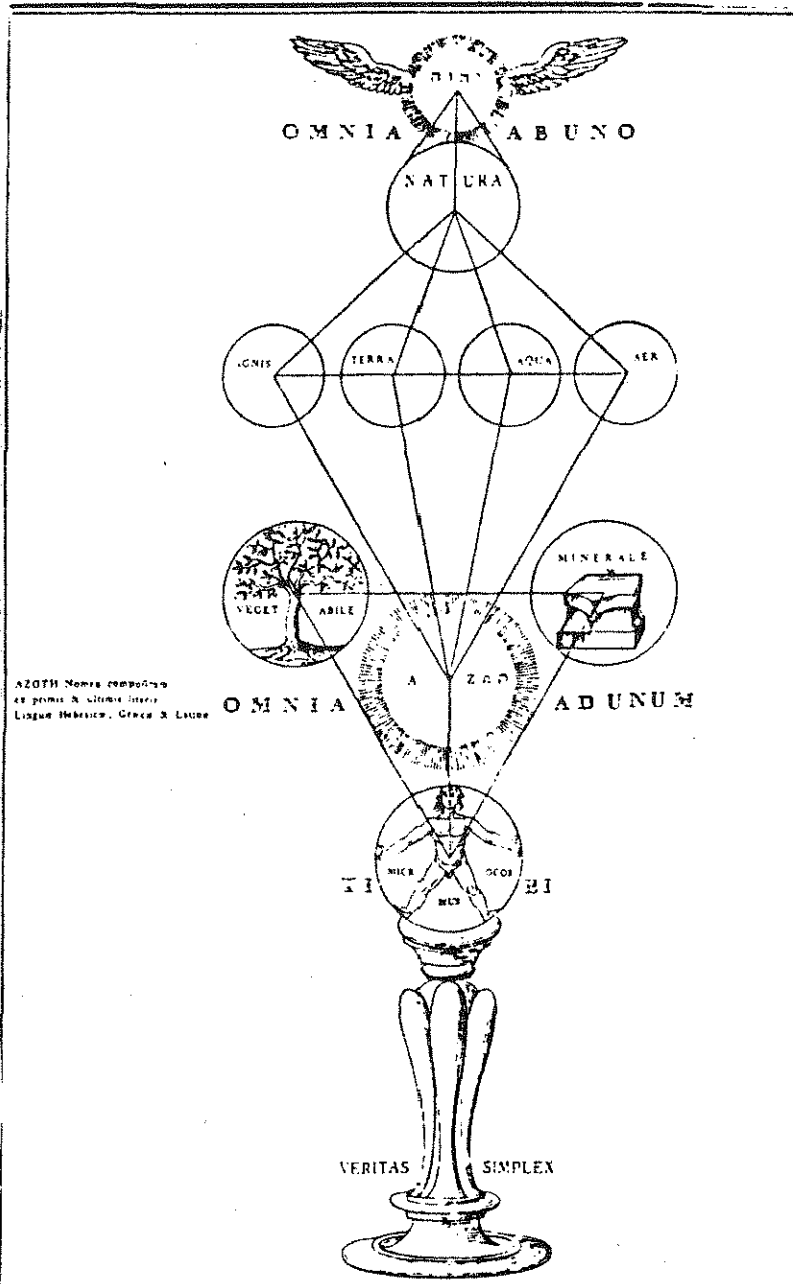
Π Α Ρ Α Κ Λ Η Τ Ο Σ. - Θ Περιστερᾶ, Τριάς (Ἄγλα).

Π Α Ρ Α Σ Ο Υ - Ρ Α Μ Α. - Θ Αὔθεντία πνευματικῆ, Ρᾶμ.

Π Α Ρ Α Τ Η Ρ Ι Τ Ι Κ Ο Τ Η Σ. - Θ Σατιπατάνα

Π Α Ρ Α Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η. - Θ Συγκάλυψις.

Π Α Ρ Α Φ Ρ Ω Ν (τοῦ Ταρώ). - Ἀπό ἀνθρωπολογικῆς πλευρᾶς ὁ Π. συμβολίζει τόν Μύστην ὁ ὁποῖος δια ὅλης του συμπεριφορᾶς ἔχει ἀποσπασθῆ ἀπό τὰ συνήθη μέτρα. Ἡ μυητικῆ σοφία φαίνεται ὡς παραφροσύνη εἰς τόν συνήθη κοινόν νοῦν, διότι ὁ μύστης ἀπαρνεῖται καί δέν δίδει σημασίαν εἰς ὅλους τοὺς τύπους καί κανόνας τοῦ πολλοῦ κόσμου δέν προσέχει εἰς τήν "κοινήν γνώμην" καί δέν ἀποβλέπει εἰς τήν ἐπιτυχίαν ὑλικῶν συμφερόντων, πρῶγμα ποὺ τόν χαρακτηρίζει ὡς Π.

AZOTH Nomen compositum
ex primis & ultimis litteris
Linguae Hebraicae, Graecae & Latinae

POCULUM PANSOPHIÆ.

Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἡ σοφία τῶν ἀνθρώπων εἶναι πα-
ραλογισμὸς διὰ τὸν Θεὸν καὶ ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ εἶναι πα-
ραλογισμὸς στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. "Τὸ νὰ φαινώμεθα τρελλοὶ
εἶναι τὸ μυστικὸν τῶν σοφῶν" εἶχεν ἐξαγγεῖλει ὁ Αἰσχύλος.
SEGH II 345, III 196.

ΠΑΡΑΨΥΧΟΛΟΓΙΑ.-Θ Μεταψυχικῆ, Ράιχενμπαχ,
Πνευματισμὸς, Τηλεπάθεια, Τηλεψυχία, Ὑπνωτισμὸς,
'Υποβολή, Ψυχικαὶ δυνάμεις. Ἀποκρυφισμὸς, Μπέντερ,
Ντεσουάρ, Ντρίς, Ντυπρέλ.

ΠΑΡΒΑΤΗ.- Θ Κάλι.

ΠΑΡΕΡΓΟΝ.- Θ Ἔργον ΜΕγα

ΠΑΡΘΕΝΙΑ.- Ἡ παρθενικὴ κατάστασις σημαίνει τὴν
μὴ-ἐκδήλωσιν, τὴν μὴ-ἀποκάλυψιν. Ἡ σκιά ὑποποιεῖ τὴν
δυνητικότητα ἀπέναντι τῆς ἐκδηλώσεως, ἡ δὲ ἡμέρα αὐτὴν
ταύτην τὴν ἐκδήλωσιν. Εἰς τὴν Γένεσιν λέγεται διὰ τὸν
λόγον τοῦτον: "καὶ ἐγένετο ἑσπέρας καὶ ἐγένετο πρωΐ".
Τὸ ἐκδηλωμένον εἰκονίζεται μὲ τὴν ἡμέραν, τὴν κατὰ-
στασιν τῆς ἐγρηγόσεως· τὸ ἀνεκδήλωτον μὲ τὴν νύκτα, τὸ
σκοτὸς, τὴν κατάστασιν τοῦ ὕπνου.

Ὁ χριστιανικὸς συμβολισμὸς συμφωνεῖ ἐδῶ μετὴν
Μπαγκαβάτ Γκιτά (VIII, 18) ὅπου ἀναγράφεται: "Μὲ τὴν
ἔλευσιν τῆς ἡμέρας, ὅλαι αἱ ἐκδηλώσεις λαμβάνουν γένε-
σιν ἔξω ἀπὸ τὸ μὴ ἐκδηλωμένον· μὲ τὴν ἔλευσιν τῆς νυ-
κτός τὰ πάντα διαλύονται καὶ ἀφομοιοῦνται εἰς αὐτό."

Εἰς τὰς Παραδόσεις γίνεται λόγος περὶ τοῦ πτηνοῦ
πού υπερίπταται τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων. Τὰ τελευταῖα
ταῦτα εἶναι τὸ Χάος, τὸ Θ Τοχοῦ βᾶ μποχοῦ, πού δεν ση-
μαίνει τὴν ἀταξίαν, ἀλλὰ τὴν ἀπουσίαν μορφῆς. Τὰ παρθε-
νικά ὑδάτα θά γονιμοποιηθοῦν, θά ἐκδηλώσουν δηλ. ζωὴν
χάρις εἰς τὴν ἐπίνευσιν τοῦ πτηνοῦ αὐτοῦ, πού εἶναι τὸ
"Αγ. Πνεῦμα, ἡ Παρθένος, ἡ Σοφία.

Ἐλέχθη ὡσαύτως ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι παρθένος, ὅταν
εἶναι κενή· εἶναι τότε ἔτοιμη νὰ δεχθῇ τὸ θεῖον σπέρ-
μα μὲ τὴν ἔννοιαν πού διαγράφει ὁ Ἄγγελος Σιλέσιος
εἰς τὸν "Χερουβικὸν προσκηνητήν: "Ἡ ψυχὴ πού εὐδύνει
γνωρίζει, οὐδὲν ἐπιθυμεῖ· πρέπει νὰ καταστῇ ἡ νυμφία

τοῦ αἰώνιου νυμφίου". Ἡ παρθένος ψυχὴ καθίσταται σύζυγος ὅταν δεχθῆ τὴν φωτεινὴν ἐπίδρασιν τοῦ νυμφίου.

Ἡ Παρθένος Μαρία (θεοτόκος) συμβολίζει τὴν τελείως ἐνοποιημένην ψυχὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ θεὸς καθίσταται γόνιμος. Εἶναι ἀειπαρθένος διότι παραμένει ἑσαεὶ ἀνέπαφος καὶ ἔτοιμη διὰ νέαν γονιμοποίησιν. Χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι παρθένος γίνεται Μητὴρ τοῦ θεοῦ ἢ τοῦ ἠρώος τῶν ἀρχαίων, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν ἀνδρός.

Αἱ μαῦραι παρθένοι τῶν μεσαιωνικῶν Μητροπόλεων συμβολίζουν τὴν παρθένον Γῆν, μὴ εἰσέτι γονιμοποιημένων, πρὸς τοῦτοις τὸ παθητικὸν στοιχεῖον τῆς παρθενικῆς καταστάσεως. Πρβ. τὸ σκοτεινόχροον τῶν εἰκόνων τῆς ἀνατολ. Ἐκκλησίας. © Μαρριολογία, Μπαίμε

ΠΑΡΘΕΝΙΑ. - © Γκίχτελ

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ. - Βιβλιογρ. M. DAVY I, 117.

Δημ. Ἰωαννίδης, Παρμενίδης ὁ Ἐλεάτης, ἐν Ἐκλ. Ἰλισοῦ B, 173

ΠΑΡΟΝ. - Βιβλ. Π. Γράβ. Παρελθόν, Παρόν, Μέλλον Βιβλιοθ. Σφιγγός, 1983

ΠΑΡΟΥΣΙΑ. - © Κρίσις, Δέ Κούρ, Τέλος τοῦ Κόσμου

ΠΑΡΣΙΦΑΛ. - © Ἐνεμπαχ

ΠΑΤΑΝΤΖΑΛΙ. - © Γιδόγκα

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ. © Ἀμὴν (εἰκόνες T. II, 307)

ΠΑΤΗΡ. - Εἶναι ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τοῦ © Ἐνός ἐκ τοῦ Ἐνός ἀπορρέει, ἢ μᾶλλον συγχρόνως ἐμφανίζεται ἡ Μονὰς-Πατὴρ-Πέρας καὶ ἡ Δυὰς-Μῆτηρ, Ἄπειρον. SEGH III, 376

ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ. - © Ἀβραάμ, Ἰακώβ, Νῶε

ΠΑΥΛΟΣ. - © Γνωστικισμός 214 (7).

ΠΑΧΩΜΙΟΣ. - Εἶς ἐκ τῶν πρώτων μυστικιστῶν μοναχῶν τῆς ἐρήμου. Ἰδρύει 9 μοναστήρια εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐγκατεστημένοι περὶ τὰς 7.000 μοναχοὶ αὐστηρῶς ἐκλεγέντες καὶ ὀλοφύχως ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν προσευχὴν.

Π Ε Δ Ι Α.—Θ Ἀρχέτυπος ἄνθρωπος, Κύμα ζωῆς

Π Ε Δ Ι Α Σ.— Ἡ Π. εἶναι σύμβολον τοῦ ἀτέρμονος γήινου χώρου μέ ὅλας τὰς σημασίας τῆς ὀριζοντιδότητος κατ'ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κάθετον.

Εἰς τοὺς ἀρχ. "Ἑλληνας τὰ ἡλύσια πεδία ἦτο χῶρος χαρᾶς καὶ ἀναπαύσεως τῶν λυτρωθεισῶν ψυχῶν. Ἀνάλογα ἦσαν καὶ τὰ Πεδία τοῦ Ἰαλοῦ τῶν Αἰγυπτίων.

Π Ε Δ Α Ν Τ Α Ν.— Θ Καβαλιστικὸν Ροδοσταυρικὸν Τάγμα.

Π Ε Δ Α Ρ Γ Ο Σ.—(CIGOGNE).—"Ἄν καὶ τὸ Δευιτικὸν (11,18)

καταλέγει τὸν Π. μεταξύ τῶν "βδελυγμάτων" τῶν ὀποιῶν ἀπαγορεύεται ἡ βρώσις, γενικῶς εἰς τοὺς λαοὺς θεωρεῖται ὡς εὐοίωνον πτηνὸν καὶ ὡς σύμβολον τῆς υἱκῆς εὐσεβείας, διότι λέγεται ὅτι διατρέφει τὸν γέροντα πατέρα του. Παραδέχονται ἐπίσης εἰς πολλὰς περιοχὰς ὅτι κομίζει τὰ τέκνα εἰς τοὺς γονεῖς. Καὶ διὰ τοῦ βλέμματός του ἀκόμη προκαλεῖ τὴν σύλληψιν τέκνων. Τοῦτο δύναται νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τινα τρόπον ὅτι ὁ Π. εἶναι πτηνὸν ἀποδημητικὸν καὶ μέ τὴν ἐπιστροφὴν του ἀντιστοιχεῖ μέ τὴν ἀφύπνισιν τῆς Φύσεως, πρὸς τὴν ἄνοιξιν.

Ὁ Π. ὅπως καὶ ὁ Ἴβις κατατρώγουν τοὺς ὄφεις, ἄρα εἶναι ἐχθροὶ τοῦ κακοῦ, συνεπῶς φίλοι τοῦ Χριστοῦ.—
SEGH II 38, III 372. Βλ. Τ. II, 479 (Πρὶγκηψ Ρ+Σ)

Π Ε Δ Ε Κ Υ Σ (HACHE) .— Σύμβολον καταστροφῆς εἰς τοὺς Ἰνδιάνους τῆς β. Ἀμερικῆς, εἶναι ἀνάλογον εἰς τοὺς Μάγισ, ἀνάλογον πρὸς τὸν κεραυνὸν καὶ τὴν θύελλαν.

Τῆσον εἰς τὴν Κελτικὴν Εὐρώπην, ὅσον καὶ εἰς τὴν Κίναν ἀπαντῶνται Π. ἐκ λίθου ποῦ ἔχουν σχέσιν μέ τὸν κεραυνὸν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν τὰ ἀστροπελέκια. Ὁ διπλοῦς πέλεκυς (Θ Λάβρυς) δεικνύει τὴν διπλὴν ἐνέργειαν τοῦ κεραυνοῦ, καταστρεπτικὴν καὶ παραγωγικὴν. Εἶναι αἱ δύο παραπληρωματικαὶ ἐνέργειαι τῆς Φύσεως ποῦ ὑποφοιτῶνται ἐπίσης διὰ τοῦ Θ Κηρυκείου τοῦ Ἑρμοῦ, διὰ τοῦ Θ Βάτζρα τοῦ Ταντριμοῦ καὶ διὰ τῆς σφύρας τοῦ Θῶρ. Ὁ Διονύσιος Ἀρεοπ. σχολιάζων τὰ κατηγορήματα τῶν ἀγγέλων, γράφει : "Αἱ λόγχοι καὶ οἱ πελέκεις ἐκφράζουσι τὴν ἰκανότητα ποῦ ἔχουν νὰ διακρίνουν τὰ

ἀντίθετα ἀπ' ἄλληλων, ὡς καὶ τὴν σοφίαν πού τὰς χαρακ-
τηρίζει κατὰ τὴν διάκρισιν ταύτην.

Ἡ Ἀθρηᾶ ἐξέρχεται ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς δι' ἔ-
νδος κτυπήματος πελέκεως ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου.

Εἰς παλαιᾶ τέκτον. κείμενα παρίσταται τὸ σύμβολον
τοῦ Π. καταφερομένου ἐπὶ πυραμίδος μὲ κυβικὴν βᾶσιν.
Τοῦτο ὑποδηλοῖ τὴν διάνοξιν τοῦ Κέντρου, τῆς Κιβωτοῦ,
τοῦ ἀπορρήτου τοῦ οὐρανοῦ, τ. ἔ. τὴν ὑστάτην πρᾶξιν
τῆς μυσταγωγίας, τὸν φωτισμὸν τῆς συνειδήσεως. Κατὰ
τὴν κροῦσιν, ἐκτινᾶσσονται σπινθῆρες. SEGH III, 9.

Π Ε Μ Π Τ Ο Υ Σ Ι Α (QUINTA ESSENTIA,)

⊕ Ἀνθρωπος 250 (-7). Ἀρχάνιον, Λίθος (φιλοσοφικὴ)
Οὐσία (πρωταρχικὴ), Πανάκεια, Χάλυψ.

Π Ε Ν Τ Ι Α.— Εἰς τὸν Μυστικισμὸν ὑποδηλοῖ τὴν ἀπαλ-
λαγὴν ἀπὸ πάσης οἰήσεως καὶ δοκισισοφίας. Ἐξ οὗ
καὶ ἡ εὐαγγελικὴ ρῆσις: "Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύ-
ματι, ὅτι Θεὸν ὄψονται" (Ματθ. 5, 3). Διὰ τὸν Μάϊστερ
"Ἐκαρτ σημαίνει τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὸ Ἐγὼ καὶ ἐπένδου-
σιν μὲ τὴν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ." Ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν
συμβολικὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν μετάλλων.
Ἡ Π. ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς ἀγνό-
τητος, τὴν ἐπιστροφὴν εἰς ἀπλότητα τῆς Μονάδος, τὴν
ἐγκατάλειψιν τῆς πολλαπλότητος καὶ τῆς Δυάδος διὰ τῆς
τετραδος (Κοῦνρατ). Ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἐπιγείων χάριν τῶν
χάριν τῶν οὐρανίων δώρων, εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀτρα-
ποῦ πρὸς τὴν θέωσιν. Τοῦτο ἀπέδειξεν ὁ Χριστὸς καὶ
μετ' αὐτὸν ὅλοι οἱ ἄσκηταί καὶ ὁ POVERELO τῆς Ἀσιζης.
SEGH III, 367.

Π Ε Ν Τ Α Γ Ρ Α Μ Μ Ο Ν.— Ἡ συμβολικὴ τοῦ Π. στηρί-
ζεται ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 5 καὶ ἐκφράζει τὴν ἔνωσιν
τοῦ περιττοῦ (3) μετὰ τοῦ ἀρτίου (2), τῆς ἄρρενος
καὶ τῆς θηλειᾶς ἀρχῆς. Συμβολίζει ἐπομένως τὸ ⊕ Ἀν-
δρόγυγον. Εἰς τοὺς Πυθαγορείους ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς
σημεῖον ἀναγνωρίσεως τῶν μελῶν τοῦ Ὁμακοεῖου μετα-
ξυτῶν. Σημαίνει ἐπίσης τὸν γάμον, τὴν εὐτυχίαν, τὴν
πραγμάτων. Κατὰ τὸν Παράκελσον εἶναι ἓν τῶν ἰσχυρῶν
σημείων, δι' οὗ ἐπιτελοῦνται ὅλα τὰ θαύματα.—

⊙ Γ ἢ G.- Πεντάς, Ἑξάς. Βιβλιογρ. Π. Γ. Πυθαγόρας 231

Π Ε Ν Τ Α Σ.- Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 170

Π Ε Ν Τ Α Τ Ε Υ Χ Ο Σ.-⊙ Γένεσις, Ἑξοδος, Καββάλα, Τορά.

Π Ε Ν Τ Ε.- Ὁ ἀριθμὸς 5 ἔλκει τὸν συμβολισμόν τοῦ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εἶναι ἀφ' ἑνὸς τὸ ἄθροισμα τοῦ πρώτου ἀρτίου ἀριθμοῦ καὶ τοῦ πρώτου περιττοῦ ($2 + 3 = 5$) καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι εἶναι τὸ μέσον τῶν 9 πρώτων ἀριθμῶν ($1+2+3+4 + 5 +6+7+8+9$). Συμβολίζει, κατὰ τοὺς Πυθαγορείους τοὺν γάμον, τὴν ἔνωσην, ὡς καὶ τὸ κέντρον, τὴν ἁρμονίαν καὶ ἰσορροπίαν. Καθίσταται ἐπομένως τὸ σύμβ. τῶν ἱερογαμιῶν, τοῦ γάμου τῆς οὐρανόου ἀρχῆς (3) μετὰ τῆς γήινης ἀρχῆς (2) τῆς μητρὸς. Εἶναι ὡσαύτως τὸ σύμβ. τοῦ Ἀνθρώπου (τεταμέναι χεῖρες καὶ πόδες (Ἄγριππας). Συμβολίζει ἐπίσης τὸν Κόσμον: 2 ἄξονες, ὁ εἰς ὀριζῶντιος, ὁ ἕτερος κάθετος ἐπὶ τοῦ πεντακτίνου ἀστέρος, διερχόμενοι καὶ διασταυρούμενοι εἰς τὸ μέσον. Ἐξ οὗ σύμβ. τῆς τάξεως, τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς τελειότητος, ὡς ἐκ τούτου τῆς θείας Βουλῆσεως, καὶ τὴν χαρακτηρίζει ἡ τάξις καὶ ἡ τελειότης.

Παριστᾶ περαιτέρω τὰς 5 αἰσθήσεις καὶ τὰς πέντε αἰσθητὰς μορφὰς τῆς ὕλης, δηλ. τὸ σύνολον τοῦ αἰσθητοῦ Κόσμου. Ἡ πενταγωνικὴ ἁρμονία τῶν Πυθαγορείων, ἀπαντᾶται εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν γοθικῶν Μητροπόλεων. Ὁ πεντάκτινος ἀστὴρ, τὸ ρόδον μὲ 5 πέταλλα τοποθετεῖται ἀπὸ τοὺς Ἑρμητιστὰς εἰς τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ τῶν ἡεσσαρῶν στοιχείων: εἶναι ἡ Πεμπτουσία ἢ ὁ Αἰθῆρ. Ὁ 5 ἐν σχέσει πρὸς τὸν 6 εἶναι ὁ μικρόκοσμος ἐν σχέσει πρὸς τὸν μακρόκοσμον, ὁ ἀτομικὸς ἄνθρωπος ἐν σχέσει πρὸς τὸν παγκόσμιον ἄνθρ.

Εἰς τὴν Κίναν εἶναι ὁμοίως ὁ ἀριθμὸς τοῦ Κέντρου ὁ ἀρχικὸς χαρακτῆρ Βοῦ (πεντε) εἶναι ἀκριβῶς ὁ σταυρὸς τῶν 4 στοιχείων, εἰς ᾧ προστίθεται τὸ κέντρον. Ἀργότερον προσετέθησαν δύο παράλληλοι γραμμαὶ εἰς τὸ Οὐρανὸς καὶ τὴ Γῆ, μεταξύ των τὸ Γιάγκ καὶ τὸ Γίν, καὶ δίδουν γένεσιν εἰς τοὺς πέντε κοσμοποιούς παράγοντας. Οἱ ἀρχ. Κινεζοὶ συγγραφεῖς, βεβαίως ὅτι ὑπὸ τὸν

Οὐρανὸν οἱ παγκόσμιοι νόμοι εἶναι πέντε : ὑπάρχουν 5 χρώματα, 5 γεύσεις, πέντε τόνοι, 5 μέταλλα, 5 σπλάγχνα, 5 πλανῆται, πέντε ἀνατολαί, 5 περιοχαί τοῦ χώρου ὅπως καὶ 5 αἰσθήσεις. Πέντε εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς Γῆς : εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν 4 σημείων τοῦ ὀρίζοντος καὶ τοῦ Κέντρου, τὸ ἐκδεδηλωμένον. Παρίστα ἄκομη τὰς 5 αἰσθήσεις καὶ τὰς 5 αἰσθητὰς μορφὰς τῆς ὕλης, δηλαδὴ τὸ σύνολον τοῦ αἰσθητοῦ Κόσμου. Ὁ πεντάκτινος ἀστήρ, τὸ ρόδιον μὲ 5 πέταλλα τοποθετεῖται εἰς τὸν Ἑρμητισμόν εἰς τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ μὲ τῶν 4 στοιχείων· εἶναι ἡ Πεμπτουσία ἢ ὁ Αἰθήρ. Συνένωσις τοῦ 3 μετὰ τοῦ 2, τοῦ Πλάγκ μὲ τὸ Γέν, τοῦ Τιέν καὶ τοῦ Τί. Εἶναι ἀκομη τὰ 5 χρώματα τῆς Ἰριδος, ὡς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς καρδίας.

Διὰ τοῦς Ἰνδοῦς εἶναι πάλιν ἡ ἔνωσις τοῦ ἄρρενος 3 μετὰ τοῦ θήλεος 2. Εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς, ὁ ἀριθμὸς τοῦ μεταμορφωτοῦ θεοῦ Σίβα. Ὁ ἀκτινοβόλος ἀστήρ, εἶναι ἐπίσης σιβαϊτικὸν σύμβολον, ἀφοῦ εἶναι ἕν ἀπλοῦν πεντάγωνον περιβαλλόμενον ἀπὸ 5 τρίγωνα πυρῶδη καὶ ἀκτινοβόλα πού εἶναι ἰσάριθμοι Δίγγα (φαλλοί). Ὁ θεὸς Σίβα, ὡς Κύριος τοῦ Σὺμπαντος, κυριαρχεῖ ἐπίσης ἐπὶ τῶν 5 περιοχῶν, παρίσταται δὲ μὲ 5 πρόσωπα καὶ λατρεύεται, ἰδίως εἰς τὴν Καμπούτζην, ὑπὸ τὴν μορφήν 5 Δίγγα. Ἐν τούτοις τὸ 5ον πρόσωπον, ἐκεῖνο πού παρατηρεῖ πρὸς τὰ ἄνω, ταυτίζεται πρὸς τὸν ἄξονα καὶ κατὰ τὸν ὅρον δὲν εἰκονίζεται.

Εἰς τὸν Ἰαπωνικὸν βουδδισμόν διακρίνουν ἐπίσης 5 ἀνατολάς (τὰ 4 σημεία τοῦ ὀρίζοντος σὺν τὸ κέντρον) πέντε στοιχεῖα (γῆν, ὕδωρ, πῦρ, ἄνεμον, χῶρον), 5 χρώματα, 5 εἶδη γνώσεων, ἐκεῖνας πού κατεῖχεν ὁ Βουδδας, καὶ τὰς ὁποίας ὁ δόκιμος μύστης τῆς αἰρέσεως Σιγκόν, θὰ ἔπρεπε προοδευτικῶς νὰ ἀποκτήσῃ διὰ μὰ ἀναχθῆ εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ 5 ἀποκαλύπτεται ὡς ἐκ τούτου ὁ ἀριθμὸς τῆς ὀλοκληρωτικῆς τελειότητος.

Πέντε εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἰρλανδίας. Διαίρουσιν εἰς 4 παραδοσιακὰς ἐπαρχίας (ULAD, CONNACHT, MUNSTER, LEINSTER) καὶ μίαν κεντρικὴν (MIDHE). Πέντε ἐπίσης εἶναι οἱ βασικοὶ θεοὶ τοῦ

Κελτικῶ πανθέου : ὁ ὕπατος πολυτεχνίτης (Δουγκ Ἴσον φωτεινός) γαυτιζόμενος πρὸς τὸν Ἑρμῆν, καὶ 4 ἄλλοι ὑποδεέστεροι : DADGA (ἀγαθὸς θεός), ὁ OGME καὶ NUADA (βασιλεὺς ὁ Ἄρης), ὁ DIAN CECHT (ἰατρός) καὶ ὁ MAC OC (ὁ νεοπίας (Ἄπολλων). Περαιτέρω ἡ BRIGIT (μήτηρ τῶν θεῶν, ἡ λάμπουσα, μητέρα τῶν τεχνῶν καὶ ὁ GOINBNIU, ὁ Σιδηρουργός) ἡ Ἀθηνᾶ. Ἡ ἀπαρίθμησις αὕτη γίνεται ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος (DE BELLO GALLICO), ὁ ὁποῖος μεταβιβάζει τὰ ὀνόματα τοῦ Ἑρμοῦ, Διός, Ἄρεως, Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς, ὅχι τόσον ὡς θεότητας, ἀλλ' ὡς λειτουργήματα φυσικῶν νόμων. (LE ROUX-GUYON VARCH, ἀναφέρεται ὑπὸ SEGH, T. II, σ. 41).

Εἰς τὴν κεντρ. Ἀμερικὴν, ὁ 5 εἶναι ὡσαύτως ἱερός ἀριθμὸς. Εἰς τὰ ἀνάγλυφα τῶν Μάγια, παρίσταται συχνὰ μὲ μίαν ἀνοιτὴν παλάμην (5 δάκτυλοι). Οἱ 4 ἥλιοι τῆς παραδόσεως τῶν Ἀζτέκων παριστάνουν τὴν πραγματώσιν ἑνὸς Κόσμου μὲ τὸν τέταρτον ἥλιον, ἀλλὰ μὴ εἰσέτι, ἐκδεδηλωμένον. Μὲ τὸν 5ον ἥλιον, σημεῖον τῆς ἐποχῆς μας, ἐπιτελεῖται ἡ ἐκδήλωσις. Οἱ 4 ἥλιοι εἶναι οἱ βραχίονες ἑνὸς σταυροῦ, ἐνῶ ὁ 5ος κατέχει τὴν κεντρικὴν θέσιν αὐτοῦ. "Ἄρα ὁ 5 εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀνθρώπου - συνειδήσεως τοῦ Κόσμου. Οἱ Ἀζτέκοι ἀποδίδουν τὸν ἥλιον τοῦ Κέντρου εἰς τὴν θεότητα XIHTECULI, τὸν κύριον τοῦ πυρός, εἰκονιζόμενον ἐνίοτε μὲ μίαν πεταλούδα. Εἰς τοὺς ἰδίους Ἀζτέκους ὁ θεὸς πέντε (νεαρὸς ἀραβόσιτος) εἶναι κύριος τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ χοροῦ. Τὸ ἀπολλώνειον αὐτὸ λειτουργημὰ συνδυάζεται μὲ τὸν ἔρωτα, τὴν ἀνοιξιν, τὴν αὐγὴν καὶ μὲ ὅλα τὰ θεοπαίγνια. Ὁ ἴδιος θεὸς, καλούμενος ὁ ἀοιδός, ταυτίζεται μὲ τὸν αὐγερινόν.

Εἰς τοὺς Μεξικανούς παρατηρεῖται τὸ ἀμφίδρομον τοῦ συμβ. πέντα : παριστᾷ τὸ Πῦρ ὑπὸ τὴν διπλὴν του ἔκφανσιν : ἀφ' ἑνὸς ὡς ἡμερήσιαν, συνυφασμένον μὲ τὸ Φῶς, τὴν θριαμβεύουσαν ζωὴν, καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ τὴν χθονίαν του, νυκτερινὴν ὄψιν, μὲ τὴν πορείαν τοῦ μαύρου ἡλίου εἰς τὸν ὑποχθόνιον κόσμον. Ὁ ἥρωε QUEZALCOATL κατὰ τὰς διαδοχικὰς του μεταμορφώσεις, ἐνσαρκώνει δύο φορές τὴν ἰδέαν τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀναγεννήσεως, ταυτιζομένων ἀφ' ἑνὸς μὲ τὸν ἥλιον καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ τὴν

Ἀφροδίτην : ἀμφοτέροι ἐξαφανίζονται εἰς τὴν Δύσιν, διὰ τὴν ἐπανεμφανισθοῦν (ἀναγεννηθοῦν) εἰς τὴν Ἀνατολήν, μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἀλλὰ διὰ τὸν θρύλον τῶν πέντε διαδοχικῶν γενῶν, διεξοδικῶς πραγματεύεται ὁ Ἡσίοδος (ἔργα & ἡμ. στ.109-199) : Πρῶτον γένος ποῦ κατώκησε τὴν γῆν ἦτο τὸ χρυσοῦν, δευτερον τὸ ἀργυροῦν, τρίτον τὸ χακκοῦν, τέταρτον τὸ γένος τῶν ἡμιθέων - ποῦ ἠφανίσθη μὲ τὸν πόλεμον τῆς Τροίας, καὶ πέμπτον τὸ γένος τοῦ σιδήρου ποῦ εἶναι ἡ σύγχρονος ἐποχὴ μας, (Θ Γένος) ἠποῦ περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀσκραίου ποιητοῦ μὲ τὰ μελανάτερα χρώματα : αἱ ἀσχολίαι καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν γένους τοῦτου ὁμοιάζουν μὲ τὰ σύγχρονά, ὁ δὲ Ἡσίοδος προφητεύει ὅτι "ὁ Ζεὺς θεὸς ὀλέσει καὶ τὸ γένος τοῦτο τῶν μερόπων ἀνθρώπων".

Εἰς τὸ Ἰσλᾶμ διὰ τὴν ἀποκαταπολεμησούν τὸ "κακὸ μάτι" ἐκτείνουσι τοὺς πέντε δακτύλους τῆς δεξιᾶς χειρὸς λέγοντας "πέντε μέσα στὸ μάτι σου". Πρβλ. τὴν παρ' ἡμῶν "μοῦντζαν" ἢ φασκέλωμα . Εἶναι γνωστὴ ἡ χεῖρ τῆς Φατιμά μὲ τοὺς πέντε δακτύλους, ποῦ θεωρεῖται εἰς τὴν Ἀνατολήν ὡς προβασάνιον δηλαδὴ ἔμβλημα φυλακτῆριον κατὰ τῆς βασκανείας. SEGH II 39.

Π Ε Π Λ Ο Σ.- Ὁ Π. ὑποδηλοῖ τὴν συγκάλυψιν μουσικῶν ἢ ἀποκάλυψιν ἀντιθέτως σημειοδοτεῖ τὴν μυστικὴν. Ἡ Ἰσις παρίστατο συγκεκαλυμμένη διὰ Π. Ἡ ἀφαιρέσεις τοῦ Π. ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν φῶτισιν καὶ τὴν ἀθανασίαν. Ὁ Νοβάλις (μυστικὸς Γερμανὸς ποιητῆς) εἰς τὸ ἔργον του DIE LEHRLINGE ZU SAIS, γράφει : "ἕνας ἄνθρ. ἐπέτυχεν νὰ ἀνασθῆ τὸν Π. τῆς θεᾶς τῆς Σαΐδος ("Ἰσιδος). Καὶ τί εἶδε τότε ; εἶδε τὸ θαῦμα τῶν θαυμασίων, τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τοῦ Α" Ὁ EL, LEVI τονίζει ὅτι τὸ ρῆμα REVELER ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ REVOILER, δηλαδὴ ἀποκαλύπτειν εἶναι συγχρόνως καὶ συγκαλύπτειν μίαν ἀλήθειαν. Ὁ Πέρσης Σουφί Σεγεστανί, ἐρμηνεύει τὴν ἄρσιν τοῦ Π. τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ὡς μίαν ἐκόδηλωσιν τοῦ βαθέος νοήματος τῆς χριστικῆς διδασκαλίας.

Ἐν παραπέτασμα διεχώριζεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἱερουσαλήμ τὸ Ἅγιον τῶν Ἁγίων. Εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ματθαίου (27,51) ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν πνοὴν τοῦ Ἰησοῦ, τὸ παραπέτασμα αὐτὸ ἐσχίσθη ἀπὸ ἄνω ἔφα κάτω· πρόκειται περὶ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν κεκρυμμένων ἀληθειῶν, αἱ ὁποῖαι μέχρι τότε παρέμενον κεκρυμμένοι. πρβλ. Ματθ. Χ, 16 : " οὐδὲν ἔστι κεκαλυμμένον ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται καὶ κρυπτόν ὃ οὐ γινωσθήσεται".

Κατὰ τὸν Ἠλίαν Ἐκδικόν, οἱ Π. πού συγκαλύπτουν τὴν ἀλήθειαν εὐρηγνται μέσα μας, ἡ δὲ διάρρηξις αὐτῶν εἶναι ἔργον μεθοδικῆς ἀσκήσεως καὶ πνευματικῆς πραγματώσεως. Εἰς τὴν ἰσλαμικὴν Παράδοσιν ὁ Π. συμβολίζει τὴν φυλάσσομένην Γνώσιν, ἡ ὁποία μεταβιβάζεται ἢ ἀποκαλύπτεται δι' ἀφαιρέσεως τῶν Π. πού τὴν σκεπάζουν, δι' ἐρμηνεύσεως δηλ. τῶν συμβόλων.

Εἰς τὸν χριστιανικὸν μοναχισμόν, περιβάλλομαι διὰ Π. σημαίνει ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως πλησιάζω πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ Π. ὅμως ἔχει καὶ προφυλακτικὸν χαρακτῆρα· δι' αὐτοῦ ἀποφεύγεται ἡ ἄμεσος ὄψις τῆς ἀπαστραπτοῦσης Ἀληθείας, ἡ ὁποία, ἄνευ Π. θά ἦτο ἐκτυφλωτικὴ καὶ ἐπικίνδυνος. πρβτὸν μῦθον τῆς Σεμέλης. Λέγεται περὶ τοῦ Πυθαγόρου ὅτι ἴστατο ὀπίσθεν παραπετάσματος διὰ νὰ μὴ ἐπηρεάσῃ διὰ τοῦ βλέμματός του τοὺς Ἀκουστικούς.

Π Ε Π Ρ Ω Μ Ε Ν Ο Ν. - Θ. Κάρμα, Μοιραῖον, Εἰμαρμένη.

Π Ε Ρ Ι Β Ο Λ Ο Σ (ENCEINTE). - Ἡ ἔννοια τοῦ Π. εἰς τοὺς Δρυΐδας, σχετίζεται μὲ τὸν κύκλον, τὸ διάφραγμα, ἓνα μέρος ἀπόσιτον εἰς τοὺς ἀμυήτους. Ὁ τριπλοῦς περίβολος τῶν Δρυΐδων, δύναται νὰ ἀντιστοιχῇ πρὸς τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τῆς κελτικῆς ἱερωσύνης: μάντις, ποιηταὶ καὶ δρυΐδαι. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρει (5,27) "Οἱ Κέλται συσσωρεύουν εἰς τοὺς ἱεροὺς περιβόλους καὶ τοὺς ναοὺς μεγάλας ποσότητας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἀφιερωμένους εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς ὁποίους οὐδεὶς τολμᾷ νὰ συλλήσῃ. SEGH II, 262.

Π Ε Ρ Ι Ζ Ω Μ Α (TABLIER). - Ἐλέχθη ἀκόμη ὅτι ἡ ἐπίθεσις

τοῦ Π. ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τοῦ σώματος, ἦσκει προφυλαξίν ἐπὶ τινων λεπτοῦψῶν κέντρων τοῦ ἀνθρώπου-μύστου. (SEGH IV,253)

Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ε Ι Α Ι.- @ Δοκιμασίαι

Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ο Ι.- (κύκλοι) @ Βασιλεῖαι (REGNES),
Κοσμικαὶ περίοδοι.

Π Ε Ρ Ι Π Ν Ε Υ Μ Α (PERISPRIT).- @ Κἀ, Πνευματισμὸς

Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α.-Θὰ ἀπετέλει κοινοτυπίαν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ Π. εἶναι εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τὸ σύμβολον τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, εἰς τὰς εἰκονογραφίας τῆς Ἀγ. Τριάδος. Εἶναι τὸ Πνεῦμα Θεοῦ τὸ φερόμενον κατὰ τὴν Γένεσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς πρωταρχικῆς ἀδιαφοροποιήτου Οὐσίας. Ἡ λευκὴ Π. εἶναι ἐπίσης συμβ. τῆς ἀγνότητος, τῆς ἀπλότητος, τῆς εἰρήνης καὶ ἀρμονίας (περιστερὰ ἐκόμισεν εἰς τὸν Νῶε, μετὰ τὸν κατακλυσμόν, κλάδον ἐλαίας.

Ἡ Δρῦς τῆς Δωφῶνης ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὸν Δία* πλησίον του ὅμως ὑπῆρχον ἱεραὶ Π., σύμβολα τῆς μεγάλης χθονίας Μητρὸς ("Ἡρας). Αἱ ἱερεῖαι τοῦ μαντέιους καὶ προφητίδες συγχρόνως, ἐκαλοῦντο Πελεϊάδες δηλαδὴ Περιστερὰ, διὰ νὰ φανῇ ἡ ἀγνότης τοῦ εἶχον αἱ κόραι ἐκεῖναι. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκπνοὴν πολλῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων, λέγεται ὅτι μία περιστερὰ ἐξῆρχετο τοῦ σιματός των. SEGH II 64,IV, 18.- @ Α-Ω, 'Ιωνάχ, Κόραξ, "Ομπ (405 (10).

Π Ε Ρ Ι Τ Ο Μ Η (CIRCUNCISION). Ἡ Π. τοῦ ἄρρένος παιδίου, φαίνεται ὅτι ἐγίνετο πρὸ ἀμνημονευτων χρόνων ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους λαοὺς. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰερερίου, καὶ ἄλλοι λαοί, ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ τὴν ἐφήρμοζον. (Ἰερ.9,24) ὅπως καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, ἂν καὶ ὄχι ὅλοι. Πᾶντως ἦτο ἐν χρήσει εἰς τοὺς Ἀραβας, πολὺ πρὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ὁ Ἰσμαήλ, ὁ πρόγονος τῶν Ἀράβων περιετιμήθη εἰς ἡλικίαν 13 ἐτῶν (Γέν.17,25). Φαίνεται ὅτι ὁ τύπος οὗτος, δὲν ἐφηρμόζετο εἰς τοὺς Φοῖνικας, τοὺς Βαβυλωνίους καὶ τοπικὸν Ἀσσυρίους. Ὅταν οἱ Ἰσραηλίται

ἔξειδιώχθησαν ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα, τότε, ὡς φαίνεται, ὥρ-
ση ὁ θεομὸς τῆς περιτομῆς τῶν ἀγοριῶν εἰς ἡλικίαν 8
ἡμερῶν (Λευϊτ. 12,3, Γέν. 17,12 καὶ 21,4).

Ἡ Π. ἐπέχει θεσιν χριστιαν. βαπτίσματος : δι' αὐτῆς
ἐπιτελεῖται μίαν νέα γέννησις, δηλ. ἡ εἴσοδος εἰς μίαν
νέαν ζωὴν καὶ ἡ σύνδεσις μὲ τὴν νέαν συμμαχίαν μὲ τὸν
θεόν. SEGH II, 45.

Π Ε Ρ Ι Φ Ο Ρ Α (περιοδεία, CIRCUMAMBULATIO). - Πολυά-
ριθμοὶ εἶναι οἱ τύποι ποὺ ἐφαρμόζουσι τὴν κυκλικὴν
περιφορὰν. Οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἐτέλουν περὶ τοῦ ἱεροῦ βω-
μοῦ των (Ψαλμ. 26). Οἱ Ἄραβες τὴν ἐκτελοῦσι περὶ τὴν
Καάμπα τῆς Μέκκας, οἱ Βουδδισταὶ γύρω ἀπὸ τὰς Στοῦπα-
των, ὁ Ἰδιὸς ὁ Βουδδας περὶ τὸ δένδρον Μπόγκ-Γκάγνα,
οἱ Οὐιβετανοὶ ὁμοίως περὶ τοὺς ναοὺς των. Οἱ Καμποτζια-
νοὶ περιφέρονται γύρω ἀπὸ μίαν νεόδμητον οἰκίαν ἢ βωμόν.
Ὁ βασιλεὺς γύρω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν, ὁ καθολικὸς ἱερεὺς
πράττει τὸ αὐτὸ γύρω ἀπὸ μίαν νέαν ἐκκλησίαν, ὅταν τὴν
καθιερώσῃ. Εἰς τὴν Κίναν τελεῖται μίαν Π. ὑπὸ τοῦ αὐτο-
κράτορος γύρω ἀπὸ τὸ Μίγκ-Τάγκ.

Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις καὶ σαφέστερον εἰς τὴν
περίπτωσιν τοῦ κυκλικοῦ χοροῦ τῶν Δερβισσῶν, περὶ τὸ
κέντρον ποῦ ἴσταται ὁ Σεΐχης ἀκίνητος, ὁ τύπος τῆς Π.
ἔχει κοσμικόν, ἀλλὰ καὶ μικροκοσμικὸν χαρακτῆρα, διότι
συμβολίζει τὴν περιφορὰν περὶ τὸν ἄξονα τοῦ Κόσμου καὶ
σταματᾷ ὅταν ὁ φωτισμὸς ἐπιτευχθῇ. SEGH II, 46

Π Ε Ρ Ν Ε Τ Τ Υ (DOM ANTOINE PERNETTY). - Ὅταν ὁ Π.
εὐρίσκετο ὡς βιβλιοθηκᾶριος τοῦ Βερολίνου καὶ ἐν συνε-
χείᾳ μέλος τῆς βασιλικῆς Ἀκαδημίας, ἐγνώρισε τὸν Πολω-
νὸν GRABIANKA, ὅστις τὸν παρουσίασεν εἰς τὴν ἀρβᾶν
LOUIS JOSEPH GUYTON DE MORVEAU, ἐπικαλούμενον BRUMORE
ὁ τελευταῖος ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Περνεττύ τὴν ὑπαρξίν
μυστηριώδους προσώπου ὀνόματι Θ' Ἠλίας Ἀρτίστα.
Στηριχθεὶς ἐπὶ τῶν θεωριῶν τοῦ Ἠλία Ἀρτίστα καὶ ἐπὶ
τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Σβέντεμποργκ, ὁ Περνεττύ συντάσ-
σει τὸν ὀριστικὸν Ἑρμητικὸν Τύπον καὶ ἀρχίζει νὰ ἀσχολ-
ῆται ἐμπράκτως "μὲ τὴν θεωρίαν καὶ τὴν θεῖαν Μαγείαν",
διὰ τῆς ὁποίας τίθεται εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ "ἀγγελικὰ

πνεύματα" και με αυτόξ τον "Θεϊον Λόγον", τον όποιον έρωτοϋν και λαμβάνουν άπαντήσεις. Υψηλαί προσωπικότητες έντάσσονται εις τό Τάγμα του Περνεττϋ, ως ό Έρρϊκος της Πρωσίας, ό μέλλων Φρειδερίκος Γουλιέλμος ΙΙ (πού ήτο ήδη παλαιόν μέλος των Χρυσοσταυρων,) ή βασιλισσα της Πρωσίας, κ.ά.

Βεβαιωθείς υπό του "Άγιου Λόγου" ότι είναι ό προάγγελος της Νέας Έποχής, ό "ποντίφηξ του Νέου Κόσμου" του όπολου ό GRABIANKA θά έγίνετο ό βασιλεύς, ό Περνεττϋ έγκαταλείπει τό Βερολίνον (1783). Ό BRU-MORE, πληροφορηθείς ότι ό νέος τόπος έργασίας θά εϊναι ή Άβινιόν, μεταβαίνει εκεί και έγκαθιστᾷ τό Τάγμα μαζί με τον LA RICHARDIERE και τον BOUGE. Ό GRABIANKA έρχεται τό έπόμενον έτος, αλλά μετά έν έτος αποθνήσκει. Πάντως τό Τάγμα τῷ 1787 αριθμεϊ περί τᾷ 100 επίλεκτα μέλη. Η έδρα όρίζεται πλησίον του Άβινιόν (εις BEDARRIDES) επί τίνος λόφου τον όποιον βαπτίζουν μυστικῶς "Θαβώρ". Οί φωτισμένοι επιδίδονται μετά ζήλου εις τάς άλληλικάς και θεουργικάς των έρευνας. Άλλ' ό GRABIANKA άποσπᾷται από την ομάδα του Περνεττϋ και ιδρύει παραπλήσιον Τάγμα μαζί με τον OCTAVIO CAPELLI, ένα ρωμαϊον όστις διετείνεται ότι έπεκοινώνει μετόν ... άρχάγγελον Ραφαήλ! Άλλ' ή σύλληφις του CAPELLI υπό της Ίερᾶς Έξετάσεως, ζαταιώνει τά σχέδια του GRABIANKA. Όσον διά την Έταιρίαν του Περνεττϋ και αυτή διώκεται υπό των άρχών και τό 1793 διασπείρονται τά μέλη της. Ό Π. όμως εξακολουθεϊ νά εργάζεται μέχρι του θανάτου του. Τῷ 1800 τό Τάγμα αριθμεϊ μόλις 15 μέλη. Τελικῶς ένσωματοϋται εις τό Τάγμα των άγαθοεργών @ Ίποτιών της Ίερᾶς πόλεως Είς τά δύο έργα του διατείνεται ότι όλοι οι μῦθοι της Έλλην. Μυθολογίας άπτονται και εϊναι σύμβολα της έρμητικῆς διδασκαλίας. DAVY ΙΙ, 349.- @ Σαστανιέ, Σβέντεμποργκ (τεκτον. Τάγμα) φωτισμένοι της Άβινιόν.

- Π Ε Ρ Σ Ε Υ Σ. - Είς άνταβοιβην του Π. επί της ματαιότητος και των τεράτων της Φύσεως, ό Ζεβς τον έγκαθιστᾷ μεταξύ των άστερισμών του στερεώματος.

Συμβολίζει τήν κατάκτησιν ἐνός Ἰδανικοῦ κατόπιν πολλῶν καί σκληρῶν ἀγῶνων.- SEGHE III, 381

Π Ε Ρ Σ Ε Φ Ο Ν Η.- Ἡ Π. θυγάτηρ τοῦ Διός καί τῆς Δημητρας, θεᾶς τῆς γονεμότητος ποῦ παρέχει τήν τροφήν ὡς μία μήτηρ (Πλάτων) ἢ, κατ' ἄλλην ἔκδοχῆν, τοῦ Διός καί τῆς Στυγός (τῆς νλυμφης τοῦ ὑποχθονίου ποταμοῦ). Ὁ συμβολισμός της συνδέει τοὺς δύο αὐτοὺς θρύλους, δίοτι ἡ Π. διέμενε κατὰ τοὺς τρεῖς χειμερινούς μήνας ἐπὶ τῆς Γῆς καί τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὴν Ἄδην μετὰ τοῦ συζύγου της Πλουτωνος, ποῦ τὴν εἶχεν ἀρπάσει.

Κατὰ τὴν διαμονὴν της ἐπὶ τῆς Γῆς, εἶχεν ἐρωτευθῆ τὸν Ἄδωνιν, τὸν ὁποῖον καί προσήλκυσεν εἰς τὸν Ἄδην. Τὸ γεγονός τοῦτο καί μόνον, παρέχει μίαν κλειδα διὰ τὴν βαθυτέραν κατανόησιν τῆς φύσεως τῆς Π. καί δικαιολογεῖ ὅσα ὁ Πλάτων καί ὁ σχολιαστής του Πρόκλος ἀναφέρουν περὶ αὐτῆς. Λέγουσιν οὗτοι, ὅτι τόσοσιν ἡ Π. ὅσον καί ὁ Πλούτων δέν εἶναι οἱ σκυθρωποὶ καί ἄτεγκτοι θεοὶ τοῦ ὑποχθονίου κόσμου, ὅπως ἡ λαϊκὴ παράδοσις τῶν ποιητῶν τοὺς παρουσιάζει, ἀλλ' ὅτι ἀμοτέρων τῶν θεῶν ἦτο ἡ καθοδήγησις τῶν ψυχῶν καί ἡ ἀγωγή των με καλωσύνην διὰ νά ὑπερβοῦν τὸ μεταβατικόν ἐκεῖνο στάδιον καί νά προετοιμασθοῦν διὰ τὴν μετάστασιν των εἰς τὰ Ἕλυσια πεδία (πρβ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας, σ. 414). Θὰ ἦτο κατὰ ταῦτα ἑπερβολικόν καί ἄδικον νά χαρακτηρίσωμεν ἀπλῶς τὴν Π. ὡς θεᾶν τοῦ Ἄδου. Ὡς γνωστόν, διεδραμάτιζε τὸν σπουδαιότερον ἴσως ρόλον κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων. Φ Διόνυσος, Ἑλλην. Μυστήρια 499, 510)

Π Ε Τ Α Λ Ο Υ Δ Α.- Οἱ Ἕλληνες οὐχὶ ἀδοκίμως ἀπεκά-
λουσιν τὴν πεταλοῦδα "ψυχῆν" καί τοῦτο δικαίως λόγῳ τῶν μεταμορφώσεών της. Ἡ χρυσαλλῖς εἶναι τὸ ὦδον ποῦ περικλείει δυνάμει ὅλας τὰς ἐκινήτητας τοῦ ὄντος ἡ Π. ποῦ ἐξέρχεται, εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀναστάσεως. Ἡμποροῦμεν ἀκόμη νά εἴπωμεν ὅτι συμβολίζει τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ τάφου. Κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην, ὁ μῦθος τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀπουληίου, συμφωνεῖ ἀποδίδων εἰς αὐτὴν τὰ πτερὰ μιᾶς Π. Εἰς τοὺς Ἀτζέκουσ ἡ Π. εἶναι σύμβολον τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ ζωτικοῦ πνεύματος ποῦ ἐξέρχεται ἐκ

τοῦ στόματος τοῦ ἀγωνιῶντος. Ἡ εἶδος εἰκὼν ἀπαντᾶται εἰς τὸν Ἑλληνορωμαϊκὸν χώρον. Ἡ ψυχὴ ἐγκαταλείπεται σα τὸ σῶμα τῶν νεκρῶν, παρίσταται μὲ τὴν εἰκόνα μιᾶς Π. εἰς τὰ ἀνάγλυφα τῆς Πομπηίας παρίσταται ὡς νεαρὰ κόρη πτερωτῆ, ὅπως μία Π. Ἡ εἰκὼν τῆς Π. καιομένης τὰ πτερὰ της ἀπὸ τὸ πῦρ μιᾶς λυχνίας, ἀπαντᾶ εἰς τὴν Μπαγκαβάτ Γκιτᾶ (11,29)

Π. Ε. Υ. Ο. Τ. Α..- Εἶναι ἐκ τῶν πρώτων παραισθησιογόνων ποῦ ἀνεκάλυψαν οἱ Εὐρωπαῖοι εἰς τὴν Ν. Ἀμερικὴν, μαζί μὲ τὸ Θ. Γιαγγέ. Ἐξ αὐτοῦ ἐξήγαγον ἐκ τῶν κάκτων τὴν δρόγην, γνωστὴν μὲ τὸ ὄνομα Μεσκαλίνη.

Π. Η. Γ. Α. Σ. Ο. Σ..- Εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς θρύλους, εἶναι ὁ πτερωτὸς ἵππος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γοργούρας. Τὸ ὄνομα ἔχει ὡς ρίζαν τὴν "πηγὴν" καὶ εἶναι συνυφασμένον μὲ τὰ ὕδατα τοῦ Ὠκεανοῦ. Ὁ Βελερεφόντης τὴν συνήτησέ πίνοντα ἀπὸ μίαν πηγὴν τῆς Πυρήνης. Μὲ τὸ κτύπημα τῆς ὀπλῆς του ἐπὶ τινος βράχου ἀνέβλυσε πηγὴ. Εἶναι λοιπὸν μία πτερωτὴ πηγὴ. Ὁ μυθικὸς σοφὸς Χείρων (Κένταυρος) εἶχε κεφαλὴν ἀνθρώπου καὶ σῶμα ἵππου. Ὅπως καὶ ὁ Πήγασος δύναται νὰ ἀποτελεῖ σὺμβ. τῆς δημιουργικῆς φαντασίας τῆς αἰρομένης μέχρι τῶν πνευματικῶν καὶ ὑπερόχων ἐξάρσεων διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ λόγου (κεφαλῆς) διευθυνούσης καὶ προφυλαττοῦσης ἀπὸ ζωῶδεις παρεκτροπᾶς. Εἶναι ἄρα τὸ ἔμβλημα τοῦ ἐχέφρονος πνευματικοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἠνιόχου πᾶσι ὁδηγεῖ τὸ ἄρμα του εἰς τὸ εὐτυχές τέρμα τῆς λυτρώσεως.

Π. Η. Γ. Η..- Ἡ θεοποίησις τῶν Πηγῶν εἶναι θέμα παγκόσμιον, διότι ἀπαντάχοῦ ἐθεωρήθησαν ὡς Π. τοῦ ζῶντος ἢ παρθενικοῦ ὕδατος. Χάριν ἐπιθαναυτίας τελεῖται ἡ πρῶ-ἐκδήλωσις τῆς θεμελιώδους κοσμικῆς ὕλη· χωρὶς το ὕδωρ ποῦ ἐξ αὐτῶν ρεῖ, δέν θά ἐξησφαλίζετο οὔτε ἡ γονιμοποίησις, οὔτε ἡ βλαστῆσις τῶν εἰδῶν. Τὸ ζῶν ὕδωρ ποῦ ἀναβλύζουν, εἶναι ὅπως ἡ βροχὴ, τὸ θεῖον αἷμα, τὸ οὐράβιον σπέρμα. Τὸ ἅγισμα ἐκ τῶν Π. εἶναι ἡ καθαυτὸ ἀγνότης. Αἱ ἀνακαλυφθεῖσαι χρυσαῖ πινακίδες τῶν Ὀρφικῶν εἰς πλοεῖς τῆς Κρήτης καὶ τῆς Σικελίας (Ἐλευθερναί,

Θούριοι, Πετέλεια) διέσωσαν ἀποσπᾶσμ. τοῦ ἐσωτερικοῦ
 Ἔπους, πλήρους ὀρφικῆς μυσταγωγίας. (βλ. KERN, FRAGM.
 VETERIORA 32, σ. 104 ὡς καὶ DIELS, VORSOKRAT. I, 15)

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Κ. εἰς τοὺς παραδοσιακοὺς πο-
 λιτισμοὺς συμβολίζει τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ γενικῶς πᾶν
 τὸ πηγαῖον τῆς δυνάμεως, τῆς χάριτος καὶ αὐτῆς τῆς εὐ-
 τυχίας. Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι πάντα ταῦτα πηγάζουν
 ἐκ τῆς ἑλίμνης τῆς Μνημοσύνης καὶ διὰ τοῦτο ἡ μνήμη
 ἐλατρεύθη ὡς ὁ ὑποδοχεὺς πάσης σοφίας. Ὡς σύζυγος τοῦ
 Διός, ἡ Μῆτις (μνήμη) κατέστη ἡ μητηρ τῶν Μουσῶν. Κατὰ
 τὴν γενικὴν παραδοχὴν τῶν Ἑλλήνων αἱ ψυχαὶ τῶν θανόν-
 των, πίνουσαι ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς Αἴθης, χάνουν κάθε ἀνά-
 μνησιν τοῦ παρελθόντος βίου των. Ἡ διατήρησις ἢ ἀνάκτη-
 σις τῆς μνήμης, ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βῆμα διὰ τὴν ἀνα-
 κύλυψιν τοῦ ὀρθοῦ δρόμου εἰς τὸ ὑπέρ-πέραν. Εἰς τὸ
 ὀρφικὸν ἀπόσπ. τοῦ ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, πρέπει ἡ ψυχή
 νὰ ἀποφύγῃ τὴν πόσιν τοῦ ὕδατος τῆς Αἴθης ποῦ περιέ-
 γει αὐτὴν εἰς ὕπνον καὶ νὰ πῆρ ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς Μνη-
 μοσύνης, ἡ ὁποία θά τῆς ἀξεσφαλίσῃ μιαν ἐγγήγορσιν καὶ
 ἀνάμνησιν ἐσαεῖ. Αὐτὸ τὸ ὕδωρ πρέπει νὰ ἀφομοιώσῃ, ἐὰν
 θέλῃ νὰ εἶναι τέκνον τῆς Γῆς καὶ τοῦ ἀστερδεντος οὐρα-
 νοῦ, δηλαδὴ ἐκλεκτὴ μεταξὺ τῶν ἀθανάτων. SEGHE IV, 234

Π Η Λ Ο Κ Σ.— Εἶναι σύμβ. τῆς πρωταρχικῆς Ἰλῆς ἐξ
 ἧς, κατὰ τὴν Βίβλον, ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη. Μῖγμα ἐκ Γῆς
 καὶ ὕδατος, συνδέει τὴν δεκτικὴν, ὑλικὴν ἀρχὴν (γῆν)
 μετὰ τῆς δυναμικοποιούσης καὶ μεταπλαστικῆς ἀρχῆς (ὕδωρ).

Ἐὰν ἐκλάβωμεν τὴν γῆν ὡς σημεῖον ἐκκινήσεως, ὁ
 Πηλὸς συμβολίζει τὴν ἀπαρχὴν τῆς γενέσεως, τὴν ἐξέλι-
 ξιν. Ἐὰν, ἀντιθέτως, θεωρήσωμεν τὸ ὕδωρ ὡς ἐκκίνησιν,
 ὁ Πηλὸς (ἡ ἰλύς) ἐμφαίνεται ὡς ἀρχὴ ἐνελίξεως, πτώσεως
 εἶναι τότε ἐν ὕδωρ μίασμένον, βοβορῶδες. Μεταξὺ τῆς
 ζωογονημένης γῆς ὑπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ὕδατος τοῦ θο-
 λωμένου ὑπὸ τῆς γῆς διαβαθμίζονται ἄλλαι αἱ καταστάσεις
 καὶ τὰ ἐπίπεδα τοῦ κοσμικοῦ καὶ ἡθικοῦ συμβολισμοῦ

Π Ι Θ Η Κ Ο Σ.— Ὁ Π. χαρακτηρίζεται μὲ τὴν εὐκνησί-
 αν του καὶ τὴν μιμητικὴν του. Ἡ εὐκνησία τοῦ
 ζώου, εὐρίσκει ἄμεσον ἐφάρμογὴν εἰς τὸν τροχὸν τῆς τύχης

τῶν Θιβετανῶν καὶ τοῦ Ταρώ.

Ὁ Π. θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Θιβετανῶν ὡς ὁ πρόγονος των καὶ μάλιστα ὡς Μποντίσαίβα, κατὰ δὲ τὸν Σίπγιέου-Κί ὁ υἱὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς κατὰ τὴν διάνοξιν τοῦ πρωταρχικοῦ κοσμογονικοῦ ὡοῦ.

Εἰς τὴν Ἰνδικήν παράδοσιν, ὁ Π. ἐμφανίζεται εἰς πολλὰς περιπτώσεις. Εἰς τὴν ἀρχ. Αἴγυπτον ἔχομεν τὸν λευκὸν Κυνοκέφαλον, τὸν συμβολίζοντα τὸν θεὸν Θῶθ, τὸν πᾶτρονα τῶν πεπαιδευμένων καὶ τῶν σοφῶν καὶ τὸν θεὸν Ἴριθ. Ἡ συνήθεια μερικῶν Πιθηκῶν νᾶ συγκεντρώνωνται ὁμαδικῶς κατὰ τὴν ἀνατολήν καὶ τὴν φύσιν τοῦ ἡλίου καὶ νᾶ κραυγάζουν, ὠδήγησε τοὺς Αἰγυπτίους νᾶ θεωροῦν τοὺς κυνοκεφάλους, ὡς ἐπιφορτισμένους μὲ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ ἡλίου. Εἰς τὸν Κινεζικὸν ζωδιακὸν ὁ Πιθηκὸς κυβερνᾷ τὸν Τοξότην.

Εἰς τὴν χριστιανικὴν εἰκονογραφίαν, παριστᾷ συχνὰ τὸν ἄνθρωπον πεπτωκότα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἰδίου ἕνεκα τῆς ἀσελείας καὶ τῆς μοχθηρίας. SEGH IV, 206.

Π. Ι. Θ. Ο. Σ..- Τὸ σύμβ. τοῦ Π. συνδέεται μὲ τὸν τοῦ φρέατος, τοῦ δοχείου τῆς ἀφθονίας, ὡς καὶ τοῦ οἴνου ποῦ ἐμπεριέχει. Συγγενεῦει μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀφθονίας, τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς χαρᾶς.

Αἱ Δαναΐδες, αἱ ὁποῖαι κατὰ τινὰ μῦθον τῆς ὀφίμου περιόδου, ἔχουναν ὕδωρ ἐντός Πίθων ἄνευ πυθμένος, ἦσαν νύμφαι τῶν πηγῶν. Τὸ σύμβ. τῶν Δαναΐδων, συγγενεῦει μὲ ἐκεῖνο τοῦ Σισύφου : σημαίνει τὴν ἀέλαον ἐπανάληψιν, τὴν ἀσκοπον τῶν ἰδίων πράξεων. Αἱ Δαναΐδες, κατὰ τὸν θρύλον, ὄλαι ἐκτός μιᾶς, εἶχον φονεῦσαι τοὺς συζύγους των διότι δέν τὰς εἶχον σεβασθῆ κατὰ τὴν πρῶτην νύκτα τοῦ γάμου των. Ἐκ τοῦ μύθου τοῦτου, συνάγεται τὸ ἠθικὸν πόρισμα : νᾶ ἀποφεθῆ τις μίαν νόμιμον καὶ φυσικὴν πράξιν, νᾶ καταδικάζῃ ἑαυτὸν εἰς μίαν παράλογον καὶ ἄγονον ἐνέργειαν, εἰς ἓν ἀφύσικον σφάλμα, εἶναι κολάσιμον ἁμάρτημα.- SEGH IV, 304

Π. Ι. Ν. Α. Ε. Χ. Α. Ρ. Α. Ξ. Ε. Ω. Σ..- Θ Τάπησ

Π. Ι. Π. Α..- (CALUMET).- Ἀντιθέτως πρὸς τὰς συγχρό-

νους ιδέας όπου το κάπνισμα και η Πίπα θεωρούνται μάλλον ως μέσο διασκέδασης, οι παραδοσιακοί λαοί και ιδίως οι Ινδιάνοι της Αμερικής, θέωρουν τα δύο αυτά ως ιερά και ήσαν συνυφασμένα με ιεουργικές πράξεις.

Η ιερά πίπα (τσιμπούκι) παριστά τον πρωταρχικό άνθρωπο πραγματοποιούντα διά τοῦ καπνίσματος τήν ένωση τῶν χθονίων δυνάμεων μετά τοῦ ὑπάρχοντος οὐρανοῦ θεοῦ πρὸς ὃν ἀνέρχεται ὁ καπνὸς ἐν εἰδει προσευχῆς. Ἡ Π. πού χρησιμοποιοῦν εἶναι διακοσμημένη μέ πλεῖστα ὅσα σύμβολα καί ἀποτελεῖ αὐτή καθ' ἑαυτήν ἐν ἔμβλημα μεστῶν φιλοσοφικῶν ἐννοιῶν. Οἱ Ἑρυθρόδερμοι SIOUX, ἀναπέμπουν καπνίζοντες τὰς πρώτας ἐκπνοὰς πρὸς τὸν ὑπατὸν θεὸν τῶν Βά-Κούνδα τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, πρὸς τὸν Ἥλιον, τὴν Γῆν καί τὸ ὕδωρ ἐν συνεχείᾳ ἐκπέμπουν τὸν καπνὸν πρὸς τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος· τρεῖς ἄλλας κατευθύνουν πρὸς τὰ ἄνω (ζενίθ) πρὸς τὰ κάτω (ἔδαφος) καί μίαν τρίτην πρὸς τὸν Ἥλιον. Ἡ Π. ἐξασφαλίζει ἰσχὺν καί ἀτρωσίαν τόσον κατὰ τὴν συνήθη ζωὴν, ὅσον καί κατὰ τὸν πόλεμον. Καί μόνη ἡ ἐπίδειξις τῆς Π. τρέπει τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν.

Εἶναι ὡσαύτως ἱερόν μέσον πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἀσθενειῶν. Εἶναι ὄργανον συνδέσεως τοῦ ἀνθρώπου μετά τῆς Φύσεως καί τοῦ ὑψίστου θεοῦ. Βίς τὸ γνωστὸν ἔργον τοῦ HEHAKA SAPA : "RITES SECRETS DES INDIENS SIOUX, πού ἐξεδόθη εἰς Παρισίους τῷ 1953 (PAYOT) μέ ἔξοχον εἰσαγωγὴν τοῦ FR.SCHUON) τὸ πρῶτον κεφάλαιον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν συμβολικὴν τῆς ιεραῆς Π. όπου ἀναγράφονται συνταρακτικαί ἀποκαλύψεις περὶ τοῦ θέματος. Ἐτερον σχετικὸν ἔργον εἶναι τοῦ ALEXANDER HARTLEY BURR: THE WORLDS RIM (γαλλ.μτφρ. : LE CERCLE DU MONDE, PARIS 1962). Τέλος ὁ ἀλχημιστὴς GEBER, θεωρεῖ τὸν καπνὸν ὡς συμβολίζοντα τὴν ψυχὴν ἀποχωρισθόμενην τοῦ σώματος (GEBER, DE ALCHEMIA, STRASB.1529) SEGH I ,253.

Π Ι Σ Τ Ι Σ - Ε Λ Π Ι Σ - Α Γ Α Π Η . - Θ Ἐν ἑκαστὸν λῆμμα
Πίστης - Γνώσις: Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγ. 445

Π Λ Α Ν Η Τ Η Σ. (Βλ ἑκαστὸν πλανήτην εἰς τὸ σχετ. λῆμμα)
Ὁ συμβολισμὸς τῶ πλανητῶν ἀπορρέει ἐκαστὸς

βαθυστοχάστου παραλληλισμοῦ ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων, μεταξύ οὐ
 ξυ οὐρανόιοι τάξεως καί γήινης ἢ ἀνθρωπίνης, κατὰ τόν
 ὁποῖον ἔπρεπε νά ὑφίστανται ἰδιαίτουσαι σχέσεις ἀνα-
 λογίας μεταξύ τῆς πορείας τῶν ἀστέρων καί τῆς τύχης
 τῶν ἀνθρώπων. Ὁ συμβολισμός αὐτός, σχεδόν ἀνεξάντλη-
 τος, σημειώνει τήν πεποίθησιν εἰς μίαν συμβίωσιν καί
 συφύταν μεταξύ γῆς καί οὐρανοῦ, ἐμφυχοῆσης διά σταθε-
 ρᾶς ἐνεργείας, τᾶ τρία ἐπίπεδα τοῦ κόσμου (οὐρανόιοι ,
 γήινοιοι καί ἀνθρωπίνιοι). Ἡ Καββάλα, μελετῶσα τᾶς ἀνα-
 λογίας μεταξύ τῶν ἐπιπέδων, ἀπεκατέστησε συσχετίσεις
 μεταξύ τῶν σφαιρῶν, τῶν ἀγγέλων, τῶν σημείων τοῦ χώρου
 καί τῶν ἐνεργειῶν τοῦ πνεύματος: (

"Ἡλιος, Μιχαήλ, Φωστήρ κόσμου, ζενίθ, Θέλησις

Σελήνη : Γαβρίήλ, ἐνδουαμώνει τήν ἐλπίδα, Φαντασία

Ἑρμῆς : Ραφαήλ, ἐκπολιτιστής, κέντρον, Ἐνόρασις

Ἀφροδίτη, Ἀναήλ, Ἀγάπη, Δύσις "Ἐρως & σχέσεις

Ἄρης : Σαμαήλ. Φθορά, Νότος, Δραῖσις & καταστροφή

Ζαχαριήλ, Ζαχαριήλ, Ὀργάνωσις, Ἀναβολή, Κρίσις -κατεύθυνσις

Κρόνος : Ὀριφιήλ, Ἐπίβλεψις, Βορρᾶς, Ἐπιμονή & ὑπομονή

⊕ "Ἄγγελοιοι, Ἀγγελολογία, Ἐπίδρασις οὐραν.σωμάτων,

Π Λ Α Ν Σ Ε Τ.- ⊕ Ἀτόματος γραφή

Π Λ Α Τ Ω Ν.- Ἐξεθέσαμεν ἐν συνόψει εἰς τό σχετικόν
 λῆμμα "Πλάτων" τῆς ἀνά χειρας Ἐγκυκλοπαιδείας ἐλά-
 χιστα περί τοῦ φιλοσοφικοῦ περιεχομένου τῶν διαλόγων
 τοῦ μεγίστου τῶν Ἑλλήνων διανοητῶν. Πλεῖστα ὅσα θά ἦ-
 δυνάμεθα νά ἀναγράψωμεν ἀκόμη, διότι τό θέμα εἶναι
 κυριολεκτικῶς ἀνεξάντλητον. Ὁ διατιθέμενος ὅμως χώ-
 ρος δέν μᾶς τῶ ἐπέτρεψε. Διά τοῦτο δρατιτόμεθα τῆς
 εὐκαιρίας, νά προσθέσωμεν ἐδῶ τινάς ἐπί πλέον ἰδέας
 Ἰδίως ἐπί τῆς Κοσμολογίας τοῦ Τιμαῖου, χρησιμοποιοῦντες
 τό χειρόγραφον κείμενον πού μᾶς παρέδωσεν ὁ
 J. MALLINGER, καί διά τό ὁποῖον τοῦ εἶμεθα εὐγνώμονες.
 Πάντως πρέπει νά τονίσωμεν ὅτι ὁ Πλάτων εἶναι πολὺ

πλέον δυσνόητος από ό,τι εκ πρώτης όψεως φαίνεται και διά τήν σημερινήν νοοτροπίαν πολύ κουραστικός, και νομίζομεν ότι χωρίς τήν παράλληλον μελέτην τών βαθυτάτων σχολίων τών Νεοπλατωνικῶν (ιδίως τοῦ Πρόκλου) ἡ ἐμβάθυνσις εἰς τήν σκέψιν τοῦ Πλάτωνος εἶναι, θά ἐλέγωμεν ἀνέφικτος. Διά τοῦτο παραπέμπομεν τόν Ἀναγνώστην εἰς τήν Βιβλιογραφίαν πού δίδομεν, ἰδίως εἰς τήν ἐξαιρετικόν σύνοφιν πού παρέχει ἡ M.M.DAVY εἰς τό ἔργον: ENCYCLOPÉDIE DES MYSTIQUES, PARIS 1977, ED.SEGHERS, T.I, σ.124-143. Ἴδου τώρα τό κείμενον τοῦ J.MALLINGER:

I.- Βιογραφία:- Ὁ Πλάτων, γεννηθεῖς τήν 21 Μαῖου τοῦ ἔτους 429 π.Χ. (τό ἔτος καθ' ὃ ἀπέθανεν ὁ Περικλῆς), εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν, ἠκολούθησεν ἐπὶ 10 συναπτᾶ ἔτη τήν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους. Μετά τόν τραγικόν θάνατον τοῦ διδασκάλου του, κατέφυγεν εἰς Μέγαρα, ὅπου συνηνώθη μέ τήν σχολήν τοῦ Εὐκλείδου. Ἐταξίδευσεν πολυ, διέμεινεν εἰς Αἴγυπτον, μετά μετέβη εἰς Ἰταλίαν διά μά μνηθῆ εἰς τόν Πυθαγορισμόν ὑπό τοῦ Ἀρχύτα τοῦ Ταραντίνου καί τοῦ Τιμαίου τοῦ Λοκροῦ. (CICERO, DE FINIBUS V,29)

Ἐπεσκέφθη ἐπίσης τήν Σικελίαν καί παρέμεινεν εἰς τήν αὐλήν τών δύο Διονυσίων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς τόν τόν ἠγόρασεν ὡς δοῦλον, διά νά τόν τιμωρήσῃ λόγῳ τῆς φιλοσοφικῆς του ἀθυστομίας. Ἐξαγορασθεῖς ἐκ νέου ἐν Ἑλλάδι ὑπό τοῦ Ἀνικέριδος τῆς κυρήνης, ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς φίλους του, ἀπέκτησε τοὺς κήπους τοῦ Ἀκαδήμου εἰς Ἀθήνας καί ἵδρυσεν τήν "Ἀκαδημίαν". Ἔσχε πολλοὺς φίλους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ σπουδαιότερος (ὁ Ἀριστοτέλης) ἔμελε νά ἀποσπασθῆ ἀπ' αὐτόν καί νά καταστή ὁ ἀντίπαλός του. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 81 ἐτῶν, κληροδοτήσας εἰς τόν Κόσμον τριακοντάδα διαλόγων καί πλεῖστας ἐπιστολάς.

Οἱ διάλογοί του διαιροῦνται εἰς τρεῖς μεγάλας κατηγορίας: 1) Διάλογοι μεταφυσικοί, ὅπως ὁ Τιμαίος, ὁ Παρμενίδης, ὁ Θεαίτητος κ.ἄ.

2) Διάλογοι ἠθικοί καί πολιτικοί ὡς ὁ Φαῖδων, ἡ Πολιτεία, οἱ Νόμοι κ.ἄ.

3) Διάλογοι μυθικοί ὡς ὁ Φαῖδρος, τό Συμπόσιον κ.ἄ.

Ἄπαντες εἶναι συντεταγμένοι εἰς γλῶσσαν ζωηράν

πλήρη εἰκότων ἀκτινοβόλων μὲ πραγματικὸν λογοτεχνικὸν τάλαντον καὶ πνευματικὸν ὕψος. Ὁ βαθύτερος τῶν διαλόγων τούτων καὶ ὁ γνωστότερος εἶναι ἡ "Πολιτεία" ὅπου ὁ Πλάτων περιγράφει τὴν ὀργάνωσιν μιᾶς ἰδανικῆς πολιτείας, τελειῶς συγκεκροτημένης. Ὁ συγκινητικώτερος εἶναι ἡ "Ἀπολογία τοῦ Σωκράτους". Ὁ "Τίμαιος" εἶναι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους διαλόγους ὁ σκοτεινότερος καὶ αἰνιγματικώτερος. Τὸ ἔργον τοῦτο, ποῦ μετεφράσθη εἰς τὴν λατινικὴν ὑπὸ τοῦ πολυγράφου Κικέρωνος, ἐγράφη πρὸς τιμὴν τοῦ πυθαγορείου μητροῦ του, τοῦ ὁποῦο ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν καθ' ὅλον του τὸν βίον, τοῦ Τιμαίου ἐκ Λοκῶν. Ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἡ μαθηματικὴ κοσμολογία τῶν Ἑλλήνων. —

II. — Περὶληψις τοῦ Τιμαίου. —

1. — Ὁ Κόσμος εἶναι διὰ τὸν Πλάτωνα "Ὀν ζῶν καὶ ἔμφυχον" κέκτηται ἐπομένως σώματος καὶ ψυχῆς.

2. — Τὸ ὕλικόν του σώμα ἔχει τὴν ἐξῆς προέλευσιν: Ἐν ἀρχῇ τῶν χρόνων, ὑπῆρχεν ἓν αἰώνιον Χάος, σχηματισμένον ἀπὸ τὴν πρώτην Ὑλὴν, καὶ ἀπὸ τὴν δευτέραν Ὑλὴν. Ἡ πρώτη ἦτο ἀδριςτος, ἡ δευτέρα ἦτο τὸ Χάος, ἀποτελούμενον ἐκ συγκεχυμένων στοιχείων, ἐν καταστάσει ἀτάκτου κινήσεως. Ἡ πρώτη Ὑλὴ εἶναι ἀδριςτος καὶ ἄμορφος, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ πᾶν γεννᾶται καὶ τὸ πᾶν προέρχεται. Ἡ δευτέρα Ὑλὴ ὑπῆρχεν ὡς ἓν Χάος ἐξ ἀνομοίων στοιχείων, τὰ ὁποῖα οὔτε ἡ λογικὴ οὔτε τὸ μέτρον συνεκράτουν. Ἐπειδὴ ὁμως τὸ χάος τοῦτο ἐκινεῖτο, συμπεραίνεται ὅτι ἦτο ἔμφυχον, δηλ. ἐκέκτητο ψυχῆς, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεώς του. Ἡ ψυχὴ ἐπομένως αὐτῆ, δέν ἦτο παρὰ μίαν κινήτικὴ δύναμις τυφλὴ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἄτακτος.

3. — Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἐπεμβαίνει ἡ θεία δρᾶσις. Ἡ ἐγέργειά της θά ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα νὰ μετατρέψῃ τὸ χάος τοῦτο εἰς τάξιν. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο, ἡ θεία δρᾶσις, δίδει μίαν πνοὴν (ψυχὴν) εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ψυχὴ αὐτῆ εἶναι διακεκριμένη ἀπὸ τῆς ψυχῆς τοῦ χάους, περὶ ἧς ὡμιλήσαμεν. Ἡ ψυχὴ αὐτῆ τοῦ Κόσμου, ἀπετελεῖτο ἐκ τριῶν οὐσιῶν ἡ πρώτη ἐξεπέγασεν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν. Χάρις εἰς τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἡ

ἄλη ἐφωτίσθη, ἐδέχθη κατεύθυνσιν καὶ διεκυβενήθη κατὰ τόπον ἀρμονικόν. Ὅλα τὰ πράγματα ἔλαβον κανονικὴν κίνησιν, ἀπέκτησαν ἀρμονίαν καὶ κάλλος. Ἡ δευτέρα, ποῦ ἦτο ἢ πρώτη, ἢ ἀρχαία ψυχὴ (ἢ καθαρῶς μηχανικὴ τοῦ χάους). Ἡ τρίτη ἦτο μία ἐνδιήμεσος ἄλη, σφινδέουσα τὴν πρώτην μετὰ τῆς δευτέρας.

4.- Τὸ σῶμα τοῦ Κόσμου ἠδυνήθη τότε νὰ ὀργανωθῇ. τὰ 4 στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἦσαν συγκεχυμένα κατ' ἐν ἄταξι, ἔλαβον συγκεκριμένην μορφήν. Τὸ πῦρ, ἡ γῆ, τὸ ὕδωρ καὶ ὁ ἀῆρ, κατέστησαν διακεκριμέναι δυνάμεις καὶ ἐτακτοποιήθησαν. Ὁ Κόσμος οὕτω κατέστη ἀρμονικὴ ἐκδήλωσις ἢ σφραγὶς ἐνὸς τελείου Θεοῦ.

5.- Δεδομένου ὅτι ὁ Κόσμος ἔχει σῶμα καὶ ψυχὴν, εἶναι ἐν ἀπεριόριστον ὄν (ζῶον) ἐλάθον διὰ παντός εἰς τοὺς κόλπους του, ἀπέσας τὰς θνητὰς καὶ ἀθανάτους μορφὰς ὄλων τῶν αἰῶνων.

6.- Τὸ Ζῶον τοῦτο εἶναι μοναδικόν, διότι ἔχει σχηματισθῆ κατ' εἰκόνα ἐνὸς ἐνσώμου προτύπου.

7.- Τὸ πρότυπον αὐτὸ περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ ὄχι μόνον ὅλα τὰ ἔμψυχα ὄντα, ἀλλ' ἐκόμη καὶ τὰ ὅμοια πρότυπα τῶν παραχθησομένων ὄντων.

8.- Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὰ ἀθάνατα ὄντα καὶ τοὺς ἐνεπιστεύθη τὴν φροντίδα νὰ δημιουργήσουν τὰ θνητὰ ὄντα ἐπομένως δὲν ἐδημιούργησεν ἀμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας τὸν ἄνθρωπον.

9.- Ὑπάρχουν συνεπῶς εἰς τὸν κόσμον ἀθάνατα ὄντα καὶ θνητὰ ὄντα. Τὰ πρῶτα πηγάζουν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Θεοῦ, τὰ ἄλλα προέρχονται ἐκ τῶν πρώτων. Μεταξύ τῶν ἀθανάτων ὄντων εἶναι οἱ ἀστῆρες καὶ μεταξύ αὐτῶν ἡ Ἥλιος, θεὸς ζῶν, ἐνδιήμεσος μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν.

10.-- Ὁ Θεὸς ἐπομένως εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ Κόσμου, ἀλλὰ διὰ πολλοὺς λόγους εἶναι δύσκολον νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἐὰν τὸν ἀνακαλύψῃ, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν γνωρίσῃ εἰς οἶονδῃποτε. Ἄλλὰ ποῖα εἶναι ἡ αἰτία τῆς θείας ταύτης δράσεως ; Ὁ Πλάτων ἀπαντᾷ Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός· ἐκεῖνος δὲ ποῦ εἶναι ἀγαθός, ἀγνοεῖ τὴν πλεονεξίαν. Ἀπηλλαγμένος

έπομένως ὁ Θεὸς πλεονεξίας, ἠθέλησε πᾶν ὅ,τι ἀπορρέει ἐξ αὐτοῦ νὰ εἶναι νομίμως ὅμοιον πρὸς αὐτόν. Συνεπῶς ἐκεῖνος ὅστις ἔχει διδαχθῆ ἕκ μέρους σοφῶν, θά θεωρήσῃ τὴν αἰτίαν αὐτὴν ὡς κύριον ἐλαττήριον τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου καὶ τῆς διαπλάσεως τῶν ὄντων, εὐρισκόμενος εἰς τὸν ὀρθὸν ὁρόμον. Διότι ὁ Θεὸς, ἐπιθυμῶν νὰ καταστοῦν τὰ πάντα τέλεια καὶ οὐδέν τ' ἐκαδόχῃ νὰ ἐμφανισθῆ καὶ εὐρισκῶν ὅτι ὅλα τ' ἔντα τὰ ὀρατὰ εὐρηνται ὄχι ἐν ἡμερίᾳ ἀλλ' εἰς κατάστασιν ἀτάκτου καὶ ἀκανονίστου κινήσεως, ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλλῃ τὸ Χῶς εἰς Κόσμον, κρίνων ὅτι τοῦτο εἶναι προτιμώτερον· διότι δέν ἐπετρέπετο, οὔτε ἦτο δυνατόν εἰς αὐτὴν τὴν τελειότητα νὰ δημιουργήσῃ κάτι πού νὰ μὴ εἶναι καλόν (Τίμ. 29 & 30). Συνέπεια : Ἀφοῦ τὸ τέλειον "Ὀν" (ὁ Ἄριστος) εἶναι ἀπολυτῶς Ἐγαθόν καὶ ἀμιγές, ἐθεώρησεν ἐν αὐτῷ τὸ πρότυπον τοῦ Κόσμου καὶ ἠθέλησε νὰ καταστῇ οὗτος (ὁ Κόσμος) ὅσῳ τὸ δυνατόν ὅμοιος πρὸς αὐτόν. Συνεπῶς αἱ Ἰδέαι εἶναι τὸ πρότυπον τοῦ Κόσμου, διότι ἔχουν τὴν ρίζαν των ἐν τῷ Θεῷ, τέλειον πρότυπον τοῦ Κόσμου."

⊙ Ἰουλιανός, Νεοπλατωνισμός, Ξενοκράτης, Πλήθων, πλουταρχος, Τίμαιος, Φικῖνος, Ψελλός.

Βιβλιογρ.— Δ. Ἰωαννίδης Δημ. Αἱ Ἰδέαι κατὰ Πλάτωνα, ἐν Ἐκλ. Ἰλισοῦ Γ 87.—Μπερῆ Ἑλία: Εἰσαγωγή εἰς τὸν Πλ. ἐν Ἰλισός 1970, 102.—Μελισσαρόπουλος Κ.: Ὁ Π. διὰ τὴν παιδείαν ἐν Ἐκλ. Ἰλισοῦ Δ 120, 123. DUBINK J.H. Ὁ Π. ἑσωτεριστής, ἐν Ἰλισός 1977, σ. 83.

Π Λ Α Τ Ω Ν Ι Κ Ο Ν Ε Τ Ο Σ.— ⊙ Ἔτος 728.

⊙ Μετάθεσις ἡμερικῶν σημείων.

Π Λ Η Τ Α Δ Ε Σ.— Μικρὸς συναστερισμὸς ἀποτελούμενος

ἐξ 7 ὀρατῶν ἀστέρων, τῶν ὁποίων ὁ μεγαλύτερος (3ου μεγέθους) εἶναι ἡ Ἀλκυόνη πού σημαίνει εἰρήνην καὶ τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἀστρονόμοι ἐθεώρησαν ὡς τὸν κεντρικὸν ἥλιον τοῦ Γαλαξίος μας. Εἶναι περιεργὸν νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ Βαβυλώνιοι ὠνόμαζον τὴν Ἀλκυόνην "θεμέλιον λίθον", οἱ Ἀρεβες "τὸ κέντρον" καὶ οἱ Ἰνδοὶ "τὴν Μητέρα". Ὅσον διὰ τὸν συναστερισμὸν τῶν

Πλειάδων οί 'Ασσύριοι τὸν ἀπακάλου "οἰκογένειαν" ,οί "Αραβες "σφραγίδα" καὶ οἱ 'Εβραῖοι "ἔξαρχα". Εἰς τοὺς ἀρχ. Ἑλληνας ἐθεωρεῖτο ὅτι παριστῆ 7 νεανίδας ἢ 7 περιστέρως τῆς Ἀφροδίτης. Εἰς τοὺς νέους Ἑλληνας ὡς γνωστὸν ἑνομάζεται "πρόλ." ἢ ἢ μία οἰκογένεια ὀρνίθων, ὅπου ἡ Ἀλκυόνη εἶναι ἡ κλῶσσα.

Διὰ τοὺς Ἀστρολόγους, ἐσκεῖ δυσμενῆ ἐπίδρασιν (ἀρειανῆν) δηλ. πολεμικῆν. Ἡ ἀστρολογικὴ σημασία τῶν Πλειάδων ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι κατὰ τὴν 3ην π.Χ. χιλιετίαν, ἡ ἐπιτολὴ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦτου συνέπιπτε μὲ τὴν ἀνοιξιν. SEGH IV, 28

Π Α Η Θ Ω Ν - Γ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Σ.- Βιβλιογρ. Τόσιος Θεόδ.

Ἡ μυστικὴ φραγρία τοῦ Μυστρᾶ. ἐν Ἑκλ. Ἰλισοῦ Δ, 233.- Κουτσομυτιόπουλος Θεμ. Πλήθων-Γεμιστός, Ἰλισός 1960, 47.- Μελισσαρόπουλος Κ. Ἰλισός 1982, σ.272.- Π.Γράβιγγερ, Πυθαγόρας 77.-

Π Α Η Ρ Ω Μ Α.- Θ Τυΐσις 205 (8,15). Γνωσιμῆς 214.

Π Α Ο Ι Ο Ν.- Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ἀργότερα οἱ Ῥωμαῖοι, ἐτελοῦν κατὰ Μάρτιον μίαν ἑορτὴν : τοῦ πλοίου τῆς "Ἰσιδος". Κοσμημένον μὲ στεφάνια καὶ ἀρωματισμένον, μὲ λευκὰ ἱστία, ξεκινοῦσε εἰς τὴν ἀνοικτὴ θάλασσαν, "Ἐβρεπε νῆ ἔξασφαλίζῃ πτόδες ναυτιλομένους εὐμενῆ ταξίδια κατ' ὄλον τὸν χρόνον. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἦτο θυσία πρὸς τοὺς θεοὺς.

Τὸ "πλοῖον φάντασμα" (VAISSEAU FANTOME) εἶναι παλαιὸς σκανδιναυικὸς μῦθος ἐκ τοῦ ὅπου ὁ Βάγερ συνέλαβε τὸ μελόδραμα τοῦ Ὀλλανδοῦ Ὀλλανδοῦ (DER FLIEGENDE HOLLÄNDER). Ὁ Ὀλλανδοῦς κενωκώρος πλανᾷται ἀνά τὰς θαλάσσας μὲ τὴν ἐλπίσιν νὰ συναντήσῃ τὴν Ἰουλιὰ καὶ θᾶ τοῦ ἦτο αἰώνια πιστῆ. Τὴν ἀνευρίσκει εἰς τὴν Σέντα πού τοῦ ὀρκίζεται τὴν αἰώνια πιστὴ καὶ ζητεῖ.

Ἄλλὰ πράττουσα τοῦτο καθίσταται ἐπιτόκος ἕνακι τοῦ μνηστῆρος της Μαρίας καὶ ἐπισέρει ἐπ' αὐτῆς τὴν ἴδιαν καταδίκην μὲ τὸν Ὀλλανδοῦν. καὶ ἤθελε νὰ σώσῃ. Ἐκεῖνος τότε καταφεύγει εἰς τὸ πλοῖον του ἐν μέσῳ θρήνων. Ἡ Σέντα τὸν ἀκολουθεῖ, σκιρτῶσα ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, ἐνῆ τὸ πλοῖον βυθίζεται. Οἱ δύο ἐν τούτοις ξαναφαίνον-

ἐπάνω στό ἡρεμίσαντα κύματα, μεταμορφωμένοι καί σωθέντες διά τῆς θυσίας των. Ἡ σωτηρία δὲν συνίσταται εἰς τὸ ὄνειρον ἐνός ἀπραγματοποιήτου ἰδεώδους, ἀλλ' εἰς τὴν θαλαλαίαν ἀποδοχὴν τῆς πραγματικότητος.

Τὸ Πλοῖον δύναται νά συμπληρωσῆ συμβολικῶς πρὸς τὴν Θ Λέμβον καί γενικῶς πρὸς τὸ Θ Δοχεῖον. Εἶναι ἡ γυναικεῖα μήτρα ποῦ φέρει τὸ ζῶν ἔμβρυον. Εἶναι εἰδικώτερον ὁ "ὁ κτεῖς" τὸ γυναικεῖον γεννητικὸν ὄργανον ποῦ συμβολίζεται μὲ ἀνεστραμμένον τρίγωνον. Εἶναι ἐπίσης ἡ Θ Ἀργῶ, τὸ συμβολικόν Π. ποῦ πλέει πρὸς τὴν Κολχίδα πρὸς κατὰκτησιν τοῦ "χρυσοῦ δέρατος (τῆς ἀθανασίας) καί ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπιβαίνουν ὁ Ἴάσων (Θ) ὡς πλοίαρχος, ἡ Ἀθηνᾶ καί πολλοὶ ἄλλοι ἥρωες καί φέρει ἐπὶ τῆς πῶρας τεμάχιον ξύλου δρυὸς ἀπὸ τὸ ἱερον δάσος τῆς Δωδώνης.

Τὸ Π. περιλαμβάνει εἰς τὸ ἐσωτερικόν του τὴν ζῶν ποῦ κατέρχεται ἄνωθεν, δηλ τὴν πνευματικὴν ζῶν. Ἐπιπλέει ἐπὶ τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων καί ὀδηγεῖ τοὺς ἐπιβαίνοντας πρὸς τὸν τόπον τῆς ἐπαγγελίας, πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀθανασίαν, τὴν λύτρωσιν. SEGH IV, 357.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Σ (ὁ Καιρωνεύς) (46- 120 μ.Χ.)

Ὁ Π. ἐγεννήθη ἐν Καιρωνεῖα (Πόλιν τῆς Βοιωτίας) κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βασιλείας τοῦ Ῥωμαίου Αὐτοκράτορος Κλαυδίου. Ἀπὸ δύο αἰῶνων ἡ Ἑλλάς εἶχε καταστῆ Ῥωμαϊκὴ ἑπαρχία. Ἐν μέσῳ τῆς πολυταράχους ἐκείνης ἐποχῆς, ὁ Π. προσανατολίζεται πρὸς μίαν οἰκουμένην θρησκείαν, στηριζομένην ἐπὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ ἐκλεκτισμοῦ καί θρησκευτικοῦ συγκριτισμοῦ. Εἰς τὰ πολυάριθμα ἔργα του, ἐπόμενος τῆς φιλοσοφικῆς παραδόσεως, ἀπορρίπτει τὰς ἀνθρωπομόρφους εἰκόνας τῆς θεότητος καί προβάλλει μίαν θεότητα γεμάτη ἀπὸ ἀγάπῃ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Τὸ γνωστότερον ἔργον του εἶναι οἱ "Παράλληλοι Βίοι" τὰ "Ἠθικά" ὅμως διακρίνονται διὰ τὸν φιλοσοφικὸν τὸν χαρακτῆρα, ἐνῶ αἱ πραγματεῖαι "Περὶ Ἰσιδος καί Ὀσιρίδος", "Περὶ τοῦ Εἰ ἐν Δελφοῖς" "Περὶ ἐκλελοιπῶτων χρηστηρίων", "Περὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους", "Περὶ τῶν βραδέως ὑπὸ τοῦ θεοῦ τιμωρουμένων" καί "Περὶ τοῦ ἐμφαινόμενου προσώπου ἐν τῷ

κύκλω τῆς Σελήνης". M.M.DAVY, I, 158

Παραθέτομεν κατωτέρω μερικά ἀποσπάσματα ἐκ τῶν
"Ἠθικῶν" ἐκ χειρογράφου τοῦ JEAN MALLINGER, τ' ἃ ὁποῖα
εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς παραδώσῃ, σχετικὰ μὲ τὴν πνευ-
μαθόρειον διδασκαλίαν:

1.- Ἀνθρωπίνη ψυχολογία. Τὸ 4ον συστατικόν: Ὀνοῦς.

"Ἐπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἓνα μέρος τῆς ψυχῆς του,
μεμειγμένον μὲ τὴν σάρκα, μὲ τὰ πάθη, ποῦ εἶναι ἐπιδεκ-
τικόν νὰ ἀλλοιωθῇ καὶ νὰ καταστῇ ἄλογον. Ἐπάρχει ὅμως
καὶ ἓν ἄλλο μέρος ποῦ διαφεύγει τῆς ἐπιρροῆς τῆς ὕλης,
καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν φθοράν. Μερικοὶ λέγουσιν ὅτι
ἡ ἰκανότης αὐτῆ, ποῦ ἀποκαλεῖται NOYΣ ζῆ ἐντὸς τῆς ὄν-
τότητός μας, ἀλλ' ὅσοι κρίνουν ὀρθῶς, διδάσκουσιν ὅτι εἶ-
ναι ἔξω αὐτῆς ὁ Νοῦς εἶναι εἰς Δαιμόνων, μᾶ ἀνωτέρα
Ἀρχή, ὑπάρχουσα ἔξω τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ὅμως προσ-
παθεῖ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ τὸν φωτίξῃ. Εὐτυχῆς λοι-
πὸν ἐκεῖνος ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς γήινης του
ζωῆς, θὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν ἐκείνην τῆς ψυχῆς του καὶ
τάς συμβουλὰς της. (Περὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους"
XXII, σ. 591-592). Σχόλιον J. MALLINGER: Εἶναι ὁ ὀρθὸς ὀ-
ρισμὸς τοῦ τετάρτου συστατικοῦ μας, τοῦ Νοῦ, ποῦ ἐν-
σαρκοῦται ἐν ἡμῖν καὶ μᾶς κατευθύνει πνευματικῶς.

2.- Ὁ σκοπὸς τῆς μυσέως ("Ὅτι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ
ζῶμεν εὐτυχεῖς ἀκολουθοῦντες τὸν Ἐπίκουρον")

"Κάνεις, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐράστῆς τῆς Ἀληθείας
καὶ ἐλπίζει νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ, δὲν ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶναι
εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ζωὴν του ἐδῶ κάτω. Τὸ σῶμα μας
πράγματι εἶναι ἓνα εἶδος ἡμίχλης, νέφους ποῦ συσσιτίζει
καὶ ἀλλοιώνει τὴν λογικὴν. Ἡ φιλοσοφία θὰ εἶναι διαύ-
τους μία προπαρασκευὴ διὰ τὸν θάνατον, διότι τὸ τέλος
τοῦ φυσικοῦ βίου μας εἶναι σιὴ πραγματικότης ἐν οὐσι-
αστικόν καὶ τελικόν ἀγαθόν, διότι τότε μόνον ἡ ψυχὴ
μας θὰ ζῆσῃ τὴν ἀληθινὴν τῆς ζωῆν, ἐνῶ, ἀντιθέτως, συνθε-
δεδεμένη μὲ τὸ σῶμα, εὐρηται ἐν ὑπνηλίῳ καὶ ζῆ σιὴν
πραγματικότητα ὡς ἐν ὀνειρῶ. - Σχόλιον J.M. Τὸ σῶμα-σῆμα
τοῦ Πλάτωνος ἐξηγεῖται ἡ Μῦσις ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν
ἀφύπνισιν τῆς ψυχῆς μας καὶ εἰς τὸν φωτισμόν περὶ τῶν
πεπρωμένων της μετὰ θάνατον. (Περὶ τοῦ δαιμονίου, XXVIII)

3.- Ποῖοι εἶναι οἱ μεσάζοντες (MEDIATEURS) κατὰ τὴν τέ-
λεσιν τῶν παραδοσιακῶν τύπων. (π. ἔκκληλοιπότων χρη-
στηρίων, XIII, σ. 416).

"Υπάρχουν ἐνδιάμεσοι Δαίμονες, ἐπιφορτισμένοι νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων. Δέν πρό-
κειται περὶ τῶν μεγάλων οὐρανίων θεῶν, ἀλλὰ περὶ ἐ-
κείνων ποῦ κατέρχονται πρὸς ἡμᾶς εἰς κάθε λειτουργίαν,
ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς ἀνάγκας μας, ἐξετάζουν τὰ πάθη
μας καὶ ἀναμιγνύονται εἰς τὰ μικροζητήματά μας· τοῦτο
θα ἦτο ἀνάξιον διὰ τὴν ὑπερβατικὴν μεγαλωσύνην τῶν θεῶν.
Σχόλιον J.M. Εἶναι πᾶγμα προφανές, ποῦ παρέχει ἀκόμη
μεγαλειτέραν ἀξίαν εἰς τὰς περιπτώσεις σπανιωτάτων
ἐκστάσεων, ὅπου μύσται ἀξιοὶ ἰδιαιτέρας εὐνοίας τῶν
θεῶν, βλέπουν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον αὐτοῦς, ὅπως
λέγουν ὁ Ἀπουληῖος καὶ ὁ Πλατῖνος.

4.- Ὁ κόθος τῶν μεμνημένων (Ἱσις καὶ Ὅσιρις I, 2)

"Ποῖος ἄλλος εἶναι ὁ νόμιμος κόθος τῶν μεμνημέ-
νων, ἀπὸ τὸ νὰ ἀνυψωθοῦν ὅσον τοὺς ἐπιτρέπει ἡ ἰσχὺς
τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως, διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν οὐσί-
αν τῶν θεῶν; Ὁ κόθος αὐτός εἶναι ἀγιώτατος καὶ ἕνας
μεμνημένος ποῦ ἐπιδίδεται εἰς τὴν ζήτησιν αὐτὴν καθίς-
ταται τότε ἀπείρως εὐσεβέστερος καὶ ἀποδοτικώτερος
ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.-

5.- Περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῶν ἱερουργιῶν.-
(π. Ἱσιδος & Ὅσιριδος) III, σ. 352)

"Εἰς τοὺς Αἴγυπτίους, δέν ἀρκεῖ τὸ γεγονὸς νὰ
φέρουν λιγδὸν χιτῶνα ἢ νὰ ξυρίζουν τὰς τρίχα ποῦ σώ-
ματός των, διὰ νὰ γίνουν τέλειος Ἱερεῖς τῆς Ἱσιδος.
Ὁ Ἀληθὴς Ἱεροφάντης εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἰὸν ἔχει
μάθει τὰ παραδοσιακὰ ἀπόρητα, 2ον ἐξασκεῖ τὰς θεί-
ας ἱερουργίας καὶ 3ον προσπαθεῖ μὲ ὅλας του τὰς ду-
νάμεις νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ μυστικά τῆς Ἀληθείας,
ποῦ περικλείονται εἰς αὐτάς."

6.- Οὐσία καὶ σημασία τοῦ συμβολισμοῦ.- (Ἱσις & Ὅσ.
XX σ. 358) "Ὁ μῦθος, τὸ σύμβολον, εἶναι ἡ διαθλασμέ-
νη εἰκὼν τῆς Ἀληθείας, ὅπως τὸ οὐράνιον τόξον.

εἶναι ἡ διάθλασις τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου, τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτῖνες διαθλάσονται ἐντός τῶν νεφῶν· δυνάμεθα ὁμῶς νὰ συγκεντρώσωμεν καὶ νὰ συμπλησιάσωμεν τὰ μερίδια αὐτὰ τοῦ φωτός καὶ νὰ τὰ ἀνασυνθέσωμεν εἰς ἓν ὄλον."

"Περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ποιητῶν" Χ, σ.28 : "Μερικαὶ ἀλήθειαι περικλείουν κεκρυμμένην βᾶσιν κάτω ἀπὸ φιλολογικὸν περίβλημα, ὅπως τὸ σταφύλι κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν τοῦ φυλλώματος." Σχόλιον J.M. Οὐδέποτε ἡ Ἀλήθεια ἀποκαλύπτεται διὰ μιᾶς· χρειάζεται μεθοδική, προοδευτικὴ καὶ ὑπομονητικὴ ἐπίδοσις μέχρι τῆς κατακτίσεώς της.

7ον Ὁ Ἀπόλλων εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Ἥλιου καὶ ὄχι αὐτός ὁ ἥλιος. (π. τῶν χρησμῶν τῆς Πυθίας, XII, 400)

"Ὁ Ἥλιος διαφέρει τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅσον καὶ ἡ Σελήνη διαφέρει τοῦ Ἥλιου. Οἱ χρησμοὶ τῆς Πυθίας παρέχονται ὑπὸ ἐνδιαμέσων δαιμόνων, καὶ ὄχι ἀμέσως παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος". Σχόλιον J.M. Ἀντιλαμβανόμεθα ἐκ τούτου ἐκεῖνο ποῦ διαλαλοῦν οἱ μυστικοὶ ὅταν λέγουν ὅτι ὁ φυσικὸς ἥλιος, εἶναι ἀπλῶς τὸ πύρινον ἔνδυμα τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος.

8ον. - Ὁ Ἥλιος εἶναι μία δόνησις Ἀγάπης (Συμποσιακὰ προβλήματα, Περὶ Ἔρωτος,)

"Οἱ Αἰγύπτιοι, ὅπως καὶ οἱ Ἕλληνες, γνωρίζουν δύο εἶδη Ἔρωτος· ὁ ἓνας εἶναι ὁ συνήθης καὶ κοινός, ὁ ἕτερος οὐράνιος καὶ θεῖος." Ἄλλοι παραδέχονται καὶ ἓνα τρίτον ποῦ ἦτο ὁ Ἥλιος. Βλέπομεν πράγματι τὴν μεγάλην συγγένειαν ποῦ ἔχουν μεταξύ τῶν ὁ Ἥλιος καὶ ὁ Ἔρως. Οὔτε ὁ ἓνα, οὔτε ὁ ἄλλος εἶναι ἓνα ὑλικόν πῦρ, ὅπως οἱ πολλοὶ νομίζουν". Σχόλιον J.M. Καὶ ἐδῶ ἀκόμη δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ὁράτου, φυσικοῦ ἡλίου, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου Ἀπόλλωνος.

9ον Σχόλιον εἰς τὰ "Ἀκούσματα" τῶν Πυθαγορείων.

(Συμποσιακὰ προβλήματα, βιβλ. VIII. -)

"Ἦμουν προσκεκλημένος εἰς Ρώμην ὑπὸ τοῦ Σύλλα, ἐκ Καρχηδόνας. Μεταξὺ τῶν συνδαιτημόνων ἦτο καὶ ἓνας φίλος μας Ἐτροῦσκος, μαθητὴς τοῦ πυθαγορικοῦ Μοδερά-

του (ἐκ Γαδείρων) ὄνομαι Λουκιος. Παρατηρήσας ὅτι ὁ φίλος μας Φιλῖνος, ἀπεῖχε πάσης ζωικῆς τροφῆς, εὔρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ Πυθαγόρου.

"Διετείνεται ὅτι ὁ Πυθαγόρας εἶχε γεννηθῆ εἰς Ἐτρουρίαν καὶ ὅτι ἐκεῖ εἶχε μεγαλώσει, ἂν καὶ δὲν καθήγετο ἀπὸ τὴν Ἐτρουρίαν, ὅπως μερικοὶ συγγραφεῖς εἶπον. Διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του, ἀνέφερε μερικὰ "Ἀκουσματα" τοῦ Διδασκάλου καὶ συγκεκριμένως τὰ ἀκόλουθα: "Ἀνακάτωνα τὴν κλίνην σου μόλις ἐγερθῆς", "Ἐξάλειψε τὰ ἴχνη τῆς τέφρας κάτω ἀπὸ τὴν χύτραν σου", "μὴ τρέφῃς χελιδόνια στὸ σπίτι σου", "Μὴ περνᾷς πάνω ἀπὸ κάτι ποῦ ἤδη ἐσκουπίσθηκε", "Μὴ διατρέφῃς στὸ σπίτι σου ζῶα μὲ διαπεραστὰ δόντια".

Αἱ παραινέσεις αὐταὶ ποῦ ἐδιδάσκοντο ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων, ἐτηροῦντο μὲ αὐστηρότητα ὑπὸ τῶν Ἐτρούσκων... Τὸ ἀκουσμα νὰ ἀναταράσῃς τὴν κλίνην σου μόλις ἐγερθῆς, σημαίνει ὅτι οἱ σύζυγοι δὲν πρέπει νὰ ἀφήνουν ἐπὶ τῆς κλίνης των τὰ ἀποτυπώματα τοῦ σώματος των ποῦ ἄφησαν κατὰ τὴν νύκτα. Ὁ Σύλλας προσέθεσεν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος κοιμηθεὶς, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐνεργήσῃ περισσότερον ἀπὸ ἕνα νεκρὸν, πρέπει λοιπὸν ἐγερόμενος διὰ νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἐργασίαν, νὰ μὴ ἀφήσῃ ἴχνος ἐπὶ τῆς κλίνης του, τοῦ σώματος του. Ἡ ἐρμηνεῖα αὕτη ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο "Ἀκουσμα, ποῦ λέγει ὅτι πρέπει νὰ βοηθῶμεν τὸν φίλον μας νὰ φορτώνῃ ἐπ' αὐτοῦ φορτία, παρά νὰ τὸν ξεφορτώνωμεν, πράγμα ποῦ καταργεῖ τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ἀδράνειαν.

Τὸ χελιδόνι εἶναι εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ ἀσταθοῦς καὶ ἀγνώμονος ἀνθρώπου ὅς μὴ δεχόμεθα στή συντροφιά μας ἐκείνους ποῦ ἐπιζητοῦν τὴν φιλίαν μας λόγῳ συμφέροντος, ὅς μὴ μοιραζόμεθα μὲ τέτοιους ἀνθρώπους τὴν οἰκογενειακὴν μας ἐστίαν, οὔτε τοὺς ἐφειστίους θεοὺς μας, οὔτε κάτι ποῦ μᾶς εἶναι ἀγαπητὸν καὶ ἱερὸν.

Τὸ νὰ ἐξαλείψωμεν τὰ ἴχνη τῆς χύτρας μας κάτω ἀπὸ τὴν τέφραν, σημαίνει τὸ νὰ μὴ ἀφήνωμεν μέσα μας κανένα ἴχνος ὀργῆς ἢ θυμοῦ, ἀφοῦ αὐτὸς παρέλθῃ ὅς ἀποσβένωμεν κάθε ἴχνος μνησικακίας ἔναντι τοῦ πλησίον μας.-

Π Λ Ο Υ Τ Ω Ν.— 'Αστρολ.— 'Ο νεοανακαλυφθείς αὐτός πλανήτης, ἐνσαρκώνει εἰς τὴν ἀστρολογίαν, τὴν δύναμιν ποῦ ἐπικρατεῖ εἰς τὰς μεγάλας κοσμικὰς περιόδους, τὸν γεωλογικὰς, ὅσον καὶ πολιτιστικὰς, τὰ βᾶθη τῆς ὕλης, τὸν κόσμον τῶν ἀτόμων (πυρηνικὴ φυσικὴ), τὰς κατακτῆσεις τοῦ διαστήματος, τὰς ἀκτίννας Λεῖζερ, τὰς χειρουργικὰς μεταμοσχεύσεις. Συμβολίζει τὴν ριζικὴν ἀνακατασκευὴν τοῦ κόσμου ἐπὶ νέων βάσεων, δι' ἀπορρίψως στοιχείων καὶ ἰδεῶν περιττῶν ἢ βλαβερῶν. Ἡ ἐπενέργειά του χαρακτηρίζεται συχνὰ ἀπρόοπτος καὶ ἀπρόβλεπτος ὅπως ἐκείνη τοῦ Θ. Οὐρανοῦ καὶ τοῦ Θ. Ποσειδῶνος. Ἄλλ' ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τῶν δύο τελευταίων πλανητῶν, ἡ δρᾶσις τοῦ Πλουτωνος ἐκδηλοῦται ὡς σαφῶς εὐεργετικὴ καὶ ἐμψυχωμένη ἀπὸ βαθύ αἴσθημα δικαιοσύνης, ἔστω καὶ ἂν πολλάκις κρῖνεται ὡς ἀνήθικος, ἐπειδὴ κεῖται ὑπεράνω τῶν συγχρόνων προλήψεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ συμβάσεων. Εἰς αὐτὸν ὑπάγονται τὰ ἀντιβιοιωτικά, οἱ ἠλεκτρονικοὶ ὑπολογισταὶ καὶ γενικῶς αἱ νεώταται ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις τῆς τεχνολογίας ὅπως ἡ τηλεδρασις, τὰ διαστημόπλοια κ.ά. Οἱ Ἀστρολόγοι δὲν ἔχουν ἀκόμη καταλήξει περὶ τοῦ ζωδίου εἰς ᾧ ὑπάγεται. Προυτάφησαν ὁ Κριός (CASLANT), ὁ Καρκίνος (A. MUIR ἐν Ἀγγλίῳ), οἱ Ἰχθεῖς (M. WENYSS, CH. VOUGA) ὁ Σκορπίος (F. BRUNHUBNER) καὶ ὁ Τοῦρδης (A. VOLGUINE). Ἡ τελευταία ἐκδοχὴ κερδίζει ἔδαφος ἀπὸ τριακονταετίας.

Ὅταν τῷ 1930 ἀνεκαλύφθη, ὁ Πλουτων εὐρίσκετο εἰς τὸν Καρκίνον, ὅστις, κατὰ τὴν παράδοσιν ἐξουσιάζει τὴν Κίταν, παριστάμεθα δὲ τώρα μάρτυρες τῆς διαμορφώσεως τῆς χώρας ταύτης εἰς τρίτην μεγάλην δύναμιν τοῦ κόσμου καὶ γέννησιν ἐνός πολιτισμοῦ ἀληθῶς πλουτωνείου.

Μυθολογ.— Διὰ τὴν ἐσωτερικὴν σημασίαν τοῦ θεοῦ βλ. Θ. Ἄδης.

Π Λ Ο Υ Τ Ω Ν (263 μ.Χ.) Διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Πλ. εἰς τὸ προσκήνιον τῆς φιλοσοφίας, ἐπιτελεῖται ριζικὴ μεταρρύθμισις αὐτῆς. Παύει αὕτη νὰ εἶναι θεωρητικὴ ἢ λογοτεχνικὴ παρουσιάζεται μᾶλλον ὡς ἄσκησις καὶ διαπαιδαγώγησις τῶν ψυχῶν. Οἱ Νεοπλατωνικοὶ διδάσκαλοι

εἶναι περισσότερον πνευματικῶν ὁδηγοί, παρά καθηγηταί.
 Ἀποβλέπουν μᾶλλον εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀνθρ.
 καὶ ὄχι εἰς τὴν ἐτέρμονα συζητησὶν ἐπὶ φιλοσοφικῶν θε-
 μάτων. Ἐὰν ἡ νεοπλατωνικὴ σκέψις καταπιάνεται μὲ μὲ
 μεταφυσικὰ ζητήματα, πράττει τοῦτο μὲ ἀπώτερον σκοπὸν
 νὰ τὸν καταστήσῃ κατὰλληλον πρὸς μύησιν, καὶ ἐκεῖθεν
 νὰ τὸν ἀπολυτρώσῃ ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης καὶ νὰ τὸν
 καταστήσῃ ἀθάνατον, δηλ. νὰ τὸν ἐνώσῃ μὲ τὴν θείαν
 του Πηγῆν. Ἡ κάθαρσις εἶναι ἡ κατάργησις ἐν ἡμῖν
 παντὸς στοιχείου ξένου πρὸς τὸ Ἄγαθόν, ποῦ εἶναι ἡ
 πρώτη Αἴτια. Κύριον μέλημα τοῦ ἐκλεκτοῦ, εἶναι ἡ
 ἀφύπνισις τοῦ Νοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν συνήθη ἄνθρωπον
 καθεύδει. Ἡ ἀφύπνισις αὕτη ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν
Ἑλλαμψίν καὶ τὴν Δύτρωσιν. Διὰ τὸν παράνομον βίον
 τοῦ ὕλικου ἀνθρ. ὁ Θεὸς δὲν εὐθύνεται. Ὁ ἀνθρ. ποῦ
 περισπᾶται συνεχῶς ἀπὸ τὰς ὕλικὰς ἀνάγκας, ἀπὸ τὰ
 πάθη καὶ τὴν μοχθηρίαν, δὲν δύναται νὰ τεθῆ εἰς ἐπα-
 ρῆν μὲ τὸ Ἐν καὶ νὰ ταυτισθῆ μετ' αὐτοῦ.

Ἡ νοητὴ πραγματικότης εἶναι ἕσασεῖ ἀμετάβλητος,
 ἀκίνητος, σταθερὰ καὶ ἤρεμος κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ὑπά-
 του Πατρὸς, ποῦ εἶναι τὸ Ἐν καὶ Ἄγαθόν. Εἶναι ἀμε-
 τακίνητος, ἐνῶ ἡ ὕλη διαρκῶς κινεῖται μέσα στὸν χρό-
 νον. Τὸ Ἐν δὲν εἶναι κανένα ἐκ τῶν ὄντων. Εἶναι
 ὑπεράνω τῆς ζωῆς διότι εἶναι ἡ Αἴτια τῆς Ζωῆς. Τὸ Ἐν
 δὲν σκέπτεται ἢ σκέψις εἶναι διαλογισμὸς ἀπαραί-
 τητος διὰ τὴν σωτηρίαν ἀπὸ τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς συμ-
 πλόκου ὕψης τῶν συνηθέτων ὄντων.

Ὁ Πλωτῖνος δὲν παύει νὰ μᾶς προτρέπη νὰ βελτι-
 ῶνμεν τὸ ἴδιόν μας ἄγαλμα. Ἐπίσης νὰ ἀποστρέψωμεν
 τὸ βλέμμα ἀπὸ τὰς δελεαστικὰς σειρήνας, ἀπὸ τὴν Καλυ-
 φῶ καὶ τὴν Κίρκην, ὅπως ὁ Ὀδυσσεύς. Πρέπει νὰ)ανοί-
 γωμεν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ νὰ διορῶμεν τὸν πρῶτον
 Πατέρα, κλείνοντας τὰ σωματικὰ μάτια. Τότε ἡ ψυχὴ
 ξαναθυμᾶται καὶ προσκολλᾶται μὲ ἐνθουσιασμὸν πρὸς
 τὸ Ἐν καὶ Ἄγαθόν, καὶ γίνεται καὶ γίνεται δεκτὴ
 παρ' αὐτοῦ. Καθίσταται τότε ἡ ἀγαπημένη τοῦ Θεοῦ, ἡ
 παρθένος Ἐστιᾶς, ποῦ θέλει νὰ παραμείνῃ ἕσασεῖ εἰς
 τὸν Πατέρα.

Περὶ τοῦ νοητοῦ αὐτοῦ Κάλλους ὁ Πλωτῖνος διειτύ-
πωσεν εἰς τὰς Ἐννεάδας του ἰδέας ἀπαράμιλλου βαθιτη-
τος καὶ ἀναγωγικότητος.

"Ἄν καὶ ἀκολουθῆ τὰς πνευματοκρατικὰς ἰδέας τοῦ
διδασκάλου του Πλάτωνος, ἀποφεύγει τὴν διαλεκτικὴν ἀ-
περαντολογίαν αὐτοῦ. Κάθε φράσις του εἶναι ἓν ἔναυσμα
διὰ τὴν ἀγνήν ψυχὴν, τοῦ κῆθου πρὸς ἔνωσιν μετὰ τοῦ
νοητοῦ, τῆς μυστικῆς ἀρχῆς τῶν πάντων. Τὸ πνεῦμα ὀφεί-
λει νὰ ἀξυφωθῆ ὑπεράνω τῆς παθητικότητος καὶ τῆς ἀει-
κινήσιας. Πρέπει νὰ ξεπεράσῃ τὴν ἄγονόν διανοητικότητα
καὶ νὰ ἐλιχθῆ μέσα στὴ μοναδικὴν καὶ ἄμυστικὴν ἐνότητα,
ἀτάραξιαν καὶ ἡσυχίαν τοῦ Ἐνός. Τὴν μυστικὴν αὐτὴν κα-
τάστασιν τῆς ἐκστάσεως, περιγράφει ἐξ ἰδίας πεῖρας,
ἀφοῦ, κατὰ τὸν μνητὴν του Πορφύριον, τὴν ἔζησε τετρά-
κις διαρκοῦντος τοῦ βίου του. Τὸν ὑπερβατικόν τοῦτον
Φωτισμόν, ἐπέτυχε βάσει τῆς ὁδοῦ ποῦ ἐδίδαξεν ὁ Πλά-
των εἰς τὸ Συμπόσιον (βλ. Ἐννεάδ. IV, κεφ. VI). Ἐπεξηγῶν
τὴν κατάστασιν τῆς ἐκστάσεως εἰς τὸ κεφ. "περὶ τοῦ Ἄγα-
θοῦ ἢ τοῦ Ἐνός", μᾶς λέγει ὅτι πρόκειται περὶ ὀράσεως
διαφορετικῆς τῆς συνήθους ("ἄλλος τρόπος τοῦ ἰδεῖν")
περὶ μιᾶς ἐξόδου ἐκτός ἑαυτοῦ ("ἐκστασις"), περὶ μιᾶς
ἀπλοποιήσεως ("ἀπλωσις"), περὶ ἑμιᾶς ἐγκαταλείψεως
τοῦ ἑαυτοῦ μας ("ἐπίδοσις αὐτοῦ"), περὶ μιᾶς ἐπιθυμίας
ἐπαφῆς ("ἔφεσις πρὸς ἀφῆν"), περὶ "στάσεως", περὶ φο-
ρᾶς τῆς νοήσεως πρὸς προσαρμογὴν ("περινόησις πρὸς
ἐφαρμογὴν"). Βάσις τῆς ἐνώσεως ταύτης εἶναι ἡ ὄντολο-
γικὴ ὁμοίωσις τοῦ ἀνθρωπίνου Νοῦ μετὰ τὸν θεῖον Νοῦν,
λόγῳ τῆς ἐμφύτου συγγενείας τῶν δύο τοῦτων ἀρχῶν, διότι
μόνον τὸ ὅμοιον νοεῖται ὑπὸ τοῦ ὁμοίου. Διὰ τῆς ἀπαλ-
λαγῆς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὰ κατώτερα πράγματα, ἐπιτυγχάνε-
ται ἡ "φυγὴ τοῦ μόνου πρὸς τὸ Μόνον", ἡ ὑπέροχος θέα-
σις τοῦ Ἄγαθοῦ, καὶ ἡ ταῦτισις μετ' αὐτοῦ, ἡ Θέωσις.

Ἡ ἱεραρχία τῶν ὑποστάσεων ὀρίζεται εἰς τρεῖς
βαθμίδας: Ἐν καὶ Ἄγαθόν, Νοῦς, Ψυχὴ.

Αἱ νοηταὶ οὐσίαι εἶναι φωτειναί. Αἱ ἀνακλάσει
αἰτῶν ἐπὶ τῶν ψυχῶν εἶναι διαφανεῖς· αἱ αἰσθηταὶ εἰ-
κόνες αὐτῶν εἶναι ἀδιαφανεῖς καὶ πυκναί, ἀπεικάσματα
καὶ ψευδαισθήσεις.

Εἰς τὴν Ἦν Ἐννεάδα ἐξηγεῖ ὅτι κατὰ πρῶτον ὑπάρχει Ἐκεῖνο ποῦ εὐρηται ἐπέκεινα τοῦ ὄντος, δηλ. τὸ Ἐν. Ἀκολουθεῖ μετέπειτα τὸ ὄν, ἡ ὑπάτη Νόησις καὶ κατὰ τρίτον λόγον ἡ Ψυχὴ μὲ τὴν φύσιν της. Ἄρα ὁ Νοῦς καὶ ἡ Ψυχὴ εἶναι παράγωγα.

Εἰς τὰς τρεῖς ταύτας ὑποστάσεις τοῦ Πλωτίνου, ἀνακαλυπτομεν τὴν πλατωνικὴν παράδοσιν: ὡς πρώτην Ἀρχὴν ἀνευρίσκομεν τὸ Ἐν, τὸ Ἀγαθόν, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀπορρέει ὁ Νοῦς καὶ τὸ ὄν καὶ τέλος τὴν Ψυχὴν ἀπορρέουσιν ἀπὸ τὸν Νοῦν. Θά ἦτο ὅμως καλλίτερον νὰ εἴπωμεν, ὅπως προτείνει καὶ ἡ Μ. Μ. DAVY (ENCYCL. DES MYSTIQUES, T. I., σελ. 151) ὅτι ὁ Πλ. κατὴν ὀργάνωσιν αὐτὴν τοῦ Παντός, συναθροίζει καὶ συστηματοποιεῖ ὀδὸκληρον τὴν ὄντολογικὴν παράδοσιν τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὴν ἱεραρχίαν ταύτην συνδέονται διαδοχικῶς τὸ Ἐν καὶ Ἀγαθόν τοῦ Πλάτωνος, ὁ ἄγνος Νοῦς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ ἡ Κοσμικὴ Ψυχὴ τοῦ Στωικισμοῦ, ἐνῶ ἡ Θεογονία τοῦ Ἡσιόδου ἀποδίδει διὰ τοῦ Οὐρανοῦ τὸ Ἐν, διὰ τοῦ Κρόνου τὸν Νοῦν καὶ διὰ τοῦ Διὸς τὴν Ψυχὴν.."

Ἡ γόνιμος ἀλεξανδρινὴ διανοησις λαμβάνει γένεσιν διὰ τοῦ Πλωτίνου μὲ στήριγμα τοῦ πλατωνικοῦ καὶ πυθαγορείου. Συνεχίζεται καὶ κορυφοῦται μὲ διανοητὰς τῆς τάξεως ἐνδὸς Νουμηνίου, Ἰαμβλίχου, Πορφυρίου, Ἀρνόβου, Ἀμελίου, Μαξίμου τοῦ Τυρτίου, Συριανοῦ, Πρόκλου, Δεμασκίου κ. ἄ. καὶ οἰκοδομεῖ τὸν περίλαμπρον Ναὸν τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ, ποῦ ὑπῆρξε τὸ ἐπιδιδέγασμα τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλείου.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ IIIου μ. Χ. αἰῶνος, ποῦ ἤχμασεν ὁ Πλωτίνος, τρία ἰσχυρά πνευματικὰ ρεύματα, ὁ Χριστιανισμός, ὁ Νεοπλατωνισμός καὶ ὁ Γνωστικισμός=Μανιχαϊσμός διεξεδίκησαν τὴν πνευματικὴν ἡγεμονίαν τοῦ ἀρχ. κόσμου. Ὁ μυστικισμὸς τοῦ Πλωτίνου ἐστράφη περισσότερον πρὸς τὴν γνωστικὴν ροπὴν (παρὰ τὰς διαφορὰς ποῦ ἔδειξε πρὸς αὐτόν εἰς τὴν IIαν Ἐννεάδα του) παρὰ πρὸς τὴν χριστιανικὴν ροπὴν. Λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἑαστρατείαν τῆς Μεσοποταμίας ὑπὸ τὸν αὐτοκράτορα Γορδιανὸν ἐναντίον τῶν Περσῶν καὶ τοῦ βασιλέως Σαπῶρ. Ἐλπίζει νὰ γνωρίσῃ ἀπ' εὐθείας τὴν φιλοσοφίαν τῶν

Περσῶν καὶ ἴσως τῶν Ἰνδῶν. Εἰς τὸν περσικὸν στρατὸν θ' ἀνεύρισκε τὸ βᾶθος τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Μάνητος, ποῦ εἶχε διαδοθῆ ἤδη εἰς τὸν ἑλληνιστικὸν χῶρον, καὶ ποῦ ἤλκυε τὸν φιλοσοφον τοῦ Νοῦ, τοῦ ἑλληνικοῦ Δδγου, παραλλήλως πρὸς τὸν ἀποστολον μιᾶς μυστικῆς γνώσεως (τὸν Μάνητα ἢ Μανιχαῖον) ἢ ὅποια ἦτο καὶ αὐτῆ ἀποκύημα τοῦ Νοῦ, τοῦ πνεύματος, τοῦ Φωτός (Ὁρμοῦζδ). Παρ' ὅλην τὴν πολεμικὴν τοῦ Πλωτίου ἐναντίον τῶν Γνωστικῶν, εἶναι κατὰ βᾶθος περισσότερον γνωστικός, παρά χριστιανός.-

Π Ν Ε Υ Μ Α Α Γ Ι Ο Ν.- Εἶναι ἡ τρίτη ὑπόστασις τῆς Ἀγ. Τριάδος, ποῦ ἐκδηλοῦται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, κατὸ πιν αἰτήσεως τοῦ Υἱοῦ εἶναι ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας. Εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων τοῦ Λουκά (I, 8) οἱ Ἀπόστολοι, ἐρωτοῦν τὸν Χριστὸν περὶ τῆς ἐπελεύσεως τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐπὶ τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Χριστός τοὺς ἀπαντᾷ: "Οὐχ ὑμῶν γινῶναι χρόνους καὶ καιροὺς, οὓς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἔσεσθε μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ... καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς Γῆς". Ἡδίαχυσις αὕτη τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, εἰσάγει εἰς τὸν κόσμον μίαν νέαν Ἐποχὴν ὅπου ὁ Παρακλητος ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ προετοιμάζει τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν μυστικὴν θέασιν. Τὸ μεσουρανοῦν σημεῖον τῆς Κ.Δ. εἶναι τὸ χάρισμα τοῦ Ἀγ. Πνεύματος τὸ ὅποῖον ἐκτίθεται κατὰ τὴν Πεντηκοστήν (Πρ. II). Λαμβάνει τότε χώραν ὑποστατικὴ κἀθodos τοῦ Παρακλήτου ἐφ' ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. M. DAVY I, 336

Π Ν Ε Υ Μ Α.- Θ Δυναρχία, Νεσαμάχ, Παράκλητος, Πνοή, Ρουάχ, Ψυχῆ.

Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Α (GENIES).- Εἰς τοὺς ἀρχ. Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ εἰς πλεῖστας ἄλλας περιοχὰς τῆς Γῆς, ἀποκαλεῖται δαιμόνιον ἢ Δαίμων τὸ πνεῦμα ποῦ συνοδεύει τὸν ἀνώτερον ἄνθρωπον ἐν εἶδει "φύλακος ἀγγέλου", μία φωνὴ τῆς ὑπερλογικῆς συνειδήσεως.

Ἐνα τέτοιο Θ δαιμόνιον ἦτο καὶ τὸ περίφημον τοῦ Σωκράτους, μία ἐνδόμυχος φωνὴ ἢ ὅποια τὸν ἀπέτρεπεν ἀπὸ μίαν ἐπικίνδυνον ἀπόφασιν, οὐδέποτε ὄμῳς τὸν προέτρεπε.

Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ 'Αποπνευμάτωσις, Γραφή
 ἄμεσος, Δαιμονοληψία, Δυνάμεις (ἰκανότητες),
 'Επικοινωνία, 'Ερμητ. 'Αδελφότης τοῦ Αοῦξορ, 'Ιάμβλι-
 χος, Κέλυφος, Κινούμεναι τράπεζαι, Μεσαζοντισμός,
 Μεσάζων (MEDIUM), Νεκρομαντεία, Περίπνευμα, Πνεύματα
 ψευδόμενα, Προσκομίσεις, Στοιχειώδη πνεύματα,
 Ταυτότης πνευμάτων, Τυπτολογία, 'Υλοποιήσις, Ψευδαίσθη-
 σις, Ψυχογραφία.

Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Ι Σ Τ Η Σ. - Θ 'Ακσακώφ, Καϊθνες,
 Κροῦξ, Λεῦματί, Μπερώ, Ντελάν, Ντενί, Ζαρδού,
 Τσέλνερ, Φόξ, Χάρε.-

Π Ν Ο Η (SOUFFLE). - 'Η Π. ἔχει γενικῶς τὴν ἔννοιαν
 τῆς ζωῆς. Εἰς τὴν Γένεσιν τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ
 (Ρουάχ) ἐφέρετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν πρωταρχικῶν ὑδά-
 των. Εἰς τὸν Μουσουλμανισμὸν (τὸ "Ερ-Ρουχ (πνεῦμα,
 πνοή) ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. 'Ο Χάμσα, ὁ κύκνος ποῦ
 ἐπωάζει τὸ κοσμικὸν 'ὄν εἰς τὰς βέδας, εἶναι ὁμοί-
 ως μία πνοή. Κατὰ τὸν Ταοϊσμὸν ἐν ἀρχῇ ὑπῆρχον 7 Π.
 αἱ ὁποῖαι διαδοχικῶς συνηνώθησαν διὰ νὰ σχηματίσουν
 τὸν φυσικὸν χῶρον. 'Ο ἐνδιάμεσος χῶρος μεταξύ οὐρανοῦ
 καὶ γῆς ἦτο πεπληρωμένος δι' ἐνὸς πνεύματος (πνοῆς-Κί)
 ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἄνθρωπος ζεῖ σάν ἕνα φάρι ἐντὸς τοῦ
 ὕδατος. 'Η ἐνδιάμεσος αὐτῆ περιοχὴ, ἡ λεπτοῦφῆς, εἶναι
 εἰς τὴν 'Ινδίαν τὸ Βαγιοῦ, ὁ ζωτικὸς ἄνεμος ἡ πνοή.
 Βαγιοῦ εἶναι ἐπίσης τὸ νῆμα (Σούτρα) ποῦ συνδέει ὁ-
 λους τοὺς κόσμους μεταξύ των· τὸ νῆμα αὐτὸ καλεῖται
 ἐπίσης καὶ "Ατμα, τὸ παγκόσμιον πνεῦμα ποῦ κατὰ λέ-
 ξιν σημαίνει πνοή (πρὸς τὴν γερμαν. λέξιν ATMEHN = ἀνα-
 πνέω). 'Η Πράνα-Γιάμα, ὁ ἔλεγχος τῆς ἀναπνοῆς εἰς τὴν
 Γιόγκα, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον εἰς τὴν φυσικὴν ἀνα-
 πνοήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν λεπτοῦφῃ ἀναπνοήν τῶν ἀορά-
 των πνευμάτων κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης.
 'Η κυκλοφορία τῆς πνοῆς, συνδουασμένη μετὰ τὴν ταντρι-
 κὴν Κουνταλίνη (Θ) ἀνάγεται εἰς ζωτικὰς ἐνεργείας
 αἱ ὁποῖαι, διὰ τῆς ἀσκήσεως ἐλέγχονται καὶ μετουσι-
 οῦνται. 'Η κυριαρχία ἐπὶ τοῦ Πράνα (Θ) τῆς πνοῆς
 παρασύρει ἐκείνην τοῦ Μάνας (πνεύματος) καὶ τοῦ

Βίρυα (σπερματικής ενεργείας). Είς τήν Κινεζικήν ἄσκη-
σιν, τὸ Κί (πνοή καὶ πνεῦμα) ἐνοῦται μετὰ τοῦ Τσίγκ
(οὐσία ἢ δύναμις) πρὸς γέννησιν τοῦ ἐμβρύου τῆς ἀθανά-
σιας. (PIERRE GRISON, ἐν SEGH IV, 227)

Εἰς τήν Γέν. ὁ Ἰαχβέ ἐμφυσᾷ εἰς τοὺς ρώθωνας τοῦ
πρωταρχικοῦ ἀνθρώπου τὸ πνεῦμα ζωῆς καὶ ὁ ἄνθρωπος
ἐξέρχεται ἀπὸ τήν ἀρχικήν του ἀδράνειαν καὶ ἐμψυχοῦ-
ται ὑπὸ ζωῆς ψυχῆς (νεφές). Εἰς τὸν ἄνθρ. ἡ προή αὐτῆ
ζωῆς δέν χάνεται μετὰ θάνατον· ἐάν ἡ ὕλη μεταβαίνει
ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου προῆλθε, τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθέν πνεῦμα-
πνοή ἐπανακάμπει εἰς Αὐτόν. (Ἐκκλησ. 12, 7). Ὅταν ἡ
σὰρξ ἀποστερηθῇ τῆς ζωτικῆς Π., ἀποσυντίθεται.....

Ὁ ἐβρ. ὄρος Ρουάχ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἑλλήν. πνεῦ-
μα καὶ λατιν. SPIRITUS. Διὰ τῆς πνοῆς τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρ.
καθίστανται ἥρωες καὶ ὑπεράνθρωποι (Κριταί 33, 105-
11, 29-6, 34). Τυπικόν εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ Σαμῶν
(Κριταί 13, 25-14, 6) ὅστις δεχθεὶς τήν πνοήν τοῦ
Ἰαχβέ, ξεσχίζει ἓνα λέοντα καὶ ὀπλισμένος διὰ σιαγό-
νος ὄνου, φονεύει 1000 Φιλιισταίους (Κριταί 14, 14).
Ἐάν ὁ ὄρος Ρουάχ (γένους θηλιακοῦ) σημαίνει πνοήν -
πνεῦμα) ἐνέχει ἐπίσης καὶ τήν σημασίαν τοῦ Λόγου.

Ὁ C. C. JUNG ἀναφέρει τήν πρακτικὴν τῶν μάγων
Ζουλοῦ, ποῦ θεραπεύουν ἓνα ἀσθενῆ φυσῶντας εἰς ἓνα του
αὐτί μὲ ἓνα κέρασ βοός, διὰ τήν ἐκδίωξιν τῶν πονηρῶν
πνευμάτων ἀπὸ τὸ σῶμα του.-

⊕ Ἄτμαν, Ἐνέργεια, Κού, Μαζδαϊσμός, Πράνα, Ρουάχ.

Π Ο Ι Μ Α Ν Δ Ρ Η Σ. - ⊕ Ἐρμῆς Τρισμέγιστος. DAVY, I, 403

Π Ο Ι Μ Η Ν. - Ἡ κοινωνία τῶν ποιμένων ("Ἄβελ) ἀντιτί-
θεται πρὸς ἐκείνην τῶν γεωργῶν (κάϊν) κατὰ τὸ ὅτι
ἡ πρώτη ἀποτελεῖται ἀπὸ νομάδας, κινουμένους ἐν τῷ
χώρῳ, ἐνῷ οἱ γεωργοὶ εἶναι γηγενεῖς (SEDENTAIRES) ἐγκλω-
βισμένοι μέσα στὸ χρόνον. Οἱ πρῶτοι, συνεχῶς μετακινου-
μενοι, δέν ἰδρῆθουν πόλεις, ναοὺς, ἐνῷ οἱ δεῦτεροι (γεωρ-
γοί), ἐγκατεστημένοι εἰς ἓνα μόνιμον τόπον, ἀναπτύσ-
σουν ἓνα πολιτισμόν. Ἡ διαφορὰ αὐτῆ συμβολίζεται εἰς
τήν Βίβλον μὲ τὸν φόνον τοῦ Ἄβελ ὑπὸ τοῦ Κάϊν. Εἶναι

μία φάσις σταθεροποιήσεως, κυκλικῆς ἀποκρυσταλλώσεως. Ἀνάλογος μῦθος ὑπάρχει εἰς τὴν Κινεζικὴν φιλολογοίαν. Ὁ Τσέ-Γιέου νικάται ἀπὸ τὸν Χουάγκ-Τι, ἐφευρέτη τῆς γεωργίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν τύπων, σιδηρουργός καὶ ἀλχημιστής. Συμβολίζεται ἡ ἐπικράτησις μιᾶς κοινωνίας γεωργῶν καὶ γηγενῶν μεταλλουργῶν, ἐπὶ ἄλλης κοινωνίας ποιμενικῆς.

Εἰς τὴν Βίβλον ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Ποιμὴν τοῦ Ἰσραὴλ (Ψαλμ. 23, 1 - Ἠσαΐας 40, 11. - Ἰερεμ. 31, 10) Καθοδηγεῖ τὸ ποιμνιον, τὸ ἐπιβλέπει καὶ τὸ προστατεύει. Εἰς τὴν Κ.Δ. ὁ Ἰησοῦς λέγει: "Εἶμαι ὁ Ποιμὴν ὁ καλός".

Π Ο Ι Μ Ν Ι Ο Ν. - Ὁ ἄνθρωπος εἶναι, ἀπέναντι στὴν ὀλότητα, ὅπως τὸ ζῶον εἶναι ἀπέναντι τοῦ ποιμνίου. Ὅσον ὁ ἄνθρ. εἶναι ἰκανός νά ζήσῃ μόνος, ὅσον εἶναι αὐτάρκης καὶ τότε καθίσταται μία προσωπικότης παθεῖ νά εἶναι ἓν ἐκ τῶν ἀτόμων. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ὁμάδος, τοῦ ποιμνίου, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νά περιβάλλεται ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους, ἡ παρουσία των τοῦ παρέχει ἀσφάλειαν. Τὸ Π. παρουσιάζεται ὡς μία μάζα, μία ὀλότης ἐκ τῆς ὁποίας οὐδέν ζῶον ἢ ἄνθρωπος προεξέχει. Ἐάν ἓν ζῶον ἢ ἄνθρ. ἀνάλαβῃ τὴν πρωτοβουλίαν, τότε οἱ ἄνθρ. τοῦ ποιμνίου τὸν ἀκολουθοῦν πιστά, χωρὶς ἰδίαν θέλησιν.

Ἀντιθέτως, ὁ ἥρωας, ὁ σοφός, ὁ ἅγιος, κέκτηται προσωπικότητα ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον καὶ δέν ὑποκύπτει εἰς τὸ Π. : εἶναι ἐλεύθερος νά πράττῃ ἐκεῖνο ποῦ ἢ ἀνωτέρα του συνειδήσις ὑπαγορεύει. Τοῦτο ὅμως δέν πρέπει νά ἐκληφθῇ ὡς ἀπόσπασις ἀπὸ τῆς κοινωνίας, διότι κάθε κοινωνία δέν εἶναι ποιμνιον : τὸ τελευταῖον παριστᾷ τὴν ζωώδη κατάστασιν τῆς κοινωνίας ποῦ τότε ἰσοδυναμεῖ πρὸς μίαν ὀπισθοδρόμησιν. Ἄλλ' ἡ συνεργασία μέσα σέ μίαν κοινωνίαν ἀνθρώπων, ἀποτελεῖ ἀντιθέτως μίαν πρόοδον καὶ συγχρόνως ἓν τῶν δυσκολωτέρων ἐπιτευγμάτων διὰ τὴν ἀπόκτησιν προσωπικότητος.

"Ἄλλως τότε, τὸ Π. συμβολίζει μίαν διαστροφὴν τῆς κοινωνικῆς ἀποστολῆς τοῦ ἄνθρ. μὴ συμμετέχοντος εἰς τὴν γενικὴν πρόοδον καὶ ἐξέλιξιν τῶν ὁμοίων του, ἀλλὰ παραμένοντος ἔξω τοῦ κύκλου δράσεως, καὶ παραμένοντος ἀταράχου παρατηρητοῦ τῆς κακοδαιμονίας αὐτῶν.

Τότε ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου καθίσταται ἄγονος καί ἐπικρατεῖ ὁ ἔγωισμός. Χωρίς λοιπόν νά γινώμεθα ἄνθρ. τοῦ Π. νά προσπαθῶμεν νά ἀναγάγωμεν πρῶτον τήν προσωπικότητά μας καί εἶτα, ἢ μᾶλλον ταυτοχρόνως ἐκείνην τῆς κοινωνίας. Τότε ἡμποροῦμεν νά θεωρηθῶμεν τέλειοι "Ἀνθρώποι. Νά κατερχώμεθα εἰς τό φθάρ, ὄχι διὰ νά παραμείνωμεν εἰς τόν πυθμένα, ἀλλά σῦρῶμεν εἰς τήν ἐπιφάνειαν τῆς ἡμέρας τοῦς ἐκεῖ κάτω συνθλιβωμένους ἀδελφούς μας.

Π Ο Λ Ε Μ Ο Σ. - Ἀκόμη καί ὁ Βουδδισμός, τοῦ ὁποίου ὁ φιλειρηνικός χαρακτήρ εἶναι γνωστός, χρησιμοποιοεῖ εὐρέως τόν πολεμικόν συμβολισμόν. Ὁ Ἀβαλοκιτεσβάρα εἰσβάλλει εἰς τόν κόσμον τῶν Ἀσούρας (τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων) ὑπό τήν ὄψιν ἑνός πολεμιστοῦ. Πρόκειται σαφῶς περί κατενικήσεως τοῦ κακοῦ καί ἀποκτήσεως τῶν καρπῶν τῆς Γνώσεως. Ἡ νίκη ἐπί τῶν ἀδυναμιῶν μας, τῶν ἐλαττωμάτων μας καί ἡ αὐτοθυσία ἀκόμη, εἶναι ὁ χαρακτήρ τοῦ Σάτρα (τοῦ πολεμιστοῦ). Ὁ ἐσωτερικός λοιπόν πόλεμος ἀποσκοπεῖ εἰς τήν διάλυσιν τῶν φαινομενικότητων καί τῶν ψευδαισθήσεων καί τήν ἐπικράτησιν τῆς μοναδικῆς πραγματικότητος, τῆς ἐπανόδου τῆς κολλότητος εἰς τήν μονάδα, τῆς ἀταξίας εἰς τήν τάξιν. Ὅταν εἰς τά χριστιανικά κείμενα γίνεται λόγος περὶ πολέμου, νοεῖται πάντοτε ὁ ἐσωτερικός πόλεμος πρὸς τόν ἴδιον τόν ἑαυτὸν μας. Εἰς τό Θ παίγνιον τοῦ ζατρικίου (σκακιοῦ) ἐμφανίζεται πάλιν ὁ πόλεμος, ἡ πάλη μεταξύ φωτός καί σκότους.-

Π Ο Λ Ι Σ. - Ἡ κτίσις πόλεων, πού ἀποδίδεται εἰς τήν Π.Δ. εἰς τόν Κάιν (Γέν. 4, 17) εἶναι δεῖγμα σταθεροποιήσεως τενομαδικῶν λαῶν, δηλ. μιᾶς κυκλικῆς ἀποκρυσταλλώσεως. Διὰ τοῦτο αἱ πόλεις εἶναι ἀρχικῶς τετράγωνοι, σύμβολον τῆς σταθερότητος, ἐνῶ αἱ ὠκηναί τῶν νομάδων εἶναι κατα τό πλεῖστον στρογγύλαι, σύμβολον τῆς κυκλικῆς κινήσεως. Ἐνεκα τούτου ὁ γῆινος Παράδεισος παρίσταται στρογγύλος, ἀναγόμενος εἰς τόν φυτικόν συμβολισμόν, ἐνῶ ἡ οὐράνια Ἱερουσαλήμ, μέ τήν ὁποίαν κλείνει ὁ κύκλος, εἶναι τετραγωνική καί ὄρουκτῆ. Ἡ ἵδρυσις μιᾶς πόλεως, γίνεται ὑπό ἡρώων, βάσει

ἱερῶν ἐπιφανειῶν καὶ ἀστρολογικῶν ἢ γεωμαντικῶν δε-
δομένων. Εἰς τὴν Ἰνδίαν, αἱ πόλεις εἶναι προσανατο-
λισμέναι ὅπως καὶ οἱ Ναοί, ἔχουν δέ ὁμοιότητα πρὸς
τὰ τετραγωνικά ☉ Μάνταλα τοῦ Σίβα. Εἶναι συνεπῶς τὸ
κέντρον τῆς ὅλης ἐπικρατείας.

Εἰς τὸ μέσον τῆς οὐρανίας Ἱερουσαλήμ, εἶναι
ἐγκατεστημένος ὁ Ἄμνος, ὁ Χριστός, τὸ Κέντρον, ἡ
καρδία, ὁ Πόλος. Ὅμοίως εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἰνδικῆς
πόλεως τῶν θεῶν Ἄγιονθα, ἐδρεύει ὁ Βραχμαπούτρα.
Εἰς τὸ κέντρον τῶν πόλεων τοῦ Ἀγκόρ, προβάλλει εἰς
λόφος, εἰκῶν τοῦ ἱεροῦ ὄρους Μερού, κέντρον καὶ ἄξο-
νος τοῦ Κόσμου. Ἡ θεὸς πόλις εἶναι ἀκόμη τὸ κέντρον
τῆς καρδίας, κέντρον τοῦ ὄντος, ὅπου ἐδρεύει ὁ Που-
ρούσα (ἡ ἄρρη ἀρχή). Ὁ ἱερατικὸς χαρακτήρ τῆς ἰδρύ-
σεως μιᾶς πόλεως ὡς ἕδρας Μυστηρίων, περιγράφεται
εἰς τὸν ἑλλην. μῦθον περὶ ☉ Κόσμου καὶ Θηβῶν.

Π Ο Λ Ι Τ Ι Σ Μ Ο Σ. - ☉ Κρίσις τοῦ -, Προκατάληψις.

Π Ο Λ Λ Α Π Λ Α Σ Ι Α Σ Μ Ο Σ. - ☉ Ἀλχημεία 179 (-3).

Ἔργον μέγα 677 (14), Λίθος φιλοσοφικῆς. -

Π Ο Λ Ο Σ. - Ὁ Π. εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ τὸ σταθερόν
σημεῖον περὶ τοῦ ὁποῦ περιστρέφεται ὁ Κόσμος.
Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς σταθερότητος. Εἶναι τὸ ἀμετά-
βλητον Κέντρον (τσογκ-γιδγκ) τῶν Κινέζων, ἡ πλήμη
(ΜΟΥΕΥ) τοῦ κοσμικοῦ τροχοῦ.

Ὁ Ἄξων τοῦ Κόσμου, συμβολιζόμενος μὲ τὸ ☉ Δέν-
δρον, συνδέει τὸν γήινον ἄξονα μὲ τὸν οὐράνιον ἄξονα,
τὸ κέντρον τοῦ κόσμου μὲ τὸν βόρειον ἑσπερισμὸν τῆς
Ἄρκτου καὶ εἰδικῶς μὲ τὸν πολικὸν ἄστερα. Διὰ τοῦτο
ἡ πρωταρχικὴ Παράδοσις, θεωρεῖται συχνά ὡς ☉ Ὑπερ-
βόρειος. Ὁ Πόλος εἰκονίζεται μὲ τὸ κέντρον μιᾶς
☉ Σβάστικας καὶ εἶναι ἡ παράστασις τῆς περιστροφικῆς
κινήσεως περὶ τὸ ἀκίνητον κέντρον. Εἰς τινὰς τεκτον.
Στοὰς, ἓνα νῆμα τῆς στάθμης (κοσμικὸς ἄξων) παρῆστα-
ται ἐξαρτώμενον ἀπὸ τὴν Μεγ. Ἄρκτον ἢ ἀπὸ τὸ γράμμα
G ποὺ τὴν παρῆστῃ, ἦτοι ἀπὸ τὸν Πόλον καὶ καταλήγει
εἰς τὸ κέντρον μιᾶς σβάστικας, χαραγμένης ἐπὶ τοῦ

ἑδάφους, καὶ εἶναι ὁ γήινος Πόλος. Ὁ οὐράνιος Π., πολιτικὸς ἀστήρ ἢ ἀστερισμὸς, εἶναι εἰς τὴν Κίναν τὸ ζενίθ τοῦ οὐρανοῦ (Τάϊ - ΚΙ), εἶναι ἡ ἔδρα τοῦ ὑπάτου Ἐνός (Τάϊ - ΓΙ). Εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐγκαθιδρυμένος ἐπὶ τῆς Γῆς, κυβερνεῖ τοὺς κοσμικοὺς ρυθμοὺς. Ὁ συμβολικὸς Π. εἶναι ἐγκατεστημένος, ἀπὸ τῆς διαφοροποιήσεως τῆς πρωταρχικῆς πολιτικῆς Παραδόσεως, εἰς κάθε πνευματικὸν κέντρον (δευτερεύοντα πνευματικὰ κέντρα, διεσπαρμένα ἐφ' ὅλης τῆς ὑδρογείου). Οὕτω ὁ Π. τοῦ Ἰσλάμ εὑρῆται εἰς τὴν βᾶσιν τῆς Καάμπα τῆς ΜΕΚΚΑΣ, ὁ Π. τῆς Κίνας εἶναι τὸ Μίγκ-Τάγκ, ὁ Π. τοῦ Ἰουδαιοχριστιανισμοῦ, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Αὐτὸ συμβολίζει ἡ σφαῖρα τοῦ Κόσμου ἧς ὑπέρκειται σταυρὸς (πολιτικὸς) ὅπως τοῦ-λάχιστον τὴν παρουσιάζει ὁ Δάντης εἰς τὴν Θ.Κωμωδίαν. Κάτωθεν τῆς Ἱερουσαλήμ, εὑρῆται ἡ εἴσοδος τοῦ Ἄδου εἰς τὸν ἀντίθετον πόλον εἶναι τὸ ὄρος τοῦ Καθαρτηρίου καὶ ἡ εἴσοδος τῶν οὐρανῶν.

Ἡ Πόλος (ἄλ Κούμπ) σημειοδοτεῖ κατ' ἀναλογίαν εἰς τὸ Ἰσλάμ τὸ κέντρον καὶ τὴν κορυφὴν μιᾶς πνευματικῆς ἱεραρχίας. Ὁ Μωσῆς ὀνομάζεται Κούμπ, ὅπως καὶ Ἰμάμ ἀπὸ τοὺς Ἰσμαηλίτας, ἐξασφαλίζει οὕτω τὴν σταθερότητα καὶ ἰσορροπίαν τοῦ κόσμου. - P.GRISON, ἐν SEGH. Θ Ἄνωτεροι Ἄγνωστοι 292 (10), Κάφ, Καῖνῆται, Σουφί.

Π Ο Λ Λ Ο Τ Η Σ. - Θ Δυάς, Μάγυα

Π Ο Λ Υ Θ Ε Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ Κτιστολατρεία, Μονοθεϊσμὸς.

Π Ο Λ Ω Σ Ι Σ. - Θ Ἐναλλαγὴ δυνάμεων, Ἰσορροπία

Π Ο Ρ Τ Ο Κ Α Λ Ι (χρῶμα). - Κείμενον μεταξὺ κιτρίνου καὶ ἐρυθροῦ, τὸ πορτοκαλλί χρῶμα εἶναι ἐν τῶν πλέον ἀκτινικῶν (τονικῶν) χρωμάτων. "Μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ χθονίου πυρός, τὸ χρῶμα αὐτὸ συμβολίζει κατὰ κύριον λόγον τὴν ἐξισορροπήσιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς γενετησίου ὁρμῆς (τῆς LIBIDO τῶν ψυχαναλυτῶν). "Ὅταν ὅμως ἡ ἰσορροπία αὐτὴ διαρραγῆ πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην κατεύθυνσιν, γίνεται τότε ἡ ἀποκάλυψις εἴτε τοῦ θείου ἔρωτος, ἢ τὸ ἔμβλημα τῆς ἀσελγείας". (ALLAIN GHEERBRAND, ἐν SEGH.)

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ χιτῶνος τῶν βουδδιστῶν μοναχῶν καὶ τοῦ σταυροῦ ἀπὸ πορτοκαλλί βελουῶδο τῶν Ἰπποτῶν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος.

Αἱ Μοῦσαι, θυγατέρες τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τῶν ὁποίων εἶναι γνωστὴ ἡ σπουδαιότης κατὰ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἦσαν κατὰ παράδοσιν ἐνδεδυμέναι μὲ χιτῶνας αὐτοῦ τοῦ χρώματος. - SEGH III, 327.

Π Ο Ρ Φ Υ Ρ Ι Ο Σ. - Ἐγεννήθη εἰς Τύρον κατὰ τὸ 233 μ.Χ.

Τὸ συριακὸν ὄνομα τοῦ ἦτο Μῆλχος. Μετὰ μακρὰν διαμονὴν του εἰς Ἀλεξάνδρειαν, μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ ἐμάθητευσε παρὰ τῷ Δογγίνῳ. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἀφιξίντου εἰς Βῆμην, τίθεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Πλωτῖνον καὶ παραμένει πλησίον του μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Διδασκάλου. Ἐξεῖ μνηεῖται εἰς τὴν πυθαγόρειον φιλοσοφία καὶ καθίσταται ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Πλωτίνου.

Τὰ ἔργα τοῦ συνέταξε εἶναι πολλὰ καὶ βαθέως μυητικά. Ἐξέχουσιν θέσιν ἔχουν ἡ πραγματεῖα "Περὶ τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐα ἄντρου τῶν νυμφῶν" τοῦ ὁποίου τὸν συμβολισμὸν ἐδώσαμεν εἰς τὸ λῆμμα "Ἄντρον", τὸ "Περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμφύχων", ἡ παραμυθητικὴ ἐπιστολὴ του πρὸς τὴν σύζυγόν του Μαρκέλλαν καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα δυστυχῶς ἠφανίσθησαν. Μεγάλως συνέβαλεν ἐπίσης ἡ συγκέντρωσις καὶ ἔκδοσις τῶν Ἐννεάδων τοῦ διδασκάλου τοῦ Πλωτίνου.

Βιβλιογρ. - Ἰλισός 1975, σ. 79, 153. Ἐκτενὴς μελέτη (χειρόγραφος) τοῦ J. MALLINGER

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν. - Ἀστρολογικῶς: Κατὰ τὸν γνωστὸν

ἔρευνητὴν καὶ συγγραφεῖα ἀστρολογικῶν θεμάτων, Ἀλέξανδρον Βολγκίν (VOLGUINE), ἡ συμβολικὴ τοῦ Π. δύναται νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ δύο ἐκδοχάς: ἀφ' ἑνὸς ὡς ἀρχὴ τῆς παθητικῆς δεκτικότητος, ποθ' ἐκδηλοῦται τόσον διὰ τῆς ἐμπνεύσεως, τοῦ μεσαζοντισμοῦ καὶ τῶν ὑπερσυνῆθων ἰκανότητων, ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς οὐτοπίας, τοῦ παραλογισμοῦ, τῆς παρεκτροπῆς καὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου φόβου. "Διὰ τοῦτο, ὁ οἶκος του τοποθετεῖται εἰς τοὺς Ἰχθεῖς, τοὺς ὁποίους μερικοὶ ἐπωνόμασαν "νοσοκομεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ". Ὁ πλανήτης κυβερνᾷ τὸ

ὑποσυνειδήτων καὶ προκαλεῖ διανοητικὰς παθήσεις, ψυχικὰς καταπτώσεις καὶ μανίας. Ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ πεδίου ἡ ἐπίδρασις του χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ἀναρχισμόν καὶ τὸ ἀντίστοιχον ρεῦμα τὸν κομμουνισμόν καὶ τὰς κινήσεις τοῦ παραλόγου, ὅπως ὁ σουρρεαλισμός, αἱ τοξικαὶ δρόγαι (τὰ παραισθησιογόνα) καὶ ὄλον τὸ φάσμα τῶν ἀκτινοβολιῶν (περιλαμβανομένης τῆς ραδιολογίας, τῆς ραδιοφωνίας καὶ τῆς τηλεοράσεως) κεῖνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνακαλύψεως του (τὴν 23ην Σεπτεμβρ. 1846 ὑπὸ τοῦ LEVERRIER) ὁ Π. εὕρισκετο εἰς τὸ ζῶδιον τοῦ Ἵδροχδου, τὸ ὁποῖον κυβερνᾷ παραδοσιακῶς τὴν Ρωσίαν, πιστεύεται δέ ὅτι ἡ χώρα αὐτὴ ἰδιαιτέρως ἐπηρεάζεται ὑπ' αὐτοῦ: ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἀνέσεων τοῦ παρόντος, χάριν μελλοντικῆς εὐπραγίας τοῦ ἔθνους, αἱ βαθεῖαι ἀντιθέσεις, ἡ προπαγάνδα, ἡ πολιτικὴ της, τὰ τολμηρὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα, ὁ θρησκευτικὸς ἢ καὶ ἄθεος μυστικισμὸς της, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐμπεποτισμένα ὑπὸ τῆς ποσειδωνίου σφραγίδος." (VOLGUINE)

Ὁ δὲ ANDREE BARLBAULT προσθέτει: "Εἴτε ἀντιπροσωπεύει τὸν πρωταρχικὸν πληθὸν, τὴν πρώτην ὕλην, τὰ πρωταρχικὰ ὕδατα, εἴτε τὴν κόνιν τοῦ κοσμικοῦ ἀπείρου, ἢ ἀκόμη τὴν τελικὴν σύνηξιν, ὁ Π. εἶναι ὑφ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐκφράσεις, τὸ ἀρχέτυπον τῆς τελικῆς ὀλοκληρώσεως καὶ οἴκουμενικῆς διαλύσεως: ἀπόσπασις ἀπὸ τὴν ὁμάδα προσάρτησις εἰς μίαν ἀνωτέραν μονάδα, ταυτίσις, θέασις, συγκερασμός... Πάντα ταῦτα δύνανται νὰ ὀδηγήσουν εἴτε εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ κώματος, ἢ τῆς σχιζοφρενίας, ὅπου τότε ἐπικρατεῖ ἡ τελεία σύγχυσις, ἡ ἀνευ μέτρου ὑποδοῦλωσις, -δεκτικότης, ἡ ἐστερημένη λογικῆς νύκτα, διὰ τῆς ἀναμίξεως τοῦ Ἐγὼ μὲ τὸ Μῆ-Ἐγὼ, εἴτε εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ἔκστασιν τοῦ ἁγίου ἢ τῆς Σαράντιων τῶν Γιόγκι, διερχόμενον διὰ τῆς μέσης καταστάσεως τοῦ δραματισμοῦ ποῦ εἶναι ἓν εἶδος ἐξερευνήσεως τοῦ κοσμικοῦ ἀσυνειδήτου, τὸ πρό-λογικὸν ἢ ὁ σουρρεαλισμός... Ἡ ποσειδώνιος διαδικασία εἶναι ἡ ροπή ἐπεκτάσεως ἔξω τοῦ Ἐγὼ." (SEGHERS)

Συμβολικῶς. - Μυθολογικῶς. - Θεὸς τῶν πάσης φύσεως

ὕδατων : ὠκεανῶν, ποταμῶν, πηγῶν, λομνῶν, ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Π. ὅπως ὁ Οὐρανός εἰς τὸν Δία καὶ ὁ Ἄδης εἰς τὸν Πλούτωνα, τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς. Ἡ θυγάτηρ ποῦ ἀπέκτησεν ἀπὸ τὴν Δήμητραν ("μόνον οἱ μεμνημένοι γνωρίζουν τὸ ὄνομά της, γράφει ὁ Πausanias) παρέμεινεν ἄγνωστος. Ὁ Π. ἔχει καὶ χθονίους ιδιότητας, διότι αὐτὸς προκαλεῖ κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τοὺς σεισμούς, διὸ καὶ καλεῖται "ἐνοσιχθων", ἐπειδὴ κάμνει τὴν Γῆν νά σειεται, νά τρέμη. .

"Ἐνεκα τούτου τὰ ἐμβλήματα τοῦ εἶναι ὁ Ἴππος, ὁ Ταῦρος, ὁ Δελφίν (ζῶα δυναμικά, γόνιμα καὶ φιλόανθρωπα.)

Ὁ Π. θεὸς τῶν θαλασσῶν καὶ τῆς σειομένης Γῆς, εἶναι, ὡς ἐλέχθη, τὸ σύμβολον τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων, τοῦ Ὁκεανοῦ ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ γεννᾶται, ἀλλὰ κατὰ τρῶπον εἰσέτι ἀδιαφοροποιήτον, θυελλώδη, τερατόμορφον. Πρέπει νά ἔλθῃ ὁ Νοῦς διὰ νά ἐναρμονίσῃ, νά συνθέσῃ, νά τακτοποιήσῃ, νά δημιουργήσῃ τάξιν, Κόσμον. Ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν Ἰνδικόν θεόν Barouna.

SEGH III 260, IV, 55.

Π Ο Τ Α Μ Ο Σ. - Ὁ συμβολισμὸς τοῦ Π., τῆς ροῆς τῶν ὑδάτων, εἶναι κατὰ τὸν FR. SCHUON συγχρόνως ἐκεῖνος τῆς παγκοσμίου δυναμικότητος, ὡς καὶ τῆς ροῆς τῶν μορφῶν, ἐκεῖνος τῆς εὐφορίας, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀνανεώσεως. Δυνάμεθα νά θεωρήσωμεν τὴν καθόδον τοῦ ρεύματος πρὸς τὸν Ὁκεανόν, ὡς τὴν ἐπαναγωγὴν τοῦ ρεύματος, ἢ ὡς τὴν διάσχισιν ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης εἰς τὴν ἄλλην. Ἡ κάθοδος πρὸς τὸν Ὁκεανόν εἶναι ἡ συνένωσις τῶν ὑδάτων, ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν ἀδιαφοροποίησιν, ἡ ἀνάκτησις τῆς Νιρβάνα ἢ ἐπαναγωγὴ εἶναι προφανῶς ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν θεῖαν Πηγὴν, εἰς τὴν Ἀρχὴν. Ἡ διάσχισις εἶναι ἡ ὑπερσκέλισις ἐνός ἐμποδίου ποῦ χωρίζει δύο περιοχὰς : τὸν φαινομενικόν κόσμον καὶ τὴν ἀπροσδιόριστον κατάστασιν, τὸν κόσμον τῶν αἰσθησέων καὶ τὸν κόσμον τῆς ἄρσεως τῆς προσκολλησέως.

"Ὁ ποταμὸς τῶν ἄνω τῆς ἐβρ. παραδόσεως, εἶναι ἐκεῖνος τῆς Χάριτος, τῶν οὐρανίων ἐπιδράσεων. Ἄλλ' ὁ Π. τῶν ἄνω κατέρχεται κατακορύφως ἀκολουθεῖν τὸν κοσμικόν ἄξονα μετὰ τοῦτο, διαχέεται ὀριζοντίως,

ἐκκινῶν ἐκ τοῦ κέντρου, ἀκολουθῶν τὰς 4 διευθύνσεις τοῦ ὀρίζοντος, μέχρι τῶν ἄκρων τοῦ κόσμου : εἶναι οἱ 4 ποταμοὶ τοῦ γηίνου παραδείσου.

Ἡ Ποταμὸς τῶν ἄνω, εἶναι ἐπίσης ὁ Γάγγης τῶν Ἰνδῶν, ὁ καθαρτήριος Π. ποῦ ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σίβα. εἶναι καὶ αὐτὸς σύμβολον τῶν ἄνω ὑδάτων, ἀλλ' ὡσαύτως, ὡς καθαίρων τὰ πάντα, τὸ ὄργανον τῆς ἀπολυτρώσεως. εἰς τοὺς Ἕλληνας οἱ Π. ἀπετέλουν ἀντικείμενον λατρείας, ἐθεωροῦντο σχεδὸν ὡς θεοί, τέκνα τοῦ Ὁκεανοῦ. (Ποσειδῶνος) καὶ πατέρες τῶν νυμφῶν. ἐνέπνεον αἰσθημάτων σεβασμοῦ ἀλλὰ καὶ φόβου. Διότι, ὅπως ἦσαν πρόξενοι εὐφορίας, ἠδῆναντο καὶ νὰ βυθίσουν τὴν λέμβον. "Μὴ διασχίζετε ποτέ, γράφει ὁ Ἡσίοδος, πρὶν προσευχηθῆτε, μὲ προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῶν μαγευτικῶν ὑδάτων καὶ προτοῦ βυθίσετε τὰς χεῖρας εἰς αὐτά, διὰ νὰ τὰς καθάρετε ἀπὸ τοὺς ῥύπους εἶναι τυχερὰ μισμένα". Τὰ ὄνοματά τῶν ποταμῶν τοῦ Ἄδου, δεικνύουν τὰ παθήματα ποῦ ἀναμένουν τὰς ψυχὰς τῶν καταδικασμένων : Ἀχέρων (τοὺς πόνους), ὁ Πυριφλεγέθων (τὰ ἐγκαύματα), ὁ Κωκυτός (τὰς θλίψεις), ἢ Στύξ (τοὺς τρόμους) ἢ Ἀθήνη (τὴν λημοσύνην).

Ὁ Ἡράκλειτος καὶ ὁ Πλάτων, ἐν συνεχείᾳ, (Κρατύλος 402 α) χρησιμοποιοῦν τὴν λακωνικὴν φράσιν: "Ἄξεν εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ τις δις εἰς τὸν αὐτὸν ποταμόν". Κατὰ τὸν Α. PATRI, ὁ ὄρος "εἰσέρχεται εἰς ἕνα Π. ἀναφέρεται εἰς τὴν ψυχὴν ποῦ ἐνσαρκοῦται εἰς ἕν σῆμα. (πρβ. Ψαλμ. 18, 5-6) SEGH II, 333. ⊕ Μαλχοῦτ

Π Ο Υ Ρ Α Ν Α Ι .-⊕ Μπαγκαβάτ Πουράνα

Π Ο Υ Ρ Ο Υ Σ Α .- ⊕ Ἀρχέτυπος ἄνθρ., Νάρα, Πράκρίτη.

Π Ο Υ Σ (ἴχνος τοῦ ποδός).- εἰς πλείστους λαοὺς πιστεύεται ὅτι τὸ πόδι τοῦ ἀνθρ. ἀφήνει ἴχνη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. - καλὰ ἢ κακὰ - ἀναλογίως τῆς ψυχικῆς του διαθέσεως. Τοῦτο ἐξηγεῖ τοὺς τύπους τῆς πλύσεως τῶν ποδῶν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς καθάρσεως πρὸ πάσης μύσεως.

Κατὰ τινα τύπον τῶν Δερβισσῶν Μπεκτασή, ὁ πνευματικὸς ὁδηγός, ἐνῶ πλένει τοὺς ποδας τοῦ δοκίμου,

λέγει πρὸς αὐτόν : " Εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ κλύνης τοὺς πόδας σου διὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξης ἀπὸ τοὺς ρύπους τῶν ὀδῶν, τῆς πλάνης καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβάδισες". Οἱ πόδες τῶν ἀγγέλων, λέγει ὁ Διωνύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, εἶναι εἰκὼν τῆς ζωηρᾶς εὐκίνησιος τῶν καὶ τῆς δραστηρίας τῶν κινήσεως ποὺ τοὺς ὀδηγεῖ πρὸς τὰ θεῖα διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ θεόλογία παρέστησεν αὐτοὺς φέροντας πτερὰ εἰς τοὺς πόδας".

Διὰ τὸν ἴδιον ἀσφαλῶς λόγον καὶ ὁ ἀρχαῖος Ἑρμῆς παρίσταται φέρων πτερὰ εἰς τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλῆν.

Π Ρ Α Γ Ι Α Π Α Τ Η.- Θ Βραχμανισμός, Ἱεραρχία, Λάξημ, Πουρούσα.

Π Ρ Α Γ Μ Α Τ Ω Σ Ι Σ.- Θ Ἐνωσις

Π Ρ Α Κ Ρ Ι Τ Η.- Θ Ἐλένη, Μουλαπρακρίτη, Οὐσα, Πρανάνα.

Π Ρ Α Ν Α.- Θ Ζίβα, ζωτικὴ δύναμις, Μαγνητισμός, Ρευστόν.

Π Ρ Α Ν Α Γ Ι Α Μ Α.- Θ Ἀναπνοή, DAVY III, 233

Π Ρ Α Ν Τ Α Ν Α.- Θ Πρακρίτη, Χάρα

Π Ρ Α Σ Ι Ν Ο Ν.- Τὸ πράσινον χρῶμα, κείμενον εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ὑποχθονίου ἐρυθροῦ, ἀποτελεῖ τὸ μεταίχμιον μεταξὺ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, ἄνω καὶ κάτω, καὶ εἶναι χρῶμα ἐξισορροπήσεως, ἀναφύξεως, ἀνθρώπινον. Κάθε ἄνοιξις, μετὰ τὴν παρέρλευσιν τοῦ ψυχροῦ χειμῶνος, κομίζει εἰς τὴν φύσιν τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀναγέννησιν, τὴν χαράν. Ἡ Γῆ ἐπενδύεται τὸ νέον τῆς φόρεμα καὶ ἡ φύσις πρασινίζει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ὅστε τὸ Π. συμβολίζει τὴν ἀφύπνισιν τῆς Γῆς καὶ τὴν νέαν βλάστησιν. Εἶναι ἐπομένως τὸ χρῶμα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀθανασίας. Ὁ σμάραγδος (πράσινος) ποὺ εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ Πάπα, ἦτο καὶ τὸ τοῦ Ἑωσφόρου πρὸ τῆς πτώσεώς του. Ὁ Σατάν, εἰς ἓνα ὑάλωμα (VITRILL) τῆς μητροπόλεως τῆς Σάρτρ, ἔχει χρῶμα πράσινον καὶ μεγάλους πρασίνους ὀφθαλμούς. Εἰς ὅλους τοὺς ἔσωτε-

ρισμούς, ή ζωτική δύναμις, τό άπόρρητον τών άπορρήτων παρίσταται ως έρυθρόν αίμα πού περιέχεται έντός πρασίνου δοχείου. Είναι δι' αυτούς τό αίμα του πρασίνου λέοντος πού είναι ό χρυσός τών φιλοσόφων.

Έπίσης ύπάρχει ή κύλιξ του Γκράαλ, δοχείον άπό σμάραγδον πού περιέχει τό αίμα του Χριστού. Η Άποκάλυψις (4,3) και ό Ίεζεκιήλ περιγράφουν τόν "Υψιστόν ως μίαν έπιφάνειαν φωτός ως πρασίνου ίάσπιδος ή κορνάλινη.

Π Ρ Α Ζ Ν Α Π Α Ρ Α Μ Ι Τ Α.-Ούτως ονομάζεται ή διδασκαλία του Θ Ναγκαρτζούνα και της σχολής του, πού είναι έκτενές έργον άπό 125.000 στίχους, μεταφρασθέν άπό τής σανσκριτικής εις την θιβετανήν διάλεκτον κατά τόν 9ον αι. Είναι τό σημαντικώτερον κείμενον της Θ Μαχαγυάνα. Έκ τούτου έγένετο περίληψις την όποιαν καθημερινώς άπαγγέλουσιν έκ στήθους οι θιβετανοί βουδδίσται ως και οι Ζαίνισται της Ίαπωνίας.

Π Ρ Ι Α Π Ο Σ. @ 'Εστία

Π Ρ Ι Τ Ι Θ Η.- @ Μάχα - Κάλα

Π Ρ Ο Β Ο Λ Η (άλχ.) PROJECTION.- @ Άλχημεία 180 (14), Ελβετιος, Μέγα Έργον 677 (-4)

Π Ρ Ο Κ Λ Ο Σ.- 'Επειδή ή φυσιογνωμία του Πρόκλους, κατά την όμόθυμον γνώμην τών παλαιών και νεωτέρων έρευνητών της έλλην. Παραδόσεως διακρίνεται όλών τών προγενεστέρων πλατωνικών και τό έργον του πού μάς έκληροδότησεν είναι εις άκρον διαφωτιστικόν διά την κατανόησιν του τόσοσν δυσνοήτου Πλάτωνος, θά μάς έπιτραπή νά παραμείνωμεν έπ'όλιγον.

Γεννηθείς εις Κων/πολιν από γονείς εύπόρους, είχε αποφασίσει νά άκολουθήσθ τó έπάγγελμα του πατρός του και νά σπουδάσθ νομικά. Άλλά, καθώς μάς πληροφορεί ό βιογράφος του Μαρίνος, κατόπιν όράματος πού εΐχε, όπου του παρουσιάσθ ή θεά Άθηνά και, τόν παρεκάλεσε νά την φιλοξενίση εις την οίκίαν του, ήλλαξεν άποτόμως γνώμην και έγκατεστάθ όριστικώς εις Άθήνας με μοναδικόν σκοπόν νά έπιδοθή εις την Φιλοσοφίαν.

Είς την πόλιν ταύτην, παρέμεινε μέχρι του θανάτου

του και πριν καταστή ἀντάξιός διαδόχος τῆς πλατωνικῆς Ἀκαδημείας και εἰς τῶν κυριωτέρων διδασκάλων τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ, ἐγένετο μαθητῆς δύο φιλοσόφων: τοῦ Πλουτάρχου τοῦ Ἀθηναίου και τοῦ Συριανοῦ.

Σειρᾷ ὅλη σημείων και ὑπερβατικῶν ἀποκαλύψεων χαράσσουν τὴν μυσταγωγικὴν πορείαν τοῦ Πρόκλου. Προφητικά ὄνειρα, θεραπείαι, ὀράματα και μαντεύματα. Αἱ θεῖαι αὐται ἐκδηλώσεις εἶναι ἀποκυήματα τῶν νηστειῶν, καθάρσεων και ἀποχῶν ποῦ ἐτήρησε μέ εὐλάβειαν μέχρι θανάτου. Ὅπως ὁ ἕτερος Πλουτάρχος (ἐκ Χαιρωνείας) πιστεύει ὅτι ὁ ὑψηλὸς σκοπὸς τοῦ φιλοσόφου, εἶναι νὰ κατευθῆσθαι και ἐν συνεχείᾳ νὰ μεταδώσῃ τὴν ἐνδομυχὸν σημασίαν τῶν μυστηριακῶν ἀληθειῶν και τῶν θρησκευτικῶν μυσῆσεων.

Τὰ ἔργα τοῦ Πρόκλου ποῦ ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν εἶναι: 6 σὺλλα ἐπὶ τῶν πλατωνικῶν διαλόγων (Ἀλκιβιάδης Α', Κράτύλος, Πολιτεία, Τίμαιος, Παρμενίδης, Στοιχεῖα Εὐκλείδου), δύο θεολογίαι (στοιχειώσις θεολογική, και μία πολυτομὸς Πλατωνικὴ θεολογία, τρία μικρὰ ἔργα διασωθέντα εἰς τὴν λατινικὴν Περί Προνοίας και Εἰμαρμένης και Περί προελεύσεως τῶν κακῶν. Ἐκτός τῶν φιλοσοφικῶν αὐτῶν (πολλὰ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν τελευταίως εἰς τὴν γαλλικὴν και ἀγγλικὴν) ἔγραψε και ἄλλα περὶ Φυσικῆς και Ἀστρονομίας. Ἀκόμη συνέταξε πολυαρίθμους ὕμνους φιλοσοφικοὺς και θρησκευτικοὺς ὑψηλῆς πνοῆς, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον 8 διεσώθησαν και ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὴν Βιβλιοθ. τῆς Σφιγγός. Ἄλλα τινα σὺλλα εἰς πλατωνικοὺς διαλόγους, εἰς τοὺς Ὀρφικοὺς ὕμνους, ὡς και ἐν ἐρμηνευτικῶν ἔργων διεξοδικῶν, ἐπὶ τῶν χαλδαϊκῶν Δογίων ἢ Χρησμῶν, ἐχάθησαν.

Ὁ Πρόκλος, ποῦ ἔζησε κατὰ τὸ λυκόφωσ τῆς ἑλλην. σκέψεως, αἰσθάνεται ὡς ἀποστολὴν του νὰ διασώσῃ τὴν θρησκευτικὴν παράδοσιν ποῦ ἀπειλεῖται ἀπὸ τὸν χριστιανικὸν φανατισμὸν ὃν διεξάγει πολεμικὴν, ἀλλὰ μειλίχιος και πᾶος, ὑπὸ συνθήκας βίου ἐστερημένου και αὐτῶν τῶν στοιχειωδῶν ἀνέσεων τοῦ συγχρόνου κόσμου, θέτει ὡς πρόγραμμα, ὅπως και οἱ μετέπειτα Γνωστικοί

ὄχι νᾶ καταστήσῃ ἐθνικούς τούς Χριστιανούς, ἀλλά νᾶ παρᾶσχῃ εἰς τούς τελευταίους φιλοσοφικά ἔφοδια διᾶ τήν στήριξιν τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας, βάσει τῶν ἐθνικῶν ἀποκαλύψεων, τῶν ὁποίων ἦτο βαθύς γνώστης. Σέβεται καί ἀκολουθεῖ τόν Πλάτωνα ὡς ἱεράν γραφήν καί ἀρκεῖται νᾶ παρέξῃ σχόλια διαφωτιστικά. Κατά τόν μακρόν βίον του (περ. 75 ἔτη), δέν ἔπευσεν ἀπό πρῶτας μέχρη νυκτός νᾶ προσεύχεται, νᾶ γράφῃ καί νᾶ διδάσῃ.

Ὁ Παρμενίδης καί ὁ Τιμαίος, ἐπέχουν δι' αὐτόν ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι οἱ διάλογοι αὐτοῖ ἀναφέρονται εἰς τās Ἀρχάς τοῦ ὄντος καί τῆς φύσεως τῶν ὄντων. Ὁ Ἀλκιβιάδης ὅμως πρέπει νάπροσηγηθῇ, κατά σύστασιν τοῦ Ἰαμβλίχου, διότι ἔχει καθαρτικόν χαρακτήρα, ὡς ἀσχολούμενος μέ τήν αὐτογνωσίαν. Βάσις τοῦ πλατωνισμοῦ εἶναι ἡ γνώσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ ὅποια ἐν τελικῇ ἀναλύσει εἶναι ἡ ἀντανάκλασις τῆς πρωταρχικῆς Αἰτίας. Ὁ Πρόκλος, ὅπως καί ὁ Διδάσκαλός του, πιστεύει ὅτι διᾶ τῆς θεάσεως, δύναται ὁ ἄνθρ. νᾶ ἀνακαλύψῃ μέσα στήν ψυχῆν του, τό προνομιοῦχον ἔρεισμα πρὸς τό ὁποῖον πᾶσα πραγματικότης ἀνάγεται.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχῆ, ἐξωρισμένην ἀπό τήν Ἀπεραντωσύνην, λόγῳ τῆς καθόδου της εἰς τήν πολλότητα καί τήν ἀλλοίωσιν, δέν ἔχει ἀνάγκην νᾶ ἐμπλουτισθῇ ἐκ τῶν ἔξωθεν, ἀλλ' ὀφείλει, διᾶ τῆς τριπλῆς καθάρσεως νᾶ ἀναμνησθῇ καί ἐπανακάμψῃ εἰς τό πρωταρχικόν της κλέος, θεωμένη τόν κόσμον τῶν Ἰδεῶν. Ἡ ἔνωσις της μετά τοῦ σώματος, τήν κατέστησεν ἑτεροκίνητον. Δέον λοιπόν νᾶ καταστή αὐτοκίνητος καί νᾶ ἀπαλλαγῇ τῆς λήθης.

Εἰς τό σχόλιον ἐπί τοῦ Κρατύλου, ὁ Πρόκλος ἀναλύει τήν σχέψιν τοῦ Πλάτωνος, τονίζει ὅτι τᾶ ὄνματα δέν ἐδόθησαν ὑπό τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπό τῶν θεῶν ἢ τῶν θεοπνεύστων, καί δέν εἶναι μία εἰκὼν ἢ ἓν σημεῖον ἀλλ' εἶναι ὁμοουσία μέ τόν Λόγον. Ὁ πατρικός Νοῦς ἔσπειρε τās εἰκόνας εἰς τόν κόσμον. Εἰς τό ἡμιτελές αὐτό σχόλιον τοῦ Κρατύλου, δίδει τας πῶρας νύξεις μιᾶς θείας ἱεραρχίας, τήν ὁποίαν μέλλει νᾶ ἀναπτύξῃ εἰς τās δύο Θεολογίας του καί εἰς τόν Παρμενίδην.

Τὸσχόλιον εἰς τήν Πολιτείαν, εἶναι σειρά ἔρμη-

νευτικῶν δοκιμῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν δυσνοητοτέρων σημείων τοῦ διαλόγου. Ἀποκαθιστᾷ κατὰ πρῶτον τὴν σημασίαν τοῦ Ὁμήρου καὶ τῶν ποιητῶν, τὴν ὅποιαν ὁ Πλάτων, εἶχε κάπως ἀμαυρώσει. Ὁ Πρόκλος προτείνει μίαν συμβολικὴν καὶ μητικὴν ἐρμηνείαν τῶν μύθων. Ἡ ἀξία τῶν μύθων, δὲν εἶναι οὔτε ἱστορικὴ, οὔτε ἐκπαιδευτικὴ, ἀλλὰ μυστικὴ καὶ ἐσωτερικὴ. Κρύπτεται ὑπ' αὐτοῦς μία μυστικὴ ἀρετὴ, τὴν ὅποιαν ὁ κεκαθαρμένος ὀφθαλμὸς δύναται νὰ ἴδῃ. Ὅσον διὰ τὴν διεξοδικὴν σχολίαν τοῦ μύθου Ἡρῶς υἱοῦ τοῦ Ἀρμενίου, ἐπιδίδεται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν σειρᾶς ὅλης θεμάτων καὶ ἀπόψεων φιλοσοφικῶν καὶ ἐσχατολογικῶν.

Τὸ σχόλιον εἰς τὸν Παρμενίδην, εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῆς σκέψεως τοῦ Πρόκλου, διότι εἰς τὸν διάλογον αὐτὸν ὁ Πλάτων μελετᾷ, τὸν μυστὸν τῆς φιλοσοφίας, τὸ πρόβλημα τοῦ Ἐνός. Τὸ ἐν λόγῳ σχόλιον συνδέεται ἀρρήκτως μὲ τὸ ἀνάπτυγμα ποῦ εἶδεν εἰς τὴν Πλατωνικὴν θεολογίαν του. Ὁ Παρμενίδης, κατὰ τὸν Π. ὅταν ἐξετάζη τὰ ὄντα, τὰ θεωρεῖ ὡς ἔλκοντα τὴν ὑπαρξίν των ἐκ τοῦ Ἐνός. Τὸ Ἐν εἶναι ἡ παγκόσμιος Αἰτία. Ἐκεῖθεν ἀπορρεῖ ὁλόκληρος ἡ θεία Ἱεραρχία, ἐκ τῆς ὑπερβατικῆς Ἐνόςδος καὶ ἐν συνεχείᾳ αἱ Ἐνάδες καὶ κατόπιν οἱ θεοί. Ἡ Ἐνάς τοῦ Π. δὲν εἶναι μία Μονάς, ἀλλ' ἡ πραγμάτωσις τοῦ Ἐνός, πάντοτε προγενεστέρου τῆς πραγμάτωσώς του. Τὸ Ἐν δὲν εὐρηται οὔτε ἐν κινήσει, οὔτε ἐν ἡρεμίᾳ καὶ εἶναι πέραν παντός χρόνου καὶ ἡλικίας. Εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τὸν Νοῦν καὶ ἐπέκεινα αὐτοῦ, διότι κάθε νόησις κινεῖται, ἐνῶ ἐκεῖνο διατελεῖ ἐν ἡρεμίᾳ.

Εἰς τὴν Πλατωνικὴν θεολογίαν του συνοφίξει τὰς διαφόρους ὑποθέσεις τοῦ Παρμενίδου ἀποφανόμενος: Ἡ πρώτη Ἀρχὴ εἶναι τὸ Ἐν, ὁ Νοῦς καὶ τὸ πολλαπλοῦν, ἡ Ψυχὴ εἶναι μία καὶ πολλαπλὴ, τὸ δὲ σῶμα εἶναι πολλαπλοῦν καὶ ἕν.

Ἡ ἐξήγησις τοῦ ὄντος, ἦτοι ἡ μύησις εἰς τὰ μυστήρια τῆς πλατωνικῆς ἀποκαλύψεως, τελεῖται, κατὰ τὸν Π. μέσῳ ἱεροφανειῶν, ὁλοκληρωτικῶν καὶ ἀτρέπτων ἐμφανίσεων, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν τὰς ἀγνάς ψυχὰς εἰς τὸ

Φῶς. Ἡ εἴσοδος εἰς τὸν χορὸν τῶν μυστῶν, ἰσοῦται πρὸς τὴν ἀναγωγὴν τῆς προσωπικότητος μέχρι τῆς διονυσιακῆς ἐκστάσεως. Ἡ ὁδὸς αὕτη διευκολοῦνται ἐκ μερῶν πνευματικῶν Ὁδηγῶν. Εἰς ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξεν ὁ Πλάτων διὰ τοὺς Ἀλεξανδρινούς. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν καθένα, ὅπως ἀναγράφεται εἰς τὸν Τίμαιον, οἱ θεοὶ εἶναι οἱ καλλίτεροι Ὁδηγοί. Εἰσακοθοῦν τοὺς δεομένους μὲ εὐμένειαν, ποδηγετοῦντες αὐτοὺς μέχρι τοῦ Ἀγιαστηρίου, ἐκείνους ὅμως μόνον οἱ ὁποῖοι πλησιάζουν τὰ θεῖα μὲ τὸ ἄνθος τοῦ Νοῦ. Διότι μόν τὸ ὅμοιον δύναται νὰ προσπελάσῃ τὸ ὅμοιον. Μόνον οἱ "γυμνήτες" δύνανται νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ Ἀπροσπελάστου. Πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν πολλαπλῶν θεῶν, τῶν κοσμικῶν θεῶν, διὰ νὰ εἰσδύσων εἰς τὰ ἀπόρρητα τῶν νοητικῶν θεῶν καὶ εἰς τὰς θείας Ἐνάδας.

Ἡ ψυχὴ παίζει ρόλον ἐνδιήμεσον, διότι μετέχει τῶν ἄκρων, τοῦ σώματος καὶ τοῦ Νοῦ. Ἡ θέσις τοῦ θεῖου, εἶναι ἐμφάνισις ἀπλή, ὀλοκληρωτικὴ καὶ ἀκίνητος τὸ ἐνδοξον ἄκρον τῆς πλήτους γυμνότητος.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ὁ Π. ἀποδεικνύεται ὡς πρότυπον ἑνὸς μύστου, ἑνὸς Ἐπόπτου τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων. Εἰς τὰ ἔργα του, χωρὶς νὰ ἐπιδιώκῃ νέαν φιλοσοφικὸν σύστημα, "κάτι τὸ νέον", ἀρκεῖται καὶ φιλοδοξεῖ μόνον νὰ καταστήσῃ καταληπτὴν τὴν σκέψιν τῶν προκατόχων του καὶ ἰδίως τοῦ Πλάτωνος. Διὰ τῶν σχολίων του μυεῖ κυριολεκτικῶς τὸν σοβαρὸν ἀναγνώστην του εἰς τὴν Ψυχογονίαν, τὴν Θεογονίαν καὶ τὴν Κοσμολογίαν. Εἶναι ἕνας ἀληθινὸς "υἱὸς Θεοῦ" κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐκδοχὴν τοῦ ὄρου. Διὰ τῶν ἔργων του ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ὁρῶνους νὰ εἰσδύσων εἰς τὸν κόσμον τῶν Αἰτίων, τὸ ὑπατον Ἀγαθόν, νὰ κλείσων τὸν κύκλον τῆς ὑπάρξεως καὶ νὰ μεταπηδήσων εἰς μιαν ἀνωτέραν σπεῖραν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εὐκόλως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν περὶ τῆς ριζικῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἔργου τοῦ Π. ἐπὶ τῶν χριστιανῶν Πατέρων, τοῦ Γνωστικισμοῦ, ἰδίως ἐπὶ τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ἐπὶ τοῦ ἀραβικοῦ Θεοσοφισμοῦ καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐβραϊκῆς Θεοσοφίας, ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ζοχάρ.

Βιβλιογρ.- Π.Γράβ.Πυθαγόρας.- DAVY I, 167.- THOMAS TAYLOR.- ROBERT TEMPLE, 'Ο "Αγνωστός Σείριος.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ.- Μία αντιπαραβολή τῶν δύο ἀρχ. πηγῶν (τοῦ Ἡσιόδου καὶ τοῦ Αἰσχύλου) περὶ τοῦ

μύθου τοῦ Π. εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα: ἐνῶ ὁ πρῶτος κατηγορεῖ τὸν Π. διὰ δόλον, πονηρίαν καὶ ἀνταρσίαν κατὰ τῆς θελήσεως τοῦ Διός, ὁ Αἰσχύλος τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἥρωα, μεταχειρισθέντα πρὸς ὄφελος τῶν ἀνθρώπων διὰ τὰ τοὺς χάριση τὸ λαμπρὸν πῦρ ποῦ εἶναι ἕνας θησαυρὸς ἀνεκτίμητος. Ἐἰς τὸν Προμ.δεσμῶτην (110.250) φέρει εἰς τὸ στόμα τοῦ πᾶσχόντος ἥρωος τὰς φράσεις: "Ναί, ἐγὼ ἀπῆλλαξα τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ δέος τοῦ θανάτου... ἐγκατέστησα τὰς ἐλπίδας, τοὺς ἐχάρισα τὸ πῦρ ... ἐξ αὐτοῦ θά μάθουν ἀναρίθμητες τέχνες..."

Ἡ φιλόανθρωπος αὐτῆ πράξις τοῦ Π. τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ "Ἑλληνός Ἰεχωβά με σκληρότητα, πλὴν διὰ τοῦτο κατακτῆ τὴν ἀθανάσιαν καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν Ὀλυμπον ἀφοῦ ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἀπαλλάξῃ τῶν δεσμῶν του καὶ φωνεῖσθ διὰ τοῦ τῆξου του τὸ ὄρνενον ποῦ τοῦ κατεβρόχθιζε τὸ Ἡπαρ. Ὁ Μῦθος εἶναι πολὺ σκοτεινὸς διότι θέτει τὸ ἐρώτημα: Ποῖος ἦτο ὁ Ζεὺς, ὁ μοχθηρὸς θεὸς, ποῦ διέταξε τὴν ἀπάνθρωπον καὶ ἀναξίαν ἐνδῶ Ὀλυμπίου θεοῦ καταδίκην τοῦ Προμηθέως; Ἦτο ἄραγα ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ὀλύμπου, ὁ πνευματικὸς Ἄρχων τοῦ Αἰθέρος, ἢ ὁ Δημιουργὸς τῶν Γνωστικῶν καὶ τῶν Ἑβραίων, ὁ μοχθηρὸς θεὸς; @ Ἄγνισβάτας πίτρεας, Ἄετος, Ἡφαιστος, Κουράας, Πραμάνθα

Π Ρ Ο Ν Ο Ι Α.- @ Εἰμαρμένη

Π Ρ Ο Ο Δ Ο Σ.- @ Δύσις, Ἐξέλιξις

Βιβλιογρ. Π.Γράβ. Παρελθόν, Πάρδον, Μέλλον 25,

Βιβλ.Σφιγγίδς 1983.

Π Ρ Ο Π Α Γ Γ Α Ν Δ Α.- @ Διαφήμισις, Ἐκλαϊκευσις.

Π Ρ Ο Σ Υ Χ Η.- DAVY II, 7.-I, 343.-

- διηνεκῆς τῆς καρδίας @ Ἦσυχασμός

@ Ἐπίκλησις, Ἐπωδή, Ἦσυχασμός, Καββάλα 308 (-19)
Μάντρα, Ντίκρ, Πάτερ ἡμῶν, Προσευχὴ ἡλιακῆ, Ροζάριον.

Π Ρ Ο Σ Ε Υ Χ Η ΗΛΙΑΚΗ/- @ Γκαγυάτρι, 'Ηλιολατρεία

Π Ρ Ο Σ Θ Ε Σ Ι Σ θεοσοφική.- @ Θεοσοφ. πρδσθεσις
καί άναγωγή.

Π Ρ Ο Σ Κ Υ Μ Η Τ Η Σ.-(PELERIN).- Είναι ο άνθρωπος
πού ζών επί τής Γης αίσθάνεται ξένος πρδς αύτην
καί τές άπολαύσεις της, καί ρέπει πρδς τήν άνασύνδε-
σιν μέ τήν πραγματικήν του πατρίδα, τόν άπλωεσθέντα
Παράδεισον. 'Η πορεία πρδς τόν καθιερωμένον τόπον λα-
τρείας (Ίεροσόλυμα, Μέκκαν κ.κ.) έχει συμβολικόν άσκη-
τικόν χαρακτήρα : ένδεδυμένος άπλούστατα μέ μόνον σύν-
τροφον τήν ράβδον του πορεύεται είς μακρυάς άπρστά-
σεις, νηστεύων, διαλογιζόμενος καί συνεχώς προσευχό-
μένος διά νά φθάση είς τήν γήν τής έπαγγελίας καί με-
τάληβη τών άχράντων μυστήριων. 'Η πράξις αύτή είναι
δι' αυτόν μία άναγέννησις καί επανέρχεται είς τόν τό-
πον πού έξεκίνησε μέ άνανεωμένας πνευματικάς δυνάμεις
καί έτοιμος νά συνεχίση τήν άναγωγικήν του προσπάθειαν.

Π Ρ Ο Σ Ο Ν Τ Α Μ Υ Σ Τ Ο Υ.-@ 'Αγωγή, καθήκοντα

Π Ρ Ο Σ Ω Π Ε Ι Ο Ν (Μάσκα).- Χρήσις προσωπειού έγέ-
νετο από όλους τους λαούς : κατ' τό πλείστον είς
τάς θεατρικάς αλλά καί τάς θρησκευτικάς (λειτουργι-
κάς, μνητικάς) παραστάσεις.

Είς τήν έλλην. παράδοσιν, έχρησιμοποιήθησαν Π.
τόσον είς τήν μινωικήν, όσον καί είς τήν μυκηναϊκήν
έποχήν καί έφ. πρδς άναπαράστασιν ήρώων καί θεών.
Τό Π. συνεκάλυπτε τήν άτομικότητα του ήθοποιού καί
προεβάλλετο ή άντίερα προσωπικότης τήν όποιαν υπεδύ-
ετο ο ήερευς, ο μνητής ή καί ο άπλούς ήθοποιός είς
τό θέατρον. Αί χορεύτριαι επίσης είς πλείστους όσους
λαούς, φέρουν Π. διά νά παφραστήσουν θεϊκάς ή δαιμονι-
κάς όντότητας.-

Π Ρ Ο Σ Ω Π Ι Κ Ο Τ Η Σ. Αεδομένου ότι ή λέξις Π.

(PERSONALITE) προέρχεται από τήν λέξιν προσωπειόν
(@ PERSONA) δηλ. από τήν μάσκαν πού έφόρουσ οι ήθοποι-
οί διά νά έξεικονίσουν θεούς καί ήρώας καί γενικώς υπερ-
φυσικά όντα, ή Προσωπικότης είναι ή συμβολική παρά-

στασις αὐτῶν ἢ ὅποια ἐταυτίζετο μὲ ἐκείνους. Ὁ ἡθοποιός, κἀτωθεν τοῦ προσώπου του, ἔκρυπτε τὴν ἀτομικότητά του, ἐνῶ διὰ τοῦ προσώπου εἰκονίζετο ἡ θάνατος ἀρχῆ. Δικαιῶς λοιπὸν δυνάμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν προσωπικότητα τὴν θάνατον ἀρχὴν τῶν θεῶν, καὶ ἀτομικότητα τὴν θνητὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου-ἡθοποιοῦ. Τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς, ἐκ παρανοήσεως, ἔχει θεσπισθῆ εἰς τὴν ὀρολογίαν τῶν νεωτέρων θεοσδφων καὶ τῶν ἀκολουθοῦντων τὴν παράδοσιν γταυτὴν κύκλων.

Θ Ἀλτρουϊσμός (Ἀλληλεγγύη), Ἀπόσωπον, Ἀτομικότης, Ἐγώ.

Π Ρ Ο Σ Ω Κ Ρ Α Τ Ι Κ Ο Ι. - Θ Ἀναξαγόρας, Ἀναξίμανδρος, Ἀναξίμενης, Δημόκριτος, Ἑλλ. Φιλοσοφία, Ἐμπεδοκλῆς, Ἡράκλειτος, Θαλῆς, Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Σωκράτης.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Ο Ν. - Τὸ Π. τοῦ ἀνθρώπου ἐθεωρήθη ὡς ἡ σύνθεσις αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Οὐδέποτε ὁ ἄνθρ. εἶδεν ἀπ' εὐθείας τὸ πρόσωπόν του, παρά μόνον τὸ εἶδωλον αὐτοῦ μέσῳ κατόπτρου ἢ εἰκόνας. Εἶναι τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ πλέον ἐκφραστικόν (ἔδρα τῶν 4 αἰσθητηρίων) διὰ τοῦ ὁποίου παρέχομεν εἰς τοὺς ὁμοίους μᾶς τὴν πιστοτέραν εἰκόνα τῆς ἐνδομύχου προσωπικότητός μας.

Εἶναι ἡ σύνθεσις καὶ τὸ σὺμβολον τοῦ θεοῦ ποῦ ἐνυπάρχει μέσα στὸν ἄνθρ. Ἐπὶ τῶν δεδομένων τούτων στηρίζεται ἡ ἀρχαία ἐπιστήμη, ἡ Θ Φυσιογνωμονικῆ.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου εἶναι ἐγκεχαραγμένα αἱ σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα ἡμῶν. Τὸ Π. τοῦ θεοῦ ἀνάγεται εἰς τὴν Οὐσίαν του : διὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν ἄνθρ. νὰ ἴδῃ τὴν ὄψιν τοῦ θεοῦ. Εἰς τὴν Βίβλον ἀναγράφεται : "Δὲν ἤμπορεῖς νὰ ἀτεμίσῃ τὸ Π. μου, ὁ ἄνθρ. δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν ὄψιν μου καὶ νὰ μὴ ἀποθάνῃ." Ὁ δὲ Ἰωάννης (1,4) λέγει : Οὐδεὶς εἶδε ποτὲ τὸν θεόν".

Ἐν τούτοις ὁ Ἄγ. Αὐγουστῖνος παραδέχεται ὅτο ἡ ἔκστασις (ποῦ ἰσοδυναμεῖ μὲ παροδικὸν θάνατον), δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν θεοφθρητὸν ἄνθρ., νὰ συλλάβῃ κάποιαν εἰκόνα τοῦ θεοῦ. Ἐχομεν τὰς περιπτώσεις τοῦ Μωυσῆος εἰς τὸ Σινᾶ, τοῦ Παύλου, τοῦ Πλωτίνου, Πρόκλου κ

Π Ρ Ο Φ Η Τ Α Ι.—⊕ Δανιήλ, 'Ησαΐας, 'Ηλίας ὁ Τεχνίτης, 'Ιεζεκιήλ, 'Ιερεμίας.

Π Ρ Ω Τ Ε Υ Σ.— "Ένας ἀπὸ τοὺς δευτερευόντας θεοὺς τῆς θαλάσσης. "Έχει τὴν ἰκανότητα νὰ μεταμορφῶται εἰς οἰανδήποτε μορφήν θέλει : δύναται νὰ γίνῃ ὄχι μόνον οἰονδήποτε ζῶον, ἀλλὰ καὶ ἔν στοιχεῖον, ὅπως τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ. Χρησιμοποιεῖ τὴν ἰκανότητά του αὐτὴν, ὅταν θέλῃ νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἐρωτήσεις." Ἄν καὶ κατέχῃ τὸ δῶρον τῆς προφητείας, ἀποφεύγει νὰ ἐνημερώσῃ τοὺς θνητοὺς πού τὸν ἐρωτοῦν. Εἰς τὴν 'Οδύσσειαν (Δ' 384-418) ἡ νύμφη 'Εἰδοθέα (;) περιγράφει διὰ μακρῶν τὰς ιδιότητάς του.

Π Ρ Ω Τ Η Υ Λ Η.— ⊕ Πρωθύλη.

Π Ρ Ω Τ Ο Γ Ο Ν Ο Σ.— ⊕ 'Ανταύγης

Π Ρ Ω Τ Ο Π Λ Α Σ Τ Ο Ι.— ⊕ 'Αδάμ, 'Αμάρτημα, Εὐα, Πτώσις, Σῆθ.

Π Τ Ε Ρ Α. Φά Π. παγκοσμίως συμβολίζουν εἰς τοὺς ⊕ Σαμῆνας ἀφ' ἑνὸς τὴν ἰκανότητα τῆς ψυχικῆς ἀνατάσεως, ἄρα τῆς διοράσεως καὶ μαντικῆς, ἀφ' ἑτέρου τὴν εὐφορίαν τῆς βλαστήσεως. Αἱ ἴδιαι ἰκανότητες ἀποδίδονται καὶ ἀπὸ τοὺς 'Ινδιάνους κατὰ τὰς ἱεροτελεστιῶν τῶν ἡλιοστασιῶν. Τὸ στέμμα μὲ τὸ ὁποῖον κοσμοῦν τὰς κεφαλὰς τῶν βασιλέων καὶ ἀρχόντων, ὑπενθυμίζει τὸν στέφανον ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Εἶναι ὁ φωτοστέφανος μὲ χαρακτηριστικὰς τὰς ἀνωτέρας ὀντότητας.

Εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, ἡ θεὰ τῆς δικαιοσύνης Μάατ, ὑπὸ μορφήν πτεροῦ, ἐτίθειτο ἐπὶ τοῦ ἑνὸς δίσκου τῆς ζυγοῦ κατὰ τὴν ⊕ Ψυχοσταςίαν.

Διὰ τῶν πτερυγῶν, τὸ ὄν ἀσπικτῆ τὴν ἰκανότητα νὰ ἵπταται πρὸς τὸν πνευματικὸν κόσμον καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἀντλή ὑπερτέρας γνώσεις.

Εἰς τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν, αἱ πτέρυγες εἶναι ἐφόδιον τῶν ἀγγέλων καὶ συμβολίζουν τὴν πνευματικότητα των. Τὸ "Αγ. Πνεῦμα εἰκονίζεται ὡς λευκὴ περιστέρα. 'Η εἰκὼν τῶν Πτερῶν ἔχει πλατωνικὴν προέλευσιν (Φαῖδρος 246) καὶ παρελήφθη ἀπὸ τοὺς μυστικούς καὶ

τοὺς Πατέρας. Εἰς τοὺς Ψαλμοὺς ἔχουν προστατευτικὴν ἰκανότητα (Ψαλμ. 16, 8 - 35, 8). Ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης διδάσκει ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχει, ὅπως ὁ Θεός, πτέρυγας. Ἐάν τὰς χάσῃ ἡ ψυχὴ λόγῳ σφάλματος, δύναται νὰ τὰς ἀνακτῆσθαι. Ὅταν ὁ ἄνθρ. ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεόν, χάνει τὰς πτέρυγας, ὅταν πλησιάζῃ πρὸς αὐτόν, τὰς ἀνακτᾷ. Καθ' ὅμοιον τρόπον ἐκφράζεται καὶ ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης.

Γενικῶς τὰ Π. ἐκφράζουν τὴν ἀναγωγὴν τῆς ἐκλεκτῆς ψυχῆς. Οἱ Βαβυλώνιοι ἐχρησιμοποιοῦν τὸ σύμβολον τοῦ πτερωτοῦ λέοντος ἢ τοῦ πυρώδους ἰσχύος τοῦ πνεύματος. Ὁ Θεός Ἐρμῆς ἔφερε πτερὰ εἰς τὰ πῆδιλα καὶ ἐπὶ τοῦ πετάσου του, διὰ τὴν ταχύτητα καὶ πνευματικίτητα. - SEG H I, 28. IV, 33. -

Π Τ Η Ν Ο Ν. - Τὰ παντοειδῆ πτηνὰ εἶναι σύμβολα τῆς κατανικῆσεως τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος, τῆς ἀνατέσεως πρὸς τὰς οὐρανίους περιοχάς, τῆς συνδέσεως μετὰ τῶν θείων πεδίων καὶ συνεπῶς τῆς ἐπαφῆς τῶν μέγας βουλάς τῶν θεῶν. Ἐκεῖθεν αἱ μαντικαὶ τῶν ἰδιδιτητες καὶ διὰ τοῦτο ἐθεωρήθησαν ὡς οἱ διάγγελοι τῶν θείων βουλῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὰ προϊστορικὰ σπλήλαια τῆς Ἀλτάμπερα, ἀναπαρίστανται πτεροφόροι ἄνθρωποι : σημαίνουν τὴν ἀνάκτησιν ἐν ἐκστάσει τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ οὐράνια. Εἰς τὰς Οὐπανισάδ γίνεται λόγος περὶ τοῦ μυθικοῦ πτηνοῦ * Χάμσα ἀναφορικῶς μετὰ τὴν μετανάστευσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα, μέχρις ὅτου εὕρῃ τὴν τελικὴν τῆς φωλεῶν καὶ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν περιπλάμησιν. Ὁ Ζεὺς διέθετε ἕνα ἀετόν ὡς συμπαραστάτην τῶν βουλῶν του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. * Ἀετός, Ἀλέκτωρ, Γλαυξ, Ζῆα, Κόραξ. Περιστερὰ, Πελεκᾶνος, Πτερὰ, Πτῆσις, Σιμούργκ, Φοῦνιξ.

Π Τ Η Σ Ι Σ. - Αἱ ὑπεργῆναι πτῆσις πρὸς τὰς οὐρανίους περιοχάς, ὑπῆρξαν ἀνεκαθεν τὸ ὄνειρον τοῦ ἀνθρώπου (πρβ. τὸν μῦθον τοῦ Ἰκάρου κ. ἄ.). Ἐνῶ ὅμως ὁ Ἑσωτερισμὸς καὶ τὰ Μυστήρια ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ θεῖον μετὰ σκοπὸν τὴν φῶτισιν καὶ τελειοποιήσιν, ὁ μηχανοκρατικὸς

πολιτισμός μας, ἐστράφη πρὸς κατάκτησιν τοῦ ὕλικου δια-
 στήματος πρὸς ἀποκτησιν καὶ διευρύνσιν τῶν γνώσεών
 του ἀπὸ ἀστρονομικῆς καὶ ἴσως καταστρεπτικῆς ἀκόμη
 πλευρᾶς (βλ. "πόλεμος τῶν ἄστρον"). Τὰ τελευταῖα
 ἐπιτεύγματα τῆς ἀστροναυτικῆς, χωρὶς νὰ παύουν νὰ εἶναι
 ἄξια θαυμασμοῦ ἀπὸ τεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς
 καὶ ἡρωϊσμοῦ, κρῖνονται ὑπὸ τῶν νεωτέρων φιλοσόφων ὡς
 δεῖγμα φυγῆς τοῦ νεωτέρου πνεύματος ἀπὸ τῆς Γῆς πρὸς
 ἀπώτατα ἐπίσης ὕλικά σώματα (πλανῆτας) μέ σκοπὸν εἶτε
 νὰ ἐμπλουτίσουν τὰς γνώσεις μας, εἶτε νὰ ἐκμεταλλευ-
 θοῦν τοὺς τυχόν ὑφισταμένους πόρους τῶν ἐξωγήινων σω-
 μᾶτων μέ ὠφελιμιστικᾶς, ἴσως ὅμως καὶ καταστρεπτικᾶς
 βλέψεις. Εἰς τὸ σχετικὸν λῆμμα τῆς "ENCYCLOPEDIA DES
 SYMBOLES" (T. IV) ἐκδ. SEGHERS, ἀναγράφεται ἡ ἐξῆς
 βαθυστόχαστος ἂν καὶ ἀπαισιόδοξος σκέψις: "Εἶναι περί-
 εργον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τὰ διαπλανητικὰ προγράμματα
 τῆς ἐποχῆς μας - παρά τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὸν ἡρωισμόν
 των - ὑποκρύπτουν τὴν ἀνικανότητα τῶν μεγάλων βιομηχα-
 νικῶν ἐθνῶν νὰ ἐπιλύσουν τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα (ὄχι
 μόνον τὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ, ἀλλὰ καὶ κυρίως τὰ
 ἀνθρωπιστικὰ). Μὴ γνωρίζοντα, μὴ δυνάμενα ἢ καὶ θοῦκοντα
 ἀπλῶς νὰ μεταχειρισθοῦν τὰς ἐνδεχομένως τεραστίαις πηγᾶς
 τῶν ἀστρικῶν σωμάτων, διὰ τὰς σχεδὸν ἀπεριορίστους
 ὕλικὰς ἀνάγκας τῶν ὁμοεθνῶν των, ἀλλὰ καὶ παντός κατοί-
 κου τῆς Γῆς, ἵπτανται ὑπεράνω αὐτῆς. Ἐχομεν πρὸ ἡμῶν
 μίαν συλλογικὴν ψυχολογίαν ὅπου διαφαίνεται ἡ ἀνικα-
 νότης των νὰ ἐξισορροπήσουν τὰς ἀνάγκας τῆς γῆς καὶ
 ἀνατρέχουν εἰς τὸ διάστημα πρὸς ἐξεύρεσιν πόρων ἢ
 δυνάμεως (ὑπεροπλίας). Ὑπάρχει κατὶ τὸ παιδαριῶδες μέγα
 σατὸν τὸν ἐπιστημονικὸν γιγαντισμόν, ποῦ μαρτυρεῖ τὸ
 ἀπροσάρμοστον τῆς σημερινῆς κοινωνίας, διὰ τὴν ἐπίλυ-
 σιν τῶν προβλημάτων της. Εἶναι σὰν νὰ ἦτο ἀνίκανος νὰ
 ἀνταπεξέλθῃ σαυτᾶ, νὰ διευθετηθῇ τὰ πεπρωμένα της.
 Ἐπαναλαμβάνει τὸν μῦθον τοῦ Ἰκάρου καὶ τρέπεται εἰς
 φυγὴν ἐνώπιον τοῦ ἑαυτοῦ της, νομίζοντας ὅτι ἀγέρχε-
 ται εἰς τὸν οὐρανόν." Ἀλλὰ μία τοιαύτη "φυγὴ" δέν κα-
 θιστᾷ τὸν ἄνθρ. εὐτυχέστερον, ἀλλὰ ἐπὶ μᾶλλον καὶ
 μᾶλλον ἀνικανοποίητον καὶ δυστυχέστερον.-

Π Τ Ο Λ Ε Μ Α Ι Ο Σ (Αίρεσιάρχης). @ Γνωστικισμός

Π Τ Ο Λ Ε Μ Α Ι Ο Σ (Κλαύδιος).- @ Γεωκεντρικόν
σύστημα, 'Ιουνκτίνος.

Π Τ Υ Σ Μ Α.- @ Σίελος.

Π Τ Ω Σ Ι Σ.- @ 'Αγνισβάτας Πίτρεις, 'Αμάρτημα,
Γκίχτελ, 'Επάνοδος, Κηρύκειον (393 ±3),
Πρωτόπλασμα, Πυθαγορισμός 230 (-19)
Βιβλιογρ. Π.Γράβ. Πυθαγόρας.

Π Υ Θ Α Γ Ο Ρ Α Σ.- 'Επειδή τό θέμα "Πυθαγόρας"
είναι, λόγω τῆς τεραστίας σημασίας του, ἀνεξάν-
τηλον, κρῖνονομεν ὀρθότερον, ἀντί παντός "συμπληρώ-
ματος" εἰς τὰ ἤδη ἐκτενέστατα ἄρθρα τοῦ ἀφιερῶσάμεν
εἰς τὰ λήμματα "Πυθαγόρας" καί "Πυθαγορισμός" τῆς
παρούσης 'Εγκυκλοπαιδείας (Τ. V, σ. 217 κ. ἐφ.) νῶ
παραπέμφωμεν τόν 'Αναγνώστην εἰς τό ἐν τῷ μεταθ
ξύ ὑπό τῆς "Βιβλιοθ. τῆς Εφίγγος" ἐκδοθέν ὀγκῶδες
καί περιεκτικώτατον σύγγραμμα τοῦ Π. Γράβιγγερ
"Πυθαγόρας καί ἡ μυστική διδασκαλία τοῦ Πυθαγορισμοῦ"
('Αθήναι, 1982) ἕνθα ἀναπτύσσεται μέ πᾶσαν σοβαρότητα
τό ὅλον μνημειῶδες ἔργον τοῦ μεγάλου Σαμίου Διδασκάλου.

- 'Η προσωπικότης τοῦ Π. Π. Γράβ. Πυθ. 26, 44, 46

- Οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ: Π. Γ. Πυθ. 29

- 'Αποδημίαι, Π. Γ. Πυθ. 29

- Βιογράφοι του, Π. Γ. Πυθαγ. 50

Βιβλιογραφία: 'Ανωνύμου: Βιογραφία Πυθαγόρου, εἰς
τὴν Βιβλιοθ. τοῦ Φωτίου (πατριάρχου Κων/πόλεως)
τὴν ἐπικληθεῖσαν "Μυριόβιβλος"

M.M. DAVY, DICTION. D. MYSTIQUES, I, 109

Π. Γράβιγγερ, Πυθαγόρας, 'Αθ. 1982

Δημ. 'Ιωαννίδης, 'Η Πυθαγόρειος φιλοσοφία,
'Ιλισσός, 'Εκλογαί Α, 63

FABRE D'OLIVET, Σχόλια εἰς τόν Πυθ. 'Ιλισσός 1960, 90

Π Υ Θ Α Γ Ο Ρ Ε Ι Ο Ι, @ 'Αρχύτας, Ζάμολξις, Φιλόλαος

Βιβλιογρ. Σταμάτης Εὐ. 'Ιλισσός 1980, σ. 9

Σταμάτης Εὐάγ. Συμβολισμοί τῶν Πυθαγορείων, 'Ιλισσός
1980, σ. 155

Π Υ Θ Α Γ Ο Ρ Ι Κ Ο Ν ΤΑΓΜΑ. - Θ 'Ακουσματικοί,
Πολιτικοί, Σεβαστικοί, Μαθηματικοί.

Π Υ Θ Α Γ Ο Ρ Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ Θίμους, Κάυζερ, Κέπλερ,
Νεοπυθαγορισμός, Πυθαγ. Τάγματα, Φάμπρ ντ' Ολιβέ.
Βιβλιογρ. - Βαθμοί μνήσεως, Π.Γ.Πυθαγ. 60
- 'Εξέλιξις μέχρι σήμερον, Π.Γ.Πυθαγ. 72-93

Π Υ Θ Ε Α Σ ό Μασσαλιώτης. Βλ. Π.Γράγ.Πυθαγ. 33

Π Υ Θ Ι Α. - Θ 'Ιάμβλιχος, Κασσοίτις, Τρίπους

Π Υ Θ Ω Ν. - ό θήλυς αυτός όφεις ή δράκων, ήτο μία σθο-
νία θεότης, όπως ή Χίμαιρα, σκοτεινή και κακοποιός,
προκαλούσα πολλές καταστροφάς. 'Επέπρωτο να έξουδετε-
ρωθῆ από τον ούράνιον και φωτοβόλον 'Απόλλωνα, που εί-
χεν άκριβώς τον αντίθετον χαρακτήρα. Συμβολίζει τον
θρλαμβον της σοφίας επί των κατωτέρων ένστικτων.

Θ Σήψις, 'Ομηρικόν ύμνον εις Δήμητραν έν Π.Γράβάβιγγερ:
Φιλοσοφ. και λειτουργ. "Υμνοι, Βιβλιοθ.Σφιγγός.

Θ 'Απόλλων 316 (-4), "Εχιδνα, Σήθ 393 (-4)

Π Υ Α Η. - Θ Παρμενίδης, 43 (12)(-2). - Πυθαγορισμός 23
Σελήνη 377 (2).

Π Υ Ρ. - Αί πλεϊται των όψεων του συμβολισμού του Π.
συνοφίζονται μέσα στην Ινδικήν διδασκαλίαν ή ό-
ποια του άποδίδει βασικήν σπουδαιότητα. "Αγνι, "Ινδρας,
Σουρβυα, είναι άντιστοιχως τά Πυρά του γήινου, τους
ένδιαμέσου και ούρανίου κόσμου, δηλαδή τό εσθητες πῦρ,
ό κεραυνός και τό ούράνιον Πῦρ. 'Αναγνωρίζονται άκόμη
δύο άλλα πυρά, τό της διεισόδουσεως και τό της φθοράς και
καταστροφής (ή έτέρα όφεις του "Αγνι). Παραδέχονται άκό-
μη 5' όφεις του τελετουργικού Π., που υπεκφράζονται επίσης
διά του "Αγνι. 'Ο Βράχμας είναι ό αυτός με τό Πῦρ,
γράφει ή Γκιτά (4, 25). Είναι ώσαύτως τό ούσιώδες σύμ-
βολον του Μαζδαϊσμού. 'Η διαφύλαξις του άσβεστου Πυρός
έκτεινεται από της Ρώμης μέχρι του 'Αγκόρ της 'Ινδίας
και μέχρι της 'Ιαπωνίας.

Τό σύμβολον του Π. ως παράγοντος καθάρσεως και
άναζωογονήσεως, εκτείνεται από της Δύσεως μέχρι της

"Απὸ Ἀνατολῆς.

Ἡ καθολικὴ λειτουργία τοῦ Νέου Φωτός, τελεῖται κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα. Κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, γίνεται λόγος περὶ πυρίνων γλωσσῶν.

Ὁ ρόλος τοῦ σιδηρουργοῦ (Ἡφαίστου), συνδέεται μὲ τὸν συγγενῆ του ἀλχημιστὴν ὅστις ἐπεξεργάζεται τὴν ἀθανασίαν μέσα στὸν κλίβανόν του (Ἀθάναρα) καὶ μὲ τὸν ἰσοτίμον του Κινέζον ποῦ κατεργάζεται τὴν φιλοσοφικὴν Δίθον καὶ τὴν Πανάθειαν μὲ τὸ Πῦρ τοῦ ἑσπτέρου του χωνευτηρίου ποῦ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ Μανιπούρα Τσάκρα (ἡλιακὸν πλέγμα).

Οἱ Ταοῖσταί ἐξ ἄλλου, ἐμπίπτουν εἰς τὴν πυρὰν διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν γήινην κατάστασιν, ἀποθέωσις ποῦ ὑπενθυμίζει τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Ἡλία εἰς τοὺς οὐρανοὺς, μαζὶ μὲ τὸ φλεγόμενον ἄρμα του, καὶ τὴν κατάκευσιν τῶν σαρκῶν τοῦ Δημοφῶντος, τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων.

Οἱ Πυροβάται εἰσέρχονται ἐπίσης ἀνυπόδητοι εἰς τὴν πυρὰν, χωρὶς νὰ ὑποστοῦν ἐγκαθματα, πράγμα ποῦ ἄπενθυμίζει ἐπίσης τὸ πῦρ τοῦ δέν καλεῖται τοῦ δυτικῆς ἑρμητισμοῦ, ποῦ συμβολίζεται διὰ τῆς Θ σαλαμάνδρας καὶ ταυφίζεται μὲ τὸ καθαρτικὸν ὕδωρ.

Εἰς τὴν ἀρχ. Κίναν, κατὰ τοὺς ἐπισήμους ἐνθρονισμοὺς, ὁ Αὐτοκράτωρ ἢ ὁ μουόμενος, μετὰ τὴν πλῆσιν καὶ κάθαρσιν δι' ἀρωματικῶν καπνῶν, περιεβάλλετο τελικῶς διὰ πυρίνων φλογῶν πρὸς ὀλοκλήρωσιν τοποῦ ἑξαγνισμοῦ. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν ἐπίσης τὰς ρωμαϊκὰς Ὀρδαλίας. Τὸ Πῦρ τῆς βεδικῆς θυσίας, ὁ Βουδάας ἀντικατέστησε μὲ τὸ ἑσπτερον Πῦρ ποῦ εἶναι συγχρόνως διεισδυτικὴ γνῶσις, φωτισμός καὶ φθορὰ τοῦ ἑξωτερικοῦ περιβάλλοντος. Ἐκεῖθεν ἀνάγονται τὰ σύμβολα τῆς καιουσης Κουνταλίνη τῆς Ἰνδικῆς Ριόγκα καὶ καὶ τοῦ ἑσπτερικοῦ Πυρός τοῦ θιβετανοῦ Ταντριμοῦ. Τὸ τελευταῖον σύστημα ποῦ ἀναγνωρίζει 5 λεπτοῦφῆ κέντρα, φέρει εἰς ἀντιστοιχίαν τὸ Πῦρ μὲ τὴν καρδίαν.

Ἀερίζει ἀκόμη μὰ ἀναφερθῆ ὅτι ὁ Σουφι Σεγεστάνι θεωρεῖ τὸ Π. ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ ὄντα εἰς τὴν λεπτοῦφῆ κατάστασιν διὰ τῆς κατακαύσεως

τοῦ ἔξωτερικοῦ περιβλήματος. Τό θέμα τοῦτο μᾶς ὑπενθυμίζει καί πάλιν τό ἐπεισόδιον τῆς θεᾶς Δήμητρος, ποῦ κατέκαιε κατά τήν νύκτα τάς φθαρτάς σάρκας τοῦ Δημοφῶντος, υἱοῦ τοῦ Κελεοῦ διά νά τόν καταστήσῃ ἀθάνατον. (βλ. Π. Γράβ. Λειτουργικοί Ὕμνοι, Ὕμνος εἰς Δήμητραν).

Ἡ φθαρτική ὄψις τοῦ Π. περιλαμβάνει καί μίαν ἀρνητικὴν ὄψιν ἃ οὕτω ἡ κυριαρχία τοῦ Π. (σιδηρουργία) ἐνέχει καί σαταναικόν λειτούργημα: ἀφοῦ τό Π. εἶναι τόν σον γήινον, ὅσον καί οὐράνιον, ἀθεωρήθη ὡς τό ὄργανον τοῦ δημιουργοῦ καί τοῦ Σατάν. Ἡ πᾶσις τοῦ Ἐωσφόρου, θεοῦ τοῦ φωτός εἰς τάς φλόγας τῆς κολάσεως, παρακινεῖ εἰς πολλούς ἐνδιαφέροντας διαλογισμούς.

Ἐσαυτως ὁ συμβολικός ἀνταγωνισμός πυρός καί ὕδατος, ἀμφοτέρων καθαρτηρίων μέσων, οὐρανοῦ καί γῆινου, καί ἡ κυκλική καταστροφή τῶν κόσμων διά κατακλυσμόν καί ἐκπυρώσεως, δίδει ἐπίσης λαβήν εἰς πολλάς σκέψεις.

Διά τόν νεοπλατωνίζοντα Διονύσιον Ἀρεοπαγίτην τό Πῦρ εἶναι ἡ ἐντελεστέρα εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Πῦρ ἐπικαλεῖται πρός ἐπιβεβαίωσιν τούτου τοὺς πυρώδεις τροχοὺς (Ὀφανεῖμ), τὰ φλεγόμενα Σεραμεῖμ, ἅπαντα σύμβολα ὑπέρτατα τῆς οὐρανοῦ ἱεραρχίας, (Θεαρχίας).

⊕ Ἄγνι, Ἄγνισβάτας, Ἀναγέννησις 211 (10). Δοκιμασία διά τοῦ Πυρός, Ἐλαιον, Ζιγκουράτ, Ἡράκλειτος, Θεῖον, Μαζδαϊσμός, Προμηθεύς, Πύρωσις, Τέγλις, Χαλδ. Δόγια 278, 280. Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 329.

Π Υ Ρ Α Μ Ι Δ Ε Σ.—Τό μόνον ἴσως βέβαιον ἀπό συμβολικῆς ἀπόψεως, εἶναι ὅτι τό σύμβ. τῆς Π, εἶναι ἀνάλογον πρός τάς σημασίας τοῦ λόφου, τοῦ δένδρου, τοῦ ⊕ Ὀρους, τοῦ ⊕ Πύργου κ. ἄ.

Π Υ Ρ Γ Ο Σ.— Τό ὄνομα Πύργος, φέρει ἀμέσως εἰς τήν σκέψιν τόν Πύργον τῆς Βαβέλ (θύραν τοῦ οὐρανοῦ) τοῦ ὁποῦοι σκοπός ἦτο νά ἀποκαταστήσῃ τήν σύνδεσιν, διά τοῦ πρωταρχικοῦ ἄξιου τήν Γῆν μέ τήν διαμονήν τῶν θεῶν.

Τό σύμβ. τοῦ Π. εἶναι παγκόσμιον καί ἀπαντᾶται, ὑπό ποικίλα ὀνόματα, συνηθέστερον τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ⊕ Ζιγκουράτ, τό ἱερόν κτίριον μέ τοὺς 7 ὀρόφους, σαφῶς λειτουργικόν κτίσμα. Συγγενεβεῖ μέ τό ἱερόν ὄρος Μερου (⊕)

τῶν Ἰνδῶν, ἀκόμη καὶ μὲ τὰς Θ Στούπας. Αἱ ἀλεπάλληλοι βαθμίδες τοῦ ὁδηγοῦσαν μέχρι τῆς κορυφῆς, ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένος ὁ ναὸς τῆς θεότητας, ἀπεφοίτα τὴν βαθμιαίαν ἀνοδὸν τῆς ψυχῆς μέχρι τοῦ θεοῦ.

Ἦτο φυσικόν, τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ τῶν πολυθεϊστῶν νὰ κρῆθῃ ὡς εἰδῶλον ὑπὸ τοῦ ἑβραϊκοῦ μονοθεϊσμοῦ καὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς συμβολίζον τὴν ἀνθρωπίνην ἔπαρσιν καὶ μεγαλαυχίαν, νὰ διαταχθῇ ὡς ἐκ τοῦτου ἢ καταστροφὴ τοῦ κατ'ἡ σύγχυσις γλωσσῶν ὑπὸ τοῦ Ἰαχβέ.

Ὁ χάλκινος πύργος τῆς Δανάης, συγγενεῖται μὲ τὸν (Θ) Αθάνορα τῶν ἀλχημιστῶν. SEGH IV, 313.

Π Υ Ρ Ο Β Α Σ Ι Α. - Βλ. Ἀναστενάρια.

Βιβλιογρ. Παρασκευόπουλος Χρ. Τὸ φαινόμενον τῆς Π. ἐν Ἰλιόσῃ 1974, σ. 217. - Κοσμόπουλος Ἰ. Ὁδ. - Ἐκλογ. Ἰλισοῦ Γ, 234.

Π Υ Ρ Ρ Ω Ν. - Θ Σκεπτικισμός.

Π Υ Ρ Ω Σ Ι Σ. - Θ Ἀλκοόλ, Ἄνθραξ, Χειμῶν.

P

Ρ Α Β Λ Ο Σ. - Ἡ Ράβδος ἐμφανίζεται εἰς τὴν συμβολικὴν ποικιλοτρόπως : ὡς ὑποστήριγμα τοῦ βοσκοῦ ἢ προσκυνητοῦ, ὡς ὄπλον ἀμυντικόν καὶ ἐπιθετικόν καὶ συχνά ὡς μαγικόν ὄργανον (ὄπλον).

Ἰπὸ τῶν Ταοῖστῶν ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ τελετικὰς πράξεις Ρ. ἀπὸ καλάμι μὲ 7-9 κόμβους. Αἱ Ρ. αὗται ὑπενθυμίζουν τὴν Ἰνδικὴν Βράχμα-Ντάντα, τῆς ὁποίας οἱ 7 κόμβοι παριστοῦν τὰ 7 Τσάκρας τοῦ ἀνθρ. σφῆματος.

Ἡ Ρ. γενικῶς συμβολίζει τὸν Ἄξονα τοῦ κόσμου περὶ τὸν ὁποῖον ἐλίσσονται ἐλικοειδῶς καὶ κατ'ἀντίθετον φοράν δύο ταινίαι ποῦ ὑπενθυμίζουν τὰ δύο νάντι τοῦ Παντρισμοῦ πέριξ τῆς σπονδυλικῆς στήλης

Σουσοῦμνα, ὅπως καὶ τοὺς δύο ὄψεις τοῦ Θ Κηρυκείου τοῦ Ἑρμοῦ. Οὕτω ὑποφοιτᾶται ἡ ἀνάπτυξις τῶν δύο ἀντιθέτων ρευμάτων τῆς κοσμικῆς ἐνεργείας. Ἀνάλογος εἶναι καὶ ἡ σημασία τῆς Ρ. τοῦ Μωυσέως ("Ἐξοδ. 7, 8-12) ὅπου μετεμορφώθη εἰς ὄφιν καὶ πάλιν εἰς Ράβδον. Ἀνάλογοι εἶναι καὶ αἱ Ρ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ἰγείας, ὅπως καὶ τοῦ χαλκίνου ὄψεως ἐπὶ τοῦ Ταῦ τοῦ Μωυσέως. Περὶ τῆς μαγικῆς Ρ. (BAGUETTE) βλ. SEGHE I, 153).

P A Γ Κ Ο Ν. - Θ Βίρτι, Τρινόσοφοι.

P A M A . - Θ Παρασοῦ Ράμα, Ραμαγυάνα.

P A M A K P I Σ Ν Α. - (1834-1886). - Διὰ τὸν Παρακρίσινα ὁ Χριστὸς δὲν ἦτο ἄλλο παρά μία ἀπὸ τὰς πολλὰς θεῖς ἀεκδηλώσεις, ἔν Θ Ἀβατάρα τοῦ Βισνοῦ. Διαδόχος του ὑπῆρξεν ὁ Βιβεκανάντα καὶ ἀργότερον ὁ Ἀουρομπίντο.

P A M Σ Α Ι (RAMSAY). - Θ ΚΚερμόν (περιστύλιον τοῦ -)

P A N T O Λ Φ. - Θ Ἀδελφότης τοῦ Ἑβλῆς, Νγκλόφσκα Μ.

P A Φ A Η Λ. - Θ Ἀρχάγγελου

P E A . - Θ Ἀβαδίρ, Ἀντίθετα, Κρόνος, Κυφέλη, Ὀμπ.

P E M Π Ι Σ (REBIS, Δίπραγμα). - Ἡ εἰκὼν τοῦ Ρ. εἶναι μία συμβολικὴ παράστασις δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βασιλ. Βαλεντίνου τὸ 1659, εἰς τὸ ἔργον του "Τὸ Βιβλίον τοῦ Ἀζῶθ. Περιελήφθη εἰς τὸ : THEATRUM CHIMICUM (ARGENTORATI 1613) καὶ ἔκτοτε εἰς πολλὰ ἄλλα συγγράμματα περὶ Ἑσωτερισμοῦ καὶ Ἀλχημείας. Τὸ Ρ. ἐκ τοῦ RES BINA ἴσον Δίπραγμα) συμβολίζει τὸ Θ Ἀνδρόγυνον.

Ὁ Περνετύ, γράφει περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ "Μυθοερμητικὸν" Λεξικὸν του: "Οἱ Ἀλχημιστὰι ἀποκαλοῦν Ρ. τὸ πρῶτον ἀπόδεμα (DECOCTION) τοῦ ορυκτοῦ πνεύματος, ἀναμειγμένον μὲ τὸ σῶμα του, διότι παράγεται ἀπὸ δύο πραγματά, ἦτοι ἐκ τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος, δηλαδὴ ἐκ τοῦ διαλύτου καὶ τοῦ διαλυτοῦ σώματος, ἔν καὶ κατὰ βάθος πρόκειται περὶ τοῦ ἰδίου πρᾶγματος καὶ τῆς ἰδίας ὕλης... Οἱ φιλόσοφοι ἔδωσαν ἐπίσης τὸ ὄνομα Ρ. εἰς τὴν ὕλην τοῦ ἔργου ἀχθεῖσαν εἰς τὴν λεύκωσιν, διότι τότε

αὕτη εἶναι εἷς ὑδράργυρος ἐμψυχωμένος ἀπὸ τὸ θεῖον του, καὶ τὰ δύο αὐτὰ πράγματα, προσελθόντα ἐκ τῆς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ρίζης, εἶναι ἓν ὁμογενές ὄλον. Δικαίως ἄρα τὸ ταυτίζουσι μὲ τὸ Ἄνδρόγυνον ἢ ὕλη αὐτάρκης, ἱκανῆ νᾶ φέρη εἰς τὸν κόσμον τὸ βασιλικὸν τέκνον, τελειότερον τῶν γονέων του".

Εἰκονιζόμενον ὑπὸ μορφήν ὤου, τὸ P. ὑπενθυμίζει τὸ φιλοσοφικὸν ὦον τῶν ἀλχημιστῶν καὶ τὸ κοσμικὸν ὦον τοῦ ὁποίου ὁ διαχωρισμὸς εἰς ἄνω καὶ κάτω, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν πόλωσιν τῆς πρώτης Μονάδος, ἢ μᾶλλον τοῦ Ἐνὸς εἰς Μονάδα καὶ Δυάδα. Εἰς τὴν εἰκόνα παρίσταται μία Ἄνδρόγυνος μορφή τῆς ὁποίας τὸ θῆλυ ἥμισυ (τοῦ ὁποίου ὑπέρκειται σελήνη) κρατεῖ ἀνά χειρὰς ἓνα γυνώμονα (ὄρθην γωνίαν), τὸ δὲ ἄρρεν ἥμισυ ποῦ ὑπέρκειται εἰς ἥλιος, κρατεῖ ἓνα διαβήτην. Πρόκειται ἐπομένως περὶ τῆς ἱερογαμίας τῶν δύο ἀντιθέτων κατηγορημάτων (μονάδος καὶ δυάδος), συμβολισμὸς ποῦ ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν Κίναν μὲ τὸν Φοῦ-Χι καὶ τὴν Νιοῦ-Κουά. Ὁ δράκων τοῦ ὁποίου ὑπέρκειται τὸ P. εἶναι ἡ ἰσχὺς τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ Κόσμου. ⊕ Ἀπόσταξις, Δίπραγμα, Ἄνδρόγυνον. SEGH IV, 82.

P E Y M A.— Ἐνστικτῶδες ὄν, Ρευστὸν, (μαγνητικὸν ρευστὸν), Γιόδοκο.

P H T I N A I.— Ἐπειδὴ δὲν ὑφίστανται ἀλλοιώσιν μὲ τὸν χρόνον, καίονται καὶ προέρχονται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ἀειθαλῶν δένδρων (κωνοφόρων) αἱ P. γενικῶς ἐθεωρήθησαν ὡς σύμβολα τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀθανασίας. Εἰς τὴν Κίναν (ἰδίᾳ αἱ P. τῶν δένδρων κυπαρίσσου καὶ ταμαρίδος), ἐχρησίμωσαν ὡς ὀρδογαὶ ἀθανασίας. Ὁ ἀναδιδόμενος ἐκ τῆς καψέως θητινῶν εὐδωμων, ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὴν παρασκευὴν θυριαμάτων, ποῦ εἶναι ἀφ' ἑνὸς εὐπρόσδεκτοι θυσίαι εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐνεργοῦν ἐπὶ τοῦ θυμικοῦ καὶ προκαλοῦν κάθαρσιν καὶ ἔξαρσιν τοῦ πνεύματος. ⊕ Λιβανωτός).—

P I Σ (μύτη).— Εἰς τοὺς πρωτογόνους λαοὺς, ἡ μύτη

ἢ τὸ ρυγχος μερικῶν ζῶων ἔχουν, ὅπως καὶ ὁ ὀφθαλμός, διορατικῆς ἰδιότητος.

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, οἱ ὑπερόπται ὑποτίθεται ὅτι ἔχουν μακρὰν ρίνα καὶ ἀποκαλοῦνται Τεγκού. Τὰ Τεγκού εἶναι διαβολικὰ πνεύματα ποῦ ἔχουν ἀκριβῶς μακρὰν μύτην ἢ ράμφος ἀρπακτικῶν πτηνῶν. (SEGH III, 264)

P O Δ O N .- Ἐχρησιμοποιήθη εὐρύτατα εἰς τὴν Δυσιν, ὅπως καὶ ὁ Θ Δωτός εἰς τὴν Αὔγουπτον καὶ Ἄσιαν. Ἀμφότερα τὰ ἄνθη παρουσιάζουν συγγένειαν πρὸς τὸν Θ Τροχόν. Εἰς τοὺς Ἑλληνας ἦτο τὸ ἀγαπητόν ἄνθος τῆς Ἀφροδίτης, σύμβολον τῆς Ἀγάπης, τῆς καλωσύνης, τῆς ἀθάνασις καὶ τῆς ἀναγεννήσεως. Εἰς τὸ μυστηριακόν μυθιστόρημα τοῦ Ἀπουληίου "Ὀχρυσοῦς ὄνος" ὁ ἦρωας τοῦ ἔργου Λουκιος, ποῦ εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς ὄνον, ἀναλαμβάνει τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν ἀφοῦ φάγῃ στέφανον ἀπὸ κόκκινα ρόδα, ποῦ τοῦ προσφέρει ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Ἰσιδος. Ἡ τριανταφυλλιά, προσθέτει ὁ συγγραφεὺς, εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνεγεννηθέντος (220) καὶ τῆς ἀναγεννήσεως. Τὸ Ρ. ἦτο διὰ τοὺς Ἑλληνας λευκόν, ὅταν ὄμως ὁ εὐνοούμενος τῆς Ἀφροδίτης Ἀδωνίς, ἐτραυματίσθη θανάσιμως, ἡ θεὰ προσέτρεξε καὶ ἐκνήθη ἀδόξνα ἀγκάθι ἐκ τοῦ θεϊκοῦ αἵματος ποῦ ἔρρευσε, ἐχρωματίσθησαν κόκκινα τὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα ποῦ ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ἀδωνιν. Καὶ ἡ Ἐκάτη, θεὰ τοῦ Ἄδου, παρίστατο συχνὰ περιβεβλημένα ἀπὸ ρόδα μὲ 5 πέταλλα (ἀγριοτριανταφυλλιά (ENGLANTINE)). Ἡ παράδοσις ἐκίσης ἀναφέρει ὅτι ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ, εἶχε γεννηθῆ εἰς Ρόδον, τὴν νῆσον τῶν Ρόδων. Τὸ σύμβολον τῆς ROSA CANDIDA, τῆς Θείας Κωμωδίας, ὑπενθυμίζει τὴν ROSA MYSTICA τῶν χριστιανικῶν λειτανειῶν· σύμβολα τῆς Παρθένου Μαρίας. Ἐπίσης τὸ μεσαιωνικόν ἔπος ROMAN DE LA ROSE, εἶναι πλήρες ἱπποτισμοῦ καὶ μεσαιωνικοῦ συμβολισμοῦ. Τὸ Ρ. εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς σύμβολον τοῦ ἔρωτος, ἀντικαθιστᾷ πολλὰκις τὸν Νάρκισσον καὶ τὸν Δωτόν. Διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Θεῖαν Κωμωδίαν τοῦ Δάντου, ὑπενθυμίζομεν τὸ τεράστιον συμβολικόν ἄνθος ποῦ προσφέρει εἰς τὸν πιστόν της σὴντρόφον ἡ Βεατρίκη, ὅταν ὁ Δάντης ἔφθασε μέχρι

τοῦ τελευταίου κύκλου τοῦ Παραδείσου. Ἐπίσης θά ἀναφέ-
ρωμεν τοὺς θαυμασίους ρόδακας (ROSACES) τῶν μεσαιωνι-
κῶν Μητροπόλεων τῆς Εὐρώπης, ποὺ ἦσαν ἔργον μεμημέ-
νων πρακτικῶν Τεκτόνων.

Εἰς τοὺς Ἀλχημιστάς, τὸ σύμβολον τοῦ Ρ. ἀποτελεῖ
τὸν τίτλον πολυαρίθμων ἔργων των. Ἐκεῖθεν τὸ παρέλα-
βον οἱ Θ. Ροδόσταυροι. Θ. Ἀστήρ τοῦ Ταρῶ (415),
Καρδία 353 (-6), Ρόδον καὶ Σταυρός, Δεκτόριουμ Ροζι-
κροτσιάνουμ, MONT ECCLESIA.-

Ρ Ο Δ Ο Σ Τ Α Υ Ρ Ι Σ Μ Ο Σ.- Ἐκτενῆς καὶ λίαν ἐνδι-
αφέρουσα πραγματεία ἐπὶ τοῦ θέματος ὑπὸ τῆς
M.M. DAVY : ENCYCLOP. DES MYSTIQUES, T. II, 416.

Ρ Ο Δ Ο Σ Τ Α Υ Ρ Ο Ι.- Ποῖοι οἱ γνήσιοι καὶ πρόδρομοί
Ροδόσταυροι ; Δεδομένου, ὡς ἐλέ-
χθη, ὁ Ροδοσταυρισμὸς οὐδέποτε ἀπετέλεσε πολυμελῆ
"Ἐταιρίαν", ὀργανωμένην βάσει καταστατικῶν, ὀνομα-
στικῶν καταστάσεων μελῶν, εἰσφορῶν κ. κ. εἶναι ἀδύνα-
τον ἢ ἐξαιρετικὰ δύσκολον νὰ συνταχθῇ κάποιο "ἱστορι-
κόν" τῆς κινήσεως. Πρὸ τοῦ Διαγγέλματος FAMA καὶ CON-
FESSIO, ποὺ ἀφείλονται, καθὼς φαίνεται εἰς τὸν Βαλεν-
τῖνον Ἀνδρέου (ANREA), πολλοὶ παρουσιάζονται ὡς
πρόδρομοι τῆς χριστικῆς-ἀλχημικῆς ιδέας. Ἀναφέρομεν
τὰ ὀνόματα τοῦ Τριθεμίου (Στεγανόγραφία, 1500) τοῦ
Παρακέλσου (1493-1541) ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἔργον του
PROGNOSTICATIO καὶ εἰς τὴν εἰκόνα XXVI παρουσιάζει
Ρόδον ἠνεωγμένον ἐν μέσῳ στέμματος φέροντος ἐν κε-
φαλαῖον F (FRATERNITAS ;), τοῦ Κορνηλίου Ἀγρίππα
(1486-1534), τοῦ πάστορος Βαλεντίνου WEIGEL (1533-
1588) τοῦ ἀλχημιστοῦ AEGIDIUS GUTMANN, ποὺ ἔζησεν
εἰς AUGSBURG (1490-1584), τοῦ JULIUS SPERBER (+ 1616)
καὶ τὸν ἀναμφισβητήτως διάσημον ἀλχημιστὴν Ρ+Σ
Ἄρρϊκον KHUNRATH, συγγραφεὰ τοῦ "AMPHITHEATRUM SAPI-
ENTIAE AETERNAE" (1562 -1605), ἀσφαλῶς ἓνα ἐκ τῶν
πρώτων ποὺ συνέστησεν Ρ+Σ ὄμιλον.

Ἀκολουσεῖ ἡ ἐμφάνισις τοῦ FIGULUS (λατ. φευδώ-
νυμον τοῦ TOEFLER, ὅστις ἐξήγγελε τὸ 1603 τὴν ἔλευ-
σιν τοῦ ELIAS ARTISTA, τὸ ἐνεργόν μέλλον τοῦ Ρ+Σ

καί τήν "ἀνατολήν του χρυσοῦ αἰῶνος". Εἰς τόν κατάλογον τοῦτον τῶν προδρόμων δέν πρέπει νά παραλείψωμεν τόν Σίμωνα STUDIUM, συγγραφέα τοῦ ἔργου "Ναομετρία" (1604) ὅπου περιγράφει, μέ ἀρχιτεκτονικήν ὁρολογία, τὰ θαυμάσια τῆς Οὐρανίου Ἱερουσαλήμ. Φέρεται ὡς ἰδρυτής μιᾶς μυστικῆς Ὀργανώσεως: τῆς MILITIA CRUCIFERA EVANGELICA, μέ χαρακτῆρα σαφῶς ροδοσταυρικόν.

Ἄλλά εἰς τόν λουθηριανόν πάστορα Ἰωάννην Βαλεντίνον ANDREAE (1586-1654) ὀφείλει νά ἀποδοθῆ ἡ σύνταξις τῶν δύο Δραγγελημάτων FAMA FRATERNITATIS καί CONFESSIO (1615) ποῦ ἔφεραν εἰς φῶς τήν ὑπαρξιν τῆς Ροδοσταυρικῆς Ἀδελφότητος. Ἐν ἄλλο ἔργον του ἔχει τόν συμβολικόν τίτλον "Χημικοὶ γάμοι τοῦ Ρόζενκράυτς (1616). Ὁ ANDREAE ἔδρασεν ὡς ἡγέτης μιᾶς ὁμάδος περὶ τόν Μαργκράβον τοῦ HESSEN-CASSEL.

Εἰς τόν γερμανικόν χῶρον πρέπει νά ἀναφέρωμεν τοὺς γνησίους Ροδοσταυρούς, ποῦ ὡς φαίνεται ἀπετέλεσαν καί τόν κύριον πυρῆνα τῆς Ρ+Σ κινήσεως. Ἐπί παραδείγματι τόν Μύνησιχτ (γνωστότερον ὡς MADATHANUS) συγγραφέα ἔργου μέ τόν τίτλον AUREUM SAECULUM REDIVIVUM (ἡ ἀναγέννησις τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος), ὅπου περιγράφει τήν ἰδίαν του πορείαν πρὸς τήν μύησιν. Ὀφείλομεν ἐπίσης νά καταγράψωμεν τόν ἀλχημιστὴν Μιχαήλ Μάγιερ (MAYER, 1568-1622), ἱατρὸν καί σύμβουλον τοῦ αὐτοκράτορος Ροδόφου II τῶν Ἀψβούργων.

Ἄλλά κατὰ τόν XVIIον αἰ. ἡ διαδόσις τοῦ Ρ+Σ ἐπεκτείνεται πέραν τῶν ὁρίων τῆς Γερμανίας καί διαδίδεται εἰς ὁλόκληρον τήν Εὐρώπην.

Μεταξὺ τῶν ἐξεχουσῶν φυσιογνωμιῶν ποῦ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὰς ιδέας τοῦ Ρ+Σ, θά ἀναφέρωμεν τόν μοραβόν ἐπίσκοπον Ἰωάννην Ἀμῶς KOMENSKY (KOMMENIUS), τὸν TOMASO CAMPANELLA, συγγραφέα τῆς "Πολιτείας τοῦ Ἥλιου" ποῦ παρουσιάζει ὁμοιότητα μέ τὸ οὐτοπιστικόν ἔργον τοῦ ANDREAE: DE LA REPUBLICAE CHRISTIANOPOLIS DESCRIPTIO. Τέλος θά ἀναγράψωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Ἄγγλου Ροβέρτου Φλοῦδδ (FLOOD) (DE FLUCTIBUS) ἱατροῦ καί ἀλχημιστοῦ, πορσωπικοῦ φίλου τοῦ Μιχαήλ Μάγιερ. Θεωρεῖται ὡς ἡ μέγαλειτέρα φυσιογνωμία, ἐκτός τῆς Γερμανίας,

τοῦ Ροδostaυρισμαῦ. Τό ἔργον τοῦ "TRACTATUS THEOLOGO-PHILOSOPHICUS, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τοὺς ἀδελφούς Ροδostaυρούς" εἰς οὓς ὀφείλει τὴν μῆσιν.

Τῷ 1622 εἰς τοὺς δρόμους τῶν Παρισίων, ἐτοιχοκλήθησαν δύο προκηρύξεις αἱ ὁποῖαι διετείνοντο ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις Ρ+Σ καὶ προσεκά- λους τοὺς διερχομένου ἀξίους νά προσέλθουν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Τάγματος.

Φθάνομεν εἰς τὸν XVIIIον αἰ. ὅπου πλεῖσται ὅσαι νεωτεριστικαὶ ὀργανώσεις οἰκιοποιοῦνται τὸν τίτλον τοῦ Ρ+Σ καὶ χαρακτηρίζονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον ὡς ψευδο-μυητικά.

Ρ Ο Δ Ο Σ Τ Α Υ Ρ Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ ΑΒΙΕΝUS MONS, Βιλλάρ, Μπαρνῶ, Πυξίς τῶν Σοφῶν, Ροδostaυροί, Ρόζενκρῦτς, Στούντιον, Φάμα καὶ Κονφέσιο, Φιλαδέλφοι

Ρ Ο Δ Ο Σ Τ Α Υ Ρ Ο Ι. - Θ Ανδρέους Βαλερτίνος, "Ασμολ, Βάκων Ρογῆρος, Βάκων Φραγκίσκος, Κομένιος, Κούνρατ, Λοῦλλος, Μάγιερ, Ντή (JOHN DEE), Σαῖν Ζερμαίν, Φιλαλήθης (Εὐγένιος), Φλοβύδδ, Χελμόντ.

Νεώτεροι: Φόρκ, Χρυσόσταυροί (Λεκτόριουμ Ροζικρουτσι-άνουμ. Βιβλιογρ.Κ.Μελισσαρόπουλος, ἐν 'Ἐκλ.' Ἰλίου

A 181

Ρ Ο Ζ Ε Ν Κ Ρ Ο Υ Τ Σ, - Βιβλιογρ. Αἴαν ἐνδιαφέρον ἄρ- θρον ἐν DAVY II, 418

Θ ΑΒΙΕGNUS MONS, Φάμα Φρατερνιτάτις.

Ρ Ο Ι Α (Ροδιά, GRENADE). - Ὁ χριστιανικός μυστηριώ- σμός μεταθέτει τὸν συμβολισμόν τῆς γονιμότητος ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ πεδίου. Οὕτω ὁ "Αγ. Ἰωάννης τοῦ Σταυροῦ, θεωρεῖ τοὺς κόκκους τῆς Ροιάς ὡς σύμβολον τῶν θείων τελειώσεων μὲ τὰ ἀπειράριθμα ἀποτελέσματα. Τοιαυτοτρόπως ὁ καρπὸς τῆς Ρ. παριστᾷ ἐν τελικῇ ἀνα- λύσει τὰ ὑψίστα μυστήρια τοῦ Θεοῦ, τὰς ὑψηλοτέρας κρίσεις καὶ τὰ ὑπέροχα μεγαλεῖα. Ὁρισμένοι Πατέρες ἠθέλησαν νά ἀναγνωρίσουν τὸ σύμβολον αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας. "Ὅπως ἡ Ρ. περικλείει ὑπὸ τὸν φλοι- ὄν της μέγαν ἀριθμὸν κόκκων, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία

συνδέει υπό μίαν πίστιν πολυαρίθμους λαούς."

Εἰς τὸν ὁμηρικὸν ὕμνον τῆς Δήμητρος, ἡ Περσεφόνη διηγεῖται πῶς ὁ Πλούτων ἐξηνάγκασεν αὐτὴν νὰ φάγῃ κόκκον Ρ. διὰ τὴν δεσμευθῆ μετὸν Ἄδην καὶ νὰ ἐπανέρῃ χεταὶ καὶ διαμένει τὸ 1/3 τοῦ ἔτους εἰς τὸ ὀμιχλῶδες ἔρεβος τοῦ ὑποχθονίου κόσμου, ἐνῶ τὰ ἄλλα 2/3 εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἀθανάτων καὶ τοῦ φωτός. Ἐνῶ οἱ Ἱεροφάνται τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐλευσίνας ἦσαν στεφανωμένοι μετὰ κλάδους Ρ. κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν μειζόνων μυστηρίων, ἡ βρωσις τῶν καρπῶν ἦτο ρητῶς ἀπηγορευμένη εἰς τοὺς μυστούμενους, διότι, ὡς σύμβολον τῆς γονιμότητος, ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ προκαλῆ τὴν καθόδον τῶν ψυχῶν εἰς ἐνσάρκωσιν. (SERP, LES PORTES DE L'ANNEE, PARIS 1962).
⊗ Ἐλευσίνα Μυστήρια 499 (-4), 511.

Ρ Ο Μ Β Ο Σ. - Εἶναι σύμβολον τῆς ὑλικῆς ἀσταθείας.

Εἰς τοὺς πρωτογόνους συμβολισμοὺς, παριστᾷ τὸ θῆλυ γεννητικὸν ὄργανον. Εἰς τὴν Κίναν, ἐν τῶν βασικωτέρων ἐμβλημάτων, ὑποδηλοῦν τὴν νίκην. Ρόμβος, ἀποτελούμενος ἐκ δύο ἰσοσκελῶν τριγώνων, συνδεομένων διὰ τῶν βάσεων, συμβολίζουσι τὴν ἐπαφὴν καὶ τὰς συναλλαγὰς μεταξὺ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, τοῦ Ἄνω μετὰ τοῦ Κάτω.

- Πρωτόγονον μουσικὸν ὄργανον, χρησιμοποιούμενον κατὰ τὰς μῆσεις. Μία χορδὴ ἐκ σπάγγου παλλομένη, ἀποδίδει ἤχον ὑποχθόνιον ὅμοιον πρὸς κεραυνὸν ἢ πρὸς βρυχηθμόν ταύρου. - (SEGH IV, 104 -III, 140).

Ρ Ο Π Α Λ Ο Ν (MASSUE). - Τὸ Ρ. παριστᾷ συνήθως τὴν πρωτόγονον καὶ βάνασσον δύναμιν. Εἶναι τὸ ὄπλον τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐφόρευσε πρωτόγονα ζῆλα ποῦ ἐλυμαίνοντο διαφόρους περιοχὰς. Διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης, ἀπήλλαξεν αὐτὰς ἀπὸ παντοειδεῖς δυνάμεις ἀντιθέτους πρὸς τὴν πολιτιστικὴν πρόοδον καὶ τὸν ἀνθρωπισμόν. Δὲν εἶναι συνεπῶς τὸ Ρ. ὄργανον καταστροφῆς ἀλλὰ σύμβολον τῆς ἐκπολιτιστικῆς δράσεως εἰς χεῖρας ἐνός μεμημένου καὶ ἥρωος.

Διὰ τοῦτο, εἰς τὴν Ἰνδικὴν Παράδοσιν, τὸ Ρ. κρατᾷ ὁ θεὸς Βισνοῦ : ἔχει δύο ἄκρα : διὰ τοῦ ἐνός φονεῖ, καὶ διὰ τῆς ἄλλης αἰχμῆς ἀνιστᾷ. Ἀνάλογον

διπλῆν σημασίαν ἔχουν ἡ σφύρα τοῦ Θῶρα, ὁ Βάτζρα (κεραυνός) τοῦ Ἰνδο-ιρανικοῦ Μίτρα καὶ τοῦ Ἰνδρα εἰς τὰς Βέδας, ὁ κεραυνός τοῦ Διός. Ἡ ράβδος τοῦ Μωυσέως καὶ ἡ λόγχη τοῦ Ἀχιλλέως εἶχον ἐπίσης τὴν διπλῆν αὐτὴν ιδιότητα. Εἰς τοῦς Κέλτας ὁ θεὸς Ντάγκνιά, ἦτο ὠπλισμένος μὲ ἀνάλογον ἀμφίδρομον ὄπλον. SEGH III, 194

Ρ Ο Υ Α Χ.- Θ Καββάλα 309 (9), Λόγος 76 (19), Πνεῦμα, Πνοή, Ψυχὴ 403 (14)

Ρ Ο Υ Β Η Ν Ι Ο Ν.- Ἦτο, εἰς τὴν ἀρχαιότητα τὸ ἔμβλημα τῆς εὐτυχίας. Ἐάν ἄλλαζε χρῶμα, τοῦτο ἦτο πρόμηνυμα κακόν, ἀνελάμβανε δὲ τὸ χρῶμα του, ὅταν ἡ ἀτυχία παρήρχετο. Ὡς αἱματόχρους πολύτιμος λίθος, ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, ὡς φάρμακον ἐναντίον αἱμορραγιῶν. Εἰς τὴν λαογραφίαν τῆς Ρωσίας, ἐθεωρεῖτο ὡς εὐεργετικὸν μέσον διὰ τὰς καρδιακὰς παθήσεις, τοῦ ἐγκεφάλου, τῆς μνήμης καὶ διὰ τὴν κάθαρσιν τοῦ αἵματος. Ἀναλογεῖ πρὸς τὸν Θ Αἱματίτην. SEGH IV, 131

Ρ Ο Υ Μ Ι.- Θ Ντζελάλ ἔντ ντίν Ρουμί.-Χορός, Δερβίσαι

Ρ Υ Θ Μ Ο Ι.- Θ Ἀρχιτεκτονική, Ἰωνικός Ρ.

Ρ Ω Υ Σ.- Θ Στάϊνερ 469 (-9), Φωτισμένοι

Σ

Σ ἢ S .- Ἐχρησιμοποιήθη πολλαχῶς εἰς τὴν διακόσμησιν ἱερῶν κτιρίων, εἰς Ἰνδίαν, Ἑλλάδα, Ρώμην κ.ά. Φαίνεται νὰ συμβολίζῃ, ὅπως καὶ ἡ Θ Σπεῖρα, μίαν ἐνοποιὸν κίνησιν, θεώμενον εἴτε κατὰ τὴν καταδουρῶν ἔννοιαν, εἴτε κατὰ τὴν ὀριζοντίαν. Πολλοὶ ἐρμηνευταὶ βλέπουν τὸ σύμβολον τῆς διπλῆς διαδρομῆς, τῆς ἐξελιξεως καὶ τῆς ἀνελιξεως. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἐνότητος τῆς κινήσεως, ἡ ὁποία θέτει εἰς σχέσιν τὰ ὄντα, τὰ στοιχεῖα, τὰ ἐπιπεδα, ἀκόμη καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ἐστίας. Τὸ σύμπελγμα ἐκ δύο S ἀπαντᾷ εἰς πολλὰς μεσαιωνικὰς, δρακδωσμήσεις ἐκκλησιῶν: Ἐρμηνεύεται ὡς τὸ μονόγραμμα τῶν λέξεων SPIRITUS SANCTUS.

Σ Α Β Α Ω Θ .- Θ Μετάθρονος (METATRON).

Σ Α Β Β Α .- Βασίλισσα τοῦ Σαββά). Θ Βαλκίς, Γνωστικισμός (227 (4). Χοῦδ-Χοῦδ.

Σ Α Β Β Α Τ Ι Α Σ Μ Ο Σ .- Ἀρχικῶς τὸ Σάββατον (SABBAT) διὰ τοὺς Ἑβραίους ἦτο ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως, ἀφιεωμένη εἰς τὸν Ἰαχβέ. Εἰς τὴν ἀφήγησιν τῆς Γενέσεως (2- 2-3) ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἰεχωβά, μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου εἰς 6 ἡμέρας, ἀνεπαύθη κατὰ τὴν ἑβδόμην. Κατ' αὐτὴν ὄχι μόν οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ἀναπαύωνται, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα. Ἦτο ἡμέρα ἀναπαύσεως ὄχι μόν τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς, ἡμέρα ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰς βιωτικὰς μερίμνας καὶ τὰς ἐσωτερικὰς καταπιέσεις. Μὲ τὴν πάροδον ὁμῶς τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἐμφανίσεως τῆς παρακμῆς, αἱ εὐφρόσυνοι ἑορταλαῖα τοῦ λαοῦ, παρεξετράπησαν εἰς ὄργια καὶ Σατανισμόν.

⊕ Δίκαι ἐπὶ μαγεία.-Μάγισσαι, Ἐάρωθρον.

Σ Α Ι Ν Ζ Ε Ρ Μ Α Ι Ν.- ⊕ Διδάσκαλοι 334 (14),
ΜΜπυλάου(BULAU)

Σ Α Ι Ν Μ Α Ρ Τ Ε Ν (DOUIS CLAUDE DE SAINT MARTIN'.)
(1743-1Jο3)

Ὁ Σ.Μ. καὶ ἡ Γαλλικὴ Ἐπαναστάσις.-

Εἰς ὅλα τὰ ἔργα του μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἀκλονήτου πί-
στεώς του εἰς τὸν Χριστόν, ἀντιδρῶν δι' ὅλων του τῶν
δυνάμεων, ἐναντίον τῆς αἰσθησιαρχίας καὶ τῆς Ἰλοφρο-
σύνης τῆς ἐποχῆς του. Αἱ ἀπόψεις του περὶ τῆς Γαλλ.
Ἐπαναστάσεως, ἀνάλογοι πρὸς ἐκείνας τοῦ JOSEPH DE
MAISTRE, ἀποδεικνύουν τὸν πεπεισμένον θεοκράτην,
βλεπεὶ εἰς τὴν τεραστίαν ἀνατροπὴν τῶν ἀξιῶν, μίαν
προσωρινὴν τιμωρίαν ἐκ μέρους τῆς θείας Προνοίας
καὶ δικαιολογημένην λόγῳ τῆς παρακμῆς τῶν θρόνων
καὶ τῶν βωμῶν.Κάτι τὸ σαθρὸν ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψε-
ως πρέπει νὰ ξεριζωθῇ καὶ νὰ ἀναφυῇ νέα τάξις
πραγμάτων, δικαιότερα."Ἴσως διὰ τὰς ἰδέας του
αὐτάς, ἂν καὶ εὐγενῆς, δὲν ἐδιώχθη ὑπὸ τῆς Τρομοκρα-
τίας. Τὸ αὐτὸ ἴσχυσε καὶ διὰ τὴν δοῦκισαν τῶν Βουρ-
βῶνων ἡ ὁποία τὸν ἐφιλοξένησεν ἐπὶ μακρόν εἰς τὸ ἐν
Παρισίοις ἀνάκτορόν της."Ἐλεγε χαρακτηριστικᾶ, ὅτι
ὅσοι εὐρίσκονται πλησίον του, δὲν διατρέχουν κανένα
κίνδυνον ! (DAVY II, 352.- ⊕ Ἀμάτου, Κροκόδειλος,
Μαρτινισμός.

Σ Α Ι Ν Τ Υ Β Ν Τ Α Λ Β Ε Ν Τ Ρ.- ⊕ Ἀρχαιόμετρον,
Συναρχία.

Σ Α Κ Τ Ι.- Εἰς τὰς γλυπτὰς παραστάσεις τῶν Ἰνδῶν
εἰκονίζεται γενικῶς ἡ Σ. στενῶς ἐνηγκαλισμένη μὲ
τὸν θεὸν Σίβα, ὅστις εἰκονίζει τὴν μὴ ἐκδεδηλωμένην
Μουλαδα, τὸν Πατέρα τῶν πάντων, ἐνῶ ἐκείνη εἶναι ἡ
ἐκφήλωσις αὐτοῦ, ἡ Μητέρα τῶν θεῶν. Ὀφείλει ὅμως νὰ
ἀνατηχθῇ ἐν αὐτῷ, διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν πρωταρχικὴν της
ἐνδοτητα. "Ὅστε ὁ Σίβα καὶ ἡ Σάκτι εἶναι οἱ δύο πόλοι
τοῦ Ἀπολύτου, αἱ δύο ὀψεις, θετικὴ καὶ ἀρνητικὴ τῆς
Μονάδος. Εἰς τὴν λαϊκὴν φαντασίαν καὶ τὰς σχετικὰς
ἀπεικονίσεις, αἱ Σ. εἶναι ἀπλῶς δυνάμεις, παρίσταντο

ὡς θῆλειαι θεότητες καὶ σύζυγοι τῶν ἀρρένων θεῶν.-
⊕ Ἰνδουϊσμός, Λάγυα Γιόγκα, Μαλχούτι, Τάντρα, Χειρ.

Σ Α Κ Τ Ι Σ Μ Ο Σ.- ⊕ Λάγυα Γιόγκα, Φαλλός, Χειρ .

Σ Α Λ Π Ι Γ Ε .- Μουσικόν πνευστόν ὄργανον χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἀναγγελίαν μεγάλων ἱστορικῶν καὶ κοσμικῶν γεγονότων: τὴν τελευταίαν Κρίσιν, τὴν στρατιωτικὴν ἐπίθεσιν, μίαν ἐπίσημον τελετὴν. Μία ⊕ Περιφορὰ ἐν σιγῇ, διακοπτομένη μὲ σαλπίσματα, ἐπέτυχον τὴν κρήμνισιν τῶν τειχῶν τῆς Ἱερικοῦς (Ψηξ, 6, 1). Αἱ ρωμαϊκαὶ λεγεῶνες ἐφήρμοζον τὴν ἐναλλαγὴν ταύτην σιγῆς καὶ σαλπίγγων κατὰ τὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις των.

Συχνὰ παρίστανται ἄγγελοι σαλπίζοντες διὰ νὰ ἀναγγεῖλουν τὴν δευτέραν Παρουσίαν. Ἡ " Ἀθηναῖ σάλπιγξ τοῦ Ἄργους, εἶχε προφανῶς ὡς ἔμβλημα τὸ ὄργανον τοῦτο. Ἡ ἑναρξίς μιᾶς μάχης ἔχει ἱερόν χαρακτῆρα. Ἐξ οὗ ἡ χρησιμοποίησις Σ. μὲ σκοπὸν ἱερατικόν καὶ πολεμικόν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ Σ. χρησιμεύει ὡς ἐνθουσιαστικόν μέσον τῶν παθεμιστῶν. Ἐχει ἀκόμη ἐπικλητικόν χαρακτῆρα. Εἰς τὴν Λέρνην, κατὰ τὴν τέλεισιν τῶν ἑορτῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ἐπίστευον ὅτι θὰ ἐνεφανίζετο ὁ θεός, ἐξερχόμενος ἐκ τῶν κυμάτων, εἴαν ἦχουν Σ. καλυπτόμεναι ὑπὸ θύρσων. Ὁ Πλούταρχος παραβάλλει τὸ ἔθιμον τοῦτο μὲ ἀνάλογον πρᾶξιν τῶν Ἰουδαίων κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἁγίου τῶν Ἁγίων.

Εἰς τὴν Ρώμην, προέβαινον ὀκτὸς τοῦ ἔτους εἰς νῆφεις καὶ ραντισμούς τῶν ἱερῶν Σ. Κατὰ τὰς θυσίας, τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, εἰς ἐπικηδεῖους τελετάς, ἐχρησιμοποιοῦντο Σάλπιγγες. SEGH IV, 338

Σ Α Λ Τ Σ Μ Α Ν Ν (FRIEDRICH RUDOLF SALZMANN)

(1749-1821).- Μεγάλῃς μορφώσεως καὶ κοινωνικῆς θέσεως, ὁ Ἄλσατὸς τὴν καταγωγὴν διάσημος μυστικὸς, ἔζησε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του εἰς Στρασβούργον καὶ ἐκεῖ ἔδρασε εἰς στενὴν ἐπαφὴν εὐρισκόμενος μὲ τὸν ⊕ Βιλλερμόζ καὶ πλεῖστους ἄλλους μυστικούς τῆς ἐποχῆς του. Ἐλαβεν ἐνεργὸν ὄρασιν κατὰ τὸ Συνέδριον τοῦ Βίλλελσμπάντ. Συνδεδεικὸς κρῖκος μεταξὺ Βιλλερμόζ καὶ τῶν Γερμανῶν

πριγκίπων Καρδλου τῆς "Βοσης-Κάσσελ καὶ τοῦ Φρειδερίκου τῆς Βρουσβίκης. Τῷ 1788 συναντᾷ τὸν Σαίμ Μαρτέν. Ὁ Σ. εἶναι ἐκεῖνος ποῦ κατηύθυνε τὸν Σαίμ Μαρτέν εἰς τὴν μελέτην τοῦ Ἰακώβου Μπαϊμε.

Γνωρίζεται μὲ τοὺς πλέω σημαίνοντάς μυστικούς τῆς ἐποχῆς του (Κα. KRUDENER, Γιούγκ-Στίλλιγκ, Λαβάτερ, Ὀμπερλιν, Φρειδ. VON MEYER κ.ἄ. θεοσόφους.

Τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου ἐπιγράφεται: "Τὸ πᾶν θὰ ἀνανεωθῆ" (1802-1810). Ἀκολουθεῖ τὸ "Περὶ τῶν ἐσχάτων καιρῶν" (1806) καὶ "Ματιές ἐπὶ τῶν μυστηρίων τῶν ὁδῶν τοῦ Θεοῦ ἐν σχέσει μὲ τὸν ἄνθρωπον" (1810) Εἰς τὰ ἔργα του παρουσιάζει μίαν Κοσμολογίαν συγγενῆ πρὸς τὴν τοῦ Μαρτινῆζ ντέ Πασκουάλλυ. DAVY II, 356

Σ Α Μ Α Η Λ .- (Τὸ ὄνομα τοῦ ἀγγάλου τοῦ "Αρεως).

⊕ "Ἀρης 557, (4,6).-Δαιμονοληψία, Δεκάς 28, Λεβιαθάν, Κλίφοθ, Σαντάϊ, Χριστός 365 (-8)

Σ Α Μ Α Ν Ι Σ Μ Ο Σ.- Ἐκτός ἀπὸ τὸ περισπούδαστον

ἔργον τοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος, ὁ MIRCEA ELIADE, ἀφιέρωσε διαξοδικὸν κεφάλαιον περὶ Σ. εἰς τὸ "DICTION. DES MYSTIQUES (T. I, 94 σελίδες) ἔκδ. SEGHERS, ὅπου μεταξὺ πλείστων ὄσων διαφωτιστικῶν πληροφοριῶν, τόνιζεται ὅτι "εἰδικότες" τῶν "Σαμάνων" δύναται νὰ θεωρηθῆ ἢ "κυριαρχία ἐπὶ τοῦ πυρός" καὶ ἢ "μαγικὴ πτῆσις". Ἡ δευτέρα αὕτη ἱκανότης χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Σαμάν περιπίπτει εἰς ἔκστασιν κατὰ τὴν ὁποίαν, ἡ ψυχὴ του μετεωριζομένη, ἐγκαταλείπει τὸ φυσικὸν σῶμα καὶ ταξιδεύει εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, πρὸς τὰ οὐράνια πεδία καὶ πρὸς τὰς ὑποχθονίους περιοχάς, τιθέμενος εἰς ἐπαφὴν μὲ ὑπερκόσμια "πνεύματα" (νεκρῶν, δαιμόνων, πνευματῶν τῆς Φύσεως κ.κ.). Σημαντικὸν ἐπίσης εἶναι ὅτι ὁ Σαμάν κυριαρχεῖ ἐπὶ τῶν ὄντοτήτων τούτων καὶ σπανίως "κατέχεται" ὑπ' αὐτῶν.-

Σ Α Μ Α Ν Τ Ι.- Ἡ μυστικὴ κατᾶστασις Σ. τῶν Ἰνδῶν

εἶναι τελικῶς ἢ Ἐνωσις με τὸ Ἄτμαν. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν "ἔκστασιν" ἢ μετ' ἣν ὁποῖαν μεταφράζουν κακῶς τὴν κατᾶστασιν ταυτην, δέν πρόκειται περὶ μιᾶς ἐξόδου περὶ τινος ἀναπτύσεως ἐκτός τοῦ σώματος, ἀλλὰ μᾶλλον

περί ἀποκαταστάσεως τοῦ εἶναι, περί μιᾶς "ἐνστάσεως" διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν νεολογισμόν τοῦ M. ELIADE. Συνίσταται κατὰ ταῦτα εἰς μίαν ἀκλόνητον ἡμερίαν (ἡσυχίαν) εἰς τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τοῦ νοητικοῦ, μέ τέρμα τὴν ἔνωσιν τοῦ ὄντος μέ τὸ ὄντως "Ὀν, τὸ "Ατμαν. (DAVY III 241, 352.

Σ Α Μ Κ Υ Α. - ⊕ Καπίλα

Σ Α Μ Π Α Τ Α Ι - Ζ Ε Β Ι. - M. DAVY I, 293. - ⊕ Ναθάν τῆς Γάλλης, Φραγκισταί

Σ Α Μ Σ Α Ρ Α .- εἶναι ὁ σανσκριτικὸς ὄρος ποῦ ἀπεδόθη εἰς τὴν Δύσιν μέ τὴν ἔννοιαν "πλάνη" (δηλ. περιπλάνησιν τῶν ψυχῶν) καί μέ τὴν "κοινήν ροήν". Μέ τὸν ὄρον αὐτόν ὑπονοεῖται ἡ "ἀνακύκλισις τῶν ψυχῶν", ὁ "νόμος τῆς αἰωνίου ἐπιστροφῆς", νεωστὶ ἡ θεωρία τῆς "μετενσαρκώσεως" ἢ ὅποια, μετὰ τὰς Βέδας (ποῦ εἶναι ἄγνωστη) καθίσταται βασικόν στοιχεῖον τοῦ κλασικοῦ Ἰνδουισμού. Αἱ Οὐπανισάδαι πρῶται, παριστάνουν τὸ στοιχεῖον τοῦτο ὡς ἀμέσως συνυφασμένον μέ τὴν διδασκαλίαν περί τοῦ "Ατμαν (τῆς κοσμικῆς ψυχῆς, τοῦ Βράχμαν).

Ὅπως ὁμως γράφει ἡ M. M. DAVY DICTION. D. MYSTIQUES T. III σ. 207) ὁ χειρισμὸς τῆς εἰκόνας ταύτης πρέπει νὰ γίνεται προσεκτικὰ ἀπὸ τοὺς δυτικούς ἐρευνητάς, διότι νομίζεται ὅτι δι' αὐτοῦ ἐννοεῖται αὐτὸ ποῦ ἡμεῖς ἀποκαλοῦμεν "αἰωνίαν ἐπιστροφήν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῆς γῆς" ἢ ὅποια εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸν Βραχμάνισμόν. "Κανένας Ἰνδὸς δύναται νὰ σκεφθῇ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ξαναζήσωμεν ἐκεῖνο ποῦ ἤδη ἐζήσᾶμεν. Κάθε ὑπαρξίς εἶναι ριζικῶς διαφορετικὴ ἀπὸ ὅλας ἐκεῖνας ποῦ προηγήθησαν καί θά ἀκολουθήσουν". Ἡ Ἰνδία θά ἐπαναλάβῃ μᾶλλον μαζί μέ τὸν Ἡράκλειτον "ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νὰ εἰσελθῶμεν δὶς εἰς τὸν αὐτὸν ποταμόν" ἢ ἀλληγορία δέ αὕτη, (τοῦ ρεύματος ποῦ ῥεεῖ καί συνεχῶς μεταβάλλεται) συμφωνεῖ μέ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως "σαμσάρα" ποῦ ἀνωτέρω ἀνεγράψαμεν, δηλαδὴ τῆς συνεχῶς μεταβαλλομένης ροῆς καί ὄχι τῆς ἐπαναστροφῆς. Διὰ τοῦ ὄρου "Σαμσάρα" ὑπομνησκαται τὸ κοινὸν πεπερωμένον εἰς ὅλους τοὺς ποταμοὺς ποῦ σκοπὸς τοὺς εἶναι νὰ ῥεοῦν συνεχῶς ("τὰ πάντα

ρεῦ") ἀπό τῆς πηγᾶς των πρὸς τὴν θάλασσαν, πάντοτε οἱ ἴδιοι καθ' ἑαυτοὺς καὶ ὅμως ὁ καθένας τόσον διαφορετικῶς. Μεγαλειώδης σύλληψις τῆς παγκοσμίου φορᾶς, διὰ τῆς ὁποίας ἐξηγεῖται ἡ πολλαπλότης καὶ ποικιλία τῶν εἰδῶν, ἐπεβεβαιουμένης συγχρόνως καὶ τῆς ἀλληλεγγύης των.

Ἀπὸ τὴν ἀντίληψινα αὐτὴν τοῦ κόσμου ἀπορρέουν αἱ προτροπαὶ τῆς "ἀχίμσα" (νά μὴ πράττωμεν τὸ κακὸν πρὸς οὐδέν ὄν) οἱ κανόνες ζωῆς, ὅπως ἡ φυτοφαγία (ἐξίσου ἄγνωστος εἰς τὰς ββέδας) προτροπαὶ μεγαλειώδεις ἀπαντῶμεναι εἰς τὸν κλασικὸν Ἰνδοῦισμόν. -Θ Γκάτι.

ΣΑΝΔΑΛΟΝ. -Θ Ποῦς, ὑπόδημα. Τὸ Σ. εἶναι τὸ ἀντικείμενον ποῦ διαχωρίζει τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὸ πέλμα τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ἀπομονώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς Γῆς. Ἐξ οὗ ἡ σημασία τῆς ἀποθέσεως τῶν ὑποδημάτων τοῦ Μωυσέως εἰς τὸ Σινᾶ, τῶν τεκτόνων κατὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Ναόν, ὅπως καὶ τῶν Μουσουλμάνων.

Εἰς τοὺς ἀρχ. Ἕλληνας καὶ Ταοῖστὰς, οἱ ἥρωες καὶ οἱ θεοὶ ἔφερον περωτὰ Σανδάλια (Ἐρμῆς, Πήγασος, Περσεύς). Εἶναι ἐκεῖ σύμβολα τῆς μυστικῆς ἀναγωγῆς, ὅπως καὶ τῆς ταχείας μεταφορᾶς εἰς τοὺς αἰθέρας. SEGH IV, 144

ΣΑΝΚΑΡΑΤΣΑΡΥΑ. - Θ Ἀντραῖτα, Σαρκάρα.

ΣΑΝΤΑΙ. - Θ Μετάθρονος, Σαμαήλ.

ΣΑΡΕΡΕ - ΑΥΔΕ. - Θ Βέσκοτ

ΣΑΠΘΕΙΡΟΣ. - Εἶναι ὁ λίθος τῶν οὐρανίων συναλλαγῶν. Κατὰ τὸ LAPIDAIRE τοῦ Λουδοβίκου ἸΚου, ὁ διαλογισμὸς ἐπὶ τοῦ Σ. ἄγει τὴν ψυχὴν εἰς τὴν θέασιν τῶν οὐρανῶν. (MARQUES-RIVIERE, AMULETTES ET TALISMANS, PARIS 1938). Εἰς τὸν Χριστιανισμόν ὁ Σ. συμβολίζει τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν φωτεινὴν δύναμιν τοῦ βασιλείου τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ὅλοι οἱ κυανοῖ λίθοι, ὁ Σ. θεωρεῖται εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὡς ἰσχυρὸν φυλακτῆριον κατὰ τῆς βασκανείας. SEGH IV, 147

ΣΑΡΑΣΒΑΤΙ. - Θ Βράχμα-Σαράζ.

ΣΑΡΙΡΑ. - Θ Καράνα Σ., Λίγκα Σ. Στούλα Σ.

Σ Α Ρ Κ Ο Φ Α Γ Ο Σ.- Σύμβολον πού δέχεται τὰς δυνάμεις τοῦ νεκροῦ καὶ τόπος τῶν μεταμορφώσεων της. Δύναται νὰ συμπλησιασθῇ πρὸς τὸ φιλοσοφικόν ῥόδον τῶν ἀλλημιστῶν, πρὸς τὸ "δοχεῖον" τῶν καθαρῶν καὶ τῆς ἑλπίδος πρὸς τὸ σύμβολον τῆς μητρὸς, ὡς τροφοῦ καὶ κέντρου γαλήνης καὶ ἀναπαύσεως.

Τὰ κείμενα τῶν σαρκοφάγων τῆς Αἴγυπτου, εἶναι πολὺτιμα τεκμήρια, μαζί με τὰ κείμενα τῶν Πυραμίδων διὰ τὴν γνῶσιν τῆς αἰγυπτιακῆς θεολογίας.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Σ. μεταμορφοῦται εἰς Ναδν. Διακοσμεῖται μετὰ ἀναγλύφους παραστάσεις, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλουσίας, περιγράφουν τὸν βίον τοῦ τεθνεῶτος καὶ τὰ ἐπεισόδια τῆς μεταστάσεώς του εἰς τοὺς οὐρανούς. Αἱ πλουσιώτεροι Σ. ἀνευρέθησαν εἰς τὴν ἑλληνιστικὴν Μ. Ἀσίαν.

Σ Α Ρ Ε.- Αἱ σημασίαι τῆς λέξεως Σάρξ, ἐξειλιχθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων πρὸς μίαν αὐξουσαν ἐσωτερικουσιν. Εἰς τὴν Π.Δ. , ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πνεῦμα ἡ Σ. παρίσταται ὡς μεταβατικὴ καὶ εὐθραυστος ἀρχή. Εἰς τὴν Κ.Δ. ἡ Σάρξ συνυφαίνεται μετὰ τὸ αἶμα πρὸς ὑπόδειξιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀνθρ. Ὁ ἀνταγωνισμὸς μετὰ τὴν Σ καὶ πνεύματος, ἐκφράζει τὴν ἄβυσσον πού χωρίζει τὴν φύσιν καὶ τὴν θεῖαν Χάριν (Ἰωάν.6, 23). Ὁχι μόνον ἡ Σ. δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀνατείνῃ πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀξίας, ἀλλὰ καὶ κατατείνει πρὸς τὴν ἁμαρτίαν. Ὁ Ἄπ. Παῦλος παρουσιάζει τὴν Σ. ὑποχειρίαν τοῦ ἁμαρτήματος. Μετὰ τὸν Ἄπ. Παῦλον, ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τὴν ἰουδαϊκὴν Παράδοσιν. Ἡ Σ. παρσύρει πρὸς τὰ κάτω καὶ εἶναι τὸ αἷτιον τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν ἀκολουθοῦν σειρὰ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ καθιστοῦν τὴν Σ. ὡς μόνην ὑπεύθυνον τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ πιστοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Γνωστικισμὸς, ὁ Μοντανισμὸς, καὶ οἱ Μανιχαῖοι, ὑπερβάλλουν ἀκόμη ἐντονώτερον τὴν ἀντίθεσιν μετὰ τὴν Σ. καὶ πνεύματος. Οἱ Στωικὸί συμβάλλουν εἰς τὴν πολεμικὴν αὐτὴν , διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ ΧΙΙου αἰ. ὅπου ἔργον τῶν πιστῶν εἶναι ἡ ταλαιπωρία καὶ

ὁ μαρασμός τοῦ σώματος, ὡς ὑπευθύνου τῆς πτώσεως. Ἐκ τούτου τοῦ σώματος ἀπορρέουν ὅλα τὰ ἐλαττώματα καὶ ἔνεκα τούτου πρέπει πρέπει τοῦτο νὰ δαμασθῆ διὰ παντός μέσου, ἐνίοτε σκληροῦ καὶ βαναύσου.

Ἐδέησε νὰ ἔμφανισθῆ ὁ Γουλιέλμος ντὲ Σαίν THIERY διὰ νὰ περιστείλῃ τὴν ἔξαλον αὐτῆν θρησκοληψίαν καὶ ἀφύσιμον συμπεριφορὰν πρὸς τὸ σῶμα. Κατ'αὐτόν πρέπει μὲν ἡ Σὰρξ νὰ ἐπιτηρῆται καὶ νὰ μὴ ὑποχωροῦμέν εἰς τὰς παραλόγους ἐπιθυμίας τῆς, πλὴν ὅμως ἡ Σὰρξ δύναται νὰ ἀνθίσῃ μαζί μὲ τὴν πνευματικὴν ἐξέλιξιν καὶ νὰ πειθαρχίῃ εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ πνεύματος. Ὁ πνευματικὸς ἄνθρ. ποῦ μεταχειρίζεται τὸ σῶμα του κατὰ τρόπον λογικόν, δὲν βραδύνει νὰ ἴδῃ αὐτὸ ὑποτεταγμένον εἰς τὴν θέλησόν του καὶ νὰ καταστῆ ἐπίκουρον αὐτοῦ εἰς τὴν πνευματικὴν του ἀνάτασιν. Ἡ ὑποταγὴ τοῦ σώματος καθίσταται φυσικὴ καὶ αὐτόματος.

Διὰ τὸν Βερνάρδον τοῦ Κλαιρβῶ ἡ σὰρξ εἶναι ὁ κύριος ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς· διεφθαρμένη αὕτη ἤδη ἀπὸ τῆς γεννήσεώς τῆς, συσκοτίζει τὸν ἐσωτερικὸν ὀφθαλμόν· ἐν τούτοις παραδέχεται ὅτι ἡ σὰρξ δύναται νὰ καταστῆ πιστὴ σύντροφος τοῦ πνεύματος διὰ τῆς προσευχῆς, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς νοσταλγίας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ὀλίγον κατ'ὀλίγον ἐξαγιαάζεται καὶ γίνεται μέτοχος τοῦ θείου φωτός. — SEGH I, 317

Σ Α Τ Α Ν. — Ἡ λέξις σημαίνει ἀρχικῶς τὸν "Ἀντίπαλον", ἐκεῖνον ποῦ ἀντιδρᾷ εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Ἰψίστου. Ὅσον ὁ Θεὸς εἶναι τὸ πρότυπον τῆς Ἀγαθότητος ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου, τόσον ὁ Σατάν εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς μοχθηρίας καὶ τῆς κακότητος. Μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων καταλήγει νὰ θεωρῆται ἡ ἀρχὴ τοῦ Κακοῦ, ὁ Ἀντίπους τοῦ Θεοῦ ποῦ πειράζει τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ ἐξωθεῖ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

Εἰς τὸν Ἑρμητισμὸν εἶναι μία μετονομασία τοῦ Κρόνου, ἡ ἀρχὴ τῆς ὑλοποιήσεως τοῦ πνεύματος, εἶναι τὸ ἐνελλισσόμενον πνεῦμα, πλῆτον εἰς τὴν ὕλην, ὁ Ἑωσφόρος, ὁ κομίζων τὸ φῶς. Ὁ μῦθος τοῦ Σατάν συνοφίζει ὅλον τὸ πρόβλημα τοῦ λεγομένου Κακοῦ.

Ἡ ὕπαρξις του ταυτίζεται με μιαν ἀπόκλησιν ἀπό τοῦ πρωταρχικοῦ Φωτός, τό ὁποῖον, θαμένον μέσα στήν ὕλην, ἀναπτυσσόμενον μέσα στό σκοτός καί ἀνακλῶμενον μέσα στήν ἀταξίαν τῆς ἀνθρ. συνειδήσεως, τείνει συνεχῶς νά ἐπικρατήσει. Ἡ ἀπόκλησις αὐτή, διά τῶν πόνων ποῦ προκαλεῖ, δύναται ἐν τούτοις νά ἀποτελέσῃ τό μέσον διά τήν ἀναγνώριον τῆς ἀληθοῦς ἱεραρχίας τῶν ἀξιῶν, καί τό σημεῖον ἐκκινήσεως τῆς μετουσιώσεως τῆς συνειδήσεως ἡ ὁποία καθίσταται τότε ἰκανή νά ἀνακλάσῃ τό πρωταρχικόν Φῶς." ("M. SENARD, LE ZODIAC, PARIS-LAUSANNE 1948, 315 Ἐναφ. ὑπό SEGH T. IV, 148).

Διά τοὺς Καθαρεῖους (CATHARES) ὁ Σατάν εἶναι ὁ Δημιουργός τοῦ ὕλικοῦ κόσμου. Εἰς τόν Γνωστικισμόν καί τήν Καββάλαν, ὑπάρχουν συγκριτικά στοιχεῖα ποῦ συγγενεθουν με τὰς ἀπόψεις τῶν Καθαρείων.

Ἡ Διλιθθεωρεῖται ὡς ἡ σύζυγος τοῦ Σατάν καί μετέχει εἰς τὰς ἐπιβουλάς του.

Βιβλιογρ. G.C. SCHOLEM, LA KABBALÉ, PARIS 1951, -
ANTOINE GADAL, Ἡ κληρονομιά τῶν Καθαρείων, μίθρ. γαλλ.
ἐκ τοῦ ὁλλανδικοῦ, HAARLEM, Ὀλλανδία.

SEGHE IV, 149.

Σ Α Τ Ο Ρ Ι. - Δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐλάχιστοι ἐνημερωμένοι με τόν ἀνατολικόν μυστικισμόν, καί ἰδιαιτέρως με τήν Σχολήν @ Ζέν, ἡ μέθοδος Σατόρι ἐθεωρήθη ὡς μία "παθητική" ὁδός. Τό ἀντίθετον ὅμως ἀληθεύει, διότι ὁ διαλογισμός εἰς τόν ὁποῖον οἱ ὁπαδοί της ἐπιδίδονται, εἶναι εἰς ἄκρον ἐνεργός. Ὅπως καί οἱ χριστιανοί ἀναχωρηταί καί μυστικισταί, οἱ διδάσκαλοι τοῦ Ζέν, κατηνάλωσαν ὅλον τους τόν βίον εἰς τήν ἐπίτευξιν τῆς μακαριότητος ἐντός τῶν μοναστηρίων καί μετὰ τήν ἔλλαμψιν, με ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα μετέδωσαν τήν διδασκαλίαν τοῦ Σατόρι εἰς ὅλην τήν Κίναν καί Ἰαπωνίαν. Δι' ἡμᾶς τοὺς Εὐρωπαίους εἶναι πάντως μία δυσνόητος διδασκαλία, προϋποθέτουσα τήν τήρησιν αὐστηροτάτων κανόνων.

Σ Α Τ Ι Π Α Τ Α Ν Α. - @ Αὐτογενές τραϊνικ, Βουδδισμός.
Διαλογισμός. Ρ+Σ.

Σ Α Τ Ο Ρ - Α Ρ Ε Π Ο - 488 -

Σ Α Τ Ο Ρ - Α Ρ Ε Π Ο. - @ Εικόνα Τ.Ι, 338

Σ Α Τ Ο Ρ Ν Ι Α Ο Σ. - Γνωστικός @ Γνωστικισμός
219 (-6).

Σ Α Ι Τ Α Ε Ρ. - @ 'Αδωνισταί, Μουσσαλλάμ

Σ Α Τ Υ Ρ Ο Ι. - @ Σειληνός

Σ Α Υ Ρ Α. - (LEZARD). - 'Η Σ. επιζητεῖ τὴν θερμότητα καὶ ἀρέσκειται νὰ ἐκτίθεται εἰς τὸν ἥλιον. Παραμένει εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἐπὶ μακρὸν. Συμβολίζει τὴν ψυχὴν ποὺ ἀναζητεῖ τὸ φῶς ὅταν τὸ εὖρη, παραμένει ὡς ἐν ἐκστάσει. Εἰς τὰ αἴγυπτ. ἱερογλύφα ἡ Σαῦρα σημαίνει τὴν καλωσύνην, καὶ παρουσιάζει συμβ. συγγένειαν πρὸς τὸν @ "Οφιν.

Διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ κορθμοῦ τοῦ TORRES, θεωρεῖται ὡς ἡ κομισσα τὸ πῦρ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀνάγεται δηλαδὴ εἰς τὸν μῦθον τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ ἥρωος.

Σ Α Φ Ρ Α Ν. - Κατὰ τὸν GILBERT DE HORLAND (&+1172) τὸ Σ. μὲ τὸ λαμπρὸν χρυσεῖον χρῶμα, ἀναφέρεται εἰς τὴν Σοφίαν. Εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ χιτῶνος τῶν βουδδιστῶν μοραχῶν. - M.M.DAVY, ἐν SEG. IV, 140

Σ Β Α Σ Τ Ι Κ Α. - Εἰς τὴν ἀρχ. Ἑλλάδα παρουσιάζεται ὡς ἀνάπτυγμα τῆς @ διπλῆς σπείρας καὶ τοῦ διακοσμητικοῦ σχήματος τοῦ @ μαιάνδρου.

Ὅπως δὴποτε ἡ Σ. ὑποφειτᾷ μίαν περιστροφὴν περὶ τὸ κέντρον, τὸν ἀκίνητον "Ἄξονα ποὺ εἶναι ὁ @ Πόλος τοῦ ἐκδεδηλωμένου κόσμου. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ παρουσία τῆς Σ. εἰς τὰς κατακόμβας ὡς σύμβολον τοῦ Χριστοῦ, ὅπως καὶ ὡς ἔμβλημα τοῦ Βουδδα, ἔνθα σημαίνει τὸν Τροχὸν τοῦ Νῶμου, στρεφόμενον πέριξ τοῦ ἀκινήτου Κέντρου. Ἡ διπλῆ φορά τῆς περιστροφῆς τῆς Σ. (δεξιὰ ἢ ἀριστερά) ὑποφειτᾷ κατὰ τὸν R.GUENON τὴν φορὰν τῆς διπλῆς σπείρας, τὸ διπλοῦν ρεῦμα τοῦ Πλάγκ-Γίν τῆς κοσμικῆς ἐνεργείας.

Εἰς τὴν ἰνδουικὴν εἰκονογραφίαν ἡ Σ. ἀντικαθιστᾷ τὸ σύμβολον τοῦ τροχοῦ, ὡς ἔμβλημα τῶν @ Νάγκας (ὄψεων). Εἶναι ἐπίσης τὸ ἔμβλημα τοῦ Γκανέσα, τοῦ

του θεού της Γνώσεως και ένίστε της 'Υπάτης 'Αρχής.
Είς την Κίβαν είναι τό σύμβολον των "μυρίων όντων"
δηλ. του συνόλου των πλασμάτων και της όλης δημιουργίας .
SEGH IV, 247.- 'Ανδρ. Δενδρινού, Ρίζα, 'Αθήναι.
⊗ Γαμμάδιον, Σάυαυρος, Φύρφος.

Σ Β Ε Ν Τ Ε Μ Π Ο Ρ Γ Κ 'Εμμαν. (1688-1772).

'Εγεννήθη είς Στοκχόλμην και άπέθανεν είς Λον-
δίνον. 'Υπήρξεν από πολλές πλευράς μία έξέχουσα φυσι-
ογνωμία. Μετά από σημαντικές τεχνικάς έφευρέσεις αί
όποίαι και μόναί θα ήδύναντο νά τον καταστήσουν διάση-
μον (έν είδος ύποβρυχίου, ένα νέον σύστημα άποχευτι-
κών σηράγγων, μίαν συσκευήν ίπταμένην και προωθουμέ-
νήν δι' έλικος κ.κ.) εκδίδει από του 1719 έργα επί της
κινήσεως των πλανητών και της γής, επί της αλγέβρας,
του διαφορικού και ολοκληρωτικού λογισμού και τό 1733
έν όγκώδες σύγγραμμα επί της Φυσικής 'Ιστορίας. "Όλαι
αύται αί έργασίαι του, συντελοούν ώστε νά άναγορευθή
μέλος της 'Ακαδημίας 'Επιστημών της Στοκχόλμης.

'Από του 1743 όμως, άλχεπάλληλα προφητικά και
συμβολικά όνειρα συμβάλλουν είς την μεταστροφήν του,
επίδίδεται είς την μελέτην των Γραφών και τό 1748
εκδίδει 12-τομον σύγγραμμα μέ τον τίτλον ARCANAE COELE-
STIA (ούράνια μυστικά) μέ θέμα την έρμηνείαν της Βίβ-
λου. Από τότε επίδίδεται όλοψύχως είς την Θεοσοφίαν.
Συντάσσει πλήθος έργων τά όποία μεταφράζονται είς την
γαλλικήν, άγγλικήν και γερμανικήν και άναγιγνώσκονται
άπλήστως. Διαμαρτυρόμενος κατά τό θρήσκευμα, εκφράζε-
ται άρκετά έχθρικής διά τον καθολικισμόν, άν και αίσ-
θάνεται συμπάθειαν προς τον 'Ισλαμισμόν.

"Κάνένας μυστικιστής δέν έσχεν επί της γαλλικής
φιλοσοφίας κατά τον παρελθόντα αίώνα επίδρασιν τόσον
άποφασιστικήν και τόσης διάρκειας όσον ό Σουηδός Σ.
λέγει ό PAUL ARNOLD. 'Ο Μπαλζάκ, ό Νερβάλ, ή Γεωργία
Σάνδη, του όφείλουν πολλά. 'Επίσης ό Στρίντιμπεργκ και
πολλοί άλλοι μεταξύ των διασημοτέρων." 'Ο Κάντ γνωρίζει
τον Σ. από τά ARCANAE COELESTIA και άσκεϊ κριτικήν είς
τά έργα του "Όνειρα ένός δραματιστού ("TRAUME EINES

GEISTERSEHERS, KÖNIGSBERG 1766). Οἱ NOVALIS, JUSTINUS KERNER, BAADER, G.H.SCHUBERT, ἀσχολοῦνται μὲ τὸ πρόβλημα τῶν ὁραμάτων τοῦ Σ. καὶ ἐπαναλαμβάνουν εἰς πλάσματα τὰς ἀπόψεις του. Ὅμοιως οἱ ἐκπρόσωποι τῆς κινήσεως τῶν Φωτισμένων (JUNG STILLING, Μνῆμα KRUDENER καὶ OBERLIN, παρὰ τὰς θεολογικὰς τῶν διαφορὰς, μελετοῦν ἐπισταμένως τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ὑπέρ-πέραν ποῦ ἔσχεν ὁ Σβέντενμπορκ.

Παρ' ὅλα ταῦτα καὶ παρ' ὄλην τὴν παγκόσμιον διάδοσιν τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Σ. δι' ἕνα σοβαρὸν ἔσωτεριστήν, ὁ Σ. παραμένει εἰς ἀπλοῦς καὶ φανατικὸς ὁραματιστῆς καὶ θὰ ἐλέγμεν εἰς πρόδρομος τοῦ μεταγενεστεροῦ Πνευματισμοῦ. DAVY II 357,388.

⊕ Βιλλερμοζισμός, Σαστανιέ, Σβέντενμπ. τεκτον. Τάγμα.

Σ Ε Ι Ρ Η Ν Ε Σ. - Ἐάν συγκρίνωμεν τὸν βίον τοῦ ἀνθρ.

μὲ ἐν κινδυνώδες ταξίδιον τῆς ψυχῆς, αἱ Σ. παριστοῦν τὰς δοκιμασίας ποῦ πηγάζουν ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τοὺς ἀσυγκράτητους πόθους. Ὁφείλει ὁ ἀνθρ., ὅπως ὁ Ὀδυσσεύς, νὰ προσδεθῆ εἰς τὴν σκληρὰν πραγματικότητα τοῦ κεντρικοῦ ἴστοῦ τοῦ πλοίου του, ποῦ εἶναι ὁ ζωτικὸς ἄξων τοῦ πνεύματος διὰ νὰ διαφύγῃ τὰς ψευδαισθήσεις τῶν παθῶν. Ἀρχικῶς ἐθεωροῦντο αἱ Σ. ὡς εἶδος ὑποχθονίων δαιμόνων ποῦ ἀπέβλεπον εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν ἀνθρώπων. Μὲ τὴν πάροδον ὅμως τοῦ χρόνου, μετουσιώθησαν καὶ αὐταί, ὅπως καὶ ὁ Ἄδης, εἰς θεότητας τοῦ ἄνω κόσμου, ποῦ ἀπεσκόπουν εἰς τὴν κάθαρσιν τῶν ψυχῶν διὰ τῆς ἀρμονικῆς φωνῆς των. Ὑπὸ τὴν εὐμενῆ των αὐτὴν ιδιότητα, παρίστανται εἰς πολλὰ σαρκοφάγους. SEGHE IV, 211.

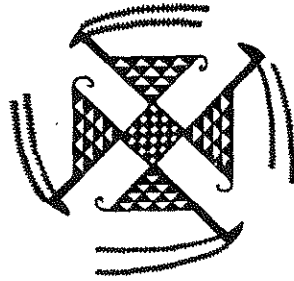
⊕ Κίρκη.

Σ Ε Κ Ι Ν Α. - Εἰς τὴν ταλμουδικὴν γραμματείαν, ἡ Σ.

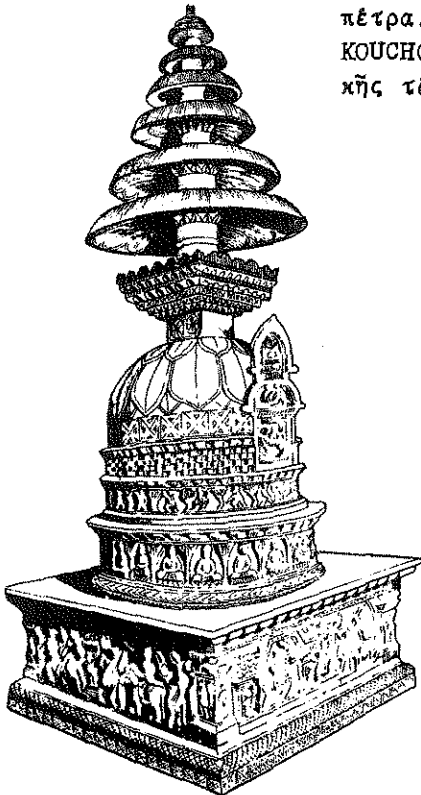
παριστᾷ αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεὸν ἐνεργοῦντα ἐπὶ τοῦ Κόσμου. Εἰς τὴν Π.Δ. γίνεται λόγος περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

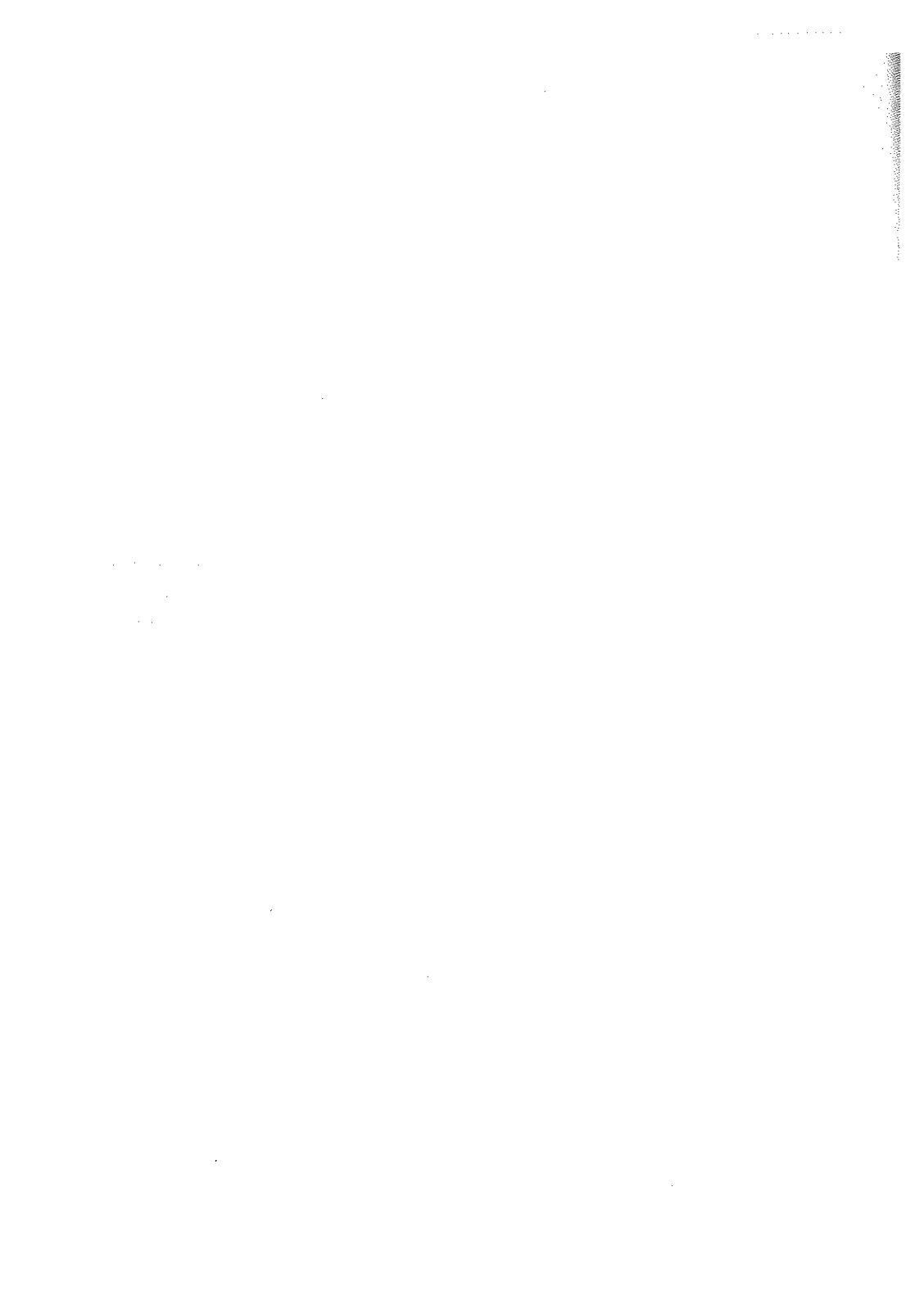
Εἰς τὴν Καββάλαν ἡ ἔννοια τῆς Σ. εἶναι διαφορετικὴ : πρόκειται ἐκεῖ διὰ τὴν θηλείαν ὄφιν τῆς θεότητος. ἡ 3η Σεφίρα συμβολίζει, συμβολίζει τὴν δημιουργικὴν δύναμιν, ὡς ἀνωτέρα Μητέρα, ἢ ἀνωτέρα Σεκινά.

ΣΒΑΣΤΙΚΑ.- Παράστασις ἀπὸ τὴν
SAMARRA. Τερακότα. Μεσοποταμία.
Τῆς 7ης χιλιετίας.

ΣΤΟΥΠΑ.- Μικρὰ Στούπα, ἀπὸ σκαλισμένη
πέτρα. Ἰνδία. Ἰνδία. Ἰνδία. Ἰνδία.
KOUCHON (Καλκούττα, Μουσεῖον Ἰνδία-
κῆς τέχνης).

Ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουν 7 δυνάμεις, ἐξ ὧν αἱ 6 πρῶται συμβολίζουν τὰ κύρια μέλη τοῦ πρωταρχικοῦ ἀνωτέρου Ἀνθρώπου. Θεωροῦνται ὡς τὸ φαλλικὸν ἱκρίωμα, ποῦ παριστᾷ συμβολικῶς τὴν Δικαιοσύνην (ZADDIK). Ὁ Θεὸς καὶ ὁ πρωταρχικὸς Ἄνθρωπος διατηροῦν τὰς γεννητικὰς δυνάμεις ἐντὸς δικαίων ὁρίων. Ὁ Θεὸς ἐμφυχώνει ὅλα τὰ ζῶντα ὄντα διὰ τῆς ζωτικῆς αὐτῆς δυνάμεως, ποῦ περιέχεται ἄλλως τε μέσα στὸν ἴδιον Αὐτοῦ Νόμον. - SEGH IV, 161
⊕ Μαλχοῦτ, Φραγκισταί.

Σ Ε Κ Ο Υ Ν Δ Ο Σ ΕΠΙΘΥΡΟΣ. - (ἐκ χειρογρ. J. MALLINGER)

Σεκοῦνδος ὁ Ἀθηναῖος, καλούμενος ἐπίσης καὶ Ἐπιθυρος, ἔξει εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀδριανοῦ. Αὐστηρὸς ἠθικολόγος, ἀκαταμάχητος λογικὸς, μᾶς ἄφησε πολῦτιμα γνωμικὰ ("Γνωῖμαι") τῶν ὁποίων τὸ πλήρες κείμενον εὑρεῖται εἰς τὰ "OPUSCULA MYTHOLOGICA, PHYSICA ET ETHICA" τοῦ GALLE, AMSTERDAM 1688. Ὁ MULLACH ἀνέγραψεν ὁμοίως τὰς γνώμας αὐτάς εἰς τὰ "FRAGMENTA PHILOSOPHORUM GRAECORUM, PARIS, FIRMIN-DIDOT 1860. Οἱ βιογράφοι τοῦ Σεκοῦνδου λέγουν ὅτι ἠκολούθει αὐστηρὰ τὰς συνηθείας τοῦ πυθαγορικοῦ μτᾶγματος, καὶ ἐτήρει ἀδιᾶλειπτον σιγὴν. Ὑπῆρξεν ἀτυχῆς εἰς τὸν οἰκογενειακὸν του βθον καὶ μετεμελεῖτο διότι εἶχε νυμφευθῆ. Διὰ τοῦτο εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀπαισιδόξος καὶ μεριμνᾷ νὰ προστατεύσῃ τοὺς μαθητὰς του ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν, τὴν ματαιοδοξίαν καὶ τὴν μεχθηρίαν μερικῶν γυναικῶν.

Ἀποσπάσματα. - 1) Τί εἶναι Θεός; - Θεὸς εἶναι τὸ Ἀγαθὸν τὸ ἄφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχον ἢ μορφή ποῦ περιέχει ὅλας τὰς μορφάς ἢ ἀθάνατος Νόμος, τὸ Πνεῦμα ποῦ διεισδύει εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ἢ πρωταρχικὴ Οὐσία, ἢ ὑπάτη Δύναμις ποῦ κυβερνᾷ τὰ πάντα, τὸ Φῶς, ὁ Νοῦς, ἢ Δύναμις. 2) Τί εἶναι τὸ Σύμπαν; Εἶναι ἕνας ἀτέρμων κύκλος, μὲ αἰωνίαν συνέχειαν. 3) Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Εἶναι πνεῦμα ἐπενδεδυμένον μὲ σάρκα. Ἐν δοχεῖον πνευματικότητος, ἐν ὧν ὑποκείμενον εἰς τὸν πόνον, εἰς ἐξεραυνήτης τῆς ζωῆς, ἕνας ὑποδοχεύς τοῦ αἰωνίου Φωτὸς μὲσα σὲ φθαρτὸν περίβλημα, ἕνας περαστικὸς διαβάτης ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ παίγνιον τῆς Μοίρας, ἕνας φιλοξενούμενος

μέσα σ'αυτόν τόν κόσμον, ἕνας περαστικός περιηγητής.

4) Τί εἶναι φίλος ; Ὁ φίλος εἶναι ἕνας ἄλλος ἑαυτός μας, μόλις ἐκδηλούμενος, ἕνα ἀγαθόν πού ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν, ἕνας δυσέυρετος θησαυρός, ἕνα καταφύγιον εἰς τὰς ἀτυχίας, ἕνα παρηγορητής κατὰ τὰς δοκιμασίας, μία ἀνάκούφησης τῆς καρδιάς, μία ἀέναος χαρά.

5) Τί εἶναι μερικαί γυναῖκες ; Μερικαί γυναῖκες εἶναι διὰ τοῦς συζύγους των, ἕνα ἀσφαλές ναυάγιον, μία οἰκιακή θύελλα, μία κάθειρξις διὰ βίου, ἡ ρίζα τῆς ἀνησυχίας, ἕνα τέρας ἐπενδεδυμένον. Δι' ἄλλας γυναῖκας εἶναι διὰ τόν σύζυγόν τους : τό ἀντικείμενον τῆς γεννησιᾶς των ἀπολαύσεως, ἕνας ἄγριος συγκάτοικος, ἕνας δράκος μέσα σέ κλουβί, μία ὀχιά καμουφλαρισμένη, ἕνας πόλεμος πού ἀποδεχόμεθα μέ χαρά, μία καθημερινή καταστροφή καί ἐρείπωσης, μία πολυτελής μάχη, ἕνα κεκεντρεχῆς ζῶον, ἕνα ἀναγκαῖο κακό !

6) Τί εἶναι ζωή ; Ἡ προετοιμασία διὰ τόν θάνατον, ἡ χαρά διὰ τοῦς μέν, ὁ πόνος διὰ τοπυς δέ.

7) Τί εἶναι ἡ πίστις ; Μία θαυμαστή βεβαιότης γιά ἕνα μυστήριον πού δέν γνωρίζομεν. 8) Τί εἶναι ὁ θάνατος ;

ἕνα ἀναπόφευκτον περιστατικόν, ἕνας κλέπτης τῶν ἡμερῶν, μία φυγή ἀπό τὰς δοκιμασίας τοῦ βίου, ἡ ἐκμηδένισις μερικῶν πραγμάτων, ἡ εἴσοδος σ' ἕνα αἰώνιο ὄνειρο, ὁ φόβος τοῦ πλουσίλουμκαί ἡ εὐλογία τοῦ πτωχοῦ. 9) Τί εἶναι ὁ Κόσμος ; ἕνας δρόμος καί μία διόδος δι' ὅλας τὰς ψυχάς. 10) Τί περιφρονεῖ

ὁ Σοφός ; Τό κέρδος.-

Δοξογραφία : Φιλοστράτου, Βίοι σοφιστῶν β.Ι.-

Σουΐδας εἰς λ. "Σεκοῦνδος ὁ Ἀθηναῖος.-VINCENT DE BAUVAIS, SPECULUS HISTORIAS, β.ΙΙΙ, κεφ.70 καί β.Χ, κεφ. 71 κ.ἐφ.

ἜΚΘΛΙΟΝ : Ἡ σκληρότης καί μέχρι τῶν ἄκρων ἄγουσα ἀπαισιοδοξία τοῦ Σεκοῦνδου ἔναντι τοῦ γυναικείου φύλου, καταδεικνύει τήν κατάπτωσιν τῆς ρωμαϊκῆς ψυχῆς κατὰ τήν ἐποχὴν του, καί κερφόθενυτέην τεραστίαν διαφορὰν πού ἐπεκράτησε μεταγενεστέρως μέ τήν ἐμφάνισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Σ Ε Λ Η Ν Η. - 'Ινδουϊστικοί θεοί: Βλ. DAVY III, 191
Οἱ δύο βασικοί χαρακτήρες τῆς Σ. εἶναι πρῶτον ὅτι
εἶναι σῶμα ἐτεροφωτον καὶ δεύτερον ὅτι συνεχῶς μεταβάλλει
ὄφιν (φάσεις). Κατὰ τὸν MIRCBA ELIÁDE (HIST. DES
RELIGIONS, 139) ἡ Σ. εἶναι σύμβολον τῶν βιολογικῶν ρυθμῶν
ὡς καὶ τοῦ παρερχομένου χρόνου.

Ἡ μεταβλητότης τῆς Σ. καὶ ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός
τοῦ ἡλίου, ἀποδίδουν τὴν ἔμμεσον γνῶσιν, τὴν προοδευ-
τικὴν, τὴν ψυχρὰν λογικὴν. Εἰς τοὺς Σκανδιναυοὺς, ἡ
Σ. ἔστο καὶ εἶναι ἄρρη (DER MOND). Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ
διὰ τοὺς νοτιέως σημιτικούς λαοὺς (ἄραβας, νότιος Ἀρα-
βία, Αἰθιοπία), ἐνῶ ὁ ἥλιος εἶναι θηλυκοῦ γένους (DIE
SOMNE). Ἐπίσης εἰς τὴν σανσκριτικὴν ἡ Σ. εἶναι γένους
ἄρσενικοῦ). Θ. Α. Α. Σ. Αὐτοκράτειρα, Δεσμοὶ τῆς Σ.,
'Ἐπίδρασις οὐρανίων σωμάτων 626 (11), "Ἥλιος καὶ Σ.
Σεχ. Εἰς Α Μ Ε Λ Η. - Θ Διδύσσος 359 (10)

Σ Ε Μ Χ Α Μ Φ Ο Ρ Α Σ. - Θ 'Αγγελολογία 53 (-12),
"Όνομα Θεοῦ 505 (-11)

Σ Ε Ν Τ Ι Ρ. - (SEDIR). - Θ Γκίχτερ, Μαρτινισμός, Ἀλβέντρο

Σ Ε Ξ Τ Ο Σ ὁ Πυθαγόρειος. - Θεωρεῖται ὡς μνηθεῖς εἰς
τὰ πυθαγόρεια διδάγματα ἔτισης ὅτι ὑπῆρξε μαθη-
τῆς τοῦ Θ Νιγιδίου Φιγούλου. Ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν
14 ἀποφθέγματα, τὰ ὁποῖα μνημονεύουν ὁ Ὠριγένης, ὁ
Πλίνιος καὶ ὁ Σενέκας. Δέν πρέπει νά συγχέηται μέ τὸν
Σέξτον τῆς Χαιρωνείας καὶ μέ τὸν Σέξτον τὸν Ἐμπειρι-
κόν. Ὁ τίτλος τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἔργου εἶναι : Σέξτου
τοῦ Πυθαγορείου, Γνώμαι. Ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ MULLACH:
εἰς τὰ FRAGMENTA PHILOSOPHORUM GRAECORUM, PARIS
1860, σ. 522.

Κείμενον καὶ μετρ. τῶν Ἀποφθεγμάτων.

1) Περὶ φιλίας: "Ὁ διαβάλλων φίλον μὴ εὐδοκιμεῖτο
καὶ ἀληθῆ λέγει". δηλ. Δέν πρέπει νά ἐπικροτοῦμεν
ἓνα πού κατηγορεῖ τὸν φίλον του, ἔστω καὶ ἂν λέγῃ
τὴν ἀλήθειαν.

Σχῶλιον J. MALLINGER: Ἡ φιλία εἶναι ἓνας θετικὸς θη-
σαυρὸς : δέν ἔμπορεῖ νά ἀκληθῆ ὡς θετικὴ ἀλήθεια.

Εἶναι συνεπῶς ἀπαράδεκτον νά ἀκούωμεν ἕνα νά κατηγορεῖ τόν φίλον του, ὅσον καί ἂν ἐκεῖνα ποθ τόν κατηγορεῖ συμφωνοῦν πρός τήν ἀλήθειαν. Ἡ φιλία παράγει τήν ἀλληλεγγύην. Τό νά κατηγοροῦμεν ἕνα φίλον, ἰσοδυναμεῖ μέ διάσπασιν αὐτῆς, μέ τήν διακοπὴν τῆς ἐνωτικῆς ἀλύσου πού τήν συνδέει. Εἶναι ἐπομένως ἀπηγορευμένον νά διαδίδωμεν εἰς τόν ἀμύητον κδομῶν κρίσεις καί ἐπικρίσεις κατὰ τῶν φίλων μας, εἶναι ἀκόμη χειρότερον ἀπό τοῦ νά παρατάσσωμεν κατηγορίας ἐναντίον ἑνός φίλου ἢ νά τοῦ προξενοῦμεν δυσαρέστους ἀντιπερισπασμούς. Τά "Χρυσᾶ Ἐπη" προβλέψαν τήν περίπτωσιν διαταραχῆς τῶν σχέσεων μεταξύ φίλων: Φίλον δ' ἔχθαιρε τόν σόν ἀμαρτάνος εἶνεκα μικρῆς, ὄφρα δύνῃ. Ὁ ρόλος τῶν φίλων εἶναι ἡ ἀλληλοὑποστήριξις καί ὄχι ἡ ἐπιβλαβῆς διαμάχη, εἶναι ἡ ἀμοιβαία κατανόησις καί ὄχι ἡ διάσπασις· εἶναι ἡ ἀγάπη καί ὄχι ἡ ἐπιβλαβῆς παρανόησις, εἶναι ἡ ἀγάπη καί ὄχι ἡ ἐπιβλαβῆς παρανόησις· εἶναι τέλος ἡ ἀμοιβαία ὑποστήριξις καί ὄχι ἡ δίωξις.

Γνώμη 3. - "Μή, ὄνειδίσῃς τῷ φίλῳ σου χάριτας" ἔση γάρ ὡς οὐ δεδοκῶς. δηλ. Μή πάπαρισθεῖς εἰς τόν φίλον σου τὰς ὑπηρεσίας πού τυχόν τοῦ προσέφερες· εἶναι σάν νά μή τοῦ τίς εἶχες κάμει ποτέ.

Σχόλιον J. MALLINGER. - Ἡ φιλία εἶναι ἀφιλοκερδῆς· εἶναι λοιπόν φυσικόν νά προσφέρωμεν ὅσω τό δυνατόν περισσοτέρας ὑπηρεσίας εἰς τοῦς φίλους καί νά τοῦς εἴμεθα εἰς πᾶσαν περίστασιν χρήσιμοι. Ὁ Σέξτος ὀρθῶς ἐκτιμᾷ ὡς ἔλλειψιν λεπτότητος τό νά ὑπενθυμιζώμεν εἰς ἕνα φίλον τὰς ἐξυπηρετήσεις πού τοῦ ἐκάναμε. Ἡ ἀληθινή φιλία ἀγνοεῖ τοῦς ὑπολογισμούς· λησμονεῖ ἀμέσως τὰς καλὰς ὑπηρεσίας πού προσέφερε, διότι εἶναι πολύ φυσικόν νά εἶναι κανεῖς χρήσιμος εἰς ἕνα πού ἀγαπᾷ. "Ἄς ἀποφεύγωμεν λοιπόν τήν πικρίαν, ὅταν ἕνα φίλος μας φανῇ ἀχάριστος ἢ ἐπιλήσμων δι' ὅσα τοῦ ἀκάμαμεν." Ἄς διπλασιάζωμεν ἀντιθέτως τήν ἐξυπηρετήσιν μας, ὅποτε θά ἀντιληφθῇ πόσον εὐρεῖα, μεγάλη καί πλουσία εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

π. 11. 1. 5 - "Φίλον νοεῖας ἔνεκα μή ἀγάπα" ἡ γάρ

τοιαύτη φιλία πρόσκαιρος καὶ ἀβεβαίος "

Μιτρ. Μὴ ἀγαπᾷ τὸν φίλον σου ἕνεκα προσωπικοῦ συμφέροντος· διότι μιλία τοιαύτη φιλία εἶναι πρόσκαιρος καὶ ἀβεβαία.-

Σχόλ. J. MALLINGER.- Δέν εἶναι φιλία τό νά συνδέσσαι μέ ἄτομα τὰ ὁποῖα ἡμποροῦν νά σοῦ προσφέρουν κάποιαν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν βέβηλον κόσμον. Αὐτό εἶναι ὑπολογισμός, δέν εἶναι ἀδελφική ἀγάπη. Τέτοιοι συνδέσμοι δέν ἐπιζοῦν τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ χρόνου· ἀρκεῖ ὁ τοιοῦτος φίλος νά χάσῃ τὴν ἐπιρροήν του ἢ τὴν χρησιμότητά του, διὰ νά ἐγκαταλειφθῇ ἀμέσως ὑπὸ τῶν πλαστῶν φίλων του.

ΓΝΩΜΙΚΩΝ 6.ο "Μὴ κτήσῃ φίλον, ᾧ μὴ πάντα πιστεύεις".

Μιτρ.- Μὴ διαλέγῃς ὡς φίλον, εἰς τὸν ὁποῖον δέν ἔχεις ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην.-

Σχόλιον J. MALLINGER.- Πρέπει νά ἔγῃς σὶν φίλον σου, ποῦ εἶναι ἕνα ἄλλος ἑαυτός σου, ἀπεριδριστον καὶ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, ὀλοκληρωτικὴν, ἄνευ ὀρίων καὶ ὄρων. Εἶναι ἀδιανόητον νά δυσπιστῶμεν πρὸς ἕνα φίλον, νά ἀμφιβάλλωμεν εἰς αὐτόν· τοῦτο θὰ ἰσοδυναμοῦσε πρὸς μεγάλην προσβολὴν ἀπέναντι τῆς ἱερᾶς ἀρχῆς τῆς ἀληθινῆς φιλίας, ποῦ εἶναι ἐμπιστοσύνη, ἀπόλυτος ὀδοσις, τελεῖα αὐταπάρνησις. Ὅταν εὐρίσκωμαι μέ ἕνα φίλον, δέν ἀσθάνομαι μόνος καὶ δέν ἀντιλαμβάνομαι ὅτι παρ' ὅλα ταῦτα εἴμεθα δυο ἄτομα, εἶχεν εἶπει ὁ Πυθαγόρας. Ὁ φίλος δέν εἶναι ὁ ἄλλος ἑαυτός μας, εἴαν ἀμφιβάλωμεν δι' αὐτόν.

Γνωμικά περὶ τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας.-

Γνωμικὸν 1.- "Οὔτε ἐν ἰχθῦσι φωνήν, οὔτε ἐν ἀπαιδεύτοις ἀρετὴν, δεῖ ἐπιζητεῖν". δηλ. ὅπως δέν ἡμποροῦμεν νά ἐπιζητήσωμεν φωνήν ἀπὸ τοὺς ἰχθεῖς, οὔτω δέν δύναμεθα νά ἀναζητήσωμεν σοφίαν ἀπὸ τοὺς ἀπαιδεύτους.-

Σχόλιον J. MALLINGER.- Ὁ ἄσοφος ἄνθρωπος εἶναι τὸ παίγνιον τῶν παθῶν του καὶ τοῦ εἶναι ἀδύνατον νά κατευθύνῃ ἑαυτόν, διότι ἀγνοεῖ τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Εἶναι, ὅπως λέγουν τὰ Χρυσᾶ "Ἐπη, ἕνα βαρέλι ποῦ ἄγεται καὶ φέρεται, κότε ἐδῶ καὶ κότε ἐκεῖ. Τὸ ψᾶρι δέν

ἔχει φωνήν καὶ δέν ἠμπορεῖ νά ἐκφρασθῆ με τόν λόγον· Ζῆ ἐπομένως σέ περιωρισμένον περιβάλλον καί εἶναι τό θῦμα τῶν ἀλιέων. "Ἄς μή μιμούμεθα τοὺς τυφλοὺς αὐτοὺς ἀμυήτους· ἄς μελετῶμεν ἄνευ διακοπῆς, ἄς διαλογιζώμεθα ἐπὶ πνευματικῶν ζητημάτων καί ἔτσι θά φθάσωμεν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς εἰς τήν ἀρετήν, τήν σοφίαν, καί τήν ἁρμονίαν με τήν Φύσιν.

Γνωμικόν 5.— "Πενίαν φέρειν οὐ παντός, ἀλλ' ἀνδρός σοφοῦ" Μτφρ.. Τό νά ὑφιστάμεθα τήν πενίαν χωρίς ἀπογοήτευσιν, δέν εἶναι τοῦ καθενός· εἶναι προνόμιον τοῦ σοφοῦ.

Σχόλιον J. MALLINGER.— Ἡ πτωχεία εἶναι μία τῶν σκληροτέρων δοκιμασιῶν ποῦ ἠμποροῦν νά προσβάλουν τόν ἄνθρωπον. Αἱ στερησεις, ἡ ἀγωνία τῆς αὔριον, ἡ πείνα εἶναι κακά ποῦ δύσκολα ὑποφέρομεν. Μόνος ὁ σοφός, ἄν καί δοκιμαζόμενος ἀπό τά πλήγματα τῆς τύχης, δέν μέμφεται τόν οὐρανόν καί ὑποκλίνεται με ὑπομονήν ἀπέναντι τῶν θυσιῶν ποῦ τοῦ ἐπιβάλλονται· γνωρίζει ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός καί αἱ δοκιμασίαι αὐταί τοῦ εἶναι ἴσως χρησιμοί πρὸς χαλυβδῶσιν τῆς θελησεώς του. "Δέν πρέπει νά προτεινώμεν τήν πυγμῆν πρὸς τόν οὐρανόν" λέγει ἕν. "Ἀκουσμα τοῦ Πυθαγόρου. Ὁ Πλοῦταρχος πλέκει τό ἐγκώμιον τῆς πενίας καί τῆς ἀδιαφορίας τοῦ Ἐπαμεινώνδα. "Ἄς δράσωμεν κατά τόν ἴδιον τρόπον καί ἀργά ἢ γρήγορα ὁ Θεός θά μεταβάλῃ τήν μοίραν μας.

Γνωμικόν 4.— "Σοφός ἀνὴρ καί σιγῶν, τόν Θεόν τιμᾷ· εἰδώς καί διατί σιγᾷ." Μτφρ.. Ὁ Σοφός σιγᾷ καί τιμᾷ τόν Θεόν ἐν σιγῇ· γνωρίζει πρᾶγματι διατί σιγᾷ..

Σχόλιον J. MALLINGER.— Πρῶτος ὁ Πυθαγόρας ἐδίδαξε τήν ἀξίαν τῆς σιγῆς. Δέν χρειάζεται νά τιμῶμεν τήν θεότητα κατὰ τρόπον ἐντυπωσιακόν καί θορυβώδη· ἡ λατρεία μας πρέπει προπαντός νά εἶναι ἐσωτερική. Οἱ ἀληθινοί σοφοί τιμοῦν τόν Θεόν εἰς τά ἐνδότερα τῆς καρδιάς των καί με τήν ἐξύψωσιν τοῦ πνεύματος των· καί ὅταν ἀκόμη ἐργάζωνται με ἄλλους μαζί, δέν ἱερούργοῦν ἐνώπιον ὄχλου ἀδιαφόρου καί ἀσόφου, ἀλλά συγκεντρωμένον ἐντός καθηγιασμένου χώρου καί ἐντός περιωρισμένου κύκλου πιστῶν, καί ἐκλεκτῶν.

Γνωμικόν 11.— " Οὐκ ἔστι κατὰ Θεόν Ζῆν ἄνευ τοῦ σφαιρῶνως καί δικαίως πάντα πράττειν."

Μίτρ.— Εἶναι τελείως ἀδύνατον νά ζῆ κανείς σύμφωνα μέ τοὺς θείους Νόμους, ἐάν δέν πράττη τὰ πάντα μέ σφαιροσύνην καί δικαιοσύνην.

Σχόλιον J.MALLINGER.— Ὁ σοφὸς ζῆ σύμφωνα μέ τὸν φυσικὸν Νόμον, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς κατέγραψεν εἰς τὸ Βιβλίον τῆς Φύσεως. Ἡ μητρικὴ ἀγωγή μᾶς διδάσκει νά εὐρισκώμεθα εἰς συνήχησιν μέ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ὅποτε αἰσθανώμεθα ἡμᾶς ἰσχυροτέρους καί ἐνδυναμωμένους. Ἔστέ ἰσχυρότεροι ἀλλὰ καί καλλίτεροι, δικαιότεροι καί μετριόφρονες ἐντὸς τῶν λογικῶν ὁρίων. Ἄς μὴ ὑπερβῆλωμεν τὰς δυνατότητάς μας, νά μὴ καταλαμβάνωμεθα ἀπὸ ὑπερμέτρους ἐπιθυμίας ἢ παραλόγους πόθους, ὅποτε θά παραμείνωμεν ἐντὸς τῆς ἀτραποῦ τῆς Σοφίας.

Γνωμικόν 10.—"Θυσία τῷ Θεῷ, γνώμη ἀγαθῇ".

Μίτρ. Ἡ καλλιτέρα θυσία κρὸς τὸν Θεὸν εἶναι μία ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ καλωσύνης.

Σχόλιον J.MALLINGER.— Ὅλη ἡ πυθαγόρειος σχολή, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, κατεδίκασε τὰς αἱματηρὰς καί πομπώδεις θυσίας τὸ πλέον ἀρεστόν εἰς τὸν Θεόν, εἶναι μία ψυχὴ ἀγνή καί ἀγαθὴ, ἐπαναλαμβάνουν συχνὰ ὁ Πορφύριος καί ὁ Ἰάμβλιχος. Κάθε φορὰ ποὺ θά πλησιάζης τοὺς θεοὺς, θά καθίστασαι καλλίτερος, εἶχεν εἶπει ὁ Πυθαγόρας.

Γνωμικὰ περί γάμου καί οἰκογενείας.—

Γνωμικόν 9.—"Ἀμαρτήματα γυναικῶν, ἀνδρῶν ἀπαιδευσία".

Μίτρ.* Ἡ ἀνικανότης ὠρισμένων ἀνδρῶν νά κατευθύνουν τὰς συζύγους τῶν, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά σφάλλουν αὐταί.

Σχόλιον J.MALLINGER.— Εἰς τοὺς ἀρχ. Ἕλληνας, ὁ συζυγὸς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας καί ἡ γυναῖκα τὸν ὑπακοῦει ἐάν συμβῇ τὸ ἀντίθετον, ἡ γυναῖκα δέν θά συγκρατεῖται ἀπὸ κάποιαν ἀρχὴν φυσικὴν καί νόμιμον, θά πέση θύμα τῶν ἀσθενειῶν τῆς κλίσεων καί θά ἐπισωρευση σφάλματα ἐπὶ σφαλμάτων. Ὅλη ἡ εὐθύνη πίπτει ἐπὶ τῆς ἀνικανότητος καθοδηγήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας.—

Γνωμικόν 12.— "Ἐπί γυναικί πονηρᾷ, καλὸν σφραγίς"

Μτφρ.—Εἶναι καλὸν νὰ τίθεται σφραγίς ἐπὶ τοῦ στόματος
μοχθηρᾶς γυναικός.

Σχόλιον J. MALLINGER.— Ὁ σύζυγος πρέπει ἐνίοτε νὰ
ἐπιβάλλῃ τὴν σιγὴν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἐὰν αὕτη συμ-
περιφέρεται μὲ μοχθηρίαν ἀπέναντι αὐτοῦ ἢ τρίτων,
ἄλλως θὰ ὑποστῇ πολλὰς φροντίδας ἐξ αἰτίας ἐκείνης.

Γνωμικόν 13.— "Γυνὴ μεγαλόφωνος καὶ γλωσσώδης, ὡσπερ
σάλπιγξ πολεμίων εἰς τροπὴν θεωρηθήσεται".

Μτφρ.—Μία γυναῖκα μὲ πολλὰ λόγια καὶ κακὴν γλῶσσαν,
ὁμοιάζει πρὸς ἐχθρικήν σάλπιγγα, ποῦ προξενεῖ τὴν
ἄτακτον φυγὴν.

Σχόλιον H. MALL.— Ὁ μεμυημένος δὲν διαπληκτίζεται μὲ
μῖαν γυναῖκα προτιμᾷ νὰ μὴ ἀναμειγνύεται εἰς προσ-
τριβάς, ποῦ δὲν εἶναι δεῖγμα σοφοῦ ἀνδρός.

Μυητικὰ γνωμικὰ.—

Γνωμικόν 8.— "Ἐμφύχων χρῆσις μὲν ἀδιάφορον* ἀποχὴ δὲ
λογικώτερον".

Μτφρ.— Ἡ βρῶσις κρέατος εἶναι καθ' ἑαυτὴν ζήτημα ἀδι-
ᾶφορον* λογικώτερα ὅμως εἶναι ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῶν κρεάτων.

Σχόλ. J. MALL.— Πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ γνώμη αὕτη
τοῦ πυθαγορικοῦ Σέξτου, διότι δεικνύει τὴν στάσιν τοῦ
ρωμαϊκοῦ πυθαγορισμοῦ ἀπέναντι τῆς ἀκρεοφαγίας. Ἐνῷ ὁ
ἀρχαῖος πυθαγορισμὸς ἦτο κατηγορηματικὸς ἀπέναντι τῆς
κραοφαγίας, ὁ Μέσος πυθαγορισμὸς τῶν Ῥωμαίων, εἶναι
ἀνεκτικώτερος* τὸ νὰ τρώγῃ κανεὶς κρέας δὲν εἶναι
ἔγκλημα. Εἶναι κατὰ τὸ ἀδιάφορον καθ' ἑαυτὸ, διότι εἰς
τὴν φύσιν τὸ ἔν εἶδος τρέφεται μὲ ἔν ἄλλο εἶδος.

Ἐν τοῦτοις ἀπὸ πλευρᾶς φιλοσοφικῆς καὶ λογικῆς, ἡ
ἀκρεοφαγία εἶναι προτιμωτέρα, διότι εἶναι εὐλογον,
ὅταν σεβώμεθα τὴν ζωὴν ὄλων τῶν ὄντων, νὰ προσανατο-
λιζώμεθα πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην καὶ νὰ μὴ τρεφώμεθα
μὲ ἔμβια ὄντα. Μετὰ τὸν Σέξτον, θὰ ἴδωμεν τοῦς Νεο-
πυθαγορείους νὰ ἐπανέρχωνται εἰς τὴν αὐστηράν φυτο-
φαγίαν (Ἀπολλώνιος Τυανεύς, Ἰάμβλιχος, Πορφύριος).

Γνωμικόν 14.— "Σέξτος πῦρ ἀείδηλον ἀποδέδωκε, τὸ ἐξ

ἀδῆλου ἐμπεδόν". Μιτφρ. Ὁ Σέξτος ἐδίδασκειν ὅτι ἓνα φθοροποιὸν πῦρ, προήρχετο πάντοτε ἐξ ἀδῆλου (μυστηριώδους) αἰτίας.

Ἐχθλίον J. MALL.— Τὸ Πῦρ εἶναι μία δύναμις φυσική, ἀγαθοεργὸς καὶ ὑπερασπιστική. Ἐνίοτε ὅμως προκαλεῖ πυρκαϊῆς ἐς καὶ καταστροφές. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι ἡ ἐξαιρέσις ποῦ ἐπιβεβαιώνει τὸν κανόνα. Συμβαίνει ἐνίοτε ἓνα σοβαρὸν καὶ κεκρυμμένον σφᾶλμα, μία ἀφανὴς ἱεροσουλία, ἓν ἔγκλημα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ, νὰ προκαλῆ μίαν ἐξαιρετικὴν τιμωρίαν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ πῦρ χρησιμοποιεῖται κατ' ἐξαιρέσιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐνόχους καὶ διὰ νὰ καθάρῃ τοὺς γηίνους τόπους ποῦ ἐμολύνθησαν ὑπὸ τινος ἐγκλήματος.—

Σ Ε Ο Λ.— Θ Κόλασις, Ἄβαδών.

Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ.— Θ Διδάσκαλοι 334 (-3)

Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ.— Εἰς τὸν Ἡσαΐαν γίνεται διὰ πρώτην φοράν ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος Σ (6, 2-3—6, 8) ὡς ἐξαπτερθγων ἀγγάλων οἱ ὅποιοι διὰ τῆς καυστικότητος ἐνεργοῦν καθαρτικῶς καὶ αἴρουν τὰς ἁμαρτίας.

Ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης παρέχει καταπλήσσαν σύνθεσιν τῶν ἰδιοτήτων τῶν Σ. ὡς πυρωδῶν ἀρχῶν: καθαρισις, φωτισμός, διάλυσις τοῦ σκότους, ἔλλαμψις τῆς πνευματικῆς ἀρχῆς τῆς συνειδήσεως. SEGH IV, 179

Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ.— (Στᾶρετς) κατὰ κόσμον Προκόρ Μοσμίν.

(1759-1833).— Διδάσκαλος ῥώσος μοναχός, προφήτης καὶ θαυματουργός. Εἰς ἡλικίαν μόλις 15 ἐτῶν μεταβαίνει εἰς τὸ περίφημον μοναστήριον τῶν σπηλαίων, πλησίον τοῦ Κιέβου ὅπου συμβουλευεται ἓνα Γέροντα (Δοσίθεον) ὁ ὅποτος τοῦ συνιστᾷ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Δαρόβ. Ἐκεῖ τῷ 1786 χριετᾷ μοναχός καὶ λαμβάνει τὸ ὄνομα Σεραφεῖμ. Ἀργότερον διάκονος καὶ μετὰ ἱερεὺς. Πᾶσχων ἐκ μακρῆς ἀσθενείας καὶ ἀγωνιζόμενος μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου, δέχεται ἐν ὄραματι τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Θεομήτορος, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰωάννου. Ἡ Παρθένος τὸν θεραπεύει καὶ τὸν ἀναλαμβάνει ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Συνελθὼν, μεταβαίνει εἰς τὸ δάσος

διὰ τὴν ἀσκηθῆναι εἰς τὴν μονασιάν καὶ εἰς τὴν ἀδιάλειπτον προσευχὴν τοῦ Ἰησοῦ. Μετὰ ἀπὸ 40 ἔτη μοναχικοῦ βίου καὶ εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν, ἐπανέρχεται εἰς τὴν κοινωνίαν ὀνομάζεται "Στάρετς" (πνευματικὸς ὁδηγός) καὶ ἀρχίζει νὰ διὰδίδῃ εἰς τὸ περιβάλλον τὸ θεῖον φῶς ποῦ εἴχεν ἀποκτήσει. Ὁλοκληρὸς ἡ Ρωσία ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸν Στάρετς εἰς τὸ Σαρὸβ.

Ἰδρυσεν μοναστήρια δι' ἄνδρας καὶ γυναῖκας, κυρίως ὅμως ἐπεδόθη εἰς τὴν πνευματικὴν ἀποκατάστασιν τῶν πιστῶν, τὴν μείωσιν τῆς ἀθλιότητος καὶ τὴν ψυχικὴν των ἀνακούφισιν. Προφήτης καὶ θαυματουργός, προεῖπε τὴν μεγάλην δοκιμασίαν εἰς ἣν θὰ ὑπεβάλλετο ὁ ρωσικὸς λαός, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως θὰ ἐξήρχετο ἰσχυρότερος καὶ ἔνδοξος. Πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ, παρουσιάσθη εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἡ Παρθένος, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον καὶ ἀπὸ τὸν Ἰωάννην οἱ ὁποῖοι τὸν ἠύλογησαν. Ἐξέπνευσε τὴν 1ην Ἰαν. 1833. Ὁλοκληρὸς ἡ Ρωσία ἐθρήνησε τὸν καλοκάγαθον Στάρετς καὶ ἐξίσου μὲ τὸν Ἁγ. Σέργιον, τιμᾷ τὴν μνήμην του μεταξὺ τῶν Ἁγίων τῆς ρωσικῆς γῆς. - DAVY II, 87. -

Σ Ε Φ Ι Ρ Ω Θ. - Βιβλ. SEGH IV, 170. - Θ Ἀδάμ. Κάδμον. - Ἀγγελολογία, Γιεσῶδ, Δεκάς 280, 282. Καρβάλα 305, 308. - Λόγος 78 (15), Μαλχοῦτ, Μπινά.

Σ Η Θ. - (Τυφῶν.) βιβλ. SEGH IV, 199. Θ Γνωστικισμός, 226, 227. - Ερμῆς 692 (9)

Σ Η Ψ Ι Σ (PUTREFACTION). - Ἰσχύει καὶ ἐδῶ τὸ ἀρχ. γνωμικόν: ἐκ τοῦ θανάτου ἡ ζωὴ, ἡ ἀναγέννησις εἰς μίαν νέαν μορφήν ζωῆς, ἡ ὁποία θεωρεῖται κατὰ κανόνα ὡς ἀνωτέρα καὶ πλεον ἐξαυλωμένη (SUBLIMEE).

Ἡ παραστατικώτερα μυθολογικὴ περιγραφή τῆς Σ. δίδεται εἰς τὸν ὁμηρικὸν ὕμνον πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα φωνεῦντα τὸν Πύθωνα διὰ τοῦ βέλους του. "Τὰ σκότη ἐκάλυψαν τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ τέρατος, ἡ δὲ ἱερά φλόγα τοῦ ἡλίου προεκάλεσε τὴν σῆψιν αὐτοῦ. Ἀπὸ τότε καλεῖται Πυθῶ καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν Κύριον, τὸ ἐπίθετον Πύθιος. Ὑπενθυμιζομεν ὅτι ὁ Πύθων, ἦτο

τέρας χθόνιον και παρεΐχε χρησμούς εκ τῆς χθονίου περιοχῆς. Φονεύων αὐτό ὁ Ἀπόλλων και ἀποκαθιστῶν τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν εἰς τὴν οὐράνιον του καταγωγῆν, ἐξησφάλιζε τὴν νίκην τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐκτοτε οἱ χρησμοὶ δὲν προσέρχονται ἀπὸ τὰ σπήλαια τῆς γῆς, ἀλλ' ἀπὸ τὸν δελφικὸν οὐρανόν.

⊕ Ἀλχημείς 177 (18), 174.-Δύσις 401. Κόραξ, Μῆν, Πλῦσις, Τέφρα.

Σ Ι Β Α Σ.- Ἡ λατρεία τοῦ Σ. ἐκτείνεται μέχρι τῶν ριζῶν τῆς βεδικῆς περιόδου (ἄρα παναρχαία), δεδομένου ὅτι τὸ ἄλλο ὄνομα τοῦ Σ. (Ρουδρα, ὁ ἐρυθρὸς) ἀπαμταῖται ἤδη εἰς τὸ Ρίγκ-Βέδα. Καὶ ἐκεῖ περιγράφεται ὡς τρομερὸς θεὸς. Σχετικῶς μὲ τὰ φθοροποιᾶ και συγχρόνως ἀναγεννητικὰ κατηγορήματα τοῦ θεοῦ Σ. θὰ ἀναφέρωμεν τὴν γνωστὴν παράστασιν τοῦ "χοροῦ τοῦ Σίβα" ἐν μέσφ φλογῶν (κόσμοι, ψυχαί) και κρανίων, φέροντα περιλαίμιον ἐκ κρανίων και περιβαλλόμενον ἀπὸ ὄφεις (NAGAS).

Κυρίως ὅμως ὁ Σ. εἶναι ὁ θεὸς τῆς γονιμότητος.

Ἐπιβαίνει ταύρου και ἔχει ὡς σύμβολον τὸ Λίγκα (ἄρρεν γεννητικὸν ὄργανον). Αἱ γυναῖκες, ἐπισκεπτόμεναι τοὺς ναοὺς τοῦ Σ. δὲν παραλείπουν νὰ θωπεύσουν τὰ γεννητικὰ ὄργανά τοῦ ταύρου διὰ νὰ γίνουν ἢ νὰ παραμείνουν γόνιμοι. Μεγάλοι ναοὶ τοῦ Σ. ἔχουν ὡς μοναδικὸν ἄγαλμά ἓνα τεράστιον Λίγκα (φαλλόν).

Εἰς τὸν ⊕ Ταντρισμόν, συγγενῆ πρὸς τὸν ⊕ Σιβαϊσμόν, ἡ σεξουαλικὴ μαγεία κατέχει τὴν πρωτεύουσαν θέσιν. Ὁ διαλογισμὸς, αἱ τακτικαὶ νηστεῖαι και ὁ ρυθμισμένος σεξουαλισμὸς, εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ἠθικῆς ἀσκήσεως τῶν ὁπαδῶν τοῦ Σίβα. DAVY III, 276.

⊕ Ἄρης 355 (5), Γκανέσα, Ἰνδουϊσμός 245 (-17), Κάλι, Παρβάτη, Σιβαϊσμός, Ταντάβα, Χάρα.-

Σ Ι Β Υ Δ Δ Α (Πυθία).- Ἡ Σ. εἶναι τὸ πρότυπον τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἀνήχθη εἰς κάποιαν ὑπερφυσικὴν κατάστασιν ποῦ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸ θεῖον και νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τὰ κελεύσματα και τὰς βουλάς αὐτοῦ. Βασικῶς εἶναι ἡ Σ. πεπρωτισμένη μὲ τὸ χάρισμα τῆς μάντιδος. Κατέχεται ἀπὸ ἓνα

θεδν τοῦ ὁποίου διαισθάνεται τὰς θελήσεις του, προφη-
τεύει τὰ μέλλοντα καὶ εἶναι τὸ ὄργανον αὐτοῦ.

"Ἐδίδον ὄρκον αἰωνίου παρθενίας, ποῦ ἔπρεπε νὰ τηρη-
θῆ ἀπαραγκλίτως.- SEGH IV, 202

Σ Ι Γ Η .- βιβλ. SEGH IV, 205

Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ .- Εἰς τὴν βιβλικὴν Παράδοσιν, ὅπως καὶ
εἰς τὴν Κίναν, ὁ Σ. ἀντιτίθεται πρὸς τὸν χαλκὸν ἢ
τὸν ὀρείχαλκον, ὡς κοινὸν μέταλλον πρὸς τὸ εὐγενέ-
στερον. Ἡ ἐποχὴ τοῦ Σ. εἶναι ἡ σκληρὰ ἐποχὴ, τὸ
τέρμα τῆς κυκλικῆς τσερεοποίησεως* ταύτης προηγῆται
"ὁ αἰὼν τοῦ χαλκοῦ. ἡ εὐτέλεια τοῦ Σ. δὲν εἶναι παν-
δήμως ἀμεγνωρισμένη. Ἔχεν εἰς πολλοὺς λαοὺς ἱερὰν
ἀξίαν (μετεωρεῖται) ὡς πεσόντες ἐξ οὐρανοῦ. "Ἄρα
συμβολικῶς ὁ Σ. ἔχει ἀμφίδρομον σημασίαν* διότι χρη-
σιμεύει τόσο ἐν τὴν κατασκευῇ ἀρδτρων (φαλλίς,
μάχαιρα) ποῦ συμβάλλουν εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ἀνθρ.
γένους, ὅσον καὶ εἰς τὴν κατασκευῇ πολεμικῶν καὶ
φονικῶν ὄπλων.. Οὕτω ἡ χρησιμοποίησις σιδηρῶν ἐργα-
λείων διὰ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος,
ἦτο ἀπηγορευμένη. Εἰς τὸν γνωστὸν μῦθον τοῦ Ἡσιόδου
("Ἔργα καὶ ἡμέραι) περὶ τῶν 4 γενῶν, ἡ ἐποχὴ τοῦ Σ.
ἔρχεται εἰς τελευταίαν μότρᾶν καὶ περιγράφεται μὲ τὰ
μελανώτερα χρώματα. Εἰς τὴν ἀποκαλυπτικὴν αὐτὴν ἀφη-
γησιν, ἡ 4η ἐποχὴ τοῦ Σ. συμβολίζει τὴν βασιλείαν τῆς
ὕλικότητος, τῆς ἀναδρομῆς εἰς τὴν σκαιὰν δύναμιν,
εἰς τὴν καθολικὴν ἀποχρυστέλλωσιν. Κατὰ τὸν Πλάτωνα
(Κριτίας 119 Ε) οἱ κάτοικοι τῆς Ἀτλαντίδος δὲν ἐκπ-
νηγοῦσαν μὲ σιδηρὰ ὄπλα, ἀλλὰ μὲ ξύλινα καὶ δίχτυα.
Ὅμοιως οἱ Δρυῖται, διὰ νὰ ἀποκόψουν τὸ ἱερὸν Γκί,
μετεχειρίζοντο χρυσὰ δρέπανα. SEGH II, 306.

Σ Ι Δ Η Ρ Ο Υ Ρ Γ Ο Σ (FORGERON).- Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ
σιδηρουργοῦ εἶναι ἀπὸ πολλὰς ἀποφεις ἐνδιαφέρον,
ἰδίως λόγῳ τῆς ἀμφίδρομίας τοῦ συμβολισμοῦ του. Περι-
λαμβάνει ὄφιν κοσμογονικὴν καὶ δημιουργικὴν, ὄφιν
δαιμονικὴν καὶ ἀκόμη ὄφιν μητικὴν.

Ὁ βεδικὸς θεὸς BRAHMANASPATI, φέρεται ὡς χαλκεύ-
ων τὸν κόσμον. "Ὁ Μέγας χυτευτής, γράφει ὁ Τσουάγκ-Τσε

συνέτηξε Ούρανόν και Γῆν". Ὁ "Ἡφαιστος χαλκεύει εἰς τὰ ὑπόγεια ἔργαστήριά του τόν κεραυνόν τοῦ Διός. Ὁμοίως ὁ Ἰνδικός θεός TVASHTRI, τὰ ὄπλα τοῦ "Ἰνδρα" ὁ αἰγύπτιος Θθαῖ, ἐκεῖνα τοῦ "Ὄρου, οἱ νάνοι τήν σφύραν τοῦ Θῶρ. Ἀπό τήν ἄλλην πλευράν ὁ χειρισμός τοῦ πυρός, ἤμπορεῖ νά ἔχη και σατανικήν ὄψιν, λόγῳ ἀκαταλληλότητος τῶν χειριστῶν. Εἰς τήν Λαογραφίαν, οἱ σιδηρουργοί πολλάκις εἶναι ὑποχθόνιοι δαίμονες, πνεύματά τῆς Φύσεως πού φυλάττουν τοὺς κεκρυμμένους θησαυρούς. Ἡ δραστηριότης των, συγγενεῦει μέ τήν μαγείαν και γοητείαν. Ὁ Κάϊν, κατά πᾶσαν πιθανότητα ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος σιδηρουργός ὁ Τουβαλκάϊν (Γέν.4, 20-22) ἀσφαλῶς. Εἰς τήν Π.Δ. ἀποκαλεῖται πρόγονος ὄλων τῶν Σ., ὡς κατεργαζόμενος σίδηρον και χαλκόν. Ὁ ὀμδολόγος του στήν Κίβαν, ὁ Χουάγκ-Τι, ὁ κίτρινος αὐτοκράτωρ, εἶναι πάτρων τῶν σιδηρουργῶν, τῶν ἀλχημιστῶν και τῶν Ταοϊστών γενικῶς. Ἐπίσης εἰς τήν Ἀνατολήν, ἡ κατασκευή και βαφή τῶν ξιφῶν, ἦτο λειτούργημα ὑψηλῆς περιωπῆς και οἱ χειρισταί κατελάμβανον ὑψηλά ἀξιώματα (ἀκόμη και πρωθυπουργοί!)

Ἐν συνόψει ὁ Σ. ἐμφανίζεται ὡς σύμβολον τοῦ Δημιουργοῦ. Ἄλλ' ἔάν εἶναι ἱκανός νά χαλκεύσῃ τόν κόσμον, δέν εἶναι και θεός. Πεπρωκτισμένος δι' ὑπερανθρώπου δυνάμεως, δύναται νά τήν ἐνασχῆσῃ τόσον ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων, ὅσον και αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἐπίφοβος σάν ἕνας σατανικός μάγος. Ἡ ἀμφίπλευρος αὐτῆ ἰδιότης του, προκαλεῖ και ἐμπνέει πάντοτε ἕνα σεβασμόν πού προέρχεται περισσότερο ἀπό φόβον. SEGH II, 341

Σ Ι Ε Λ Ο Σ .- @ Πτύσμα

Σ Ι Λ Ε Σ Ι Ο Σ ("Ἄγγελος, JOHANNES SCHEFFLER, +1677)

(μυστικός ποιητής).- Χάρης εἰς τήν δωρεάν παραχώρησιν τῆς πλουσίας βιβλιοθήκης τοῦ φίλου του ABR.VON FRANKENBERG, ἐπιδίδεται εἰς τήν μελέτην ὄχι μόνον τοῦ Παρακέλσου και τοῦ Μπαῖμε, ἀλλά και ὄλων τῶν χριστιανῶν μυστικῶν. Βοηθοῦμενος διά τῆς ἀτομικῆς του ἐμπνεύσεως, συντάσσει τοὺς ἀφορισμούς του "Χερουβικός προσκηνητής" οἱ ὁποῖοι ἀπετέλεσαν και ἀποτελοῦν τήν βᾶσιν

μιᾶς ἀκατανικήτου λατρείας πρὸς τὸ θεῖον καὶ ἰδίῳ πρὸς τὸν Χριστόν. "Τὸ σημαντικόν, λέγει, δὲν εἶναι ὅτι ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη κάποτε εἰς τὴν Βηθλεέμ, ἀλλὰ ἡ γέννησις αὐτοῦ σὲ κάθε στιγμή, μέσα στοὺς ἀνθρώπους." DAVY II, 291 (ἐκτενές καὶ ἐμπεριστατωμένον ἄρθρον).
 ⊕ "Εκαρτ, 'Ορθοδοξία.

Σ Ι Μ Ω Ν Ο Μ Α Γ Ο Σ. ἐκ Σαμαρείας.

Βιβλιογρ. M. DAVY I, 370 (ἐκτενές ἄρθρον).

⊕ 'Αβδῖας ὁ Βαβυλώνιος, Γνωστικισμὸς 211 (-2).
 'Επίνοια.

Σ Ι Μ Ω Ν Μ Π Ε Ν Γιοχάϊ.- ⊕ Ζοχάρ 26 (9).

Σ Ι Ν ἑβρ. γράμμα) ⊕ "Αγκυρα, 'Αλφάβητος 165(10)

Σ Ι Ν Ν Ε Τ.- ⊕ Κοῦτ-Χοῦμι

Σ Ι Ν Τ Ι Σ (δυνάμεις, χαρίσματα)

⊕ Αἰώρησις, 'Ακουσία, 'Αορασία, 'Ατρωσία, Θαυματουργία, Πτῆσις, Χαρίσματα, Ψυχικαὶ ἰκανότητες.

Σ Υ Ν Τ Ο Ι Σ Μ Ο Σ.- Εἶπομεν ὅτι "Σίντο" εἰς τὴν 'Ιαπωνίαν σημαίνει ἢ ἡ ὁδὸς τῶν πνευμάτων" ἢ ὀρθώτερον "ἡ ὁδὸς τῶν θεῶν". Ἡ λέξις "κάμι" περικλείει καὶ τὰς δύο ἐννοίας, εἶναι δὲ πολυσήμαντος ὄρος.

'Ελάχιστα εἶναι τὰ πρωταρχικὰ αὐθεντικὰ κείμενα τοῦ Σιντσισμοῦ : ἀναφέρονται τρεῖς μόνον, καὶ αὐτὰ εἶναι κρᾶμα ἱστορικο-θρησκευτικῶν εἰδήσεων. DAVY IV, 353

Σ Ι Τ Ο Σ.- Κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, ὅπου διεδραματίζετο ὁ γάμος τοῦ Διὸς μετὰ τῆς Δήμητρος, καὶ ὡς σημεῖον τῆς ἀποκτήσεως ὑπὸ τοῦ ὑποψηφίουμύστου τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐποπτείας, ὁ ἱεροφάντης ἐπεδείκνυε ἐν σιγῇ εἰς αὐτὸν ἓνα "τεθερισμένον στάχυν" σίτου. Διὰ τῆς συμβολικῆς αὐτῆς πράξεως οἱ ἐπόπται ἐδιδάσκοντο νὰ τιμοῦν τὴν Δήμητραν, θεάν τῆς γονιμότητος καὶ τῆς ἀενάου ζωῆς. Ὁ Ἡσίοδος (Θεογόν. 465-469) καὶ ὁ Αἰσχύλος (Χοηφ. 127) ὑμνοῦν τὴν πρᾶξιν ταύτης τῆς γονιμότητος ἐν γένει. Ὑπευθυμίζεται ἐπίσης ὁ στάχυς σίτου τοῦ Ὀσίριδος, ποῦ ἦτο τὸ ἔμβλημα τοῦ θανάτου & τῆς ἀναστάσεως.

"Αξία παραλληλισμοῦ εἶναι ἐπίσης τὰ ὅσα λέγει ὁ Ἰησοῦς (Ἰωάν. 12, 25): "Ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἔαν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει. Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀπολέσῃ αὐτὴν καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν".

Οἱ "Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἱερεῖς ἔριπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν θυμάτων πρὶν τὰ θυσιάσουν, κόκκους σίτου ἢ ἄλευρον. Διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς ἐσυμβολίζετο ἀσφαλῶς ἡ ἀθανασία καὶ ἡ ὑπόσχεσις τῆς ἀναστάσεως.

Ὁ βαθύς συμβολισμὸς τοῦ κόκκου σίτου ὑποφοιτᾶται καὶ ἐξμᾶλλον γεγονότος ποῦ παρατηρεῖ ὁ J. SERVIER, (L'HOMME ET L'INVISIBLE, PARIS 1964) : Ἡ προέλευσις τοῦ Σ. εἶναι τελείως ἄγνωστος, ὅπως καὶ πολλῶν ἄλλων σιτηρῶν καὶ δημητριακῶν, ὅπως ἡ κριθή, τὰ φασόλια, ὁ ἀραβόσιτος. Ὁ ἄνθρωπος ἠδυνήθη νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ εἶδη καὶ τὰς ποικιλίας, νὰ βελτιώσῃ αὐτὰ, δὲν ἐπέτυχεν ὅμως νὰ δημιουργήσῃ σίτον ἢ ἀραβόσιτον. Διὰ τοῦτο αἱ βασικαὶ αὐταὶ τροφαὶ ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν διαφόρων πολιτισμῶν ὡς θεῖον δῶρον, συνυφασμένον μὲ τὸ θεῖον δῶρον τῆς ζωῆς. Ἡ Δημήτηρ προσφέρει εἰς τὸν Τριπτόλεμον στάχυν σίτου καὶ τὸν ἐξουσιάζει νὰ διαδώσῃ τὴν καλλιέργειάν του εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ θεὸς τῶν Ἰνκας φέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν ἀραβόσιτον καὶ τελοῦνται πρὸς τιμὴν του μεγαλοπρεπεῖς τελεταί. Ὁ πρόγονος σιδηρουργός τῆς φυλῆς τῶν Ντογκόν κλέπτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὅλα τὰ θρεπτικὰ φυτὰ διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀκριβῶς ὅπως ὁ Προμηθεὺς τοὺς χαρίζει τὸ πῦρ τὸ οὐράνιον. Ὡστε ὁ Σ. συμβολίζει τὸ δῶρον τῆς ζωῆς, ποῦ εἶναι καθ'αυτὸ τὸ δῶρον τῆς ἀθανασίας. SEGH I, 208.

Σ Κ Α Κ Ι. - Θ Ζατρίκιον.

Σ Κ Α Ν Δ Ι Ν Α Υ Ι Κ Η Μυθολογία. - Θ Βαλκυρία, Βαλχάλα, Ἐδδα, Ὀμπερον, Ὀντίν.

Σ Κ Α Ρ Α Β Α Ι Ο Σ. - Εἶναι κυκλικὸν σύμβ. τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς ἀναστάσεως. Ἦτο ἐπίσης ἡ παράστασις τοῦ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀναγεννημένου Ἠλίου. Εἰς τὴν αἴγυπτια-

κὴν εἰκονογραφίαν παρίσταται ὁ Σ. κρατῶν μίαν τερασ-
 τίαν ἡλιακὴν σφαῖραν (πυρῶδη) ἐντὸς τῆς ὀποίας ἔχει
 ἑνατεθῆ τὸ σπέρμα του. Συμβολίζει ἐπίσης τὸν ἡλιακὸν
 κύκλος ἡμέρας καὶ νυκτός. Σ. ἐφέροντο ὡσαύτως ὡς ἀπο-
 τελεσματικὰ φυλακτῆρια. Τοιοῦτο ἐμφανίζονται ἐπὶ τῆς
 σαρκοφάγου τοῦ Τοῦτ-ἄνκ-Ἀμμών. Εἰς τὴν σκηνὴν τῆς
 Θ Ψυχοστασίας, ἐτοποθέτουν ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ κρινο-
 μένου νεκροῦ ἕνα Σ. ὡς φυλακτῆριον καὶ συγχρόνως ὡς
 ἐκπρόσωπον τῆς συνειδήσεώς του.

Ἐξ ἄλλου ὁ Σ. ποὺ κυλλεῖ τὴν σφαῖραν ἀπὸ λάσπην
 ἐταυτίσθη πρὸς τὸν Δημιουργὸν ποῦ στρέφει τὸ Ὄδον
 τοῦ κόσμου, ἐξ οὗ γεννᾶται ἡ ζωὴ. Τοιαύτην ἐρμηνείαν
 δίδει τὸ κινεζικὸν κείμενον: "Τὸ χρυσοῦν ἄνθος".
 SEGH IV, 156. Κάνθαρος (εἰκόν) T. IV, 545

Σ Κ Ε Λ Ε Τ Ο Σ. - Προσωποποίησης τοῦ θανάτου ἐνλίπτε
 καὶ τοῦ Δαίμονος. Εἰς τὴν Ἀλχημείαν εἶναι σφμβ.
 τῆς ὀσέψεως (Θ) τοῦ μέλανος χρώματος, τῆς ἀποσυνθέσε-
 ως ποὺ εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς καθαυτοῦ μετουσιώσεως.

Δὲν παριστᾷ μόνον τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ τὴν προ-
 σεχῆ νέαν ζωὴν ποὺ θά ἐπακολουθήσῃ. Εἰς τὴν Ρώμην,
 κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Ἀκουληίου, ἐκυκλοφόρου ἀγαλαμα-
 τίδια παριστῶντα ἕνα Σ. ποὺ ἐχρησίμευε πρὸς τέλεσιν
 μαγικῶν πράξεων. Οἱ Σ. αὐτοὶ ἐπιστευέτο ὅτι ἦσαν
 ἀπεικονίσει τοῦ θεοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ ψυχοπομποῦ θεοῦ,
 ὅστις εἶχε τὸ προνόμιον νὰ κατέρχεται κατὰ βούλησιν
 εἰς τὸν Ἄδην καὶ νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν γῆν, ὁδη-
 γῶν τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν. SEGH IV, 242

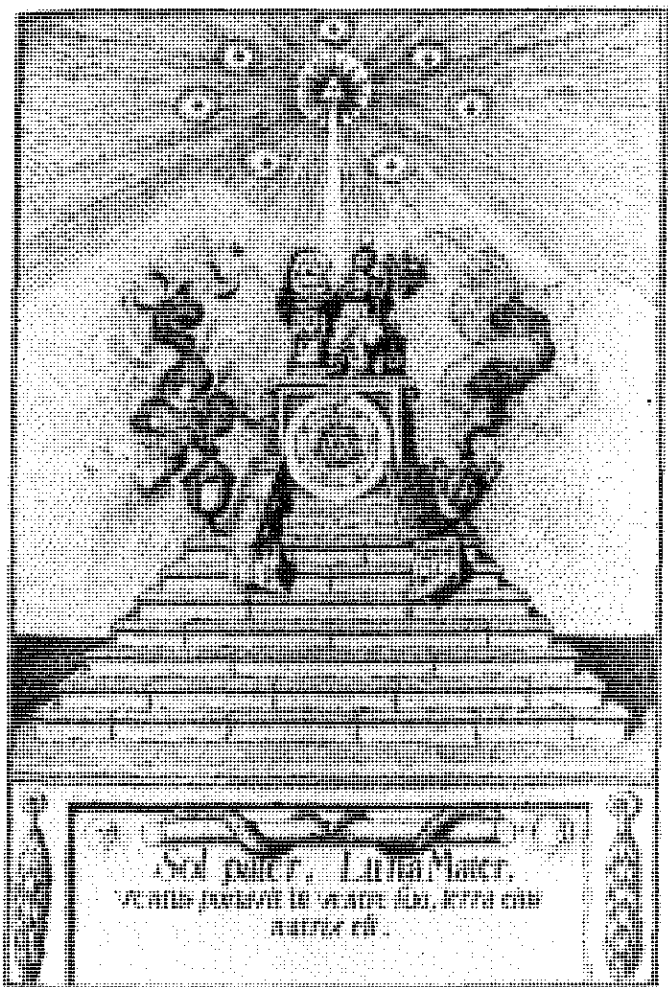
Σ Κ Ε Π Τ Ι Κ Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ Πυρρωνισμός

Σ Κ Ε Ψ Ι Γ ω Θ Ἐλεγχος σκέψεων καὶ πράξεων.

Ἐπήρεια, Κατασίγασις τῶν σκέψεων

Φωτογραφία τῆς Σ. - Θ Μπαραντιόκ, Μορφή-Σκέψις

Σ Κ Η Ν Η. - Ἦτο ἡ κατοικία τῶν νομάδων εἰς τὴν
 ἔρημον. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Θεὸς κατοικεῖ μαζί μὲ τὸν
 λαὸν του, μία Σκηνὴ εἶναι προωρισμένη δι' αὐτόν. Θά
 ἀποτελέσῃ τὸ πρότυπον τοῦ Ναοῦ. Ἡ Σ. παριστᾷ τὴν
 παρουσίαν τοῦ ὀρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ μέρος ποὺ

ΣΜΑΡΑΓΔΙΝΟΣ ΠΙΝΑΞ.- Ἡ προμετωπίς ἑνὸς βιβλίου μὲ τὸν
τίτλον "OPUS MAGO-CABBALISTICUM ET THEOLOGICUM" τοῦ
GEORG VON WELLING ἢ SALWIGHT (1562-1627) ποῦ θεωρεῖται
ὡς τὸ κλασικὸν ἔργον τοῦ γερμανικοῦ ἑρμητισμοῦ τοῦ XVIIIου
αἰ. (Ὁ Γκαῖτε τὸ ἐμελέτησε ἐπισταμένως.) Ἡ εἰκὼν εἶναι
ἀποτυπωμένη, εἰς μίαν χειρογράφοῦ ἔκδοσιν τοῦ 1708.
Ἐὑρίσκεται εἰς τὴν BIBLIOTHECA HERMETICA τοῦ "Ἀμστερ-
ντάμ.

διαφυλάσσεται ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ. Οἱ Τούρκο-Ταῦροι ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι λαοὶ ('Ινδιάνοι) φατίζονται τὸν Οὐρανὸν ὡς μίαν Σκηνήν, ὃ γαλαξίας εἶναι ἡ ραφή, οἱ ἀστέραι ὅσα δι' αὐτὴν διέρχεται τὸ φῶς. Καὶ ἡ σκηνὴ τῶν Θεωμάτων εἶναι ἱερουργικὸν τμήμα τῆς λατρείας. Ὁ Θεωμὸν εἰσέρχεται εἰς αὐτήν καὶ ἐπικαλεῖται τὰ πνεύματα, μὲ ὑπόκρουσιν τυμπάνων καὶ κραυγῶν τῶν ἔξω ἀναμενόντων. Αἴφνης ἡ Σκηνὴ ἀρχίζει μὲ κινήσασθαι· τοῦτο εἶναι σημεῖον ὅτι τὰ "πνεύματα" ἦλθον καὶ ὁ Θεωμὸν ἐξέρχεται κραυγῶν τοὺς χρησμοὺς που ἐδέχθη.

Σ Κ Η Ν Η Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ι Ο Υ.—Θ "Ἁγία τῶν Ἁγίων.

Ἐπιτάφιος Λυχνία, Ἱερουσαλήμ, Πρίγκηψ τῆς Σκηνῆς.

Σ Κ Η Π Τ Ρ Ο Ν.— Εἰς τὴν Ὀλυμπίαν τοῦ ὁ Θεοῦ εἶχε φιλοτεχνήσει τὸ περίφημον χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Διὸς, περίστατο ὁ Πατήρ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς Σκῆπτρον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὀποίου ἴστατο ἀετός, σύμβ. τῆς ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ σύμπαντος.

Τὸ Σ. τῶν Θεωμάτων κατέληγεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Θεοῦ Σέθ. Ὁ Πλατὸν ἀρχὸς συγκρίνει τὸν θεὸν αὐτὸν μὲ τὸν Τυφῶνα καὶ τὸν Βάαλ, ἐνσαρκώσεις τοῦ κακοῦ. Τοῦτο πρέπει νὰ ἐσήμαινε τὴν ἀδυστηρότητα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ κραυγῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Διὸς.— SEGH IV, 161.

Σ Κ Ι Α.— Βιβλ. SEGH III, 316

Σ Κ Ο Ν Η (κονιορτός).— Ἡ Σ. εἶναι σύμβ. τῆς δημιουργοῦ δύναμει. Παραβάλλεται μὲ τὸ σπέρμα, τὴν γῆν τῶν ἀνθέων. Εἰς τὴν Γέν. (28, 14) ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται ὡς γεννηθεὶς ἐκ τοῦ κόνιορτοῦ τῆς γῆς, ὅπως καὶ ὅσοι εἶναι διάδοχοί του. Ἀντιθέτως ἡ Σ. εἶναι πολλαχοῦ τῆς Βίβλου τὸ σύμβ. τοῦ θανάτου. Οἱ Ἑβραῖοι ἔρριπτον χῶμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν εἰς ἔνδειξιν πένθους ('Ἰωσήφ 7, 6 - Θρηνοὶ 2, 10. Ἰεζεκιήλ 17, 30.—) Ἀπορρίπτειν τὴν Σκηνὴν ἀπὸ τῆς σάλας, συμβολίζει τὴν ὀλικὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ παρελθόντος, μίαν διακοπὴν παντὸς δεσμοῦ μὲ τὴν πατρίδα, τὴν οἰκογένειαν, τοὺς φίλους κ.κ. SEGH IV, 59.

Σ Κ Ο Ρ Π Ι Ο Σ.— βιβλ. SEGH IV, 162.

Σ Κ Ο Τ Ο Σ .- Θ ΝΟ

Σ Κ Ω Λ Η Σ.- Σύμβολον τῆς ζωῆς ἀναγεννωμένης ἐκ τῆς σῆψεως καὶ τοῦ θανάτου. Ἐπομένως, κατὰ γενικὴν ἐκδοχὴν εἰκονίζει τὴν μετάβασιν ἐκ τοῦ σκότους πρὸς τὸ φῶς, ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ἐκ τῆς ὑποτυπώδους πνευματικότητος, εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάτησιν. (SEGH IV, 370)

Σ Μ Α Ρ Α Γ Δ Ο Σ.- Εἰς τὴν Ἀποκάλ.(4,3) ὁ Αἰώνιος ἐμφανίζεται ἐπὶ θρόνου καθήμενος ἀπὸ ἴασπιν καὶ κορναλίνην πράσινον· οὐράνιον τόξον περιβάλλει τὸν θρόνον καὶ ἔχει ὄψιν ὡς σμαράγδου. Ἡ ἱερά κύλιξ τοῦ Γκράαλ, ἐλέγετο ὅτι ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἓνα τεράστιον Σ. Ὁ περιφημος Πίναξ, οὗ ἀποτελεῖ διὰ τοὺς ἔρμητιστάς τὴν κλεῖδα τῆς σοφίας των, ἦτο χαραγμένος ἐπὶ Σ. ἐξ οὗ καὶ ἀπεκλήθη "Σμαράγδινος Πίναξ". Τέλος ὁ Σ. εἶναι ὁ πολυτίμος λίθος οὗ φέρει ὁ Πάπας.

Σ Ο Λ Β Ε - Κ Ο Δ Γ Κ Ο Υ Λ Α.- Θ Διάλυσις, Διασπορά, Διασφρισις, Κακόν, Κατασυνόπληκτος οἶκος, Λάγυα - Γιόγκα, Λόγος, Μυστήριον, Ὀμπ, Σπαγειρική, Σπεῖρα, Συμπύκνωσις, Στοιχεῖα 493 (12). Ταοῖσμος, Χιράμ-Ἀβίφ 330 (-10), 331 (8). Χῶρος 397.

Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν.-+Φ Ἀλχημεία 170 (16), Ζαβουλών, Μολώχ, Εἰσβάς, Νάος Σολομῶντος, Σοφία 458 (17).

Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν Ι Κ Α Ι (CLAVICULES). SEGH II, 50

Θ Ἀλβέρτος (μέγας καὶ μικρός), Ἐγχειρίδιον Σ., Μουσεως βιβλία, Ὀρνις.

Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν Τ Ο Σ ναός.- Θ Ἀδωνιράμ, Δεβίρ, Ζαδὼκ, Ζάν (Μαίτρ), Θάλασσα χαλκίνη, Μάρκ 195 (14), Μοριάχ, Ναός 422 (-3), Στήλαι, Χιράμ Ἀβίφ 324 (10)

Σ Ο Μ Α .- (Πόμα τῆς ἀθανασίας. Κατὰ τὴν M.M.DAVY εἶναι ὁ χυμὸς ἐκ τοῦ ἄκρω τοξικοῦ κάκτου AGARICUS MUSCARIUS (Ἀμανίτης ὁ μυιοκτόνος). Εἰς τὴν βεδικὴν θρησκείαν ἐκαλεῖτο "πόμα τῆς ἀθανασίας" διότι ἡ πῶσις αὐτοῦ ἐπέφευε παραίσθησιολογὸνον μέθην, μὲ θεῖα ὄραματα.

Πολλοί ὕμνοι τοῦ Ρίγκ-Βέδα εἶναι ἀφιερωμένοι εἰς τὸν θαυματουργὸν αὐτὸν χυμόν. Ἴδού εἷς ἐξ αὐτῶν :

"Ἐπλομεν ἐκ τοῦ Σόμα καὶ κατέστημεν ἀθάνατοι !
Ἐπήγαμεν εἰς τοὺς ἀθανάτους καὶ ἤχθημεν εἰς τὸ φῶς !
Καὶ τώρα τί μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψῃ, τὸ Κακόν τί μπορεῖ
νὰ μᾶς κάμῃ ;"

Ἐσταπίζεται πρὸς τὴν Σελήνην (εἰς τὴν σανσκρι-
τικὴν ἄρρενος γένους) ὑπετίθεται ὅτι κατὰ πᾶσαν νομη-
νίαν ὁ θεὸς Σόμα κατήρχετο εἰς τὴν Γῆν ὑπὸ μορφὴν ταύ-
ρου καὶ ἐγονομοποιεῖ θάλασσαν καὶ φυτά. - Βιβλιογρ.
SERN IV, 224, DAVY III, 188. - Θ Ἄμριτα, Γκαντάρβα,
Δένδρον 285 (11), Λόγος, Οἶνος, Χαδρα.

Σ Ο Υ Ζ Ο (+ 1366) .- Δομινικανὸς μυστικὸς, γεννηθεὶς

εἰς KONSTANZ, γνωστὸς διὰ τοὺς λόγους του ποῦ
ἐξεφώνησε ἐνώπιον δομινικανῶν μοναχῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον
γυναικῶν. Ἀπεδόθησαν εἰς αὐτὸν πολλὰ θαύματα ποῦ ἀφη-
γήθησαν αἱ μοναχαί, ποῦ τόν ἐθέθαυμαζον διὰ τὴν εὐγλω-
τίαν του. Ἐγραφεῖ τὸ βιβλίον τῆς αἰωνίου Σοφίας καὶ
τὸ Ὁρολόγιον τῆς Σοφίας. Ἠκολούθησεν εἰς τὰς σκέ-
φεις του τὸν μαῖσטר Ἐκαρτ. DAVY II, 214.

Σ Ο Υ Η Ε Ρ Ι Ο Ι. - Βλ. ἐκτενὲς καὶ ἐμπεριστατωμένον

ἄρθρον ἐν DAVY III, 75. - Θ Ἀποῦ, Ἐνλίλ,
Κοσμολογία 448 (19), Ταῦρος 33 (7).

Σ Ο Υ Μ Π Ο Υ Δ. - Θ Γκοβριτζιεφ 187 (-17), Λατιχάν

Σ Ο Υ Ν Ι Τ Α Ι. - Θ Σχεῖται

Σ Ο Υ Φ Ι Σ Μ Ο Σ. - Θ Ἄλ Γκαζάλι, Ἄλ Χαλάτζ, Δερβίς-
σαι, Δροῦζοι, Θεραπευτικὴ, Ἴμπν Ἄραμπι, Κἄθ
Κάν, Καντρίγια, Ρουμί.

Σ Ο Φ Ι Α. - Θ Ἀγάπη, Αὐτρωσις, Πλάτων 113 (-15).

Γνωστικισμὸς Θ Ἀχαμῶς, Γκίχτιελ

Σ Ο Φ Ο Ι ἐξ Ἀνατολῶν. - Θ Κἄσπαρ, Λειτουργία, Μάγοι
Πέρσαι 150 (7).

Σ Π Α Γ Ε Ι Ρ Ι Κ Η. - Θ Ἐλιξήριον, Ἐργαστήριον,
Ἐθμωσις, Ἰατροσοφία, Λέων ἐρσθρός, Μαγιστήριον,
Παράκελσος, Κρῆναι, Νιέ λά Πόρτα, Περμπουσία, Πλαν. σκάμπυ.

Σ Π Ε Ι Ρ Α.— Τό σπειροειδές σχῆμα συναντᾶται εἰς φυτά (ἄμπελος) καὶ ζῆα (κογχύλια, αλιγγάρια) ὑποφοιτοῦν τὴν ἀνέλιξιν μιᾶς δυνάμεως ἢ καταστάσεως, τὴν ἐμφάνισιν μιᾶς κυκλικῆς κινήσεως ἐκκλινοῦσης ἔκ τινος σημείου καὶ ἐπεκτεινομένης σπειροειδῶς πρὸς τὸ ἄπειρον. Εἶναι ἡ παράστασις τῶν ἀτερομόνων γραμμῶν τοῦ συνδέουσι ἁδιακόπως τὰ ἄκρα τοῦ γίνεσθαι. Ἡ Σ. συμβολίζει περαιτέρω μίαν ἀκόρροϊαν, ἐπέκτασιν, ἀνάπτυξιν, κυκλικὴν συνέχειαν, προσδευτικὴν, δημιουργικὴν συστροφήν· εἰκονίζει τέλος τοὺς ἐπαναλαμβανομένους κύκλους τῆς ζωῆς, τὸν κυκλικὸν χαρακτῆρα τῆς ἐξελιξεως. Αὐτὴ ὡς πρὸς τὴν ἀπλῆν, ἐλικοειδῆ Σ.

Ἡ διπλῆ Σπειρα, συμβολίζει τὴν διπλῆν κυκλικὴν κίνησιν, τὴν γέννησιν καὶ τὸν θάνατον, τὴν κοσμικὴν Κάλπα καὶ Πραλάγα τῶν Ἰνδῶν, ὅπως καὶ τὴν συσπειρωσιν τοῦ μητηικοῦ θανάτου καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νέου ἀναγεννημένου ἀνθρώπου. Δεικνύει τὴν δρᾶσιν τῆς μιᾶς δυνάμεως κατ' ἔννοιαν ἐναλλασσομένην, ἀντιθετικὴν μεταξὺ τῶν δύο πόλων τοῦ ὅου τοῦ κόσμου. Ἡ διπλῆ Σ. παριστᾷ ἐπίσης τοὺς δύο ὄψεις τοῦ κηρυκείου, τὴν διπλῆν ἔλικα κέριε τῆς ρέβδου τῶν Βραχμάνων, τὴν διπλῆν κίνησιν τῶν Θ Νάντι κέριε τοῦ ἔξενος τῆς Θ Σουσοῦμνα. Ἄρα τὴν πόλωσιν καὶ ἰσορροπίαν τῶν δύο ρευμάτων τοῦ κόσμου, τοῦ Γιάγκ καὶ τοῦ Γίν.

Ἡ ἐλικοειδῆς κλίμαξ ὠρισμένων μητηικῶν ὀργανώσεων, ἀναφέρεται εἰς τὸν ἴδιον συμβολισμόν.

Κατὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστάσιου, ποῦ συμπιπτει μὲ τὴν τοῦ Νέου Ἔτους, δι' Ἰνδιάνοι Πουέμπλο τοῦ Ζούνι, ἀφοῦ ἀνάψουν φωτιὰς, τραγουδοῦν καὶ χορεύουν σπειροειδεῖς χοροὺς, ποῦ θπενθυμίζουν τοὺς κυκλικοὺς χοροὺς τῶν δερβισσῶν Μεβλεβί.

Τό χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, εἶναι διὰ τὴν κοσμολογίαν τῶν Μάγια, συμβολικῶς, ἡ στιγμή μηδέν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ξεκινᾷ ὁ νέος ἐτήσιος κύκλος, συμβολιζόμενος διὰ τῆς Σπειρας.

Ἀνάλογοι τελεταὶ τελοῦνται καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν (DOGONS, BAMBARAS). Εἰς τὰς φυλάς τοῦ BANTOU τοῦ Κασδί (Κογκό), τὰς κινήσεις τῶν φυχῶν, τῶν πνευμάτων εἰς τὰ

τέσσαρα επίπεδα τοῦ κόσμου, διαγράφουν μέ Σ. ἢ ἕλικα.

Ἡ Σ. εἰκονίζει εἰς ὄλους τοὺς πρωτογόνους λαοὺς, ἀπὸ τοῦ βορ. Ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, τὸ ταξίδιον τῆς ψυχῆς μετὰ μετὰ τοῦ μυητικοῦ θανάτου καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀναγεννημένου ἀνθρώπου. Δεικνύει τὴν δρᾶσιν τῆς μιᾶς Δυνάμεως κατ' ἔννοιαν ἐναλλασσομένην, ἀντιθετικὴν περὶ τῶν δύο πόλων τοῦ ὠοῦ τοῦ Κόσμου. Ἡ διπλῆ Σ. παριστᾷ ἐπίσης, ὡς ἐλέχθη τοὺς δύο ὄψεις τοῦ κηρυκείου κ.κ.

⊕ Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Παρελθόν, Παρόν, Μέλλον 32.

Σ Π Ε Ρ Μ Α (SEMENCE).— Κατὰ τὸν Γαληνόν, τὸ Σ. προέρχεται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον. "Ὀλος ὁ Μεσαίων ἐπίστευεν εἰς τὴν θεωρίαν ταύτην. Εἰς τὸ ΒΑΗΙR ἀναγιγνώσκομεν: "Ὁ νωτιαῖος μυελὸς διήκει ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου μέχρι τοῦ φαλλοῦ, ἐκεῖθεν δὲ ἐκρέει τὸ σπέρμα".

Τὸ Σ. συμβολίζει τὴν ἰσχὺν τῆς ζωῆς, ἡ δὲ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ, δὲν ἠμπορεῖ παρά νά κατέρχεται ἐξ ἐκεῖνου τοῦ χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον, δηλ. ἐκ τοῦ ἐγκαφάλου τοῦ ποῦ εἶναι ἡ ἕδρα ὄλων τῶν ἰκανοτήτων του.— M.M.DAVY SEGH IV 169.

Σ Π Ε Ρ Μ Α Τ Α (GRAINS).— Ὁ σπόρος ποῦ θνήσκει καὶ πολλαπλασιάζεται, εἶναι τὸ σύμβολον τῶν διαδικασιῶν τῆς βλαστήσεως. Ἀναφέρεται συχνά εἰς τοὺς Ὕμνους τοῦ Ὁμήρου. Ἐν τοῦτοις ὁ συμβολισμὸς τοῦ ἐπεκτείνεται πέραν τῶν ρυθμῶν τῆς βλαστήσεως καὶ τότε εἰκονίζει τὴν ἐναλλαγὴν μεταξὺ θανάτου καὶ ζωῆς. "Ἐὰν ὁ σπόρος δὲν ἀποθῆνῃ ..." Οἱ μυητικοὶ τυποὶ, ἰδίως τῆς Ἑλευσίνος, εἶχον ὡς ἀντικείμενον τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὴν ἐναλλαγὴν ταύτην καὶ τὴν σταθεροποίησιν μακρὰν τῶν ἀναγεννήσεων τοῦ μορφικοῦ περιβάλλοντος εἰς τὸ ἀτρεμές Φῶς. ⊕ Σίτος

Σ Π Η Λ Α Ι Ο Ν.— ("Ἄντρον).— Ἀρχέτυπον τῆς γυναικείας μήτρας, τὸ Σ. εἰκονίζει εἰς τοὺς πρωταρχικοὺς μύθους, τὴν μύησιν καὶ τὴν ἀναγέννησιν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα παριστᾷ τὸν Κόσμον. Διὰ τὸν Πλάτωνα εἶναι ὁ κόσμος τῆς ἀγνωσίας, τῶν δοκιμασιῶν καὶ

τιμωρίας, ἔνθα αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρ. εἶναι ἔγκλειστοὶ ὑπὸ τῶν θεῶν, ὡς ἐντὸς σπηλαίου. Βλ. σχετικῶς τὸν πρίφημον μῦθον τοῦ Σπηλαίου, ὅπως ἐκτίθεται εἰς τὸ VIIον βιβλ. τῆς "Πολιτείας" (514 κ. ἐφ.) Πρὸς ἐπίσης τὸν μῦθον τοῦ Τροφωνείου ὅπου μεταξύ ἄλλων ἀναφέρεται καὶ ὁ φόνος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Τροφωνίου, διὰ νὰ μὴ ἀποκαλυφθῇ ἡ ἐνοχὴ του, ποῦ ὑπενθυμίζει τὸν ἀνάλογον φόνον τοῦ "Ἀβελ ὑπὸ τοῦ ΚΑΪν. Τὸ Σ. διὰ τοῦ ὁποῖου κατήλθεν ἡ Δήμητρα εἰς τὸν ὑποχθόνιον κόσμον, ἀναζητοῦσα τὴν Κόρην της (Σέρβιος, Βουκολικὰ 111, 105), ἐκλήθη "Κόσμος".

Εἰς πολλὰς μυσταγωγίας, ὁ δοκιμὸς κατέρχεται εἰς Σ. ἢ λάκκον ἢ εἰς "σκοτεινὸν θάλαμον" διὰ νὰ ἀναπαρασταθῇ τὸ REGRESSUS AT UTERUM (ἐπιστροφή εἰς τὴν μήτραν) ἢ ἀπαρχὴ δηλ. τῆς ἀναγεννήσεως. Τὸ αὐτὸ ἐγένετο κατὰ τὸν V. MAGNIEN (MYSTERES D' ELEUSIS) τῶσον εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ὅσον καὶ εἰς τὰ Μῆθραϊκὰ Μυστήρια.

Ὁ Πλωτῖνος, σχολιάζων τὸ σύμβ. τοῦ Σπηλαίου ('Ἐννεάδες IV, 8, 1) λέγει: "Τὸ Σ. εἰς τὸν Πλάτωνα, ὅπως καὶ εἰς τὸν Ἐμπειδοκλῆν, μοῦ φαίνεται ὅτι συμβολίζει τὸν κόσμον μας, ἔνθα ἡ πορεία πρὸς τὴν νόησιν, ἀποτελεῖ διὰ τὴν ψυχὴν, τὴν ἀπαλλαγὴν της ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ τὴν ἄνοδον ἔξω τοῦ σώματος".

Κατὰ μίαν πλεον ἔσωτερικὴν ἐκδοχὴν, ὁ Διδύσσος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἐκτελεῖ χρέη φύλακος τοῦ ἀντροῦ καὶ συγχρόνως ὁ διασπῶν τὰς ἀλύσεις τῶν δεσμῶν. Μὲ ἄλλας λέξεις, ἀφοῦ ὁ μουόμενος εἶναι εἰς Διδύσσος, εἶναι αὐτὸς κατ' ἀρχὰς ποῦ διατηρεῖται δεσμώτης καὶ ὁ ἴδιος ποῦ ἀπαλλάσσεται τελικῶς. ὁδηγῶν, ὅπως ὁ Πλάτων καὶ ὁ Πυθαγόρας διεκλήρουσαν, ἡ ψυχὴ κρατεῖται μδεσμία ἔνεκα τῶν παθῶν της καὶ ἐλευθεροῦται ὑπὸ τοῦ Νοῦ. (MAGNIEN, ἔνθ. ἀν. σ. 290)

Εἰς τὰς παραδόσεις τῆς "Ἀπὸ Ἀνατολῆς, τὸ Σ. εἶναι ἐπίσης τὸ σύμβολον τοῦ Κόσμου, ὁ τόπος τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς μύσεως, ἢ εἰκῶν τοῦ Κέντρου καὶ τῆς καρδίας, τῆς "βασιλικῆς Ὀδοῦ".

Ὁ "ὄμφαλός" τῶν Δελφῶν, ὑπετίθετο ὅτι εἶχε τοποθετηθῆ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ὄφρα Πύθωνος καὶ ἐπὶ τινος χαράδρας ἐκφεύσει τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ

του Δευκαλίωνος".

Διά τους Άλλημιστάς τό Σ. είναι ανάλογον πρός τόν Άθάνορα, πρός μίαν μήτραν όπου γεννᾶται τό βασιλικόν ἔμβρυον.

Εἶναι ἄξιον προσοχῆς ὅτι καί ὁ Ἰησοῦς ἐγεννήθη ἐντός σπηλαίου καί μέσα εἰς Σ. ἐνεταφιάσθη πρὶν κατέλθῃ εἰς τόν Ἄδην καί ἐν συνεχείᾳ ἀναληφθῆ εἰς τόν οὐρανόν.

Τέλος οἱ Δάκτυλοι τῆς ἑλλην. μυθολογίας ὑπῆρξαν
⊕ Σιδηρουργοί, κατεγαζόμενοι εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς, ἐντός σπηλαίων, βοηθεῖα τοῦ πυρός τὰ μέταλλα, οἱ δέ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἔπραττον τό αὐτό ἐντός σπηλαίων.

Γενικῶς ἡ καθόδος εἰς τόν Ἄδην, εἶναι τό προῖμιον μιᾶς νέας γεννήσεως ἢ ἀναγεννήσεως εἰς τόν ἐλεύθερον οὐρανόν ἢ αἰθέρα. - Πρβ. ⊕ Ἄνθρωπον.

Σ Ρ Α Ι Π ⊕ Ε Ρ (SCHROPFER). - ⊕ Μπουλάου.

Σ Ρ Ι Α. - ⊕ Αἰῦτλ, Μπουλβερ Αὐττον, Σριάμ.

Σ Τ Α ⊕ Μ Η. - ⊕ Γνώμων-Στάθμη, Νῆμα τῆς στάθμης, Ἰψροστάθμη.

Σ Τ Α Ι Ν Ε Ρ (DR RUDOLF STEINER)

⊕ Ἐκατεάνουμ, Διαλογισμός Ρ+Σ, Μέμφις-Μισραῆμ. MYSTICÆ AETERNÆ, Ρῶς.

Σ Τ Α Υ Ρ Ο Σ. - SEGH II, 141 (ἐκτενές & πλούσιον ἄρθρον)
⊕ Ἄλυσωτός Σ., Ἄξων T. II, 479., Σβάστικα, Σριβάτσα,

Σ Τ Α Υ Ρ Ω Σ Ι Σ. - ⊕ Ἄγγελοι, 50 (1), Κύπελλον 520 (19)

Σ Τ Α Χ Υ Σ. - Εἰς τοὺς ἀγροτικούς πολιτισμούς, ὁ Στάχυς (τοῦ σίτου εἰς τὰ Ἐλευσίνια, τοῦ ἀραβοσίτου εἰς τὰ Ἰνδουιανικά τῆς βορ. Ἀμερικῆς) εἶναι ὁ υἱὸς ἐκ τῆς ἱερογαμίας οὐρανοῦ καί Γῆς. Ὁ Σ. ἦτο ἐπίσης τό ἔμβλημα τοῦ Ὁσίριδος, τοῦ ἡλιακοῦ θεοῦ, τοῦ θανόντος καί ἀναστάντος, καί ἐσυμβόλιζεν εἰς τὴν ἀρχ. Αἴγυπτον τὸν φυσικὸν κύκλον τῶν θανάτων καί τῆς ἀναγεννήσεως. Ὁ Σ. περικλείει τὸν σπόρον πού θνήσκει (σῆπεται) διὰ νᾶ διαθρέψῃ καί νᾶ βλαστήσῃ. Γενικῶς εἶναι τό σύμβ. τῆς αὐξήσεως καί ἀναπαραγωγῆς. Ὑποδηλοῖ τὴν ὠριμότητα, τόσον εἰς τό φυτικόν καί ζωικόν βασίλειον ὡς καὶ τὸν ἄνθρωπον,

ὅσον καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν διὰ τῆς μύσεως.
 ⊕ Σῖτος.

Σ Τ Ε Μ Μ Α.— Τὸ Σ. ἢ ὁ στέφανος, ἐπιτιθέμενος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σημαίνει τὴν τελειότητα, τὴν ὑπεροχὸν ἀξίαν ἢ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἡπεροχῆς ταύτης. Διὰ τοῦτο ἡ τιμὴ αὕτη ἀπενέμετο εἰς θεοὺς, βασιλεῖς καὶ ἱερά πρόσωπα. Ἡ ὕλη ἐξ ἧς ἦτο κατασκευασμένον ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὴν φύσιν τῆς τιμωμένης θεότητος ἢ πρὸς τοὺς ἄθλους τῶν ἡρώων.

Ἄκομη καὶ ἀγάλματα θεῶν στέφονται ἐπισημῶς καὶ τελετουργικῶς. Χρησιμοποιοῦνται φύλλα φυτῶν, μέταλλα καὶ πολήτιμοι λίθοι.

Τὸ Σ. τῶν Ἰνδιάνων, μὲ χρωματισμένα πτερᾶ, τὰ χρυσᾶ Σ. τῶν βασιλέων, καὶ οἱ φωτοστέφανοι τῶν Ἀγίων ἔχουν πάντοτε τὴν ἰδίαν σημασίαν: τὴν πνευματικὴν ὑπεροχὴν καὶ τὰ χαρίσματα τῆς θεότητος.

Εἰς τὰ κείμενα τοῦ Κουμράν (βιβλ. τοῦ Κανόνοσ 4,7) δίδεται ἡ ὑπόσχεσις εἰς τοὺς πιστοὺς ὅτι θὰ τοὺς δοθῇ ὁ στέφανος δόξης, διὰ τὴν ἐσχάτην τῶν νύκην.

⊕ Στέφανος

Σ Τ Ε Ρ Ν Ο Ν.— Εἰς πολλοὺς ἰθαγενεῖς (BAMBARAS κ.ἄ)

τὸ Στέρνον περιστᾶ τὸν κλωβόν, ἔνθα παραμένουν θωρακισμένα τὰ κύρια ὄργανα τῆς ζωῆς, οἱ πνεύμονες καὶ ἡ καρδία. Εἶναι τρόπον τινα τὸ σταυροδρόμι τῶν λειτουργικῶν αὐτῶν κυρίων ὀργάνων.

Σ Τ Ε Ρ Ε Ω Σ Ι Σ.— ⊕ Ἀλχημεῖα, Ἀβαδέρ.

Σ Τ Ε Φ Α Ν Ι Ο Σ.— ⊕ Γκράσερ

Σ Τ Η Λ Α Ι.— ⊕ Ἀρχιτεκτονικὴ 391 (-6), Βοδζ, Ἰαχελν, Ὀγδοᾶς.

Σ Τ Λ Η.— Ὁ συμβολισμὸς τῆς Σ. σχετίζεται μὲ ἐκεῖνον τοῦ ⊕ Δένδρου τῆς ζωῆς. Εἶναι ἐπομένως ἄξονικόν σύμβολον. Μὲ μίαν στήλην παρίσταται συχνά ὁ Ὅσιρις (ἱερόγλ. Ντζέντ) κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας του, διασταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, τὰ δείγματα τῆς ἡγεμονίας: σκῆπτρον καὶ μαστίγιον, τὰ δύο κέρατα τοῦ Ἀμμωνος καὶ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς. Τὸ ὄλον ἐσφμαινε τὴν

πορείαν τῆς ζωτικῆς δυνάμεως, τῆς πνοῆς ζωῆς κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ὁ πύρινος ὄφις ὑπενθούμιζει τὴν "Κουνταλίνη" (Θ) τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ. Ἦτο τὸ μαγικὸν ρεῦμα ποῦ διέτρεχε τὴν σπονδυλικὴν στήλην τοῦ θεοῦ καὶ ποῦ ζωογονεῖ τὸ Σῦμπαν.

Ἡ Στήλη ἦτο ὡσαύτως τὸ βασικὸν σύμβολον τῆς Κελτικῆς κοσμογονίας. Τὰ λειτουργικὰ τυπικὰ τῶν Αὔστραλῶν, περιγράφουν τὴν γένεσιν τοῦ κόσμου ὡς ὀργανωθείσαν πέριξ ἑνὸς κίονος ἢ Στήλης, χρησιμεύσαντος ὡς ἄξονος καὶ κέντρου. Ἡ θραῦσις τοῦ κίονος αὐτοῦ, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τέλος τοῦ κόσμου, τὴν ἐπιστροφήν εἰς τὸ Χάος. Ἀλλ' ἐκτός τῆς κοσμολογικῆς σημασίας, ὑπάρχει καὶ ἡ σωτηριολογικὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὁ ὑποψήφιος μύστης, ἀνέρχεται εἰς τὴν οὐράνιον περιοχὴν.

Ἐν συνόψει τὸ σύμβολον τῆς Στήλης ἢ τοῦ κίονος ἀνάγεται εἰς τὰς ἑνωσίας τοῦ ἄξονος τοῦ κόσμου, τοῦ Θ δένδρου τῆς ζωῆς καὶ τῆς καθέτου γραμμῆς ποῦ συνδέει τὸ Ἄνω μετὰ τοῦ Κάτω.

Ἡ συμβολικὴ τῶν δύο στηλῶν εἶναι ἔτι κλουσιώτερα, διότι ἀναφέρεται εἰς τὴν παραπληρωματικὴν ὁράσιν (ἀνταγωνισμόν) μεταξὺ Μονάδος καὶ Διάδος, ἐξ οὔ ἐπέρχεται ἡ γένεσις καὶ ἡ ἀριθμητικὴ πρόοδος τῶν ὄντων εἰς τὴν Δημιουργίαν. Τὸ σπουδαιότερον σύμβ. τῶν δύο στηλῶν εἰς τὴν Ἰουδαιοχριστιανικὴν Παράδοσιν, εἶναι, ὡς εἴδομεν αἱ δύο στηλαὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος J & B ἐκ χαλκοῦ (ἘΒασιλ. 7, 2-6, 15-22). Ἐξ ἄλλου, δύο Στηλαὶ πύρινα κατὰ τὴν νύκτα καὶ ὡς νεφέλη κατὰ τὴν ἡμέραν, ὠδήγουν τοὺς Ἑβραίους διὰ μέσου τῆς ἐρήμου κατὰ τὴν Ἐξοδὸν των (Ἐξοδ. 13, 21-22). Αὗται συμβολίζουν τὴν Παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, ἐνεργόν, ἢ ὁποία καθοδηγεῖ ἱστορικῶς πρὸς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, μυστικῶς τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς τελειώσεως.

Εἰς τὸν Κριττιαν (119 D - 120 B) ὁ Πλάτων, ὁμιλῶν περὶ τῶν Ἀτλάντων, θέτει μὲ θαυμαστὸν τρόπον τὸν ἰερὸν βόλον τῆς Σ. ὡς κεντρικοῦ ἄξονος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν χαραγμένοι οἱ Νόμοι τῆς κοινωνίας. Ὑπενθυμίζομεν ἀκόμη τὰς Στήλας τοῦ Ἡρακλέους (Γιβραλτάρ) αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὁ σύνδεσμος τῶν δύο ἡπείρων: Ἐυρώπης & Ἀφρικῆς.-

Σ Τ Ι Γ Μ Η (τελεία).— Ἡ σι γμή συμβολίζει τὴν ἀκραίαν κατάστασιν τῆς ἀφαιρέσεως (ABSTRACTION) τοῦ Χώρου, τὸ Κέντρον, τὴν καταγωγὴν, τὴν ἐστίαν, τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐκδηλώσεως καὶ τὸ τέρμα τῆς ἐπανόδου. Σημειοδοτεῖ τὴν δημιουργικὴν Μονάδα καὶ τὸ τέρμα ὄλων τῶν ὄντων καὶ πραγμάτων.

Κατὰ τὸν Κλήμεντα τῆς Ἀλεξανδρείας, εἴαν ἀφαιρέσωμε ἀπὸ ἓνα σῶμα ὅλας τὰς διαστάσεις γὰρ ἰδιότη-
τας, καταλήγομεν εἰς ἓν σημεῖον ἔχον κάποιαν θέσιν·
εἴαν ἀφαιρέσωμεν καὶ τὴν συνθεσιν ταύτην, φθάνομεν εἰς
τὴν πρωταρχικὴν μονάδα. (Στρωματ. 5, 2). Ὁμοίως εἰς τὴν
Καββάλαν, ἡ κεκρυμμένη στιγμὴ (σημεῖον) ἰσοῦται πρὸς
τὸ γράμμα Ἰῶδ. εἰς τὰς Ἰνδικὰς καὶ θιβητιανὰς διδασ-
καλίας, τὸ σημεῖον (μπιντοῦ) εἶναι ἡ σταγὼν, τὸ σπέρ-
μα τῆς ἐκδηλώσεως. Ἡ ἐκδήλωσις τοῦ σημείου εἶναι ἡ
ἐπέκτασις αὐτοῦ κατὰ τὰς κατευθύνσεις τοῦ χώρου·
ἡ στιγμὴ ἐπομένως εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ἐνώσεως τῶν
βραχιόνων τοῦ Σταυροῦ.

Ὡς ἀρχὴ τῆς ἐπεκτάσεως ταύτης πρὸς τὰ 4 σημεῖα
τοῦ ὀρίζοντος, τὸ σημεῖον δὲν ἔχει διαστάσεις, μὴ
ὑποκείμενον εἰς τὸς περιορισμοὺς τοῦ χώρου. Τὸ ση-
μεῖον, λέγει ὁ Ἄγγελος Σιλέσιος, περιέχει νοεῶς
τὸν κύκλον. Ὁ LEIBNITZ διακρίνει τὸ μεταφυσικὸν ση-
μεῖον (πρωταρχικὴ Μονάς) ἀπὸ τὸ μαθηματικὸν Σ. πού
εἶναι ὁ προσδιορισμὸς ἐν τῷ χώρῳ τοῦ προηγουμένου,
ἀφοῦ ἀπὸ κέρκτηται μίαν θέσιν. Κατ' ἀντίθετον ἔννοιαν
τὸ σημεῖον εἶναι ἡ ἐπίλυσις τῶν ἀνταγωνιστικῶν δυνά-
μεων (τάσεων), τὸ Ἀμετάβλητον Μέσον τῶν Κινέζων,
τὸ κενὸν τοῦ ἄξονος τοῦ κοσμικοῦ τροχοῦ, ἡ ἰσορροπία
καὶ ἡ ἄρμονία. Ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ διαλογισμοῦ
καὶ τὸ τέρμα τῆς πνευματικῆς ὁλοκληρώσεως. Εἶναι
πάντως ἡ αὐστηρῶς ἄμορφος ἀρχὴ τῶν ὄντων καὶ τοῦ
κόσμου. (P. GRISON, ἐν SEGR IV, 36).

Σ Τ Ο Α.— Ὁ ἀφίσις, Ἐργαλεῖον, Ἰσοκτεινός
Θάλαμος, Ἰσοκτείνιον, Ἰσοκτείνιον, Μέσον Ἰσοκτείνιον.

Σ Τ Ο Ι Χ Ε Ι Διὰ τοὺς Κινέζους ἀρχεῖ ἡ
Ἰσοκτείνιον, πού εἶναι εἰς τὴν 2α

χλιετίαν π.Σ. Ὀνομάζονται : Ὑδωρ, Πῦρ, Εὐλον, μέτα-
 λον καὶ Γῆ, καὶ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τοὺς 5 πρώτους ἀριθ-
 μοὺς : 1,2,3,4,5. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἔχουν ἀντιστοιχείς
 πρὸς τὸν χῶρον καὶ τὸν χρόνον. Τὸ Ὑδωρ πρὸς τὸ Κάτω,
 τὸ χειμῶνα, τὸν Βορρᾶν (καὶ κεῖται πρὸς τὰ κάτω τοῦ
 γεωγραφικοῦ χάρτου. Τὸ Πῦρ πρὸς τὸ Ἄνω, τὸ Θέρος, τὸν
 Νότον. Τὸ Εὐλον μὲ τὴν ἀνοιξιν καὶ ἀνατολήν, τὸ Μέταλ-
 λον μὲ τὸ φθινόπωρον καὶ τὴν Δυσιν. Ἡ Γῆ εἶναι τὸ
 μέσον, παρέχουσα τὴν συμπάραστασιν τῆς εἰς ὅλα τὰ ἄλλα
 στοιχεῖα καὶ τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Εἰς ἕκαστον Σ.
 οἱ Κινέζοι θέτους εἰς ἀντιστοιχείαν ἐπίσης ἕν ζῶον,
 ἕν ἐντόσιον, ἕν χρῶμα, ἕνα φυτόν, μίαν γεῦσιν, ἕνα
 τόνον τῆς πεντατονικῆς τῶν μουσικῆς κλίμακος, ἕνα πλα-
 νήτην, πράγμα ποθὶ τοῦ ἄγει νά πιστεύουν ὅτι κάθε τι
 πού εὐρηταῖ ἐπὶ τῆς Γῆς, εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν ἐνός
 στοιχεῖου. Ὁ ANDRÉ BARBEAU (DICTION. D. SYMBOLES, T. II, 251)
 ἀναγράφει ἕνα περιεκτικὸν συγκριτικὸν πῖνακα τῶν ἀναλο-
 γιῶν αὐτῶν. Ὅσαι αἱ συνεργασίαι καὶ ἀντιθέσεις γίνον-
 ται βάσει τῆς γενικῆς δυάδος Γῆ-γῆ - Πῦν.

Εἰς τοὺς Ἑλληνας τὰ 4 στοιχεῖα τοῦ Ἐμπεδοκλέους,
 ὅπως καὶ διὰ τὰς περισσοτέρας ἄλλας παραδόσεις, δὲν
 εἶναι ἀμετέβλητα, τὸναντίον μετασχηματίζονται τὰ μὲν
 εἰς τὰ δέ (Πλάτ. Τίμ. 56 κ. ἑφ.) Προκύπτουν μάλιστα τὰ μὲν
 ἐκ τῶν δέ μὲ ἀκρίβειαν πού φθάνει τὸν μαθηματικὸν λο-
 γισμὸν. Διὰ τοῦτο ἡ θεωρία τῶν συνδέεται εἰς τὸν Τίμαι-
 ον μὲ ἐκείνην τῶν Ἰδεῶν καὶ ἀριθμῶν, ὡς καὶ μὲ ἐκεί-
 νην τῆς "μεθέξεως" πού ἀποτελεῖ τὸ ἐπίκεντρον τῆς πλα-
 τωνικῆς διαλεκτικῆς. Ἐν πέμπτον στοιχεῖον τὸ ἀργότε-
 ρον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους (π. οὐρανοῦ) ἀποκληθῆν Περπτωσησία
 ἢ Αἰθήρ, ἔδρα εἶτε ὡς ἀνεξάρτητος οὐσία, εἶτε προσηρ-
 τάτο ποτε πρὸς τὸ Πῦρ, ποτε πρὸς τὸν Ἀέρα.

Αἱ διακοσμητικαὶ παραδοσιακαὶ γραμμαὶ τῶν στοι-
 χείων, εἰκονίζονται ὡς ἑξῆς :

- Ὑδωρ ἢ (σκέλη)
- Ἄθρ (κύμα)
- Πῦρ (ἀστὴρ)
- Γῆ. - (τετραπέδιον, μαίανδροι)

"Αλλαι ἀναλογίαι τῶν σημείων: ἔποχαι, κράσεις, περίοδοι τοῦ ἀνθρ. βίου, ἐφ' ὧν ἐδαριοῦνται αἱ θεωρήσεις τῆς Ἀστρολογίας, Ἀλχημείας, θεραπευτικῆς καὶ ἀναγεννήσεως, παρέχονται εἰς τὰ σχετικὰ ἔργα.

SEGH II 251. ⊕ Μεταστοιχειώσεις, Περιοδοεῖται, Στοίχαια καὶ ἰδιότητες, Συμπάθεια.

ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΟΝ (ELEMENTAL) ⊕ σ.490.

⊕ Δαιμονολογία, Ἐπιβάται, Πνεύματα τῆς Φύσεως, Σύλφαι, Σαλαμάνδραι, Νηρηίδες, Χθόνια.

ΣΤΟΜΑ.— Ἀντίγμα τοῦ ἀνθρ. σώματος δι' οὗ εἰσέρχεται ἡ πνοή καὶ ἡ τροφή καὶ ἐξερχεται ἡ ἐκπνοή καὶ ἡ ὀμιλία (ὁ λόγος). Διὰ τοῦ τελευταίου ἐκδηλοῦται ἡ λογικὴ. Ὅπως ὅμως, κἄθε σύμβολον ἔχει καὶ τὴν ἀντίστροφον ἰδιότητα, διὰ τοῦ λόγου δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ὑψίστας νοητικὰς συλλήψεις, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ κατακρημνίσωμεν κἄθε ὑψηλὸν φρόνημα. Διὰ τοῦτο, εἰς τὴν εἰκονογραφίαν παρίσταται εἴτε διὰ τῶν χειλέων τῶν ἀγγέλων, εἴτε διὰ ἀπεχθεῶς στόματος τεράτων. Ὁ μύσθης ἀφείλει νὰ χρησιμοποιῇ τὸ στόμα καὶ τὴν ὀμιλίαν, μόνον διὰ δημιουργικῶς, αἰσιολόγους καὶ ἐποπνέοντας καλωσύνην καὶ ἀγάπην λόγους, μέ ἀποτέλεσμα καὶ στόχον τὴν ἀναγωγὴν τῶν συνανθρώπων μας.

Εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ὑπῆρχεν εἰδικὸν τυπικὸν διὰ τὴν διάνοξιν τοῦ στόματος. Προϊστατο τῆς τελετῆς ὁ θεὸς Ἄνουβις ἀπεσκόπει νὰ χάρισῃ εἰς τὸν νεκρὸν τὸ χάρισμα τῆς προφορᾶς τῆς Ἀληθείας, εἴτε κατὰ τὴν Ψυχοστασίαν, εἴτε εἰς τὸ μέλλον.— SEGH I 225.

ΣΤΟΟΥΝΧΕΓΚΕ.—⊕ Κελτισμός, Τριπλοῦς περίβολος.

ΣΤΟΥΠΑ.— Οἱ αὐτοκράτορες Ἀσόκα ἐν Ἰνδίᾳ κατὰ τὸν IIIον π.Χ. αἰ. καὶ ὁ Βέν εἰς τὴν Κίναν τὸν VIIον μ.Χ. αἰ. ἱδρυσανπολυάριθμα "Στόπας" κατὰ μῆκος ὁδῶν καὶ διασταυρώσεων. Τὰ Σ. αὐτὰ ἦσαν καλλιτεχνικῶς ἐπεξεργασμένα ἀναθηματικά μνημεῖα πρὸς τιμὴν τοῦ Βουδδά (ἀνεπισημῶς). Παρίστανται τὰ διάφορα ἐπίπεδα τοῦ κόσμου διὰ τῆς τετραγωνικῆς βάσεως, μετὸν κύκλον, τὸ τρίγωνον, μετὸν ἡμισφαιρικὸν θόλον, ἀπὸ

του ὁποίου προεξέχει τὸ ἀκτινοβόλον κύπελλον κατ'ἀν-
τιστοιχείαν πρὸς τὰ 5 στοιχεῖα, ὅπως καὶ πρὸς τὰ 5
κυριώτερα Τσακρας (Θ) τῆς τάντρικῆς πραγματώσεως.
Πέριξ τῶν Στούκας οἱ πιστοὶ προσκηνηταὶ ἐκτελοῦν πολλὰς
περιφορὰς (περιοδεῖας), προσευχόμενοι, διαλογιζόμενοι
καὶ ἐξαιτούμενοι τὴν εὐλογίαν τοῦ Βουδδα. SEGH IV, 245

Σ Τ Ρ Ο Γ Ρ Υ Λ Η ΤΡΑΠΕΖΑ.-(TABLE RONDE).- Θ 'Αρθοῦ-
ρος, Ἰππότης, Κελτισμός.

Σ Τ Ρ Ο Υ Θ Ο Κ Α Μ Η Λ Ο Σ.-(AUTRUCHE). Εἰς τὴν Αἴγυ-
πτον, τὸ πτερόν τῆς Σ. ἦτο τὸ σύμβολον τῆς θείας
Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀληθείας. Ἐν πτερόν Σ. ὑπερεῖχε
τῆς κεφαλῆς τῆς θεᾶς Μάατ, θεότητος τῆς δικαιοσύνης
καὶ τῆς ἀληθείας καὶ διὰ τοῦτο παρίστατο κατὰ τὴν τελε-
τὴν τῆς Θ Ψυχοστασίας. Τὸ σύμβολον τοῦ πτεροῦ ἐπετί-
θετο ἐφ' ἑνὸς τῶν δίσκων τῆς ζυγοῦ τῆς κρίσεως τοῦ νεκροῦ.

Σ Τ Ω Ι Κ Ο Ι..- Ἀρτεμίδωρος, Κλεάνθης, Ποσειδώνιος,
Στοά, Χρυσίππος.

Σ Υ Γ Κ Ε Ν Τ Ρ Ω Σ Ι Σ.-(CONCENTRATION).- Θ Διαλογι-
σμός, Θεωρία ἢ Θέσις, Σαμάντι.

Σ Υ Γ Κ Ρ Η Τ Ι Σ Μ Ο Σ..- Ἀνάμειξις, Ἐκλεκτισμός,
Σύνθεσις.

Σ Υ Γ Χ Ρ Ο Ν Ο Σ Κ Ο Σ Μ Ο Σ.-Θ Ἄγιον, Ἀγωνία, Ἀγών τῆς
ζωῆς, Ἀθλητισμός, Αἰσθηματολογία, Ἀναγέννησις
211 (-14), Ἀποκρυφισμός, Δύσις, Ἐκλαϊκευσις,
Ἐπαγγέλματα ἀρχαῖα, Βέβηλα, Εὐημερισμός, Καρῆλλ,
Κρίσις, Μεταψυχικὴ, Πνευματικότης, Πνευματισμός,
Συγγραφεῖς, Ὑλισμός.- Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 17.

Σ Υ Κ Η..- Ὅπως ἡ ἑλατα, ἡ ἄμπελος, ἡ ροιᾶ, οὕτω
καὶ ἡ Συκὴ εἶναι σύμβ. τῆς ἀφθόρου καρποφορίας.
Οἱ αἰγύπτιοι ἐρημίται ἐτρέφοντο κατ' ἐξοχὴν μὲ συκα.
Εἰς τὴν Γέν. 3, 7, ὅταν ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά βλέπουν τὴν
γυμνότητά τους, συρράπτουν φύλλα συκῆς διὰ νὰ κατασ-
κεύσασουν ζῶνας ποῦ θὰ κρύβῃ αὐτήν. Συμβολίζει γενικῶς
τὴν θρησκευτικὴν γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν διαγνώσιν.
Εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἀσίαν, εἶχεν ἐξαιρετικὴν

σημασίαν. Ὑπό τὸ δένδρον BANIAN ἢ BODHI (FICUS RELIGIOSA) ὁ Βοῦδδας ἐδέχθη τὴν φώτισιν. Ἡ αἰώνια Σ. τῶν Οὐπανισᾶδ καὶ τῆς Μπαγκαβάτ Ηκίτᾶ, εἶναι τὸ δένδρον τοῦ κόσμου, ὃ ἄξων ποῦ συνδέει οὐρανὸν καὶ γῆν. Συμβολίζει ἐπίσης τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν ἀνωτέραν Γνώσιν. Ὁ Ρῶμος καὶ Ρωμύλος, οἱ ἰδρωταὶ τῆς Ρώμης, ἐγεννήθησαν κάτω ἀπὸ μίαν Συκὴν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Σ. ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὸν Διόνυσον, παραλλήλως μὲ τὴν ἄμπελον. SEGH III, 316

Σ Υ Κ Ο Μ Ο Ρ Ε Α (FICUS FATUA). - Ἦτο τὸ ἱερὸν δένδρον τῶν Αἰγυπτίων, τόσον κατὰ μῆκος τῶν ὀχθῶν τοῦ Νείλου, ὅσον καὶ εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Ἰαλοῦ (τῶν ἡλυσίων πεδίων). Αἱ ψυχαί, ὑπὸ μορφὴν πτηνῶν, ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν κλάδων του. Ἐσυμβολίζετο ἡ προστασία ποῦ ἐξησφάλιζόν αἱ ψυχαί μετὰ θάνατον. Ἡ ἀναρίχσις ἐπὶ Σ. ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ κάθε γήινον συμφέρον ἀπὸ κάθε ὑλικὸν ἀντικείμενον. Τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὴν περιφρόνησιν τῆς κοινῆς γνώμης, θὰ ἐλέγωμεν, πρὸς ἓνα "ἀντικοφορισμὸν".

Σ Υ Λ Φ Α Ι. - @ Στοιχειακά.

Σ Υ Μ Β Ο Λ Α Ι Ο Ν (μαγικόν). - Βλ. σελ. 511

Σ Υ Μ Β Ο Λ Ι Σ Μ Ο Σ. - @ Ἀλληγορία, Βίβλος, Γκράαλ, Διδασκαλία, , Ἐπιστῆμαι παραδοσιακαί, Ἐσωτερικὸς, καρδία, Μυθολογία, Μῦθος, Μυστήρια, Μωσαϊκὸς Σ., Σύμβολον, Στοᾶ, Ὑφανσις, Φιλοσοφία 220, (16)

Σ Υ Μ Β Ο Λ Ο Ν. - Ἀδωνισταί, Ἀκακία, Ἀνθρωπομορφισμὸς, Γεωμετρικά Σ., Ἐλαία, Ἐλαιον, Ἐμβλημα, Ἐπιστῆμαι παραδοσ., Ἐργαλεῖα, Ζῆα, Ἰδεογραφία, Κόσμημα, Λίθοι, Οἶκος, Ρόδον, Ροιᾶ, Σῆτος, Σκελετός, Σπεῖρα, Σπήλαιον, Στοᾶ, Ταρώ, Φαλλδα, Φέρετρον Σ φαρμακοποιῶν)βλ.σελ.511)

Σ Υ Μ Ε Ω Ν ὁ Νέος Θεολόγος. - Ἐγεννήθη εἰς Παλάτειαν τῆς Παφλαγονίας (Μ. Ἀσία) κατὰ τὴν ἐποχὴν Βασιλείου τοῦ Πίου (τοῦ Βουλγαροκτόνου), ἦτοι εἰς τὴν ἀρχαὶν αὐτοκρατορίας. Συνέγραψε πολλὰ

βιβλία, μεταξύ τῶν ὁπίων "Κατηχήσεις πρὸς μοναχοὺς", "Ὑμνους πρὸς τὴν θείαν Ἀγάπην", "Πραγματείας περὶ Ἠθικῆς καὶ Θεολογίας, "Κεφάλαια, θεολογικῶ, γνωστικῶ καὶ πρακτικῶ" κ.ἄ. Εἰς αὐτὰ ὁ Συμεὼν περιγράφει τὴν προσωπικὴν τοῦ ἐμπειρίαν, ἵνα ὁ ἀναγνώστης τοῦ ἀνεύρη τὴν ὁδὸν διὰ τὴν πνευματικὴν τοῦ τελείωσιν.

Ὁ Σ. ἀναγνωρίζεται ὡς μυστικὸς ἐξ ἰδίας πείρας, ἓνας ἔνθεος ὁραματιστής. Κατόπιν ἐπιμόνου ἀσκήσεως μετῆλθεν εἰς τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τῆς ἀνωτάτης πνευματικῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ κράτιστος πνευματικὸς ὁδηγὸς τῶν ἀνθρώπων. DAVY II, 40

Σ Υ Μ Μ Ε Τ Ρ Ι Α.— Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνότητος διὰ συνθέσεως τῶν ἀντιθέτων. Ἐκφράζει τὴν ἀναγωγήν τοῦ πολλαπλοῦ εἰς τὴν Μονάδα. Ἐπίσπε ὅμως ἡ Σ. προδίδεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ὀρθολογισμοῦ, ἀποκτᾷ σχηματικὸν χαρακτῆρα καὶ καταπνίγει τὰς αὐθορμήτους ροπὰς τῆς ἐνοράσεως καὶ τῆς δημιουργικῆς φαντασίας. Ἡ πνευματικὴ τότε ἐνοποίηση εἶναι μόνον παραστατική. Ἀντὶ τῆς συνθέσεως τῶν ἀντιθέτων εἶναι ἀπλῶς μία ἀναδίπλωσις καὶ τὸ ἐπίτευγμα εἶναι ἀπλοῦς ἀντικατοπτρισμὸς τῆς Μονάδος. Παράδειγμα οἱ ἀναλογικοὶ πίνακες τοῦ PAPUS. Πρβλ. Ἀναλογία, Ἀντιστοιχεῖται. SEGH IV, 249

Σ Υ Μ Π Α Θ Ε Ι Α.— Βλ. Ἀντικᾶθεια.

Σ Υ Μ Π Α Ν.— Θ Κόσμος, Μακρόκοσμος.

Σ Υ Μ Π Ο Σ Ι Ο Ν.— Τῆ συμπόσια, ὡς τελετουργικαὶ πρᾶξεις, ἦσαν συχνὰ εἰς τὸν Ταοῖσμόν καὶ τοὺς Ἰνδοὺς. Τὴν βρῶσιν κρετάτων (χοιρινῶν) ἐπηκολούθει καὶ ἡ πόσις ἱερῶν ποτῶν (Σόμα), διὰ τῆς ὁποίας ἐπετυγχάνετο μία ὑπέργειο μακαριότης.

Ἡ χριστιανικὴ Θεῖα Ἐὐχαριστία εἶναι καὶ αὕτη μία πρᾶξις καθαγιαστικῆ, διότι δι' αὐτῆς μεταλαμβάνει ὁ πιστὸς τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου.

⊕ Συνεστίασις, Δεῖπνος.

Σ Υ Μ Π Υ Κ Ν Ω Σ Ι Σ!— ⊕ Λόγος 72 (3), 76 (11), 77 (1)

⊕ Τσίμ-Τσοῦμ.

ΕΥΝΑΡΧΙΑ.- © Σαίντ "Υβ'ντ" Αλβέντρ.

ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ.- © 'Ασυνείδητον, Καταστάσεις Σ.

ΣΥΝΕΣΙΟΣ (Ἐπίδοξος Κυρήνη).- J. MALLINGER

Ὁ διάσημος φιλόσοφος καὶ ποιητῆς ἐπίσκοπος Πτολεμαΐδος, Συνέσιος ἐκ Κυρήνης, ὅστις ὑπῆρξε φίλος καὶ μαθητῆς τῆς πυθαγορικῆς φιλοσοφίας Ὑπατίας τῆς Ἀλεξανδρείας, μᾶς ἄδουσε, ἐκτός τῶν ἄλλων ἔργων του, ἀφ' ἑνὸς τοὺς "Φιλοσοφικοὺς ὕμνους" του (ποῦ ἐξεδώθησαν ἀπὸ τὴν Βιβλιοθ. τῆς Σφιγγός" καὶ ἀφ' ἑτέρου μίαν παράδεικτικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν μαθητὴν του Ἐρκουλιανόν, ὅστις εἶχε παραβῆ τὸν ὄρκον τῆς ἐχεμυθείας ἐναντι τῶν πυθαγορικῶν διδασκαλιῶν ποῦ εἶχε λάβει. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἔργον του, ἀνευρίσκεται εἰς τὸν HERSCHER, EPISTOLOGRAPHI GRAECI, PARIS, DIDOT-BOISSONADE σ. 727. Ἴδου αὐτὸ ἐν μεταφράσει: ... "Ὅχι, ἀγαπητὰ μου φίλε, δὲν τηρεῖς αὐτὸ ποῦ ὑπεσχέθης, δηλ. νὰ μὴ κοιναποίησας ὅ,τι πρέπει νὰ παραμείνῃ μυστικόν. ἤκουσα πρᾶγματι μερικoὺς ἐκ τῶν μαθητῶν σου, ποῦ ἦλθον κοντὰ μου διὰ νὰ μοῦ ζητήσουν ἐπεξηγήσεις ἐπὶ διδασκαλιῶν ποῦ τοῖς εἶχες κἀμει. Ἡμεῖς, πιστοὶ πρὸς τὴν ἐκ παραδόσεως πειθαρχίαν, δὲν ἀνελάβομεν τὴν μεγάλην εὐθύνην ἐκεῖνων ποῦ τοὺς ἀπεκάλυψες καὶ τοὺς ἀπαντήσαμεν ὅτι τίποτε δὲν γνωρίζομεν ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν.

"Ἀγαπητέ μου, χρειάζεσαι μίαν αὐστηρὰν προειδοποίησιν! ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν λάβης ἀπὸ ἡμῶν, διότι μικρὸς ἐλπίδες ἔχομεν ὅτι θὰ μᾶς ἀκούσης. Θὰ τὴν λάβης ἀπὸ τὸν πυθαγόρειον Λῦσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Ἴππαρχον! (βλ. Λύσις)
 "Ὅταν σοῦ ἐγχειρισθῇ ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ Λύσιδος, πολὺ θὰ χαρῶ ἔάν τὴν ξαναδιαβάσῃς πολλές φορές!
 Τότε γρήγορα θὰ πεισθῇς περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς ἐχεμυθείας, ὅταν διδάσκειται ἡ φιλοσοφία δημοσίᾳ.
 "Ἔτσι ἐξαφράσθη ὁ Λύσις εἰς τὴν ὀμνολογίαν του διὰ λέκτον:
 "Ἡ δημοσίᾳ διδασκομένη φιλοσοφία, εἶναι ἡ ἀπαρχὴ διὰ πολλοὺς ἀνθρώπους πρὸς περιφρόνησιν τῶν θεῶν. Αὐτὸ τὸ γνωρίζω καλῶς διότι συναναστράφημι μὲ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν. Καὶ τοῦτο οἱ ἄφρονες αὐτοί, ἐπειδὴ ἀπέσπασαν μὲ τόλμην

μερικά ψήγματα από τās μνητικές επιστήμας, έφαντάστησαν ότι τά έγνωρίζον όλα. Πεφυσημένοι από άλαζονίαν, έμόλυναν τās ιερās διδασκαλίαις, παραποιοῦντες αὐτάς, χωρίς νά γινώσκουν τίποτε περί αὐτῶν. Ασφαλῶς έξησφάλισαν μερικάς έπιτυχίαις έπέ μερικῶν άδαῶν, τῶν όποίωv ἡ πνευματική κατάστασις ἦτο ὡς ἡ τῶν βεβήλων καί οί όποιοί δέν είχον προκαταβολικῶς ύποβληθῆ είς οὐδεμίαν προεργασίαν. Αντιλαμβάνεσαι ὡς έκ τούτου είς πόσας παρανοήσεις ύπέπιπτον οὔτοι, βασιζόμενοι είς τήν φανταστικήν των σοφίαν. Πόσον ψευδής ἦτο ἡ φήμη των αὐτῆ! Φυσικά, ένώπιον άδαῶν που δέν γνωρίζουν τίποτε, παρόμοιοι σοφισταί δέν ύποχωροῦν πρό οὐδενός έμποδίου καί άυτοσχεδιάζουν μέ έλφράν συνείδησιν. Όταν μου συμβαίη νά εύρισκωμαι ένώπιον τέτοιων ανθρώπων, οί όποιοί όχι μόνον δέν γνωρίζουν, άλλ' οὔτε καν τήν περιέργειαν έχουν διά νά γνωρίσουν, όπισθοχωρῶ μέ άγανάκτησιν. Δέν δίδω έξηγήσεις περί τῆς άπάτης των, διότι τά λεγόμενά των έκλαμβάνονται παρ' άτόμων τῆς ίδίαις των ψυχοσυνθέσεως καί προῶπως διά ν' αντίληφθοῦν κάτι που καθ' αὐτό είναι ύπέροχον. Διὰ τούτο είμαι ἠναγκασμένος νά είμαι ὁ κατά τό δυνατόν άσπτηρός φρουρός τῆς Παραδόσεως τῶν άγίων Μυστηρίων καί σέ ίκετεύω νά ακολουθήσης τό παράδειγμά μου.

Έρχουλιανέ! γνωρίζω ότι δύνασαι νά άποδειχθῆς άξιός του ἔργου τούτου, διότι είσήχθης έντίμως καί έπαξίως είς τά μυστικά μας* παῦσε λοιπόν είς τό έξῆς νά συναναστρέφεσαι μέ εκείνους που θά παραμείνουν έσαι βέβηλούς καί διαφθείρουv οίκαιοποιούμενοι ὅ,τι ιερώτερον ύπάρχει μέσα τους.

Είς τό όνομα του θεοῦ τῆς φιλίαις που σέ πρόστατεύει, άποφάσισε νά κρατήσης μόνο για σένα τήν παρούσαν προειδοποίησιν. Έάν άποφάσιζες νά κοινολογήσης τήν έπιστολήν αὐτήν είς τρίτους, αί σφραγίδες του κακού δέν θά έπαυον νά γαλαικωροῦν εκείνους που θά άνεγνώριζον τά σημεία που σοῦ περιέγραψα, είτε αὐτούς τους ίδίους, είτε τά αγαπητά των πρόσωπα.

Παραδέχομαι ότι μία ρωμαλαία ψυχή, ἠμπορεῖ νά προκαλέσῃ θλίψιν είς τόν άλλον. Ἡ φιλοσοφία τό έπιτρέένλοτε, αλλά μόνον μεταξύ φίλων. Καλλίτερον είναι νά

μή γράφης τίποτε ἐπί τοῦ θέματος τούτου.

Πολύ ἀγαπητέ μου, ἔσο βέβαιος ὅτι ἐκεῖνο πού γυνῆσιος συζητεῖ μαζί σου, τό κάνει μέ ὄλην του τήν ψυχή. Διότι δέν παύεις νά ἀποτελεῖς τόν μοναδικόν μου φίλον, μαζί μέ δύο ἄλλους· τό πολύ μαθητάς μου. Ἡ τριάς δέ αὐτή εἶναι γιά μένα ὅ,τι ὑπάρχει πολυτιμώτερον στή ζωή καί στή γῆ. Συνδεδεμένος καί ἐγώ μαζί μέ τούς τρεῖς φίλους, σχηματίζομεν οὕτω μίαν τετρακτύον ἀληθινῆς φιλίας. Ἄς εὐχαριστήσωμεν λοιπόν τήν φύσιν τῆς ἱερᾶς ταύτης τετρακτύος πού ἀποτελοῦμεν, ἡ ὁποία πάλλεται μὲν συνεχεῖς πρὸς Ἐκείνην πού εἶναι ἡ Πηγή τῶν πάντων !

Εἶθε νά ζήσης ἐν τελείᾳ ὑγείᾳ καί νά δεχθῆς τὰ φῶτα τῆς μυσείας κατὰ τρόπον εὐλαβικόν καί σώφρονα. Ἄς συμφωνήσωμεν ὅτι θά σέ περιμένω νά διαμείνης κοντά μου ἐπί 20 ἡμέρας στήν Μισόρην, μετά θά συνεχίσω τήν περιοδείαν μου, Θεοῦ θέλοντος. Διαβίβασε ἐκ μέρους μου χαιρετίσμοις εἰς τόν καλλίτερον φίλον σου· διότι καί ἐγώ τόν ἀγαπῶ, ἐπειδή σέ ἀγαπᾷ."

Σ Υ Ν Θ Ε Σ Ι Σ.- Θ Συγκρητισμός, Φιλοσοφία 220 §11).

Σ Υ Ν Τ Ε Χ Ν Ι Α (COMPAGNONNAGE).- Θ Ἑταιρισμός, Ζάκ (Μαίτρ), Καρμπονάρι, Μαστορεῖαι, Οἰκοδομικαί Συντεχνίαι.-

Σ Υ Ρ Ε (Ἐδουάρδος SCHURE).- Θ Ἀμηνιστή Ἀλβάνια (273, L1)

Σ Υ Σ Τ Ο Ι Χ Ε Ι Α Ι (δέκα).- Θ Μονάς - Δυάς, Πατήρ-Μήτηρ, κ.κ. Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πυθαγόρ. 277, 283

Σ Φ Α Ι Ρ Α.- Εἶναι τό κρισδιάστατον ἀνάπτυγμα τοῦ ὅ Κύκλου ἐν τῷ χώρῳ. Ἀποδίδει τήν στερεάν ὄψιν εἰς τήν ἔννοιαν τοῦ κύκλου. Ἡ ὁλότης τοῦ Οὐρανοῦ Ἰῆς ἐκφράζεται κατὰ τόν καλλίτερον τρόπον διὰ τοῦ ζεύγους σφαῖρα - κύβος. Εἰς τήν ἀρχιτεκτονικήν τάς ἀνευρίσκομεν ὑπό τήν μορφήν τετραπλεύρου τοῦ ὁποίου ὑπέρκειται μία σφαῖρα. Συνήθως ἡ τελευταία εἶναι τετμημένη εἰς δύο ὀριζοντίως, ὅποτε ἔχομεν τόν θόλον ἢ τὰ 4 τεταρτημόρια ὅπου ἔχομεν τάς ἀψίδας. Παρατηροῦμεν τάς

υποδιαιρέσεις ταύτας εἰς τὰς βυζαντινὰς βασιλικὰς, εἰς τὰ μουσουλμανικὰ τεμῆνη καὶ εἰς τὰ κτίρια τῆς Ἀναγεννησεως, ὅπως εἰς τὸν Ἀγ. Πέτρον τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ μετὰ-βασίς ἐκ τῆς σφαῖρας, τοῦ κύκλου, τοῦ τόξου εἰς τὰς ὀρθογωνίους μορφάς, συμβολίζει τὴν ἐνσῆρκωσιν, τὴν ὑλοποίησιν. Ἀντιθετῶς ἡ μετὰβασίς τοῦ τετραγώνου εἰς τὸν κύκλον, συμβολίζει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ δημιουργήματος εἰς τὸ ἀδημιούργητον, ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὸν Οὐρανόν, τὴν ὀλοκλήρωσιν, τὴν τελείωσιν τοῦ κύκλου.

Εἰς τὰς ὀρφικὰς παραδόσεις καὶ εἰς τὸν Παρμενίδην δύο σφαῖραι ὁμοκεντροὶ εἰκονίζουσι τὸν γῆρινον καὶ τὸν ἄλλον κόσμον. Μὲ τὸν θάνατον μεταβαίνει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τῆς μιᾶς Σ. εἰς τὴν ἄλλην. Εἰς ἓν ὀρφικὸν χρυσοῦν ἔλασμα ἀναγιγνώσκομεν : " Ἐξῆλθον τοῦ κύκλου ὅπου ἡ ψυχὴ περιβάλλεται ἀπὸ τρομερὰς θλίψεως " εἰσῆλθον εἰς τὸν ἐπιθυμητὸν κύκλον μὲ γρήγορα βήματα. Εἰσέδυσσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Δεσποίνης, τῆς ὑποχθονίου βασίλισσης".

Ἡ κοσμογονία τοῦ ὁ Πλάτων περιγράφει εἰς τὸν Τίμαιον, καριστᾶ τὸ ἕμπαυ ὑπὸ μορφήν σφαῖρας. Ὁμοίως εἰς τὸ "Συμπόσιον", πρὸ τῆς διαιρέσεως τῶν φύλων, τὸ ἀρχικὸν Ἀνδρόγυνον, εἶχε σφαιρικὴν μορφήν. Ὡς γνωστὸν ἡ Σ. ἐσυμβόλισεν, ἤδη ἀπὸ τὰς ἀρχαϊκὰς ἐποχὰς τὴν τελειότητα καὶ ὀλοκλήρωσιν. (M. ELIADE, HIST. 355).

Κατὰ ταύτας Προφήτας, ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀπορρέουσι τρεῖς Σφαῖραι, ποῦ πληροῦν τοὺς θρεῖς οὐρανοὺς : ἡ πρώτη (ἐρυθρὰ εἶναι ἡ Σ. τῆς Ἀγάπης ἢ δευτέρα (κυανῆ) ἢ Σ. τῆς Σοφίας ἢ τρίτη (πρασίνη) εἶναι ἡ Σ. τῆς δημιουργίας. Ἡ ἰσλαμικὴ κοσμογονία προστρέχει συνεχῶς εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Σ. (" Ἴμπν ἀμπὰς, " Ἀλ Φάραμπι, Ἀβικέννας). Ἐνα ὄν, θεωρούμενον ὡς τέλειον, περιγράφεται συμβολικῶς ὡς μία Σφαῖρα, (SEGH IV, 235)

Σ Φ Ι Γ Ε . O. POSENER G. (DICTION. D. L. CIVILISATION EGYPTIENNE, PARIS, 1959) γράφει : " Ἡ Σφίγι ἐπαγρυπνεῖ ἀδιακόπως ἐπὶ τῶν γιγαντιαίων τούτων νεκροπόλεων. Τὸ ἀνθρώπινον πρότυπὸν τῆς, βαμμένον ἐρυθρόν, ἐπισκοπεῖ τὸ σημεῖον τοῦ ἠρίζοντος ὅπου ὁ ἥλιος ἀπατέλλει. Εἶναι ὁ φρουρὸς τῶν ἀπροσπελάστων κατωφλίων καὶ

τῶν βασιλικῶν μωμιῶν ἀκούει τοὺς ψαλμοὺς τῶν πλανητῶν ἐπαγρυπνεῖ ἐφ' ὄλων τῶν τῶν γινομένων καὶ τῶν μελλόντων νὰ ἐπισυμβοῦν θεᾶται νὰ ρέουν τὰ ρεῦματα τοῦ ἱεροῦ Νεῖλου καὶ νὰ πλέουν αἱ ἡλιακαὶ λέμβοι μεταφέρουσαι τοὺς θεοὺς." Εἰς τὴν Ἑλλάδα παρίσταντο Σ. μὲ σῶμα λέοντος καὶ πτέρυγας, μὲ κεφαλὴν ὄμοιαν καὶ στῆθος γυναικός. Εἰκονίζοντο ὡς τέρατα ἐπιφέροντα συμφορὰς.

Ἡ περιφημοτέρα εἶναι ἐκείνη τῶν θηβῶν ἣ ὅποια ἔθετεν αἰνίγματα εἰς τοὺς διαβάτας καὶ μεταβρόχθιζεν ἐκείνους ποῦ δὲν ἔδιδον τὴν σωστὴν ἀπάντησιν. Γνωστὸς εἶναι ὁ μῦθος τοῦ Οἰδίποδος, ὅστις ἀπῆντησεν ὀρθῶς εἰς τὸ αἰνίγμα τῆς Σ. (ἄνθρωπος) καὶ ἀφόνευσεν αὐτὴν ἀπαλλάξας τὴν περιοχὴν. Ὁ μῦθος τοῦ Θ Οἰδίποδος ἐδραματοποιήθη ὑπὸ τοῦ Ναισχόλου εἰς τὴν τριλογία του (Οἰδίπους τύραννος, Χορηφοὶ, Εὐμενίδες) καὶ ἀπετέλεσε τὸ ζεκίνημα ὑπὸ τοῦ S. FREUD, τῆς θεωρίας τῆς Ψυχανάλυσεως (οἰδιπόδειον σύμπεγμα). Θ Ἄντα Νάρη, Ζῶα,

τετραμόρφον, Τροχός, Βιβλ. Δημ. Ἰωαννίδου, ἐν Ἰλισός 1968, σ. 395

Σ Φ Ρ Α Γ Ι Σ .- Διὰ τοὺς Ἑβραίους ραββίνους, ἡ Σ.

εἶναι τὸ σύμβολον τῆς περιτομῆς, διὰ τῆς ὅποιας σφραγίζεται ὁ λαὸς ποῦ ὑπακοῦει εἰς τὸν Ἰεχωβά.

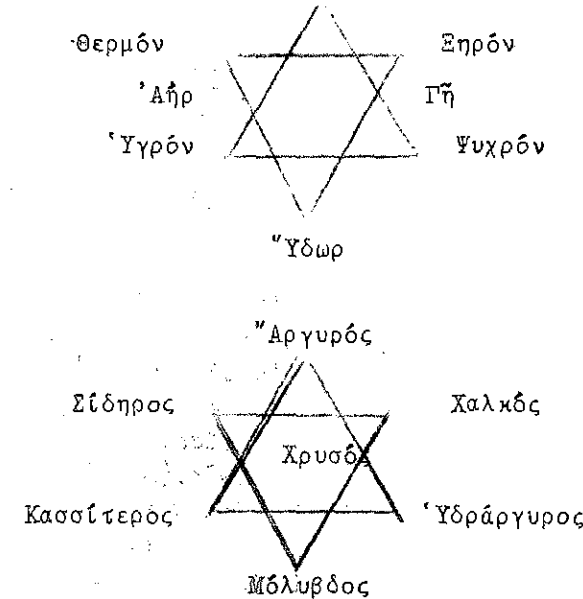
Ὁ Ἄπ. Παῦλος, ἐπεκτείνει τὸν τρόπον αὐτὸν ἐρμηνείας, ἀναγνωρίζων ὅτι ἡ ἀληθὴς πνευματικὴ περιτομή, εἶναι ἡ Σ. διὰ τῆς ὅποιας βεβαιοῦται ἡ ὑπαγωγή τῶν πιστῶν εἰς τὸν λαὸν τῶν δικαίων (ΡΩΜ. 4, 11), τὸ δὲ Ἄγ. Πνεῦμα, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ σφραγὶς ποῦ εἶναι τὸ τεκμήριον τῆς σωτηρίας (II κορ. 1, 22. - Ἐφεσ. 1, 13)

Ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι μεγάλη διὰ νὰ ἀποδοθῶν εἰς τὰς γραφικὰς Σ. ἰκανοποιητικὰ μαγικὰ καὶ διαλυτικὰ δυσμενῶν ἐπιδράσεων (ἀποτρόπαιοι) ἰδίως ὅταν ἐπ' αὐτῶν χαράσσονται ὄντομα ἀγγέλων ἢ καὶ αὐτὸ τὸ τετράγραμμον ὄνομα τῆς θεοῦτος (Ἰεχβέ) ἢ ἀκόμη τὸ Χ ἀρχικόν γράμμα τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ γνωστικισμὸς παραμένει περισσότερον ἐπὶ τῆς μαγικῆς ταύτης ἀξιολογήσεως καὶ διαβλέπει εἰς τὴν Σ. τὸ μέσον ποῦ ἐξασφαλίζει εἰς τὴν Ψυχὴν, ποῦ ἀνάγεται πρὸς τὸ Φῶς, τὴν διάσχισιν τῶν κατωτέρων πεδίων.

Διὰ τὸν Φίλωνα (περὶ κοσμοποιΐας 25) ἡ Σ. εἶναι ἡ Ἰδέα, ἡ μορφή βάσει τῆς ὁποίας διαμορφοῦται ὁ αἰσθητός κόσμος. Ἡ ἀρχιὴ ἐπομένως Σ. εἶναι ὁ κόσμος τῶν Ἰδεῶν, ὁ θεῖος Λόγος. Θὰ παρατηρήσωμεν τὴν καταφανῆ ἐπίδρασιν τῶν πλατωνικῶν Ἰδεῶν. Τέλος εἰς τὴν Ἀποκάλ. τοῦ Ἰωάννου (5 κ. ἐφ.) γίνεται λόγος περὶ Βιβλίου ἐσφραγισμένου δι' 7 σφραγίδων. Τὸ ἐν λόγῳ Βιβλίον ποῦ περικλείει τὰ μεγάλα Ἀπόρρητα τῆς θείας Γνώσεως, μόνον ὑπὸ τοῦ κατόχου τῆς θείας Αὔθεντίας, δηλ. τοῦ Χριστοῦ, δύναται νὰ ἀποσφραγισθῇ καὶ νὰ κατανοηθῇ.

Σ Φ Ρ Α Γ Ι Σ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ. - Εἰς τὸν Ἑρμητισμὸν, ἀποτελεῖ βασικὸν σύμβολον τῆς ὅλης ἑρμητικῆς φιλοσοφίας :

Αἱ ἀντιστοιχεῖαι αὗται ἐπεκτείνονται διαρκῶς καὶ ὑποσημαίνουν ὅλην τὴν σκέψιν τῶν ἀλχημιστῶν ποῦ ἀποβλέπει εἰς τὴν μετουσίωσιν τοῦ ἀτελοῦς (εὐρισκομένην εἰς τὴν περιφέρειαν) εἰς μίαν ἐνιαίαν τελειότητα, ποῦ εὔρηται εἰς τὸ κέντρον καὶ συμβολίζεται μετὰ τὸν χρυσὸν ἢ τὸν ἥλιον. Ἡ θεώρησις βεβαίως αὕτη, διευρύνεται ἀπὸ

τοῦ φυσικοῦ πεδίου εἰς τὸ πνευματικόν καὶ εἰκονίζει τὴν ἀποθέσωσιν τοῦ ἀνθρώπου. SEGH IV, 159.

Σ Φ Υ Ρ Α . * Ἡ Σ. εἶναι τὸ ὄπλον τοῦ Θῶρ τοῦ βορείου θεοῦ τῆς καταγίδος· ἐχαλκεύθη ὑπὸ τοῦ νάνου Σίντρι. Ἐξομοιαζομένη μὲ τὸ ταντρικόν Θ Βάτζρα (κεραυνός) εἶναι συγχρόνως σύμβολον δημιουργικόν καὶ καταστρεπτικόν, ὄργανον ζωῆς καὶ θανάτου.

Σύμβολον τοῦ Ἡραίστου τῆς καβειρικῆς μυσταγωγίας (μεταλλουργίας) ἡ Σ. παριστᾷ τὴν διαμορφωτικὴν καὶ δημιουργικὴν δραστηριότητα. Εἰς τὴν Ἰνδικήν εἰκονογραφίαν, ἀποδίδεται εἰς τὸν θεόν Γκαντακάρμα ποῦ θεωρεῖται ὡς ὁ καταλύων τὸ κακόν. Εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν μυθολογίαν, ἡ Σ. εἶναι τὸ μαγικόν ὄργανον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ θεός τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ πλοῦτου Νταϊκόκου, ἀνακαλύπτει τὸν χρυσόν. Παρουσιάζει συγγένειαν πρὸς τὸ ρόπαλον τοῦ Ἡρακλέους (Θ) καὶ τοῦ Ἰρλανδοῦ Ντῆγκτα.

Κατὰ τινὰ ρωμαϊκὴν παράδοσιν, ὁ προϋστάμενος τοῦ ἱεροῦ κολλεγίου κρούει διὰ Σ. ἐξ ἐλεφανσοστοῦ, τὸ μέτωπον τοῦ θανόντος Πάπα, πρὶν ἀναγγεῖλη τὸν θάνατόν του. SEGH III, 165.

Σ Χ Ι Ι Τ Α Ι. - Θ Ἀλῆς, Ἰμάμης, Σουνῖται

Σ Χ Ο Ι Ν Ι Ο Ν. - Τὸ Σ. ἀναφέρεται γενικῶς εἰς τὴν συμβολικὴν τῆς ἀνόδου, τῆς ἀνατάσεως κατ'ἀναλογίαν πρὸς τὰ σύμβολα τοῦ Θ Δένδρου, τῆς Θ Κλίμακος, τοῦ νήματος τῆς ἀράχνης (Θ). Παριστᾷ τὸ μέσον, ὡς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀνυψώσεως, τῆς ἀναγωγῆς. (M. ELIADE). Σχηματίζον κόμβους, παριστᾷ τὴν σύνδεσιν, τὸν δεσμόν καὶ ἔχει ἰκανότητας μαγικὰς καὶ μυστικὰς.

Ὁ Βαρούνα τῶν Ἰνδῶν παρίσταται πάντοτε κρατῶν ἓνα Σ. χαρακτηρίζον τὴν ἀρετὴν νά δένη καὶ νά λύνη τοὺς δεσμούς τῆς ὑπάρκειως. Γνωστὸν εἶναι τὸ τέχνασμα ὁμαδικῆς ὑποβολῆς ποῦ ἐπιδεικνύουν οἱ Ἰνδοὶ φακίβαι. Ἀναπέτασσουν πρὸς τὸν οὐρανόν ἓν Σ. ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐν συνεχείᾳ ἀναρριχῶνται. Πάντως καὶ τοῦτο ἔχει ἀναγωγικόν συμβολισμόν. Ὅπως ὅμως ἐλέχθη δέν ἠμποροῦμεν νά ἐξυψωθῶμεν πρὸς τὸν οὐρανόν, παρὰ μόνον ὅταν

τό Σ. κατέλθη ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, δηλαδή διὰ τῆς ἀτομικῆς προπονήσεως καὶ τῆς θείας Χάριτος.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.- Παρὰ τὰ ἀναρίθμητα ἔργα ποῦ ἐγράφησαν ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον περὶ τοῦ Σωκράτους, ἡ προσωπικότης του παραμένει ἓνα αἶνιγμα πρὸς ἐπίλυσιν. Ἀκόμη καὶ ἂν ἐμυήθη εἰς τὰ Μυστήρια, ἀμφισβητεῖται. Ὁ Βίος καὶ ἡ ἰδιόρρυθμος φιλοσοφία του εἶναι ἀδιαχώριστοι. Διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐδίδασκε, τὸ ἐνεσάρκωνε εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του. Ἐκεῖνο ποῦ ἐπίστευε, τὸ ὑπεστήριζε μὲ τὴν συμπεριφορὰν του.

Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Σ. εἶναι ἡ ἰδρυτὴς τῆς Ἠθικῆς Ἐπιστήμης. Ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ δελφικὸν "Γῶπι σαυτὸν", ἀναλαμβάνει ὡς ἀποστολὴν του τὴν Ἰνῶσιν ταύτην, ὅχι τὴν ποσοτικὴν συγκέντρωσιν γνώσεων καὶ δοξασιῶν ἐκ μέρους τῶν ἄλλων. Διὰ τοῦτο μεταχειρίζεται ὡς μέθοδον τὴν διαλεκτικὴν καὶ τὴν "μαιευτικὴν", καὶ ὁδηγεῖ τοὺς μαθητὰς του μόνον τοὺς νὰ εὗρουσιν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἀπορίας των. Δὲν διδάσκει δογματικῶς, ἀλλ' ἐκμαίεσθαι τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τοὺς συνομιλητὰς του. Θεωρεῖ τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἀγνωσίαν ὡς τὸ μέγιστον ἁμάρτημα. "Οὐδεὶς ἐκὼν κακός" διατείνεται διότι κακός εἶναι ἀπλῶς λόγῳ ἀγνωσίας. Κρίνων μὲ εἰρωνίαν τοὺς σοφιστὰς τῆς ἐποχῆς του, ὑπῆρξεν ἀντίπαλος τῆς ἐπιδειξεως διὰ λόγων κενῶν σημασίας καὶ τῆς δοκίσησοφίας. Τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Σ. μερικοὶ μόνον μαθηταὶ του ἀμτελήθησαν καὶ ἐπεξέτειναν εἰς φιλοσοφικὸν σύστημα, ὁ κυριώτερος τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ θεῖος Πλάτων καὶ οἱ μεταγενέστεροι Πλατωνικοὶ καὶ οὕτω ἀπετελέσθη ἡ κληθεῖσα χρυσοῦ σωκρατικὴ καὶ πλατωνικὴ "Αλυσσοσ. Θ Δαιμόνιον.

Σ Ω Μ Α.- Θ Ἀγγελολογία, Αἰτιατὸν Σ., Ἀνθρωπος 251, Ἰνωσητισμός, Ζωτικὸν Σ., Κόσα, Φυσικὸν Σῶμα.

Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α.- Θ Ἀγκυρα, Χέρις.

Σ Ω Τ Η Ρ Ι Ο Λ Ο Γ Ι Α.-Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 447

T

Τ Α Γ Μ Α Δ Ρ Υ Ι Δ Ω Ν.- Θ Δρυϊδισμός.

Τ Α Γ Μ Α Ι Ω Α Ν Ν Ι Τ Ω Ν. Θ 'Ιωαννίται

Τ Α Γ Μ Α Τ Ο Υ Ν Α Ο Υ. Θ Ναΐται.

Τ Α Ι - Κ Ι.- Θ 'Απόλυτον, Γιάγκ-Γλιν, 'Ορθοδοξία,
Ταό, Τσουάγκ Τσέ, ΦΟΥ-ΧΙ, 'Ωδν.

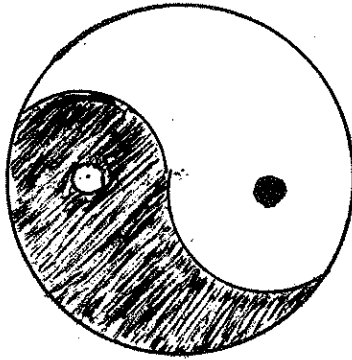
Τ Α Λ Μ Ο Υ Δ.- Θ Γκεμάρα, Καββάλα, Μαΐμονλός, Μιδράς, Μιονά, Χαγκαντά, Χασσιδίμ.

Τ Α Μ Α Ρ Ι Σ.- 'Η Τ. είναι δένδρον κωνοφόρον, ὁμοί-
αζον πρὸς τὴν Πεύκην. Φύεται ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Κίναν,
ὅπου θεωρεῖται ὡς σύμβολον τῆς ἀθανασίας. Φαίνεται
ὅτι εἰς τὴν Γῆν Χαναάν, ἔπαιξε ρόλον κεντρικοῦ δέν-
δρου, διότι ἀναφέρεται (Γέν.21,33) ὅτι ὁ Ἀβραάμ
πρὶν ἐπικαλεσθῆ τὸν Γιαχβέ, ἐφύτευσε μίαν Τ. πρὸς
τιμὴν τοῦ εἰς Βερσαβεε. Διὰ τοὺς Ἰάπωνας ἄλλοτε
ἐθεωρεῖτο ὡς προκαλοῦν τὴν βροχὴν. Εἶναι δένδρον τῆς
ἡρεμίας, τῆς γαλήνης, τῆς μοναξιάς.

Τ Α Μ Π Α Κ Ο Σ (Καπνός).- Οἱ Ἰνδιάνοι τῆς Βραζιλίας,
ἀπέδιδον εἰς τὸν καπνὸν τοῦ Τ. πολλὰς ἰδιότητας,
μεταξὺ τῶν ὁποίων νὰ διεγείρῃ τὴν διδρασιν, νὰ διαυ-
γάτῃ τὴν ὄρασιν καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ νὰ καθιστᾷ τοὺς
χρησιμοποιοῦντας αὐτὸν εὐθύμους. Ὁ μάγος, ἐμφυσῶν
εἰς τοὺς ρῥθωνας τῶν πολεμιστῶν καπνόν, ἔλεγε
"Γιὰ νὰ ὑποτάξῃς τοὺς ἐχθρούς σου, δέξου τὴν πνοὴν
αὐτῆς τῆς δυνάμεως". Ἐλέγετο ἐπίσης ὅτι ὁ καπνός,
ἐμφυσώμενος ἐπὶ τινος ἀσθενοῦς, ἐνίσχυε τὴν μαγικὴν

TAI-KI

δύναμιν τῆς ἐκπνοῆς του. Μὲ χυμὸν καπνοῦ ψεκάζουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δοκίμου οἱ Θ Σαμάν εἰς πολλὰς περιοχὰς τοῦ ἄνω Ἀμαζονίου, διὰ νὰ τοὺς δώσουν τὸ χάρισμα τῆς διοράσεως. SEGH IV 250.

Τ Α Ν Α Γ Ρ Α Σ Ἄγγελος (Εὐαγγελίδης) + 1971

Ὁ κατ' ἐξοχὴν πρωτοπόρος καὶ ἐκλαϊκευτὴν τῶν ψυχικῶν φαινομένων ἐν Ἑλλάδι. Πεπροικισμένος μὲ πολλὰ χαρίσματα εὐγλωττίας καὶ προκαγανδισμού, ἵδρυσε τὴν Ἑταιρίαν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ἐξέδωσε τὸ περιοδικὸν ΝΨυχι-καὶ Ἐρευναί" καὶ ἐπεδόθη μὲ ὄλην τὴν τὴν καταπληκτικὴν δραστηριότητα εἰς τὸ νὰ διαδώσῃ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἔρευναν τῶν ψυχικῶν φαινομένων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὰ ἀνωτέρω προσόντα συνέβαλε καὶ ἡ ἀνωτέρα κοινωνικὴ του θέσις - ὑπῆρξε γενικὸς ἀρχίατρος τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, συγγραφεὺς πλήθους λογοτεχνικῶν ἔργων καὶ τινων ἐπὶ τῆς Παραψυχολογίας. Ἡ ὄρασις τῆς Ἑτ.Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ἀνεγνωρίσθη διεθνῶς. Δέν ἠσχολήθη μὲ τὸν Πνευματισμὸν καὶ τὰς ἐπικοινωνίας, τὰς ὁποίας ἐθεωροῦσεν ὡς προῖόν ἀπάτης. Περιωρίσθη εἰς τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν τότε καλουμένων μεταψυχικῶν φαινομένων. Περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ἱκανὰ διὰ μέσῃ (μέντιουμ) ὅπως ἡ Κλειώ, ἡ Ζακυνθινοῦ κ.ἄ.) παρουσίασε τὰ πειράματά του (τηλεπάθεια, ἀπόκλησις μαγνητικῆς βελόνης) ἐνώπιον διεθνῶν ἐπιτροπῶν μὲ ζωρὴν ἀνταπόκρισιν. Αἱ θεωρίαι του περὶ Ψυχοβολίας καὶ ἐπιψυχιδίου, ἂν καὶ ἤδη γίνωσται ὑπὸ ἄλλα ὀνόματα, προεκάλεσαν μὲγα ἐνδιαφέρον εἰς τοὺς κύκλους τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐρευνητῶν. Ἐσχολήθη ἀκόμη μὲ τὸ φαινόμενον τῆς Πυροβασίας (Ἄναστενάρηδες. Ἀπέθανεν εἰς βαθὺ γῆρας (κωφὸς καὶ τυφλὸς) καὶ ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἀδιαφορίαν. Δέν εὐρέθη ἱκανὸς διάδοχος καὶ συνεχιστὴς τοῦ ἔργου του.-

Τ Α Ν Μ Α Τ Ρ Α.- Θ Μαρκουτάν, Ἰάτβα.

Τ Α Ν Τ Α Λ Ο Σ.- Συμβόλον τῆς ὑπεροφίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀπορέστου τῶν ὑλικῶν ἐπιθυμιῶν του. Ἀναφέρεται εἰς τὴν ἄνοδον καὶ πτώσιν. Κατὰ τὸν μῦθον, κληθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ἐπίσημον γεῦμα, ἤθέλησε νὰ

ἀνταποδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὰ ὅμοια. Τὰ ἐδέσματα ὅμως δὲν πρᾶξοντο ἐξαυτοῦ τοῦ ἰδίου, ἀλλ' ἦσαν δῶρον τῶν θεῶν. Μεταξὺ ἄλλων τοὺς προσφέρει τὰ μέλη τοῦ ἰδίου τοῦ υἱοῦ. Κατόπιν τούτου καὶ ἀκροῦται εἰς τὸν Τάρταρον. Ἡ τιμωρία του συνίσταται εἰς τὸ νὰ διέρχωνται πρὸ τῶν χειλέων του ὅλα τὰ πράγματα ποὺ ἐπιθυμεῖ, ὕδρω, καρποί, ἐλευθερία, χωρὶς νὰ ἡμπορῇ νὰ τὰ γευσῇ.

Διακρίτομεν τρεῖς ὄψεις: ἀπώλεια τοῦ αἰσθήματος τῆς πραγματικότητος ἀπόδοσις εἰς ἑαυτὸν ἀγαθῶν, ὅπως ἡ ζωὴ, ποὺ δὲν ἀνῆκε κατὰ μόνον εἰς τοὺς θεοὺς, προσφορά εἰς τοὺς θεοὺς ὑλικῶν ἀγαθῶν ἀντὶ πνευματικῶν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκόρεστος εἰς τὰς ἐπιθυμίας του καὶ ὑπερόπτης ἔναντι τῆς ἀξίας του. SEGH IV, 260.

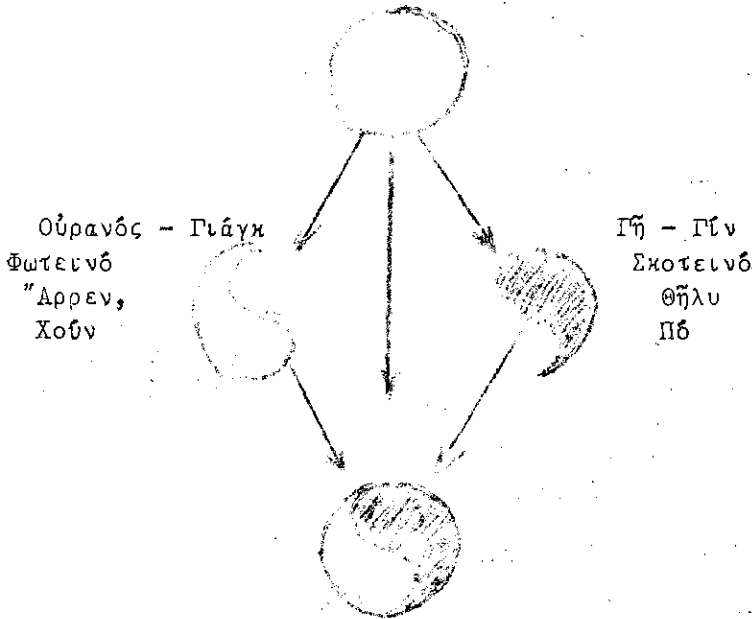
Τ Α Ν Τ Ρ Ι Σ Μ Ο Σ.—Θ Ἀδελφότης τοῦ Ἑβραίου. Βάτζρα Ρυάνα, Ράτζα Γιόγκα, Γιογκατάρουα, Γκίχτελ, Λιάγα Γιόγκα, Μαντάλα, Τάγμα τῆς Μόριαμ, Φαλλός, Τάντρα Ταντρικόν ὄχημα.— Βιβλιογρ. DAVY III 296, III 385

Τ Α Ξ Ε Ι Σ (Κάσαι).—Θ Αἰθεντία πνευματικῆ, Βαΐσους, Κάσαι, Ξάτριαι.

Τ Α Ξ Ε Ι Δ Ι Α (πρβλ. Περιοδεῖαι).— Τὰ μυθικὰ ταξίδια, ἀφθονοῦν εἰς ὅλας τὰς παραδόσεις. Συνοφίζονται εἰς τὴν ἀναζητήσιν καὶ ἀνεύρεσιν τῆς Ἀληθείας, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀθανασίας, ἐνὸς πνευματικοῦ κέντρου, κατόπιν κατόπιν μυρίων περιπετειῶν καὶ κινδύνων, τὰς ὁποίας ὁ δόκιμος ὀφείλει νὰ ὑπερνικήσῃ. Τέλος, εἴαν εἶναι κατάλληλος προετοιμασμένος καὶ μὲ τὴν βοήθειαν ἀνωτέρων πνευματικῶν δυνάμεων, κατακτᾷ τὸ ποθητὸν "χρυσοῦν δέρας" τὸ σύμβολον τῆς θείας μακαριότητος καὶ καθίσταται ὁμοτράπεζος τῶν θεῶν". Τὸ "ταξίδια" αὐτὰ δὲν ἐπιτελοῦνται εἰς τὸν χῶρον τῆς Γῆς, ἀλλ' εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ ἐκλεκτοῦ, μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, ἢ ὅποια τότε ἀνακτᾷ τὸ θεῖον δῶρον τῆς ἀθανασίας. Ἀναφερόμεν τὰ Τ. τῶν Κινέζων, τοῦ Αἰνείου, τοῦ Ὀδυσσεῦς, τοῦ Δάντου, τοῦ Ἑριστιανοῦ Ρόζενκρόϋτς, τοῦ Νικολ. Φλαμέλ, τοῦ πρίγκηπος τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὰς Πράξεις τοῦ Θωμᾶ καὶ τῶν Τεκτόνων ὅπου εἰς τὴν ἑλλην. μτφρ. καλοῦνται Θ Περιοδεῖαι.

Τ Α Ο .- Βιβλίογ. Μ. DAVY IV, 149, 175, 183.
SEGH IV 261.

Τ Α Ο Ι Σ Μ Ο Σ .- Θ 'Ακίνητον κινούν, "Ανθος χρυσοῦ,
Γιάγκ-Γίν, Ταό, Ταό-Τέ- Κίγκ, Τάϊ Κί, Τσουάγκ Τσε,
Φού - ΧίΤ ΤΑΟ - Σάν Μή - Είναι
Χωρίς ὄνομα

Τ Α Ο - Σάν Είναι
Τό μέγα Τ Α Ο
(Μητέρα ὄλων τῶν ὄντων)

Τ Α Ο - Τ Ε - Κ Ι Γ Κ .- Ἡ ἀξία τοῦ παναρχαίου τούτου κινεζικοῦ κειμένου, δέν ἔγκειται οὔτε εἰς τό ὄνομα τοῦ ἀρχικοῦ συγγραφέως, οὔτε εἰς τήν χρονολογίαν τῆς ἐμφανίσεώς του. Τό Τ.Τ.Κ. ὑπῆρχεν ἀσφαλῶς πρό 2000 ἐτῶν, πλοῦσιον εἰς διδάγματα, στηριγμένα ὄχι εἰς διανοητικούς συλλογισμούς, ἀλλ' εἰς τήν πείραν ζωῆς ἥτις ἀπόρρξει ἀπό τοὺς πλέον πρωταρχικούς νόμους τῆς φύσεως καί τοῦ πνεύματος. Ἡ οὐσία ἔγκειται εἰς τό βάθος τῶν νοημάτων πού ἐμπεριέχονται εἰς τὰ 81 κεφάλαιά του. Ἀποτελεῖ, μέ ἄλλας λέξεις, ἕνα τῶν πολυτιμωτέρων

θησαυρῶν, ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Τελευταίως ἐξεδόθη καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν. ('Αθήναι 1971, 'Εκδοτικὴ "Ἐρμῆς" Μτφρ. Μανιᾶ Σεφερριάδη, 2α ἔκδ. συμπεπληρωμένη 1983).

Σημ.- Ταδ σημαίνει δρόμος, μονοπάτι· σάν ρῆμα : ὀδηγῶ, κατευθύνω.

T E ἴσον δύναμις (μαγικῆ) ἀρετῆ (VIRTUS)
ἀρετῆς, ἀριστοῦ

KIKK ἴσον βιβλίον, εἰδικᾶ ἱερὸ βιβλίον

Τὸ κεφαλαῖο K ἀντιπροσωπεύει στὰ ἀγγλικά
 τὸ SH ἢ στὰ γαλλικά τὸ CH .-

⊕ "I - Κίγκ.

T A O Y Λ E P .- Δομινικανὸς μυστικιστῆς· ἐκ Στρασβούργου (+ 1361) DAVY II 212.

T A Π Η Σ .- Θὰ ὑπενθυμίσωμεν ἀκόμη τὸν Τ. προσευχῆς τῶν Μουσουλμάνων, διὰ τοὺς ὁποίους οὗτος εἶναι ἱερὸν ἀντικείμενον. Τὸ ἀπλώνουν κατὰ γῆς διὰ νὰ γονατίσουν καὶ προσευχηθοῦν καὶ κατόπιν τὸν περιτυλίγουν μετὰ προσοχῆς καὶ σεβασμοῦ διὰ νὰ τὸν χρησιμοποιοῦν καὶ πάλιν ὅταν χρειασθῇ νὰ προσευχηθοῦν. Ἀποδίδουν εἰς αὐτὸν κάποιαν μαγικὴν ἰκανότητα.

⊕ Πίναξ χαράξεως.

T A P T A P O Σ .- ⊕ "Ἐρως, Κόλασις, Τυφῶν.

T A P Ω .- Ὡς βασικὸν σχῆμα διὰ τὴν μελέτην τοῦ ταρῶ, λαμβάνεται τὸ λεγόμενον "Ταρῶ τῆς Μασσαλίας" ποῦ θεωρεῖται ὡς τὸ ἀθηντικώτερον, καὶ αἱ μεζζονες κλειῖδες εἶναι ἔγχρωμοι : τὰ χρώματα αὐτὰ δὲν εἶναι τυχεσᾶτα καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ ἀποδίδουν εἰς αὐτὰ βαθεῖας μνητικᾶς ἀληθείας. Τὰ βασικά χρώματα εἶναι ροδοκίτρινον (σάρξ), κυανοῦν, ἐρυθρὸν καὶ κίτρινον χρυσίζον.

Διὰ πᾶσας τὰς κλειῖδας (22 μεζζονας καὶ 52 ἑλασσονας, ἐν ὅλῳ 74, παρέχονται εἰς κάθε λῆμμα ἐξηγήσεις εἰς τὰς ὁποίας παραπέμπομεν τὸν Ἀναγνώστην. Τὰ ὀνόματα τῶν 22 μεζζονων κλειδῶν, εἶναι κατὰ σειρᾶν: 0 ὁ Παράφρων (Μᾶτ), 2 Ἡ πάπισα ἢ ἰέρεια, 3 Ἡ αὐτοκράτειρα, 4 ὁ Αὐτοκράτωρ, 5 ὁ Πάπας, 6 Ἐρῶμενος,

7. Τὸ Ἄρμα 8. Ἡ δικαιοσύνη, 9. Ὁ Ἐρημίτης, 10. Ὁ Τροχός τῆς τύχης, 11. Δύναμις, 12. Ὁ Δοκιμαζόμενος 13. Ὁ Θάνατος (ἢ ἀνώνυμος), 14. Ἡ Ἐγκράτεια ἢ ὀρθότερον ἢ Εὐχραισία (TEMPERANCE), 15. Ὁ Διάβολος, 16. Ὁ κεραυνόπληκτος οἶκος, 17. Ὁ Ἀστήρ, 18. Ἡ Σελήνη, 19 ὁ Ἥλιος, 20 ἡ Κρίσις, 21, ὁ Κόσμος.

Ἄνεζητήθησαν σχέσεις τῶν κλειδῶν τοῦ Ταῦ μετὰ τῶν σημείων τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου καὶ τῶν πλανητῶν. Ἐν τούτοις εἰς τὰς ἀναλογίας αὐτάς, ἐπικρατεῖ πολλή φαντασία καὶ πολλὰ ἀντιφάσεις. SEGH IV, 263
 Θ Βαγιάν, Βίρτ, Βοημοί, Δηνάρια, Ἐξέλλα Κλείς, Τατραγράμματον .

Τ Α Τ Β Α .- Θ Ἀκασά, Ἄπας, Βαγίου, Πριτίβη, Ταυμάτρα, Τέγιας.

Τ Α Τ Ο Υ Α Ζ.- Ἐῖναι ἡ ἐγχάραξις ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἀνθρώπου εἰκόνων ἢ παραστάσεων μέ τὰς ὁποίας τὸ ἄτομον θέλει νά ταυτισθῇ, νά ἐμποτισθῇ διὰ τῆς δυνάμεως των. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀρχὴ ἐγένετο ἀπὸ τὴν ἀρχ. Κίβαν. Ἐσχεδιάζοντο εἰκόνες ζῶων συμβολιζόντων κάποιαν ἀρετὴν (ἰσχυός, γονιμότητος, σοφίας καὶ ἐπιστευετο ὅτι διὰ τοῦ Τ. τὸ ἄτομον ἐνεποτίζετο διὰ τῆς μαγικῆς ἢ μυστικῆς ἐκείνων δυνάμεως. Ἀρχικῶς ἐτελεῖτο ὡς πράξις τελετουργικὴ καὶ ἐγένετο τελετουργικῶς ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς. SEGH IV, 269

Τ Α Υ Ρ Ο Β Ο Λ Ι Ο Ν.-Θ Μιθραϊκὰ Μυστήρια (εἰκόν) 285 (-6)

Τ Α Υ Ρ Ο Σ. (21 Ἀπρ. - 20 Μαΐου) Ἡ ἔννοια τοῦ Ταῦ-ρου ποφοιτῆ τὴν ἀκατάσχετον γονιμότητα, τὴν γονιμον ἄρρενα ἀρχὴν. Σὰν σύμβολον τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως, παρεστάθη ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπὸ τοῦ θεοῦ Ἐλ, ὑπὸ μορφήν χαλκίνου ἀγαλματιδίου, στηριγμένου ἐπὶ ράβδου, φερομένης ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως. Τὰ ἀρχέτυπα τῶν ἐμβλημάτων τούτων, ἀνάγονται μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς 3ης π.Χ. χιλιετίας. Εἰς τὴν ἑλλην. Παράδοσιν εἶναι οἱ ἀδάμαστοι Τ. τὰ ζῶα τὰ ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Διόνυσον.

Ὁ βεδικὸς θεὸς Ἴνδρα ἢ ὁ Ροῦδρα τοῦ Ρίγκ-Βέδα ὑπὸ τὴν μορφήν Ταύρου, διὰ τοῦ σπέρματος τοῦ γονιμοποιεῖ ὅλην τὴν Γῆν. Ἀνάλογος λατρεία ἀποδίδεται παραλλήλως καὶ εἰς τὴν ἀγελθάα, τὴν θηλείαν πάρεδρον τοῦ Ταύρου. Ὡστε γενικῶς ὁ Τ. θεωρεῖται ὡς ἄρρη ἀρχή. Ἐν τούτοις, ὅπως πλεῖστα ὅσα σύμβολα ἔχουν ἀμφίδρομον σημασίαν, οὕτω καὶ ὁ Τ. παρουσιάζεται ὡς κερασφόρος καὶ σχετίζεται μὲ τὴν Σελήνην.

Ὁ Σίν τῆς Μεσοποταμίας παρίστατο μὲ μορφήν Τ. καὶ παρουσίαζε σεληνιακοὺς χαρακτήρας. Ἡ Ἀφροδίτη ἀστρολογικῶς ἔχει τὸν οἶκον τῆς εἰς τὸν Τ., ἡ δὲ Σελήνη εὑρεται ἐκεῖ ἐν ἐξάρσει. Ὁ Μίθρας ἐπίσης ἡξακὴ θεοῦ, ἔχει ὡς ἔμβλημα τὸν Τ., τὸν ὁποῖον κατανικᾷ καὶ μετέχει οὕτω τῆς δυνάμεώς του (Θ Ταυροβόλιον).

Ὅλαι αὐταὶ αἱ διαφοροῦμεναι ἰδιότητες, ὑπάρχουν εἰς τὸ σύμβολον τοῦ Ταύρου. Ὑδωρ καὶ Πῦρ. Εἴμαισεληνιακὸς ἐφ' ὅσον συνάπτεται μὲ τοὺς τύπους τῆς γονιμότητος, εἶναι ἡλιακὸς διὰ τοῦ πυρός τοῦ σπέρματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ. Γενικῶς τὰ βοσειδῆ δύνανται νὰ ἐμφανισθοῦν ὡς γήναι καὶ χθόναι ἰδέαι ἢ καὶ ὡς οὐράνιοι.

Μὲ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ συμβόλου τούτου ἡσυχολήθησαν πολὺ οἱ νεώτεροί ψυχαναλυταί : JUNG, PAUL DIEL κ.ά. SEGH IV, 270.- Θ Βοῦς, Κριός, Μίθρας. Ἀστρόλ. Γρανάτης, Δώδεκα, Ζωδιακὸς κύκλος

Τ Α Φ Ο Σ.- Ἐἴτε παρουσιάζεται ὑπὸ μορφήν ἀπερίτου λοφίσκου, εἴτε ἀνυψοῦται πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑπὸ μορφήν πυραμίδος, ὁ Τ. ἀναφέρεται εἰς τὴν συμβολικὴν τοῦ Θ Ὅρους. Ἐπισημαίνει τὴν αἰωνιότητα τῆς ζωῆς μέσῳ διαφόρων μετασχηματισμῶν. Διὰ τοῦτο ὀρθῶς ἐλέχθη ὑπὸ τινος ἀρχαίου Ἑλληνος, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἀποδίδουν μείζονα σημασίαν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ τάφου των, παρὰ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς κατοικίαν των.

Εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον ἀργότερον οἱ νεκροὶ ἀποτεφροῦνται. Ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου ἐγκαθιστάμενος ἀνδρὶς εἶναι τὸ εἶδωλον τοῦ θανόντος. Δέν εἶναι ἐπάναγκες τὸ ἄγαλμα νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὴν ὄψιν αὐτοῦ. Πολλάκις μάλιστα ἡ ἀνθρωπίνη μορφή, ἀντικαθίσταται μὲ συμβο-

λικήν παραστάσιν : σφιγγός, σείρῆνος, λέοντος ἢ Ταύρου.

T A Ω Σ (Παγῶνι). Ἐν καὶ συνήθως ὁ T. θεωρεῖται ἔμβλημα ματαιοδοξίας, εἰς τὰς παράδοσιακάς θεωρήσεις, τὸ ἔμβλημα τοῦτο τῆς Ἑρας εἶναι ἡλιακὸν σύμβολον, ἀσφαλῶς ἔνεκα τῆς ἀναπτύξεως τῆς οὐράς τοῦ ἐν σχήματι κύκλου ἢ τροχοῦ.

Εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς ἡλιακῆς δυναστείας τῶν Βιρμανῶν. Ὁ χορὸς τοῦ Ταῶ (TROT) ὑπενθυμίζει τὰς κινήσεις τοῦ πτηνοῦ. Ὁ Ἰνδικὸς θεὸς Κουμάρ (Σκάνδα) ἐπιβαίνει ἐνός T. καὶ ταυτίζεται πρὸς τὴν ἡλιακὴν ἐνέργειαν. Ἀξιόλογος εἶναι ἡ παράστασις τοῦ θεοῦ εἰς τὸν Ναὸν Ἀγκὼρ-Βάτ.

Θεωρεῖται ἀκόμη ὡς τὸ ἔμβλημα τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἰκανότητος τῆς μετουσιώσεως τῶν δηλητηρίων τῶν ὄφρων ποῦ καταβροχθίζει καὶ εἰς τὰ ὠραῖα χρώματα τοῦ πτερῶματός του. Μετασηματίζονται αὐτὰ εἰς πόμα θάναστας.

T E I O N (Τελετὴ τοῦ -) -. Πρόκειται πράγματι περὶ τελετουργίας, δι' ὅσους Ἰάπωνας προσέρχονται διὰ νὰ πῖουν τεῖον. Ἡ ὅλη τελετὴ, ἐκτός τῆς ἄκρας αἰσθητικῆς πλευρᾶς, τῆς ἀγνότητος τῆς διακοσμήσεως, τῶν χρησιμοποιουμένων σκευῶν, τῶν κινήσεων τοῦ σώματος καὶ τῶν χειρονομιῶν, ἐπέχουν θεσιν ἱεροτελεστίας, ἀπεριγράπτου ἁρμονίας καὶ κατανύξεως. Ὅπισθεν ὅμως ὄντων αὐτῶν τῶν προετοιμασιῶν καὶ πράξεων, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Θ Ζέν παραδέχονται βαθεῖας μυστικῆς διδασκαλίας, βάσις τῶν ὁποίων εἶναι ἡ διατήρησις τῆς ἐγρηγόρσεως τοῦ πνεύματος κατὰ τὸν διαλογισμὸν καὶ ἡ ἀφύπνισις αὐτοῦ εἰς τὴν ποθητὴν κατάστασιν τῆς ἀενάου ζωῆς. SEGH IV, 291

Θ Τσά - Ντό

T E K N A THE X H P A Σ. - Θ Χήρα

T E K N O N (Παιδίον). - Ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν "παιδίον" γίνεται συχνὰ χρῆσις εἰς τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὸν χριστιαν. μυστικισμὸν, μὲ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀθωότητος. Εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθρ. πρὸ τῆς πτώσεως καὶ ἐξώσεως ἐκ τοῦ Παραδείσου, πρόκειται ἐπομένως περὶ τῆς ἐδενικῆς καταστάσεως. Εἶναι ἀκόμη σύμβολον τοῦ ἀυθορμήτου. Εἰς τὸν Ταοϊσμὸν ἀναφέρεται ἡ φράσις: "Παρά

τὴν προχωρημένην ἡλικίαν σου, ἔχει τὴν νεανικότητα ἑνὸς παιδίου". Τὸ παιδί εἶναι ἀυθόρμητον, δὲν ἔχει ὀπισθοβουλίας, δὲν ἔχει ἀκόμη ἀποκτήσει ἐλαττώματα ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἀγωνισμόν, τὴν διακρίσιν μεταξύ 'Εγώ καὶ Σὺ, τὸ ἰδικόν μου καὶ τὸ ἰδικόν σου.

Εἰς τὴν χριστιανικὴν εἰκονογραφίαν οἱ ἄγγελοι παρίστανται συχνά ὑπὸ παιδικὴν μορφήν, εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀγνότητος καὶ ἀθωότητος.

Τ Ε Λ Ε Ι Ω Σ Ι Σ. - Θ Βίος, 'Ελευθερία, 'Εργασία, Αὐτρωσις, Θέωσις, Θεοκρασία, Ταῦτισις.
Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 474

Τ Ε Λ Ε Σ Μ Α (ἐρμητ.) Θ 'Αούρ, 'Αστρικὸν Φῶς, "Ομπ.
(Μαγικῶς): 'Αγάλματα, 'Αποτρόπαιον, Δόνησις,
Τάλισμαν, Φετίχ.

Τ Ε Λ Ε Τ Ο Υ Ρ Γ Ι Α. - Θ Αἰσθητικὴ, Τυπικόν, Τύπος

Τ Ε Λ Ο Λ Ο Γ Ι Α. - Θ Μηχανοκρατία

Τ Ε Λ Ο Σ Κ Ο Σ Μ Ο Υ - 'Αλμπουμασάρ, Παρουσία

Τ Ε Ρ Α Σ (MONSTRE). - 'Ἡ διαφύλαξις καὶ διασφάλισις ἑνὸς θησαυροῦ ἀνατίθεται εἰς ἓν Τ. ἢ θηρίον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φονευθῆ ὑπὸ τινος ἥρωος : παρουσιάζει μορφήν τερατώδη, χαστικὴν, σκοτεινὴν καὶ ἀβυσσαλέαν, ἣτις πρέπει νὰ μετασχηματισθῆ. Ὁ θησαυρὸς ποῦ φυλάττει ἔχει πάντοτε ἱερὸν χαρακτῆρα.

'Αλλά καὶ κάθε ἄνθρωπος ἔχει μέσα του διαφορὰ τέρατα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ δαμάσῃ διὰ νὰ ἀναλάβῃ ἓν αὐτῶν τὸ πολυτίμον χάρισμα ποῦ ἐγκατέλειπε, ὁ Νοῦς. Τὰ ἐμπόδια ποῦ ἔχει νὰ ὑπερνικήσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἶναι τὰ πάθη, αἱ ταπειναὶ ὀρέξεις, ὁ ἐγωισμὸς τὸ σκτὸς ποῦ τὸν περιβάλλει καὶ ποῦ ἔχει νὰ ἀντιπαλαίσῃ εἰς κάθε στιγμήν τοῦ βίου του. Ἡ ὑπεροφία, ἡ μοχθηρία, ἡ ἀπαισιοδοξία, ἡ φιλαργυρία πρέπει νὰ μετουσιωθοῦν εἰς Νόμον καὶ Τάξιν, διὰ νὰ κατατῶμεν "Τέκνα τοῦ Φωτός". SEGH III, 232.

Τ Ε Σ Σ Α Ρ Α. - Πάγκοινωνον σύμβολον τῆς τετραδὸς εἶναι

ὁ Θ Σταυρός. Ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς ὁ 4 ἐκρησι-
μοποιήθη διὰ νὰ σημάνη τὸ στερεόν, τὸ ἀκτόν, τὸ αἰσθη-
τόν. Ἡ σχέσηις του μέ τὸν σταυρόν ἀπετέλεσε τὸ καθολικόν
σύμβολον τῆς πληρότητος, τῆς παγκοσμιότητος, τῆς ὀλο-
κληρώσεως. Εἰς ὅλας τὰς ἡπείρους ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς
ἀπεκλήθησαν ἡ κύριοι τῶν 4 θαλασσῶν, τῶν 4 ἡλίω, τῶν
4 μερῶν τοῦ κόσμου. Ἀναφέρονται 44 σημεῖα τοῦ ὀρίζον-
τος, 4 ἄνεμοι, 4 στήλαι τοῦ σύμπαντος, αἱ 4 φάσεις τῆς
σελήνης, 4 στοιχεῖα, 4 χυμοὶ τοῦ ἀνθρώπ. σώματος, 4 πο-
ταμοὶ τοῦ Παραδείσου, 4 γράμματα τοῦ πλείστου τῶν ὀνο-
μάτων τῆς θεότητος, 4 Εὐαγγελισταὶ κ.κ. Ὁ 4 εἶναι τὸ
πρῶτον τετράγωνον τῶν ἀριθμῶν (2 X 2) ἢ δὲ δεκάς, ἡ
πυθαγόρειος Τετρακτύς εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν 4 πρώτων
ἀριθμῶν (1+2+3+4 = 10). Περαιτέρω, Ἀφ' ἑτέρου ὁ 4
συμβολίζει τὸ γήινον, τὴν συνολικότητα τῶν πλασμάτων
καὶ τῶν ἀποκαλύψεων.

Ἱερὸς ἀριθμὸς εἰς τὰς Βέδας, ἡ ὁποία κατανέμεται
εἰς 4 μέρη : Ὕμνοι, Θαυμάσια, λειτουργίαι καὶ θεωρή-
σεις. Ὁ ἄνθρωπος συνίσταται ἐκ τοῦ τετραγώνου τοῦ 4
ἦτοι ἐκ 16 μερῶν, κατὰ τὴν Σαντογκυά Οὐπανισάδ, ὅπως
καὶ ἡ διδασκαλία περὶ Βράχμαν.

Εἰς τὴν Βίβλον καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, ὁ
ἀριθμὸς 4 ὑποφοιτᾷ ἐπίσης τὴν ἔννοιαν τῆς παγκοσμιό-
τητος : τὰ 4 ζῶα, πού εἶναι τὸ σύνολον τῶν ζῴωντων εἰς
τὸν κόσμον τοῦ φωτός (εἶναι γεμάτα ὀφθαλμοὺς), οἱ
4 ἵππεῖς, τὰ 4 χρώματα τῶν ἵππων, αἱ 4 κατασηνώσεις
τῶν 12 φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, τὰ 4 ἐμβλήματα τῶν φυλῶν
(λέων, ἄνθρωπος, ταῦρος, ἀετός τὰ ὁποῖα κατὰ μίαν
ἑβραϊκὴν παράδοσιν ἀναφέρονται κατὰ σειράν εἰς τὰ
4 γράμματα τοῦ τοῦ τετραγραμμάτου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ
(Ἰῶδ, Χέ, Βᾶου, Χέ) ὡσαύτως τὰ ἐμβλήματα τῶν 4 Εὐαγ-
γελιστῶν : λέων τοῦ Μάρκου, ἀνθρώπου τοῦ Ματθαίου,
ταύρου εἰς τὸν Δουκάν καὶ ἀετοῦ εἰς τὸν Ἰωάννην
(βλ. Ἰεζεκιήλ 1, 5). Οἱ ἐξηγηταὶ τῆς ἀντιστοιχίας ταύ-
της τοῦ ὀράματος τοῦ Ἰεζεκιήλ, ὑπενθυμίζουν τὰ
Καριμποῦ τῶν Ἀσσυρίων (τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι
ἀνάλογα πρὸς τὰ Χερουβεὶμ τῆς Ἐξόδου (25,18) τὰ
ὁποῖα ἦσαν ὄντα μέ ἀνθρώπ. κεφαλὴν, σῶμα λέοντος,

πόδας ταύρου καὶ πτέρυγας ἀετοῦ, τῶν ὁποίων τὰ ἀγάλματα ἐφύλαττον τὰ ἀνάκτορα τῆς Βαβυλῶνος.

Ἀναφέρομεν συμπληρωματικῶς τὰς θεωρήσεις τῶν Ἰνδιάνων τῆς βορ. Ἀμερικῆς (DACOTA), τῶν Μάγνα-Κισέ, τῶν Ἀλγκονκίνς, τὴν κοσμογονίαν τῶν Ζούμι, τοῦ Περόυ ὅπου εἰς ὅλας αὐτάς τὰς παραδόσεις ἐμφανίζεται ὁ ἀριθ. 4, ὡς σημεῖον τῶν δυναμικότητων, ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐκδηλώσεως, ποῦ ἀκολουθεῖ μὲ τὸν ἀριθμὸν 5 (πέντε).

Ἀναλόγους κοσμολογικὰς θεωρήσεις διατυπῶνουν καὶ οἱ DOGONS τοῦ Μάλι, μὲ καταπληθσοῦσαν βαθύτητα.

Διὰ τοὺς Ἀραβας Σουφι, τέσσαρες εἶναι αἱ θύραι ποῦ πρέπει νὰ διέλθῃ ὁ δοκιμὸς εἰς τὴν μυστικὴν ὁδόν. Εἰς ἐκάστην θύραν εἶναι συνυφασμένον ἓν τῶν 4 στοιχείων κατὰ τὴν σειρὰν : ἀήρ, πῦρ, ὕδωρ, γῆ. Ὁ συμβολισμὸς αὐτὸς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ἐξῆς : εἰς τὴν πρώτην θύραν (Σεριάτ) ὁ νεόφυτος ποῦ δέν γνωρίζει παρὰ μόνον τὸ "Βιβλίον" δηλ. τὸ γράμμα τῆς θρησκείας, εὔρηται μετέωρος εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ κενόν. Διασαίνεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας διερχόμενος τὴν δευτέραν πύλην (πῦρ) ποῦ συμβολίζει τὴν ὁδόν, δηλ. τὴν εἰσοδοχὴν του εἰς τὴν ἀγωγὴν (Ταρικάτ). Οἱ διελθόντες διὰ τῆς δευτέρας αὐτῆς πύλης ὀνομάζονται ἀσκηταί. Ἡ τρίτη πύλη (ὕδωρ) διανοίγει εἰς τὸν ἀναζητητὴν τὴν ὁδόν πρὸς τὴν μυστικὴν γνῶσιν καθίσταται εἰς Γνώσις ('Αρίφ). Τέλος ἐκεῖνος ποῦ θά ἐπιτύχῃ τὴν Ἐνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ διαχέεται ἐν Αὐτῷ, τὴν μοναδικὴν πραγματικότητα (Χάκ), εἰσέρχεται διὰ τῆς τελευταίας πύλης (τῆς Γῆς) εἰς τὸ πυκνότερον στοιχεῖον. Ἀποκαλοῦν τοὺς ἐκλεκτοὺς τούτους Ἐραστὰς.

Θὰ παρατηρήσῃ ὁ Ἀναγνώστης, ὅτι εἰς τὴν πορείαν αὐτὴν τῆς μυστικῆς Διτρώσεως ἐκ τοῦ ἀέρος πρὸς τὴν Γῆν, ἡ ὁδὸς εἶναι ἀντίστροφος πρὸς ἐκείνην τῆς δυτικῆς ἀντιλήψεως. Ἐν τούτοις, ἡ πορεία αὐτὴ, ἀντιπροσωπευμένη ἀπὸ κορυφαίους Ἀραβας μυστικούς, ὅπως ὁ Ἐμσαμέμμανσοῦρ ἐλ Καλλάτζ, ἢ ὁ Μεβλαβά Τζαλάλ ἐντ Ντίν Ρουμί, δέν ἀπέχει καὶ τόσον ἀπὸ τὰς θεωρήσεις τῆς Θηρεσίας τῆς Ἀβίλα ἢ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ. (ἀναφ. ἐν SEGH IV, 76. Βλ. JOHN KINSLEY BIRGE, "THE

BEKTASHI ORDER OF DERVISHES, LKNDON 1937). Πάντως οί τρεις βαθμοί τελειώσεως τῶν Σουφί (Ταρικάτ, Μαριφέτ, Χακικάτ) συγγενεuous πολύ πρὸς τὰς τρεις ἀναλόγους βαθμίδας τοῦ ἀνεγνώριζον οἱ Νεοπλατωνικοί, ἤτοι Ἀρετῆ, Σοφία καὶ Ἐκστασις. Ὁ C.E. MONOD - HERZEN (L'ALCHIMIE MEDITERANEENNE, PARIS 1963) σχολιάζει τὰ στάδια αὐτὰ ὡς ἐξῆς : ὁ πρῶτος βαθμὸς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν κοινω- νικὴν τελείωσιν καὶ κατακτᾶται διὰ τῆς Ἠθικῆς, ὁ δεύ- τερος παρέχει τὴν νεοεὐραὶν θέασιν καὶ ὁ τρίτος ὁδηγεῖ πρὸς τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ταύτισιν (σ.53)

Αἱ ἰδέαι αὐταί, ἦσαν τότε κοιναί , τόσον εἰς ἓνα χριστιανὸν ὅπως ὁ Κλήμης τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅσον καὶ εἰς ἓνα Ἑθνικὸν , ὅπως ὁ Πλωτῖνος. (Ἀναφ. SEGH-EVA MEYEROVICH).

Μὲ τὸ θέμα τῆς τετραδος ἠσχολήθη πολὺ καὶ ὁ διάση- μος ψυχαναλυτῆς C.G. JUNG εἰς τὸ ἔργον του: TYPES PSYCHOLOGIQUES, GENEVE 1950.

Τ Ε Σ Α Ρ Α Κ Ο Ν Τ Α. - Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς συμβολίζει κατὰ τὸν ALLENDY, τὴν συμπλήρωσιν ἑνὸς κύκλου τοῦ δὲν πρόκειται νὰ καταλήξῃ εἰς μίαν ἐπανάληψιν, ἀλλ' εἰς μίαν ριζικὴν μεταβολὴν, εἰς νέαν τάξιν δρά- σεως καὶ ζωῆς. Διὰ τοῦτο ὁ Βούδδας καὶ ὁ Προφήτης ἤρχισαν τὴν διδασχὴν των εἰς ἡλικίαν 40 ἐτῶν.

Ὁ ἴδιος ἀριθμὸς ἔπαιζε σημαντικὸν ρόλον εἰς τὰ νεκρώσιμα τυπικά εἰς πολλοὺς λαοὺς. Πράγματι 40 ἡμ. χρειάζονται ἵνα τὸ πτώμα ἀπαλλαγῇ τελείως ἀπὸ τὰ ψυ- χικά συστατικά του· τότε μόνον ὁ θάνατος ἔχει ἐπέλθει ὀριστικά. Μόνον μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου τούτου (τὸ τεσσαρακονθήμερον) προβαίνουν οἱ συγγενεῖς εἰς τὸν καθαρμόν καὶ ἀπαλλάσσονται πάσης ὑποχρέωσεως ἔναντι τοῦ θανόντος. Τότε τὸ πτώμα ἐκθάπτεται, τὰ ὀστέα πλυ- νονται καὶ τοποθετοῦνται εἰς τὴν ὀριστικὴν θέσιν (Ἰνδιάνοι τῆς Ἰσημερινῆς Ἀμερικῆς.-)

Τ Ε Σ Α Ρ Α Κ Ο Ν Τ Ε Ν Ν Ε Α. - Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ποῦ εἶναι τὸ τετράγωνον τοῦ 7, ἔχει τὴν ἴδιαν κυκλι- κὴν σημασίαν διὰ τοὺς λαμαϊστάς, ὅπως ὁ 40 διὰ τοὺς

Ἑβραίους, τοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς Μουσουλμάνους. Εἶναι ὁ ἀναγκαῖος χρόνος διὰ τὴν ψυχὴν ἑνός θανόντος διὰ νὰ μεταστῇ ὀριστικῶς εἰς τὴν νέαν τῆς κατοικίαν. Εἶναι τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου. (SEGH IV, 71)

Τ Ε Τ Ρ Α Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ο Ν.-Θ Ἀδωνάϊ, Ἀφροδίτη, Ἐἴκοσι ἕξι, Τεχωβά (Ἰαχβέ), Ἰώ-Ἐβοχέ, Λέξις ἀπλωσθεῖσα (Λόγος), Ὄνομά ἀνέκφραστον, τετράγωνον, Χέ, Χιράμ, Χό-Χί.-

Τ Ε Τ Ρ Α Γ Ω Ν Ο Ν.- Οἱ περισσότεροι ἱεροὶ χῶροι, ναοί, βωμοί, πόλεις, ἀκόμη καὶ τετραγωνικαὶ κατασκηνώσεις, εἶναι θεμελιωμένοι ἐπὶ τετραγωνικῆς βάσεως. Συχνὰ τὸ τετράγωνον σχῆμα εἶναι ἐγγεγραμμένον εἰς κύκλον μὲ κορυφὴν ἕνα λόφον, ἢ περιβάλλεται κυκλικῶς ὑπὸ λόφων, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ἡ πόλις τῆς Ρώμης.

Τὸ Τ. εἶναι μία τῶν συνηθεστέρων γεωμετρικῶν εἰκόνων ποὺ χρησιμοποιεῖται συχνώτατα καὶ παγκοσμίως εἰς τὴν συμβολικὴν γλῶσσαν. Εἶναι ἕνα τῶν 4 βασικῶν τέρων συμβόλων, μαζὶ μὲ τὸ κέντρον, τὸν κύκλον καὶ τὸν σταυρόν. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς γῆς, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλῳ ἐπιπέδῳ, εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ δημιουργημένου σύμπαντος, γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀδημιούργητον καὶ τὸν Δημιουργόν. Εἶναι ἡ ἀντίθεσις τοῦ ὑπερβατικοῦ. Κατὰ τὸν G. DE CHAMPEAU (INTRODUCTION AU MONDE DES SYMBOLES, PARIS 1966) τὸ Τ. εἶναι μία "ἀντιδυναμικὴ" εἰκὼν, στερεωμένη ἐπὶ 4 πλευρῶν. Συμβολίζει τὴν στάσιν, τὴν σταθερότητα, ὑποφοιτᾷ τὴν ἔννοιαν τῆς καθηλώσεως, τῆς ἀποκρυσταλλώσεως, ἀκόμη καὶ τῆς σταθεροποιήσεως εἰς μίαν φάσιν τελειότητος: αὕτη εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς οὐρανοῦ Ἱερουσαλὴμ τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἐνῷ ἡ κανονικὴ κίνησις εἶναι κυκλική, στρογγύλη, ἢ στάσις, ἡ σταθερότης, ἀποδίδεται μὲ γωνιώδεις μορφάς, μὲ γραμμὰς διακοπτομένας καὶ γωνιακάς."

Ὁ Πλάτων, ἐθεώρει τὸ Τ. ὅπως καὶ τὸν κύκλον, ὡς ἀπολύτως ὠραῖα καθ'ἑαυτὰ σχήματα. Οἱ Πυθαγόρειοι ἐθεώρουν τὴν Θ Τετρακτύν, ὡς βᾶσιν τῆς διδασκαλίας των. Θ Τέσσαρα, Τετράς.

Τὰ ταντρικὰ * Μάνταλα, εἰκόνας τοῦ κόσμου, εἶναι τετράγωνα μέ 4 θέτας πρὸς τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Τὸ Τ. εἶναι ἡ βασικὴ εἰκὼν τοῦ χώρου, ἐνῶ ὁ κύκλος, καὶ ἰδίᾳ ἡ @ Σπειρα, τοῦ χρόνου.

Ὁ Κῦβος, ἀκόμη ἐντονώτερον ἀπὸ τὸ τετράγωνον, εἶναι τὸ σύμβολον τῆς στερεοποιήσεως, τῆς στάσεως τῆς κυκλικῆς ἀνάπτυξεως, διότι καθορίζει καὶ σταθεροποιεῖ τὸν χῶρον εἰς τὰς τρεῖς του διαστάσεις. Ὁ κυβικός λίθος τῶν Τεκτόνων, συμβολίζει τὸ πέρας, τὴν τελειώσιν.

Ἡ @ Κάαμπα τῶν μουσουλμάνων εἶναι ἐπίσης λίθος κυβικός.

Κατὰ τὸν Πλούταρχον (π. Ἰσιδ. 106) οἱ Πυθαγόρειοι ἐπίστευον ὅτι τὸ Τ. συνέδεε τὰς δυνάμεις τῆς Ρέας, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Δήμητρος, τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἑστίας. Ὁ MARIO MEUNIER, σχολιάζων τὴν πρότασιν ταύτην, διευκρινίζει: "Τὸ Τ. ἐσήμαινε ὅτι ἡ Ρέα, ἡ Μητηρ τῶν θεῶν, ἡ πηγὴ τῆς διαρκείας, ἐξεδηλοῦτο διὰ τῶν μεταβολῶν τῶν 4 στοιχείων ποῦ παρίσταντο μέ τὴν Ἀφροδίτην (τὸ γεννητικὸν ὕδωρ), τὴν Ἑστίαν (πῦρ), τὴν Δήμητραν (γῆ) καὶ τὴν Ἥραν ποῦ ἦτο ὁ ἀήρ." Ἀρα τὸ Τ. παρίστα τὴν σύνθεσιν τῶν στοιχείων" καὶ συνεπῶς τὴν ὕλικὴν κοσμογένεσιν. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα οἰκοδομοῦνται πόλεις τετραγωνικαί (SAINTE FOY, MONTPAZIER κ.ἄ.π. Ὁ Ναὸς τοῦ Μοντσαλβάτ (Γκράαλ) ἦτο ἐπέσης τετράγωνος.-

Τ Ε Τ Ρ Α Γ Ω Ν Α Μ Α Γ Γ Ι Κ Α. - @ Ἐφὸδ, Προπαίδεια τῆς μαγείσης. Σατοραρέπο, Πυραμίδες.

Τ Ε Τ Ρ Α Ε Δ Ρ Ο Ν. - Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 234

Τ Ε Τ Ρ Α Κ Τ Υ Σ. - Ὁ γνωστὸς ὄρκος τῶν Πυθαγορείων "Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχῆ παραδόντα Τετρακτύν, παγᾶν ἀένθου φύσεως", δύναται νὰ μεταφρασθῇ ὀρθῶς ὡς ἐξῆς: "Ὁρκίζομαι εἰς Ἐκεῖνον (τὸν Πυθαγόραν) ποῦ ἀπεκάλυψεν εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν Τετρακτύν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρηται ἡ πηγὴ καὶ ἡ ρίζα τῆς αἰώνιου φύσεως". Τὴν Τετρακτύν ἐπεκαλοῦντο ὡς μίαν θεότητα. Εἶναι ὁ τέλειος ἀριθμὸς ποῦ παρέχει τὴν Γνώσιν ἡμῶν αὐτῶν καὶ τοῦ κόσμου, τόσον τοῦ γηίνου, ὅσον καὶ τοῦ θείου.

Ἡ Τετρακτύς ἐσυμβόλιζε τὴν τελείαν συγχορδίαν, τὴν ἁρμονίαν τῶν Ἀρχῶν τοῦ Παντός.

Ὁ MATTEILA GHYKA, ἀναφέρει τὸν ἐξῆς ὕμνον: "Ἐὐλόγησον ἡμᾶς, τέλειε ἀριθμέ, ποῦ προΐστασαι εἰς τὴν γένεσιν παντός ὄντος, θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ὡ ἀγία Τετρακτύς, ποῦ περικλείεις τὴν ρίζαν καὶ τὴν πηγὴν τῆς αἰωνίου ροῆς τῆς δημιουργίας. Διότι ὁ θεῖος ἀριθμός, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν θείαν Μονάδα, τὴν ἀγνήν καὶ ἀγεται ἐν συνεχείᾳ μέχρι τῆς ἱεραῆς Τετραδος καὶ καταλήγει εἰς τὴν θείαν Δεκάδα ποῦ κρατᾷ τὴν κλεῖδα τῶν πάντων". (PHILOSOPHIE ET MYSTIQUE DU NOMBRE, PARIS, 1952)

Τ Ε Τ Ρ Α Μ Ο Ρ Φ Ο Ν.—(εἰκὼν ἐν SEGH IV 289).

Πολλὰ τετράμορφα ἀπαντῶνται εἰς πολλὰς παραδόσεις. Ἐκφράζουν ἄλλοτε τὰ 4 στοιχεῖα, ἄλλοτε τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Οἱ ἐρμητισταὶ ἀνάγουν τὸν ἀετὸν εἰς τὸν ἄερα καὶ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις· εἰς τὸν λέοντα τὸ πῦρ, τὴν ἰσχύν, τὴν κίνησιν, εἰς τὸν Ταῦρον τὴν γῆν, τὸ ἔργον, τὴν θυσίαν, εἰς τὸν Ἄνθρωπον τὴν πνευματικὴν ἐνόρασιν.

Ὁ DR CARTON, συγκρίνει τὰ 4 στοιχεῖα μὲ τ'ἄς κρᾶσεις :

Ταῦρος - λεμφικῆ, ὕδωρ

Ἄετος - αἱματώδης, ἄηρ

Λέων - χολερικῆ, πῦρ

Ἄνθρωπος - νευρικῆ, γῆ. Θ Ζῶα, Ἰεζεκιήλ.

Τ Ε Τ Ρ Α Σ.— Θ Τετράγωνον, Τέσσαρα, Σταυρός,

Ἀρχαί, Κύβος. Βλ Π.Γράβηθαγ, 163

Τ Ε Φ Ρ Α.— Ὁ συμβολισμὸς τῆς Τέφρας βασιζέται ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι εἶναι τὸ κατάλοιπόν τῆς καύσεως ὑπὸ τοῦ πυρός. Διὰ τοῦτο συμβολίζει τὸν θάνατον καὶ τὴν μεταμέλειαν (Ἰώβ 42,6). Εἰς τὴν Ἰνδίαν, τοὺς Μάγαν καὶ τὴν Κίναν, ἡ Τ. κέκτηται μαγικὰς ἰδιότητας καὶ χρησιμοποιεῖται εἰς πλείστας τελετουργίας. SEGH I, 297

Τ Ε Φ Ρ Ο Ν (GRIS).— Τὸ χρῶμα ποῦ συντίθεται ἀπὸ ἴσα μέρη λευκοῦ καὶ μαύρου. Οἱ καλλιτέχνη. τοῦ Μεσαίωνος παρουσιάζουν τὸν Χριστὸν μὲ μαυρὸν τεφρὸν ὅταν προΐσταται τῆς ἐσχάτης κρίσεως. (PORTAL FREDERIC,

DES COULEURS SYMBOLIQUES DANS L'ANTIQUITE, LE MOYEN AGE ET LES TEMPS MODERNES, PARIS 1837, σ.305)

Εἶναι τὸ χρῶμα τῆς Θ τέφρας καὶ τῆς ὀμίχλης. Οἱ Ἑβραῖοι ἐκάλυπτον μὲ Τ. τὴν κεφαλὴν των διὰ νὰ ἐκφράσουν βαθὺ πένθος.

T E X N A I .- Θ Αἰσθητικῆ, Ἀρχιτεκτονικῆ, Ἐπαγγέλματα ἀρχαῖα, Ζωγραφικῆ, Θέατρον, Μουσικῆ, Ποίησις, Χορδός.

Ἀρχαῖαι Τέχναι: Ἀροθμητικῆ, Ἀστρονομία, Γραμματικῆ, Ἐλευθέραι Τέχναι, Γεωμετρία, Λογικῆ, Μουσικῆ, Ρητορικῆ.

T E X Ω M .- Θ Βεεμῶθ, Μετάθρονος, Τιαμάτ

T Z A A A A ἄντ Ντίν Ρ Ο Υ Μ Ι.-Διάσημος μυστικὸς

Σουφί, γεν. ἐν BALKH (1207- 1275). Ἐγκατεστάθη εἰς Ἰκόνιον τῆς Μ. Ἀσίας, γνωστὸς ἐπίσης μὲ τὰ ὄνόματα Μαβλαβί καὶ Μαβλά-γέ-Ρούμ. Ὑπῆρξε πρῶτον διακεκριμένος θεολόγος, διδάξας κατ' ἀρχὰς "κανονικὸν δίκαιον". Ἀφοῦ ὅμως ἐγνώρισε κάποιον μυστικὸν ἀνόματι Σάμσε Ταμπρίζι, μετεστράφη καθ' ὀλοκληρίαν, ἐγκατέλειπε τὴν πανεπιστημιακὴν ἔδραν καὶ ἐγένετο Σουφί. Ἰδρύσει τὸ Τάγμα τῶν Μαβλαβί, δηλ. τῶν χορευδόντων ἢ περιδινουμένων δερβισσῶν. Ὑπερέβαλε τοὺς προγενεστέρους τοῦ διδασκάλου καὶ ἔγραψεν ὀγκῶδη συγγράμματα εἰς περσικοὺς στίχους, τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα εἶναι τὸ "Μαθναβί" καὶ τὸ Ντιβάν. Τὸ πρῶτον εἰς 6 τόμους ἐξεδόθη πολλακίς εἰς τὸ Ἰράν, τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἰνδίαν. Μία πλήρης μετάφρασις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ R.A. NICHOLSON (GIPP MEMORIAL SERIES, LEIDEN 1925-1933). Ἀποσπάσματα τοῦ Ντιβάν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν ἀγγλικὴν ὑπὸ τοῦ μίδλου R.A. NICHOLSON καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπὸ τοῦ Μ. MOKRI. Ἡ γλῶσσα τῶν διστίχων αὐτῶν διακρίνεται ἀπὸ ἐξαίσιον λυρισμὸν καὶ ἠθικὰ παραγγέλαματα. (DAVY II 499 (M.MOKRI).

T Z A M I (DJAMI).- ὁ Μαβλαβᾶ Νούρ ἄντ Ντίν... Τζαμί, ἐγαννῆθη εἰς τὸ Ντάν τοῦ Κορασάν (1414). Μέγας Πέρσης μυστικὸς (σουφί) ἔγραψε ἔργα πολύτιμα εἰς

στίχους και πρόζαν. θεωρείται ως ο τελευταίος Πέρσης μυστικός ποιητής. Ἡ ἀπέραντος γνῶσις του εἰς ὅλα τὰ θέματα τῆς ἐποχῆς του, συνέβαλον ὥστε νά κερδίση τήν εὐνοίαν καί θαυμασμόν πολλῶν πριγκήπων καί σουλτάνων.

Τό κύριον ἔργον του ἀποκαλεῖται Ντιβάν καί διαιρεῖται εἰς τρία μέρη : ἀσχολεῖται μέ ἠθικά, ἐσχατολογικά καί θεοσοφικά ζητήματα DAVY II 502.

Τ Ζ Υ Α Ν (στροφαί τοῦ-). - Βλ. 'Αλεξ. Κοκκόλης, Αἱ στροφαί τοῦ Τ. ἐν 'Ιλισός 1974, σ. 261

Τ Η Λ Ε Κ Ι Ν Η Σ Ι Α. - Θ Τηλεψυχία, Ψυχικά φαινόμενα

Τ Η Λ Ε Π Α Θ Ε Ι Α. - Θ Ἐκπομπή τῆς σκέψεως

Τ Ι Α Μ Α Τ. - Θ Ἄψοῦ, Ἐνουμά, Ἐλίς, Θαλάτ, Μαρδοῦκ, Οὐσία (πρωταρχ.), Τεχῶμ.

Τ Ι Α Ρ Α. - Ἐν εἶδος στέμματος μέ τρεῖς βαθμίδας καί κατάληξιν εἰς ἀίχμην, τό ὅποτον ἐφοροῦσαν ὁ "Ατίτις, ὁ Μίθρας, ἡ Ἀθήμητρα καί ἡ Κυβέλη. Ἐσῆμαινε τήν κυριαρχίαν των ἐπί τῶν τριῶν βασιλείων : οὐρανίου, γήινου καί ὑποχθονίου. Ἡ Τ. ἦτο τό μέγα προνόμιον τῶν Περσῶν βασιλέων.

Ἀπό τοῦ τέλους τοῦ Μεσαίωνος, εἶναι τό ἔμβλημα τῶν Παπῶν τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας. Ἐχει καί αὐτή τρεῖς βαθμίδας, ὑπεράνω δέ ὅλων ὑπέρκειται σταυρός : εἶναι σύμβολον ἐξουσίας ἐπί τῶν ἀρχιεπισκόπων οἱ ὅποισι δικαιοῦνται νά φορῶν ὁ Μίτραν μέ δύο πτέρυγας καί ἐπί τῶν ἐπισκόπων τῶν ὁποίων ἡ Μίτρα φέρει μίαν μόνον πτέρυγα. Ἡ Τ. τοῦ ὑπάτου ποντίφηκος πρέπει νά συμβολίζῃ τήν τριπλῆν ἐξουσίαν (ἡγεμονίαν) αὐτοῦ : πνευματικῆν ἐπί τῶν ψυχῶν, κοσμικήν ἐπί τῶν κρατῶν τῆς ρωμαϊκῆς δικαιοδοσίας καί ἐν γένει ἐφ' ὅλων τῶν ἡγεμόνων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. SEGH IV 296.

Τ Ι Γ Ρ Η Σ. - (ποταμός). - Ὁ Πλούταρχος παρέχει τήν μυθικήν προέλευσιν τοῦ ποταμοῦ Τίγρητος τῆς Μεσοποταμίας ἀναφέρων τήν μεταμόρφωσιν τοῦ Διονύσου εἰς Τίγρ Τ. διώκοντος μίαν νόμφην τῆς Ἀσίας διά νά τήν συζευχθῇ. Ἐκ τῆς ἐνώσεώς των ἐγεννήθη ὁ Μῆδης.

Κατά τινα βαβυλωνιακήν παράδοσιν, ὁ Τίγρης ποταμὸς ἐγεννήθη ἐκ τῶ ὀφθαλμῶν τοῦ Μαρδοῦκ, τοῦ Δημιουργοῦ μαζί με τὸν Εὐφράτην.

Ἐξίς τὴν ἀνάλογον Σουμερο-ἀκκαδικήν παράδοσιν, ὁ Τ. εἶναι ὁ μέγας γήινος ποταμὸς, ὁ 'Αποῦ, ποῦ διεδραμάτησε σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν γένεσιν τοῦ κόσμου. Εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν ἑλληνικὸν 'Ὠκεανὸν (Θ), τὸν μέγαν ποταμὸν ποῦ περιβάλλει ὁλόκληρον τὴν Γῆν.

Τ Ι Μ Α Ι Ο Σ Ο Λ Ο Κ Ρ Ο Σ.--Βλ. 'Ἐγκυκλοπαίδείας, 'Αντ. 'Αδριανοπούλου, 'Αρχ. 'Ἑλληνες φιλόσοφοι, 1971.

Τ Ι Τ Α Ν Ε Σ.-- Μαζί με τοὺς Κύκλωπας, τοὺς Γίγαντας, καὶ τοὺς Ἑκατόγχειρας, παριστοῦν διὰ τοὺς ψυχαναλυτάς (PAUL DIEL κ.ά.) τὰς ἀκατεργάστους δυνάμεις τῆς Γῆς καὶ κατ'ἀκολουθίαν τὰ τὰ γήινα ἔνστικτα καὶ ἐπιθυμίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπαναστατοῦσας κατὰ τοῦ πνεύματος (Ζεὺς). Συμβολίζουν τὰς κοσμικὰς ἀναταραχὰς τῶν πρώτων αἰώνων, τὰς ἀγρίας καὶ ἀδαμάστους δυνάμεις τῆς γεννημένης Φύσεως. Εἰκονίζουν τὴν πρώτην φάσιν τῆς ἐξελικτικῆς πορείας, τοὺς κατακλυσμοὺς διὰ τῶν ὁποίων ἡ Γῆ ἐτοιμάζεται νὰ καταστή ὁ κατάλληλος χώρος ὅπου θὰ βλαστήσῃ τελικῶς ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ.

Τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, ἐπεχείρησαν νὰ κατακτήσουν τὴν ὑπᾶτην ἐξουσίαν μετὰ τὸν ἀκρωτηριασμόν τοῦ πατρὸς των ὑπὸ τοῦ Κρόνου. Κατακεραυνοῦνται ὅμως ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἐμφανίζεται ἡ τρίτη δυναστεία τῶν θεῶν, ἡ ἐποχὴ τοῦ 'Απόλλωνος, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Πλούτωνος, τῆς 'Αθηνᾶς, τῆς Ἥρας καὶ ὄλων τῶν ἄλλων θεῶν τοῦ δωδεκαθεοῦ.

Ὁ Τιτάν ὅμως δέν εἶναι μόνον κοσμογονικὴ δύναμις. Ἀγωνιζόμενοι κατὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τάξεως συμβολίζουν ἀκόμη καὶ τὰς ἀδαμάστους ὁρμὰς τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ὁποῖαι ἀντιστρατεύονται τὴν ἁρμονικὴν πνευματοποίησιν τοῦ ἀτόμου. Ὑποφοιτοῦν ἀκόμη τὴν ἔννοιαν τῆς κυριαρχίας, τοῦ δεσποτισμοῦ. Ἡ ροπή αὕτη εἶναι κατὰ πολὺ πλέον ἐπικίνδυνος, ὅταν συγκαλύπτεται πολλάκις ὑπὸ τὸ πρόσημα τῆς βελτιώσεως τοῦ κόσμου (DIELPAUL, SYMBOLISME DANS LA MYTHOLOGIE GRECQUE, PARIS 1966², 102, 119)

Εἶναι μία τάσις ἐξαιρετικῶς ἀνεπτυγμένη εἰς τινὰς κλάσους ἀνωτέρων λειτουργῶν καὶ τεχνοκρατῶν, ἰδίως διεδυνῶν, ὅπου ἐπικρατεῖ ἐκεῖνο ποῦ ὠρισμένοι ψυχολόγοι ἐπινόμεσαν διστακτικὸν ἠθικὸν πυρετὸν, ἕνας πόλεμος ποῦ δημιουργεῖ ἀληθῶς μίαν γραφειοκρατίαν τύπου ΚΑΦΚΑ". SEGH IV, 301.- Θ Γίγαντες, Δαίμων, Θεῖτις, Κρόνος, Ὀρφισμός, Οὐρανίδαι, Ρέα, Ὠκεανός.

Τ Ο Ξ Ο Β Ο Λ Ι Α.— (Σατόρι, μυητικὴ ἄσκησις καὶ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ ἰαπωνικοῦ βουδδισμού Ζέν). Ἡ Τ. εἶναι συγχρόνως βασιλικὸν λειτουργημᾶ, δρᾶσις τοῦ κυνηγοῦ καὶ πνευματικὴ ἄσκησις. Εἶναι τὸ ὄπλον τοῦ ἰππότου, δηλ τοῦ Σάτρου (Θ). Συνδέεται ἐπομένως μὲ τὰς ἰπποτικὰς μυσταγωγίας. Εἶναι τὸ ὄπλον τοῦ Ἀρτζούνα, εἰς τὴν Μπαγκαβάτ Γκιτᾶ, συνυφασμένον μὲ τὴν ἀρματοδρομίαν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὸ ὄπλον τοῦ ἀγῶνος ἢ τῆς μάχης. Ἐχει ἐπίσης καθαρτικὰς καὶ ἀναγωγικὰς ἰδιότητας ἃ ἀφανίζονται αἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ διὰ τῆς Τ. πρὸς τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω. Ἡ Σίντο γνωρίζει πολλοὺς τύπους καθάρσεως διὰ τῆς Τ. Εἰς τὴν Ραμάγυάνα ἢ προσφορὰ βελῶν τοῦ Παρασούραμᾶ, ἔχει χαρακτῆρα σαφῶς θυμαστικόν. Τὸ βέλος ἐξομοιοῦται πρὸς τὸν κεραυνὸν ἢ τὴν ἀστραπήν. Τὸ βέλος τοῦ Ἀπόλλωνος συγγενεῖται πρὸς τὸ Θ Βάτζρα (κεραυνὸν) τοῦ Ἰνδρα. Εἶναι μία τῶν ἰδιοτήτων τοῦ θεοῦ (τοξευτικὴ). Βλ Ὀμηρικὸν ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα. SEGH I 114.- Θ Σατόρι, Ζέν, Τοξοβολία.

Τ Ο Ξ Ο Τ Η Σ (22 Νοεμ - 20 Δεκεμ). Ὁ Ἀπόλλων ἦτο τοξοβόλος (ἐκῆβελέτης) ὁ δὲ Ἔρωσ παρίστατο κρατῶν βέλη καὶ φαρέτραν. Γενικῶς εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἀποβλέπει εἰς κατὰ τὸ ἀνώτερον, τὸ ὑψηλότερον. Τὸ βέλος ταυτίζεται μὲ τὸν τοξότην καὶ εἶναι ἡ δυναμικὴ ἔκφρασις τῆς ἀκατασχέτου ἐπιθυμίας του νὰ κατακτήσῃ τὸ πνευματικώτερον, τὸ ὑπέρτερον τῶν φυσικῶν δυνάμεων.

Εἰς τὴν εἰκονογραφίαν παρίσταται ὁ ζωδιακὸς ἀστερισμὸς τοῦ Ταύρου ὡς Κένταυρος, στηριζόμενος διὰ τῶν 4 ποδῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τοξεύων πρὸς τοὺς ἀστέρας

δηλ. πρὸς τὸ ὑπεργήρινον· αὐτὸς εἶναι ὁ στόχος του,
ὁ στόχος παντὸς πνευματικοῦ ἀνθρώπου. SEGH IV 140, I 125.

Τ Ο Ρ Α .- (ἑβρ. Νόμος).- Θ Ζοχάρ, Μασόρα, Μισνά, Ταλμουδ

Τ Ο Τ Ε Μ .- Βλ. SEGH IV 312.

Τ Ο Υ Β Α Δ Κ Α Ι Ν .-Θ Βισβακάρμα, Μέταλλα

Τ Ο Υ Ρ Β Α Ν Ι (TURBAN).- "Εμβλημα ἀξιώματος καὶ
ἰσχύος ἐπὶ ἐθνικοῦ πεδίου διὰ τῆς "Αραβα, θρησκευτι-
κὸν διὰ τὸν Μουσουλμάνον καὶ ἐπαγγελματικὸν (ὄχι στρα-
τιωτικὸν). "Ἐνα ρητόν τοῦ Κορανίου λέγει ὅτι τὸ Τ.
εἶναι ἀξία διὰ τὸν πιστὸν καὶ δύναμις διὰ τὸν "Αραβα.
"Ὁ Προφήτης κατέχει κατ' ἑξοχὴν τὸ Τ. ποῦ εἶναι τὸ
στέμμα του. Οἱ ἀραβικοὶ θρῦλοι ἀναφέρουν ὅτι ὁ "Αδάμ
ἔφορει ἓνα Τ., ποῦ ὁ ἄγγελος Γαβριήλ εἶχε προσδέσει
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μετὰ τὴν ἔξωσιν ἐκ τοῦ Παραδείσου
εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπωλεσθείσης ἀξίας του· πρότερον
ἔφερε ἓνα στέμμα.

Τὸ Τ. εἶναι διακριτικὸν σημεῖον τοῦ Μουσουλμάνου
ἀπέναντι τοῦ ἀπίστου. Ὡς ἐκ τούτου, ἐπιθέτειν τὸ Τ.
ὑπονοεῖ, ἀποδέχασθαι τὸ "Ισλάμ. Τὸ συνηθέστερον χρῶμα
τοῦ Τ. εἶναι λευκόν. Φοροῦν ὅμως καὶ Τ. κίτρινα, κόκ-
κινα καὶ πράσινα, Ἡ κορυφή στρέφεται πρὸς τὰ ἄριστερά
ὑπὸ τῶν Σουφί (θέσις τῆς καρδίας).- SEGH IV, 345

Τ Ο Υ Ρ Κ Ο Υ Α Ζ .- Εἰς τοὺς "Ινδιάνους τῆς "Αμερικῆς
τὸ Τ. ἐμφανίζεται εἰς πολλὰς περιπτώσεις λατρείας.
Εἰς τοὺς "Αζτέκους, ὁ θεὸς τοῦ πυρός, καλεῖται κύριος
τοῦ Τ. Εἰς τοὺς PUEBLO, ὁ μυστικὸς τελετικὸς θάλαμος
τοῦ Μεγ. Διδασκάλου τῆς Βροχῆς, ὁ ὁποῖος ποτέ δέν ἐπέ-
δείχθηεν εἰς ἕνα Εὐρωπαῖον, περιελάμβανε βωμὸν μὲ δύο
μικροὺς κίονας ἐκ Τ. καὶ ἓνα λίθον καρδιοσχημον, ποῦ
συμβόλιζε τὴν καρδίαν τοῦ Κόσμου.- SEGH IV 346.

Τ Ο Χ Ο Υ - Β Α - Μ Π Ο Χ Ο Υ .- Ἡ ἑβρ. λέξις T.B.M.

σημαίνει εἰς τὴν Γένεσιν τὴν χάωδη ἄταξιαν·
πρόκειται περὶ τῆς χασομικῆς καταστάσεως πρὸ τῆς διατά-
ξεως τοῦ κόσμου. Αἱ δύο λέξεις (Τοχοῦ-Μποχοῦ) ἀπαν-
τῶνται εἰς τὸς ἱερεῖαν καὶ τὸν Ἡσαΐαν. Διὰ τὸν πρῶτον

ἔχουν σχέσιν μέ τήν καταστροφήν τοῦ κόσμου : "Παρατη-
ρῶ τήν γῆν καί ἰδοῦ αὕτη εἶναι ἀμορφος καί κενή,
οἱ οὐρανοί καί τό φῶς ἐξηφανίσθησαν" (Ἱερ. 4, 23).
'Ο Ἡσαίας ἀναφέρεται εἰς τήν καταστροφήν καί
ἐρήμωσιν εἶναι ἡ ἐπιστροφή εἰς τήν ἀμορφον καί χα-
ῶδη κατάστασιν.- SEGH IV, 302.

Τ Ρ Α Γ Ο Σ.- Ἡ τραγωδία (ἐπί λέξει τό ἄσμα τοῦ
Τράγου) ἦτο ἐν ἀρχῇ ἐν θρησκευτικόν ἄσμα μέ τό
ὀποῖον συνάδευον τήν θυσίαν ἐνός Τ. κατά τās ἐορτάς
πρός τιμήν τοῦ Διονύσου. Ὁ Διδούσος, λέγει ὁ μῦθος)
εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς Τ. ὅταν ὁ Τυφῶν, ἐπιτιθέμενος κατά
τοῦ Ὀλύμπου εἶχε τρομοκρατήσει τοὺς θεοὺς, μεθ' ὃ εἶ-
χε κατάφυγει εἰς Αἴγυπτον. Εἰς τήν χώραν αὐτήν ὑπῆρχον
ἤδη ἱερά ὅπου ἐλατρεῦετο ἕνα θεός μέ ὄφιν αἰγός ἡ
Τράγου, ἀποκαλούμενος Μενδήσιος Τράγος. Ἀλλά καί οἱ
Ἕλληνες ἐλάτρευον ἕνα ὅμοιον θεόν μέ τό ὄνομα
Πᾶμα. Ἦτο, εἰς ἀμφοτέρας τās περιπτώσεις τό ἐξαιρε-
τικῶ γόνιμον ζῶον, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τόν λαγῶν,
τήν περιστερᾶν, ζῶα ἀφιερωμένα εἰς τήν Ἀφροδίτην.
Τῶσον ἡ τελευταία αὕτ, ὅσον καί ὁ Διδούσος καί ὁ Πᾶν
ἐπέβαινον ἐνός Τ. καί ἐνίοτε περιεβάλλοντο μέ τό δερ-
μα τοῦ ζῶου αὐτοῦ. Μέ τήν παρακμήν τῆς μυσταγωγίας
ἀπεδόθη εἰς τό ζῶον χαρακτήρ εἰς ἄκρον ἀσελγῆς καί
ἀκάθαρτος. Ὁ Μεσαίων ἐχρησιμοποίησε τήν εἰκόνα τοῦ
τράγου, διά νά παραστήσῃ τόν Διάβολον (Θ Μπαφομέ)
Εἰς τήν Ἰνδίαν ὅμως ὁ Τ. ἔχει ἀπό παναρχαίας
ἐποχῆς θεοποιηθῆ καί εἶναι τό ζῶον ποῦ θυσιάζεται
εἰς τόν βεδικόν Ἄγνι, τόν ἡγεμόνα τοῦ πυρός, καί
χρησιμεῖ εἰς τόν θεόν ὡς μεταφορεὺς αὐτοῦ. Καθίστα-
ται, ὡς ἐκ τούτου, ἐν ἡλιακόν ζῶον, κεκτημένον τᾶ
τρία Θ Γκοθνας τῆς δημιουργίας.

Ἄγιον καί ἱερὸν ζῶον διά τοὺς μέν, σατανικόν
διὰ τοὺς δε, ὁ Τ. εἶναι ἀληθῶς τό τραγικόν ζῶον ποῦ
συμβολίζει τήν ζωτικότητα καί παραγωγικότητα, ταυτο-
χρόνως γενναιδόφρονα καί εὐκόλως μεταπίπτουσιν εἰς
τήν χυδαιότητα καί διαφθοράν.- SEGH I 221

- Ἀποδιοπομπαῖος Τράγος (BOUC EMISSAIRE) SEGH I 224.

Τ Ρ Α Ι Ν Κ Ε Ρ. - Θ 'Αδελφότης τοῦ Κρόνου, Πανσοφία

Τ Ρ Α Ν Σ . - Θ 'Αποπνευμάτως, Ἐκτοπλασμία

Τ Ρ Α Π Ε Ζ Α. - Ὑπό τὴν συνήθη ἔννοιαν, ἀναφέρεται εἰς μίαν ἐπίσημον τελετουργικὴν συνεστίασιν, ὅπως ἡ Στρογγύλη Τ. τῶν ἵπποτῶν τοῦ Θ Γκράαλ. Εἶναι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰκῶν τοῦ πνευματικοῦ Κέντρου. Ὑπενθυμίζει ὡσαύτως τὸν Δεῖπνον τῶν 12 Ἀποστόλων. Περαιτέρω, καὶ κατ'ἐπέκτασιν τοὺς 12 ἄστερισμούς τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου καὶ τοὺς 12 Ἀντίτυας τῶν Ἰνδῶν πού εἶναι οἱ δώδεκα σταθμοὶ τοῦ Ἥλιου.

Εἰς τοὺς ΚΚινέζους ὑπάρχει ἡ στρογγύλη Τράπεζα ὑπὸ μορφήν δίσκου ἐξ ἰάσπιδος (JADE), τὸν ὁποῖον θεωροῦν ὡς εἰκόνα τοῦ οὐρανοῦ.

Περαιτέρω ἡ λέξις Τ. ταυτίζεται πρὸς τὸν ὄρον "Πίναξ". Ἐπὶ τοιούτων λιθίνων πινακῶν ἐχαράχθησαν αἱ 10 Ἐντολαὶ καὶ παρεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰαχβέ εἰς τὸν Μωυσῆν. Ἀνάλογοι Πίνακες τοῦ Νόμου εἶναι γνωστοί τοῦ Χαμουραπί, τοῦ Ἀσόκα, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων. Ἐπὶ τοῦ φυλασσομένου Πίνακος τοῦ Ἰσλάμ, ὁ Θεὸς καταγράφει τὰ πεπρωμένα τῶν ἀνθρώπων βοηθεία τοῦ Θ Καλάμου. Ἐσωτερικῶς αἱ πλάκες αὗται εἶναι τὸ σύμβ. τῆς παγκοσμίου Οὐσίας, ἐνῶ ὁ Κάλαμος παίζει ρόλον ἐνεργοῦ Ἀρχῆς. Ἀνάλογον συμβολισμόν περικλείει καὶ ὁ Θ Σμαράγδινος Πίναξ, ἀποδιδόμενος ὑπὸ τῶν Ἑρμητιστῶν εἰς Ἑρμῆν τὸν Τρισμέγιστον. Ὁ συγγραφεὺς του εἶναι ἄγνωστος, παρουσιάσθη δέ κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Ἦτο τὸ "σύμβολον πίστεως" τῶν ἀλχημιστῶν καὶ ἀφεύρα φυσικὰ ὄχι μόνον τὴν μετουσίωσιν τῶν μετάλλων, ἀλλὰ γενικῶς τὸν ἐξευγενισμόν καὶ θεοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Σύμπαντος. SEGH IV, 251

Τ Ρ Α Χ Η Λ Ο Σ. - Εἰς τοὺς πρωτογόνους τοῦ Κογκό, ὁ Τ. θεωρεῖται ὡς ἡ ἔδρα τοῦ πρώτου σπονδύλου τῆς σπονδυλικῆς στήλης τοῦ ἀνθρ. διὰ τοῦ ὁποῖου κυκλοφορεῖ τὸ ζωτικὸν ρεῦμα. Ἐκεῖ ἐκδηλοῦται ἡ ζωὴ εἰς τὰ νεογέννητα βρέφη καὶ ἐκεῖθεν ἀντιθέτως διαφεύγει εἰς τοὺς θνήσκοντας. Ὁμοίως οἱ Ἰνδιάνοι Γκαράνι τῆς Βραζιλίας ἐντοπίζουν εἰς τὸν τράχηλον τὴν ζωικὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρ.

πού διατυπώνει τόν χαρακτήρα καί τήν ψυχοσύνθεσιν αὐτοῦ.

Ἡ ἀραβο-περσική ποίησις ἀποδίδει εἰς τό σημεῖον αὐτό ἰδιότητας κάλλους. Εἰς τὰς τρεῖς αὐτάς, ἀνεξαρτήτους ἀλλήλων παραδόσεις, ἀναγνωρίζεται ὁ Τ. ὡς ἰδιάζων τόπος τοῦ σώματος, ὡς λίαν εὐαίσθητον σημεῖον, εἴτε ὡς ἔδρα τῆς ζωῆς, εἴτε τῆς ψυχῆς, εἴτε τοῦ κάλλους.

Αἱ διδασκάλισσαι τοῦ Τάγματος τοῦ Κριναετοῦ, καλύπτουν τό σημεῖον αὐτό τοῦ τραχήλου τῶν, διά καταλήλου πέπλου, ὥστε νά προφυλάσσεται αὐτό ἀπό κάθε δυσμενῆ ἐπήρειαν.

T P I A. - Ὁ ἀριθμός 3 εἶναι δι' ὅλας τὰς παραδόσεις ἕνας θεμελιώδης ἀριθμός. Ἐκφράζει τήν τάξιν τῶσον εἰς τό διανοητικόν, ὅσον καί εἰς τό πνευματικόν ἐπίπεδον, τῶσον εἰς τό θεῖον, ὅσον εἰς τό κοσμικόν καί ἀνθρώπινον πεδῖον. Συνθέτει τήν Θ. Τριάδα παντός ἐμβίου ὄντος καί ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ συνειρμοῦ τοῦ 1 καί τοῦ 2, παράγει δέ τήν ἔνωσην Οὐρανοῦ καί Γῆς. Τό Ταό, λέγουν οἱ Κινέζοι, παράγει τήν Μονάδα, ἡ Μονάς τήν Δυάδα, ἡ Δυάς τήν Τριάδα καί ἡ Τριάς τά "μύρια ὄντα" (Ταο-Τέ-Κίγκ 42). Συνηθέστερον ὅμως ὁ τρία ὡς ἀριθμός, πρῶτος περιττός, εἶναι ὁ ἀριθ. τοῦ Οὐρανοῦ καί ὁ δύο τῆς Γῆς. Διότι ὁ 1 εἶναι προγενέστερος τῆς πολώσεώς των. Ὁ 3, λέγουν οἱ Κινέζοι, εἶναι ἀριθ., τέλειος, ἔκφρασις τῆς ὁλότητος, τοῦ πέρατος, τῆς ἐκδηλώσεως. Ὁ ἀνθρ. ὡς υἱός τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς, συμπληρώνει τήν Μεγάλην Τριάδα.

Ἄλλά καί διά τοὺς Χριστιανοὺς, ὁ Θεός εἶναι εἰς μέ τρία πρόσωπα, ἡ ὀλοκλήρωσις τῆς θείας Μονάδος.

Ὁ Βουδδισμός ἐκφράζει τήν ἰδίαν ὀλοκλήρωσιν μέ τό "τριπλοῦν κόσμημα" ἢ TRIRATNA (Βοῦδδα, Ντάρμα, Σάγκα) τό ὁποῖον οἱ Ταοῖσταί ἀποδίδουν μέ τοὺς ὄρους Ταό-Βιβλία-Κοινότης. Ὁ χρόνος εἶναι τριπλοῦς: Παρελθόν, Παρόν, Μέλλον, ὅπως καί ὁ Κόσμος εἶναι τριπλοῦς: (TRIBUVANA): Γῆ, ἀτμόσφαιρα καί οὐρανός. Ἄλλά καί ἡ θεία Ἐκδήλωσις εἶναι τριπλῆ: (Τριμουρτί) Βράχμας, Βισνοῦ, Σίβας, ὅφεις τῆς δημιουργικῆς, συντηρητικῆς καί μεταμορφωτικῆς θείας δυνάμεως, πού

ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς τρεῖς τάσεις (Γκούνας) : ράγιας, σάτβα καὶ τάμας, τῆς ἐκτατικῆς, ἀνιούσης ἢ κεντρομόλου καὶ κατιούσης ἢ κεντρόφυγος. Ἀνάλογοι τριάδες διευκύνθησαν προκείμενου περὶ τοῦ μονοσυλλαβίου @ "Ωμ ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία γράμματα (A U M).

Οἱ τρεῖς Βασίλεις- Μάγοι τοῦ Χριστιαν. συμβολισμοῦ παριστοῦν, κατὰ τὸν Γκενόν, τὰ τρία λειτουργήματα τοῦ Βασιλέως τοῦ Κόσμου, τὰ ἀποδιδόμενα εἰς τὸ πρόσωπὸν τοῦ βρέφους Ἰησοῦ: βασιλεὺς, ἱερεὺς καὶ προφήτης. Τρεῖς ἀκόμη εἶναι αἱ θεολογικαὶ ἀρεταὶ (Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη) καὶ τρία τὰ στοιχεῖα τοῦ Μεγ. Ἐργου (Θεῖον, ὑδράργυρος καὶ Ἄλας).

Εἰς τὸ Τάγμα τῶν πιστῶν τῆς Ἀληθείας ("Αλ-Χάκ) τοῦ Ἰράν, ἰδιαιτέρως ἱερὸς χαρακτήρ ἀποδίδεται εἰς τὸν ἀριθ. 3. Ἀπαμῆται εἰς τὰς κοσμογονικὰς ἀφηγήσεις τῶν ἢ καὶ κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν τελετουργικῶν τῶν πράξεων. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἠθικὸν κόσμον τῶν, ὁ 3 παίζει ἐξέχοντα ρόλον : τρία εἶναι ἐκεῖνα ποῦ διαφθείρουν τὴν πίστιν : ἡ ψευδολογία, ἡ ἔλλειψις ἐντροπῆς καὶ ὁ σαρκασμὸς. Ἐκεῖνα ποῦ ὀδηγοῦν τὸν πιστὸν εἰς τὴν Κόλασιν εἶναι ἡ συκοφαντία, ἡ σκληρότης καὶ τὸ μῖσος. Τρία ὁμοίως χαρίσματα ἄγουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν πίστιν, ἡ μετριοφροσύνη, ἡ αἰδώς καὶ ὁ φόβος τῆς ἐσχάτης κρίσεως. Μεταξὺ τῶν δραματιστῶν τοῦ Ἀλῆ Χάκ, πολλοὶ εἶναι ὅσοι συνδέονται μετ' ὄν ἀριθ. 3 κατὰ τὴν τέλεσιν ἐνὸς γεγονότος μαγικοῦ ἢ ψυχικοῦ, ὅπως ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Κάν-Ἀτάς, καθ' ἣν ἠλλάξε τρεῖς ὄψεις ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του.

Ἡ Καρβάλα, ἡ κατ' ἐξοχὴν μεταφυσικὴ διδασκαλία τῶν Ἑβραίων, δεικνύει ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ 3. Τὰ πάντα ἀπορρέουν ἐκ τοῦ Ἐνός, ἀλλὰ κατὰ τριάδας. Εἰς καθὲ πᾶξιν διακρίνονται :

- α) ἡ δρῶσα ἀρχή, αἰτία ἢ ἀντικείμενον τῆς δράσεως.
- β) Ἡ δρᾶσις τοῦ ἀντικειμένου, ὁ λόγος του
- γ) Τὸ ἀντικείμενον τῆς δράσεως, τὸ ἀποτέλεσμα.

Οἱ τρεῖς οὔτοι ὅροι εἶναι ἀναγκαῖοι καὶ ἀχώριστοι μεταξὺ τῶν. Ἐξ οὗ ἡ τριαδικὴ ἐνότης ποῦ συναντῶμεν εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσιν (O. WIRTH, TAROT 67). Κατὰ κανόνα, ὁ πρῶτος ὅρος εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐνεργός, ὁ δεῦτερος

είναι διάμεσος, ενεργός ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐπόμενον, ἀλλὰ παθητικός ὡς πρὸς τὸν προγενέστερον, ἐνῷ ὁ τρίτος ὅρος εἶναι καθαυτό παθητικός. Ὁ πρῶτος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ πνεῦμα, ὁ δευτέρος πρὸς τὴν ψυχὴν καὶ ὁ τρίτος πρὸς τὸ σῶμα.

Ὁ Πρόκλος, εἰς ὅλα του τὰ ἔργα, ἰδίως ὄμνῃ εἰς τὴν Πλατωνικὴν Θεολογίαν του, κατανέμει ὅλας τὰς ἀπορροίας τῆς θεότητος κατὰ τριάδας. ⊕ Τριάς.

Τ Ρ Ι Α Ι Ν Α.— Εἶναι σύμβ. τῶν θεοτήτων τῆς θαλάσσης (πόντου) καὶ φυσικὰ τὸ ἔμβλημα τοῦ Ποσειδῶνος, ποῦ παριστᾷ τὴν χυριαρχίαν ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ στοιχείου τοῦ Ὠκεανοῦ, τὸν ὁποῖον ἀναταράσσει καὶ κατευνάζει.

Εἰς τὴν χριστιαν. εἰκονογραφίαν, εἶναι, μαζὶ μὲ τὰ δόκτυα, τὸ σύμβ. τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀλιέως τῶν ἀνθρ. Κατὰ τινὰ χριστιαν. παράδοσιν, ἡ Τ. εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ Σατάν, τὸ ὄργανον τῆς τιμωρίας.

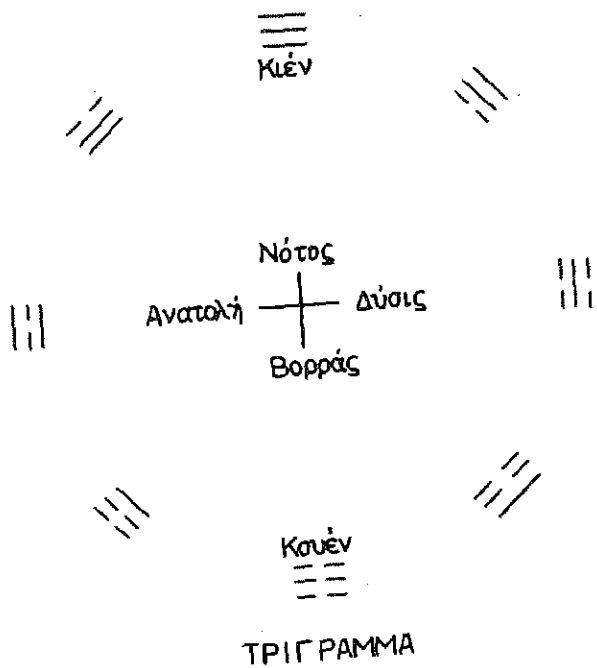
Εἶναι σύμβ. ἡλιακόν (αἱ αἰχμαὶ του παριστοῦν ἀκτίνας). Δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ ἰνδικόν ⊕ Βάτζρα ποῦ εἶναι κεραυνός καὶ τρίαινα.

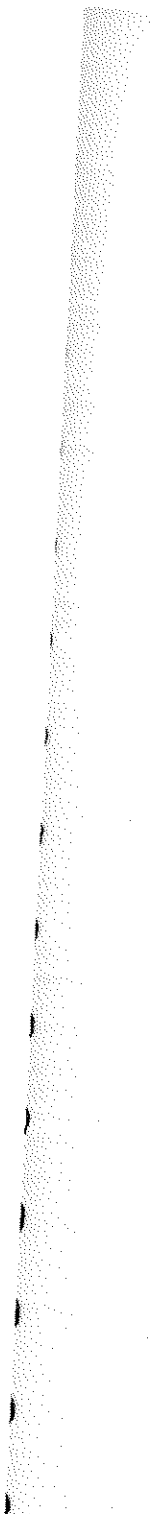
Εἰς τὴν Ἰνδίαν εἶναι ἐπίσης τὸ ἔμβλημα τοῦ Σίβα τοῦ μεταμορφωτοῦ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ καταστροφῆς τῶν φαινομενικότητων. Αἱ τρεῖς αἰχμαὶ εἰκονίζουσι εἴτε τὸ Τρικᾶλα (τοὺς 3 χρόνους παρελθόν, παρόν καὶ μέλλον) εἴτε τὴν ἱεραρχίαν τῶν 3 ἐπιπέδων τῆς ἐκδηλώσεως ἢ ἀκόμη τὰς τρεῖς ἰδιότητες (Γκούνας). Παριστανταὶ ὁμοίως τὰ τρία ρεύματα τοῦ Ταντριζμοῦ Ζουσόουνα (κεντρικός ἄξων), Ἰντα καὶ Πιγκᾶλα (ἐκατέρωθεν τῆς σπονδυλικῆς στήλης).— SEGH IV, 328. ⊕ Ποσειδῶν.

Τ Ρ Ι Α Κ Ο Ν Τ Α Δ Υ Ο.— ⊕ Δάμεδ

Τ Ρ Ι Α Κ Ο Ν Τ Α Ε Ε.— Εἶναι ὁ ἀριθ. τῶν κυκλικῶν περιφορῶν. Ὁ 36 μετρᾷ τετράγωνον μὲ πλευρὰν 9 (4 X 9). Ὁ 360 εἶναι ἡ ὑποδιαίρεσις τοῦ κύκλου καὶ τοῦ ἔτους (360^ο καὶ 360 ἡμέραι).

Εἰς τὴν Ἀστρολογίαν εἶναι ὁ ἀριθμός τῶν ⊕ Δεκαῶν καὶ 72 τῶν Ἡμιδεκανῶν. Οἱ Κινέζοι χρησιμοποιοῦν ὑπερμέτρως τὸν 36 καὶ τὰ παράγωγά του.

Τ Ρ Ι Α Σ. - Θ 'Εκκλησία, Παράκλητος, Τρία, Τριτύς,
Τριμούρτι, Χριστός. Βιβλιογρ. Π. Γράβ. Πύθαγ. 159.
'Ιαμβλ. Θεολογούμενα 'Αριθμ., SEGH IV, 331

Τ Ρ Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α. - 'Ο συμβολισμός τῶν κινεζικῶν Τ. ποῦ ἀπεκαλύφθη κατ' ἀρχὴν εἰς τὸν μυθικόν Φου-Χί (24 αἰ. π/χ.) παρ' ἑνὸς δρᾶκοντος ποῦ ἐξεπήδησε ἀπὸ ἓνα ποταμὸν, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ συνδυασμοῦ δύο προσδιορισμῶν, τῆς συνεχοῦς γραμμῆς ἀντιστοιχοῦσης πρὸς τὸ ἄρρεν Γιάγκ καὶ τῆς διακεκομμένης γραμμῆς τοῦ θήλεος Γίν. 'Ολοὶ οἱ τρόποι τῆς προόδου τῆς οἰκουμένης ἐκδήλωσεως, μὲ ἐκκλίνησιν τῆν ὑπόλωσιν τῆς πρωταρχικῆς Μονάδος, ἐκφράζονται ἐπομένως μὲ 4 διγράμματα καὶ ἓν συνεχεῖα μὲ 8 τρίγραμμα ποῦ συνοψίζουσι ὅλους τοὺς τριαδικοὺς συνδυασμοὺς, ἄρα τελείους, τοῦ Γιάγκ καὶ Γίν.

Εἰς τὴν τριαδικὴν διατάξιν, αἱ ἐπιτεθεῖσθαι 3 γραμμαί, ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἀνάλογον θέσιν τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τῆς Γῆς. Συνδυαζόμενα ἀνά δύο ὑπὸ μορφήν ἐξαγράμμων (πάκουά), παρέχουσι 64 ἐξαγράμματα, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων τὰ ὑπερκειμένα τρίγραμμα, εἶναι ἀντιστοιχῶς οὐράνια καὶ γήινα. Τὰ Τρίγραμμα διατάσσονται κυκλικῶς περὶ τοῦ Γιάγκ-Γίν τῶν ὁποίων ἐκφράζουσι τὴν ἐκδήλωσιν ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπόψεις. Τὸ I-Κίγκ εἶναι τὸ Βιβλίον τῶν κυκλικῶν μετατροπῶν τῶν τριγράμμων. Γιαυτὸ τὰ Τρίγραμμα ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰς 8 διευύνσεις τοῦ χώρου (ἀνέμους), πρὸς τὰ 8 (ἢ μᾶλλον 9) στοιχεῖς, διότι ἡ Γῆ εἶναι εἰς τὸ μέσον).

'Αντιστοιχοῦν πρὸς τὰς 8 στήλας τοῦ Μίγκ-Τάγκ πρὸς τὰς 8 ἀκτῖνας τοῦ τροχοῦ καὶ πρὸς τὰς 8 ἀτραποὺς τῆς βουδδιστικῆς ὁδοῦ τοῦ Βίου.

Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ συνεπῶς μὲ τὴν ἐπελθοῦσαν παρακμὴν, τὸ Τρίγραμμα ἐκρησιμοποιήθησαν διὰ μαντευτικῶς καὶ καὶ μαγικοῦς σκοποῦς (προστασίας).

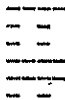
Περὶληπτικῶς αἱ ἀνταποκρίσεις τῶν Θ (ὀκτώ) Τριγράμμων, εἶναι αἱ ἐξῆς (βλ. σχῆμα).

1) KIEN, ἡ ἐνεργὸς τελειότης ἢ τρεῖς πλήρεις γραμμαὶ Γιάγκ , ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν Οὐρανόν, τὸν Νότον, τὸ Θέρος, τὸ ἄρρεν, τὸν ἥλιον, τὴν παραγωγὸν ἐνέργειαν.

- 2) ΚΟΥΕΝ, ἡ παθητικὴ τελειότης: τρεῖς γράμματ' Γέν $\overline{\overline{\overline{\quad}}}$, ἀνστοιχεῖ πρὸς τὸ θῆλυ, τὸν Βορρᾶν, τὸν χειμῶνα, τὴν $\overline{\overline{\overline{\quad}}}$ σελή τὴν δεκτικότητα.
- 3) Τσέν, ἡ ἀναταραχὴ, ἡ διατάραξις, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰ Β-Α. τὴν βροντὴν, τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀνοιξεως.
- 4) ΣΙΟΥΑΝ, τὴν γλυκύτητα, τὸν Ν-Δ ἄνεμον, τὸ τέλος τοῦ θέρους.
- 5) Κ Α Ν : τὴν ἄβυσσον, τὸ ὕδωρ, τὴν Δύσιν, τὸ φθινόπωρον.
- 6) Δ Ι , ἀντιστ. πρὸς τὸ πῦρ, τὴν Ἀνατολὴν, τὴν Ἄνοιξιν.
- 7) Κ Ε Ν , τὴν στάσιν, τὸ ὄρος τὸν Β-Δ ἄνεμον, τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος.
- 8) ΤΟΥΕΙ, τὸν ἀτμόν, τὰ λιμνάζοντα ὕδατα, τὸν ΝΑ ἄνεμον, κατὰ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ θέρους.

Αὕτῃ εἶναι ἡ πρωταρχικὴ διάταξις τῶν Τριγράμμων τοῦ Φοῦ-ΧΙ. Δι' ἀναλογικῆς ἐπεκτάσεως διατυπῶνται ὅλαι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς Φύσεως, αἱ ὁποῖαι πηγάζουν ἐκ τῶν δύο πρωταρχικῶν ἀρχῶν, τῆς Μονάδος Κιέν καὶ τῆς Δυσάδος Κουέν. Εἰς τὴν Ἀλχημείαν π.χ. τὸ Λί & Κάν ἐμφανίζονται ὡς ἡ θέσις εἰς ἐνέργειαν τοῦ Κιέν καὶ Κουέν (Οὐρανοῦ καὶ Γῆς): Λί καὶ Κάν εἶναι ὁ μόλυβδος καὶ ὁ ὑδράργυρος. (P.GRISON, ἐν SEGH T.IV, 331.)

Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ἀναδ' δύο τριγράμμων, σχηματίζονται τὰ 64 δυνατὰ ἐξάγραμμα, ποὺ ἔχουν ἴδιον ὄνομα καὶ ἀποδίδουν συγγενεῖς ιδέας. Οὕτω τὸ ἐξάγραμμον:

ὀνομάζεται Κουὶ καὶ ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἔργου ποὺ πρέπει νὰ ἐπιτελεσθῇ ἐπὶ τινος πράγματος ποὺ ἔχει διαφθαρῆ, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ τάξις καὶ ἡ ἀρμονία.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ τονισθῇ ἰδιαιτέρως, εἶναι ὅτι ἡ σημασία τῶν Τριγράμμων, δὲν σχετίζεται μὲ ἀριθμητικὰς (ποσοτικῆς) ἐννοίας κατὰ τὴν νεωτέραν ἀντίληψιν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐννοιαν-ἀριθμόν τῶν Πυθαγορείων πρόκειται δηλ. περὶ μεταφυσικῶν συλλήψεων ὅπου τὰ Τ. εἶναι σύμβολα.

Τ Ρ Ι Γ Ω Ν Ο Ν.— ΜΕ τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ ἄνω, εἰς τὴν Ἀλχημείαν συμβολίζει τὸ Πῦρ καὶ τὴν καρδίαν. Εἶναι ἐπίσης τὸ σύμβολον τοῦ Χριστοῦ (τῆς θείας φύσεως αὐτοῦ) ἐνῷ τὸ ἀνεστραμμένον, τῆς ἀνθρωπίνης του φύσεως. Τὸ ἀνεστραμμένον περιστῆ ἐπίσης τὸ σπλήλαιον ἐντὸς τοῦ ὄρους Εἰς τὴν Ἰνδιαν τὸ ἀνεστραμμένον τρίγωνον εἶναι τὸ σύμβολον τῆς Γιονί (τοῦ θήλεος κτενός) ἢ τῆς μήτρας (τὸ ἑλλην. Ἄ ἔχει ὅμοιαν σημασίαν. Τὰ δύο αὐτὰ τρίγωνα σημαίνουν τὸν Πουρούσα καὶ τὴν Πρακρότη, τὸν Σίβαν καὶ τὴν Σάκτι του, τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ, τὰς ιδιότητας σάτβα καὶ τάμας.

Τὰ 4 στοιχεῖα παρίστανται διὰ τῶν 4 τριγώνων : τὸ ἰσόπλευρον τὴν γῆν, τὸ ὀρθογώνιον τὸ ὕδωρ, τὸ σκαληνόν, τὸν ἀέρα καὶ τὸ ἰσοσκελές τὸ πῦρ.

Ὅσον διὰ τὸ Φωτεινὸν Δέλτα τῆς Παραδόσεως, πρέπει νὰ εἶναι Τ. ἰσοσκελές, μετὰ τὴν βάσιν μεγαλειτέραν, ὅπως ἡ μετώπη ἑνός ἀρχ. Ναοῦ. 108° εἰς τὴν κορυφὴν καὶ 36° ἀπὸ καθέ πλευρὰν τῆς βάσεως, ἕνα τέτοιο Τ. ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Χρυσοῦ ἀριθμὸν ϕ ἢ τὴν χρυσοῦν τομήν. SEGH IV, 325. @ Ἀλχημεία, Γιάντρα, Ἐξάγραμμον, Ἐπτάς, Κῶνος. Βιβλιογρ. Π.Γράβ. Πυθαγόρας 223, 224

Τ Ρ Ι Μ Ο Υ Ρ Τ Η.— @ Ἄγνι, Βαγιού, Βισνοῦ, Βράχμας, Σίβα, Σουρῦα.

Τ Ρ Ι Π Ο Υ Σ.— Ὁ Ἡφαιστος ἦτο ὁ κατασκευαστὴς εἰκοσάδος τριπόδων (Ἰλ. 18, 368-381) ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθητο ἡ Πυθία καὶ ἐξέφερε τοὺς χρησμούς τῶν θεῶν. Λέγεται ὅτι ὁ Κόρυβος ἔλαβε ἐντολήν νὰ παραλάβῃ ἕνα τρόποδα ἀπὸ τὸ δελφικὸν μαντεῖον, νὰ τὸ ἐπωμισθῇ καὶ νὰ βαδίσῃ μέχρις ὅτου πέσει ὁ Τρίπους ἀπὸ τοὺς βῆμους του εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἠθέλον οἱ θεοὶ νὰ ἰδρῶσιν μίαν πόλιν· καὶ ἡ πόλις αὕτη, κατὰ τὴν βουλήν τῶν θεῶν, ἦσαν τὰ Μῆγαρα. Ἐπὶ μιᾶς ὑδρίας ἀττικῆς, ἔργον τοῦ Νου αἰ. π.Χ. καὶ κειμένης σήμερον εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Βατικανοῦ, παρίσταται ὁ Ἀπόλλων καθήμενος ἐπὶ τρίποδος φερομένην ἀπὸ πτερυγῶν ἀετοῦ ἢ κύκνου, διανύων τὸ διάστημα, ἕως μεταβαίειν εἰς τὴν χώραν τῶν ὑπερβορείων. Εἶναι παραστάσις τῆς θεῆς κτήσεως τοῦ ἡλιακοῦ θεοῦ ἐπὶ τοῦ θεοφόρου τρίποδος.

Τ Ρ Ο Φ Ω Ν Ε Ι Ο Ν ἄντρον.- Θ+Δημ. Ἰωαννίδη, ἐν
Ἐκλογαί Ἰλισοῦ Γ 194

Τ Ρ Ο Χ Ο Σ (ROUE, ROTA).- Εἰς τοὺς περισσοτέρους πο-
λιτισμούς, τὸ σύμβολον τοῦ Τ. ἀπαντᾶται ὡς κοσμι-
κόν, κεντρικόν ἔμβλημα τῆς συνεχοῦς ροῆς, τῆς ἀναγεν-
νήσεως καὶ μεταμορφώσεως. Εἶναι συνυφασμένον μὲ τὴν
ἔννοιαν τοῦ Ἀπόλλωνος (αἱ ἐκ τοῦ κέντρου ἐκπεμπόμε-
ναι ἀκτῖνες (6,8 ἢ 12 τῶν ἀριθμῶν). Εἰς τὴν τελευταί-
αν περίπτωσιν ταυτίζεται μὲ τὸν ζωδιακὸν κύκλον.

Μὲ 6 ἀκτῖνας, ὑπενθυμίζει τὸ χριστιανικόν Θ Χρῖσμα.
Ἡ συνηθεστέρα ὅμως μορφή τοῦ Τ. εἶναι μὲ 8 ἀκτῖνας·
ἔχομεν τότε τὰς 8 διευθύνσεις τοῦ χώρου, τὰ 8 πέταλα
τοῦ λωτοῦ, τὰ ὁποῖα συμβολίζουν καὶ πάλιν τὴν
ἀναγέννησιν, τὴν ἀνανέωσιν. Συναντῶμεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ
κελτικοῦ χώρου μέχρι τῆς Ἰνδίας, μέσῳ τῆς χαλδαϊκῆς
γῆς. Εἶναι ἀκόμη ἡ ὀκταπλῆ διατάξις τῶν 8 Τριγβάμμων
τοῦ Φου-Χι (Θ). Ἡ Ὀδὸς τοῦ Νῦ Ντάρμα, διαιρεῖται
ὁμοίως εἰς ὀκτὼ ἀτραπούς. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Τροχῦ
ἴστανται ὁ Θ Τσάκραβάρτι, ὁ Βουδδας ποῦ θέτει εἰς κίνη-
σιν τὸν τροχὸν τοῦ κόσμου. SEGH IV, 119

Ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, σχολιάζων (Οὐράνιος
Ἱεραρχία 15, 8,9) τὰ ὄραματα τοῦ Ἰεζεκιῆλ, παρέ-
χει ἀποκαλυπτικὰς ἐρμηνείας ἐν σχέσει μὲ τὸν Τροχόν.

Ἐτυμολογικῶς, ὁ Ζωδιακὸς σημαίνει τὸν Τ. τῆς
ζωῆς. Οἱ ἀρχ. Πέρσαι ἀπεκάλουν αὐτὸν Ζώνην τῆς Ἰσθάρ
οἱ δὲ Βαβυλώνιοι Οἶκον τῆς Σελήνης. Κάτι ἀνάλογον
ἔχομεν καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας μὲ τὴν ζώνην τῆς Ἀφρο-
δίτης. Ὁ FULCANELLI (MYSTERES DES CATHEDRALES 65-66)
παρέχει μὲν διαφερούσας ἐρμηνείας τοῦ Τροχοῦ ἀπὸ ἀλλήμ.
ἀπόψεως

Τροχὸς τῆς Τύχης.- (10η μετῶν κλεις τοῦ Ταρῶ)
SEGH IV, 125.

Τ Σ Α Κ Α Λ Ι ("Ἄνουβις).- Ἐπειδὴ ὑλακτεῖ ἐπὶ τῇ
προσεγγίσει τοῦ θανάτου, περιτρέχει τὰ κοιμητή-
ρια καὶ τρέφεται μὲ πτώματα. Τὸ Τ. ἐθεωρήθη ὡς ζῖφον
δυσοίωνον, ὅπως καὶ ὁ λῦκος. Εἰς τὴν Ἰνδικὴν εἰκονο-
γραφίαν, ἡ θεὰ Ντέβι, ὑπὸ τὴν δυσμενεστέραν της

ΤΣΙΤΣΕΝΤΟΡΦ

μορφήν, ἰπέθει ἓνα τσακάλι. Εἰς τὴν ἴδιαν περιοχὴν θεωροῦν τὸ ζῶον ὡς σύμβολον ἀπληστίας, ὀργῆς καὶ λαγνείας. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἦτο τὸ ἔμβλημα τοῦ Ἀνουβιδος (Θ) μὲ κεφαλὴν κυνομόρφου τσακαλιοῦ. "Ἐχει ὅμως γίνεαι παραδεκτὸν ὅτι εἰς τὴν Αἴγυπτον δέν ὑπῆρχον Τ. ἐπομένως τὰ παρουσιαζόμενα Τ. πρέπει νὰ ἦσαν ἄγριοι σκύλοι. Ὁ θεὸς Ἀνουβις, ἐπεμελεῖτο τῶν νεκρῶν, ἐπέβλεπεν εἰς τὴν τέλεσιν τῶν μερικῶν τύπων καὶ συνώδευεν, ὡς ψυχοπομπός, τοὺς νεκρούς εἰς τὸν Ἄδην. Ἦτο ὁ ἡγεμὼν τῶν Νεκροπόλεων. Τὸ γνωστότερον ἱερόν τοῦ θεοῦ ἦτο ἡ Κνωπόπολις. Δέν φαίνεται ἀνταποκρινομένη μὲ τὴν ἀλήθειαν ἢ συσχέτισις τοῦ Τ. μὲ τὸν Κέρβερον τῆς ἑλλην. μυθολογίας. SEGH I 314.

Τ Σ Α Κ Ρ Α Σ.— (τροχοί, ἄνθη λωτοῦ). Θ Ἀναχαῖτα, Ἀτζίνα, Βισοῦντι, Μανιπούρα, Μουλαντάρα,

Μπαϊράβι, Ντίσκας, Πλέγμα, Σαχασαραρά, Σβατιστάνα. Εἰς τὴν πολυτίμον Ἑρμητικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Ἀμστερνταμ, ἀπόκειται παλαιὸν ἔργον τοῦ Γκίχτελ (4) ὅπου παρίστανται μὲ ἀκρίβειαν καὶ συμφωνίαν πρὸς τὴν Ἰνδικὴν τοποθέτησιν, τὰ 7 Τσάκρας ἐπὶ τοῦ ἀνθρ. σώματος. Δεδομένου ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ Γκίχτελ ἐτυπώθη μόλις τὸ 1720, τίθεται τὸ ἐρώτημα: πόθεν ἦντλησεν ὁ συγγραφεὺς τὰς πληροφορίας του, ὅταν τὸ 1720 ἡ Ἑυρώπη οὐδέν ἐγνώριζε περὶ τῆς Ἰνδικῆς ταντρικῆς ἀγωγῆς ;

Τ Σ Ι Μ Ξ Τ Σ Ο Υ Μ.—Θ σ.305 (20-26) καὶ 306 (11).

Τ Σ Ι Ν Τ Σ Ε Ν Τ Ο Ρ Φ (NICOLAS LOUIS ZINZENDORF)

(1700 - 1760).—Ἡ δρᾶσις τοῦ Τ φαίνεται ὅτι ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἐνώσεως ὅλων τῶν Χριστιανῶν εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ἐν ὀνόματι τοῦ ἑνός καὶ μόνου Χριστοῦ. Χαρακτηριστικὸν ἔθιμον τῶν ἀδελφῶν Μήραβῶν, ποῦ διατηρεῖται ἀκόμη καὶ σήμερον, εἶναι ὅτι ἐξελέγον εἰς τὴν τύχην ἓνα ρητὸν ἀπὸ τὴν Π.Δ., ἀνεζήτητον τὸ ἀδάδεδον του εἰς τὴν Κ.Δ. καὶ αὐτὸ ἐφήρμοζον καὶ διέδιδον εἰς τοὺς πιστοὺς ὁπαδοὺς των. Διὰ τῆς πράξεως ταύτης, ἐπειθόγχανον μίαν συνένωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν θείων ἐντολῶν. Δέν φαίνεται ὁ Τ. νὰ ἠσχολήθη

πέραν του Μυστικισμού, με έσωτερικὰς ἢ μυσταγωγικὰς θεωρήσεις. Σάν λουθηριανός στρέφεται πρὸς τὴν ἐμπράγματον Ἠθικὴν, μὴ ἀποδεχόμενος συμβολικὴν καὶ τελετουργίαν.- Βλ. Ἀδελφοὶ Μοραβοί.- DAVY, II 390

Τ Σ Ο Υ Ν Τ Υ (βαρῶνος).- ⊕ Ἄγνωστοι φιλόσοφοι, Τάγμα Ἀκτινοβόλου Ἀστέρος, Πρίγκηψ Ἱερουσαλήμ.

Τ Υ Μ Π Α Ν Ο Ν.- Ὁ κρότος πού παράγεται ἀπὸ τὸ Τ. σχετίζεται με τὸν πρωταρχικόν ἤχον, τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκδηλώσεως καὶ γενικώτερον τὸν ρυθμὸν τοῦ Σύμπαντος. Αὐτός εἶναι ὁ ρόλος του ὡς συμβόλου τοῦ Σίβα (Νταμαρού) καὶ τῆς Ντακίνη τοῦ Βουδδισμού. Τὸ Νταμαρού, ἔχει μορφήν ἀμμομέτρου (⊕) τὸ κοινόν σημεῖον τῶν ἀντιθετικῶς κειμένων κῶνων λέγεται Μπιντού, σπέρμα τῆς ἐκδηλώσεως ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀναπτύσσονται οἱ κυκλικοὶ ρυθμοί.

Εἰς τὴν ἀρχ. Κίναν τὸ Τ. εἶναι ἀλληλένδετον με τὴν φαινομενικὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου πού δέν διαφέρει ἀπὸ τὸ χειμερινόν ἡλιοστάσιον, τὴν πορείαν πρὸς τὴν ἀνοδικὴν τροπὴν τοῦ ἡλίου.

Ὁ κρότος τοῦ Τ. σχετίζεται με τὴν θόρυβον τοῦ κεραυνοῦ καὶ τὴν πῦρσιν τῆς γονίμου βροχῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἴδιον λόγον εἶναι καὶ πολεμικόν ὄπλον, τρέπον εἰς φυγὴν τὸν ἔχθρον. Ἐνεκα τούτου εἶναι τὸ ὄπλον τοῦ Ἰνδρα. Εἰς τὰς χεῖρας τῶν Σαμάνων εἶναι τὸ κατ'ἐξοχὴν ὄργανον καὶ μέσον τσῦνδέσεως τοῦ ὄρατοῦ με τὸ ἀόρατον. Εἶναι τὸ μέσον ἠπιτεύσεως τῆς ἐκστάσεως.

Τ Υ Π Ο Σ (RITE).- ⊕ Ἄλυσος, Δόγμα, Τελετουργία, Τυπολογία.

Τ Υ Φ Ω Β Υ Σ.- ⊕ Ἄετός, Αἴγυπτ. Μυστ. 106 (8), Ἄπις, Ἐχιδνα, Πύθων, Τυφῶν, Τροχός 118, 119

Τ Υ Φ Ω Ν.- Ὁ Τ. ἐγεννήθη, ὡς ἐλέχθη, ὑπὸ τῆς Ἥρας μόνης λόγῳ ἀντιζηλίας πρὸς τὸν Δία καὶ τιμωρίαν αὐτοῦ, διότι καὶ αὐτός ἐγέννησε μόνος τὴν Ἀθηναῖν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ. Ὁ Τ. ἐξηγέρθη κατὰ τοῦ Διὸς καὶ, κατόπιν κοσμικῶν διαστάσεων ἀγῶνος, κατετροπώθη καὶ ἐνεκλείσθη ὑπὸ τὸ ὄρος Αἴτνα, ἀπὸ ὅπου ἐξακολουθεῖ

νά έκπέμπη φλόγας. Είς τόν θμηρικόν ύμνον τῆς Ἑρας περιγράφεται λεπτομερῶς ἡ ὀργή τῆς θεᾶς ἐναντίον τοῦ Διός, κυρίως ὅμως ἐναντίον τῆς Ἀθηνᾶς.

Ὁ μῦθος, κατὰ τόν GRIMAL (DICTIONNAIRE DE MYTHOLOGIE, PARIS 1963, 466) παριστᾷ τὰς ἐκτινάξεις τοῦ ζωῶδους, τῆς ἀποκτηνώσεως, τῶν δυνάμεων τῆς χυδαιότητος, ὡς ὑστάτης προσπάθειας ἀντιτάξεως πρὸς τό πνεῦμα.

Ὁ Τ. εἶναι τό πλέον ἐπικίνδυνον τέρας κατὰ τοῦ πνεύματος. Συμβολίζει τήν προσπάθειαν καταρρακώσεως τοῦ συνειδητοῦ ὄντος, τήν ἀντίθεσιν πρὸς τήν πνευματικὴν ἐξέλιξιν, τήν ἐπίδοσιν πρὸς τήν ἀκαριαίαν ἐκτόνωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν καί ἀπολαύσεων τοῦ ἀνθρωπίνου κτήνους τῶν διεστραμμένων ἐνστικτων, κατὰ τοῦ ἰδεώδους τῆς Σοφίας".- SEGHE IV, 346

Τ Υ Χ Η .- @ Ἀνάγκη, Εἰμαρμένη.-

Υ

Σχῆμα : Βλ. Τ. VI 138 @ Ἐρώμενος, "Υ-Κίγκ

Γράμμα : Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας 213

Υ Γ Ε Ι Α .- @ Ἀγωγή, Ἀρετή, Πεντάκτινος

Υ Γ Κ Δ Ρ Α Ζ Ι Λ .- @ Σκανδιν. μυθολογία, Δένδρον ζωῆς.

Υ Δ Α Τ Α .- @ Κόραξ, Μαλχούτ, Ἰγρόν, Ἰδα, Χάος.

Υ Δ Ρ Α (λερναία). Τερατώδης ὄφας διαμμένων εἰς τὰ ἔλη τῆς Λέρνης, μέ 7 ἢ 9 κεφαλᾶς, ποῦ ἀνενεοῦντο ἀμέσως μετὰ τήν ἀποκοπήν των. Συμβολίζει τὰ πολυά-

ριθμα ἐλαττώματα τοῦ ἀνθρώπου, κατωτέρας ὑποστάθης ἔλος, βάλτος) τὰ ὁποῖα μόνος ὁ ἥρωικός χαρακτήρ δύναται νά καταβάλλῃ (Ἡρακλῆς). Λέγεται ὅτι τὸ αἷμα τῆς Ὑ. ἦτο δριμύ δηλητήριο. Ὁ Ἡρακλῆς ἐνεβάπτιζε εἰς αὐτό τὰ βέλη του. Ἐάν ἀνεμιγνύετο μέ τὰ ὕδατα τῶν θαλασσῶν ἢ λομνῶν καθίστα τοὺς ἐκεῖ διαβιοῦντας ἰχθεῖς ἀκαταλλήλους πρὸς βρῶσιν καὶ δηλητηριασμένους.

Κάθε τι ποῦ τίπεται εἰς ἐπαφήν μέ τὰ πάθη καὶ ἐλαττώματα διαφθείρεται καὶ διαφθείρει. SEGH III, 43

Υ Δ Ρ Α Ρ Γ Υ Ρ Ο Σ. (MERCURIUS). - Θ Ἀετός, T. I, 162 (εἰκῶν), Ἀζώθ, Ἀλχημεία 179 (εἰκῶν), 180, Ἀμαγάμωσις, Ἀμφίω, Ἄνοιξις, ἀντιμόνιον, ἀρκάνιον, Ἀρχαί, Βασίλισσα, Γάλα, Γάμος, Δένδρον, Διαλύτης, Δοχεῖον, Δρέπανον, Δρόσος, Δώδεκα 403 (6), Ἐπιτάς, Ἐρμῆς, Θεῖον, Θερός, Κῆπος, Κινάβαρι, Λέων, Μαγνήτης, Μήτηρ, Οἶνος, Ὄξος, Ὀργή, Οὐσία, Πνεῦμα, Ποταμός, Πῦρ, Ροή (ἔμμηνος), Χειμῶν, Ψυχῆ.-

Υ Δ Ρ Ο Μ Ε Λ Ι. - Εἶναι ἓν τῶν ποτῶν τῆς ἀθανασίας καὶ τῶν ἀθανάτων, οἱ ὁποῖοι τὸ καταναλίσκουν παραλλήλως μέ τὸν ζῦθος, ἰδίως εἰς τοὺς κελτικούς λαοὺς (Βρεττάνη). Ἐνῷ ὅμως ὁ ζῦθος εἶναι τὸ ποτόν τῶν πολεμιστῶν ἡρώων, τὸ Ὑδρομελι ἀναλίσκεται ὑπὸ τῶν θεῶν, τῶν ἱερέων καὶ τῶν σοφῶν. Ἐάν ὑποστῇ ἀλκοολικὴν ζύμωσιν, καθίσταται μεθυστικόν.

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι τὸ Ὑ. χρησιμοποιεῖται καὶ ὑπὸ τῶν BAMBARAS τῆς Ἀφρικῆς, ἐκθειαζόμενον ὡς θεσπέσιον ποτόν. Παραλληλίζεται πρὸς τὸ Θ Σόμα τῶν Ἰνδο-Ἰρανῶν καὶ πρὸς τὸ Νέκταρ τῆς ἑλλ. Μυθολογίας- SEGH III, 44

Υ Δ Ρ Ο Χ Ο Ο Σ (20 Ἰαν.-18 Φεβρ.). - Εἰς τὴν εἰκονογραφίαν παρίσταται ὁ Ὑ. ὑπό μορφήν σεβασμίου γέροντος, φέροντος ἐπὶ τῶν ἰμῶν του ἓνα ἢ δύο ἀμφορεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων χύνεται ὑγρόν. Ἄλλ' ἢ ὑγρότης τοῦ ρέοντος ὑγροῦ εἶναι ἀέριος καὶ αἰθερία. Τὸ ὑγρόν τοῦτο ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ "ρεῦμα" τοῦ ἀερίου Ὠκεανοῦ μέσα στὸ ὁποῖον ἐμβαπτιζόμεθα. Ὁ ἄηρ αὐτός μέ ροήν

ύδατινην ἀναφέρεται εἰς μίαν τροφήν μᾶλλον ψυχικὴν παρά σωματικὴν. Ἐάν δέ ὁ ἄηρ τῶν Διόδωμων, ἀνάγεται εἰς τὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ πνεύματος, ἐκεῖνος δὲ τοῦ Ζυγοῦ, εἰς τὸν διάλογον τῆς καρδίας, ὁ ἄηρ τοῦ Ἵδρ. φέρει εἰς Φῶς, τὸν κόσμον τῶν ἑκλεκτικῶν συγγενειῶν" (WAHLVEWANDSCHAFTEN τοῦ Γκαῖτε) ποῦ μᾶς κάμνουν ἔμβια ὄνυα κυκλοφοροῦντα μέσα σὲ μιὰ κοινωνίαν πνευματικὴν γεμάτην ἀπὸ παγκοσμιότητα". (A. BARBAULT). Παλαιότερον ἀνεγνωρίζετο ὡς οἰκοδεσπότης τοῦ Ἵδρ. ὁ Κρόνος. Σήμερον ἐπικρατεῖ ἡ ἀπόδοσις εἰς τὸν Οὐρανὸν (πλανήτην) ποῦ τονίζει τὸν προμηθεϊκόν, ἀγγελικόν χαρακτῆρα τοῦ ζωδίου τῆς Νέας Ἐποχῆς. ⊕ Ἐποχὴ νέα τοῦ Ἵδροχόου. ⊕ Γανυμήδης, Ζωδιακὸς κύκλος, Νέα Ἐποχὴ Ἵ.

Υ Δ Ω Ρ. - Γενικῶς αἱ συμβολικαὶ ἔννοιαι τοῦ "Υ. δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τρεῖς : πηγὴ ζωῆς, μέσον καθάρσεως, κέντρον ἀναγεννήσεως.

Τὰ "ὔδατα" μᾶζα ἀδιαφοροποίητος, παριστᾷ τὴν ἀπειρίαν τῶν δυνατοτήτων, περιέχουν κάθε δυνατικότητα, τὸ σπέρμα τῶν σπερμάτων, τὸ πλήρωμα τῶν ἐκδηλώσεων. Εἰς τὴν Ρίγλ Βέδα ἐξαίρονται αἱ ἰδιότητες τοῦ "Υ. ποῦ παρέχουν τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ εἶναι, δύναμιν καὶ ἀγνότητα, τὸσῶν πνευματικὴν, ὅσον καὶ σωματικὴν. Βλ ⊕ Βάπτισμα, Λουτρόν.

Τὸ "ὔδωρ θεωρεῖται ὡς ἡ Πρῶτη Ὑλη, ἡ Πρακρίτη. Τὸ Βραχμάνδα, τὸ Ὄν τοῦ κόσμου, ἐπιάζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν πρωταρχικῶν Ὑδάτων. Ἡ ἔννοια τῶν πρωταρχικῶν Ὑδάτων, ὁ Ὁκεανὸς τῶν ἀρχῶν τοῦ κόσμου, εἶναι σχεδὸν παγκόσμιος. Εἰς τὰς ταντρικὰς ἀλληγορίας, τὸ "Υ. συνδυάζεται ἢ μᾶλλον ταυτίζεται μὲ τὸ Πράνα τὴν ζωτικὴν ἀρχὴν., καὶ πνοήν.

Ἐξίσου γενικῶς τὸ "Υ. εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τοῦ κόσμου, θεωρεῖται ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν μέσον τυπολογικῆς καθάρσεως.

Ὁ χριστιανικὸς ραντισμὸς ἢ ἐμβάπτισις ἐντὸς ἡγιασμένου ὕδατος, ὄχι μόνον πρὸς καθαρμόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀνεγέννησιν τοῦ βαπτιζομένου, εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ Χριστοῦ.

Οὕτω τὸ "Υ, εἰς τὴν Κ.Δ. ἀποκτᾷ σαφῶς σωτηριολογικὴν σημασίαν. Ὁ Ποιμὴν τοῦ Ἑρμᾶ ὁμιλεῖ περὶ ἐκεῖνων ποῦ εἰσῆλθον νεκροὶ εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος κατέβηλθον ζῶντες. "Αὐτὸ ποῦ ἔχω ἐν ἐμοί, λέγει ὁ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος (κατὰ τὸν Κάλλιστον) εἶναι τὸ ὕδωρ ποῦ ἐνεργεῖ καὶ ὁμιλεῖ." Αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ "Υδωρ τῆς Κασταλίας εἰς τοὺς Δελφοὺς, ποῦ μετέδιδεν εἰς τὴν Πυθίαν τὸ μαντικὸν χάρισμα.

Εἰς πλείστας ἐπίσης Γραφὰς γίνεται λόγος περὶ ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων ὑδάτων. Τὰ κατερχόμενα "Υ. (τὰ οὐράνια) ὅπως ἡ βροχὴ, εἶναι σπέρμα θεϊκὸν ποῦ κατέρχεται διὰ τὴν γονιμοποίησιν τὴν Γῆν. εἶναι συνεπῶς ἄρρη ἐνέργεια, σχετιζομένη μὲ τὸ οὐράνιον Πῦρ. Τὰ ἀνέρχόμενα "Υδάτα, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς γονιμοποιήσεως τῆς Γῆς, ἡ βλάστησις.

Εἰς τὴν Θεογονίαν τοῦ Ἡσιόδου (130-135), γίνεται σαφὴς διάκρισις μεταξὺ τῶν γλυκῶν, παθητικῶν ὑδάτων τῶν λιμνῶν, καὶ τοῦ θαλασσίου, ἄρρενος, ἀφρίζοντος ὕδατος τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ Γαῖα γεννᾷ κατὰ πρῶτον τὸν Πόντον, τὰ γλυκᾶ καὶ ἄγωνα ὕδατα. Κατόπιν συνδέεται μὲ τὸν Οὐρανὸν καὶ δίδει γένεσιν εἰς τὸν Ὠκεανόν, τὸν γεννήτορα τῶν πάντων. Τὴν σύνδεσιν τοῦ ἀγόνου ὕδατος μετὰ τοῦ γονίμου Ὠκεανοῦ, ἀποδίδει ὁ Ἡσιόδος εἰς τὴν παρέμβασιν τοῦ Ἑρωτος.

Πολλοὶ μυστικίζοντες Γερμανοὶ ποιηταὶ (NOVALIS, Σιλέσιος) διετύπωσαν τὰ ἀκόρητα τοῦ συμβόλου τοῦ ὕδατος σὲ βαθυτάτους στίχους.

⊕ Ἁγιασμός, Ἄπας, Βάπτισμα, Δοκιμασία διὰ τοῦ "Υ., Λουτρόν, "Υδάτα, Ὑδατομαντεία.

Υ - Κ Ι Γ Κ. - ⊕ Βάγκ-Πί, Ι - Κίγκ, Κίγκ.

Υ Λ Η. - ⊕ Ἀλχημεία 176, 178. - "Αντιτη. Ἀρχαί, Ἀρκάνιον, Γάλα, Δηλητήριον, Ἐκδήλωσις, Ἐνότης (τῆς ὕλης), Ἐποχαί, Ἥλιος, Θυσία, Μουλαπρακτίτη, Μέταλλα, Οὐσία (πρωταρχικὴ), Πηλός, Πραντάνα, Πρωθύλη, Ρευστόν, Τιαμάτ, Ὑδάτα, Χᾶος, Ὠκεανός.

Υ Λ Ι Σ Μ Ο Σ. - ⊕ Δημοκρατία, Ἑλλ. Φιλοσοφία (538-539),

'Επικουρισμός, 'Ιδεοκρατία, Μηχανοκρατία, Ψυχή.-

Υ Λ Ο Π Ο Ι Η Σ Ι Σ.- Βλ. εϊ. Τ. VI, 164, 165.

⊕ 'Εκτοπλασμία, 'Εμφάνισης, 'Ιδεοπλαστία,
Σρένκ - Νότσιγκ, Τηλεπλασία, Φάσμα.

Υ Ο Ρ Κ Η Σ Τύπος) ⊕ 'Εμυλασιόν

Υ Π Α Τ Ι Α.- Βιβλ. "Ιβου Αίμιλιά, 'Υπατία, ή
μεγάλη άλεξανδρινή φιλόσοφος, έν 'Ιλιόςος 1980, σ. 20.
Βίγλερη, Η 'Υ. επί τής πυρᾶς, έκδ. 'Ελεοθέρα σκέψη

Υ Π Ε Ρ Β Ο Ρ Α Ι Α ή 'Υπερβόρειος ήπειρος, ή Θούλη.

"Ισως νά εΐχε σχέσιν μέ τήν νοσταλγικήν ανάμνη-
σιν τής μακρυνής χώρας άπό όπου κατά τήν 2αν χιλιετίαν
οί πανάρχαιοι 'Ελληνες, κατήλθον εϊς τήν 'Ελλάδα.
Ήτο ή χώρα όπου κατά τήν μυθολογίαν έγεννήθη ή Αητώ,
μήτηρ τοῦ 'Απόλλωνος. 'Ο τελευταίος, άν καί γεννηθείς
εϊς τήν Αηλον καί έγκατεστημένος εϊς Δελφούς, έπισκέ-
πτεται περιοδικῶς κάθε φθινόπωρον τήν 'Υπερβοραϊαν
ή Θούλην. Εϊναι, λέγεται, τό καταφύγιόν του πρός άπο-
φυγήν τών διώξεων έκ μέρους τοῦ Διδος. 'Εκ ταύτης,
έξετοξεύθη τό θαυμαστόν βέλος καί έσχηματίσθη εϊς τό
στερέωμα ό άστερισμός τοῦ Τοξότου.

Κατά μίαν παράδοσιν, εϊς 'Υπερβόρειος, ό "Ολεν,
προερχόμενος έξ 'Υπερβοραϊας εϊχεν ιδρύσει τό μανταϊ-
ον τών Δελφῶν. "Οταν οί Γαλάται έπλησίασαν τό ιερόν
διά νά τό λεηλατήσουν, έτράπησαν εϊς φυγήν ένεκα τής
έμφανίσεως ύπερβορείων φαντασμάτων. 'Ελέχθη έπίσης ότι
ό Πυθαγόρας, ήτο ή μετεμψύχωσις ένός 'Υπερβορείου.
Βιβλ. SEGII III, 45.- Π. Γράβ. Πυθαγόρας, 33.-
⊕ 'Απόλλων, (ύπερβόρειος), Θούλη, Νήσος.

Υ Π Ε Ρ - Π Ε Ρ Α Ν (L'AU-DELA).-Τό 'Υπερ-πέραν εϊναι
μία μυστηριώδης περιοχή όπου άόρατου κόσμου,
όπου μεταβαίνουν όλοι οί θνητοί μετά θάνατον. Πρέπει
νά διακρίνεται άπό "τόν άλλον κόσμον" που εϊναι ένα
εϊδος άντιγράφου τοῦ όρατοῦ, εϊς τόν όποϊον οί κάτοι-
κοί του εϊσέρχονται καί έξέρχονται έλευθέρως, ένῶ άπό
τό 'Υπερ-πέραν οὔδεις επανέρχεται.

Ὁ ἄλλος κόσμος, εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ τὸ ἐνδιαίτημα τῶν θεῶν, ἐν ἀτιθέσει πρὸς τὸν κόσμον τῶν ἀνθρώπων, ἐπιγελῶν καὶ θνητῶν, οἱ τελευταῖοι δὲ μετέρχονται εἰς τὸ 'Υ.Π. μετὰ θάνατον. Ἐκφεύγει οὗτος τῶν σχετικοτήτων τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου. Ἐἶναι εἰς ἱερός χώρος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις (τελεταί, ἱεουργίαι) καὶ εἰς ὄρισμένους τόπους (ὄμφαλοι, ἱερά) δύναται νὰ διεισδύσῃ καὶ νὰ μεταλάβῃ τῆς εὐδαιμονίας τῶν θεῶν. SEGH I 138

Υ Π Ν Ο Β Α Σ Ι Α.- SOMNAMBULISME).- @ Διορατικότης, Ἐπνοβάτης.

Υ Π Ν Ω Σ Ι Σ (τεχνητή).- @ Ἀμνησία, Ἀναλησία, Ἀπομόνωσις, Αὐθυπνωτισμός, Ἀφύπνισις, Θεραπευτική. Μπραίντ, Σύσπασις, Ἐπνος.

Υ Π Π Ο Β Ο Λ Η.- (SUGGESTION).- @ Αὐθυποβολή. Ὑποβλητική φάσις ὑπνώσεως.

Υ Π Ο Δ Η Μ Α.- Πρβλ Σανδάλιον. Κατὰ μίαν ἐκδοχὴν συμβολίζει τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας. Διὰ τοῦτο, ὁ εἰσερχόμενος εἰς μίαν ἰσλαμικὴν οἰκίαν ὀφείλει νὰ ἀφαιρέσῃ τὰ ὑποδήματά του εἰς ἔνδειξιν ὅτι ἔρχεται ὡς φιλοξενούμενος, μὴ ἔχων οὐδὲν δικαίωμα ἐν τῇ οἰκίᾳ. Κατ'ἐπέκτασιν ἐν Τέμενος εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ἀλλάχ καὶ εἰς ἔνδειξιν τούτου οἱ εἰσερχόμενοι πιστοί, ὀφείλουν νὰ ἀφαιρέσουν τὰ ὑποδήματά των.

Ἐπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἐκδοχὴ τοῦ ρυθιῶπου ποῦ ἀποκομίζουσι τὰ ὑ καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀφαιροῦνται ὅταν ὁ πιστός εἰσέρχεται εἰς ἱεροῦς χώρους.

Υ Σ Ω Π Ο Σ.- Εἶναι ἀρωματικὸν φυτὸν τοῦ ὁποῖου ὁ χυμός ἔχει καθαρτικὰς ἰδιότητας, τόσον τελετικὰς, ὅσον καὶ θεραπευτικὰς. Εἰς τὴν ὀμιλίαν 45 ἐπὶ τοῦ "Ἀσματος Ἀσμάτων, ὁ Ἄγ. Βερνάρδος τοῦ Κλαιρβῶ, ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ψαλμ. 50,9 γράφει: "Τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ μετριοφροσύνη. Τοῦτο δὲν τὸ λέγω ἐγὼ, ἀλλ' ὁ Προφήτης πρὸ ἐμοῦ: "Ραντίης με καὶ Ἰσώφω καθαρισθήσομαι" συμβολίζων τὴν ταπεινοφροσύνην σιὰ τοῦ σεμνοῦ αὐτοῦ φυτοῦ ποῦ καθαρίζει τὸ στήθος. Μὲ "Υ. ὁ Προφητᾶναξ, μετὰ τὸ βαρὺ σφάλμα του, ἐκπλύνεται

έκπλύνεται καί άνακτιᾷ τήν χιονώδη λευκότητα τῆς
ἀθωότητος.- SEGH III 45

Υ Φ Α Ν Σ Ι Σ.- Αἱ Μοῦραι τῆς ἀρχ. Ἑλλάδος (Ἰλάχσεις,
"Ατροπος, Κλωθῶ) ἦσαν καί αὐταί ὑφάντριαι τῶν
πεπρωμένων τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τήν Ἑγγύς Ἀνατολήν,
ἀνεκαλύφθησαν παραστάσεις θεαινῶν ὑφαντριῶν μεταξύ
τῶν ὁποίων ἀξιολογηθέντος εἶναι ἡ Μεγάλη θεᾶ τῶν
Χιτιτιῶν, ἀναγομένη εἰς τήν 2αν χιλιετίαν π.Χ. Εἶναι
αἱ ἡγεμονίδες ὄχι μόνον τῆς διαρκείας (τοῦ χρόνου),
ἀλλά καί τῆς Εἰμαρμένης, τοῦ Νόμου τῆς Ἀνάγκης, τοῦ
Νόμου ὅστις ὀρίζει τήν συνεχῆ μεταβολήν τοῦ σύμπαντος
καί τῶν ὄντων, ἀφοῦ ἐξ αὐτῆς πηγάζει ἡ ἄπειρος ποικιλία
τῶν μορφῶν. Ὑφάντριαι, ἀνοίγουν καί κλείουν ἐπ' ἀδρι-
στον τοὺς κύκλους τῶν ἀτομικῶν, κοσμικῶν καί ἱστορικῶν
γεγονότων.- SEGH IV 300.

Υ Ψ Ο Σ.- Σύμβολον τῆς ἀνώσεως, τῆς ἀνόδου, ἀνα-
γωγῆς καί ταυτίσεως προοδευτικῆς μέ ἐκεῖνο πού
παριστᾷ τόν Οὐρανόν, τό Ἄνω, τό Θεῖον. Δέν εἶναι ἀπλοῦν
ἡθοπλαστικόν σύμβολον. Ἐκεῖνος πού τό ἐπιζητεῖ, ἐκεῖνος
πού τό φαντάζεται μέ ὄλην τήν δύναμιν τῆς δημιουργικῆς
φαντασίας του, πού εἶναι ὁ πραγματικός κινήτηρ ὅλου
τοῦ ψυχικοῦ μας δυναμισμού ἀναγνωρίζει εἰς αὐτό ὅτι
εἶναι μία ἀκατάσχετος δύναμις ὑλικῆς, δυναμικῆς,
ζωτικῆς ἀκόμη ἀνατάσεως.- SEGH III 12

Φ Α Ι Ν Ο Μ Ε Ν Α. (Ψυχικά).- Θ Δυνάμεις 393, Ἰκανότητες

Φ Α Λ Λ Ο Σ.- Ἡ ἑβδόμη Θ Σεφίρά Γιεσῶδ, θεωρεῖ τήν
δύναμιν τῆς γενέσεως, ὡς τό θεμέλιον παντός ὄντος.
Εἰς τό Σεφέρ Μπαχίρ, ὁ φαλλός ταυτίζεται πρὸς τήν ἔν-
νοιαν τοῦ δικαίου. Ὡς μία στήλη, ὑποβαστάζει καί
ἐξισορροπεῖ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει μεταξύ Οὐρανοῦ καί Γῆς.

Δόγῃ ἀναλογίας μεταξύ μικρο- καί Μακροκόσμου,
παριστᾷ τήν κοσμικήν ἐνέργειαν.

Κατά τήν γνώμην τοῦ Γαληνοῦ ἥτις θᾶ ὑπερισχύου
καθ' ὅλον τόν Μεσαιῶνα, τό σπέρμα προέρχεται ἀπό τόν
ἐγκέφαλον καί κατέρχεται καί κατέρχεται κατά μῆκος τῆς
σπονδυλικῆς στήλης. Διὲ τοῦτο ὁ Φαλλός συμβολίζει τήν

Ἀνατολήν, πῆν μυστικὴν ἀνατολήν, τόπον καὶ προέλευ-
σιν τῆς ζωῆς, τῆς θερμότητος, τοῦ φωτός. Καλιταί τὸ
ἕβδομον μέλος τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὸ Σεφέρ Πιεζιράχ, ὁ Φ. ἐκπληροῖ ὄχι μόνον
γενετικὴν λειτουργίαν, ἀλλὰ καὶ ἐξισορροπιστικὴν
τόσον ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος, ὅσον καὶ εἰς τὴν
ὄλην τάξιν τοῦ Κόσμου. Βλ. G.C.SCHOLEM, ORIGINE DE
LA KABBALÉ, PARIS 1966, 165-169)

- λατρεία παλλικῆ Φ Γνωστικοί, (ἀντίθ)Κτεῖς,
Μαγεία σεξουαλικῆ, Ὀφιοί.

Φ Α Μ Α & Κ Ο Ν Φ Ε Σ Ι Ο. - Φ Ἀνδρέου Βαλεντ.
Ροδοσταυρισμός, Φιλαλήθης.

Φ Α Ν Ο Σ. - Οἱ Φανοὶ ἤδη ἀπὸ τῆς παναρχαίας
ἐποχῆς, δὲν εἶχον εἰς τὴν Ἰαπωνίαν διακοσμητι-
κὸν καὶ καλλωπιστικὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἦσαν σύμβολα φωτισ-
μοῦ καὶ πνευματικῆς διαυγείας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ
Μουρομάχι (1333=1573) ὅπου ἀνεπτύχθησαν ἡ τέχνη τῆς
διακοσμήσεως τῶν κήπων καὶ ἡ τελετὴ τοῦ τεῖου, οἱ Φ.
κατέλαβον πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τὴν αἰσθητικὴν καὶ κα-
τέστησαν τμημὰ ἀναπόσπαστον τοῦ ἰαπωνικοῦ κήπου.

Ἡ δυτικὴ Παράδοσις, γνωρίζει ἐπίσης τὸν Φ. τῶν
νεκτῶν ποῦ πρέπει νὰ κατῆ καθ' ὄλην τὴν νύκτα ἢ καὶ
ἐπὶ 40 ἡμ. πῆλοισιν τοῦ νεκροῦ ἢ ἐμπρὸς στή κατοικί-
αν του. Συμβολίζει τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς πέραν τῆς
γηίνης ὑπάρξεως.

Φ Α Ο Υ Σ Τ. - Φ Γκαῖτε, Μεφιστοφελῆς, Προκα-
δεῖα τῆς μαγίσεως.

Φ Α Ρ Ι Σ Α Ι Ο Ι. - & Σαδουκαῖοι

Φ Α Ρ Μ Α Γ Κ Α. - Φ Σύμβολα φαρμακοποιῶν.

Φ Α Σ Μ Α. - Φ Εἶδωλον, Ἐκτοπλασμα, Ἐμφάνισις.

Φ Α Σ Ο Α Ι Ο Ι. - Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τὰ Φ. καὶ ἰδίως
τὰ εἰρημνεύα, θεωροῦνται ὡς κεκτῆμένα ἀρετῶν προσ-
τατευτικῶν καὶ ἐξορκιστικῶν. Ἀποδιώκουν τοὺς δαίμονας,
ἀποτρέπουσι τὰ κακά καὶ προφυλάσσουν ἀπὸ τὸν κεραυνόν.
Ἀκριβῶς, ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως, τὸ βράδυ τῆς 3 Φεβρ.

οί Ἰάπωνες σκορπίζουν μέσα στο σπίτι των Φ. διά νά ἐκδιώξουν τοὺς δαίμονας κραυγάζοντες : "Ἐξω τὰ δαιμόνια, μέσα ἢ εὐτυχία".

Τὰ Φ. φαίνεται νά ἔπαιξαν εἰς τὴν ἀρχ. Ἰνδίαν κάποιον ρόλον ἐρωτικῆς μαγείας, λόγῳ τῆς ὁμοιοδητικῆς των μέ τοὺς ἀνθρωπίνους ὄρχεις. * Κῦμοι

F E D E S A N T A. - Θ Θεία Κωμωδία 120 (14)

Φ Ε Ρ Ε Κ Υ Δ Η Σ. - Βλ. Π.Γράβ. Πυθαγόρας 29.

Φ Ε Τ Ι Χ. - βλ. SEGHE II 309.

Φ Θ Α. - Θ Μέμφις

Φ Ι Α Τ (FIAT LUX -Γεννηθήτω φῶς) Θ Γεννηθήτω φῶς.

Φ Ι Κ Ι Ν Ο Σ (Μαρσίλιος). - βλ. Π.Γράβ. Πυθαγόρας 85

Φ Ι Λ Υ Ρ Α (Φλαουριά, TILLEUL) - Ἡ Φ. τῆς ὁποίας τὸ εὖσσμα ἄνη, εἶχον καταπραϋντικὰς ἰδιότητας, ἐθεωρήθη ἀνέκαθεν ὡς σύμβ. φιλίας. Τὸ ὄνομα εἶναι τὸ αὐτὸ μέ τὸ τῆς μητρὸς τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, τοῦ φιλανθρώπου θεραπευτοῦ. Ὁ Ὀβίδιος εἰς τὰς Μεταμορφώσεις του, διηγεῖται τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Φιλήμονος καὶ τῆς Βαυκίδος, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ ἐφιλοξένησαν τὸν Δία καὶ τὸν Ἑρμῆν, εἶχον δεχθῆ ἀπὸ τοὺς θεοὺς νά ἀποθάνουν ταυτοχρόνως. Εἰς τὸ τάφον τοὺς ἐφυτεύθησαν μία δρυς (ἱερόν δένδρον τοῦ Διὸς) καὶ μία Φιλύρα ὡς δεῖγμα ἀδιασπαστοῦ δεσμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως.

Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Σ ὁ Ἰνός (ὁ ὠραῖος). - Βλ. Ἰάκωβος ντέΜολαί

Φ Ι Λ Ο Σ Ο Φ Ι Α ἑλλην. βλ. Ἄντ. Ἀδριανοπούλου: Ἄρχ. Ἑλληνες Φιλῶσοι. - Δημ. Ἰωαννίδης, Ἀτομικοὶ φιλόσοφοι. ἐν Ἑκλ. Ἰλισοῦ Β, 141. - Τοῦ ἰδίου, τὸ ἄτομον, ἐν Ἑκλ. Ἰλισοῦ Γ 301.

Φ Ι Λ Ω Ν Ἀλεξανδρεὺς (30 π.Χ. + 40 μ.Χ. Κατὰ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ Ἀλεξανδρεία ἦτο τὸ χωνευτήριον πάσης γνώσεως καὶ σοφίας. Ἐκεῖ λειτουργοῦν πάσης προελεύσεως σχολαί μέ ἀξιολόγους ἐκπροσώπους τῶν Προσκρατικῶν, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, τῶν Στωικῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Αἰγύπτου,

τῆς Ἰουδαίας, τῆς Περσίας κ.ἄ. παραδοσιακῶν πολιτισμῶν. Ὁ μεγαλειότερος ἐκ τῶν Ἰουδαίων, εἶναι ὁ Φίλων. Ὁ Ἑβραῖος τὴν καταγωγὴν ἀλλὰ καὶ ἐμπελησμένος ἀπὸ ἑλληνικὴν παιδείαν, γράφων ἀπταιστως τὴν τὴν ἀττικὴν διάλεκτον, ὥστε νὰ ἀποκαλῆται Ἰουδαῖος Πλάτων, προβαίνει διὰ σειρᾶς βιβλίων του, συντεταγμένον εἰς τὴν ἑλληνικὴν, εἰς τὴν καρποφόρον σύντηξιν τῆς ἑλλ. μὲ τὴν Ἰουδαϊκὴν σκέψιν. Χάρις εἰς αὐτόν, ἡ Π.Δ. λαμβάνει συμβολικὴν διάστασιν καὶ ἐρμηνεύονται συμβολικῶς αἱ ἀφηγήσεις τῆς ἑβραϊκῆς θρησκείας. Ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως, οἱ μῦθοι καὶ ἀφηγήσεις τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Πλάτωνος κ.ἄ. παύουν νὰ θεωροῦνται ὡς ποιητικαὶ διηγήσεις, ἀλλ' ἀποδεικνύονται μεσταὶ φιλοσοφικῶν καὶ ἀκόμη μυσταγωγικῶν ἀποκαλύψεων τὰς ὁποίας οἱ μεταγενέστεροι σοβαρῶς λαμβάνουν ὑπ' ὄψει των κατὰ τὰς ἐπεξεργασίας τῆς Βίβλου καὶ τῆς Κ.Δ. καὶ οὕτω ἀρχίζουσι νὰ διαπλάττουν τὴν φιλοσοφικὴν καὶ ἀναγωγικὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Πρῶτος Βασίλειος ὁ Μέγας, χρησιμοποιοῦν τὰς ἀλληγορικὰς ἐρμηνείας τοῦ Φίλωνος, ἀνακαλύπτει εἰς τὴν Ὀδύσειαν πνευματικὰς καὶ ἀναγωγικὰς τῆς ψυχῆς ἀληθείας. Ὁ Φίλων μέλλει νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς συγχρόνους του καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς ὅλους τοὺς μεταγενεστέρους του ἐρμηνευτὰς τῆς Βίβλου, πῶς νὰ εἰσδύουν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Γραφῶν. Ἡ κατὰ γράμμα ἐρμηνεία αὐτῶν, εἶναι ὄχι μόνον ἀνεπαρκὴς ἀλλὰ καὶ ἱεροδούλος ! Ἡ ἀλληγορικὴ καὶ συμβολικὴ ἐρμηνεία τῶν μύθων, ποῦ εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ἀπὸ τόν Στωικόν Κορνοῦτον, μὲ τόν Φίλωνα διευρύνεται καὶ καταλήγει ὥστε ἡ Βίβλος νὰ θεωρηθῇ ὡς μία ἀποκάλυψις τῶν ἐσωτάτων ἀληθειῶν τοῦ πνεύματος, ἐκτός τῶν ὁρίων τοῦ χρόνου καὶ τῆς γεωγραφίας.

Τὸ ἔργον του εἶναι ἀνεκτίμητον καὶ μέλλει νὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τῆς μυστηριακῆς ἐρμηνείας τῶν μύθων καὶ συμβόλων ὅλων τῶν μυστηριοσοφικῶν ἐπιδόσεων τῶν μεταγενεστέρων ἐσωτερικῶν. Δικαίως λοιπόν ὁ MICHEL AMELINEAU, τόν ἀπεκάλεσε "τόν πρῶτον Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ἔργα του εἶναι πολυέριθμα :

Περὶ θεωρητικοῦ βίου, Περὶ Κόσμου γενέσεως, Περὶ τῶν Χερουβείμ, Ἀβράαμ μετανάστευσις (3), Περὶ Ἐνυπνίων,

ΦΛΟΥΝΤ (ΡΟΒΕΡΤΟΣ) .Πρωμετωπία τοῦ ἔργου του:
SUMMUM BONUM, Φραγκφούρτη 1626.

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial data. This includes not only sales and purchases but also expenses and income.

The second part of the document provides a detailed breakdown of the accounting process. It outlines the steps from recording transactions to the preparation of financial statements. This includes identifying the accounts affected by each transaction, debiting and crediting the appropriate accounts, and ensuring that the accounting equation remains balanced.

The third part of the document focuses on the analysis of the financial statements. It explains how to interpret the balance sheet, income statement, and statement of cash flows. It highlights the key indicators of financial health and provides examples of how to identify potential areas of concern.

The fourth part of the document discusses the role of the accountant in providing financial advice to management. It emphasizes that accountants should not just report the numbers but also provide insights into the implications of those numbers for the business's future performance.

The fifth part of the document covers the importance of internal controls. It explains how a strong system of internal controls can help prevent errors and fraud, and ensure that the company's assets are protected. It provides examples of common internal control procedures and discusses how to evaluate their effectiveness.

The sixth part of the document discusses the impact of technology on accounting. It highlights the benefits of using accounting software, such as increased accuracy and efficiency, and discusses the challenges of implementing and maintaining such systems.

The seventh part of the document covers the ethical responsibilities of accountants. It emphasizes that accountants have a duty to provide accurate and unbiased information, and to act in the best interests of the public. It discusses the consequences of unethical behavior and provides guidance on how to handle ethical dilemmas.

The eighth part of the document discusses the role of accountants in the global economy. It highlights the challenges of operating in a global market, such as currency fluctuations and differing accounting standards, and discusses strategies for managing these risks.

The ninth part of the document covers the future of accounting. It discusses the impact of emerging technologies, such as artificial intelligence and blockchain, on the accounting profession and provides insights into the skills and knowledge that will be needed to succeed in the future.

The tenth part of the document provides a summary of the key points discussed in the document and offers some final thoughts on the importance of accounting in the business world.

Περὶ θυσίας Κάιν καὶ "Αβελ κ.ἄ.

'Εξεδόθησαν πλήρως ἐν γαλλ.μτφρ. ὑπὸ τῆς "COLLECTION
DES SOURCES CHRETIENNES, PARIS.- Εἰδική βιβλιογρ. ἐν
M.M.DAVY, DICTION.DES MYSTIQUES, T.I,σ.570.

Φ Λ Α Μ Ε Λ (NICOLAS FLAMEL).- @ 'Αβραάμ ὁ 'Εβραῖος,

Φ Λ Α Μ Μ Α Ρ Ι Ο Ν (CAMILLE FLAMMARION).-

@ Τῆλεπέθεια, 'Επιθανάτια φαινόμενα

Φ Λ Ο Γ Α.- Εἰς ὄλας τὰς Παραδόσεις ἡ Φ. εἶναι σύμβ.

καθάρσεως, φωτισμοῦ καὶ πνευματ."Ἐρωτος. Εἶναι
ἡ εἰκὼν τοῦ πνεύματος, τῆς ὑπερβατικότητος καὶ ἡ ψυχὴ
τοῦ πυρός. Ὑπὸ τὴν ἀρνητικὴν σημασίαν τῆς εἶναι ἡ
διχόνοια, ἡ ἐπανάστασις, ὁ φθόνος, ἡ πυρκαϊᾶ τῶν ἀσελ-
γῶν πῶθων, ἡ θανατηφόρος ἔκκρηξις τῶν παθῶν.

Φ.Λ.Ο.Ρ.Α .- @ 'Αδελφότης τοῦ Κρόνου

Φ Λ Ο Υ Δ Δ . (ROBERT FLOOD) @ Ροδostaυρισμός.

Φ Ο Ι Ν Ι Ε (μυθικόνπτηνόν) @ Σαλαμάνδραι.SEGH III,385

F U D O S I.- @ Βίττεμανς

Φ Ο Υ Λ Κ Α Ν Ε Λ Α Ι.- @ Κανσελιέ

Φ Ο Υ - Χ Ι.- @ Κουᾶ, Νιού-Κουᾶ, Ταοῖσμός,Τρίγραμμα.

Φ Ο Χ Α Τ.- @ "Ατομον, 'Ενέργεια, Κουνταλίνη,Μαδουάρα

Φ Ρ Α Γ Κ Ι Σ Κ Ο Ξ τῆς 'Ασσίξης.-Βιβλ.DAVY II 174,177

Φ Ρ Ε Ν Ο Λ Ο Γ Ι Α.- @ Γκάλ, Φλούδδ (229)

Φ Ρ Ο Υ Ν Τ (SIGMUND FREUD.- @ Γιούγκι, Καρρέλ 362.

Κρίσις 483, Ψυχανάλυσις, Ψυχῆ.

Φ Ρ Ο Υ Ρ Ι Ο Ν.- Εἶναι οἰκουμενικόν σύμβ. τοῦ ἐσωτέ-
ρου καταφυγίου τοῦ ἀνθρ., τὸ σπῆλαιον τῆς καρδίας,

ὁ τόπος ἐπικοινωνίας τῆς ψυχῆς μετὰ τῆς θεότητος.
Εἰς τοὺς Ψαλμ.46,59 ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀναφέρεται ὡς ἐν
Φρούριον ἢ Καταφύγιον. Ἡ Μπαγκαβάτ Γκιτά παριστᾷ τὸ
σῶμα τοῦ Γιόγκι, ὡς ἐν Φ. με δύο θύρας, κλειστὸν

ἔναντι τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν, προφυλάσσει ἐπομένως τὴν ἐσωτέραν συγκέντρωσιν τοῦ πνεύματος (5,13)

Τὸ "Βιβλίον τοῦ χρυσοῦ ἄνθους, τέλος τοῦ Ταοῦ-μοῦ, συνιστᾷ νὰ ἐνδυναμώσωμεν καὶ νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὸν τὸν πρωταρχικὸν Πύργον, ποῦ εἶναι ὁ τόπος ὅπου ἐδρεύει τὸ Κιγκ, τὸ Πνεῦμα. SEGH II 344

Φ Ρ Υ Ν Ο Σ (CRAPAUD).— Πολλάκις συγχέεται μὲ τον Φ Βάτραχον, ἃν καὶ ἀποδίδεται εἰς τὰ δύο ζῶα ἀντίθετος ἐπίδρασις. Γενικῶς, διὰ τοὺς φυτικοὺς λαοὺς, ἔχει δυσμενῆ σημασίαν. Εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἀντιθέτως ἔχει διαφόρους. Οἱ Κινέζοι, διέκριναν ἐπὶ τῆς Σελήνης τὴν μορφήν ἑνὸς Φ. Εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ἦτο σύμβολον τῶν νεκρῶν. Τὸ ὄνομα προέρχεται ἀπὸ τὴν ἑλληνίδα ἑταῖραν Φρύνην, ἡ ὅποια, κατὰ μίαν ἐκδοχὴν, ἐρρίφθη γυμνὴ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἀναδυομένην Ἀφροδίτην. Ἐξυμνεῖτο ὡς ἰέρεια καὶ μεσάζουσα τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ Φ. φαίνεται ὅτι δι' αὐτῆς συμβολίζει τὴν λαγνείαν.

Φ Υ Κ Η.—(ALGUES).— Ἡ περιουλογὴ τοῦ θαλασσίου Φ. εἰς Ἰαπωνίαν, τελεῖται βάσει ὠρισμένων τύπων τοῦ Εἰντοϊσμοῦ, τόσον διότι εἶναι θρεπτικὴ τροφή, ἀλλὰ καὶ διότι ἀποδίδεται εἰς αὐτὰ κάποια προστατευτικὴ ἀρετὴ. Ἐπειδὴ ἀυξάνει ἐντὸς τοῦ ὕγρου στοιχείου τῆς θαλάσσης, τὸ Φύκος συμβολίζει μίαν ἀέναον ζωὴν ποῦ τίποτε δέν δύναται νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ, τὴν στοιχειώδη ζωὴν, τὴν πρωταρχικὴν τροφήν.

Φ Υ Λ Α Κ Τ Η Ρ Ι Ο Ν (AMULETUM, PENTACLE).—

Φ Γκέμμα, Κώδων, Περγαμηνή.— SEGH III 374

Φ Υ Λ Α Ε.— Φ Δράκων, Τέρατα, Ἥρωσ, Πνεύματα
Φύλαξ κατωφλίου: Φ Ἐπικλησις 634

Φ Υ Σ Ι Ο Γ Ν Ω Μ Ο Ν Ι Κ Η.— Φ Τρεῖς φυσιογν. τύποι,
σ.242 -243. Φ Λαβάτερ, Ζοχάρ.

Φ Υ Σ Ι Ε.— Φ Ἄντα Νάρη, Ἄντιτη, Ἴσις, Οὐσία,
Πρακρίτη, Πρόνοια, Φυσιολατρεία.

Φ Υ Τ Α. - Θ 'Αστρ. σφραγιδες, Βοτανολογία, Κρόλιους, Ριζοτομία.

Φυτά μαγικά ή ιερά. - Θ Γιαγγή, Γιδοκκο, Γκίνσεγκ, Γκύ, Δρόγαι, Έλλέβορον, Θεαγγελία, Ίεροβοτάνη, Μανδραγόρας, Μώλυ, Πεύδοτλ, Πιουλέ.

Φ Υ Τ Ι Κ Ο Ν ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ. - Πολυάριθμα κείμενα και είκο-
νες εις όλους τους πολιτισμούς, παραδέχονται την
μετάβασιν του φυτού εις τὸ ζῶον, περαιτέρω εις τὸ ἀνθρώ-
πινον και τέλος εις τὸ θεῖον πεδῖον ἢ καὶ ἀντιστροφως.
"Ἐνα ἀδιὰκοπον κύκλωμα διατρέχει τὸ κατώτερον πεδῖον
πρὸς τὸ ἀνώτερον και τανάκαλιν. Εἶναι ὁμοίως ἔν σὺμβ.
τοῦ κυκλικου χαρακτῆρος πάσης ὑπάρξεως: γέννησις, ὠρι-
μανσις, θάνατος και μεταμόρφωσις. Σχεδόν ὅλαι αἱ θῆλει-
αι θεότητες τῆς ἀρχ. Ἑλλάδος: Δήμητρα, Ἀφροδίτη, Ἥρα
"Ἀρτεμις, εἶναι προστάτιδες τῆς Γεωργίας, ἐπίσης και
ἄρρενες θεοί: Ἄρης, Διδουσοσ.

Ἡ βλάστησις εἶναι τὸ σὺμβ. τῆς ἀναπτύξεως τῶν
δυνατοτήτων ποῦ πραγματοποιοῦνται ἀπὸ τοῦ σπόρου,
τοῦ σπέρματος. Ἐπίσης ἐκ τῆς ἀδιαφοροποιήτου ὕλης ποῦ
παριστᾷ ἡ Γῆ. Ἐπὶ τῶν κλάδων τοῦ ἀναπτυσσομένου δένδρου
ἐπικᾶθηται πτηνᾶ, σύμβολα τῶν ἀνωτέρων πνευματικῶν
καταστάσεων. Ἡ βλάστησις γεννᾶται ἀπὸ τὴν γῆν, ὅπως
και ὁ ἄνθρωπος κατὰ τῆς Γένεσιν. Ὁ Γκενδὸν παρατηρεῖ
ὅτι εις τὴν Γένεσιν ἡ δημιουργία τῶν φυτῶν προηγεῖται
τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Γεννώμενον τὸ φυτὸν ἐκ τῆς γῆς, ἔχει ρίζαν ὑπό-
γειον. Διὰ τοῦτο ἡ ὑνδικὴ παράδοσις τῆς ἀποδίδει ἀσου-
ρικὴν φύσιν, δηλ. ὑπανθρώπινον. Λέγεται δὲ ὅτι οἱ
Ἄσοῦραι εἶναι προγενέστεροι τῶν Ντέβας. Ὁ κλάδος
τοῦ φυτοῦ, ὅπως και ὁ κορμὸς εἶναι ἀέριος και διὰ
τοῦτο ὁ χυμὸς ἐξ αὐτοῦ συλλέγεται, ποῦν παριστᾷ τὸ
ποτὸν τῆς ἀθανασίας.

Φ Υ Τ Ο Ν (χλόη, βλάστησις). Τὸ φυτὸν συμβολίζει

τὴν συμπεπικνωμένην και ἐκδοηλωμένην ἡλιακὴν
ἐνέργειαν. Τὸ Φυτὸ συλλέγουσιν τὰς πυρώδεις δυνάμεις
τῆς Γῆς και ἐμποτίζονται ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας.
Συσσωρεδουν τὴν δύναμιν ταύτην ἐκεῖθεν αἱ θεραπευτικαὶ

καί μαγικά ἰδιότητες αὐτῶν. Διὰ τὴν ἐκδήλωσιν των ὅμως, παραλλήλως πρὸς τὸ ἠλιακὸν φῶς, χρειάζονται καί τὸ ὕδωρ. Ἡ Ἀτάρβα Βέδα, ἐπικαλεῖται μτὰ φυτὰ ὡς θρότητας (8, 7)

Φ Υ Τ Ο Φ Α Γ Ι Α. - Θ Ἀκροφαγία

Φ Ω Σ. - Κατὰ τὸν Ἀγ. Ἰωάννην (1,9) τὸ πρωταρχικὸν Φῶς ταυτίζεται πρὸς τὸν Λόγον, πρᾶγμα ποῦ ἐκφράζει κατὰ τινα τρόπον τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ πνευματικοῦ Ἡλίου ποῦ εἶναι ἡ ἀληθὴς καρδία τοῦ κόσμου. R. GUENON). Ἡ ἀκτινοβολία αὕτη γίνεται δεκτὴ ἀπὸ κάθε ἄνθρωπον ποῦ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον, τονίζει ὁ Εὐαγγελιστής, συνδέων τὸν συμβολισμόν τοῦ φωτός-γνώσεως ποῦ γίνεται ἀντιληπτὴ ὑπὸ τῆς καρδίας. Τὸ Φῶς τοῦ ἀληθοῦς Ἡλίου, γράφει ὁ Σαῖν Μαρτέν, πρέπει νά νοηθῆ ὅχι ὡς ἀνανάκλασις, δηλαδή χωρὶς παραμορφωτικούς διαμέσους, δι' ἄμεσου ἐνοράσεως· αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ χαρακτήρ τοῦ μηητικοῦ φωτισμοῦ. Ἡ ἄμεσος αὕτη γνώσις, ποῦ εἶναι ἠλιακὸν φῶς, ἀντιτίθεται εἰς τὸ σεληνιακὸν φῶς, τὸ ὁποῖον, ὡς ἀνακλῶμενον, παριστᾷ τὴν διαλεκτικὴν καί διανοητικὴν γνῶσιν.

Τὸ Φῶς διαδέχεται τὸ σκότος (POST TENEBRAS LUX) τόσον εἰς τὴν τάξιν τῆς κοσμικῆς ἐκδηλώσεως, ὅσον καί εἰς τὸ ἐσώτερον φωτισμόν. Ἡ διαδοχὴ αὕτη τονίζεται τόσον ἀπὸ τὸν Ἀπ. Παῦλον, ὅσον καί ἀπὸ τὸ Κοράνιον τὴν Ρίγκ Βέδα, τὰ ταοϊστικὰ καί βουδδιστικὰ κείμενα.

Τόσῃ εἰς τὴν Γεένεσιν, ὅσον καί εἰς τὴν Ἰνδίαν καί τὴν Κίναν, ἡ κοσμογονικὴ διεργασία εἶναι ἓνας διαχωρισμός τοῦ σκότους ἀπὸ τοῦ πρωταρχικοῦ Φωτός ποῦ ἦσαν ἐν ἀρχῇ συγκεχυμένα. Ἐπέκεινα τοῦ Φωτός, ὑπάρχει τὸ Σκότος (ὁ θεῖος Γνόφος τοῦ Ἀρεοπαγίτου) ἀφοῦ ἡ θεία Οὐσία δέν δύναται νά νοηθῆ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς. Ἡ ἔννοια αὕτη ἐκφράζεται εἰς πολλοὺς μουσουλμανικοὺς κύκλους, ὅπως καί εἰς τὸν Κλήμεντα Ἀλεξ. καί τὸν Γρηγόριον τῆς Νύσσης (ὁ Μωυσῆς εἰσερχεται εἰς τὸ Σινᾶ μέσα στὸν θεῖον γνόφον) καί ἰδίως εἰς τὸν Διονύσιον Ἀρεοπαγίτην. Ἄξιον προσοχῆς εἶναι ὅτι ἡ ἀθνασία καθιστᾷ τελικῶς τὸ σῶμα φωτεινὸν (PIERRE GRISON).

Διὰ τὸν Ἰάκ. Μπαῖμε, τὸ Φῶς ἔκκει τὴν προέλευσίν του ἀπὸ τὸ Πῦρ, ἀλλὰ τὸ Πῦρ προξενεῖ πόνον, ἐνῶ τὸ Φῶς εἶναι γλυκὺ καὶ γόνιμον (MYSTERIUM MAGNUM, 5,1). Τὸ θεῖον αὐτὸ Φῶς τὸ ὁποῖον ὁ Μπαῖμε προσεγγίζει πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, εἶναι ἡ ἀφύπνισις τῆς ἐπιθυμίας καὶ ὁ τελειωμένος Ἔρωσ, ἀφοῦ τὸ ὄν ὑποστῆ τὴν μάθαρσιν διὰ τοῦ πυρός. Τὸ Φῶς τοῦτο περικλείει τὴν ἀποκάλυψιν, διότι μέσα στὸ Φῶς ὑπάρχει ἕνας φιλεϋσπλαγχνος καὶ ἀγαθὸς θεός."

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Βάπτισμα ἀπεκαλεῖτο Φωτισμός (Διον. Ἀρεοπ.)

Τὸ Φῶς συμβολίζει πανταχοῦ τὴν ζωὴν, τὴν σωτηρίαν, τὴν εὐδαιμονίαν (Ψαλμοί). Ὁ Μεσσίας κομίζει ἐπίσης τὸ Φῶς καὶ εἶναι ὁ ἴδιος Φῶς. Τὰ σκότη, συμβολίζουν ἀντιθέτως τὴν δυστυχίαν, τὸ κακόν, τὴν τιμωρίαν (κολασμόν), τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας καὶ τὸν θάνατον. "Ἄν καὶ ὁ ἴδιος ὁ θεός ἔπλασσε τὰ σκότη διὰ τῶν ὁποίων κολάζει κ.κ. (Ἡσαΐας 60, 1-2), ἐν τούτοις ἡ λάμψις τοῦ Θεοῦ ἐνεισθύει εἰς τὴν σκοτίαν καὶ τὴν διαλύει, καὶ προκαλεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ Φῶς (Ἡσαΐ. 42,7). Ὁ Χριστιανισμός ἐπεκτείνει τὰς ἀπόψεις ταύτας. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου (Ἰωάν. 8,12-9,5). Οἱ πιστοὶ πρέπει καὶ αὐτοὶ νὰ εἶναι Φῶς (Ματθ. 5,14) ἀνακλῖντες τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ (II, Κορινθ. 5,14).

Οἱ Γνωστικοί, ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ ἀνατολικά, ἱρανικά κείμενα, φιλοσοφοῦν ἐπὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ μεταξὺ ἑνὸς πρωταρχικοῦ οὐρανοῦ Φωτός καὶ μιᾶς ὑπερφυστικῆς δυνάμεως τοῦ σκότους. Ἔνεκα τούτου ἐγεννήθη ὁ ὑλικὸς κόσμος καὶ ὑφίσταται ὁ ἀνταγωνισμός: οἱ Ἐκλεκτοὶ ὀφείλουσιν νὰ κινηθοῦν πάντα λίθον διὰ νὰ μειώσουν τὴν ἀντίδρασιν μεταξὺ σώματος καὶ ψυχῆς, διὰ νὰ ἐπανεῦρουν τὴν ἀληθῆ των φύσιν πού εἶναι οὐσιαστικῶς θεία καὶ φωτεινῆ.

"Οἱ αἱ μυθολογίαι ἀπέδωσαν φωτεινὴν φύσιν εἰς τὴν θεότητα (Περσία, Αἴγυπτος). Ὁλόκληρος ἡ ἀρχαιότης ἐπαναλαμβάνει τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Πλάτων, οἱ Ἀλεξανδρινοί, οἱ Στωικοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ Γνωστικοί. Ὁ Ἀγ. Αὐγουστῖνος μεταφέρει τὰς νεοπλατωνικὰς ἰδέας.

'Αλλά καὶ ὁλόκληρος ὁ Χριστιανισμὸς, δὲν ἀποκαλεῖ τὸν Χριστὸν -Αδύον "Φῶς ἐκ Φωτὸς ;"

Τέλος οἱ μυστικοὶ χριστιανοὶ (μοναχισμὸς) τοῦ "Ἄθω καὶ ἰδίως οἱ Ἡσυχασταί, κάμνουν διὰ μακρῶν μνησ-
αν περί τοῦ "ἀκτίστου Φωτὸς" ὡς ἀποτελέσματος τῆς μα-
κρᾶς τῶν ἀσκήσεως καὶ τοῦ τελικῶς ἐπιτυγχανομένου φωτι-
σμοῦ ἢ Ἑλλάμφεως τοῦ θεῖου Φωτὸς.- DAVY II 29.-
SEGH III 147.- Θ 'Αούρ, 'Αστρικὸν Φῶς, 'Ἀλουμπράδος,
Βάϊσχάουπι, Γκαῖτε, Διαφωτισμὸς, Κνίγκε.

Φ Ω Τ Ι Σ Μ Ε Ν Ο Ο Ι (τῆς βαυαρίας, ILLUMINATEN ORDEN).-

Θ Βάϊσχάουπι, "Ἐγκελ, Μάγυερ, Μέτογκερ, Χάητε.

Φ Ω Τ Ι Σ Μ Ο Σ.- Αὐτοφία, "Ἐλλαμφις

Φ Ω Τ Ο Σ Τ Ε Φ Α Ν Ο Σ (AUREOLE, NIMBE).-

Εἶναι ἡ ἀπεικόνισις τοῦ Ἡλιακοῦ δίσκου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐξεχόντων ἡγεμόνων καὶ Ἀγίων, ἐνίοτε καὶ ζῶων καθιερωμένων (Αἴγυπτος). Ἡ ἡλιακὴ αὐτὴ ἀκτινο-
βολία ἔχει χαρακτῆρα ἱερατικὸν ἀγιωσύνης, θεότητος. Συμβολίζει τὸ πνευματικὸν φῶς. Ἀντιπροσωπεύει ἓν Θ στέμμα μέ τὸ ὁποῖον οἱ φθάσαντες εἰς τὴν "Ἐλλαμφιν" περιβάλλονται. Εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀγιογραφίαν, ἐκτὸς τῶν Ἀγίων καὶ τοῦ Χριστοῦ, εἰκονίζονται ὁ ἄμνος καὶ ὁ Φοῖνιξ φέροντες φωτοστέφανον.

Εἰς τὸ λῆμμα "Φωταστέφανος" τοῦ VIου Τόμου ἀπεδόθη ἡ ἔννοια εἰς τὴν "αὔραν" τοῦ ἀνθρ. σώματος κατὰ τοὺς ἀποκρυφιστάς. Νομίζομεν ὅτι ἡ διατύπωσις εἶναι ἐσφαλμένη. Ἡ αὔρα εἶναι ἀπόρροια τοῦ αἰθερι-
κοῦ σώματος, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσα μέ τὸ πνευματι-
κὸν ἐπίπεδον τῶν Ἀγίων (Μποῦντι). Ὁ Φ. λοιπὸν τῶν Ἀγίων, εἶναι ἀπόρροια πολὺ ὑψηλοτέρας καὶ πνευματι-
κατέρας ὑποστάσεως ἀπὸ τὴν αἰθερικὴν αὔραν.

SEGH I 140, III 266.-

X.- (Τό γράμμα X συμβολικῶς : Βιβλιογρ. Βλ.Π, Γράβιγγερ :
Πυθαγόρας, σ.214

X A Γ K A N T A.- ⊕ Καβάλα 300 (20), Μιδράσ .

X A ⊕ A Γ I O Γ K A.- ⊕ Γιδόγκα 149 (5).- Χ.Γ.Πραντί-
πίκα, Σεξουαλική Μαγεία, 'Αμρίτα Γιδόγκα, Τόνοι.

X A I N T E Λ (MAX HEINDEL).- ⊕ Ροδοσταυρική κοινδ-
της, Τσίλμαν, Χάϊντελ Αύγουστος.

X A Λ Δ A I K A Λ O Γ I A ἢ ΧΡΗΜΟΙ.- ⊕ Συνοχεῖς,
Μιχ. Ψελλός.- Π.Γράβ.& 'Αθηνο-
γέννης, , 2α ἔκδ. Βιβλιοθ.Σφιδός.

X A Λ A T Z) "Αλ) γεν.244/857 + 309 /922

Μυστικιστής σουφί, γενν.εἰς χωρίον τῆς ἐπαρχίας
Φάρς εἰς τὰ νότια τοῦ 'Ιράν.Κατόπιν 8 ετοῦ φυλακίσεως
ὡς "αἰρετικός", ἐθανατώθη διὰ μαρτυρικοῦ θανάτου.

'Υπῆρξε μαθητῆς τοῦ Σαούλ Τοστάρι, μεθ' ὃ ἀναχω-
ρήσας διὰ Βαγδάτην, ἐγένετο μαθητῆς τοῦ "Αμρ Μακκί
καί ἀργότερον τοῦ "Αλ Ντιγιουνάιτ "Αλ BAGHDANTI.

'Επιστρέψας εἰς Βαγδάτην ἀπό τό προσκύνημά του
εἰς Μέκκαν, διέκοψε πᾶσαν ἐπαφήν μέ τοὺς κύκλους τῶν
Σουφί, ἀπεκδύθη τοῦ μυστικοῦ χιτῶνος καί ἤρχισε νά
διδάσκη εἰς τό πολύ κοινόν περί τῆς ὑπάτης 'Αληθείας.
Τοῦτο ἐξώργισε τὰς ἀρχάς καί τοὺς ἄλλους Σουφί διότι
ἐνόμισαν ὅτι μετέδιδε μυστικά εἰς τόν ὄχλον, προωρισ-
μένα διὰ μόνους τοὺς ἐκλεκτούς. Οἱ πρῶτοι τόν ἔκριναν

ὡς ἐπικίνδυνον ἐπαναστάτην, οἱ δὲ ὡς ἐπίορκον καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς μαρτυρικὸν θάνατον. Ἡ κατηγορία ὑπῆρξεν ὅτι μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς διεκῆρυττε "Ανα - λ - Χάκ ποῦ μεταφράζεται ποικιλοτρόπως Ἐἶμαι ἢ Ἀλήθεια, ἢ "Ἐἶμαι ἢ θεία Πραγματικότητα" ἢ ἀκόμη καλλίτερον "Τὸ Ἐγὼ μου, εἶναι ὁ Θεός". Ἡ δῆλωσις αὐτῆ ἐθεωρήθη πολυθεϊστικῆ, ἐγωιστικῆ καὶ βλάσφημος.

Βάσις τῆς διδασκαλίας τοῦ "Αλ Χαλάτζ ἦτο ἡ ὑπερουσιαστικὴ ἔνωσις μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ πνευματικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου. Χάρις εἰς τὴν ἄπειρον ἀγάπην τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, τὴν Ἀλήθειαν, ἢ ἀνθρωπίνην προσωπικότης θὰ ἀφανισθῇ μὲ αὐτὸν. Αἱ ἐκστατικαὶ του φράσεις, ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ποῦ τὸν κατεῖχε, ἔδωσαν λαβὴν ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων, ἀλλὰ καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ αὐτῶν τῶν μυστικῶν εἰς θλιβερὰς παρανοήσεις. Βλ. L.MASSIGNON, AKBAHI AL - HALLADJ, PARIS 1957, VRIN.

Χ Α Λ Κ Ο Σ. - Ὁ μεταλλικὸς χαλκὸς (ἐρυθρὸς, ἐνῶ τὸ ὀξειδίων του πράσινον) θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν πρωτογενῶν λαῶν (Ντογκόν καὶ Μπάρμπαρα τῆς Μαλαισίας) ὅτι ἔχει σχέσιν μὲ τὸ στοιχεῖον ὕδωρ καὶ παριστᾷ τὴν ζωτικὴν ἀρχὴν τῶν πάντων. Καὶ εἰς τοὺς Ἀζτέκους ἀπαντᾷ ἡ ἀναλογία αὐτῆ μεταξὺ ἐρυθροῦ καὶ πράσινου. SEGH II 157

Ὁ Ὀρείχαλκος, κράμμα χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου ἢ ἀργύρου, καὶ ὁ Βροῦντζος (χαλκοῦ καὶ ψευδαργύρου) συμβολίζουν τὸν γάμον Ἠλίου καὶ Σελήνης, τοῦ πυρός καὶ τοῦ ὕδατος.

Ὁ Ἡσίοδος περιγράφει μὲ τρομακτικὰς εἰκόνας τὸ ζῶν γένος τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι τὸ μέταλλον τῆς ἰσχύος καὶ τῆς βίας. Ὁμοίως περιγράφει τὰς ιδιότητες τοῦ Χαλκοῦ καὶ ὁ Δουκρήτιος (DE NATURA RERUM).

Εἰς ἄλλα παραδόσεις θεωρεῖται ὡς ἱερὸν μέταλλον ἢ κράμα, διότι χρησιμεύει εἰς τὴν κατασκευὴν ποικίλων ἱερατικῶν σκευῶν. Εἰς τοὺς Ἑβραίους ὁ χαλκοῦς ὄφις ἐπιστέφει τὰ λάβαρα (Ἀριθ. 21,9) ἐκτίθεται ἐν τῶν τῶν ναῶν ὡς σύμβολον προσφασίας. Εἰς τοὺς ἰδίους

αί 4 γωνίαι τοῦ Βωμοῦ τῶν ὀλοκαυτωμάτων, καλύπτονται ἀπό χάλκινα κέρατα. Ἀναφέρομεν ἀκόμη τοὺς κώδωνας τῶν ἐκκλησιῶν, τὰ δοχεῖα ποῦ ἤχοῦν ἀπὸ τὸ ρεῦμα ἀέρος καὶ ποῦ ἦσαν ἀνηρητημένα εἰς τὸ ἱερόν δάσος τῆς Δωδώνης, τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διδός, τὸ χάλκινον ἀνάκτορον τοῦ Ἡφαίστου, τὰς χαλκᾶς θύρας τῶν ναῶν, τὴν ὀροφήν ποῦ ναοῦ τῆς Ἑστίας (VESTA), τὸ πρῶτον χάλκινον ἄγαλμα τῆς Δήμητρος, τὰς ἱεράς κύλικας τῶν Αἰγυπτίων, τὸν οὐράνιον θόλον τῶν ἰδίων ("βαίνω πρὸς τὸν οὐρανόν, διασχίζω τὸ χάλκινον στερέωμα, λέγει μία προσευχὴ τῆς "Βιβλου τῶν Νεκρῶν". Ἀπὸ ὀρείχαλκον ἦσαν τὰ ξυράφια τῶν Ῥωμαίων, δι' οὗ ἔκπτον τὴν κόμην τῶν ἱερέων, ὅπως καὶ τὸ ἀροτρον ποῦ χαράσσει τὰ ὅρια ἑνὸς ἀγροῦ, ἢ μιᾶς νέας πόλεως. Τὸ σκληρόν τοῦτο κράμα ἦτο σύμβολον τῆς ἀφθαρσίας καὶ ἀθανασίας, ὡς καὶ τῆς ἀδεκάστου δικαιοσύνης. Ἐάν δέ ὁ οὐράνιος θόλος εἶναι ἀπὸ ὀρείχαλκον ἢ βροῦνζον, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶναι ἀδιαπέραστος ὅπως καὶ τὸ μέταλλον.

Λέγεται ὅτι ὁ Ἐμπεδοκλῆς φοροῦσε χάλκινα σανδάλια. Ἐάν δέ ἡ Αἴτνα, εἰς τὸν κρατῆρα τῆς ὁποίας ἔπεσεν ὁ φιλόσοφος ἔξετίναξε τὰ χάλκινα σανδάλια του, εἶναι ὅτι ἡ διδασκαλία του ὤφειλενὰ παραμείνῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνῷ ὁ ἴδιος, καθαρθεὶς διὰ τοῦ πυρός, εἶχε μεταχθῆ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀθανάτων καὶ εἶχε καταστῆ ὁμοτράπεζος τῶν θεῶν.

Χ Α Ο Σ.— Εἰς τὴν ἑλληνο-ρωμαϊκὴν ἀρχαιότητα, τὸ Χάος εἶναι ἡ προσωποποίησις τοῦ πρωταρχικοῦ κενοῦ, τὸ προηγηθῆν τῆς Δημιουργίας, τῆς κοσμικῆς περιόδου ὅπου ἡ τάξις δέν εἶχεν ἀκόμη ἐπιβληθῆ εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ἀνυπαρξίας ἀλλὰ αὐχρῶνως καὶ ὅλων τῶν δυνητικότητων ποῦ πρόκειται νὰ ἐκδηλωθοῦν ἀκόμη καὶ τῶν πλέον ἀντιθέτων.

Οἱ Ἑβραῖοι καὶ Χριστιανοὶ ἐξηγηταί, βλέπουσιν εἰς τὸ Χάος τὴν ἀποκάλυψιν τῆς γενέσεως ἐκ τοῦ μηδενός. Ἀλλὰ τὸ Μηδέν αὐτὸ δέν σημαίνει τ'ὸ "ὄχιποτε", ἀλλ' ἀντιθέτως τὴν ὑπαρξιν πάντων ἀλλ' ὑπὸ ἀνεκδήλωτον μορφήν.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον, κοσμογονίαν, τὸ Χ. παρίσταται μὲ τὴν θεότητα Νοῦν, πατὴρ τῶν θεῶν καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ρά. Θ Ἀθῶρ, Ἀλημεία 173, Δημιουργία (296), Ἑρεβος, Ἑρως,

ἥλιος, Ἰλιόστερ, Κηρύκειον, Κοσμολογία 446-447, Νοῦν, Ὄρνιτο ἀμπ Χάο, Οὐσία πρωταρχική, Πραντάνα, Πρωτόπλαστοι, Σαγχοιιάθων 318, (18), Σπέρμα, Στυπηρία, Ὑδατα, Ὑλη, ὤδον.

X A P T M A N / I. @ O. T. O., Πανσοφικόν κολλέγιον, Τραϊνκερ, Φωτισμένοι

X A Σ A Σ I N O I. - @ Ἀσσασίνοι, Ἰσμαηλίται.

X A Δ I Δ I Σ M O Σ. - Βλ. Χασιδίμ DAVY I 290, 299

X A Σ I Δ I M. - @ Ἐξιλασμός, Ἐσσαῖοι, Καββάλα 304 (20), Λούρια.

X E. - @ Ἀφροδίτη, Τετραγράμματον.

X E I M Ω N. - @ Πύρωσις

X E I P. - Ἡ Χεῖρ συμβολίζει τὰς ἐννοίας τῆς τῆς δυνάμεως καὶ δράσεως. Εἰς τὴν ἑβραϊκὴν ἢ ἰδίᾳ λέξις Ἰάδ, σημαίνει συγχρόνως χεῖρ καὶ δυναμὶς. Ἡ δεξιὰ χεῖρ τοῦ Θεοῦ ἀνάγεται εἰς τὴν ἑθσπλαγχνίαν, ἐνῶ ἡ ἀριστερὰ εἰς τὴν Δικαιοσύνην - Αὐστηρότητα (GEDULAH καὶ GEBURAH τοῦ Δένδρου τῶν Σεφίρωθ.)

Κατὰ τὸν βουδδικὸν κανόνα, ἡ κλειστὴ Χεῖρ εἶναι σύμβολον τῆς συγκαλύψεως, τοῦ μυστικοῦ, τοῦ ἑσωτερισμοῦ. Ἡ Χ. τοῦ Βουδά εἶναι πάντοτε ἀνοικτὴ τ. ἔ. δὲν κρατᾷ μυστικὰ ἀπὸ κανένα. Ὅσον εἰς τὸν Βουδδισμόν, ὅσον καὶ εἰς τὸν Ἰνδουισμόν αἱ συμβολικαὶ χειρονομίαι (@ Μούδρα, Χειρονομία) εἶναι ποικίλαι καὶ ἐνέχουν λειτουργικὸν χαρακτῆρα. Ὁ τελετικὸς χορὸς τῶν, ἀποτελεῖται ἀπὸ σειρὰν τοιοῦτων χειρονομιῶν, τὰς ὁποίας αἱ ἱεραὶ χορευτρίαι ἐκτελοῦν μὲ ἀπόλυτον ἀκρίβειαν ὥστε δικαίως νὰ ἔχη ἀποκληθῆ ὁ χορὸς τῶν χειρῶν".

Εἰς τὸ "DICTION. DES SYMBOLES," τοῦ SEGHERS, ἀπαριθμοῦνται καὶ περιγράφονται πλείους ὅσοι τοιαῦται Χειρονομίαι (Μούδρας) καὶ παρέχεται ἡ βαθυτέρα σημασία ἐκάστης. Ἀναγράφωμεν τινὰς ἐξ αὐτῶν:

1) Ἡ ABHAYA MUBRA: Ἀφοβία. Ἡ χεῖρ ὑψωμένη μὲ τοὺς δακτύλους τεταμένους, ἢ παλάμη πρὸς τὰ ἔμπροσ. Αὕτη ἀποδίδεται εἰς τὴν θεάν Κάλι, ποῦ εἶναι ἡ

δύναμις τοῦ καταστροφέως χρόνου. Εἶναι καί αὕτη ἄφοβος καί ἀπαλλάσσει ἐκ τοῦ φόβου τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτήν.

2) ἡ VARADA MUDRA : χάρισμα, δῶρον. Ἡ χεῖρ πρὸς τὰ κάτω, ὅλοι οἱ δάκτυλοι τεταμένοι, ἡ παλάμη ἐμπρός. Ἡ ΚΑΛΙ διαλύει τὰ ἀσταθῆ στοιχεῖα τοῦ σύμπαντος· εὐρηται ἐπομένως ἐπέκεινα τῆς ἀσταθείας καί μοιραῶζει οὕτω τὴν εὐτυχίαν.

3) TARJANI MUDRA. - Ἀπειλή. - Ἡ πυγμὴ κλειστή, ὁ δείκτης τεταμένος, στοχεύων τὸν ἄερα.

Ἐπάρχουν ἀκόμη καθαρῶς ἐσωτερικαί M. ὅπως ἡ σβάστικα M., ὅπως καί πολλαί ἄλλαι ἱερουργικαί, ποῦ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὸν κλασικόν χορὸν καί τὸ θέατρον.

4) Αἱ M. ABHAYA καί VARADA, παρουσιάζονται ἐπίσης εἰς τὴν βουδδιστικὴν εἰκονογραφίαν· παριστοῦν ἀντιστοίχως τὴν πνευματικὴν γαλήνευσιν καί τὸ δῶρον τῶν ἱερῶν κοσμημάτων τῆς Γνώσεως. Ἡ πρώτη τελεῖται διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἡ δευτέρα διὰ τῆς ἀριστερᾶς.

5) Ἡ ANJALI M. (χειρονομία λατρείας καί παρακλήσεως). Αἱ χεῖρες σταυρωμέναι, ὅπως τὴν ἐκτελοῦμεν καί εἰς τὴν Δύσιν.

6) DHYANA M. - (Χειρονομία διαλογισμοῦ). Αἱ χεῖρες ἀνοικταί, αἱ παλάμαι πρὸς τὰ ἄνω, ἐπιτεθειμέναι ἢ μίᾳ ἐπὶ τῆς ἄλλης.

7) DHARMACHAKRA M. (χειρονομία τοῦ Τροχοῦ τοῦ Νόμου). μὲ πολλὰς παραλλαγὰς. Γενικῶς ἡ δεξιὰ χ. στρέφεται πρὸς τὰ ἔξω, ἀντίχειρ καί δείκτης ἠνωμένοι, ἡ ἀριστερὰ χεῖρ πρὸς τὰ ἔσω, ἀντίχειρ καί δείκτης ἐφάπτονται μὲ τοὺς δύο δακτύλους τῆς ἄλλης χειρὸς.

Ἡ Μάχα-Γυάνα προσθέτει ὠρισμένας Μούδρας εἰδικὰς εἰς τινὰς Βουδδας ἢ Ἰπποντιστῆρας. Ἐκαστος θεὸς παρίσταται ἐκτελῶν μίαν ἐκ τῶν ἀνωτέρω Μούδρας.

Περαιτέρω ὑπάρχουν καί θέσεις τῶν χειρῶν καθωρισμέναι, π.χ. ἀμφότεραι αἱ χεῖρες ἤρεμοι ἐπὶ τῶν γονάτων καθήμενου, σημαίνουν συγκέντρωσιν πρὸς διαλογισμόν.

Εἰς τὴν χριστιανικὴν καί βιβλικὴν παράδοσιν

ἡ χεὶρ εἶναι σύμβολον ἰσχύος καὶ ὑπεροχῆς.

Ἡ ἐπίθεσις τῆς χειρός σημαίνει μεταφορᾶν ἐνεργείας ἢ εὐλογίας.

Ἐλέχθη ὅτι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χεῖρωνος, προέρχεται ἐκ τῆς λέξεως Χεῖρ, λόγῳ τῆς θεραπευτικῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς ἐπὶ τῶν νοσοῦντων. Ὑπὸ τινῶν ἐπίσης τὸ ὄνομα τοῦ Χεῖρωνος ταυτίζεται μὲ τὸ σύμβολον τοῦ Τοξότου καὶ τοῦ βέλους, δηλ τῆς τοξευτικῆς δυνάμεως ποῦ ἐχαρακτῆριζε ὄχι μόν αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τὸ θεὸν Ἀπόλλωνα.

Χ Ε Ι Ρ Ο Κ Τ Ι Ο Ν (γάντι).—Βλ. SEGH II, 367

Χ Η Λ Ι Δ Ω Ν Ι.— Βλ. SEGH III 31.

Χ Η Λ Ω Ν Η.— Χαρακτηριστικὸν τοῦ ζώου εἶναι ἡ μακροζωία καὶ ἡ ἀντοχὴ του. Εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς τάφους τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Κινέζων, κάθε στήλος στηρίζεται ἐπὶ μιᾶς Χελώνης. Ἡ συσπείρωσις τῆς Χ. ἐντὸς τοῦ κελύφους της, συμνολλίζει τὴν συγκέντρωσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς διαλογισμὸν. SEGH IV 308

Χ Ε Ρ Ε Μ Π.— Θ "Ερεβος, Κόραξ, Σκότος, Χάος.

Χ Ε Ρ Ο Υ Β Ε Ι Μ.— Βλ. SEGH I 349

Χ Η Ν Ε Σ.— Βλ. SEGH III 305

Χ Η Ρ Α.— Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ὀσίριδος, ἡ χῆρα Ἴσις, ἐπιζητεῖ τὴν ἀνασύνταξιν τῶν μελῶν σοῦ συζύγου της, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ὀρου, καὶ αὐτοῦ τέκνου τοῦ φωτός. Ἡ ἀνεύρεσις τῶν διασκορπισμένων μελῶν, ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀνασύνθεσιν τῆς πρωταρχικῆς Μονάδος καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς αὐτήν.

Ἀνάλογοι ὑποθέσεις διετυπώθησαν ὡς πρὸς τὴν Χήραν τοῦ τελευταίου Μεγ. Διδασκ. τῶν Ναϊτῶν. Ὁ Ε.Τ. παρέμεινεν οὕτω ἄνευ Ἠγήτορος καὶ παραμένει χῆρος. Θ Λάγυα Γιόγκα, Τέκνα τῆς Χήρας.

Χ Θ Ο Ν Ι Ο Σ.— Τὸ ἐπίθετον "χθόνιος" δίδεται εἰς μυθικά ὄντα (δράκοντας) ἢ πραγματικά (ῥφεις) ὑπογείου προελεύσεως, φύσεως ἐνλοτε ἐπιφόβου, τὰ ὁποῖα ἀντιμάχονται τὰς δυνάμεις τοῦ φωτός, βλαστήσεως, προδδου.

X I Δ Δ Ε Γ Α Ρ Δ Η ΦΟΝ ΜΠΙΙΚΕΝ.- Τὸ βασικόν της ἔργον "SCIVIAS" (SCITE VIAS DOMINI), ἔργον καθ' ὁλοκληρίαν ἐμπνευσμένον, διαίρεται εἰς τρία μέρη : περιγράφει τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὴν Ὀδὸν τῆς Σωτηρίας. Τὸ ἕτερον ἔργον της "Θεῖα Ἔργα", εἶναι ἀπιερωμένον εἰς μίαν ἀνθρωπολογίαν καταλήγουσαν εἰς κοσμολογίαν. Ἐν τρίτον ἔργον της, φέρει τὸν τίτλον : "LIVRE DE VIE DES MERITES" εἶναι περισσότερον ἀποκαλυπτικόν καὶ ἐθεωρήθη ὡς βᾶσις τῆς μεσαιωνικῆς "ψυχομαχίας". Ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς ρωμαιο-καθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἁγία καὶ ἐπηρεάσεν ἐντόνως τὸν μασσαίωνικόν μυστικισμόν. Ἀπέθανε τῷ 1179. DAVY II, 223

X I Δ I A (1000).- Συμβολίζει τὴν παραδεισιακὴν κατάστασιν, εἶναι ἡ ἀθανασία τῆς εὐδαιμονίας. Αἱ ἡμέραι τοῦ Δένδρου τῆς Ζωῆς ἦσαν 1000 ἔτη. Ἡ μακροζωία τῶν δικαίων, εἶναι ἐπίσης 1000 ἔτη, λέγει ὁ Ψαλμὸς 84,4, εἶναι ὅσον μία ἡμέρα. Ὁ ἀριθμὸς 1000 εἶναι συνυφασμένος μετὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Μεσσίου, ἐν σχέσει πρὸς τὴν θεϊάν Παρουσίαν. Σχετίζεται μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐπὶ Γῆς βασιλείαν του μαζί με τοὺς ἀναστάντας δικαίους. Ἡ διάρκεια τῆς βασιλείας ταύτης, μέλλει νὰ εἶναι 1000 ἔτη. Ἡ κατά γράμμα ἐρμηνεία τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ὡς αἰρετική. Περαιτέρω ἡ διαίρεσις τοῦ κόσμου εἰς ἐπτὰ χιλιετίαι, δέν ἀνήκει εἰς τὴν ἑβρ. παράδοσιν, ἀλλ' ἀνάγεται εἰς τὴν ἑλληνιστικὴν ἑβραϊκὴν οἰδασκαλίαν. SEGH III 218

X I Δ I A Σ Τ Α I.- Θ Ἀντιβεντισοταί, Ἐρευνηταί τῶν Γραφῶν, Ἰωακεὶμ ντέ Φιδόρε.

X I M A I P A.- Τέρας μετὰ κεφαλὴν λέοντος, σῶμα αἰγός καὶ οὐρὰν δράκοντος. Ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Τυφωέα καὶ τὴν Ἐχιδανᾶ ἢ μητέρα της εἶναι μία ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων. Ἡ Χ. ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Βελερεφόντος (σύμβολον τῆς ἀστραπῆς) ἰππεύοντα τὸν Πήγασον. Ἡ πάλῃ εἰκονίζεται εἰς πολλὰ νομίσματα καὶ γλυπτά, ἰδίως τῆς Κορίνθου. Ἡ Χ. δελεάζει καὶ θανατώνει τοὺς παραδιδομένους

εἰς αὐτήν. Δέν κατανικᾶται κατὰ μέτωπον ἔπρεπει νά καταδιωχθῆ μέχρι τῶν βαθυτέρων καταφυγίων της. Πάντα ταῦτα ὑπονοοῦν τὰ φανταστικά πλάσματα τοῦ πηγάζουν ἀπό τὰ βᾶθη τοῦ ὑποσευνειδήτου. Ὁ Ψυχαναλυτής PAUL DIEL, παραδέχεται ὅτι ἡ X. εἶναι μία ψυχική παραμόρφωσις, χαρακτηριζομένη ἀπό φαντασίαν γόνιμον, ἀλλὰ μὴ ἐλγχομένην. Ἐκφράζει τόν κίνδυνον τῆς ἐξάρσεως ἀναξελέγκτου φαντασίας. SEGH II 26.

X I N A Γ Y A N A.- ⊕ Ἀρχάι, Σάτιπατάνα

X I P A M. ⊕ A B I Φ.- SEGH III 30.

⊕ Ἀβιβαλά, Ἀβίφ, Ἀλδεβαράφ, Γνωστικισμός 227(2)
Δώδεκα, Ζάκ (μαίτρ), Λόγος, Χήρα.

X I P A N Y A - Γ K A P M Π A. ⊕ Βραχμανάνδα, Λόγος 72,7.

X I T T I T A I.- Βλ. DAVY III, 75.

X I T Ω N.- (MANTEAU, TUNIQUE).- Ἐνῶ ἡ χλαμύς εἶναι ἔνδυμα ἐπίσημον τῶν βασιλέων καὶ τῶν θεῶν, ὁ Χιτῶν εἶναι τὸ περίβλημα τοῦ ἐπενδύονται οἱ μῦσαι (λευκὸν κατὰ κανόνα, ὀηλ. ἀκηλίδωτον, ἄσπilon).

Ἐπενδύομαι τόν X, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἀποδέχομαι τὸ ἔνδυμα τοῦ μοναχισμοῦ, ἐνὸς θρησκευτικοῦ ἢ μη-τικοῦ τάγματος. Οἱ ἀρχ. Ἕλληνες ἐπένδυον διὰ "πέπλου" τοὺς θεοὺς των. Γνωστός εἶναι ὁ μῦθος τοῦ Χιτῶνος τοῦ Νέσσου, τόν ὁποῖον περιεβλήθη ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὑπέστη φοβερὰ ἐγκαύματα. Ἡ "τιμωρία" αὐτῆ τόν ἐκάθαρε καὶ ἔκτοτε κατέστη ἀθάνατος. Ἀνάλογος σημασία ἀποδίδεται εἰς τόν Χιτῶνα ὑπό τῶν Κελτῶν καὶ τῶν Ἀράβων Σουφί.

Ἐξ ἄλλου, οἱ ποικίλοι Χιτῶνες τῆς ψυχῆς εἶναι "τὰ σώματα δι' ὧν περιβάλλεται αὕτη κατερχομένη πρὸς ἐνσάρκωσιν". (Ποιμάνδρης τοῦ Τρισευεγίστου)

X O I P O Σ.- Ἐπειδὴ καταβροχθίζει τὰ πάντα, εἶναι σύμβολον τῆς πλεονεξίας, τῆς ἀκαθαρσίας, τῆς ἀσελγείας, τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς ἀγνωσίας. Διὰ τόν λόγον αὐτόν, ἀπαγορεύεται ἡ βρωσις τοῦ χοι-ρείου κρέατος ἰδίως εἰς τὸ Ἰσραήλ καὶ τὸ Ἰσλαμ.

Δέν πρέπει νά λησμονήσωμεν τήν εὐαγγελικὴν ρῆσιν: "Μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσί καί τοὺς μαργαρίτας ἐνώπιον τῶν χοίρων".

Εἰς τὴν ἑλλην. μυθολογίαν, ἡ μάγισσα Κίρκη, διὰ τῆς μαγικῆς ράβδου μετεμόρφωνε εἰς Χ. τοὺς ἐραστάς ποῦ τῆς ἦσαν ὄχληροί.

Μία ἀξιοσημεῖωτος ὁμως ἐξαίρεσις τοῦ κακόνος: λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς φονιμότητος τῆς θηλείας Χ., θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν λαῶν ὡς σύμβ. τῆς ἀφθονίας. Εἰς τοὺς Αἴγυπτίους π.χ. παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς βρώσεως χοίρων ἢ θεᾶ Νούτ, θεᾶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ αἰώνια μήτηρ τῶν ἄστρον ἐμφανίζεται εἰς πολλὰ φυλακτῆρια ὑπὸ τὴν μορφήν θηλείας Χ. θηλαζούσης τὰ μικρὰ της.

Εἰς τὴν Ἑλευσίνα ἐθυσιαζόντο κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν Δῆμητραν, χοῖροι, ὡς σύμβ. τῆς γονιμότητος.

X O K M A. - @ Καρβάλα 306' (20)

X O M A. - Μυθικὸν πτηνόν, διάσημον εἰς τὴν περσικὴν ποίησιν. Συμβολίζει τὴν καλὴν τύχην καὶ τὴν δόξαν. Εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Σαάντι, γίνεται συχνά λόγος περὶ αὐτοῦ.

X O P O Σ - Ἡ Τό συνηθέστερον δεῖγμα ἱεροῦ χοροῦ εἰς τὴν Ἰνδίαν εἶναι ὁ κοσμικὸς χορὸς τοῦ Σίβα, ὁ Ταντάβα τοῦ Σίβα - Ναταράτζα. Ἐγγεγραμμένος ἐντὸς πυρίνου κύκλου ἢ ἐλλείψεως, ὁ χορὸς αὐτὸς συμβολίζει συγχρόνως τὴν δημιουργίαν, τὴν συντήρησιν, τὴν καταστροφὴν ἢ ἀποκατάστασιν. Ὁμοίως τὴν ἀσκητικὴν τοῦ Πιόγκι. Ὡς κύριος τῆς ζωτικῆς κινήσεως, ὡς δημιουργός, ὁ Βουδδας Ἀμογκσίντι, καλεῖται εἰς τὸν ταντρικὸν Βουδδισμόν, ὁ Κύριος τοῦ Χοροῦ. Ἐπίσης οἱ Κινέζοι ἀποδίδουν τὴν γένεσιν καὶ συντήρησιν τοῦ Κόσμου, εἰς τὸν ἱερατικὸν Χορὸν. Βασιζόμενος ἐπὶ τῆς ρυθμικῆς τῶν ἀριθμῶν, ἐξημερῶνει τὰ ἅγρια θηρία καὶ ἀποκαθιστᾷ τὴν ἁρμονίαν μετακῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Εἰς τὴν Μεσογιακὴν ἀρχαιότητα, ὁ Χορὸς συνδέεται μὲ τὴν μεταλλουργίαν καὶ μὲ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ λαβυρινθοῦ τῆς Κρήτης. Ἀπαντᾶται, ἐκτὸς τῆς ἑλλην. ἀρχαιότητος

καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Δερβισῶν, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ἑλλοῦ τῶν Ἑρυσροδέρμων Σιοῦ τῆς βορ. Ἀμερικῆς. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἔχομεν τὸν χορὸν Οὐζοῦμ πρὸ τοῦ σπηλαίου ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξέρχεται ἡ θεὰ Ἀματεραζοῦ.

Ὁ Χορὸς, σύμβολον τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὰ ὑλικὰ ὅρια καὶ περιορισμοῦς, δύναται εὐλόγως νὰ θεωρηθῇ ὡς μέσον ἐκδηλώσεως πνευματικοῦ βίου.

Εἰς τὴν Ἀφρικανικὴν ἠπειρον, ὁ ρυθμὸς, ἡ μελωδία, ὁ λόγος, ὅλα αὐτὰ συνθετοποιοῦνται εἰς τὸ ἄνθρ. σῶμα, χῶρος καὶ χρόνος ταυτίζονται διὰ τῶν κινήσεων τοῦ σώματος τῶν χορευτῶν. Καταλήγει οὕτω ὁ Χορὸς τῶν Ἀφρικανῶν, νὰ ἀποτελῇ τὴν δραματικωτέραν μορφήν τῆς ἀποτινάξεως τῶν περιορισμῶν τῆς φύσεως καὶ νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἀπολυτρωσιν ἀπὸ τὰ φυσικὰ ὅρια. "Ἐνεκὰ τούτου ὁ Χ. εἶναι ἡ μόνη μυστικὴ ἔκφρασις τοῦ ἀφρικανικοῦ χῶρου. Καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας αἱ ρυθμικαὶ κινήσεις τῶν ὀρχουμένων ἐμιμοῦντο μυθολογικὰ περιστατικὰ, ὅχι μόνον διὰ νὰ ὑπομνήσουν αὐτὰ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναβιώσουν κοσμικὰς ἢ μυστικὰς δυνάμεις ποῦ εἶχον διαδραματίσει κάποιον ρόλον "πάλαι ποτέ". Διὰ τὸν Πλάτωνα ὁ Χ. ἦλκε τὴν καταγωγὴν του ἐκ θεῶν. ⊕ Βᾶδισμα, Εὐρυθμία, Μούδρας

X O Y N T (βαρῶνος HUNT).-- ⊕ Ἐρεδώμ, Κλερμόν, Μπουάοι

X O - X I.- ⊕ Ἀρρενόθηλυς.

X P H Σ M O Σ (AUGURE).-- ⊕ Μαντική

SEGH I 138.- Ἀντ. Κατζίη αποστόλου, Αἱ μαντικαὶ Τέχναι εἰς ἀρχ. Ἑλλάδα καὶ Ρώμην.

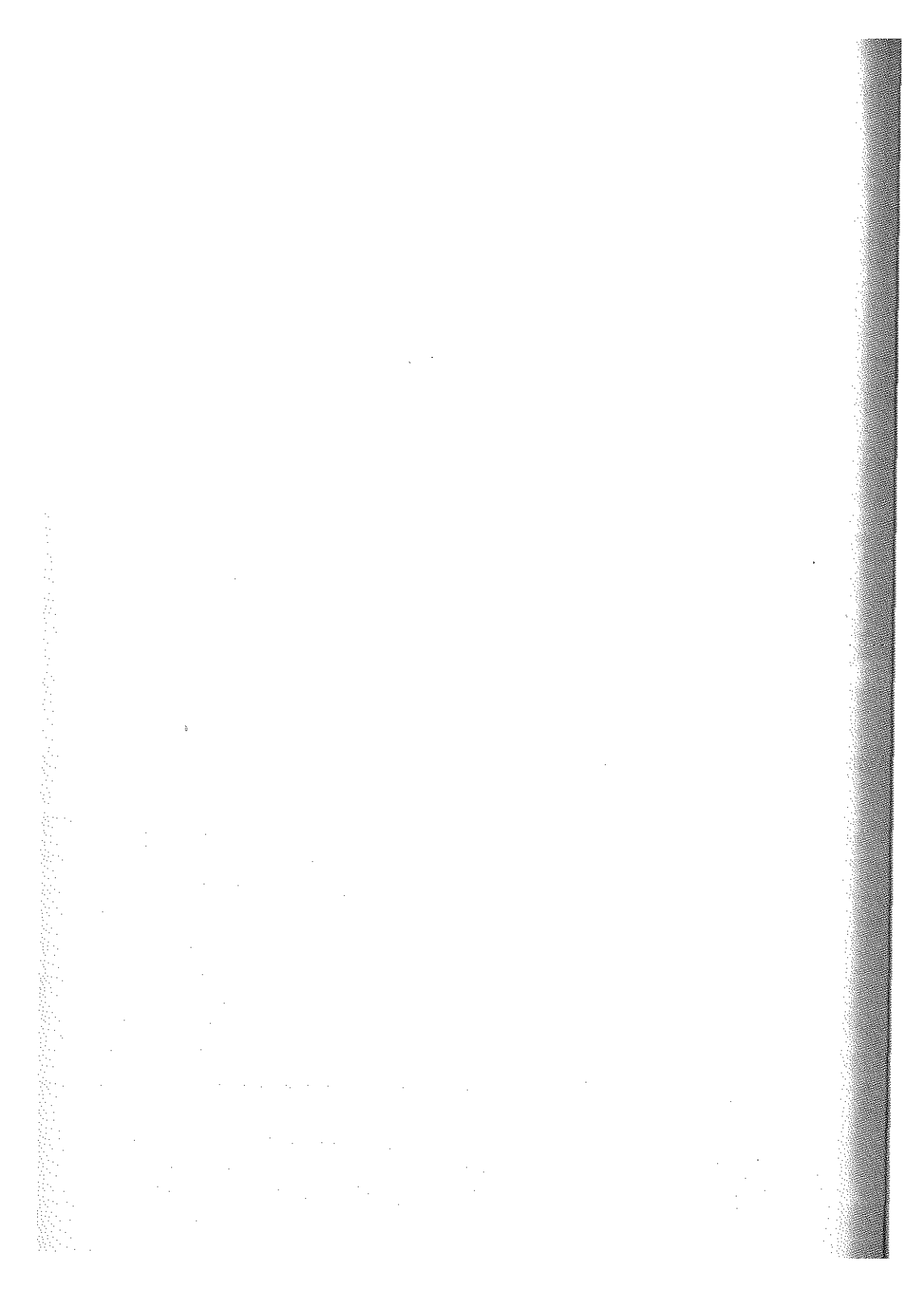
⊕ Ἐφῶδ, Μαντεῖον, Καλδαϊκοὶ Χρησμοὶ ἢ Λόγια.

X P I Σ I Σ (ONCTION). Διὰ τῆς Χρίσεως μεταβιβάζεται

ἡ θεία Χάρις, ἡ θεία Πάρουσια. Ἡ ἐπάλειψις δι' εὐλογημένου ἐλαίου, τῶσον τῶν κεφαλῶν τῶν ἐκλεκτῶν, ὅσον καὶ τῶν μνημείων, ἀπετέλει πρᾶξιν καθιερώσεως καὶ εὐλογίας. Ὁ Παῦλος (II Κορινθ. 6, 21) ἀναφέρεται εἰς τὴν Χ. τῶν χριστιανῶν ὡς διακριτικῆς σφραγίδος ποῦ χωρίζει τοὺς πιστοὺς διὰ τῆς καθόδου τοῦ Ἀγ. Πνεύματος εἰς τὰς καρδίας των. SEGH III 320.

Χ Ρ Ι Σ Μ Α . - Μυστικός σταυρός, έγχάρακτος επί λίθου
(Ιος αΐ . μ.Χ.)

Χ Ρ Ι Σ Μ Α.- Σημαντικόν σύμβ. τοῦ πρωταρχικοῦ Χριστιανισμοῦ, ποῦ παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν μορφήν διασταυρώσεως τῶν ἀρχικῶν γραμμῶν τοῦ Ἰησοῦ-Χριστοῦ, Ι καὶ Χ. Ἀργότερον ἐμφανίζεται τὸ κληθέν Χρῖσμα τοῦ Κωμσταντίνου, ποῦ καὶ σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ χρησιμοποιοῖται, σχηματιζόμενον διὰ τῶν δύο γραμμῶν τοῦ Χριστοῦ, Χ καὶ Ρ. Τὸ πρῶτον παριστᾷ ἐξάγραμμον (ἢ καὶ ὀκτάγραμμον, διὰ προσθήκης διαμέτρου ἐγγεγραμμένον ἢ ὄχι εἰς κύκλον . Ἐχομεν τότε τὸ σύμβολον τοῦ Τροχοῦ (Θ), ἓνα κοσμικόν καὶ ἡλιακόν σύμβολον. Ἡ δευτέρα ὄψις (μὲ κύκλον) διακρίνεται ἀπὸ τὴν πρώτην ἐκ τῆς προσθήκης τοῦ κύκλου, ποῦ ὁ GUBENON ἐρμηνεύει ὡς τὸν ἥλιον ἐξυψωμένον εἰς τὴν ἄνω ἄκραν τοῦ ἄξονος τοῦ κόσμου, ἢ τὴν ὀπὴν τῆς ραφίδος, τὴν στενὴν πύλην ἢ καὶ τὴν πύλην τοῦ Ἠλίου διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτελεῖται ἡ ἐξοδος ἐκ τοῦ κόσμου, καρπὸς τῆς ἀποκαταστάσεως τῆ βοηθεία τοῦ Χριστοῦ. (Βλ. εἰκόνα ἐν σελ.354

Χ Ρ Ι Σ Τ Ι Α Ν Ι Σ Μ Ο Σ.* - Πρωταρχικός Χ.-Κατὰ τοὺς δύο πρώτους αἰῶνας ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χ, ἐπικρατεῖ κατὰ κύριον λόγον ἡ ἔννοια τοῦ Ἀγ.Πνεύματος. Τὸ πᾶν περιστρέφεται περὶ τοῦτο· τὰ πνευματικὰ φαινόμενα εἶναι συχνὰ καὶ ἰδίως τὸ προφητικόν χάρισμα καὶ τὰ ὄραματα. Ἡ ἐσωτέρα ἀποκάλυψις τῶν ἱερῶν κειμένων, καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖα. Ὁ ἄνθρωπος καθίσταται τὸ ἐπίκεντρον οὐρανίων συνομιλιῶν, ἡ ψυχὴ του εἶναι τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται ἀντιληπτὰ ἀνώτερα μυστικά. Πᾶς ἄνθρωπος νοεῖται ὡς ὁ ναὸς τοῦ Ἀγ. Πνεύματος. Τὸ οὐσιῶδες διὰ τὴν γενεάν ταύτην τῶν χριστιανῶν, ποῦ διήκει ἀπὸ τοῦ ἔτους 70 - 140, εἶναι τὸ νὰ ζῆ κανεὶς χριστιανικά· ἐξ οὗ ἡ σημασία ποὺ ἀποδίδεται εἰς τὴν κατάρτησιν ποῦ προηγεῖται τοῦ βαπτίσματος.

Τὰ βασικά θέματα ποῦ ἀπασχολοῦν τὴν πρώτην αὐτὴν γενεάν εἶναι : ἡ παρθενία, τὸ μαρτύριον, τὸ κάλλος καὶ ἡ φιλοσοφία. Ἡ παρθενία, δὲν εἶναι προελευσεως χριστιανικῆς· ὑπῆρξεν εἰς ὅλους τοὺς ἀρχ. πολιτισμοὺς. Ὅσοι ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ γνωρίσουν τὸ Θεῖον, πρέπει νὰ ἀπέχουν σωματικῶν ἡδονῶν καὶ νὰ ζοῦν ἐν μονώσει. Καὶ ἡρεμία.

Εἶτε πρόκειται περί τῆς Αἰγύπτου, ἢ τοῦ ἑλληνο-ρωμαϊκοῦ κόσμου τῶν Ἰου καὶ Ἰβου αἰ., ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Στωικισμοῦ ἢ τῶν Ἰουδαϊκῶν κοινοτήτων - ὅπως τῶν Ἑσ-σαίων καὶ τῶν Θεραπευτῶν - ἡ σημασία τῆς παρθενίας καὶ ἀγνότητος εἶναι μεγάλη. Εἰς τὴν τήρησιν τοῦ κανό-νος τῆς ἀγνείας, παρεμβαίνει τὸ ἐρώτημα περί τῆς ἀπο-χῆς ἀπὸ τοῦ γάμου τῶν "σοφῶν" καὶ ποῖα τις ὑποβάθμι-σις τῆς ἀξίας τῆς γυναικὸς, ἡ ὁποία ταυτίζεται μὲ τὴν ἀρχ. Εὐάν, ἡ ὁποία παρέσυρξεν εἰς τὴν "ἀμαρτίαν" τὸν Ἀδάμ. Ἡ τοιαύτη ἀντίληψις περί μοναχισμοῦ καὶ ἐγκρατείας, διατηρεῖται ἐπὶ μακρὸν καὶ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία πολλῶν ὑστεριῶν καὶ νευρώσεων. Ἡ πρώτη Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. τοῦ Παύλου, τὰ ἀόκρυφα εὐαγγέλια τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Θωμᾶ, ὁ Ποιμὴν τοῦ Ἐρωᾶ κ.ἄ. θά ἀποτελέσουν τὸ ἔναυσμα ὅλων ἐκείνων τῶν ἐκτροπῶν τοῦ ἸΙΙου καὶ ἸVου αἰ, πού ἦσαν ἐκδηλώσεις ἀντιφυσικαὶ ἄρα παράλογοι, παράνομοι καὶ παρανοϊκαί.

Τὸ μαρτύριον ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἀγισθύνης. Τὸ νᾶ ὑφίσταται ὁ πιστὸς τὸν θάνατον πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ του, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι, κατὰ τὴν Ἀποκάλ-ψιν (VII, 14) ἐμιμήθησαν τὸ μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ "ἐκπλύ-ναντες τὸ ἔνδυμά των καὶ λευκάναντες αὐτὸ μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἁμνοῦ" θά μεθέξουν εἰς τὸν θάνατον του καὶ τὴν ἀνάστασιν. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐθελουσία τῶν πρώτων Χρι-στιανῶν καὶ ὁ ἥρωισμὸς ποῦ ἐπέδειξαν κατὰ τοὺς διωγ-μοὺς. Ὡταν αἱ διώξεις ἔπαυσαν, τὸ πνεῦμα τοῦ μαρτυ-ρίου ἀντικατεστάθη μὲ παντοειδεῖς στερήσεις καὶ ταλαι-πωρίας τοῦ σώματος τοῦ μοναχικοῦ καὶ ἐρημητικοῦ βίου τῶν μοναστηρίων. Ἐδέησε νᾶ παρῆλθουν αἰῶνες διὰ νᾶ μετριασθῇ τὸ παθολογικὸν τοῦτο πνεῦμα σωτηρίας καὶ νᾶ περιορισθῇ μέσα σὲ ὅρια "ἀνθρωπιστικά", διὰ νᾶ φθάσῃ ὅμως κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους εἰς πλήρη μετατρο-φὴν καὶ ἀσυφόσιν τῶν ἡθῶν. Τὸ ἕνα ἄκρον συνήνηθησεν τὸ ἕτερον.

Τὸ Κκάλλος τοῦ σύμπαντος, ὡς μάρτυς τῆς θείας ὡφαιότητος, ἠμνεῖται ὑπὸ Θεοφίλου τῆς Ἀντιοχεί-ας (+ 183), ὁ μυστικὸς αἰσθάνεται τὸ θεῖον αὐτὸ Κάλλος πρὸ τὸν ὀδῆνεῖ πρὸς τὸν Θεόν.

Διὰ τῆς ἀγνότητος τῶν συναισθημάτων του, ὁ ἄνθρωπος καθίσταται ἰκανὸς νὰ μεθέξῃ τοῦ θεοῦ. Εἰς τὰ 3 βιβλία του πρὸς Αὐτόδουλον, ὁ Θεόφιλος παρουσιάζει μίαν σύνθεσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. (Ἑλλ. Πατρ. VI, 1024-1036). Τονίζεται ἡ ἀναγκασιότης τῆς Καθάρσεως πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως καὶ ἁρμονίας. Ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ γένη ἄκτινοβολοῦν κάτοπτρον, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θέασιν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Φιλοσοφία. Οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ ἐνωρὶς ἐθεώρησαν ἑαυτοὺς ὡς κληρονόμους τοῦ ἑλληνο-ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ Ἀλήθεια εἶναι μία. Ἀφοῦ ἐπέρασε διὰ τῆς ἰουδαϊκῆς ἐπιδράσεως, ὁ Χριστιανισμὸς συναντᾷ τὸν Ἑλληνισμὸν τὸν ὁποῖον θά σπουδάσῃ καὶ βελτιώσῃ. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ εὐαγγελίου γίνεται εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Οἱ Ἑβραῖοι συγγραφεῖς τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἰδιαζόντως ὁ Φίλων, ἐμελέτησαν τὴν Π.Δ. κατὰ τρόπον ἑλληνικόν. Ἡ Κ.Δ. ἐρευνᾶται καθ' ὅμοιον τρόπον. Οἱ χριστιανοὶ μυστικοὶ καὶ ἔκφραστοὶν μὲ γλῶσσαν καὶ μὲ πνεῦμα ἑλληνικόν. Ἡ γεννημένη χριστ. φιλοσοφία, θά πραγματοποιήσῃ μὲ ἡλιρότητα τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ Ἰουστίνος, ἀνήκων εἰς οἰκογένειαν ἑλληνικὴν καὶ ἐθνικὴν, περιγράφει εἰς τὸν διάλογόν του μὲ τὸν Ἰρύφωνα, πῶς ἡ φιλοσοφικὴ του ἀναζήτησις ὀλοκληρώθη μετὰ τὴν μεταστροφὴν του πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν, εὐρύνει συμφωνίαν μεταξὺ τῶν δύο ρευμάτων καὶ ἀλληλοσυμπλήρωσιν. Ἐμ ἀπαρνέεται οὐδὲν ἀπὸ τὴν πλατωνικὴν του παιδείαν, προσκολλᾶται ὅμως εἰς τὴν χριστιαν. ἀποκάλυψιν, τὴν ὁμοίαν θεωρεῖ ὡς ὀλοκλήρωσιν τῆς πρώτης. Τὸ θέμα τοῦτο συνεχῶς ἐπεκτείνεται: Ὁ Χριστὸς ἀνυμνεῖται ὡς ὁ μέγιστος Φιλόσοφος, ἀργότερον δὲ οἱ Πατέρες τῆς Ἐρήμου αὐτοῦ φέρουν μὲ ὑπερηφάνειαν τὸν τίτλον τοῦ "τελείου φιλοσόφου". Γνωρίζομεν ὅτι ἀκόμη ἀργότερον, ὁ Συνέσιος ἐπίσκοπος Κυρήνης, ἐδέχθη τὸ λειτουργημὰ αὐτὸ, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ πιεσθῇ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὰς νεοπλατωνικὰς ἰδέας, πού εἶχε διδαχθῇ ἀπὸ τὴν ἀξιοσίαν Ἰπαιτίαν, ὄρην Θεῶνος τοῦ Συμωναίου.

Ἀντίθετος πρὸς τὰς φιλοσοφικὰς αὐτὰς ἀπόψεις, εἶναι ὁ Εἰρηναῖος (γεν. περ. 135 μ.Χ.) καὶ δὲν δύναται ἀ ἀποκληθῆ "φιλόσοφος". Γεννηθεὶς εἰς Λυών, μαθητὴς

τοῦ Πολυκάρπου. Ὁπαδὸς τοῦ Ἰωάννου, ἐπιμένει περισσώτερον ἐπὶ τοῦ χαρίσματος τῆς ἐθσπλαγγίας τὸ ὁποῖον κρίνει ὡς ὑπέρτερον τῆς Γνώσεως καὶ τῆς Προφητείας. Ὁλίγον ἐνδιαφέρει ἕάν ὁ χριστιανὸς εἶναι σοφὸς ἢ ἀδαής· σημασίαν ἔχει τὸ νὰ πλησιάσῃ τὸν Θεόν. Τὸ βασικὸν ἔργον του "Κατὰ πασῶν τῶν αἰρέσεων" ἐπιτίθεται μὲ δριμύτητα ἐναντίον ὄλων τῶν γνωστικῶν καὶ αἰρετικῶν δοξασιῶν, τὰς ὁποίας προσπαθεῖ νὰ ἀνασκευάσῃ. Δι' αὐτόν, ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πρότυπον τῆς Δημιουργίας καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρ. πρέπει νὰ μιμηθῇ αὐτόν, διὰ νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὸν Πατέρα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεμακρύνθη. Ἐάν διὰ τῆς λογικῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ νοησωμεν τὸν Θεόν καὶ ἕάν, κατὰ τὴν Γραφήν, "οὐδεὶς εἶδε τὸν Θεόν χωρὶς νὰ ἀποθάνῃ" ἔπεται ὅτι μόνον διὰ τῆς Ἀγάπης δυνάμεθα νὰ τὸν πλησιάσωμεν καὶ νὰ λάβωμεν πεῖραν ἐκ τῆς Παρουσίας του.

Μὲ τὸν Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρέα ὅμως ἀρχίζει ἡ μεγάλη ἐποχὴ, τῶν μεγάλων μυστικῶν-φιλοσόφων.

Ὁ Κλήμης, γεννηθεὶς εἰς Ἀθήνας, ἐπικαλεῖται Ἀλεξανδρέως, διότι ἐκεῖ ἔδρασε. Συχνάζει εἰς διαφόρους σχολάς, ἀναζητῶν τὸν διδάσκαλον ποῦ θὰ τοῦ λύσῃ τὰς ἀπορίας του· τὸν συναντᾷ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πανταῖνου εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ποῦ θὰ τοῦ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ Χριστοῦ. Διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Σεπτήμου Σευήρου, καταφεύγει εἰς Καπαδοκίαν. Τρία εἶναι τὰ βασικά ἔργα του: ὁ Προτρεπτικὸς, ὁ Παιδαγωγὸς καὶ τὸ κυριώτερον οἱ Στρωματεῖς, ἀπὸ μητρικῆς ἀπόψεως. Εἰς τὸ ἔργον του αὐτὸ παρέχει εἰς τὸν ἄνθρ. καὶ τὸν Κόσμον νέαν ὄψιν. Τοῦ ἀποκαλύπτει διὰ τῆς Γνώσεως τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, βασιζομένην ἐπὶ τῆς κατανοήσεως τῆς Γραφῆς. Μυούμενοι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Λόγου καὶ τῶν συμβόλων, καθίστανται κοινωνοὶ καὶ μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ καὶ δέχονται τὴν ἀποκάλυψιν τῶν θείων μυστηρίων. "Θεὸς κατέστη ἄνθρωπος, διὰ νὰ μᾶς κάμῃ θεοῦς". Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς ψυχῆς, τὸ Φῶς, ὁ ἐσώτερος διδάσκαλος καὶ ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον.

Διὰ τοῦ Κλήμεντος ἐγκαινιζεται ἡ θεωρὶς τῆς θρησκευτικῆς γνώσεως, ποῦ ἐγκλείει τὸσον τὴν ὑπερβατικὴν

γνώσιν τοῦ Θεοῦ, ὅσον καὶ τὴν πίστιν, τόσον τὴν φιλοσοφίαν περὶ ἀποθεώσεως τοῦ ἀνθρ. ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὅσον καὶ τὴν συμβολικὴν ἐρμηνείαν τῆς Γραφῆς. Ἐπὶ κεφαλῆς ἵσταται ἡ Γνώσις, ποῦ ἀποκαλύπτει τὰ θεῖα ἀπόρρητα. Ὁ Χριστὸς ἀφυπνίζει τὸν Νοῦν καὶ τοῦ διδάσκει νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν Γνώσιν (Στρωμ. IV, 32). Ἡ Γνώσις εἶναι ἡ τελείωσις τοῦ ἀνθρώπου (Στρωμ. VII, 51), μεταβιβαζομένη προφορικῶς διὰ τῆς διαδοχῆς ἀπὸ τῶν πρώτων Ἀποστόλων, μέχρις ὀλιγαρίθμων ἐκλεκτῶν (Στρωμ. VI, 61, 3). Ἡ Γνώσις, προφορικῆ καὶ μυστικῆ διδασκαλία, δεῖον νὰ παρέχεται μὲ μεγάλην σύνεσιν, διότι ἡ ἀποκάλυψις τῶν μυστηρίων προὔποσθεται σοβαρὰν προπόνησιν ἐκ μέρους τῶν δεχομένων αὐτῆν. Διὰ τῆς Γνώσεως ὁ ἀνθρ. δύναται νὰ μεθέξῃ τῆς γνώσεως ἑαυτοῦ καὶ τοῦ σὺμπαντος καὶ νὰ τεθῇ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Θεόν. (JEAN BOESSE, ἐν DAWY, ENCYCLOPEDIE DES MYSTIQUES, T. I.)

Μυστικισμὸς τῆς Κ.Δ.— Ἠμφάνισις τῶν Εὐαγγελίων καὶ τῶν ἄλλων ἀποστολικῶν ἔργων τῆς Κ.Δ., προξενεῖ μίαν σημαντικὴν μεταρρυθμίσιν εἰς τὸν τότε Ἰουδαϊο-ελληνικόν κόσμον. Οἱ πρῶτοι ἄμεσοι ἀκροαταὶ καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ πιστοὶ ὀπαδοὶ τῆς νέας Διδασκαλίας, ἀπομακρύνονται τῶν παλαιῶν Ἰουδαϊκῶν ἀντιλήψεων. Ὅπως, ἡ πνευματικὴ διάθεσις ποῦ ὑποβάλλει τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἀπλῆ, τηρεῖ μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν δουλοπρέπειαν ἔναντι τῆς θεότητος, διακρίβεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ μετριοφροσύνην. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατέρχεται ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐνσαρκοῦται καὶ ἔρχεται διὰ νὰ σώσῃ τὸν λαόν του. Ἡ φιλανθρωπία εἶναι ἑκδηλος, ὁ ἄνθρ. δὲ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀπαρνήσεως, δεῖον νὰ ἀποδεχθῇ τὴν θέλαν αὐτῆν προδοφράν. Ἐγκαθιδρύεται ἐπὶ τῆς Γῆς "ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν". Ἡ τελευταία αὕτη εἶναι τὸ κεντρικόν σημεῖον τοῦ μυστικισμοῦ τῶν συνοπτικῶν Εὐαγγελίων.

Ἡ ἔλευσις τοῦ Μεσσίου, δὲν ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν μιᾶς νέας μορφῆς ὑποδοσλῶσθως τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους εἰς ἓνα ἰσχυρότερον Ἄρχοντα, ἐνός παροδικοῦ βασιλείου, διότι "ἡ βασιλεία αὐτοῦ δὲν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου", ἀλλ' ἀποβλέπει εἰς τὴν διαδόσιν τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ νέου Νομοῦ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ.

Ὁ Μεσσίας ἦλθε νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον (καὶ ὄχι μόνον εἰς τὸν ἑβραϊκόν) τὴν μυστικὴν ἀποκάλυψιν τοῦ πνευματικοῦ βασιλείου, ποῦ εὔρηται ἐντὸς ἑνὸς ἐκάστου (Λουκ.ΧVII, 20-21)

Ἡ βασιλεία, ἀποκαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ - Ἀδούτου ἀποκαλύπτεται προοδευτικῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Παρακλήτου, τῆς θείας Σοφίας. Βιβλ. Μ. DAVY I, 326. - (SERGE MISSOTKINE).

ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ. - Ὁ Ἐξομολογηθεὶς Ἀπόστολοι, Γκράαλ, Γνωστικισμός, Διαθή Π. καὶ Κ., Ἐκκῆσία, Καθολικισμός, Λίχτινδρι, Μοναχισμός, Μυστικισμός, Ναῖται, Ὀρθοδοξία, Πάτερ ἡμῶν, Ροδοσταυρισμός, Σοφοί ἐξ Ἀνατολῶν, Τριάς, Χριστ. μυστήρια, Χριστιαν. Ε. Τ., Χριστός. -

Χ Ρ Ι Σ Τ Ι Α Ν Ι Κ Ο Σ Σ Ε. Τ. - Ὁ Μοραβόι Ἀδελφοί

Χ Ρ Ι Σ Τ Ο Σ - Λ Ο Γ Ο Σ. - Ὁ Χριστιανισμός, Ἐπάνοδος Χρ., Ἰησαῦς, Κοσμολογία, Ἀδούτος, Παρουσία (2α), Χρῖσμα. - Βιβλ. Μ. DAVY I, 332, SEGH II 29

Χ Ρ Ο Ν Ο Λ Ο Γ Ι Α Ι. - Ὁ Ἐποχαί, Ἔτος, Κύκλοι.

Χ Ρ Ο Ν Ο Σ. - SEGH IV 282. - Ὁ Ἀμμόμετρον, Ἀντίθετα, Ἀρέπανον, Ἐθανός, Ἐθλός, Μάχα Κάλα, Ὀμπ, Χῶρος, Αἰωνότοπος. - Βιβλιογρ. Π. Γ. Πυθαγόρας, 346, 350.

Χ Ρ Υ Σ Α Λ Ι Σ. - SEGH II, 30.

Χ Ρ Υ Σ Α Ν Θ Ε Μ Ο Ν. - Εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου τῆς Ἰαπωνίας. Τόσον ἐκεῖ, ὅσον καὶ εἰς τὴν Κίναν ἐθεωρήθη ὡς τὸ ἄνθος ποῦ εὐνοεῖ τὴν μακροζωίαν. Ἡ μορφή του εἶναι κανονικὴ καὶ τὰ πέταλά του εἶναι διατεταγμένα κυκλικῶς, ὅπως αἱ ἀκτῖνες τοῦ Ἥλιου. Οἱ Ἰάπωνες τὸ ἀπεκάλεσαν "ὑλοποίησιν τοῦ ἡλίου". Ὁ Αὐτοκράτωρ ποῦ κατάγεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν ἡλικίαν θεότητα Ἀματερασου, ἔλαβε φυσικῶς ὡς ἔμβλημά του τὸ Χ. Εἶναι λοιπὸν καθ' αὐτὸ ἐν ἡλιακὸν σύμβολον. Τὸ ἐραλδικὸν Χ. τῶν Ἰαπωνων, ἔχει 16 (2 X 8) πέταλλα. Εἶναι ἐπομένως ἐν διπλοῦν ῥόδον τῶν ἀνέμων. Συμβολίζει τὸν ῥόλον τοῦ Τέννο, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς μεσίτης μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὡς

παράγων τῆς θείας βουλήσεως. Εἶναι γενικῶς σύμβ. τῆς διαρκείας, τῆς μονιμότητος, τῆς σταθερότητος καὶ τῆς ὀλοκληρώσεως. Ὡς ἄνθος φθινοπωρινόν, συμβολίζει τὴν ἡρεμίαν καὶ ἀνάπαυσιν. SEGH II 30.

Χ Ρ Υ Σ Η Χ Α Ρ Α Υ Γ Η.— Θ Α.Α., Βέστικοι, Γιήτες, Γουάϊ, Γούτμαν, Ἰποίσιμους, Μάθερς, Σπρέγκελ, Στέλλα Ματουτίνα.

Χ Ρ Υ Σ Ο Μ Α Λ Λ Ο Ν Δ Ε Ρ Α Σ. (TOISON D'OR).—

Θ Ἀργοναῖται, Ἀργῶ, Ἀργοναυτική ἔκστρατεία, Ἰάσων, Ρόζενκρόϋτς.—

Χ Ρ Υ Σ Ο Η Ο Ι Ι Α.— Θ Ἀλχημεία 176 (Εἰκῶν), Ζάϊλερ, Ζαχάϊρ, Χρυσός.

Χ Ρ Υ Σ Ο Σ.— Εἰς ὅλας τὰς παραδόσεις ὁ Χ. ἐθεωρήθη ὡς τὸ εὐγενέστερον (τελειότερον) μέταλλον, ἀφοῦ ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ ἀνοξειδώτου δηλ. τῆς ἀφθαρσίας καὶ τὴν λήμψιν τοῦ φωτός, τοῦ ἡλίου. Τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα τῶν θεῶν περιεβάλλοντο διὰ χρυσοῦ. Ὁμοίως εἰς τὴν Αἴγυπτον, αἱ μωμίαι τῶν Φαραῶ ἦσαν ἐπὶ χρυσοῖ, ὅπως καὶ αἱ παραστάσεις τοῦ Βούδα εἰς τὴν Ἰνδίαν.

Τό βάθος (φόντο) τῶν βυζαντινῶν εἰκόνων, εἶναι ὡσαύτως ἐπὶ χρυσοῦ: ἀντανάκλασις τοῦ οὐρανοῦ φωτός καὶ τῆς ἀπολύτου τελειότητος.

Ἡ Ἄνω Ἀνατολή, παραδέχεται ὅτι ὁ Χ. εἶναι ἀποτέλεσμα ἐξελίξεως εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἄλλων μετάλλων ἥτιον εὐγενῶν. Ἀποκαλεῖται "τέκνον τῶν πῶθων τῆς Γῆς". Ἡ Ἰνδική Ἀλχημεία παραδέχεται (Ναγκαργιούνα, Ραμακρίσνα) ὅτι ἡ μετουσίωσις εἶναι καθαρὰ πρᾶξις πνευματικῆς, ἀπολυτρωτικῆς. Ὁ Ἄγγελος Σιλέσιος, πολὺ ἀργότερον θά εἶπε: "ἡ μετουσίωσις τοῦ μολύβδου εἰς Χ. εἶναι ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ ἀνθρ διὰ τοῦ Θεοῦ εἰς θεόν. Αὐτὸς εἶναι ὁ μυστικὸς σκοπὸς τῆς Ἀλχημείας. Παραλῆλως οἱ Κινέζοι, οἱ Ἴνδοι κ.ἄ. παρεσκεύαζον φάρμακα ἀθανασίας με βάσιν τὸν Χ. "Τὰ μαλλιά ξαναγίνονται μαῦρα, τὰ δόντια ξαναβγένουν... ἀλλὰ κυρίως, ὁ ἀνθρ. πού ἠκολούθησε τὴν ἀγωγὴν καθίσταται Τσέν-Γιέν (ἀληθῆς

ἄνθρωπος). Ὡστε διὰ τῆς σοφίας καὶ ὄχι μὲ τὰ φάρμακα ὁ ἄνθρωπος ἀναγεννᾶται καὶ τελειοῦται. Ἐνθυμούμεθα ὅτι τὸ τελειώτερον καὶ πρῶτιστον γένος των ἀνθρ. ἦτο τὸ χρυσοῦν γένος.

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν Παράδοσιν ἔχομεν τὸν συμβολισμόν τοῦ "χρυσοῦ δέρατος": ὁ Ἰάσων, εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Κυριαρχοῦ, τοῦ Διδασκάλου τοῦ Μυσταγωγοῦ. Κατὰ τὰς θυσίας εἰς τοὺς οὐρανίους θεοὺς, ἐχρησιμοποιοῦν ὄργανα ἐκ χρυσοῦ. Τὸ αὐτὸ ἔπραττον καὶ οἱ Κέλται ἱερεῖς Δρυῖδαι, ὅταν ἔκοπτον τὸ ἱερόν γκὺ τῆς ὄρυδος, διὰ χρυσοῦν ὀρεπᾶνων.

Ὁ Ἀπόλλων, θεὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, περιεβάλλετο μὲ χρυσοῦν. Ὁ Ἑρμῆς, ὁ μύστις-ψυχοπομπός, ἦτο συγχρόνως καὶ ὁ θεὸς τοῦ ἐμπορίου καὶ αὐτῶν τῶν κλεπτῶν. Διὰ τοῦτου τονίζεται τὸ ἀμφόδρομον τοῦ συμβ. Ὅπως ὁ Χ. εἶναι ἡλιακὸν σύμβ, ὁ χρυσοῦς-χρῆμα εἶναι σύμβ. τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐξάρσεως τῶν ἀκαθάρτων ἐπιθυμιῶν, ἀποφαίνεται ὁ ψυχαναλυτὴς PAUL DIEB.

Εἰς τοὺς Αἴγυπτίους ἦτο ἡ σὰρξ τοῦ ἡλίου καὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ Φαραῶ καὶ τῶν θεῶν. Ἡ θεὰ Χαθὼρ ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Χ.

Ἦτο ἐπόμενον νὰ θεωρηθῇ ὁ Χ. ὡς ἓν τῶν συμβόλων τοῦ Ἰησοῦ καὶ οἱ καλλιτέχναι παρουσιάζουν αὐτὸν Ἐανθόν (μὲ χρυσιζουσαν κόμην), ὅπως καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐτοποθέτησαν ἓνα χρυσοῦν φωτοστέφανον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του.- ⊕ Ἐλιξήριον, Χάλυψ, Χρυσοποιία.

Χ Ρ Υ Σ Ο Σ Τ Α Υ Ρ Ο Ι.-GOLDENROSENKREUZER)

⊕ Βέλνερ Λεκτόριουμ Ροζικρουστσιάνουμ,

Σιντσέρους Ρενάτους.

Χ Ρ Ω Μ Α.- Ὁ πρῶτος χαρακτήρ τοῦ συμβολισμοῦ τῶν χρωμάτων, εἶναι ἡ παγκοσμιότης, ὄχι μόν γεωγραφική, ἀλλ' ἐφ' ὅλων τῶν πεδίων τοῦ ὄντος καὶ τῆς γνώσεως: κοσμολογική, θεολογική, ψυχολογική, μυστική κ.ἄ. Ἦπορεῖ νὰ παρουσιάζωνται διαφοραὶ ἀναλόγως τῆς περριοχῆς ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῆς σημασίας, π.χ. τοῦ ἐρυθροῦ, πλὴν ὅμως τὰ Χ. δὲν καὶ οὖν νὰ εἶναι τὰ ὑπόβαθρα πάσης συμβολικῆς.

Τὰ 7 χρώματα π.χ. τοῦ οὐρανόου τῶξου ἢ ἄσχετον ἔάν εἰς αὐτό ὁ γυμνός ὀφθαλμός δύναται νά διακρίνη 700 ἀποχρώσεις), οἱ 7 πλανῆται, αἱ 7 ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος, τὰ 7 μέταλλα τῶν ἀλχημιστῶν, οἱ 7 τόνοι τῆς μουσικῆς κλίμακος, οἱ 7 οὐρανοί, ὅλα αὐτά εὐρίσκονται εἰς ἀναλογίαν πρός ἄλληλα. Μερικά χρώματα συμβολίζουν τὰ στοιχεῖα, τὸ ἐρυθρόν καί πορτοκαλλί τὸ πῦρ, τὸ κίτρινον καί λευκόν τόν ἀέρα, τὸ πράσινον τὸ ὕδωρ, τὸ μέλαν ἢ φαιόν τὴν γῆν. Τέλος τὰ ἀντιθετικά χρώματα ὅπως τὸ λευκόν καί τὸ μέλαν συμβολίζουν τὴν ἐνδομυχον δυαρχίαν τοῦ ὄντος. "Ἐν ἔνδυμα δίχρωμον, δύο ζῶα ἀντιμαχόμενα ἢ ἀντιμετωπίζοντα ἄλληλα, τὸ ἕνα λευκόν τὸ ἕτερον μαῦρο, δύο χορευταί, ὁ ἕνας λευκός καί ὁ ἄλλος μαῦρος, ὅλαι αὐταί αἱ ἔγχρωμοι εἰκόνες ἀποδίδουν συμβολικῶς τὴν διαμάχην τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ὑπάρξεως, ἀπὸ τοῦ κοσμικοῦ μέχρι τοῦ ἐνδοατομικοῦ, ὅπου τὸ μαῦρο ἀντιπροσωπεύει τὰς σκοτεινὰς, νυκτερινὰς, ἀρνητικὰς, ἐνελικτικὰς δυνάμεις, ἐνῶ τὸ λευκόν τὰς ἡμερινὰς, θετικὰς, ἐξελικτικὰς.

Ἄν πρέπει ἐν τούτοις νά παραλειψωμεν τὴν παρατήρησιν τοῦ C.G. JUNG ὅτι τὸ μέλαν εἶναι ὁ τόπος κυοφορίας· εἶναι τὸ χρῶμα, τῶν πρωταρχικῶν καταστάσεων, τῶν ἀπαρχῶν, τῶν ἀφορμῶν κατὰ τὴν φάσιν τῆς κυοφορίας, πρό τῆς φωτεινῆς ἀναλάμφσεως τῆς γεννήσεως. (Μήτηρ, ὑπόχθόνιος χῶρος ὅπου διεργάζονται τὰ σπέρματα, ἴσως καί αἱ μαῦραι Παρθένουι - Μητέρες, ὠρισμένων ἱερῶν ναῶν καί μητροπόλεων.

Κατὰ τόν Ἡρόδοτον, ἡ πόλις Ἐκβάτανα εἶχεν 7 τείχη, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἦτο χρωματισμένον μὲ τὸ χρῶμα τῶν 7 πλανητῶν. Ἐξελαμβάνετο κατὰ ταῦτα ὡς παράστασις τοῦ Ἑξαρχόσμου.

Παρατρέχοντες τοὺς ἐνδιαφέροντας χρωματικοὺς συμβολισμοὺς τῶν Ἀτζέκων, τῶν κατοίκων τῆς Γῆς τοῦ πυρός κ.ἄ. θά στρέψωμεν τὴν προσοχὴν μας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ὅπου συναντῶμεν βιολογικὰς καί ἠθικὰς ἀνταποκρίσεις. Τὸ μέλαν εἶναι τὸ σύμβ. τῆς μετὰ θάνατον ἀναγεννήσεως, τῆς αἰώνιου συντηρήσεως· εἶναι τὸ χρῶμα τῆς λιθανθρακοπίσεως (BITUME) μὲ τὴν ὁποίαν ἐπήλειφον σὰς μαωρίας,

τό χρώμα τοῦ Ἀνοβιδος καί τοῦ Μίν, τοῦ πρώτου εἰσα-
γοντος τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, τοῦ ἐτέρου
ἐπιβλέποντος τὰς γεθῆσεις καί τὴν βλάστησιν. Μὲ τὸ
πράσινον ἔβαφον τοῦ μαῦρον Ὅσιριν, διότι εἶχαιτὸ Χ.
τῆς φυτικῆς ζωῆς, τῆς νεότητος καί τῆς θύεας.
Ἡ ἐπίδερμις τοῦ Ἀμμωνος, θεοῦ τοῦ ἀέρος, βάφεται
μέ ανοικτόν κυανοῦν. Τὸ κίτρινον ἦτο τὸ χρυσίζον Χ.
ἡ σὰρξ τῶν ἀθανάτων. Τὸ λευκόν ἦτο εὐοίωνον καί χα-
ρούμενον Χ. Τὸ ἐρυθρόν ἦτο ἀφ' ἑνός ἢ τρομερὰ βία καί
ἀφ' ἐτέρου ἢ διεστραμμένη μοχθηρία. Οἱ γραφεῖς κατα-
γράφουν μέ ἐρυθρᾶν μελάνην τὰ ὄντοματά τῶν μόχθηρῶν
θεῶν : Ἀποφίς, Σήθ, ὁ Τυφῶν τῆς Αἰγύπτου.

Περαιτέρω τὰ Χ. ἠμποροῦν νά ὑποκλάσθουν καί σαφεῖς
θρησκευτικᾶς ἰδιότητος. Εἰς τὴν Χριστιαν. Παράδοσιν
μετέχει τὸ Χ. τοῦ κτισματος καί τοῦ ἀκτιστοῦ φωτός.
Αἱ Γραφαί καί οἱ Πατέρες, δέν παύουν νά ἀξυμνοῦν τὴν
μεγαλωσύνην καί τὸ κάλλος τοῦ φωτός. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ
ἀποκαλεῖται "Φῶς ἐκ φωτός", οἱ δὲ καλλιτέχναι προσ-
παθοῦν διὰ τῶν χρωμάτων, ἰδίως τῶν ροδάκων τῶν μητρο-
πόλεων, νά ἀποδώσουν τὸ ἔκπαγλον κάλλος τοῦ θεοῦ
καί τοῦ κόσμου. Οἱ Χριστιανοὶ ἤχησαν, ὄχι κατὰ γε-
νικὸν κανόνα, νά ἀποδίδουν τὸ λευκόν εἰς τὸν Πατέρα,
τὸ κυανοῦν εἰς τὸν Υἱὸν καί τὸ ἐρυθρόν εἰς τὸ Ἅγιον
Πνεῦμα. Περαιτέρω τὸ πράσινον εἰς τὴν ἐλπίδα, τὸ λευ-
κόν εἰς τὴν πίστιν, τὸ ἐρυθρόν εἰς τὴν ἀγάπην, τὸ μέ-
λαν εἰς τὴν μετάνοιαν, τὸ λευκόν εἰς τὴν ἀγνοίαν.
Τὰ λειτουργικὰ ἄμφια συμβολίζουσι τὰ 4 αὐτὰ συστατικά
στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καί συντελοῦν οὕτω εἰς τὴν σύνθ-
θεσιν τοῦ κόσμου μέ τὰς τελετικὰς πράξεις.

Εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ Ἰσλᾶμ, ὁ συμβολισμὸς τῶν
χρωμάτων εἶναι πολὺ πλούσιος, ἂν καί ἐντόνως ἐμπλου-
τισμένος μέ μαγικᾶς ἀναλογίας. Ἐνῶ τὸ μέλαν εἶναι
δυσμενές καί χρησιμὸποιεῖται διὰ κακοβούλους ἐνεργεί-
ας (βασκανεῖα), τὸ λευκόν εἶναι τὸ χρώμα τῆς πνευμα-
τικότητος καί τῶν θείων ἔργων. Μαγικὴ δύναμις ἀποδί-
δεται εἰς τὸ γάλα καί χρησιμεῖται διὰ διαφόρους μα-
γικοὺς σκοποὺς. Τὸ πράσινον εἶναι ἐπίσης εὐοίωνον

τὸ κίτρινον, Χ. τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἡλίου, κέκτηται ὁμοίως προφυλακτικῶς ἱκανότητος.

Ἀπὸ συμβολικῆς καὶ μυστικῆς ἀπόψεως τὰ Χ. παρουσιάζονται κλιμακῶδῶς κατὰ τὰς καταστάσεις τῆς ἐκστάσεως (Τζελάλ ἔντ ντίν Ρουμί). Ὁ Τζίλι, εἰς τὸ ἔργον του περὶ τοῦ τελείου ἀνθρώπου, βεβαίωσι ὅτι οἱ μυστικοὶ βλέπουν 7 οὐράνους, ἀναλόγως τῶν πλανητῶν καὶ τῶν χρωμάτων. Ἐνας ἄλλος μυστικὸς, κἀμνει λόγον περὶ τῶν 7 Χ. τῆς λεπτοῦφοῦς φυσιολογίας τοῦ ἀνθρώπου. (Βλ. Α. CORBIN, εἰς τὸ "ERANOS JAHRBUCH", 26, 1958) * Ἐρυθρὸν, Κίτρινον, Κυανοῦν, Λευκόν, Μέλαν, Πορτοκαλλί, Πορφυροῦν, Πράσινον.

Χ Υ Μ Ο Σ .- (SEVE). Ὁ Χ. εἶναι ἡ τροφή τοῦ φυτοῦ, τὸ ὑγρὸν ποῦ τὸ διατρέφει, αὐτὴ αὕτη ἡ οὐσία του. Ἡ σανσκριτικὴ λέξις "ράζα" σημαίνει συγχρόνως χυμὸν καὶ οὐσίαν. Ἐκεῖθεν ὁ σαφῶς φυτικὸς συμβολισμὸς τοῦ Νέκταρος τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων, ποῦ ἦτο κυρίως ὁ Χ. τῶν ἀνθέων, τοῦ Χάομα εἰς τοὺς Πέρσας, τοῦ Σδομα εἰς τοὺς Ἰνδοὺς. "Εἶμαι ἐγώ, λέγει ὁ Κρίσνα εἰς τὴν Μπαγκαβάτ Γκιτᾶ, ποῦ εἰσχωρῶν μέσα στὴ Γῆ, διατηρῶ διὰ τῆς ἰσχύος μου ὅλα τὰ ὄντα, ἐγώ ποῦ διατρέφω ὅλα τὰ φυτὰ, ἀφοῦ εἶμαι τὸ Σδομα, ὁ κατ'ἐξοχὴν Χυμὸς". (15, 13) Πρέπει ἐν τούτοις νὰ νοηθῇ ὅτι τὸ Σδομα εἶναι ἀπλῶς σύμβολον, ὄχι τὸ ποτόν τῆς ἀθανασίας αὐτὸ καθ'ἑαυτὸ ἀποκτᾶται διὰ κατρεγασίας ἐφ' ἡμῶν τῶν ἰδίων διὰ μιᾶς πραγματικῆς μετουσιώσεως τῶν φυτικῶν χυμῶν, ἡ ὁποία τελεσιουργεῖται εἰς τὸν θεῖον κόσμον. Ἡ ἐξαγωγή τοῦ Σδομα εἶναι πρᾶξις τελετουργικὴ καὶ συμβολίζει τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σαρκικοῦ περιβλήματος, τὴν ἀπελευθέρωσιν, τὴν ἔξοδον τοῦ Ἐγῶ ἔξω τοῦ κελύφους τῆς ὕλης. Λέγεται ἀκόμη, ὅτι σὲ κάποιαν ἐποχὴν εἶχεν ἀπλωεσθῆ καὶ ἀντικατεστάθῃ μὲ ἄλλα ὑποκατάστατα, μεταξὺ ἄλλων καὶ διὰ τοῦ οἴνου -καὶ αὐτοῦ φυτικῆς προελεύσεως- πρᾶγμα ποῦ ἡμπορεῖ νὰ ἔχη σχέσιν μὲ τὸν μῦθον τοῦ Διονύσου.

Ἐπιξήριον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, τὸ Σδομα ταυτίζεται εἰς τὴν Γιόγκα μὲ τὸ σπερματικόν ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ὀφείλει ὁ μύστης νὰ ἀναβιβάσῃ καὶ μετουσιώσῃ

είς τὸ σῶμα κατὰ μῆκος, τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀκριβῶς ὅπως γίνεται μὲ τὸν χυμὸν τοῦ φυτοῦ.

Εἰς τὴν Δύσιν, (Ἀλχημιστά), ὁ συμβολισμὸς τοῦ Χυμοῦ, ἐφαρμόζεται εἰς τὴν πνευματικὴν τελείωσιν καὶ ἀπόκτησιν τῆς ἀθανασίας. Ὁ Ραϋμόνδος Λοῦλλος, βεβαοῖ ὅτι ἡ φιλοσοφ. Δίθως καὶ ἡ Πανάκεια, προσκομίζουσι εἰς τὰ φυτὰ τὴν ζωὴν. Ἡ φυτικὴ αὕτη ἀναγέννησις λαμβάνει χώραν κατὰ τὴν ἀνοιξιν, ὅπου ἀνευρίσκομεν τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνακυκλώσεως τῶν ἐποχῶν, τὴν τόσον τονιζομένην εἰς τὴν κινεζικὴν Παράδοσιν. Ὁ παγκόσμιος Ρυθμὸς, ὁ παρατηρούμενος εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ Γιάγκ καὶ τοῦ Γιν κατὰ τὴν αὔξησιν τῶν φυτῶν καὶ καὶ τοῦ κυκλώματος τοῦ Χ. πρέπει νὰ εἶναι σεβαστός κατὰ τὴν κατὰ τὴν κινητοποίησιν τῶν σωματικῶν ζωτικῶν ρευμάτων ἢ χυμῶν, τῆς ἀναπνοῆς καὶ τοῦ σπέρματος. Οὕτω ὁ μικρόκοσμος συμμορφοῦται πρὸς τὴν μακροκοσμικὴν ἁρμονίαν καὶ δύναται νὰ ταυτισθῇ μὲ αὐτήν.

Ὁ θεῖος Χυμὸς (MADDAT) τοῦ Ἱμπν αλ Βαλίντ, εἶναι ἡ στήλη φωτός, ἡ ὑπερφύσικη ἐνέργεια ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς Ἑκάτης Ἀρχῆς, ὡς καὶ ἡ Γνώσις, ἡ τροφή τοῦ νοῦ, πού δύναται νὰ προσπελάσῃ ἀμέσως τὴν θείαν Ζωὴν. (PIERRE GRISON, ἀναφ. εἰς τὸ Δεξικὸν τοῦ SEGHERS, T. IV, σ.200, PARIS 1974).

Χ Υ Μ Ο Ι (HUMORES)   ⊕ Ἰδιοσυστασία

Χ Ω Λ Ο Σ .- (Κουτσός, BOITEUX).- Μὲ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ λίαν διαδεδομένου τούτου συμβόλου, ὃχι μόνον τῆς χωλότητος, ἀλλὰ καὶ γενικῶς τῆς ἀναπηρίας (χωλοί, μονόποδες, μονόφθαλμοι θεοί) διὰ μακρῶν ἡσυχολήθησαν οἱ ἐρευνηταί τῆς συμβολικῆς τῶν μυθῶν. Πλεῖστοι ὅσοι λαοί (Σκανδιναυοί, Ἕλληνες, Μάγνας, Ἀτζέκοι, Μπαμπάρας, κ.ἄ.) ἐμφανίζουσι εἰς τὰς μυθικὰς τῶν ἀφηγήσεις τοιοῦτους ἀναπήρου θεοὺς καὶ μάλιστα ἐκ τῶν μεγίστων.

Κατ'ἀρχὴν ἡ ἀρτιμέλεια (ἀριθμὸς 2) παριστᾷ κατὰ τὸ πλῆρες, τὸ ἄρτιον ἢ μείωσις ἢ ἔλλειψις ἑνὸς σκέλους ἢ ὀφθαλμοῦ μᾶς ὑποφοιτᾷ, τὴν μονομέρειαν, τὴν ἀτέλειαν. Θὰ πρέπει λοιπὸν ἡ στέρησις τῆς δυάδος καὶ ὁ περιορισμὸς εἰς τὸ ἓν τμήμα, νὰ συμβολίζῃ κάποιον

ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον προῆλθεν ἀπὸ κάποιον λόγον, ἀπὸ κάποιαν παράβασιν ἢ ὑπέρβασιν ἠθικὴν ἢ πνευματικὴν.

Ἄς λάβωμεν ἓν μόνον παράδειγμα : τὸν Ἥφαιστον. Θεὸς τοῦ πυρός, υἱὸς τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, θαυμάσιος σιδηρουργός. Ὅπως ὁ Ἰακώβ τῆς Βίβλου (Γέν. 32, 25-32), μετὰ τὴν μάχην ἐναντίον τοῦ Ἰαχβέ, ὁ Ἥφαιστος καθίσταται χλωδός μετὰ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Διὸς διὰ τὴν προστατέυσιν τὴν μητέρα του (Ἰλ. Α, 590). Εἰς τὸν Ὀλυμπον εἶναι ὁ σιδηρουργός ὁ κατεργαζόμενος τὰ μέταλλα διὰ τοῦ πυρός, ὁ ἀρχιτεχνίτης τοῦ πυρώδους στοιχείου. Καὶ ἄλλοι θεοί, εἰς ἄλλας περιοχάς, ὅπως ὁ Βἄρουνα, ὁ Τύρ, ὁ Ὀντίν, ὁ Ἀλφέντρ (ALFODR) ἐγνώριζον καὶ αὐτοὶ τὰ μυστικά τοῦ πυρός, τὴν τῆξιν τῶν μετάλλων, τὴν παρασκευὴν κραμάτων, ἦσαν θεοὶ - μάγοι. ὅλοι λοιπὸν αὐτοὶ περισταναὶ ὡς χωλοὶ, μονόφθαλμοι, μονόχειρες, παραμορφωμένοι. Ἀκόμη καὶ αἱ Κύκλωες περιγράφονται ὡς μονόφθαλμοι. Ἐρωτᾶται: μήπως ἡ ὑπερβατικὴ τῶν αὐτῆ γυνῶσις ἀπεκτῆθη εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ζωματικῆς τῶν ἀκεραιότητος; Οἱ φυχαναλυταὶ ἀποδίδουν τὴν στέρησιν αὐτὴν τῆς ἀκεραιότητος, ὁδῶν ὑπερβάσεως τῶν ὀρίων καὶ τοῦ μέτρου, διότι ἀντετάχθησαν πρὸς δυνάμεις ὑπερτέρας αὐτῶν.

Θὰ εἶχομεν νὰ προτείνωμεν ἀκριβῶς τὴν ἀντίθετον γνώμην, διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ λίαν στρυφνοῦ τοῦτου συμβόλου. Ἡ δυνὰς οὐδέποτε ὑπῆρξεν εἰς τὴν συμβολικὴν τῶν μύθων δεῖγμα τελειότητος· ἀντιθέτως ἡ Μονὰς, ἡ Τριάς δηλ. ὁ περιττός ἀριθμός, ἐθεωρήθη ὑπέρτερος τῆς Δυνάδος. Μήπως λοιπὸν ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διμερείας καὶ ἡ προσκόλλησις εἰς τὴν μονομέρειαν εἶναι δεῖγμα πνευματοποίησης καὶ συγκεντρώσεως εἰς τὴν Μονάδα τῆς ὅλης πνευματικότητος; Μήπως, μὲ ἄλλας λέξεις οἱ μονόφθαλμοι Κύκλωες, εἶχον περισσότερας ἐνορατικὰς ἰκανότητας ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους μὲ ὄφθαλμούς. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὸν Ὀντίν. Ὅσον διὰ τὸν Ἥφαιστον θὰ ἠδυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ βαρυσήμαντον λόγιον τοῦ Ροδοσταύρου Κούνρατ : Ἐἶχε προτρέψει τὴν ἀπόρριψιν τῆς πολλότητος τῆς Τετράδος τῶν στοιχείων, καὶ τῆς Δυνάδος τῶν ἀντιμαχομένων δυνάμεων, καὶ τὴν ἐπανάκαμψιν εἰς τὴν ἀπλότητα τῆς Μονάδος. Ὁ Ἥφαιστος λοιπὸν ἐστηρίζετο

ἐπί τοῦ ἑνός καὶ μόνου ποδός, ἐπί τῆς Μονάδος -Πέρατος τῶν Πυθαγορείων. @ Ἡφαιστος, Οἰδίπους.

X Ω Ρ Ο Σ.- @ Ἄϊν 114 (7). Ἀκασά, Ἀντίθετα (283 -7)
 Ὀδός, Κακόν (331 (-12), Ὀμπ, Σόλβε-Κοάγκουλα,
 Κρόνος.-

Ψ Α Δ Ι Ε (σμίλη).- Ὅπως ὅλα τὰ κοπτερά ἐργαλεῖα (ἄροτρον, ἀξίνη) ἢ Ψ. συμβολίζει τὴν ἄρρην, ἐνεργητικὴν κοσμικὴν ἀρχὴν, ἢ ὅποια διεισδύει εἰς τὴν θηλείαν ἀρχὴν καὶ τὴν μεταμορφώνει (γονιμοποιεῖ). Ἀνάλογον σύμβολον εἶναι καὶ ἡ σμίλη τοῦ γλύπτου ποῦ κατερχάζεται τὸ μάρμαρον καὶ διαμορφώνει αὐτὸ εἰς ἀγάλματα κ.ἄ.

Ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὰς συντεχνιακὰς μῆσεις καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὸν Ε.Τ. Εἶναι εἶδος ἀστραπῆς, ποῦ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς οὐρανοῦ βουλήσεως (σφύρα) κατερχάζεται τὴν ὕλην καὶ μορφοποιεῖ αὐτήν. Εἶναι ἀκόμη ἡ λογικὴ αἰτία ποῦ διεισδύει καὶ φωτίζει τὴν ἀτομικότητα. Ἄν καὶ εἶναι ἐνεργὸς ἀρχὴ ἀπέναντι τῆς ὕλης, εἶναι καὶ παθητικὴ ἔναντι τῆς σφύρας ἢ τῆς χειρὸς ποῦ ὑποφαιτοῦν τὴν δρῶσαν θέλησιν. Διὰ τῆς ἀντιστροφῆς ταύτης δηλοῦται ὅτι τυφλὴ θέλησις (χειρ, σφύρα) δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀριστουργημάτων, εἴαν δὲν προηγῆται ἡ Γνώσις. SEGH II 48.

Ψ Ε Λ Λ Ο Σ (Μιχαήλ).- Βλ. Π.Γ.Πυθαγόρας 76,
 Καλδαϊκά Λβγία 141)

Ψ Υ Χ Α Ν Α Λ Υ Σ Ι Ε.- @ Ἀλλενδός, Γιούγκ, Φρόννι,
 Ψυχολογία τοῦ βάρους.

ΨΥΧΕΔΕΛΙΚΑ φάρμακα (δρόγα).— Νεώτερος ὄρος διὰ τοὺς χυμοὺς καὶ χημικὰ παρασκευάσματα τῶν πρωτογενῶν (ἰδίως Ἰνδιάνων) ἐκ κάρτων καὶ ἀμανιτῶν μὲ σκοπὸν τὴν ἐπίτευξιν παραισθησιογόνων φαινομένων, πολὺ πλησιαζόντων τὰς καταστάσεις τῶν μυστικῶν ὁραμάτων.

Τὰ προϊόντα αὐτὰ (ὅπως τὰ Θ. Πεγυότλ, τὸ Θ. Γιαγγέ, τὸ Ὀλολιχουί, καὶ ἀργότερον τὸ L.S.D., ἡ Μεσκαλίνη κ.ἄ.π. εἰσήχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς ἐπιστημονικὸν ἔλεγχον. Τὰ μέχρι σήμερον ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν, δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὰ (ἐπιστημονικῶς).

Χαρακτήρ ὅλων σχεδὸν εἶναι ἡ πρόκλησις μιᾶς πνευματικῆς καὶ αἰσθητικῆς εὐφορίας, διαρκείας ὀλίγων λεπτῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὁ λαβῶν τὸ ψυχεδελικὸν φάρμακον μεθίσταται εἰς κατάστασιν ὑπερσυνήθη καὶ γίνεται κοινωνὸς ὁραμάτων καὶ συναισθημάτων ποῦ θυμίζουσι τὰ βιώματα τῶν μυστικῶν. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ποῦ τοὺς ὑποβάλλονται ἀπαντοῦν μὲ ἀσυναρτησίαν καὶ παρανοϊκὰς ἐκφράσεις, ὅπου ἀναμιγνύονται αἰσθήματα, συναισθήματα καὶ ὑπερβατικὰ ἀφηγήσεις, ἔξω χρόνου καὶ χώρου.

Τελευταίως ὁ ἀριθμὸς τῶν φαρμάκων αὐτῶν ποῦ παρεσκευάσθησαν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν καταναλωτῶν αὐτῶν ἔχει ἀυξηθῆ μὲχρις ἀνησησυχαστικοῦ βαθμοῦ. Τοῦτο πρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἀκατάσχετον κατάπτωσιν τοῦ ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ὅστις μὲ τὴν ἀναζήτησιν καὶ ταχείαν ἀπόκτησιν κάποιου νέου βιώματος ἢ ἡδονῆς (ἀφοῦ ἀπό τὰ παλαιὰ ἔχει κορεσθῆ) προστρέχει εἰς ἐπικίνδυνα πειράματα, καὶ καταλήγει νὰ γίνῃ ναρκομανῆς καὶ νὰ χάσῃ τὴν ψυχικὴν του ἰσοροπίαν. Ἡ μακροχρόνιος καὶ μεθοδικὴ μνητικὴ ἀγωγή δὲν τοποῦς ἱκανοποιεῖ καὶ θέλουν ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν νὰ ζήσουν καταστάσεις "ἀνωτέρας", νὰ γμωρῶσιν κῶσμοις "πνευματικοῦς" καὶ καταλήγουν ὄχι μόνον εἰς παραισθήσεις καὶ παραλόγους ὁρατισμοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ὑγείαν τῶν φθείρουσι καὶ καθίστανται ἀνίκανοι νὰ διαγοηθοῦν ἔστω καὶ ὡς ἀπλοῦ ἀνθρώποι.

Διὰ τῶν παραισθησιογόνων ἐπιτυχάναυν ὄχι ὑπερσυνειδήτους, ἀλλὰ μόνον ὑποσυνειδήτους καταστάσεις, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνουσι μυστικοπαθεῖς ἢ παρανοϊκοί.—

Ψ Υ Χ Η .- Διά να ποφύγωμεν τὴν ἀπεραντολογίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξετράπησαν οἱ διάφοροι φιλόσοφοι ἐπὶ τοῦ σοβαροτάτου τούτου θέματος, θὰ παρατρέξωμεν τὰς θεωρήσεις τῶν πρωτογενῶν λαῶν, τῶν Σαμάνων, τῶν Κελτῶν, καὶ θὰ δώσωμεν ἀκόμη μερικὰς εἰδήσεις περὶ τῶν ἀντιλήψεων τῶν Εὐρωπαϊκῶν, ἰδίως τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ χριστιανικοῦ χώρου.

Διὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς (Ἰλιάς) ἡ Ψ ὅπως καὶ ἡ ANIMA τῶν Λατίνων, σημαίνει ἀκριβῶς τὴν πνοὴν . Τὸ εἶδωλον (ἡ σκιά) εἶναι μία εἰκὼν λεπτοῦψῆς, ἀποδίδουσα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ σώματος. Τέλος ἡ διανοητικὴ ἀρχὴ ὀνομάζεται Θρένες (ἡ διάφραγμα) ποῦ εἶναι ἡ ἕδρα τῆς σκέψεως καὶ τῶν συναίσθημάτων, ἀχωρίστων ἀπὸ ἕνα φυσιολογικὸν ἔρεισμα (J.DEFRADAS).

Ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν τῶν φιλοσόφων, οἱ Ἕλληνες διέκρινον ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἀνθρ. ψυχὴν μέρη, ἀρχάς, δυνάμεις ἢ ἰκανότητας. Εἰς τὸν Πυθαγόραν ἡ Ψ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ζωτικὴν ἀρχὴν, ἡ αἰσθησις πρὸς τὴν αἰσθητὴν ἀντίληψιν, ὁ Νοῦς τέλος εἰς τὴν νοητικὴν ἰκανότητα, ποῦ εἶναι εἰδικόν χάρισμα τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι γνωστοὶ οἱ παραλληλισμοὶ ποῦ ἀναπτύσσει ὁ Πλάτων εἰς τὴν Πολιτείαν (βιβλ. IV) μεταξὺ τῶν μερῶν τῆς Ψ καὶ τῶν τάξεων ἢ λειτουργημάτων τῆς πολιτείας.

Ὁ Ἀριστοτέλης, διακρίνει εἰς τὸν Νοῦν τὴν παθητικὴν νόησιν ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ νόησεως, ἡ ὁποία ἀργότερον θὰ ταυτισθῇ πρὸς τὸν Λόγον ἢ τὸν Θεόν.

Ὁ ὅρος "ΠΝΕΥΜΑ" μόλις ἀργότερον θὰ παρεισφύσῃ εἰς τὴν θεολογίαν, ὡς περὶ μιᾶς Ψ προορισμένης νὰ ζῆσῃ εἰς τὸ θεῖον πεδίον, μία πνοὴ (πνεῦμα) σαφῶς πνευματικῆ, τείνουσα πρὸς τὰς οὐρανίους περιοχάς. Ἄν καὶ ὁ ὅρος αὐτὸς ἔχει τὰς ρίζας του εἰς τὴν σκῆψιν τοῦ Πλάτωνος καὶ ἀναπτύσσεται ἔξ αἰῶνας ἀργότερον εἰς τὸν Πλωτῖνον, μέλλει μόλις κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, νὰ δώσῃ γένεσιν εἰς ὁλόκληρον πνευματολογίαν, διὰ νὰ καρποφορήσῃ μὲ τὸν Γνωστικισμόν . Ἡ συμβολικὴ θεολογία δὲν θὰ εὕρῃ καλλιτέραν εἰκόνα διὰ νὰ ἐκφράσῃ τί εἶναι ἡ Ψυχὴ-Πνεῦμα, μὲ τὴν πνοὴν ποῦ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Θεοῦ.

Διὰ τοὺς Ῥωμαίους, τὸ Πνεῦμα -SPIRITUS ὁ JEAN BEAUXEU, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς γενέσεως διὰ, λέγει τὸ σύνολον τῶν ἐμβίων -ἐμφύχων ὄντων, ὑπὸ δὲ τὴν ἔποψιν τὴν νοητικὴν καὶ πνευματικὴν, ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνθρωπ. σκέψεως. Τὸ πῦρ ποῦ εἰσβάλλει εἰς τὴν φύσιν τοῦ πνεύματος, προέρχεται ἐκ τοῦ ἀγνοῦ πύρος, τοῦ αἰθέρος, ὅχι ἔκτινος γήινης καθύσεως ἢ καταγωγῆ αὐτῆ τῆς ψυχῆς, ἀποκαθιστᾷ πραγματικὴν συγγένειαν αὐτῆς μετὰ τὸν οὐρανόν.

Ἡ ἔννοια τοῦ πνεύματος ὡς μίγματος ἀέρος καὶ ζωτικῆς θερμότητος, στενῶς συγγενῆς καὶ συχνὰ ταυτιζομένη πρὸς τὸ ἀγνόν πῦρ τοῦ αἰθέρος, ποῦ εἶναι ἡ Ψυχὴ τοῦ Κόσμου, φαίνεται ἤδη ἐξεκίνησε ἀπὸ ἑνα ἐκ τῶν πρώτων ἔργων τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκεῖθεν δὲ ἔφθασεν εἰς τοὺς Στωικούς. Ἡ ταύτισις ὅμως τοῦ Κόσμου πρὸς ἓν ἔμβιον ὄν, φαίνεται πυθαγορείου καταγωγῆς. Ἐκεῖθεν ἐπροχώρησε, διὰ μέσου τοῦ Πλάτωνος, εἰς τοὺς Στωικούς. Ὁμοίως ἡ ἰδέα ὅτι τὸ σῶμα παραλθεῖ καὶ καθιστᾷ τὴν Ψ. πάθητικὴν καὶ ὑποκειμένην εἰς τὰ πάθη καὶ τὴν σκοτίαν, καὶ τὴν ἐγκλωβίζει ὡς ἐν εἰρηκτῇ, διεδόθη ἀπὸ τὸν Πλάτωνα εἰς ὀλόκληρον ἄλυσον διανοητῶν, φιλοσόφων καὶ θερησκευτικῶν συγγραφέων.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος, χωρὶς νὰ διατείνεται ὅτι διδάσκει μίαν πλήρη καὶ κατανοητὴν ἀνθρωπολογίαν, διακρίνει εἰς τὸν ὀλοκληρωμένον ἄνθρ. τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Ἐὰν συγκρίνωμεν τὰ κείμενα τῆς I πρὸς Θεσσαλ. (5,23) μετὰ τὴν I πρὸς Κορινθ. (15,44) φαίνεται ὅτι ἡ Ψ. εἶναι ἡ ἐμφυχοῦσα τὸ σῶμα, ἐνῶ τὸ πνεῦμα εἶναι τὸ μέρος τοῦ ἀνθρwp. ὄντος ποῦ διανοίγεται πρὸς τὴν ὑψηλοτέραν ζωὴν, πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος. Αὐτὸ πρόκειται νὰ κερδίσῃ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀθανασίαν, αὐτὸ νὰ δεχθῇ τὴν θείαν Χάριν. Ἡ δρᾶσις του ὅμως πρέπει νὰ ἀκτινοβολήσῃ διὰ τῆς Ψ. εἰς τὸ σῶμα καὶ κατ'ἀκολουθίαν ἐφ' ὀλοκληροῦ τοῦ ἀνθρ, ὅπως θὰ πρέπει νὰ ζῆσῃ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν καὶ ὅπως θὰ ἀποκάτασταθῇ μετὰ τὴν ἀνάστασιν.

Ἡ Σχολὴ Θωμᾶ τοῦ Ἀκρινάτου, διακρίνει σὰν τρία ἐπίπεδα τῆς ἀνθρ. Ψυχῆς, τὴν φυσικὴν Ψυχὴν ποῦ κατευθύνει τὰς στοιχειώδεις λειτουργίας τῆς θρέψεως καὶ ἀναπαραγωγῆς, τὴν αἰσθητικὴν Ψυχὴν, ποῦ προΐσταται τῶν

ὀργάνων τῶν αἰσθήσεων, καὶ τὴν λογικὴν Ψυχὴν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐξαρτῶνται αἱ ἀνώτεροι λειτουργίαι τῆς γνώσεως (INTELLECTUS) καὶ τοῦ ἔρωτος (APPETITUS). Δὲν δυνάμεθα ἐδῶ νὰ ὑπεισέλθωμεν εἰς τὰς περαιτέρω ὑποδιαίρεσεις, εἰς δυνάμεις, ἰκανότητας κ.κ.

Χάρις εἰς τὴν λογικὴν Ψ. ὁ ἄνθρ. διακρίνεται ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα καὶ θεωρεῖται ἡ εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν διακρίνωμεν εἰς αὐτὴν, τὴν λεπτοτέραν τῆς αἰχμῆς, φθάνομεν εἰς τὸ MENS, τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς Ψ, προορισμένον νὰ δεχθῇ τὴν Χάριν, νὰ καταστῇ ὁ Νῆος τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δοκιμάσῃ ἀπ' εὐθείας τὴν γεῦσιν τῆς μακαριότητος." (JEAN CHEVALIER).

Ἡ μυστικὴ ἔννοια τῆς Ψ. ἀνεπτύχθη περαιτέρω εἰς τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν. Τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνάγονται οἱ Μυστικοί, κατ' οὐδένα τρόπον συγγενεῦει μὲ τὴν συνήθη "Ψυχολογίαν" ἢ Ψ. τῶν Μυστικῶν, ἐμφυχοῦται ἀπὸ τὸ "Ἁγ. Πνεῦμα. Ἡ πνευματικὴ μεταμόρφωσις θεωρεῖται ἀναγκαῖα διὰ τὴν γένεσιν τοῦ νέου Ἀνθρώπου." (Ἐφεσ. 4, 23).

Οἱ Ἕλληνες Πατέρες (Κλήμης, Ὠριγένης κ.ἄ.) ἀποδέχονται τὰς ὑποδιαίρεσεις τῆς Ψ. καὶ ἐπρότεινον ὁ Πλωτῖνος, κατὰ τὸν ὁποῖον δέον νὰ συγκρατήσωμεν τρεῖς τύπους ἀνθρώπων: τὸν αἰσθησιακόν, τὸν νοερὸν καὶ τὸν νοητικόν. Μεταξὺ τῶν Λατίνων Πατέρων, ὁ Ἁγ. Αὐγουστῖνος θὰ ἀσκήσῃ βαθεῖαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἔννοιας τῆς Ψ. κατὰ τὸν XIIον αἰ. Διακρίνει τὸ βᾶθος τῆς Ψ. καὶ τὴν κορυφὴν τῆς (DE TRINITATE 14 κ. ἐφ. 6). Ὁ ἄνθρωπος συνίστάται ἀπὸ πνεῦμα καὶ σῶμα (SPIRITUS ET CARO καὶ διὰ τῶν διαφόρων περιοχῶν τῆς Ψ. πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν τὸν Θεόν. Τὸ πνευματικὸν στοιχεῖον εἰς τὸν ἄνθρ. (SPIRITUS VEL ANIMUS) καλεῖται MENS δι' αὐτοῦ ὁρᾷ ὁ ἄνθρ. ἐνεργῶς εἰς τὰς πνευματικὰς του διεργασίας. Τὸ MENS, θέλει καταστῇ μὲ τὸν Γουλιέλμον DE SAINT THIERRY, ἡ δύναμις τῆς Ψ., ἡ ἔδρα τῆς Σοφίας, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρ. ἐνοῦται μὲ τὸν Θεόν καὶ ἀντιλαμβάνεται τὴν Παρουσίαν του. Εἰς μίαν του ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἁγ. Βερνάρδον τοῦ Κλαιρβῶ, χρησιμοποιεῖ τὴν ἑξῆς ὀρολογίαν διὰ τὴν Ψυχὴν: Ἡ ANIMA σημαίνει

τὴν ζωογόνον Ψ. τοῦ σώματος* εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς τάξιν καλεῖται ANIMUS: εἶναι ἡ ἀρχὴ ποῦ ἐνοῦται μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ψ. ποῦ ἀπεχωρίσθη τῆς ὕλης καὶ ἀνεσχηματίσθη κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, καλεῖται ANIMUS BONNUS* εἶναι ὁ λογικὸς ἄνθρωπος.

Ἡ ἀναγκαίως συντομωτάτῃ σκιαγραφία ποῦ ἐδώσαμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Ψ. εἶναι κάθε ἄλλο παρά πληρῆς ὀλόκληροι Τόμοι δὲν θά ἤρκουν διὰ τὴν συγκέντρωσιν μόνον τῶν διαφόρων ἀπόψεων. Ἐὰν ὁ μελετηρὸς Ἀναγνώστης ἀνατρέξῃ εἰς τὴν παρεχομένην βιβλιογραφίαν καὶ εἰς τὰς παραπομπὰς ποῦ παρέχονται εἰς τὴν ἀνά χεῖρας Ἐγκυκλοπαίδειαν, θά δυνηθῇ νὰ ἀχθῇ μέχρι κάποιου σημείου. Τὰ ὑπόλοιπα ἀπαιτοῦν βαθῦν διαλογισμὸν καὶ ΚΑΘΑΡΣΙΝ.

⊕ Ἀθανασία, Ἀλήθεια, Ἀπουλήιος, Ἄρμα, Διδυσοῦς, Θεσεύς, Κλίμαξ, Ψυχὴ Κόσμου, Ἀλάγυα, ANIMA MUNDI, Βιτριόλιον, Ἐκάτη, Ἡράκλειτος, Λεβιάθαν, Ὠκεανός. Ἀτομικαὶ καὶ μερικαὶ Ψ, ἀνωτέρα καὶ κατωτέρα Ψ. Βλ. Π. Γράβ. Πυθαγόρας, 374

ΨΥΧΙΚΑΙ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ. - ⊕ Διαισθησις, Διακοή, Διδόρασις, Δυνάμεις (SIDDIS)

ΨΥΧΟΣΟΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ. (σ.422) ⊕ Ἀμορράκ

ΨΥΧΟΣΤΑΣΙΑ. - Βιβλ. SEGH IV, 63. - DAVY III 66

ΨΥΧΟΥΡΓΙΑ. - ⊕ Ἐπίκλησις 633 (-10, -13)

ΩΚΕΑΝΟΣ. - 'Επί τοῦ Ὀκεανοῦ κοιμᾶται ὁ Βισνοῦ.
 Εἶναι τὸ Ἀρβάνα, ἡ ἄμορφος καὶ σκοτεινὴ θάλασσα,
 τὰ κατώτερα ὕδατα ἐπὶ τῶν ὁποίων πλανᾶται τὸ Θεῖον
 Πνεῦμα καὶ ἐκεῖ λαμβάνουν γένεσιν τὸ Θ' Ὄν, ὁ Θ' Ἀωτός,
 τὸ καλάμι, ἡ Νῆσος. Ὁ θεὸς Ἰζανάμι τὸν ἀναταράσσει
 μὲ τὴν λόγχην του καὶ ἐξάγει τὴν πρώτην νῆσον διὰ
 θρομβώσεως· οἱ Ντέβα καὶ οἱ Ἀσοῦραι τὸν ἀναταράσ-
 σουν ἐπίσης καὶ ἐξάγουν ἐξ αὐτοῦ τὴν Ἀρρίτα, τὸ πο-
 τὸν τῆς ἀθανασίας.

Εἶναι ὅμως καὶ τὸ σύμβολον τῶν ἀνωτέρων ὑδάτων,
 τῆς θεῆς Οὐσίας, τοῦ Ταό, τοῦ Νιρβάνα. Εὐρίσκονται
 ἀνάλογοι ἐκφράσεις εἰς τὸν Διονύσιον Ἀρεοπαγίτην,
 τὸν Τέουλερ, τὸν Ἄγγελον Σιλέσιον (ἡ ἄπλαστος θάλασ-
 σα τῆς μοναδικῆς θεότητος, εἰς τὸν Μάϊστερ Ἐκαρτ
 (ἡ θάλασσα τῆς ἀνεξερευνητοῦ φύσεως τοῦ Θεοῦ).
 Ὅμοιος ἀναφέρεται εἰς τὸν Δάντην καὶ εἰς τοὺς Σουφί,
 εὐρέως δὲ ἀναπτύσσεται εἰς τὰς Οὐπανισάδ ὅπως καὶ εἰς
 τὸν Βουδδισμόν (ἡ σταγῶνα τῆς δόξης οὐλοθαίνει πρὸς
 τὸν λαμποκοποῦσαν θάλασσαν) καὶ εἰς τὸν Ταοϊσμόν.
 Ὅλα τὰ ὕδατα χύνονται μέσα χωρὶς νὰ ὑπερχειλίζεται,
 ὅλα τὰ ὕδατα ἐκχέονται χωρὶς νὰ τὴν ἀδειάζουν (Τσου-
 ἄγκ Τσέ). Εἰς τὸν Ταντριισμόν ὁ Ὀκεανός εἶναι τὸ
 Παραμάτρα, τὸ παγκόσμιον Πνεῦμα μέσα σιτὸ ὁποῖο χύνε-
 ται ἡ σταγὸνα τοῦ Τζίβα (τῆς ζωῆς) ἢ τοῦ Τζιβάτρα
 (τῆς ἀτομικῆς ψυχῆς). Εἰς τὴν Μάχα-Γυάνα, ὁ Ὄ
 εἶναι τὸ Ντάρμα-Κάγυα, τὸ σῶμα φωτισμοῦ τοῦ Βουδά
 ποῦ συγγέεται μὲ τὸ Μπόντι, τὸν πρωταρχικὸν Νοῦν.

Κατά τόν Σουφί Σαμπεστάρι, ὁ Ω. εἶναι ἡ καρδία ἡ Γυνῶσις.

Καίς τοὺς Αἴγυπτίους ἀπαντῶνται ἀνάλογοι ἔννοιαι. Ἡ γένεσις τῆς Γῆς καί τῆς Ζωῆς, θεωρεῖται ὡς ἀνάδυσις ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ γένεσις καί αὐτῶν ἀκόμη τῶν θεῶν, προέρχεται ἀπὸ τὰ πρωταρχικά ὕδατα. Ὁ πρῶτος των θεός ἐκαλεῖτο ἡ Γῆ τοῦ προβάλλει ἐκ τῶν ὑδάτων.

⊕ Ἀποσύ, Κοσμολογία 447 (-19), Λόγος, Ὑδατα.
Π. Γράβ. Πυθαγόρας 454

Ω Μ (AUM). - Μία ἄλλη παράστασις τοῦ Λόγου κατὰ τόν Μεσαίωνα εἶναι καί ἡ ἐξῆς:

ὅπου σαφῶς διακρίνονται τὰ τρία λατινικά γράμματα:

A V M ἢ A U M. Ἡ φιλοσοφία (καί

πρακτικὴ ἐφαρμογὴ) τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ⊕ Μάντρα, συνίσταται εἰς τὴν συντηεῖν φθόγγου καί ἤχου, δηλ. εἶναι ἡ παρουσίαις μιᾶς μεταφυσικῆς ἐπιστήμης, τῆς Μουσικῆς ἐν τῇ πράξει. Μερικοὶ ἠθέλησαν νὰ συμπληθῶσιν τὴν ἰνδικὴν αὐτὴν συλλαβὴν, πρὸς τὴν ἑβρ. λέξιν Ἀμὴν τῆς χριστιανικῆς λειτουργίας μὲ τὴν ὅποσαν περατοῦται κάθε προσευχὴ (συνήθως μεταφρ. ὡς "Οὕτω γενέσθω").

Ἡ ἰδέα δὲν στερεῖται ἀληθοφανείας, διότι διὰ τῆς λέξεως Ἀμὴν διατυπῶνται ἡ εὐχὴ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ Λόγου, εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ἐπιζητουμένου.

⊕ Μάντρα, Χούμ, Ἄλφα καί Ὠμέγα (βλ. Α - Ω
"Ωμ - Μανι - Πάδμε - Χούμ : βλ. LAMA ANAGARIKA GOVINDA,
"FONDEMENTS DE LA MYSTIQUE THIBETAINE, PARIS, 1960
Βιβλιογρ. LOUIS CHARBONNEAU-LASSAY: L'ESOTERISME DE
Q.Q. SYMBOLES GEOMETRIQUES CHRETIENS, PARIS 1960, ED.
TRADITIONNELLES. σ.26

Ω Ο Ν - Τὸ Ὠδν, θεωρούμενον ὡς περιέχον τὸ σπέρμα ἀπὸ τοῦ ὀπκίου θέλει ἀναπτυχθῆ ἡ ὅλη Ἐκδήλωσις, εἶναι σύμβολον παγκόσμιον. Εἶναι ἰδέα κοινὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας, τοὺς Κέλτας, τοὺς Αἴγυπτίους, τοὺς Φοίνικας, τοῦ Χαναανίους, τοὺς Θιβετανοὺς, τοὺς Ἰνδοὺς, τοὺς Βιετωαμέζους, τοὺς Κινέζους, Ἰάπωνας, τοὺς λαοὺς τῆς

Ειβηρίας, τῆς Ἰνδονησίας καὶ πολλοὺς ἄλλοις ἀκόμη, ὑπὸ διαφόρους παραλλαγὰς. Αἱ πολυποικιλιαὶ αὐταὶ παραστάσεις δὲν ἀνάγονται παρὰ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Κόσμου, τῆ ἐνεργείᾳ τοῦ Λόγου.

"Ἄλλοτε ὁ πρωταρχικὸς Ἄνθρωπος γεννᾶται ἀπὸ ἓνα Αὐγὸ : οὕτω εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Πραγιαπάτι, τοῦ Πάν-Κοῦ. Συχνὰ τὸ κοσμικὸν Ὡ. γεννᾶται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πρωταρχικῶν ὑδάτων, ἐπλωζόμενον ὑπὸ τῆς χήνας Χάμσα, ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πνεύματος. Διαχωρίζεται μετὰ εἰς δύο ἡμίσει διὰ τὴν δῶση γένεσιν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν. Ἐχομεν τὴν πῶλωσιν Μονάδος-Δυάδος. Οὕτω τὸ Ἰνδικὸν Βραχμάνδα τέμνεται εἰς δύο ἡμισφαίρια ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Τὸ Ὡ. τῆς Αἴδας, δίδει γένεσιν εἰς τοὺς Διοσκοήρους, φέροντας ἀπὸ μίαν ἡμισφαιρικὴν κῶμωσιν. Τὸ Θ Τᾶϊ-Κι τῶν Κινέζων, εἶναι ταυτὸσημον σύμβολον, παρουσιάζον δύο δράκοντας, λευκὸν καὶ μαῦρον, ἀλληλοδιωκομένους. Καὶ τὸ πρωταρχικὸν Ὡ. τῆς Σίντο χωρίζεται εἰς ἓν ἡμισυ ἐλαφρὸν (Οὐρανὸν) καὶ ἓν μέρος βαρὺ (Γῆ).

Τὸ Ὡ. εἶναι μία πρωταρχικὴ πραγματικότης, ποῦ περιέχει ἓν σπέρματι τὴν πολλότητα τῶν ὄντων.

Εἰς τοὺς Αἴγυπτιοὺς, διὰ τῆς δράσεως ἑνὸς Δημιουργοῦ, θέλει ἀναδύσει ἐκ τοῦ Νοῦν (προσωποποίησης τοῦ ἀρχικοῦ Θ Ὠκεανοῦ, ποῦ περιέχει τὰ σπέρματα τῆς τῆς ἀναμενομένης γένεσεως) ἓνα λῶφος ἐπὶ τοῦ ὁποιοῦ θά ἐπλωσθῆ ἓν Ὠδν. Ἐκ τοῦ Ὠοῦ τούτου (θῆλεος γένους εἰς τὰ ἱερογλυφικὰ) θέλει ἀνακύψῃ εἰς θεὸς, ποῦ θά ὀργανώσῃ τὸ Χάος καὶ θά δῶσῃ γένεσιν εἰς τὰ διάφορα ὄντα. Ὁ θεὸς Χνούμ, ἐξερχόμενος τῶν Ὑδάτων καὶ τοῦ πρωταρχικοῦ Ὠοῦ θά ἐπεξεργασθῆ ὡς ἀγγειοπλάστῃς, πολλὰ ἄλλα Ὠά, ἔμβρυα, σπέρματα ἔμβρια. Ἄλλ' ἢ Αἴγυπτος γνωρίζει καὶ ἄλλοις κοσμολογικοὺς μύθους ὅπου τὸ Ὡ, ἀντικαθίσταται μὲ τὸν Ἀπτὸν μὲ παρεμφερῆ συμβολισμὸν.

Εἰς τὴν Ἰνδίαν (Σαντογθα Οὐπανισάδ) τὸ Ὠδν γεννᾶται ἐκ τοῦ Μῆ-Ὠντος καὶ δίδει γένεσιν εἰς τὰ στοιχεῖα. Ἐν ἀρχῇ ὑπῆρχε μόνον τὸ Μῆ-Ὠν. Μετὰ ἐγένετο τὸ Ὠν. Ἐμεγάλωσε καὶ μετεμορφώθη εἰς ἓν Ὠδν. Ἀνεπαύθη ἐπὶ 1 ἔτος. Μετὰ διεχωρίσθη εἰς δύο μέρη

(χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν). Τὸ ἀργυροῦν εἶναι ἡ γῆ, τὸ χρυσοῦν, ὁ οὐρανός."

Εἰς τὴν Κίνα παρουσιάζονται ἀνάλογα σύμβολα, ὅπως καὶ εἰς πλείστους πρωτογενεῖς λαοὺς τῆς ὑδρογείου.

Εἰς τάφους τῆς Βοιωτίας, ἀνεκαλύφθησαν ἀγάλματα τοῦ Διονύσου κρατοῦντα ἐν ᾿Ωδῶν, ὑπόσχεσις καὶ σημεῖον τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν ζωὴν. Ἐκ τούτου συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ διδασκαλῖαι ποῦ καταδικάζουσι τὴν ἐπιθυμίαν μιᾶς περιοδικῆς ἐπανόδου εἰς τὴν ὑπαρξιν καὶ ἐδράζονται ἐπὶ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν ἀπεριοριστῶν μετενσαρκώσεων, ἀπαγορεύουσι τὴν βρῶσιν αὐγῶν. Οἱ ὄρφικοὶ κανόνες π.χ. ἀπηγόρευον τοῦτο. Ἄλλ' ἡ ὄρφικὴ ἀντίληψις εἶναι τελειῶς διάφορος ἐκείνης τῶν βουδδιστῶν ἀσκητῶν. Οἱ τελευταῖοι θέλουσι νὰ διασπάσῃσι ὅλους τοὺς δεσμοὺς ποῦ μᾶς συνδέουσι μετὰ τὸν κόσμον καὶ ἀποβλέπουσι εἰς τὸν ἀφανισμόν τοῦ πόθου τῆς ἐπιθυμίας. Οἱ Ὀρφικοὶ, ἀπεναντίας, τείνουσι εἰς τὴν ἐντατικοποίησιν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως εἰς τὸν προσανατολισμόν τῆς ἐπιθυμίας, μετὰ σκοπὸν τὴν πνευματικὴν μεταμόρφωσιν. διὰ τοῦτο ὀφείλουσι νὰ ἀποφεύγουν καθὲς ἐπαφὴν μετὰ πράγματα ποῦ συμβολίζουν θρησκευτικῶς καὶ ἐσωτερικῶς οἰανδήποτε συνέφειαν μετὰ τὸν κόσμον τῆς ἀτελείας καὶ τοῦ θανάτου. Διὰ τοῦτο προσέφερον αὐγὰ μόνον εἰς τοὺς νεκροὺς ὡς τροφήν, ὡς ἐχέγγυον ἀναγεννήσεως. Συνεπῶς οἱ ὄρφικοὶ κανόνες, ἀποσκοποῦντες νὰ ἀπαλλάξουσι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς Γῆς (τὸν μορφικὸν κόσμον), εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Θεόν ἐξ οὗ προήλθε, ἀπαγορεύουσι τὴν χρῆσιν τοῦ συμβόλου τούτου τῶν ἀναγεννήσεων, ἀπὸ τῆς ὁποίας θέλουσι νὰ ἀπαλλαγῶσι.

Τὸ ᾿Ωδὸν τέλος, δύναται νὰ παραλληλισθῇ μετὰ πολλὰ ἄλλα σύμβολα, ὅπως τὸ Θ σῆλαιον, ἡ Θ καρδία, ὁ Θ Ὀμφαλός, ποῦ ὅλα εἶναι κέντρα τοῦ κόσμου, πρότυπα γεννήσεων ἐν τῷ χώρῳ καὶ χρόνῳ. (P. GRISON, ἐν SEGHE III, 299. Θ Βραχμανάνδα, Ἐκδήλωσις, Ἱερουσαλήμ, Κοσμολογία 446, Δόγος 74 (-10), Νεϊκος, Σφαῖρα, Τάϊ-Κί Ω-Ρ Ι Γ Ε Ν Η Σ (περ. 185-254). - Ὁ ᾿Ω. δὲν ἰδρύει

ἓνα "σύστημα", ἀλλ' ἀναπτύσσει μίαν δυναμικὴν ἀντίληψιν περὶ κατανοήσεως καὶ ἀνευρέσεως τῆς ἀληθοῦς

χριστιανικῆς ἀγωγῆς ἐσωστρεφίας τοῦ εἶναι πρὸς τὸν θεῖον Λόγον, ἀγωγῆς ἐκκινούσης ἐκ τοῦ ἀρχαίου "Γινῶθι σαυτὸν" καὶ θεωρήσεως τῶν θρησκευτικῶν "ἱστοριῶν" ὡς συμβόλων ἐπιδεχομένων ἐσωτερικῆς ἐρμηνείας.

Κάθε θρησκεία, ἐξωτερικῶς καὶ τυπολατρικῶς ἀκολουθουμένη, εὐκόλως καταλήγει εἰς εἰδωλολατρεία. Ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸν Φίλωνα καὶ τὴν ἀρχ. ἑλληνικὴν μυθολογίαν, προσπαθεῖ νὰ εὔρη εἰς τὰς ἀφηγήσεις τῆς Βίβλου ἐσωτερικὰς ἀξίας, καὶ εἶναι οἱ ὁδηγοὶ διὰ τὴν ἀνάβασιν τῆς κλίμακος τῆν πνευματικότητος.

"Κάθε γνῶσις πηγάζει ἐκ θεοῦ" ἀρκεῖ νὰ καθαρῶθῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ προσανατολισθῆ πρὸς τὸ θεῖον. Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀργότερον εἰς τὴν Καισάρειαν, ὁ Ὁ. προπαιδεύει τοὺς ἀκροατὰς του εἰς τὴν φιλοσοφίαν, δηλ. εἰς τὴν ἀγάπην τῆς Σοφίας. Ἡ διηνεκὴ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ζῆ ὁ χριστιανὸς ὡς "μυστήριον", σημαίνει τὴν διέλευσιν ἐκ τοῦ σκοτους πρὸς τὸ φῶς καὶ τὴν προπόνησιν εἰς τὴν μελλοντικὴν Φῶτισιν. Τὸ νέον καὶ ἐκδόμισεν ὁ Χριστὸς, εἶναι ὁ νέος Νὰδς, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀρχ. Ἰουδαϊκοῦ, ὁ Νὰδς τοῦ Ἀνθρώπου καὶ μιμεῖται τὸν Χριστὸν-θεῶν ἄνθρωπον ἐν "πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ". Ὁ θεῖος Λόγος γίνεται τότε ἀντιληπτός, ὅχι διὰ τῆς διανοίας, ἀλλὰ διὰ τῆς καρδίας-ἀγάπης, διὰ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἀλληγορικῆς κατανοήσεως τῶν κειμένων. Ὁ Ὁ. συνιστᾷ διὰ τοῦτο, τὴν στόχευσιν τῆς λεπτῆς ἀκμῆς τῆς καρδίας (πρὸς τὸ "ἄθος τοῦ Νοῦ" τῶν Χαλδ. Λογίων) πρὸς τὴν θέασιν τῆς Σοφίας.

Τὸ δελφικὸν "Γινῶθι Σαυτὸν", ἀναλυθὲν ὑπὸ τοῦ Φίλωνος, ἀναλαμβάνεται καὶ ἐρμηνεύεται ἐν τῇ πράξει ὑπὸ τοῦ Ὁ. Τὸ ἴδιον θέμα συνεχίζεται εἰς τοὺς στοχασμοὺς τοῦ Γρηγορίου τῆς Νήσσης καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους μυστικὰς Βερνάρδον τοῦ Κλαυρβῦ καὶ Γουλιέλμου DE SAINT THIBERTY. Τοῦρίζουν ὅλοι ὅτι ἡ ἄγνοια τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἐκαναφέρει τὸν ἄνθρ. εἰς τὴν ζωὴν κατάστασιν, ἃρα εἶναι τὸ κακὸν καὶ μᾶς παρακωλύει νὰ προσεγγίσωμεν τὸ θεῖον.

Ἐπάρχουν δύο γνῶσεις : ἡ ἐξωτερικὴ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ, καὶ χαρακτηρίζουν τοὺς σαρκικοὺς καὶ πνευματικοὺς

άνθρωπους. Οί μὲν ἀρχοῦνται εἰς τὴν πρακτικὴν ἠθικὴν ἐρμηφειαν τῶν συμβόλων, λοί δὲ εἰσέρχονται εἰς τὸ βαθύτερον συμβολικὸν νόημα καὶ πληροῦνται φωτός. Οἱ δὲ ἀποκαλοῦνται πνευματικοὶ ὄχι λόγῳ περισσοτέρας (ποσοτικῆς) γνώσεως, ἀλλὰ λόγῳ ἰδιοσυστασίας καὶ ἐπιδεικτικότητος πρὸς διεισδύσιν εἰς τὸ ἐσώτερον νόημα τῶν συμβολ. εἰκόνων τῶν Εὐαγγελίων. Μόνον διὰ τῆς ἀγνότητος τῆς καρδίας καὶ τῆς ἀνατάσεως τοῦ πνεύματος, δύναται ὁ ἀνθρ. νοῦς νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν Θεόν.

Δέν ἀρκεῖ ὅμως ἡ κατανόησις τῶν μυστηρίων διὰ τῆς διανοίας· ἀπαιτεῖται ἡ ἢ ἐφαρμογὴ τῶν διδαγμάτων αὐτῶν καὶ ἡ διάδοσις αὐτῶν, διὰ τοῦ παραδείγματός μας καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, τοὺς ὁμοίους μας.

Βιβλ. Ἑλίας Μπερῆς, Ὁριγένης ὁ χαλκέντερος, Ἰλισός 1974, 115.

Ω Ρ Ο Μ Α Σ Δ Η Ψ. - (Ἀχούρα Μάζδα) @ Μαζδαϊσμός. 152.

Διὰ τὸν @ Πλήθωνα Γεμιστόν, ἀποδίδονται ἐκτός τῶν ἄλλων, καὶ τὰ @ "Χαλδαϊκὰ Λόγια". Ὁ J. BIDEZ μετὰ τοῦ FRANZ CUMONT, ἐξέδωσαν τῷ 1973 (PARIS, BELLES LETTRES, δίτομον ἔργον μὲ τὸν τίτλον "LES MAGES HELLENISES" καταστάν κλασικόν, ὅπου ἀναγράφονται μὲ ἐξαιρετικὴν ἐμβρίθειαν τὰ ἀποσπ. τὰ ἀποδιδόμενα ὄχι μόνον εἰς τὸν Ῥομαζόδην, ἀλλὰ καὶ εἰς δύο ἄλλους, τὸν Ὀστάνην καὶ τὸν Ἰστάσπην.

Ω Ρ Ο Σ. - Παρίσταται εἰς τὰς αἰγυπτιακὰς εἰκονογραφίαις συχνά ὡς "μονόφθαλμος". Ἡ ἀναπηρία τοῦ αὐτοῦ δέν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἐξωτερικῶς (πρὸς Ἡφαιστός, Ὀντίν, Κόκλωπες, Χωλότης) ἀλλ' ἀντιθέτως ὡς συγκέντρωσις τῆς ὅλης ὀξυδερκείας τοῦ θεοῦ εἰς ἓνα "τρίτον" ὀφθαλμόν, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐφορᾷ ὄχι τόσον τὰ ἐπίγεια, ἀλλὰ καὶ τὰ οὐράνια καὶ ἔχει ἀντίληψιν τῆς ἀκριβοῦς ἢ μὴ τηρήσεως τῆς ἀπαρεγκλίτου Δικαιοσύνης. Παρουσιάζεται εἰς τὰς μυθικὰς ἀφηγήσεις, ὡς ὁ συνεχῶς μαχόμενος καὶ ὀρῶν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Δικαίου. Ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ σκότους καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῶν φωτεινῶν δυνάμεων. SBGH III, 36. Πρὸς Ἀρποκράτης.

Γ Ε Λ Ο Σ ΤΟΥ VII Τόμου

Σ Υ Μ Π Λ Η Ρ Ω Μ Α Τ Ι Κ Η ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ε Ι Σ Τ Ο Μ Ο Ν VII.

-o-o-o-o-o-o-o-o-

A R E S (JACQUES D') ENCYCLOPEDIE DE L'ESOTERISME
EN 8 VOLUMES, PARIS, 1974 κ.έφ. J.P. DELAFERGE
Τ.ομος I.- Μυθολογίαι, 1974
Τόμος II.- Θρησκείαι μή χριστιανικαί, 1974
Τόμ. III.- 'Αβατάρ του Χριστού, 1975
Τόμ. IV.- 'Επέκεινα του Χριστού, 1976
Τόμ. V.- 'Οδοί τῆς μύησης
Τόμ. VI.- Παραδοσιακά σύμβολα
Τόμ. VII.- 'Εκ του πυρός εἰς τόν 'Αστέρα

A R E S (JACQUES D') Συμμετοχή εἰς τὸ:
DICTIONNAIRE DES SOCIETES SECRETES EN OCCIDENT
PARIS 1971, PARIS, ED. CULTURE, ARTS, LOISIRS.

A R M S T R O N G A. H. THE REAL MEANING OF PLOTINUS
INTELLIGIBLE WORLD, OXFORD 1949

A R N O U R. BRAXIS ET THEORIA, PARIS 1921

A R N O U R. LE DESIR DE DIEU DE LA PHILOSOPHIE DE
PLOTIN, PARIS 1921

B A S T I D E P.- PROCLUS ET LE CREPUSCULE DE LA
PENSEE GRECQUE, PARIS 1969

B O U C H E R JULES, LA SYMBOLIQUE MACONNIQUE,
PARIS 1953²

C H E V A L L I E R J. ET ALLAIN GHEERBRAND,
DICTIONNAIRE DES SYMBOLES, Τόμοι 4, PARIS 1973
SEGHES

C I R L O T J. E. A DICTIONARY OF SYMBOLES.

LONDON 1962

C R O I S S A N T J.- ARISTOTE ET LES MYSTERES

PARIS-LIEGE 1932

D A N I E L O U J. PLATONISME ET THEOLOGIE MYSTIQUE

PARIS 1944.

" PHILON D'ALEXANDRIE, PARIS 1958

" SYMBOLES CHRETIENS PRIMITIFS: 1961

D A V Y (MARIE-MADELEINE) κ.ά. ENCYCLOPEDIE
DES MYSTIQUES, 4 τόμοι ((σύντμ. DAVY)

Τόμ. I (σσ.608), Σαμανισμός, Έλληνες, Έβραίοι
Έβραίοι, Γνωσισ, Πρωταρχ. Χριστιανισμός.

Τόμ II.-(σσ.657). Δυτικός Χριστιανισμός,
Έσωτερισμός, Προτεσταντισμός, 'Ισλάμ.

Τόμ. III. (σσ.435). Αίγυπτος, Μεσοποταμία, 'Ιράν,
'Ινδουισμός, 'Ινδικός βουδδισμός.

Τόμ. IV.-(σσ.473), Βουδδισμοί του Θιβέτ,
Κινέζοι, 'Ιάπωνες, "Ι-Κίγκ, Τσάν, Ζέν.

Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ Δαέρτιος. Βίοι και γνώμαι τῶν ἐν
φιλοσοφίᾳ εὐδοκίμησάντων,

2 τόμοι, γαλλ. μτφρ. GARNIER, 1965, PARIS

2 " ἀγγλ. μτφρ. HICKS, 1972, LONDON.

D U P O N T- S O M M E R (A.) LES ECRITS ESSEMIENS

DECOUVERTS PRES DE LA MER MORTE, 1964

E V A N S - W E N T Z DR W. Y. LE BARDO THODOL,

'Η βίβλος τῶν νεκρῶν τοῦ Θιβέτ, PARIS 1933

F L U D D (ROBERT), UTRISQUE COSMI HISTORIA,

OPPENHEIM 1619 (1619)

F R A Z E R J. G. LE RAMEAU D'OR, μτφρ. ἐκ τῆς

ἀγγλ. ὑπό P. SAYN ET H. PEYRET, 12 τόμοι

PARIS 1927- 1935

GREGOIRE DE NYSSE LA CREATION DE L'HOMME

TRAD. PAR J. LAPLACE, PARIS 1944

- Γ Ρ Α Β Ι Γ Γ Ε Ρ Π. Πυθαγόρας & ἡ μυστική διδασκαλία
τοῦ Πυθαγορισμοῦ, Ἀθήναι Β.ΣΦ. 1984
- Γ Ρ Α Β Ι Γ Γ Ε Ρ Π. Παρελθόν, Παρόν, Μέλλον, 1984
- Γ Ρ Α Β Ι Γ Γ Ε Ρ Π. Χαλδαϊκά Λόγια, Ν. ἔκδ.
- G O D W I N JOSCELIN, Μυστηριακαὶ Θρησκευτικὰ ἄρχ.
Κόσμου, μτφρ. Π. Χιωτέλλη, Ἀθήναι 1984
- G R I M A L PIERRE, DICTION. D. L. MYTHOLOGIE GRECQUE
ET ROMAINE, PARIS 1963
- G U E N O N (RENE), Κρίσις τοῦ συγχρόνου Κόσμου,
Ἀθήναι 1980, ἔκδ. "Δωδώνη"
- G U E N O N (RENE), Ὁ συμβολισμὸς τοῦ σταυροῦ
Μτφρ. Γ. Πατζίη, Β. Σφιγγός Ἀθήναι 1983
- I A M B Λ Ι Χ Ο Υ, Πυθαγορικὸς Βίος, Ἀθήναι,
1982, μτφρ. Στ. Λαμπροπούλου, Πόρ. Κόσμος.
- I Λ Ι Σ Ο Σ .- Φιλοσοφ. Περιοδικόν, Ἀθήναι
Ἐκτός τοῦ περιοδικοῦ, ποῦ ἐκδίδεται ἀμελιπῶς
ἀπὸ 30-ετίας, ἐξεδόθησαν καὶ 4 Τόμοι Ἐκλογῶν τῶν
σπουδαιότερων μελετῶν. Γραφ. Χαρ. Τρικούπη 26.
- K A K O U R I (KATERINA) & DIONISIAKA, ASPECTS OF THE
POPULAR THRACIAN RELIGION OF TO DAY, ATHENS 1965
- K N O R R DE ROSENROTH, SYMBOLISME DES LETTRES HEBRAI-
QUES, PARIS 1958.
- K U H A R S K I PAUL), ETUDE SUR LA DOCTRINE TYTHAGO-
RICIENNE DE LA TETRADE, PARIS, ἄ.χ.
- L A L A N D E A. Λεξικόν τῆς Φιλοσοφίας, Πάρις, 1956
- L A N O E - VILLENE, LE LIVRE DES SYMBOLES, 6 Τόμοι
BADEAUX-PARIS 1926-1935
- Λ Α Ο - Τ Σ Ε. Ταδ. - Τέ - Κίχ, μτφρ. Μάνις
Σεφεριάδη, σσ. 189, Ἀθήναι 1971, 1984
- L A V E D A N P. DICTION. ILL. D. L. MYTHOLOGIE ET
DES ANTIQUITES GRECQUES ET ROMAINE
PARIS 1931
- L E V E D A. (PRESENTÉ PAR J. VARENNAS, PARIS 1967

M I G N E (ABBE).- ENCYCLOPEDIE THEOLOGIQUE εἰς 52
Τόμους, 1849 PARIS

" " DICTION.DES RELIGIONS DU MONDE
T.24 - 27.Στῆλαι 1572,σσ.776

(Ἰουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Ἑθνισμός, Σαβαϊσμός,
Μαγισμός, Δρυϊδισμός, Βραχμανισμός, Βουδδισμός, Σαμα-
νισμός, Ἰσλαμισμός, Φετιχισμός κ.ἄ.(Ἐϋρῆται εἰς Βιβλιο-
θήκην Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι.)

M I G N E (ABBE)- DICTION.DE MYSTIQUE CHRETIENNE,
Μοναδικός Τόμος, στῆλαι 1568, PARIS 1858

(ἦτοι Δοκίμιον ἐγκυκλοπαιδικόν, ἱστορικόν καί μεθο-
δικόν ὄλων τῶν θαυμασίων φαινομένων τῆς φυχῆς, ποῦ ἔφαθα-
σε εἰς τὴν ὑπερφυσικὴν κατάστασιν καί συνεδέθη με τὸν
θεόν, διὰ τῆς ἀσκήσεως καί ἐφαρμογῆς τοῦ πνευματικοῦ
βίου, ἐν ὄλῃ του τῆ τελειότητι. Συνοδεύεται ὑπό ἐπι-
σκοπήσεων ἐπὶ τοῦ βίου καί τῶν ἔργων τῶν κυριωτέρων
μυστικῶν).(Ἐϋρῆται εἰς Βιβλιοθ. Ἀποστολ. Διακονίας, Ἀθῆναι)

M A N N H A R D T W.DIE GÖTTER DER DEUTSCHEN UND
NORDISCHEN VÖLKER, BERLIN 1860

M A N N H A R D T W. GERMANISCHE MYTHEN, BERLIN 1858

M A R X (J.) LA LEGENDE ARTHURIENNE ET LE GRAAL, PARIS
1952

M A S P E R O (H.) LES PROCÉDES DE NOURRIR LE-PRINCIPE
VITAL, DANS LA RELIGION TAOÏSTE ANCIENNE, PARIS 1937

M A S P E R O (H.), LE TAOÏSME, PARIS 1950

M A T Z (FRIEDR.), LE MONDE EGÉEN, PARIS 1956

M O N O D - R E R Z E N, G. E. L'ALCHIMIE MEDITERRANÉENNE,
SES ORIG INEW ET SON BUT, LA TABLE D'EMERAUDE,
PARIS 1963

M U L L A C H (IUS).- FRAGMENTA PHILOSOPHORUM GRAE-
CORUM, T.2

M Y E T I K O ΧΡΥΣΟΥ ΛΟΥΔΟΥΑΙΟΥ, Μτφρ. Σοφ. Ἀντζακα
Ἀθῆναι 1973, Πύρινος Κόσμος.

O U S P E N S K Y κατ' L O S S K Y W. DER SINN DER
IKONEN, Βέρνη 1952

Π Α Π Π Α "Ελης- ΜΟΝΔΑΝΟΥ Σπ. Σύντομο Λεξικό τῆς ἀρχ.
ἑλλην. Φιλοσοφίας, ἔκδ. Χ. Πάτση, 1970, σ. 822

(Παρατήρησις: Τὰ τελευταῖα στοιχεῖα ἔχουν συντο-
μευθῆ κατά τρόπον ἀπαράδεκτον. Οὕτω τὸ Ρ περιλαμβάνει
1 μόνον λῆμμα, τὸ Σ 10 σελ, τὸ Τ μόνον 1/2 σελ., τὸ
Υ 1/2 σελ., τὸ Φ 1 σελ. κ.ο.κ. Ἐπίσης ἡ ἔκτασις τῶν
λημμάτων εἶναι μονόπλευρος: Οὕτω εἰς τὸν Πλάτωνα δια-
τίθενται 21 σελ., ἐνῶ εἰς τὸν Δημόκριτον 35 σελ, εἰς
τὸν Ἐπίκουρον 44, εἰς τὸν Ζήγωνα τὸν Κιτιέα 20 σ.
εἰς τὸν Πλωτῖνον 10 καὶ εἰς τὸν Πυθαγόραν 7 σελ !

P E R N E T Y (DOM).- DICTION. MYTHO-HERMETIQUE ,
PARIS 1787, ν. ἔκδ. 1966 (PIERRE BELFOND

Π Ο Ρ Φ Υ Ρ Ι Ο Υ, Ἡ Ζωὴ τοῦ Πυθαγόρα, κείμε. & μτφρ.
Σταυρ. Λαμπροπούλου, Ἀθήνα 1978 Πύρ. Κόσμος.

Π Ρ Ο Κ Λ Ο Υ.- Στοιχεῖωσις θεολογικῆ
κείμε. & μτφρ. Ἰγνατ. Σακκαλῆ, Ἀθήναι 1982

R I C H E R (JEAN), GEOGRAPHIE SACREE DU MONDE GREC,
PARIS, 1967

R I G - V E D A , PRIERES, μτφρ. L. RENO, PARIS 1938

R I J N B E R K (GERARD VAN-) LE TAROT, ἱστορία,
εἰκονογραφία, συμβολισμὸς, ἑσωτερισμὸς,
Λυών 1947

S E G H E R S (J. CHEVALIER-ALLAIN GHEERBRAND)
DICTIONNAIRE DES SYMBOLES, T. 4
PARIS 1973 ἔκδ. SEGHERS

S H E P A R D (LESLY), ENCYCLOP. OF OCCULTISM AND
PARAPSYCHOLOGY, T. 2, 1978-1980
AVON BOOKS, N. Y., U. S. A.

T A P E O Y Λ Η. Ρ. Δελφοί, Ἀθήναι 1965
Εἰς τὴν γαλλ. ATHENES 1965

T O N D R I A U (JULIEN).- OBJETS THIBETAINS
DE CULTE ET DE MAGIE, BRUXELLES 1964

V A L S A N (M.) LE TRIANGLE DE L'ANDROGYNE
ET LE MONOSYLLABE "O M", év ETUDES
TRADITIONNELLES" No 382, PARIS 1964

V A L S A N (M.).- LE MONOSYLLABE " O M "
év "ETUDES TRADITIONNELLES,
MARS-AVRIL 1966

V A N L E N N E P (J.) ART ET ALCHEMIE,
BRUXELLES 1966

W A R R A I N (FR.) LA THEODICÉE DE LA
KABBALE, PARIS 1949.

W I L H E L M R. Y - G I N G, DAS BUCH DER WAN-
DLUNGEN, DÜSSELDORF 1956

Y U A N K U A N G. ναί CANONE CH.METHODE
PRATIQUE DE CIVILISATION CHINOISE PER LE
YI-KING, PARIS 1950

Z A H A N (DOMINIQUE, SOCIETES D'INITIATION
BAMBARA (DU SOUDAN FRANÇAIS)
LE N'DOMO, LE KORE.
PARIS , LAHAYE 1960.-